

KAKTÜSÜN
TELEGRAM

Hava ve Karanlık Kraliçesi

tg. @kaktusun

YA GERÇEK AŞKIN BEDELİ LANETLENMEKSE?

Gölge Avcıları'nın kutsal kalesi olan Meclis Salonu'nun basamaklarında masumların kanı dökülüyor. Livia Blackthorn'un trajik ölümünün ardından Konsey, iç savaşın eşiğinde. Blackthorn'lardan bazıları büyücüleri kırıp geçiren hastalığın tedavisini bulmak için Los Angeles'a kaçıyor. Bu arada, Emma ve Julian yasak aşklarını unutmak için umutsuzca adımlar atarken, bir yandan da Ölülerin Kara Kitabı'nı geri almak için Periler Diyarı'na, tehlikelerle dolu bir göreve gönderiliyorlar. Saraylar'da buldukları sır Gölge Avcıları'nın dünyasını paramparça edebilir ve gelecek, hayal bile edemeyecekleri kadar karanlık bir hal alabilir. Zamanla yarışan Emma ve Julian, *parabatai* lanetinin ölümcül gücü onları ve sevdikleri herkesi yok etmeden önce Gölge Avcıları'nın dünyasını kurtarmak zorunda.

KEDER BİZİ GÜÇSÜZLEŞTİRMEZ, BİZİ İNSAN YAPAR.

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayinlari

ARTEMİS

ISBN 978-605-304-465-9
9 786053 044659

Kapak tasarım: Russel Gordon
Kapak fotoğrafı-illüstrasyon: Cliff Nielsen, 2019

KARANLIK SANATLAR

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATARI SERİ

ÜÇ YILDAN UZUN BİR SÜRE *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAR LİSTESİNDE KALDI

CEHENNEM MAKİNELERİ

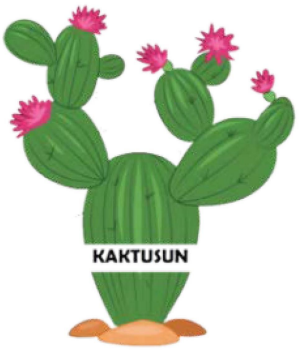
#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATARI SERİ

GÖLGE AVCILARI DÜNYASINDAN...

Hava ve Karanlık Kraliçesi

CASSANDRA CLARE

KARANLIK SANATLAR

ÜÇÜNCÜ KİTAP

İngilizceden Çeviren: Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO. 2018

HAVA ve KARANLIK KRALİÇESİ
Cassandra Clare
Orijinal Adı: Queen of Air and Darkness

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Elif Nihan Akbaş
Kapak Fotoğrafı İllüstrasyon: Cliff Nielsen
Kapak Tasarım: Russell Gordon
Grafik: Merve Ece Aras

2. Basım: Şubat 2021
1. Basım: Mayıs 2019

ISBN. 978 - 605 - 304 - 465 - 9
Sertifika No 43949

CASSANDRA CLAIRE LLC © 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyo edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Hava ve Karanlık Kraliçesi

CASSANDRA CLARE

KARANLIK SANATLAR

ÜÇÜNCÜ KİTAP

ARTEMİS YAYINLARI

Sarah'a...
O ne yaptığını biliyor.

Bak! Ölüm kendine taht kurdu,
Loş batının derinliklerine doğru
Yapayalnız dikilen bir garip şehirde.
İyinin, kötünün, en kötünün ve en iyinin
Ebedi istirahatlerine yattığı yerde.
Orada, mabetler, saraylar ve kuleler
(Ki onlar zamanın kemirdiği sarsılmaz abideler!)
Bizim olan hiçbir şeye benzemezler.
Etraflarında, hoyrat rüzgârların unuttuğu,
Hüzünlü sular yatar
Uysalca gök kubbenin altında.

Kutsal göklerden, uzun gecesine
Işık saçılmaz o şehrin;
Fakat durgun denizden gelen nur
Sessizce kuleleri tırmanır,
Uzak binaların çatılarını aydınlatır serbestçe,
Kubbeleri, kuleleri ve haşmetli salonları-
Mabetleri ve Babil duvarlarını-
Çoktan unutulmuş gölgeli çardakların
Budanmış sarmaşıklarını ve taştan çiçeklerini-

Hercai menekşelerle asmaların
Frizlerinde birbirine dolandığı,
Birçok harikulade tapınağı.
Hüzünlü sular yatar,
Uysalca gök kubbenin altında.
Kulelerle gölgeler öylesine birbirine karışmış ki orada,
Hepsi asılı gibi görünürler havada.
Bu arada, görkemli bir kulesinden şehrin
Tüm heybetiyle aşağı bakar ölüm.

Orada, açık mabetler ve boş mezarlar
Işıldayan dalgalarla hemzemin çukurlar kazıyor;
Fakat ne elmas gözlerinde yatan
Zenginlikler putların-
Ne de parlak mücevherleriyle ölüler
Dalgalandırıyor suyu yataklarından;
Tek bir hare bile yok zira, yazık!
O uçsuz bucaksız cam yüzeyde,
Tek kabartı yok, rüzgârların uzaklardaki daha şen
Bir deniz üzerinde olabileceğini söyleyen-
Yok daha az dingin denizlerde
Fırtınalar estiğini ima eden tek bir yükselme.

Fakat bak, havada bir kıpırtı!
Bir dalga var orada, bir çırpıntı!
Hafifçe gömülerek donuk gelgite,

Kuleler bir kenara itiliyorlar sanki,
Saydam göklerde tepelerine,
Bir yer bahşedilmişçesine.
Dalgalar daha bir kızıl parlıyor-
Saatler sığ soluyor-
Ve dünyevi ızdıraplar arasında değil de, zamanı geldiğinde,
Şehir dibe çöktüğünde,
Cehennem, bin tane tahttan doğrularak,
Hürmetle onu selamlayacak.

-Edgar Allan Poe, *Denizdeki Şehir*

Birinci Bölüm

TASALANMA

Periler Diyarı'nda, ölümlüler kederlenemez
ama sevinemez de.

-Peri atasözü

1

ÖLÜM AŞAĞI BAKIYOR

Meclis kürsüsünde kan vardı. Basamaklarda. Duvarlarda ve yerde. Ölümcül Kılıç'ın kırık parçalarında. Sonradan Emma bunları kızıl bir pus olarak anımsayacaktı. Eski bir şiirin birkaç mısrası dolanmıştı diline. İçinden onu tekrarlayıp duruyordu. Şair de insan vücudunda bu kadar çok kan olabilmesini yadırgıyordu.

Şokun büyük sarsıntıların etkisini azalttığını söylerlerdi. Ama Emma öyle hissetmiyordu. Her şeyi görebiliyor, her şeyi duyabiliyordu. Salon muhafızlarla doluydu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kalabalığı yararak Julian'a ulaşmaya çalıştı. Muhafızlar bir duvar gibi yolunu kesti. Yine bağrışmalar duydu. "Emma Carstairs Ölümcül Kılıç'ı kırdı. Ölümcül Oyuncaklar'dan birini yok etti! Derhal tutuklayın!"

Ona ne yaptıklarının önemi yoktu. Julian'a ulaşmalıydı. Julian hâlâ yerdeydi. Kollarındaki cansız bedeni almaya çalışan muhafızlara vargücüyle karşı koyuyordu.

"İzin verin, geçeyim," dedi Emma. "Ben *parabatai*'siyim."

"Kılıcı ver." Meclis Başkanı'nın sesiydi. "Bana Cortana'yı ver, Emma. Sonra Julian'a yardım edebilirsin."

Emma nefesini tuttu. Ağzına kan tadı doldu. Alec kürsüye çıkıp babasının cesedinin yanında diz çökmüştü. Salonda müt-

hiş bir kalabalık vardı. Herkes sağa sola koşturuyordu. Emma baygın Ty'ı kucağında taşıyan Mark'ı gördü. Yoluna çıkan bir Nefilim'i omzuyla itti. Emma onun daha önce hiç bu kadar zalim görünmediğini düşündü. Kit de yanındaydı. Ya Dru? O neredeydi? İşte! Yerde tek başınaydı. Hayır, Diana da onunlaydı. Dru'ya sarılmış, ağlıyordu. Helen kürsüye ulaşmak için çırpınıyordu.

Emma geriye doğru bir adım attığında sendeledi. Parkeler kanla kayganlaşmıştı. Meclis Başkanı, Jia Penhallow hâlâ karşısında duruyordu. Narin elini Cortana'ya uzatmıştı. Cortana. Emma'nın ailesinin kılıcı. Oldum olası hayatının bir parçasıydı. Annesiyle babasının ölümünden sonra, Julian'ın onu kollarına bırakışını dün gibi hatırlıyordu. Şimdi de kılıcı bir çocuk gibi kollarında tutuyordu. Bıçağın kolunda açtığı derin kesiğin farkında bile değildi.

Jia kendinden bir parçayı ona vermesini istiyordu.

Ama Julian orada üstü başı kan içinde ve yapayalnızdı. O Cortana'dan daha önemliydi. Emma kılıcı teslim etti. Kıymetlisi elinden alınırken bütün vücudu yay gibi gerildi. Cortana'nın, ondan ayrılmanın acısıyla haykırdığını duyar gibi oldu.

"Git," dedi Jia. Emma başka sesler de duydu. Horace Dearborn onun durdurulması gerektiğini söylüyordu. Ölümcül Kılıç'ın yok edilişi ve Annabel Blackthorn'un ortadan kayboluşu açıklığa kavuşturulmalıydı. Jia muhafızlara herkesi salondan çıkarmalarını emretti. Acılar henüz tazeyken intikamı düşünmek yanlış olurdu. Annabel er geç bulunacaktı. "Edebinle dışarı çık, Horace. Yoksa seni zorla çıkartmak zorunda kalacağım. Şimdi sırası değil!" Aline, Dru'yla Diana'nın ayağa kalkmalarına yardım etti. Onları kapıya götürdü.

Emma, Julian'ın yanında dizlerinin üzerine yığıldı. Kanın metalik tadı her yerdeydi. Livvy kollarında büzülüp ufacık kalmıştı. Teni süt beyazıydı. Julian kardeşine geri dön diye seslenmekten vazgeçmişti. Çenesini başının tepesine dayamış, onu bir bebek gibi usulca sallıyordu.

"Jules," diye fısıldadı Emma. Ama bu kelime dilinde buruk bir tat bıraktı. Jules çocukluk adıydı Julian'ın. Ama artık bir yetişkindi. Acılı bir ebeveyn. Livvy onun kız kardeşi değildi. Yıllardır onu kızı gibi yetiştiriyordu. "Julian." Soğuk yanağına dokundu. Sonra da Livvy'ninkine. O daha da soğuktu. "Julian, aşkım, izin ver, sana yardım edeyim..."

Julian usulca başını kaldırdı. Biri suratına bir kova kan fırlatmış gibi baktı ona. Kanlar göğsüne aktı. Boğazına, çenesine ve yanaklarına sıçradı. "Emma." Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Emma, o kadar çok *iratze* çizdim ki..."

Ama Livvy daha kürsüye düşerken ölmüştü. Julian onu kollarına bile alamadan önce. Hiçbir rune'un ya da *iratze*'nin faydası olmazdı.

"Jules!" Helen muhafızları geçip yanlarına koştu. Kanlara aldırmadan, Ölümcül Kılıç'ın kırık parçasını Livvy'nin ölüsünden çıkarıp yere koydu. Emma onu uyuşmuş gibi izliyordu. Helen'ın elleri kan içindeydi. Dudaklarındaki renk çekilmiş, bembeyaz kalmışlardı. Julian'la Livvy'yi sarmalayarak yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Salon boşalıyordu. Magnus gelmişti. Ağır adımlarla yürüyordu. Yüzü kireç gibiydi. Arkasında Sessiz Kardeşler'in oluşturduğu uzun bir kuyruk vardı. Kürsüye tırmandı. Alec ayağa kalkıp kendini Magnus'un kollarına attı. Kardeşler'den dördü eğilip Robert Lightwood'un ölüsünü kaldırdı. Kolları göğ-

sünde kavuşturulup gözleri özenle kapatılmıştı. Kardeşler onu odadan çıkarırken, ardından yumuşacık fısıltılar yankılandı. "Ave atque vale, Robert Lightwood."

Meclis Başkanı onlara doğru yürüdü. Yanında muhafızlar vardı. Sessiz Kardeşler hayaletler gibi arkalarında geziniyordu.

"Onu bırakmalısın, Jules," dedi Helen en şefkatli sesiyle. "Sessiz Şehre götürülmesi lazım."

Julian, Emma'ya baktı. Gözlerindeki ifade kış gökyüzü kadar yalındı. Ama Emma onu anladı. "Bırakın o yapsın," dedi. "Livvy'yi en son o taşımak istiyor."

Helen doğrulmadan önce erkek kardeşinin saçlarını okşadı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Jia, lütfen," dedi.

Meclis Başkanı başını salladı. Julian kucağında Livvy'yle yavaşça kalktı. Kürsüden inen merdivenlere doğru yürüdü. Helen hemen yanındaydı. Sessiz Kardeşler onları izledi. Ama Emma doğrulduğunda, Jia onu durdurdu.

"Sadece aile, Emma."

Ben de ailedenim, diye haykırdı Emma içinden. Bırak onlarla gideyim. Bırak, Livvy'nin yanında kalayım. Ama Jia'ya karşı koymadı. Yaşanan dehşete bir de kendi kederini katamazdı. Ve Sessiz Şehir'in kuralları belliydi. *Yasa serttir ama yasa, yasadır.*

Küçük grup kapılara doğru ilerledi. Lejyon gitmişti ama içeride hâlâ muhafızlar ve diğer Gölge Avcıları vardı. Dört bir yanda, "Selam sana, Livia Blackthorn ve elveda," sesleri yankılandı.

Meclis Başkanı, elinde ışıl ışıl yanan Cortana'yla arkasını döndü. Basamaklarını inip Livvy'nin götürülüşünü izleyen, Aline'in yanına gitti. Emma yine titremeye başladı. Kemiklerinin ta derinliklerinden başlayıp tüm benliğini sar-

sıyordu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Julian gidiyordu ve diğer Blackthorn'lar yıldızlar kadar uzaktı. Emma kendinden utanacağı kadar derin bir hasretle anne ve babasını düşündü. Jem'i istiyordu. Cortana'nın yeniden kollarında olmasını istiyordu. Livvy kırık bir bebek gibi yatarken, salonunun camının patlayıp kırık tacın Annabel'i alışını unutmak istiyordu. Bunu ondan başka gören var mıydı?

"Emma." Tanıdık kollar onu sarmalayıp ayağa kaldırdı. Cristina. Deminki karmaşada, insanları zorla dışarı çıkaran muhafızlara direnmişti demek. Emma'nın yanında kalmıştı. "Emma, gel. Burada duramazsın. Ben seninle ilgileneceğim. Nereye gidebileceğimizi biliyorum. Emma. *Corazoncita*. Gel benimle."

Emma, Cristina'nın onu kaldırmasına izin verdi. Magnus'la Alec yanlarına geliyordu. Alec'in yüzü gergin, gözleri kıpkırmızıydı. Emma, Cristina'nın eline tutunarak etrafına bakındı. Salon saatler öncekine nazaran bambaşka bir yere dönüşmüştü. *Belki o zaman güneş tepedeydi,* diye düşündü. Magnus'la Alec Cristina'yla konuşuyordu. Emma onları hayal meyal duydu. Emma'yı Blackthorn'lara tahsis edilen eve götürmekten söz ediyorlardı. Belki odaya karanlık çökmüş ve gölgeler yoğunlaşmıştı.

Ya da belki her şey değişmişti. Belki de artık hiçbir şey aynı olmayacaktı.

"Dru?" Helen kapıyı usulca tıklattı. "Dru, konuşabilir miyiz?"

En azından, bunun Dru'nun odası olduğundan emindi. Meclis Başkanı'nın Princewater Sokağı'ndaki konutunun yanındaki kanal evi toplantıdan önce Blackthorn'lar için hazır-

lanmıştı. Herkes İdris'te birkaç gece kalacaklarını umuyordu. Diana evi Helen'la Aline'e önceden göstermişti. Diana'nın sevgi dolu dokunuşlarının izleri her yerdeydi. Mutfakta çiçekler vardı. Odaların kapılarına isimler yapıştırılmıştı. Tek kişilik iki tane yatak olanda ikizler kalacaktı. Tavvy'nin odası kitaplar ve oyuncaklarla doluydu. Diana onları silah dükkânının üzerindeki evinden getirmişti.

Helen çiçekli duvar kâğıdıyla kaplı, küçük odanın kapısında durmuştu. "Burası pek güzelmiş. Dru'nun hoşuna gider."

Ama Diana bundan şüpheliydi. "Dru öyle bir kız değil," demişti. "Belki duvar kâğıdında yarasalar ya da iskeletler olsaydı, evet. Ama bu haliyle, hayır."

Helen suratını buruşturmuştu.

Aline elini tutup "Merak etme," diye fısıldamıştı. "Onları yeniden tanıyacaksın." Helen'ı yanağından öpmüştü. "Görürsün. Sandığından daha kolay olacak."

Üzerinde *Drusilla* yazan kapıya baktı. *Belki kolay olurdu,* diye düşündü. Her şey yolunda gitseydi. Göğsü derin bir ızdırapla sıkıştı. Kendini oltanın ucundaki bir balık gibi hissetti. Etine batan kancadan kaçmak için debeleniyordu sanki.

Bu acıyı babasının ölümünden hatırlıyordu. Ailesine, çocuklara bakması gerektiğini düşünerek devam edebilmişti ancak yoluna. Şimdi de aynısını yapmaya çalışıyordu. Ama o çocuklar, ki artık yalnızca Tavvy öyleydi, onun yanında nasıl davranacaklarını bile bilemiyordu. Onu bir yabancı olarak görüyorlardı. Tek tesellisi Tavvy'nin engizitörün evinde olması ve Meclis Salonu'ndaki dehşeti yaşamamasıydı.

Ailesi tarafından dışlanmak Helen'ın acısını bir kat daha

artırıyordu. Aline yanında olsaydı keşke. Ama o da birkaç saatliğine annesiyle babasının yanına gitmişti.

"Dru," dedi Helen kapıyı biraz daha sertçe çalarak. "İçeri girebilir miyim, *lütfen*?"

Birden kapı ardına kadar açıldı. Helen az kalsın Dru'nun omzunu yumruklayacaktı. Kardeşi beli ve göğsü ona dar gelen siyah toplantı kıyafetiyle karşısında dikiliyordu. Gözleri o kadar kızarmıştı ki gözkapaklarına kırmızı far sürmüş gibi duruyordu.

"Biliyorum, yalnız kalmak istiyorsun," dedi Helen. "Ama seni merak ettim."

"İyi misin diye soracaksan..." Gerisini getirmedi. Gözlerindeki ifade bunu ne kadar anlamsız bulduğunu anlatıyordu zaten.

"Yok," diye mırıldandı Helen. "Tek başına idare edebiliyor musun diyecektim."

Dru bir an başını çevirdi. Dudakları titriyordu. Helen küçük kız kardeşine sarılmak istedi. Yıllar evvel, Dru inatçı bir ufaklıkken yaptığı gibi onu sarıp sarmalamak. "Ty nasıl?" diye sordu Dru.

"Uyuyor," dedi Helen. "Sessiz Kardeşler ona yatıştırıcı bir iksir içirdi. Mark yanında. Sen de gitmek ister misin?"

"Ben..." Belli ki tereddüt ediyordu. Helen ona Ty hakkında daha rahatlatıcı bir şeyler söyleyebilmeyi isterdi. Gelgelelim, uyanınca olacaklardan korkuyordu. Ty salonda bayılmış ve Mark onu Gard'daki Kardeşler'e götürmüştü. Ty'ı tüyler ürpertici bir sessizlikle muayene etmişler ve fiziksel bakımdan sağlıklı olduğunu ama bir süre uyutulmasının iyi olacağını bildirmişlerdi. Bazen zihin iyileşmek için kendini kapatmaya

ihtiyaç duyardı. Gerçi Helen bir gece ve hatta bir yıl bile uyumanın Ty'ı ikizinin acısına hazırlayabileceğinden emin değildi.

"Jules'u istiyorum," dedi Dru. "Burada mı?"

"Hayır. Hâlâ Livvy'nin yanında. Sessiz Şehir'de." Helen, Julian'ın hemen döneceğini söylemek istedi. Aline, Şehir'de ölülerin yakılmaya hazırlanmasının uzun sürmediğini söylemişti. Ama Dru'ya yanlış bir bilgi vermekten ölesiye çekiniyordu.

"Ya Emma?" Dru kibarca ama kesin bir dille konuşuyordu. *Seni değil, tanıdığım insanları yanımda istiyorum* mesajını açıkça veriyordu.

"Bilmiyorum. Gidip bakayım," dedi.

Daha arkasını bile dönmeden kapının tık diye kapandığını duydu. Gözleri doldu ve başını kaldırdığında Mark'ı gördü. Biraz ileride duruyordu. O kadar sessizce yaklaşmıştı ki Helen boş bulunarak irkildi. Mark'ın elinde buruşuk bir kâğıt parçası vardı. Görünüşe bakılırsa bir ateş mesajıydı.

"Helen," dedi. Sesi sert ve kabaydı. Av'da geçirdiği bunca yıldan sonra periler gibi yas tutuyordu belki de. Yorgun ve dağınık görünüyordu. Gözlerinin altında insan çizgileri vardı. Dudaklarının kenarında. "Ty yalnız değil. Diana'yla Kit yanında. Zaten uyuyor. Seni görmem lazımdı."

"Önce Emma'yı bulmalıyım," dedi Helen. "Dru onu istiyor."

Mark koridorun sonunu işaret etti. "Odası hemen şurada. Gitmeden önce buluruz." Evin duvarları bal rengi lambrilerle kaplıydı. Cadı ışığı lambalar ortama sıcaklık katıyordu. Başka bir gün güzel bir yer olabilirdi.

"Gitmeden önce mi?" diye yineledi Helen şaşkınlıkla.

"Engizitörün evinde, Magnus'la Alec'ten mesaj geldi. Tavvy'yi almaya gidiyorum. Ona kardeşimizin öldüğünü haber vermeliyim." Elini uzattı. Yüz hatları ızdırapla gerildi. "Lütfen, Helen. Benimle gel."

Diana gençken, Londra'da bir müzeye gitmişti. Ziyaretçilerin ilgi odağı, balmumundan yapılmış bir Uyuyan Güzel'di. Cildi açık mum yağı rengindeydi. Gövdesine yerleştirilen küçük bir motor yardımıyla göğsü nefes alır gibi inip kalkıyordu.

Ty solgun teni ve kıpırdamadan yatışıyla ona balmumu kızı hatırlatmıştı. Üzeri battaniyeyle örtülüydü. Sığ nefesler alıp veriyordu. Avuçları iki yanında açık duruyordu. Diana şu parmakların hareket ettiğini görmeyi her şeyden çok istiyordu. Şimdi şu yatakta yatmak yerine, Julian'ın eserlerinden biriyle ya da kulaklığının kordonuyla oynasaydı ya.

"İyileşecek mi?" diye sordu Kit yarı fısıltıyla. Odanın duvarları sarı, neşeli bir kâğıtla kaplıydı. İki yatağa da ham bezden örtüler serilmişti. Kit, Livvy'ye ayrılan boş yatağa oturabilirdi ama oturmamıştı. Odanın bir köşesine büzülüp sırtını duvara dayamış ve dizlerini karnına çekmişti. Gözlerini Ty'dan ayırmıyordu.

Diana, Ty'ın ateşine baktı. Alnı soğuktu. "Merak etme, iyi," dedi Kit'e. Battaniyeyi çenesine doğru çektiğinde, Ty hafifçe kıpırdandı ve bir şeyler mırıldandı. Sonra bir silkinişte üzerini açtı. Odanın pencereleri ardına kadar açıktı. Temiz havanın Ty'a iyi geleceğini düşünmüşlerdi. Ama içerisi bayağı serinlemişti. Diana gidip pencereleri kapadı. Annesi birilerinin üşütüp şifayı kapmasından ölesiye korkardı. Demek insan ailesinden öğrendiklerini asla unutmuyordu.

Camın ardındaki şehre baktı. Alacakaranlık çökmüştü. Ay

yavaşça yükseliyordu. Uçsuz bucaksız gökyüzünde at süren biniciyi düşündü. Gwyn bu akşam olanları biliyor muydu? Aksi halde, ona bir mesaj yollaması gerekecekti. Gwyn haberi nasıl karşılayacaktı acaba? Livvy, Ty ve Kit tehlikedeyken, yardımlarına gelmişti. Ama onu Mark çağırmıştı. Çocukları gerçekten seviyor muydu? Diana emin değildi doğrusu. Belki de sadece borcunu ödüyordu.

Perdeyi çekerken duraksadı. Aslında Gwyn hakkında pek az şey biliyordu. Vahşi Av'ın lideri gerçek bir insandansa daha çok efsanevi bir karakter gibiydi. Halk masallarının bir parçası haline gelen güçlü ve kadim kişiliklerin duyguları da insanlarınki gibi miydi? Gwyn yaşadığı deneyimlerin ışığında bir ölümlünün hayatını ne kadar umursuyordu?

Yine de eski yatak odasında onu kollarına alıp avutmuştu. Diana'nın onunla paylaştıklarını sadece annesiyle babası ve Catarina biliyordu. Ailesi de ölmüştü zaten. Gwyn o gün ne kadar da şefkatliydi.

Kes şunu. Odaya döndü. Şimdi Gwyn'i düşünmenin sırası değildi. Bir yanı yine gelip onu avutmasını umsa da. Ty her an yepyeni ve acı dolu hayatına uyanabilirdi. Kit hâlâ duvarın köşesindeydi. Issız bir adaya düşen bir kazazede gibi yorgun ve çaresiz görünüyordu.

Elini omzuna koyacaktı ki, Kit başını kaldırıp ona baktı. Gözleri kuruydu. Diana onun, babasının ölümünden sonra da ağlamadığını hatırladı. O zaman enstitünün kapısını ilk kez açmış ve bir Gölge Avcısı olduğunu anlamıştı.

"Ty etrafında tanıdık eşyalar görmek ister," dedi. "Uyandığında nerede olduğunu anlayamayacak. Londra'dan getirdiklerini odaya yerleştirelim."

"Çantası şurada," dedi Diana. Livvy'nin uyuyacağı yatağın altını işaret etti. Kit kalkıp oraya gitti. Çantayı açtı ve sayfaları iplerle bağlı, kalın ciltli, eski bir kitap çıkardı. Onu usulca yatağa, Ty'ın sol elinin yanına koydu. Diana sert cilde altın harflerle yazılan başlığı gördü. Bir kalp böylesine uyuşmuşken de, acıyla burkulabiliyordu demek. Kitabın adını mırıldandı:

Sherlock Holmes'ün Dönüşü.

Ay yükselmeye başlamıştı. Alicante'nin iblis kuleleri onun ışığıyla parlıyordu.

Mark, Alicante'ye gelmeyeli yıllar olmuştu. Vaktiyle Vahşi Av'la birlikte üzerinden geçmişti. Diğerleri Nefilim topraklarının üzerinde uçmanın alaycı coşkusuyla naralar atarken, Mark altında uzanan İdris'e baktığını hatırlıyordu. Gölge Avcıları'nın anavatanını gördüğünde kalp atışları hızlanırdı hep. Lyn Gölü'nün gümüşi yüzeyi, Brocelind Ormanı'nın yeşili, kırlardaki taş evler ve bir tepenin üzerinde parlayan Alicante'nin ışıkları. Ve yanında Kieran. Mark, İdris'e bakarken, onu düşünceli gözlerle izlerdi.

Benim yurdum, benim halkım, benim evim burası, diye düşünmüştü. Ama Alicante aşağıdan farklı görünüyordu. Daha yavandı. Tatsız tuzsuz. Yazın kanal suyu leş gibi kokuyordu. Sokaklar keskin cadı ışığıyla sert bir çehreye bürünüyordu. Engizitörün evi uzak değildi ama yavaş yürüyorlardı. Birkaç dakika sonra, Helen ilk kez konuştu.

"Periler Diyarı'nda teyzemizi görmüşsün," dedi. "Nene. Sadece o, değil mi?"

Mark sessizliğin bozulduğuna sevinerek başını salladı. "Seelie Sarayı'ndaydı. Annemizin kaç kardeşi var ki?"

"Galiba altı ya da yedi. Ama içlerinde bir Nene iyidir."

"Nene'nin nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Bana yer belirtmedi. Ama Wrangel Adası'na gönderildiğimden beri benimle birkaç kere iletişim kurdu. Bana karşı sempatisi olduğunu düşünüyorum."

"Saklanmamıza ve Kieran'ı iyileştirmemize yardım etti," dedi Mark. "Bana peri isimlerimizden bahsetti." Etrafına bakındı. Engizitörün evine varmışlardı. Kaldırımdaki en büyük binaydı. Balkonları kanala bakıyordu. "Buraya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Alicante'ye. Hem de bir Gölge Avcısı olarak."

Helen omzunu dostça sıktı. Eve yan yana yürüdüler. Helen kapıyı çaldı. Az sonra, karşılarında Simon Lewis belirdi. Sinirli bir hali vardı. Mark onu görmeyeli yıllar olmuştu. Yaşlanmıştı tabii. Eskiden omuzları daha geniş, kumral saçları daha uzundu ve kirli sakalı daha gürdü.

Helen'ı görünce yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Buradaki son görüşmemizde sarhoştum. Isabelle'in penceresinin altında bağırıp duruyordum." Mark'a döndü. "Seninle son karşılaşmamızda da Periler Diyarı'nda bir kafesteydim."

Mark o günü iyi hatırlıyordu. Simon perilerin dövdüğü bir kafesin parmaklıkları arasından ona bakıyordu. Mark ona, "Ben peri değilim," demişti. "Los Angeles Enstitüsü'nden Mark Blackthorn'um. Ne söylediklerinin ya da bana ne yaptıklarının önemi yok. Kim olduğumu hatırlıyorum."

"Evet," dedi. "Bana kardeşlerimi anlatmıştın. Helen'ın evliliğini. Sana minnettar olmuştum." Sırf alışkanlıktan usulca eğildi. Helen'ın şaşırdığını fark etti.

"Keşke daha fazlasını da anlatabilseydim," dedi Simon.

Birden ciddileşti. "Livvy için üzgünüm. Biz de burada onun yasını tutuyoruz."

Kapıyı ardına kadar açtı. Mark geniş bir hol gördü. Tavandan kristal bir avize sarkıyordu. Solda bir oturma odası vardı. Rafe, Max ve Tavvy boş şöminenin önünde oyuncaklarla oynuyordu. Isabelle'le Alec kanepedeydi. Isabelle kollarını onun boynuna dolamış, göğsünde sessizce ağlıyordu. Bu umutsuz hıçkırıklar Mark'ın yüreğinin derinliklerinde yankılanıyordu sanki. Kaybının acısıyla bir kez daha sarsıldı.

"Isabelle'le Alec'e söyle, lütfen," dedi Helen. "Babaları için çok üzgünüz. Sizi rahatsız etmek istemezdik. Ama Octavian'ı almalıyız."

O sırada, odanın kapısında Magnus belirdi. Onları başıyla selamladı. Gidip Tavvy'yi kucakladı. Gerçi Tavvy artık kucakta taşınmayacak kadar büyümüştü. Ama Mark onun birçok bakımdan yaşıtlarından daha çocuksu olduğunu düşündü. Erken gelen acılar onu çocuk kalmaya zorlamıştı sanki. Magnus onlara doğru yürüdüğünde, Helen hemen ellerini uzattı. Ama Tavvy, Mark'ın kucağına doğru hamle yaptı.

Mark biraz da şaşırarak küçük kardeşini kucağına aldı. Tavvy huzursuzca etrafına bakındı. "Ne oluyor? Herkes neden ağlıyor?"

Magnus elini saçlarının arasına daldırdı. Fazlasıyla bitkin görünüyordu. "Daha bir şey söylemedik," dedi. "Sizden duysun istedik."

Mark birkaç adım geriledi. Helen da onu izledi. Mark, Tavvy'yi kaldırıma indirdi. Peri halkı kötü haberleri böyle verirdi. Yüz yüze.

"Livvy gitti," dedi.

Tavvy, "Nereye?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Gölgeler Diyarı'na geçti," dedi Mark. Doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. Periler Diyarı'nda ölüm bambaşka şeyler ifade ederdi. Onu insanlar gibi görmüyorlardı.

Tavvy'nin mavi-yeşil Blackthorn gözleri kocaman açıldı. "Ama onu kurtarabiliriz, değil mi? Peşinden gideriz. Seni Periler Diyarı'ndan kurtardığımız gibi. Sen de Kieran'ı kurtardın."

Helen hafifçe inledi. "Ah, Octavian."

"Livvy *öldü*," dedi Mark ve Tavvy'nin irkildiğini gördü. "Ölümlü hayatlar ebediyete kadar devam etmiyor ne yazık ki."

Tavvy'nin gözleri doldu.

"*Mark*," dedi Helen. Yere diz çöküp Tavvy'ye ellerini uzattı. "Livvy kahramanca öldü. Julian'la Emma'yı savunurken. Kardeşimiz çok cesur bir kızdı."

Tavvy'nin yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. "Julian nerede? Nereye gitti?"

Helen ellerini indirdi. "Livvy'yi Sessiz Şehir'e götürdü. Yakında döner. Gel, seni kanal evimize götürelim..."

"Ev mi?" dedi kaşlarını çatarak. "Bizim burada evimiz yok."

Mark, Simon'ın tepelerinde dikildiğini fark etti. "Zavallı çocuk," dedi. "Mark, bak..."

"Octavian." Magnus'un sesiydi. Kapıda kıpırdamadan duruyordu. Gözlerinde yorgunluğun yanı sıra müthiş bir şefkat vardı. Kadim bir sevgi ve merhamet.

Daha fazlasını da söyleyecekti belki ama Rafe'le Max yanına geldi. Sessizce Tavvy'nin yanına gittiler. Rafe daha beş yaşında olmasına rağmen neredeyse onun boyundaydı. Tavvy'ye sarıldı. Max de onu taklit etti. Mark, Tavvy'nin hafiften rahatladığını fark etti. Max ona bir şeyler fısıldadığında başını salladı.

Helen ayağa kalktı. Yüz hatları keder ve utançla gerilmişti. Mark kendi suratında da benzer bir ifade olup olmadığını merak etti. Küçük kardeşlerini yakından tanısalardı, daha iyi teselli edebilirlerdi belki.

"Dert etmeyin," dedi Simon. "Elinizden geleni yaptınız."

"Ama başaramadık," diye mırıldandı Mark.

"Büyük acıları bir çırpıda dindiremezsin," dedi Simon. "Babam öldüğünde bir haham söylemişti. Zaman ve sevdiklerinin ilgisi. Bu ikisi en etkili ilaçlar. Tavvy'nin etrafı onu sevenlerle çevrili. Zamanla iyileşecektir." Mark'ın omzunu dostça sıktı. "Kendine iyi bak. *Shelo ted'u od tza'ar,* Mark Blackthorn."

"Ne demek bu?"

"Bir dilek," dedi Simon. "Yine o hamamdan duyduğum bir söz. Daha büyük acılar sana uğramasın demek."

Mark minnetle başını eğdi. Periler karşılıksız sunulan iyi dileklerin değerini bilirdi. Ama göğsündeki ağırlık bakiydi. Ailesinin acılarının bununla sınırlı kalacağını hiç sanmıyordu zira.

2

HÜZÜNLÜ SULAR

Cristina, Princewater Sokağı'ndaki kanal evinin tertemiz mutfağında çaresizce dikiliyordu. Silip süpürecek başka bir yer daha olsaydı keşke.

Temiz bulaşıkları bir kere daha yıkamıştı. Yeri süpürmüş, masayı kurup toplamış ve bir daha kurmuştu. Vazodaki çiçeklerin suyunu değiştirip saplarını kesmiş, sonra soldukla-rına karar verip onları çöpe atmıştı. Ama bundan da vazgeçip çiçekleri çöpten almış ve tekrar vazoya yerleştirmişti. Mutfağın ve evin güzel görünmesini istiyordu. Buna kimsenin aldırış etmeyeceğini bilmesine rağmen hem de.

İşin doğrusu, elini oyalayacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Emma'nın yanında olup onu teselli etmek isterdi. Ama Emma ağlamaktan kollarında yorgun düşüp uyuyakalan Drusilla'ylaydı. Cristina çok istemesine rağmen, Mark'ın yanında da olamıyordu çünkü o da Helen'la gitmişti. Gerçi yıllardır hasretini çektiği ablasıyla olması onun için daha iyiydi belki.

Sokak kapısı gıcırdayarak açıldığında, Cristina kazara masa-daki tabağı düşürdü. Yere kırıklar saçıldı. Cristina onları top-

lamak için eğiliyordu ki Julian eve girdi. Kapıyı arkasından kapadı. İdris'te anahtardan ziyade kilit rune'ları kullanılıyordu. Ama Julian stel'ini çıkarmadı. Merdivene doğru baktı o kadar.

Cristina donup kalmıştı. Julian, Shakespeare oyunlarındaki hayaletlere benziyordu. Üstünü değiştirmeye fırsat bulamamıştı. Gömleğiyle ceketi kurumuş kanlarla kaplıydı.

Cristina, Julian'la nasıl konuşması gerektiğini eskiden beri bilemezdi zaten. Emma sağ olsun, hakkında o kadar çok şey biliyordu ki yanında bir türlü rahat olamıyordu. Julian arkadaşına umutsuzca âşıktı. Emma'ya bakışlarından, onunla konuşma tarzından ve hatta sofrada ona tabak uzatışından bile belliydi. Cristina diğerlerinin bunu görememesine şaşıyordu doğrusu. Başka *parabatai*'ler de tanımıştı ama hiçbiri birbirlerine böyle bakmıyordu.

Biriyle ilgili bunca kişisel bilgiye sahip olmak en iyi zamanlarda bile insana kendini tuhaf hissettiriyordu. Ki bunlar kötünün de kötüsü zamanlardı. Julian bomboş bir ifadeyle holde yürüdü. Her adımında kız kardeşinin kurumuş kanları ceketinden yere saçılıyordu.

Cristina ses çıkarmazsa, Julian'ın onu görmeyeceğini umdu. Belki doğruca yukarı çıkıp ikisini de bu tuhaf karşılaşmadan kurtarırdı. Ama bunu düşünürken bile, yüzündeki ifade yüreğini burktu. Ani bir dürtüyle mutfak kapısına doğru atıldı.

"Julian," dedi usulca.

Julian şaşırmadı. Bir kukla gibi yavaşça başını ona çevirdi. "Nasıllar?"

Buna nasıl bir cevap verebilirdi ki? "Helen buradaydı," dedi. "Diana'yla Mark da öyle. Onlarla ilgilendiler."

"Ty..."

"Hâlâ uyuyor." Sıkıntıyla eteğini çekiştirdi. Sırf kendini temiz hissetmek için üstünü değiştirmişti.

Julian ilk kez onun yüzüne baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Oysa Cristina ağladığını bile hatırlamıyordu. Ya da belki Livvy'yi kollarında tutarken ağlamıştı. O sahneyi anımsamak istemiyordu. "Emma," dedi Julian. "O nasıl? Sen bilirsin."

"Drusilla'nın yanında. Ama seni gördüğüne memnun olur."

"İyi mi?" diye üsteledi Julian.

"Hayır. Nasıl olsun ki?"

Julian yine merdivenlere baktı. Basamakları nasıl çıkacağını düşünür gibiydi. "Robert bize yardım edecekti," dedi. "Emma'yla bana. Bizi biliyorsun. Bildiğini biliyorum."

Cristina şaşkınlıkla duraksadı. Julian'ın onunla bu konuyu konuşacağını hiç tahmin etmezdi. "Belki yeni engizitör..."

"Dönüş yolunda Gard'dan geçtim. Şimdiden toplanmışlar. Lejyon tam kadro orada. Ve Konsey'in yarısı. Yeni engizitörün kim olacağını konuşuyorlar. Her kim olursa olsun bize yardım edeceğini sanmıyorum. Hele bugünden sonra. Aslında bunu bayağı dert etmeliyim. Ama edecek halde değilim."

Merdivenin tepesinde bir kapı açıldı. Karanlık sahanlık ışıkla doldu. "Julian?" diye seslendi Emma. "Julian, sen misin?"

Julian, Emma'nın sesiyle gayriihtiyari sırtını dikleştirdi. "Geliyorum." Merdivene doğru yürürken, Cristina'ya bakmadı. Sadece başını eğmekle yetindi.

Cristina onun giderek uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Üst kattan Emma'yla boğuk konuşmaları geldi. Tekrar etrafına bakındı. Kırık tabağın parçaları yerde duruyordu. Önce onları kaldırması daha mantıklı olurdu. Cristina kendini her zaman mantıklı biri olarak görmüştü.

Az sonra, ceketini giydi. Silah kemerine birkaç tane melek bıçağı taktı. Kapıdan usulca süzülerek kendini Alicante sokaklarına attı.

Emma, Julian'ın merdiveni çıkan ayak seslerinin tanıdık ritmini dinledi. Bu ses ona hep çok iyi bildiği bir müzik gibi gelirdi.

Tekrar adını seslenmek istedi ama hâlâ Dru'nun odasındaydı. Dru meclis toplantısında giydiği kıyafetle uyuyakalmıştı. Emma, Julian'ın sahanlığı geçtiğini duydu. Az sonra, bir kapı açılıp kapandı.

Emma, Dru'yu uyandırmamaya çalışarak odadan çıktı. Julian'ın nereye gittiğini biliyordu. Ty'ın odası birkaç kapı ilerideydi.

Oda loştu. Diana, Ty'ın başucundaki koltukta oturuyordu. Yüzü keder ve acıyla çökmüştü. Kit elleri kucağında bir köşede uyuyakalmıştı.

Julian, Ty'ın yatağının kenarında dikilip iki yanında açık duran ellerine baktı. Ty ilaçların yardımıyla huzurlu bir uykudaydı. Saçları beyaz yastığa yayılmıştı. Uykusunda bile yatağın sol tarafını Livvy için boş bırakmıştı.

"Yanakları kızarmış," dedi Julian. "Ateşi mi var?"

"Ben baktım. Yok," dedi Diana. "Buna ihtiyacı var, Jules. Uyku iyileştirir."

Emma, Julian'ın şüpheyle gözlerini kıstığını gördü. Ne düşündüğünü biliyordu. *Annem öldüğünde uyku beni iyileştirmedi. Babamda da öyle. Bunu da iyileştirmeyecek. Ty'ın yarası hep kanayacak.*

Diana ona baktı. "Dru?"

Julian başını kaldırdı ve Emma'yla göz göze geldiler. Emma onun ıstırabının şiddetiyle göğsüne bir yumruk yemiş gibi sendeledi. Nefesi kesildi. "Uyuyor," diye fısıldadı. "Biraz zaman aldı ama sonunda bayıldı."

"Sessiz Şehir'deydim," dedi Julian. "Livvy'yi oraya götürdük. Onu tören için hazırlamalarına yardım ettim."

Diana elini onun koluna koydu. "Jules," dedi usulca. "Gidip bir duş al, hadi. Dinlenmeye çalış."

"Olmaz. Ty uyanıp da beni yanında bulamazsa..."

"Daha uyanmaz. Sessiz Kardeşler ilacın dozunu ayarladı."

"Uyanıp da seni kanlar içinde görürse iyi olmaz," diye lafa karıştı Emma. Diana şaşkınlıkla ona baktı. Bu kadar açık konuşmasını beklemiyordu belli ki. Ama Julian rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı.

Emma ona elini uzattı. "Gel."

Gökyüzü koyu bir laciverte boyanmıştı. Uzaktaki dağların üzerinde fırtına bulutları toplanıyordu. Neyse ki, Gard yolu cadı ışığıyla aydınlatılmıştı. Cristina gölgelerin arasında kalmaya gayret ederek patikanın kenarından yürüyordu. Havada yaklaşan fırtınanın ozon kokusu vardı. Ona kanın metalik tadını hatırlatıyordu.

Gard'ın kapılarına vardığında iki yana açıldılar ve bir grup Sessiz Kardeş dışarı çıktı. Fildişi cübbeleri yağmurdan ıslanmış gibi parlıyordu.

Cristina sırtını duvara yapıştırdı. Yanlış bir şey yapmıyordu. Gölge Avcıları istedikleri zaman Gard'a gelebilirdi. Ama içinden bir ses onu temkinli olması için uyarıyordu. Kardeşler yaklaştığında, cübbelerindeki pırıltının yağmur damlacıkları değil, cam tozu olduğunu gördü.

Demek ki olay sırasında meclis salonundaydılar. Annabel ortadan kaybolurken, camın içeri doğru patladığını hatırlıyordu. Onca ses ve ışık arasında Cristina, Blackthorn'lara odaklanmıştı. Emma'ya ve yüzündeki yıkıma. Vücudu fiziksel bir darbeyi karşılarmışçasına içeri doğru bükülen Mark'a.

Gard sessizdi. Cristina başını eğip koridorlarla hızlı adımlarla yürüdü. Sesleri izleyerek salona doğru ilerledi. Yandaki merdivenden ikinci kattaki koltuklara çıktı. Tiyatrolardaki balkonlar gibi salonun üzerine doğru uzanıyorlardı. Aşağıda kalabalık bir Nefilim grubu vardı. Biri, belki de Sessiz Kardeşler, kırık camları ve kanları temizlemişti. Pencere eski haline dönmüştü.

Cristina balkonun parmaklıkları önünde diz çöküp aşağı baktı. *İstediğiniz kadar kanıtları ortadan kaldırın,* diye düşündü. *Yine de tüm bunlar yaşandı.*

Horace Dearborn yüksek bir taburede oturuyordu. İri yarı ve kemikli bir adamdı. Ama kaslı değildi. Kolları ve boynu ip gibiydi. Kızı Zara, kafasına doladığı sımsıkı örgüsü ve kusursuz giyimiyle arkasında duruyordu. Aslında babasına çok benzemiyordu ama ikisinin yüzünde de aynı gergin öfke ve Konsey'in içindeki Lejyon'a tutkuyla bağlılıklarının ifadesi vardı. Gölge Avcıları'nın Aşağı Dünyalılar'dan üstün olduklarına inanıyorlardı. Bu, Yasa'yı çiğnemek anlamına gelse bile.

Etrafları genç ve yaşlı Gölge Avcıları'yla çevriliydi. Cristina Yüzbaşılar'dan birkaçını tanıyordu. Manuel Casales Villalobos, Jessica Beausejours ve Samantha Larkspear da aralarındaydı. Toplantıda Lejyon'un simgelerini taşıyan daha birçok Nefilim de oradaydı. Lejyon üyesi olmadığını bildiği bir azınlık da vardı. Budapeşte Enstitüsü'nün zayıf ve esmer başkanı, Lazlo Balogh Soğuk Barış'ın mimarlarından biriydi. Josiane

Pontmercy, Marsilya Enstitüsü'ndendi. Delaney Scarsbury Akademi'de hocaydı. Annesinin arkadaşlarını hemen tanıdı. Trini Castel Barselona meclisindendi ve Luana Carvalho Sao Paulo'daki enstitüyü yönetiyordu. İkisi de Cristina'yı çocukluğundan beri tanıyordu.

Hepsi de Konsey üyeleriydi. Cristina annesi orada olmadığı için şükretti. Alameda'da Halphas iblisleri sorun çıkarıyordu ve annesi Diego'ya vekalet vererek toplantıdan affını rica etmişti.

"Kaybedecek zaman yok," dedi Horace. Tıpkı kızı gibi aşırı ciddi ve sıkıcıydı. "Böyle kritik bir zamanda bir engizitörümüz yok. Hem de Konsey'in içinde ve dışında bunca düşmanımız varken." Gözlerini odada gezdirdi. "Bugünkü olaylardan sonra, davamıza kuşkuyla yaklaşanlar fikirlerini değiştirmişlerdir umarım."

Cristina'nın içi buz kesti. Bu bir Konsey toplantısından fazlasıydı. Lejyon idareyi ele geçirmeye çalışıyordu. Hem de Livvy'nin öldüğü meclis salonunda. Böylesine hırslı olabilmeleri midesini bulandırıyordu.

"Açık konuş, Horace," dedi Avustralya aksanlı bir kadın. "Neyi ima ettiğini söyle de, biz de kime inanıp inanmayacağımızı bilelim."

Horace'ın ağzı çirkin bir sırıtışla çarpıldı. "Andrea Sedgewick. Doğru hatırlıyorsam, Soğuk Barış'ı destekliyordun."

Andrea gözlerini kıstı. "Aşağı Dünyalılar'a bayılmıyorum," dedi. "Ama bugün burada olanlar..."

"Saldırıya uğradık," diye atıldı Dearborn. "Hem içeriden hem dışarıdan. Dost bildiklerimiz bize ihanet etti. Benim gördüğümü siz de gördünüz eminim. Unseelie Sarayı'nın armasını."

Cristina, Annabel siyah bir dumanla birlikte ortadan kaybolurken havada bir simge belirdiğini hatırlıyordu. Kırık bir taç.

Kalabalıktan Horace'ı onaylayan sesler yükseldi. Korku havada bir mikrop gibi asılı duruyordu. Dearborn belli ki bundan pek memnundu. Utanmasa dudaklarını yalayıp ellerini ovuşturacaktı. "Unseelie Kralı anavatanımızın kalbine saldırdı. Soğuk Barış'ı düpedüz küçümsedi. Zayıf olduğumuzu biliyor. Daha katı kanunlar koyamadığımız için bizimle dalga geçiyor. Peri halkını kontrol etmemiz..."

"Perileri kimse kontrol edemez," dedi Scarsbury.

"Konsey'i yıllardır zayıflatan düşünce tarzı bu işte," diye çıkıştı Zara. Babası ona gururla gülümsedi.

"Kızım yerden göğe kadar haklı. Bütün Aşağı Dünyalılar gibi perilerin de zayıf noktaları var. Onları Tanrı ya da Meleğimiz yaratmadı. Elbette kusurlu olacaklar. Ama biz bu kusurlardan asla istifade etmedik. Gelgelelim, onlar merhametimizi sömürüp arkamızdan iç çevirmekten kaçınmıyor."

"Öneriniz ne?" diye sordu Trini. "Perilerin etrafını duvarla mı çevireceğiz?"

Salonda birkaç alaycı kahkaha koptu. Periler her yerde ve hiçbir yerde var olabilirdi. Varlığın başka bir boyutundaydılar ve kimse onları bir duvarla engelleyemezdi.

Horace gözlerini kıstı. "Siz daha gülün," dedi. "Ama demir kapılar onların dünyamıza müdahalesini büyük ölçüde engelleyebilir."

"Amaç bu mu yani?" diye sordu Manuel tembel bir tavırla. "Perileri kendi bölgelerine hapsetmek?"

"Tek amacımızın bu olmadığını biliyorsun, evlat," dedi Dearborn. Birden aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Sen

şu malum hastalıktan haberdarsın, Manuel. Belki bildiklerini Konsey'le de paylaşmak istersin. Bu iyi insanlar dünyayla Periler Diyarı arasındaki kapılar açık kaldığı müddetçe nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmeli."

Manuel, Brocelind Ormanı'ndaki ölü alanları ve Gölge Avcıları'nın sihirlerinin oralarda işlemediğini anlatırken, Cristina kudurdukça kudurdu. Manuel aynı hastalığın Unseelie topraklarında da olduğunu söyledi. Bunu nereden biliyordu? Cristina kolyesini sıkıca kavrayarak dudaklarını kemirdi. Kieran da Konsey'e bunu anlatacaktı ama fırsatı olmamıştı. Manuel nereden öğrenmişti?

Diego'nun onun isteği üzerine Kieran'ı Scholomance'e götürmesi isabet olmuştu. Safkan bir perinin burada asla güvende olmayacağı kesinleşmişti.

"Unseelie Kralı bir zehir yarattı," diye atıldı Zara. "Ve onu dünyamıza akıtıyor. Böylece Gölge Avcıları'nın ona karşı hiçbir gücü kalmayacak. Onu yenmek istiyorsak derhal harekete geçmeliyiz."

"Malcolm'a karşı harekete geçtiğin gibi mi?" dedi Lazlo. Birileri kıkırdadı. Zara kıpkırmızı kesildi. Güçlü büyücü Malcolm Fade'i kahramanca öldürdüğünü iddia etmiş ama sonradan yalan söylediği ortaya çıkmıştı. Cristina ve diğerleri bu olayın Zara'nın itibarını sarsmasını ummuştu. Ama Annabel'le olanlardan sonra Zara'nın yalanı zararsız bir şakaya dönüşmüştü.

Dearborn ayağa kalktı. "Şimdi meselemiz bu değil, Balogh. Blackthorn'lara peri kanı karıştı. Alicante'ye yarı ölü bir yaratık getirdiler ve o yaratık engizitörümüzü öldürdü. Meclisimiz kanla yıkandı."

"Onların kız kardeşi de öldü," dedi Luana. "Hepimiz acılarına tanık olduk. Yaşananları planlamadıkları muhakkak."

Cristina, Dearborn'un kafasının içinde dolaşan tilkileri görür gibiydi. Ona kalsa, gözünü kırpmadan Blackthorn'ları Sessiz Şehir hapishanelerine yollardı. Ama Julian'ın can çekişen Livvy'yi kollarında tutuşu Lejyon'un bile kayıtsız kalamayacağı kadar duygusal bir sahneydi. "Onlar da kurban," dedi Dearborn. "Peri prensine güvenmekle hata ettiler. Hatta belki de peri akrabaları bile onlara ihanet etti. Blackthorn'ların acısı henüz taze. Er geç akılları başlarına gelecektir. Sonuçta onlar da Gölge Avcısı ve bu lejyonun amacı bizden olanları korumak." Elini Zara'nın omzuna koydu. "Ölümcül Kılıç onarıldığında Zara kendinden şüphe duyanları utandıracaktır, eminim."

Zara'nın yanakları pembeleşti. Başını salladı. Cristina onun günahlar kadar suçlu göründüğünü düşündü. Ama Kılıç'tan bahsedilmesi kalabalığın daha çok ilgisini çekmişti.

"Ölümcül Kılıç onarılabilir mi?" diye sordu Trini. Cristina'nın ailesi gibi, Meleğe ve gücüne sonuna kadar inanıyordu. Kucağındaki narin ellerini huzursuzca oynattı. "Melek Raziel'le bağımız bize geri dönecek mi?"

"Şüpheniz olmasın," dedi Dearborn. "Jia yarın Demir Kız Kardeşler'le buluşuyor. Kılıç bir kere dövüldüğüne göre bu işlemi tekrarlamak mümkün."

"Ama Ölümcül Kılıç Cennet'te dövüldü," diye karşı çıktı Trini. "Adamant Kalesi'nde değil."

"Ve gökler kırılmasına izin verdi," dedi Dearborn. Cristina az kalsın bağıracaktı. Bu nasıl bir küstahlıktı? Ama diğerleri ona güveniyordu besbelli. "Ölümcül Kılıç'ı Raziel'ın iradesi dışında hiçbir şey parçalayamaz," diye devam etti Dearborn.

"Şu halimize baktı ve bize bir ders vermek istedi. Ona sırtımızı döndüğümüzü ve melekler yerine Aşağı Dünyalılar'a hizmet ettiğimizi gördü. Kılıcın kırılması bir uyarıydı." Gözleri fanatik bir ışıltıyla parlıyordu. "Kendimizi yeniden ispat edebilirsek Raziel, kılıcın dövülmesine izin verecek. Bundan hiç kuşkum yok."

Raziel adına nasıl konuşur? Tanrı'nın kendisi gibi nasıl konuşur? Cristina sinirden titriyordu. Ama salondakiler ona karanlıkta bir ışık sunmuş gibi bakıyordu. Tek umutları oymuş gibi.

"Kendimizi nasıl ispat edeceğiz?" diye sordu Balogh.

"Gölge Avcıları'nın seçilmişler olduğunu hatırlayarak," dedi Horace. "Bizler meleklerin vekilleriyiz. Şeytan'la ilk biz savaşırız. Aşağı Dünyalılar kendi işlerine baksın. Güçlü bir liderin altında birleşirsek..."

"Ama öyle bir liderimiz yok," dedi Zara'nın yüzbaşı arkadaşlarından Jessica Beausejours. "Elimizde sadece Jia Penhallow var. O da kızının periler ve saf kandan olmayanlarla ilişkileri yüzünden lekeli sayılır."

Salondan hayret nidaları yükseldi. Bütün gözler Horace'a çevrildi ama o başını iki yana salladı. "Meclis Başkanı'mız aleyhinde konuşmayacağım."

Yine mırıltılar geldi. Horace'ın sahte sadakati ona artı puan kazandırmıştı. Cristina dişlerini gıcırdattı.

"Meclis Başkanı'nın ailesine olan sadakati anlaşılabilir. Ama bu bağlılık gözlerini kör etmiş olabilir tabii," dedi Horace. "Şimdi önemli olan Konsey yasaları. Aşağı Dünyalılar'la ilgili sıkı önlemler almamız şart. Özellikle de, peri halkıyla ilgili."

"Bu Unseelie Kralı'nın durdurmayacaktır," dedi Jessica. Cristina bu bir itiraz gibi görünse de, Jessica'nın aslında

Horace'ı teşvik etmeye çalıştığını biliyordu. *Resmen danışıklı dövüş,* diye söylendi içinden.

"En mühimi perilerin ve diğer Aşağı Dünyalılar'ın Kral'ı desteklemesine engel olmak," dedi Horace. "İşte bu yüzden incelenmeli ve gerekirse hapsedilmeliler."

"Ama nasıl?" diye sordu Trini.

"Ah, bunun birçok yolu var," dedi Horace. "Wrangel Adası alternatiflerden biri. Önemli olan bir an önce denetimlere başlamamız. Aşağı Dünyalılar kayıt altına alınmalı. İsimleri ve adresleri mutlaka elimizde olmalı. Tabii önce perilerden başlayacağız."

Salondan onaylar yükseldi.

"Bu kanunları geçirmek ve uygulamak için güçlü bir engizitör lazım," dedi Horace.

"Siz olun!" diye bağırdı Trini. "Bu gece hem Ölümcül Kılıç'ı hem engizitörümüzü kaybettik. En azından birini telafi edelim. Yeterli çoğunluğa sahibiz. Yarın sabah oylamaya gitmemizi teklif ediyorum. Kimler benimle?"

Odada "Dearborn! Dearborn!" tezahüratları yankılandı. Cristina parmaklıklara asıldı. Kulakları çınlıyordu. Olamaz, diye düşündü. Trini böyle biri değildi. Annesinin arkadaşları nasıl bu kadar kör olabilirdi? Meclisin gerçek yüzü bu değildi.

Daha fazla dayanamayacaktı. Titreyerek ayağa kalktı ve dışarı fırladı.

Emma'nın odası küçücüktü ve duvarları parlak sarıydı. Dört direkli, büyük, beyaz karyola neredeyse bütün alanı kaplıyordu. Emma, Julian'ı usulca yatağa oturtup kapıyı sürgülemeye gitti.

Julian başını kaldırdı. "Neden kilitliyorsun?" Ty'ın odasından çıktıklarından beri ilk kez konuşuyordu.

"Biraz yalnız kalmalısın da ondan." Emma ona döndüğünde, yüreği sızladı. Yüzüne sıçrayan kanlar kurumuştu. Kıyafetlerinde ve botlarında da koyu kızıl lekeler vardı.

Livvy'nin kanı. Emma son günlerinde ona daha yakın olmadığına pişmandı. Keşke Lejyon'u, Manuel, Zara ve Jessica'yı, Robert Lightwood'u ve sürgünü daha az düşünseydi. Ve kendi yorgun kalbini. Livvy'yi bir kez daha kollarında tutabilmek için neler vermezdi. Eskiden hatırladığı tombul küçük kızın ne kadar büyüdüğüne dikkat edebilseydi...

"Yapma," dedi Julian sertçe.

Emma ona yaklaştı. Kendini tutamadı. Julian gözlerine bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Neyi?"

"Kendini suçlama. Şunu veya bunu farklı yapsaydım diye düşündüğünü hissedebiliyorum. Bunlara girme. Yoksa dağılırım."

Yatağın kenarında oturuyordu. Emma usulca yüzüne dokundu. Elini çenesinde gezdirdi. Julian hafifçe ürpererek bileğini yakaladı.

"Emma," dedi ve Emma hayatında ilk kez onun ses tonuna anlam veremedi. Julian'ın fısıltısında karanlık bir şeyler vardı. Öfkeli değildi ama bir şey istiyordu sanki ve Emma ne olduğunu bilmiyordu.

"Ne yapabilirim söyle," dedi nefes nefese. "Ben senin *parabatai*'nim, Julian. Sana yardım etmeliyim."

Hâlâ bileğini tutuyordu. Gözbebekleri irileşip mavi-yeşil irisleri daralmıştı. "Bir seferde bir plan yaparım," dedi. "Her şey üzerime geldiğinde en öncelikli soruna yönelirim. O çözüldüğünde sıradakine geçerim. Ama şimdi..."

"Julian. Ben senin ortağınım. Şimdi dinle beni. Önce ayağa kalk."

Julian gözlerini kıstı ama dediğini yaptı. Birbirlerine yakın duruyorlardı. Emma onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Uzanıp ceketini çıkardı. Gömleği kanla kaskatı kesilmişti. Emma onu bir çekişte yırttı.

Julian'ın gözleri irileşti ama ona engel olmadı. Emma gömleği çıkarıp yere attı. Eğildi ve botlarını da çıkardı. Doğrulduğunda Julian tek kaşını kaldırdı.

"Pantolonumu da yırtacak mısın?"

"Kan içindeler," dedi Emma boğuk bir sesle. Göğsüne dokunduğunda Julian'ın nefesini tuttuğunu fark etti. Onun kalbini hissedebildiğini hayal etti. Boynunda ve omzunda da kanlar vardı. Livvy'yi göğsüne bastırdığı yerlerde. "Duş almalısın," dedi. "Hadi. Bekliyorum."

Julian parmaklarının ucuyla çenesine dokundu. "Emma. İkimiz de yıkanmalıyız."

Dönüp banyoya girdi. Emma onu takip etti.

Julian iç çamaşırıyla duşa girdi. Suyu açtı ve altında kıpırdamadan durdu.

Emma da üzerinde sadece sutyeni ve külotu kalana kadar soyunup duşa girdi. Sıcak su kabini buharla doldurdu. Julian'ın teni pembeleşmeye başladı.

Emma uzanıp soğuk su musluğunu azıcık çevirdi. Julian tek kelime etmeden onu izliyordu. Emma sabunu alıp ovuşturdu. Sabunlu elleriyle Julian'a dokunduğunda canı yanmış gibi iç çekti. Ama kıpırdamadı.

Emma onu hoyratça, adeta kan çıkarırcasına sabunladı. Duşun zeminine pembe sular aktı. Sabunun keskin bir limon

kokusu vardı. Julian'ın vücudu sert ve kaslıydı. Artık bir çocuk değildi. Ne zaman bu kadar değişmişti? Emma hatırlayamıyordu.

Julian başını eğdi. Emma onun saçlarını da sabunladı. Julian buklelerini arkaya atıp suyun onu durulamasını bekledi. Emma sırılsıklam olmuştu. Islak sutyeni tenine yapışmıştı. Musluğu kapamak için uzandığında Julian başını yana eğdi ve dudakları yanağına değdi.

Emma donup kaldı. Suyu kapamıştı. Etrafları buharla çevriliydi. Julian kesik kesik soluyordu. Emma onun için için ağladığını fark etti. Julian ağlamazdı. Onu en son ne zaman ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu bile. Gözyaşlarını akıtması lazımdı ama bunca yıldan sonra ağlama alışkanlığını kaybetmişti belki de.

Emma onun boynuna sarıldı. "Hey," dedi. Üzerlerinden sular süzülüyordu. Teni sıcacıktı. Emma kendi tuzlu gözyaşlarını yuttu. "Julian..."

Başını kaldırdığında Julian geri çekildi ve bir an dudakları birbirine değdi. Bir uçurumun kıyısındaydılar sanki. Dudakları buluştu. Dişleri birbirine çarptı. Emma duygularının yoğunluğuyla titremeye başladı.

"Emma." Julian'ın sesi şaşkındı. Eli sutyenine yapışmıştı.

Emma başını salladığında Julian onu kucakladı. Emma gözlerini kapayıp ona sarıldı. Julian saçları, omuzları ve ellerinden sular damlayarak onu odaya götürdü. Emma'yı yatağa fırlattı ve az sonra onu çılgınca öpüyordu. Emma onun bu hoyratça şehvetinin altında yatanı biliyordu. Bunlar Julian'ın dökemediği gözyaşlarıydı. Kendini ancak bu şekilde rahatlatabiliyordu. Ortak tutkularında eriyerek.

Islak çamaşırlarından bir çırpıda kurtuldular. Çıplak vücutları bir kez daha çarpıştı. Emma onu kalbinin üzerinde sıkıca tuttu. Julian'ın titreyen parmakları kalçasına kaydı. "Önce sen..." diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Emma onun ne söylemeye çalıştığını biliyordu. Önce onun zevkini düşünüyordu. Ama Emma'nın istediği bu değildi. "Yaklaş," diye fısıldadı. "Bana daha sıkı sarıl."

Parmaklarını Julian'ın omuzlarına geçirdi. Julian onun boynunu, köprücükkemiklerini ve göğsünü arzuyla öpüyordu. Ama sonra vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Ne olduğunu bile sormaya fırsat bulamadı.

Julian üzerinden kalkıp titreyen elleriyle kıyafetlerine uzandı. "Yapamayız," dedi. "Uygun olmaz."

"Nasıl istersen, ama..." Yorganı üzerine çekerek doğrulmaya çalıştı. "Julian, nereye? Gitmek zorunda mısın?"

Julian yırtık ve kanlı gömleğini almak için yere eğildi. Başını kaldırdığında gözlerinde haşin bir ifade vardı. "Evet," dedi.

"Julian, dur..."

Ama Julian diğer kıyafetlerini de topladı. Botlarını bile giymeden dışarı fırladı. Emma çarpılan kapının sesiyle irkildi. Üzgün ve şaşkın, karanlığa bakakaldı.

Ty sıçrayarak uyandı. Su altında soluksuz kalan biri gibi ağzını hızla açıp kapayarak nefes almaya çalıştı. Kit bu sesle gözlerini açtı. Rüyasında babasını görüyordu. Hayalet Pazar'da, karnında kanayan kocaman bir yarayla sendeleye sendeleye yürüyordu.

"Bak, oğlum," diyordu babası. "Nefilimler hayatına bir kere girdi mi, akıbetin bu işte."

Kit uyku sersemi duvara tutunarak ayağa kalktı. Ty yatakta hareketsiz bir gölgeydi. Diana gitmişti. Belki de odasında birkaç saat kestirmek istemişti. Kit, Ty'la yalnızdı.

Bütün bunlar için ne kadar hazırlıksız olduğunu o an anladı. Livvy'nin öleceği aklının ucundan geçmemişti. Kit babasının ölümüne tanık olmuştu ve bu kaybıyla ilgili hâlâ yüzleşemediği şeyler vardı. Daha babasının gidişiyle bile başa çıkamazken, Livvy'nin yokluğuna nasıl alışacaktı? Üstüne üstlük, birine nasıl destek olacağını bile bilmiyordu. Hele de Ty gibi özel birine.

Julian'a seslenmek istedi. Ama içinden bir ses bunun Ty'ı ürküteceğini söylüyordu. Kit'in gözleri karanlığa alıştığında, onu daha net gördü. Ty içinde bulunduğu dünyadan tamamen kopuk görünüyordu. Siyah, yumuşak saçları yastığa dağılmıştı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

"Jules?" diye fısıldadı.

Kit'in kalp atışları hızlandı. "Be-benim," diye kekeledi. "Kit."

Kendini Ty'ın ıstırabına hazırlamaya çalıştı. Ama o kocaman, gri gözlerini yüzüne dikip "Çantam nerede?" diye sordu. "Orada mı?"

Kit şaşkınlıktan cevap veremedi. Ty olanları hatırlıyor muydu? Dahası, hatırlaması mı iyiydi, yoksa hatırlamaması mı?

"Çantam şuradaydı," dedi Ty ısrarla. "Verir misin? Bak, hemen şurada."

Çanta ikinci yatağın altındaydı. Kit onu almaya giderken camdan baktı. İblis kulelerinin sivri uçlu, kristal tepeleri gökyüzüne uzanıyordu. Kanalların suyu buz ışıltılarıyla parlıyordu. İleride şehrin duvarları ve ötesinde kırlar vardı. Kit'in hayatında gördüğü en güzel ve masalsı kentti.

Çantayı Ty'a verdi. Kalkıp ayaklarını yatağın kenarından sarkıtmıştı. Çantayı açıp içini karıştırmaya başladı.

"Julian'ı çağırayım, ister misin?" diye sordu Kit.

"Yok. Şimdi değil."

Kit ne yapacağını bilemedi. Gerçi hayatı boyunca ne yapacağını bilememişti ya neyse. On yaşındayken, gecenin dördünde kalkıp da bir golem'i dondurmasını koklarken bulunca aynı böyle şaşalamıştı. Ya da on iki yaşındayken, bir denizkızı haftalarca kanepesinde kamp kurup bütün gününü balık kraker yiyerek geçirdiğinde.

Mantid iblislerinin saldırısına uğradığında bile ne yapacağını bilmiyordu. Ama Gölge Avcıları'na has o içgüdü devreye girmiş ve vücudunu o harekete geçirmişti.

Şimdi içinde en ufak bir dürtü yoktu. Tek istediği dizlerinin üzerine çöküp Ty'ın ellerini yakalamak ve Livvy yaralandığında Londra'daki o çatıda yaptığı gibi, ona sarılmaktı. Ama içinden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. Ty'ın bambaşka bir desteğe ihtiyacı vardı belki de.

Ty hâlâ çantasını karıştırıyordu. Kit olanları hatırlamadığından neredeyse emindi artık. Meclis Salonu'ndaki görüntüleri hafızasından silmişti besbelli. Robert'la Livvy öldüğünde, Kit orada değildi. Ama Diana, Ty'ın nelere tanık olduğunu anlatmıştı. Kit insanların bazen korkunç olayları unuttuğunu biliyordu. Zihinleri gördüklerini kaydetmeyi reddediyordu.

"Helen'ı çağırayım," dedi. "Sana neler olduğunu anlatsın."

"Gerek yok," diye mırıldandı Ty. "Biliyorum." Çantanın dibinde telefonunu bulduğunda gözle görülür bir şekilde rahatladı. Kit şaşkınlıkla onu izliyordu. İdris'te telefonlar çekmiyordu. Ty onunla ne yapacaktı ki? "Şimdi uyuyacağım,"

dedi Ty. "Bana ilaç verdiler. Etkisi hâlâ sürüyor." Sesi bıkkın ve memnuniyetsizdi.

"Yanında kalayım mı?" diye sordu Kit. Ty çantayı yere atıp yatağa uzandı. Telefon sağ elindeydi. Onu öyle bir sıkıyordu ki, eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Bunun dışında, hiçbir stres belirtisi göstermiyordu.

Kit'e baktı. Gri gözleri ay ışığında gümüşi bir pırıltıyla parlıyordu. Aklından geçenleri kestirmek imkânsızdı. "Evet, isterim," dedi. "Sen de uyuyabilirsin."

Gözlerini kapadı. Kit az sonra, diğer yatağa oturdu. Livvy'ye ayrılan yatağa. Son yalnız görüşmelerini hatırladı. Büyük Konsey toplantısından önce, saçına takılan kolyesini açmasına yardım etmişti. Portakal çiçekleri gibi kokuyordu. Yüzünden neşe ve renk fışkırıyordu. Kit, onun gittiğine inanamıyordu. Belki aralarında bir tek Ty normal davranıyordu. Livvy'nin ölümünü kabullenmekle asıl anormal onlardı belki de.

Emma'nın odasıyla onunki arasında yüz kilometre vardı sanki. Hatta bin. Julian bir rüyada gibi, kanal evinin koridorlarında yürüyordu.

Omzu yanıyor ve acıyordu.

Emma bugüne kadar arzuladığı tek kadındı. Tutkularının yoğunluğu bazen onu bile hayrete düşürüyordu. Ama bu gece başkaydı. Adeta kendini onda kaybetmişti. İkisinde. Kısa bir süreliğine yalnızca vücudunu ve kalbinin sevilen ve yarasız kısmını hissetmişti. Emma onun içindeki ışıktı, iyilikti.

Ama birden derin bir acıyla sarsılmıştı. Bir terslik vardı. Sonra anlamıştı. Odasına koştururken, korku bilincinin kıyısında kanat çırpıyordu. İçeri girmek için haykırıp uluyor,

iskelet parmaklarıyla bilincinin camını tırmalıyordu. Kendi umutsuzluğunun korkusuydu bu. Hâlâ şoktaydı, biliyordu. Buzdağının yalnızca görünen kısmına dokunmuştu henüz. Karanlık ve dehşet kapıda bekliyordu. Bunları daha önce de yaşamıştı. Babası öldüğünde.

Livvy daha da kötü olacaktı. Julian ıstırabını kontrol edemiyordu. Emma'ya olan hislerini de öyle. Halbuki o bütün hayatını otokontrolü üzerine kurmuştu. Dünyaya gösterdiği maske çatlıyordu.

"Jules?"

Odasına varmıştı nihayet ama yalnız değildi. Mark kapıya dayanmış, onu bekliyordu. Perişan haldeydi. Saçları dağılmış, kıyafetleri buruşmuştu. Gerçi Julian da kanlı giysileri ve çıplak ayaklarıyla ondan farklı değildi.

Julian zınk diye durdu. "Her şey yolunda mı?"

Bir süre birbirlerine hep aynı soruyu soracaklardı galiba. Ama hiçbir şey yolunda olmayacaktı. Kendilerini ancak küçük zaferlerle avutacaklardı. Dru uyudu mu? Evet. Ty azıcık yemek yedi mi? Evet. Hepimiz hâlâ nefes alıyor muyuz? Evet. Mark otomatiğe bağlamış gibi, ona Helen'la Tavvy'yi almaya gittiklerini anlattı. Tavvy, Livia'yı öğrenmişti. İyi değildi ama idare edecekti. Evet, şimdi uyuyordu.

"Seni gecenin bir yarısı rahatsız etmek istemezdim," dedi Mark. "Ama Helen ısrar etti. Öbür türlü sabah uyandığında Tavvy'yi dert edeceğini söyledi."

"Doğru," dedi Julian. "Haber verdiğin için teşekkürler." Hâlâ akıllı uslu cevaplar verebildiğine şaşıyordu.

Mark gözlerini kıstı ve onu uzun uzun süzdü. "Annemiz Eleanor öldüğünde küçüktün. Bir keresinde, bana anne ve

babaların kalbinde bir saat olduğunu söylemişti. Genelde sessizmiş. Ama çocuğun yanında değilken, nerede olduğunu bilmediğinde ya da gece uyanıp seni istediğinde tik taklarını duyarmışsın."

"Tavvy benim çocuğum değil," dedi Julian. "Ben baba değilim."

Mark onun yanağına dokundu. Adeta bir peri dokunuşu kadar hafifti. Ama Mark'ın eli sıcak, nasırlı ve gerçekti. Aslında bir dokunuştansa bir hayır duası gibiydi. "Öyle olduğunu biliyorsun," dedi Mark. "Sana bir özür borçluyum. Helen'a yaptığın fedakârlığı anlattım."

Julian şaşırdı. "Ne fedakârlığı?"

"Yıllardır gizlice enstitüyü yönettiğini. Çocuklarla nasıl ilgilendiğini. Onları nasıl sevdiğini. Bunun sır olduğunu biliyorum ama Helen'ın da öğrenmeye hakkı vardı."

"Önemli değil," dedi Julian. Değildi gerçekten. Artık hiçbir şey önemli değildi. "Kızdı mı?"

Şaşırma sırası Mark'taydı. "Aksine. Seninle gurur duydu."

İncecik bir ışık huzmesi karanlığı deldi. "Sahi mi?"

Mark cevap verecekti ki Julian'ın omzuna bir acı saplandı. Kalp atışları hızlandı. Mark'a çabucak veda etti. En azından, ettiğini umdu. Sonra odasına dalıp kapıyı sürgüledi. Saniyeler sonra, banyoda, keskin cadı ışığı altında aynanın önündeydi.

Gömleğinin yakasını çekiştirdi.

Parabatai rune'u her zamanki yerindeydi. Ama artık siyah değildi. Kalın çizgilerin içi kırmızı ve parlak beneklerle kaplanmıştı. Rune için için yanıyordu sanki.

Başı dönünce lavabonun kenarına tutundu. Robert'ın ölümünün onlar için anlamını düşünmemeye çalışıyordu.

Ama sürgün planları suya düşmüştü. Birbirlerine âşık olan *parabatai*'lerin lanetli akıbeti onları bekliyordu. Julian hep Emma'yı ne kadar çok sevdiğini, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Ama ona sahip olamamasının nedenleri hâlâ önlerinde bir engel olarak dikiliyordu.

Acıyla birbirlerine sokulurken unutmuşlardı bunu. Julian dudağını kan çıkarana dek ısırdı. Hayır, daha fazla yıkım yaşanmasına izin vermeyecekti.

Yağmur başlamıştı. Çatıya vuran damlaların tıpırtısını dinledi. Gömleğinden bir parça kopardı. Kız kardeşinin kanıyla lekelenip katılaşmıştı.

Onu sağ bileğine bağladı. İntikamını alana dek orada kalacaktı. Livvy için adalet yerini bulana kadar. Bu kanlı oyun bozulana ve sevdikleri yeniden güvende olana kadar.

Odasına dönüp temiz giysiler giydi. Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Julian, İdris'in boş sokaklarında koşuyordu. Ilık yaz yağmuruyla ıslanan saçları alnına yapışmıştı. Üstü başı sırılsıklamdı.

Kalbi küt küt atıyordu. Emma'yı şimdiden özlemiş, onu geride bıraktığına pişman olmuştu. Yine de, Livvy'nin acısını hafifletebilecekmiş gibi koşuyordu. Hem kardeşinin yasını tutup hem de Emma'yı bu kadar sevebilmek şaşırtıyordu onu. Bir hissi diğerinden daha baskın değildi. Ama Livvy de Emma'yı severdi.

Livvy onların birlikte olduğunu bilse nasıl heyecanlanırdı kim bilir? Hele evlenme ihtimalleri onu çılgına çevirirdi. Hemen düğünü planlamaya başlardı. Bu düşüncelerle biri Julian'ın karnına bir bıçak saplayıp kanırttı sanki.

Kanallar yağmurla doluyordu. Dünya sis ve sudan ibaretti. Engizitörün evi sisin arasında bir gölge gibi silik ve kasvetliydi. Julian elinden gelse bir omuz darbesiyle kıracaktı kapıyı. Ama kibarca tıklatmakla yetindi. Kapıyı açan Magnus hiç olmadığı kadar solgundu. Siyah tişörtüyle kotunun üzerine, mavi ipekli bir kaftan giymişti. Ellerinde her zamanki yüzükleri yoktu.

Julian'ı görünce omuzları çöktü. Ne konuştu ne de kıpırdadı. Julian'a değil de bir yabancıya bakıyordu sanki.

"Magnus," dedi Julian telaşlanarak. Magnus'un iyi olmadığını hatırladı. Az kalsın, unutuyordu. Magnus her zaman biraz ilahi ve durgun görünürdü. "Ben.."

"*Buraya kendi irademle geldim,*" dedi Magnus alçak ve uzak bir sesle. "*Yardımına ihtiyacım var. Senden başka kimseden isteyemem.*"

"Ben..." Julian ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Başka birini hatırlıyorsun."

Magnus sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi. "Başka bir gece, mavi gözlü başka bir çocuk. Islak bir Londra gecesi. Ama kapıma başka ne için geleceksin ki?"

Julian üstelemedi. "Haklısın. Yardımına ihtiyacım var. Senden başka kimseden isteyemem."

Magnus iç çekti. "Gel öyleyse. Ama sessiz ol. Herkes uyuyor. Sanırım bu iyi bir şey, ha?"

Elbette, diye düşündü Julian. Ne de olsa, burası da bir yas eviydi. En büyük misafir odasına girdiler.

Julian yüksek tavanlara, pahalı ve ağdalı mobilyalara baktı. Robert buraya kendi zevkinden hiçbir şey katmamıştı. Ne bir aile fotoğrafı vardı, ne de sıradan doğa tabloları dışında bir sanat eseri.

"Uzun zamandır Alec'i ağlarken görmemiştim," dedi Magnus. Kanepeye oturup gözlerini uzaklara dikti. Julian olduğu yerde kaldı. Üzerinden halıya sular damlıyordu. "Ya da Isabelle'i. Babanın piçin teki olmasının neler hissettirdiğini anlayabiliyorum. Öyle ya da böyle babalarıydı işte. Robert onları seviyordu. Kendi hatalarını telafi etmeye çalışıyordu. Benimki onu da yapmadı." Gözleri Julian'a kaydı. "Sana kurutma büyüsü yapamayacağım. Enerjimi tüketmemeye çalışıyorum. Şu iskemlede battaniye var."

Julian, Magnus'un gösterdiği yere bakmadı bile. "Burada olmamalıydım," dedi.

Magnus, Julian'ın bileğine bağlı paçavraya baktı. Yüzündeki ifade yumuşadı. "Boş ver," dedi. "Uzun zamandır ilk kez üzgünüm. Etrafa saldırıp duruyorum. Alec'im babasını kaybetti. Konsey doğru düzgün bir engizitörden oldu. Ama sen kurtuluş umudunu yitirdin. Neler hissettiğini anlamıyorum sanma."

"Rune'um yanmaya başladı," dedi Julian. "Bu gece başladı. Tenime ateşle kazınmış gibi acıyor."

Magnus'un omuzları çöktü. Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Ağzının kenarlarındaki çizgiler keder ve yorgunlukla derinleşmişti. Gözleri çukura kaçmıştı. "Keşke daha çok bilgi sahibi olsaydım," dedi. "Bunun Emma'yla sana ve diğerlerine nasıl bir felaket getireceğini bilseydim." Duraksadı. "Sana daha nazik davranmalıydım, Julian. Bir evladını kaybettin."

"Livvy'nin acısının diğer her şeyin önüne geçeceğini sanıyordum. Kalbimde ızdıraptan başka bir duygu olmayacaktı. Ama Ty için korkuyorum. Dru için telaşlanıyorum. Ve bir de sanırım dünyadaki bütün nefretleri toplasan benimki kadar etmez." O sırada, *parabatai* rune'undaki ani bir sancıyla dizleri boşaldı.

Magnus'un önünde dizlerinin üzerine çöktü. Bu hali Magnus'u şaşırtmamış gibiydi. Julian'a günah çıkaran birini dinleyen bir rahip gibi dingin bir sabırla baktı.

"Hangisi daha çok acıyor?" diye sordu. "Aşk mı, nefret mi?"

"Bilmiyorum," dedi Julian. Islak parmaklarını halıya geçirdi. Nefes almakta zorluk çekiyordu. "Emma'yı hâlâ mümkün olamayacağını sandığım kadar çok seviyorum. Onu her gün daha çok seviyorum. Sevmemeye çalıştıkça sevgim katlanarak artıyor. Bazen içim öyle doluyor ki, aşkımın vücudumu yırtarak dışarı fışkıracağını sanıyorum. Ve Konsey'deki herkesin gırtlağını kesmek istiyorum."

"Sıra dışı bir aşk itirafı," dedi Magnus. Öne eğildi. "Ya Annabel?"

"Ondan da nefret ediyorum," dedi Julian ruhsuzca. "Hepsinden nefret ediyorum."

Magnus'un kedi gözleri parladı. "Neler hissettiğini bilmiyorum sanma. Ve yapabileceğim bir şey var. En azından geçici bir tedbir olur. Ama önceden uyarmalıyım. Kolay olmayacak."

"Lütfen." Julian büyücünün önünde dizlerinin üzerinde durarak, başını kaldırdı. Hayatında hiçbir şey için yalvarmamıştı. Ama şimdi birine yalvarmaya bile aldırmıyordu. "Hasta olduğunu biliyorum. Belki de bunu senden hiç istememeliyim. Ama inan, başka kime gideceğimi bilmiyorum."

Magnus iç çekti. "Sonuçları olacak. *Aklın uykusu canavarlar yaratır*, sözünü duydun mu?"

"Evet," dedi Julian. "Ama her halükârda bir canavar olmaya niyetim yok."

Magnus ayağa kalktı. Bir an Julian'a tepeden bakıyormuş gibi oldu. Uzun boyuyla çocukların kâbuslarındaki Azrail gibiydi.

"Lütfen," diye yineledi Julian. "Kaybedecek bir şeyim yok."

"Var," dedi Magnus. Sol elini kaldırdı. Parmak uçlarından kobalt rengi kıvılcımlar saçıldı. "İnan bana, var."

Oda mavi bir ışıkla aydınlandı ve Julian gözlerini kapadı.

3

EBEDİ İSTİRAHAT

Cenaze öğlendi. Emma sabahın üçü ya da dördünden beri kendini oradan oraya atıyordu. Gözleri kurumuş, kor gibi yanıyordu. Titreyen elleriyle saçlarını fırçaladı ve sıkıca topladı.

Julian gittikten sonra, yorgana sarınarak pencereye koşmuştu. Şaşkın ve üzgündü. Julian'ın evden çıkıp yağmurda koşarak uzaklaşmasını izlemişti. Montunun önünü kapamak için bile durmamıştı.

Sonrasında yapabileceği fazla bir şey yoktu zaten. Julian Alicante sokaklarında tehlikede sayılmazdı. Yine de o dönene kadar beklemişti.

Ty'a bakmaya gitti. Ty hâlâ uyuyordu ve yanında sadece Kit vardı. Emma, Livvy'nin çantasının hâlâ orada olduğunu fark edip odasına giderken yanına almıştı. Onu görmek Ty'ı incitebilirdi. Odasında, yatağa oturup çantayı açmıştı. İçinde pek bir şey yoktu. Birkaç tişört ve etek, bir kitap ve özenle sarıp sarmaladığı bir diş fırçasıyla sabun. Tişörtlerinden biri lekeliydi. Emma, Livvy'nin kıyafetlerini yıkamaya karar vermişti. Belki faydası olurdu. Ama sonra, *ne anlamı var ki,* diye düşünüp çantanın üzerine kapanmış ve ulurcasına ağlamıştı.

Dayanamayıp nihayet uykuya daldığında kâbuslar görmüştü. Ateş ve kan. Sabah Cristina'nın kapısını tıklatmasıyla uyanmıştı. Cristina çay ve kötü bir haber getirmişti. Horace sabah alelacele yapılan bir oylamayla engizitör seçilmişti. Cristina bunu ailenin geri kalanıyla da paylaşmıştı. Herkes cenazeye hazırlanıyordu.

Çayda belki de yirmi kaşık şeker vardı. Bal gibi tatlıydı. Cristina da öyleydi. Ama ikisi de engizitörle ilgili haberin Emma'da bıraktığı buruk tadı silemedi.

Cristina birkaç parça giysiyle geri döndüğünde Emma camdan bakıyordu. Gölge Avcıları yas tutarken ve cenazelerde beyaz giyerdi. Cristina da beyaz bir ceket ve gömlek giymişti. Açık bıraktığı koyu kumral saçlarında beyaz çiçekler vardı.

Emma'yı görünce kaşlarını çattı. "Çekil oradan."

"Neden?" Gözleri yine pencereye kaydı. Ev şehre tepeden bakıyordu. Duvarlar ve ardındaki yeşil kırlar görünüyordu.

Şehrin kapılarından beyazlar içinde bir dizi insan giriyordu. Yeşil kırların ortasındaki iki çalı çırpı yığını kule gibi yükseliyordu.

"Odun yığınları hazır," dedi Emma. Birden başı döndü. Cristina'ın sıcak eli onunkinin üzerine kapandı. Yatağın kenarına iliştiler. Cristina ona derin derin nefes almasını söyledi.

"Özür dilerim," dedi Emma. "Kendime söz vermiştim. Dağılmak yok demiştim."

Topuzundan saçlar fırlamıştı. Cristina becerikli elleriyle onları geri sokuşturdu. "Dayım öldüğünde İdris'e gömüldü," dedi. "Ama cenazesine gelemedim çünkü annem burayı hâlâ tehlikeli buluyordu. Eve döndüğünde boynuna sarıldım. Üstü başı is kokuyordu. *Dayımdan geriye yalnızca bu kaldı,*

diye düşündüğümü hatırlıyorum. Annemin ceketindeki is kokusu."

"Benim güçlü durmam lazım," dedi Emma. "Blackthorn'lara destek olmalıyım. Julian iyi değil." *Darmadağın, paramparça ve kayıp. Hayır, kayıp değil. Sadece benimle olmak istemiyor.*

"Livvy'nin yasını tutmaya hakkın var," dedi Christina. "O senin de kardeşindi. Yalnızca kan bağıyla aile olunmuyor."

"Ama..."

"Keder bizi güçsüzleştirmez," dedi Cristina kararlılıkla. "Bizi insan yapar. Livvy'nin nesini özleyeceklerini bilmeden Dru'yu, Ty'ı ya da Jules'u nasıl rahatlatabilirsin? Birinin kalbinde kaybının açtığı yarayı görebilmek ne kadar özel biliyor musun?"

"Ty'ın kaybını hiçbirimizin anlayabileceğini sanmıyorum," dedi Emma. Ty için endişesi boğazında kocaman bir yumruya dönüşmüştü. Buna Livvy'nin acısı da eklenince nefes alamaz oluyordu.

Cristina elini okşadı. "Giyin hadi. Ben mutfaktayım."

Emma yarı uyuşmuş bir vaziyette hazırlandı. İşini bitirdiğinde aynaya baktı. Beyaz elbisesi kırmızı yas rune'larıyla kaplıydı. Defalarca tekrarlandığında kulağa anlamsız gelen bir kelime gibi, birbiri üzerine binen bu desen de göze öyle geliyordu. Emma'nın saçları ve teni daha bir solmuştu sanki. Gözlerindeki ifade bile donuklaşmıştı. Bir buzdağından farksızdı. Ya da bir bıçaktan.

Cortana yanında olsaydı Brocelind'e giderdi. Avazı çıktığı kadar bağırıp kılıcını savururdu. Istırabı kan gibi her bir gözeneğinden fışkırdığında, belki ancak o zaman yere yığılırdı.

Kılıcı olmadan kendini eksik hissederek aşağı indi.

*

Ty aşağı indiğinde Diana mutfaktaydı. Ty yalnızdı. Diana elindeki bardağı öyle bir sıktı ki parmağına kramp girdi.

Ne beklediğinden emin değildi. Gecenin büyük bir kısmında Ty'ın yanındaydı. O ölü gibi uyurken. Raziel'e nasıl dua edileceğini anımsamaya çalışmıştı ama uzun zaman olmuştu. Kız kardeşi öldükten sonra, Tayland'da tütsü yakıp mabetlere çiçekler sunmuştu. Ama hiçbirinin yardımı olmamıştı. Aria'nın kalbinde açtığı yara hiç kapanmamıştı.

Üstelik Livvy, Ty'ın ikiziydi. İkisi de birbirinin olmadığı bir dünyada yaşamamıştı hiç. Livvy'nin son sözleri *Ty, ben...* olmuştu. Kim bilir ne söyleyecekti? Ty bu acıyla nasıl başa çıkacaktı? Şimdiye kadar kim çıkabilmişti ki?

Konsey kibarlık edip hepsine yas kılıkları göndermişti. Diana beyaz bir elbiseyle ceket giymişti. Ty resmi yas kıyafeti içindeydi. Beyaz, şık bir ceket, beyaz pantolon ve botlar. Siyah saçları üzerindekilerle tezat yaratıyordu. Diana ilk kez Ty'ın büyüdüğünde, çarpıcı bir genç adam olacağını fark etti. Oysa Ty'ı her zaman küçük, sevimli bir çocuk olarak görmüştü. Bir gün bile yakışıklılık ya da güzellik normlarına uyabileceğini düşünmemişti.

Ty kaşlarını çattı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Ama saçlarını arkaya taramıştı ve son derece normal görünüyordu. "Yirmi üç dakika," dedi.

"Efendim?"

"Kırlara inmemiz yirmi üç dakika sürecek. Yirmi beş dakika sonra da, tören başlayacak. Herkes nerede?"

Diana az kalsın Julian'a mesaj atmak için telefonuna uzanacaktı. Ama İdris'te telefonların çalışmadığını hatırladı. *Dikkatini topla,* diye söylendi içinden. "Birazdan burada olurlar eminim..."

"Julian'la konuşmak istiyordum." Ty'ın sesi talepkâr değildi. Daha ziyade, bir yapılacaklar listesini tamamlamaya çalışır gibiydi. "Julian, Livvy'yle Sessiz Şehir'e gitti. Orada neler gördüğünü ve Livvy'ye neler yaptıklarını öğrenmek istiyorum."

Ben Aria'yla ilgili bu detayları bilmek istemezdim, diye düşündü Diana. Ama sonra kendine kızdı. Ty onun gibi değildi. Ancak bilgiyle avunabiliyordu. Gerçeklerle. Bilinmeyenden nefret ediyordu. Livvy'nin ölüsü uzaklara götürülmüş ve taş duvarların ardına kilitlenmişti. Tabii ki ona ne yaptıklarını bilmek isteyecekti. Ölüsüne gereken saygıyı göstermişler miydi? Özel eşyalarını saklamışlar mıydı? Yüzündeki kanları temizlemişler miydi? Ancak bunları öğrenerek durumu kavrayabilecekti.

Merdivende ayak sesleri yankılandı. Birden mutfağı Blackthorn'lar doldurdu. Dru ona küçük gelen ceketi ve kıpkırmızı gözleriyle içeri girdiğinde Ty bir köşeye çekildi. Helen, Tavvy'yi kucağına almıştı. İkisi de beyazlar içindeydi. Aline'le Mark mutfağa birlikte girdi. Aline saçlarını tepeden toplayıp kulaklarına yas rune'ları şeklinde, minik, altın küpeler takmıştı. Diana'nın gözleri Mark'ın yanında Kieran'ı aradı. Sonra gittiğini hatırladı.

Cristina'yla Emma birlikte geldi. İkisi de dalgındı. Diana masaya kızarmış ekmek, tereyağı ve çay koymuştu. Helen Tavvy'yi kucağından indirip ona bir tabak hazırladı. Başka kimse yemek yemekle ilgilenmedi.

Ty huzursuzca saatine baktı. Az sonra Kit geldi. Beyaz ceketi içinde son derece rahatsız görünüyordu. Ty bir şey demedi. Ona bakmadı bile. Ama omuzlarındaki gerginlik belli belirsiz azaldı.

Diana aşağı en son Julian'ın inmesine şaşırdı. Yanına koşup hatırını sormak istedi ama Julian'ın bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Çocukken bile mesafeli ve kontrollüydü. Ailesinin yanında olumsuz duygularını asla belli etmezdi.

Julian, Emma'nın ona baktığını fark etti ama gözlerini kaçırdı. Mavi-yeşil bakışlarını odada dolaştırarak herkesin ruh durumunu tartarken yüzünde tek bir kas bile oynamadı.

"Gitmeliyiz," dedi. "Bizi bekleyecekler ama fazla değil. Ayrıca Robert'ın töreninde de bulunmalıyız."

Sesinde bir değişiklik vardı. Diana buna anlam vermeye çalıştı ama başaramadı. Böyle ruhsuz görünerek ne kadar acı çektiğini gizlemeye çalışıyordu herhalde.

Herkes ona döndü. *Bu ailenin merkezi o,* diye düşündü Diana. Emma'yla Cristina, Blackthorn olmadıkları için geride durdu. Julian konuştuğunda Helen rahat bir nefes aldı. Bu işin ona düşeceğinden endişeli gibiydi.

Tavvy gidip Julian'ın elini tuttu. Beyaz bir ırmak gibi, evin taş basamaklarından sokağa aktılar.

Diana yine kardeşini düşünmeden edemedi. Tayland'da yakılmış ve külleri Sessiz Şehir'e gömülmek üzere İdris'e getirilmişti. Ama Diana cenazede orada değildi. O zamanlar, bir daha asla İdris'e dönmeyeceğini düşünüyordu.

Silversteel Köprüsü'ne doğru yürürlerken, bir evin üst penceresi açıldı. Üzerinde bir yas rune'uyla uzun, beyaz bir flama aşağı sarktı. Ty başını kaldırdı. Diana sokağın, köprünün ve şehir kapılarına kadar, yol üzerindeki bütün evlerin beyaz flamalarla donandığını gördü. Aralarından geçerken, Ty onlara büyülenmişçesine baktı.

Çoğu engizitör Robert için gelmişti muhtemelen. Ama aynı zamanda da Livvy için de oradalardı. *En azından, Blackthorn'lar*

buna sahip olacak, diye düşündü Diana. Kardeşlerine gösterilen saygıya tanık oluyorlardı.

Horace'ın engizitör seçilmesinin bugünü daha da zorlaştırmayacağını umdu. Diana hayatı boyunca sadece Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar arasındaki değil, aynı zamanda Nefilimler'in kendi içindeki gerginliğin de farkında olmuştu. Konsey'in Aşağı Dünyalılar'ı bağrına basması gerektiğini düşünenler kadar, onlara karşı olanlar da vardı. Karanlık Savaş'tan sonra çoğu, Aşağı Dünyalılar'ın nihayet Konsey'e katılmasını şenliklerle kutlamıştı. Ama Lazlo Balogh ve Horace Dearborn gibi muhalifler de olduğu Diana'nın kulağına gelmişti. Soğuk Barış onlara kalplerindeki nefreti kusmaları için zemin hazırlamıştı. Aklıselim sahibi bütün Nefilimler'in onlarla aynı görüşte olacağından eminlerdi.

Diana muhaliflerin fikrini paylaşmıyordu. Gelgelelim, Horace'ın engizitör seçilmesi gözünü kan ve nefret bürümüş Nefilimler'in sayıca hiç de az olmadığının göstergesiydi.

Köprüde, Diana'nın omzuna bir şey düştü. Gayriihtiyari silkelendiğinde, bunun yalnızca İdris'te yetişen beyaz bir çiçek olduğunu fark etti. Başını kaldırdı. Sert rüzgâr bulutları sürüklüyordu. Onların arasında bir anlığına bir atlı belirdi ve hemen kayboldu.

Gwyn. Onu düşünmek Diana'nın yüreğini ısıttı. Çiçeği aldı ve usulca avucuna hapsetti.

Ebediyet Kırları.

Aslında isimleri buydu. Ama birçokları onları yalnızca Kırlar olarak adlandırırdı. Alicante'nin ovalarından, Karanlık Savaş'tan sonra inşa edilen şehir duvarlarına ve Brocelind Ormanı'nın ağaçlarına dek uzanıyorlardı.

İdris'in havası değişikti. Her ne kadar buraya göre sert esse de, Los Angeles'ın tuz kokulu okyanus rüzgârıyla kıyas kabul etmezdi. Emma, Livvy'nin cenazesi için öyle haşin bir rüzgârı daha uygun bulurdu. Saçları ve beyaz elbisesi usulca dalgalanıyordu. Odun yığınlarının iki yanındaki flamalar beyaz kurdeleler gibi gökyüzüne uzanıyordu.

Ormana doğru, arazi aşağı doğru meyillendi. Odun yığınlarının yanına ulaştıklarında Cristina, Emma'nın elini tuttu. Emma onu minnetle sıktı. Herkesin onlara bakıp fısıldaştığını fark etmemesi mümkün değildi. Blackthorn'lara sempatiyle yaklaşıldığı muhakkaktı. Ama Julian'la ona kötü kötü bakanların sayısı da az değildi. Sonuçta, Annabel'i İdris'e Julian getirmişti ve Emma, Ölümcül Kılıç'ı kırmıştı.

"Cortana gibi güçlü bir silahın bir çocuğun eline düşmesi ne acı," dedi sarışın bir kadın yanından geçerken.

"Ben bu işte kara büyü kokusu alıyorum," dedi bir başkası.

Emma konuşulanlara kulak asmamaya karar verdi. Gözlerini karşıya dikti. Jia odun yığınlarının arasında duruyordu. Beyaz bir yas kıyafeti giymişti. Emma, Karanlık Savaş günlerini hatırladı. İnsanlar beyazdan başka renk giymez olmuştu. Her gün kim bilir kaç tane ateş yakılıyordu?

Jia'nın bir yanındaki uzun, kızıl saçlı kadın Clary'nin annesi Jocelyn'di. Diğer tarafında Maryse Lightwood vardı. Yol yol gri tutamlarla renklenen siyah saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapmıştı. Jia'yla hararetli bir sohbet içindeydi. Ama Emma bu mesafeden ne konuştuklarını duyamıyordu.

Ölüler henüz Sessiz Şehir'den getirilmemişti. Gölge Avcıları'ndan kalabalık bir grup toplanmıştı. Kimsenin cenazelere katılması şart koşulmazdı ama Robert popüler

biriydi. Onun ve Livvy'nin ani ölümleri herkeste şok etkisi yaratmıştı.

Robert'ın ailesi sağdaki ateşin yanındaydı. Odun yığınının tepesine engizitörün tören cübbesini sarmışlardı. O da Robert'la birlikte yanacaktı. Alec, Magnus, Simon ve Isabelle tepeden tırnağa yas kıyafetleri içindeydi. Küçük Max ve Rafe bile geleneklere uygun giyinmişti. Isabelle, Emma'yı görünce el salladı. Gözleri ağlamaktan şişmişti.

Simon yay gibi gergindi. Gözleri kalabalığı tarıyordu. O da Emma'yla aynı kişilere mi bakınıyordu acaba? Robert Lightwood'u uğurlamak için burada olmaya her türlü hakları vardı tabii.

İyi ama Jace'le Clary neredeydi?

Kit ilk kez Gölge Avcıları'nı bu kadar yabancılıyordu. Karınca sürüsü gibi her yerdeydiler. Hepsi de beyazlar içindeydi. Oysa Kit bu rengi düğünlerle ve Paskalya'yla özdeşleştirmişti. Flamalar, rune'lar, uzakta parlayan iblis kuleleri, bütün bunlar kendini başka bir gezegende gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bir de Gölge Avcıları'nın ağlamaması vardı tabii. Kit daha önce de cenazelere katılmış ve televizyonda da birçoğunu izlemişti. Acılı aile ve dostların ellerinde mendiller olurdu. Ama burada, bunca insan toplanmışken kuşlar bile daha çok şamata yapıyordu.

Gerçi Kit de ağlamıyordu. Babası öldüğünde de ağlamamıştı. Aslında bunun sağlıklı bir davranış olmadığını biliyordu. Ama babası birinin yasını tutmanın insanı güçsüz kılacağına inanırdı. Ne yapsın? O da buna inanarak büyümüştü işte. Blackthorn'lara çok şey borçluydu. Özellikle de Ty'a.

Dolayısıyla Livvy gitti diye dağılmayacaktı. Livvy de istemezdi bunu. Kit'in Ty'a destek olmasını isterdi.

Nefilimler sırayla Blackthorn'ların yanına gidip başsağlığı diledi. Julian ailenin reisi olarak herkesle kibarca konuştu. Kardeşlerinin bugünü kolay atlatması için onları arkasına saklamıştı. İnsanlarla muhatap olmalarını büyük ölçüde engelliyordu. Bugün her zamankinden de soğukkanlı ve uzaktı. Ama bunda şaşılacak bir yan yoktu. Keder herkeste farklı tepkiler uyandırabilirdi.

Julian mecburen Tavvy'nin elini bırakmıştı. Tavvy de Dru'ya yapışmıştı. Kit, Ty'ın yalnız kaldığını görünce yanına gitti. Beyaz deri pantolonu ve ceketiyle kendini süper aptal hissediyordu. Bunun resmi yas kıyafeti olduğunu biliyordu ama seksenlerin video kliplerinden fırlamış gibi görünmekten de hoşnut değildi doğrusu.

Kendini Irina Cartwright olarak tanıtan bir kadın Julian'ı acıyarak süzdü. "Cenazeler pek hüzünlü oluyor." Julian cevap vermeyince bakışları Kit'e kaydı. "Sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Kit. "Babamı iblisler yedi. Cenaze yapamadık."

Irina Cartwright bozum olarak alelacele uzaklaştı. Julian taziyelerini sunmaya gelen bir adamla konuşmadan önce Kit'e bakıp tek kaşını kaldırdı.

"Telefon yanında mı?" diye sordu Kit, Ty'a. Sonra da kendini aptal gibi hissetti. Kim birine ikizinin cenazesinde cep telefonu sorardı ki? Hem de İdris'te sinyal alınamazken? "Gerçi... kimseyi arayamazsın ama..."

"İdris'te çalışan tek bir telefon var," dedi Ty. "Meclis Başkanı'nın ofisinde." Her nasılsa, hiç de seksenlerden fırlamış gibi görünmüyordu. Aksine. Buz gibi, çarpıcı ve...

Güzel kelimesi Kit'in kafasının içinde ışıklı bir tabela gibi yapıp söndü. Ama üzerinde durmadı.

Zarif. Evet, evet. Kesinlikle şık ve zarifti. Koyu kumral insanlar beyazlar içinde daha hoş görünüyordu.

"Telefonun sinyaliyle işim yok," dedi Ty. "İçinde fotoğraflar var."

"Livvy'nin fotoğrafları mı?" diye sordu Kit şaşkın şaşkın.

Ty ona boş gözlerle baktı. Kit, Londra günlerini hatırladı. Kafa kafaya verip esrarlı olayları çözüyorlardı. Watson ve Holmes gibi. Kit, Ty'ı hiçbir zaman gerçek anlamda anladığını hissetmemişti. Ta ki bugüne dek.

"Hayır," dedi Ty ve etrafına bakındı.

Kit onun giderek artan kalabalıktan rahatsız olmadığını umdu. Ty kalabalıktan nefret ederdi. Magnus'la Alec çocuklarıyla birlikte Meclis Başkanı'nın yanındaydı. Kaşları Alec'inkilere benzeyen, siyah saçlı, güzel bir kız ve kahverengi, dağınık saçlı, yirmi yaşlarında bir genç de onlara eşlik ediyordu. Genç adam, Kit'i gözlerini kısarak süzdü. *Bir yerlerden tanıdık geliyorsun,* der gibiydi. Kit başkalarının da ona bakışlarını yakalamıştı. Muhtemelen Jace'e benzediği içindi. Tabii onun kısa boylu, sıska ve çekicilikten uzak bir versiyonuydu.

"Seninle konuşmalıyım," dedi Ty. "Ama sonra." Bunu o kadar alçak bir sesle söylemişti ki, Kit tonundan bir anlam çıkaramadı. Bildiği kadarıyla Ty, Livvy öldüğünden beri kimseyle doğru dürüst konuşmuyordu.

"Neden abinle konuşmuyorsun?" diye sordu. "Julian'la?"

"Hayır. Seninle konuşmalıyım." Bir şeyler daha söylemek ister gibi duraksadı.

Ama sonra hazin bir boru sesi geldi. Herkes yüzünü şehre döndü. Kit insanların bakışlarını takip ettiğinde, şehrin kapılarından çıkan tören alayını gördü. Parşömen üniformalarıyla tabutların iki yanında çift sıra halinde yürüyorlardı. Konsey muhafızları tabutları omuzlarında taşıyordu.

Henüz uzakta oldukları için Kit, Livvy'ninkini ayırt edemedi. Tabutların üzeri açıktı. Ölüler sedyeyi andıran ayaklı tahtalara yatırılmıştı. Yaklaştıklarında birinin diğerinden daha ufak tefek olduğunu gördü. Dayanamayıp Ty'a döndü.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Ty şehre doğru bakıyordu. Parmaklarını açıp kapıyordu. Bunun dışında bir heykel kadar kıpırtısızdı. "Üzgün olman için bir neden yok," dedi. "Dolayısıyla olma, lütfen."

Kit cevap vermedi. İçinde atamadığı bir korku vardı. Galiba bir tek Livvy'yi değil, Ty'ı da kaybetmişti.

"Daha dönmediler," dedi Isabelle. Yas kıyafetleri içinde sakin, kusursuz ve kontrollü görünüyordu. Başına beyaz, ipek bir bant takmıştı. Simon'ın elini tutuyordu. Eklem yerleri yakasındaki çiçek kadar beyazdı.

Emma kederi bir pençe olarak düşünürdü hep. Görünmez bir canavarın pençesi. Gökyüzünden sana uzanıp gırtlağını sıkar, nefesin kesilir ve sadece acı hissederdin. Ya da koca bir hiçlik. O pençe boğazını bırakana kadar buna dayanmak zorundaydın.

Isabelle'in donuk görünüşünün ardında ne kadar ızdırap çektiğini tahmin edebiliyordu. Emma ona sarılmak istedi. Clary burada olsaydı keşke. Clary'yle Isabelle kardeş gibiydi. Clary, Izzy'yi insanın ancak en iyi arkadaşının yapabileceği şekilde rahatlatabilirdi.

"Bildiğini sanıyordum," dedi Simon. Emma, Clary'nin Simon'a kendi ölümüyle ilgili öngörülerinden bahsetmek istemediğini hatırladı. Simon'ın ona deli muamelesi yapacağını düşünüyordu. "Sana nereye gittiklerini söylemişlerdir diyordum."

Kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu. Jia hâlâ Jocelyn ve Maryse'le koyu bir sohbetteydi. Diğer Gölge Avcıları Julian'a başsağlığı dilemek için önünde kuyruk olmuştu. "Söylediler," dedi. "Periler Diyarı'na gittiler."

Simon'la Isabelle gayriihtiyari ona yaklaştı. Emma insanların bu yakınlığı yanlış yorumlamayacağını umdu. Gizli köşelerde komplo teorileri ürettiği düşünülsün istemezdi.

"Şimdiye kadar dönerler sanmıştım," dedi.

"Yarın dönecekler." Isabelle sevgiyle mırıldanarak Max'i kucağına aldı. Çenesini saçlarına sürttü. "Biliyorum. Berbat bir durum. Keşke onlara bir mesaj ulaştırabilseydik..."

"Konsey'den cenazeyi ertelemelerini isteyemezdik," dedi Simon. Gölge Avcıları'nın ölüleri mumyalanmaz. Çürümeye başlamadan önce mümkün olduğunca çabuk yakılırlar."

"Jace yıkılacak," dedi Izzy. Omzunun üzerinden Rafe'in elini tutmuş, Magnus'la konuşan abisine baktı. "Özellikle de Alec'in yanında olmak isterdi."

"Böyle kayıpların acısı kolay kolay geçmiyor maalesef," dedi Emma. "Başta herkes başına üşüşür. Ama cenaze telaşı bittiğinde, yanında sadece en yakınların kalıyor. Jace'in geç gelmesi önemli değil. Her halükârda, Alec onu gördüğüne sevinecektir."

Izzy'nin bakışları yumuşadı. "Sağ ol. Jace'le Clary'yi dert etme. Onlarla temas kuramayacağımızı biliyorduk zaten.

Simon, Clary'nin *parabatai*'si. Başına bir iş gelseydi, hissederdi. Alec de Jace'i hisseder."

Emma *parabatai* bağının gücünü tartışacak değildi. Başını eğdi. Acaba?

"Geldiler." Magnus, Max'i Isabelle'den almak için uzandı. Bu sırada Emma'ya tuhaf bir bakış fırlattı. "Kardeşler burada."

Emma başını uzattı. Sessiz Kardeşler kalabalığı yararak odun yığınlarına doğru ilerliyordu. Gölge Avcıları, Livvy ve Robert'ın tabutları aralarından geçerken saygıyla geri çekildi.

Livvy'ye beyaz bir elbise giydirip gözlerini beyaz, ipek bir eşarpla bağlamışlardı. Altın kolyesi boynundaydı. Uzun, kumral saçları beyaz çiçeklerle bezeliydi.

Gizli Hazineler'den aldığı açık yeşil, şifon elbiseyle yatağın üzerinde dans eden Livvy. Emma, Emma, yeni elbiseme bak! Emma soğuk gerçekle mücadele etmek için bu sıcacık anılara sığındı. Livvy'nin üzerinde gördüğü son elbiseydi bu. Saçlarının kahverengisi, yanağının kıvrımı, inatla havaya diktiği çenesi nasıl da tanıdıktı. *Ah, Livvy. Benim canım kardeşim. Küçük, bilge baykuşum.*

Emma haykırmak istedi ama Gölge Avcıları ölüm karşısında böyle tepkiler vermezdi. Onun yerine çağlar öncesinden kalan kadim kelimeleri mırıldanıyorlardı.

"*Ave atque vale.*" Bu mırıltı kalabalığa yayıldı. "*Ave atque vale, Robert Lightwood. Ave atque vale, Livia Blackthorn.*"

Isabelle'le Alec yüzlerini babalarının tabutuna döndü. Julian'la diğer Blackthorn'lar hâlâ taziyeleri kabul ediyordu. Emma bir an Simon'la yalnız kaldı.

"Gitmeden önce Clary'yle konuştuk," dedi ona. Bu sözler boğazını yakıyordu. "Kötü bir şey olacağından endişeliydi."

Simon şaşırdı. "Nasıl bir şey?"

Emma başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama söz verdiği günde dönmezse..."

Simon onu endişeyle süzdü. Ama cevap vermeye fırsat bulamadan, Jia töreni başlattı.

"Gölge Avcıları genç ölür," dedi kalabalıktan biri. Julian adamı tanıyamadı. Kırklı yaşların başındaydı. Siyah, gür kaşları vardı. Üzerinde Scholomance'ın armasını taşıyordu. Bunun dışında, kardeşi için başsağlığı dileklerini sunan diğer insanlardan pek az farkı vardı.

"Ama on beş..." Adam başını iki yana salladı. Julian o zaman hatırladı. Adı Gladstone'du. "Robert dolu dolu yaşadı. Biliyorsun, uzaktan kuzenimdi. Ama kardeşine yazık oldu. Daha çocuktu."

Julian'ın arkasındaki Mark'tan boğuk bir ses geldi. Julian, Gladstone'u bir an önce kışkışlamak için birkaç kibar laf etti. Her şey uzak, bütün sesler boğuk geliyordu. Kulaklarına pamuk tıkamıştı sanki.

"Bu adamı hiç sevmedim," dedi Dru, Gladstone'un arkasından. Gözlerinin altı parlak ve gergindi. Gözyaşları yıkamakla geçmeyen izler bırakmıştı.

İki Julian vardı sanki. Eski Julian, Dru'nun saçlarını karıştırıp onu rahatlamaya çalışırdı. Ama Yeni Julian öyle yapmadı. Kıpırdamadan durarak cenaze alayına yol veren kalabalığa baktı. Helen'ın Tavvy'yi kucağına aldığını gördü.

"Tavvy yedi yaşında," dedi. "Kucakta taşınmak için büyük."

Helen ona hayretle karışık sitemkâr bir bakış attı ama bir şey demedi. Sessiz Kardeşler aralarından geçiyordu.

Nefilimler'in sesleri havayı doldurduğunda, Blackthorn'lar taş kesildi.

"Ave atque vale, Livia Blackthorn. Selam sana ve elveda."

Dru avuçlarını gözlerine bastırdı. Aline kolunu onun omzuna doladı. Julian dayanamayıp Ty'a bakındı.

Mark, Ty'ın yanına gitmişti. İkisi konuşurken, Kit elleri ceplerinde yanlarında dikiliyordu. Omuzları çökmüştü. Perişan görünüyordu. Ty gözlerini Livvy'nin tabutuna dikmişti. Yanakları pençe pençe kızarmıştı. Şehirden buraya kadar Julian'ı sorularıyla bunaltmıştı. *Sessiz Şehir'de ona kimler dokundu? Saçlarını taradılar mı? Kolyesini çıkardılar mı? Kıyafetlerini sana verdiler mi? Cenazede giyeceği elbiseyi kim seçti? Eşarbı bağlamadan önce gözlerini kapadılar mı?* Julian az kalsın onu tersleyecekti.

Odun yığınlarına kalın ve sağlam tahta merdivenler dayanmıştı. Sessiz Kerdeşler'den biri Livvy'yi kucaklayıp merdiveni çıkmaya başladı. Onu en tepeye koydu. Robert Lightwood da diğer odun yığının üzerine yatırıldı.

Diana da Ty'ın yanına gitmişti. Yakasında beyaz bir çiçek vardı. Esmer teniyle tuhaf bir zıtlık yaratıyordu. Ty'a bir şeyler fısıldadı. Ty başını kaldırıp ona baktı.

Julian fiziksel bir acı çekiyordu. Biri midesine bir yumruk atmıştı da nefesini yeni yeni buluyordu sanki. Bileğindeki kanlı kumaş bir ateş çemberi gibi yanıyordu.

Emma. Kalabalığın arasında gözleri onu aradı. Simon'ın yanındaydı. Cristina da onlarlaydı. Merdivenler kaldırılmıştı. Sessiz Kardeşler meşaleleriyle odun kulelerine yaklaştı. Ateş gün ışığını bile aydınlatacak kadar kuvvetliydi. Sessiz Kardeşler odunların etrafında halka oldu. Emma'nın saçları kızıl ışığı yakalayarak parladı. Alevlerin sıcağı yüzüne vurdu.

Mark, Julian'ın yanına geldi. "Ölüleri yakmak garip geliyor," dedi. "Biz Vahşi Av'da ölülerimizi gökyüzüne gömerdik."

Julian ona öyle bir baktı ki Mark kızardı. Bukleleri karmakarışık olmuştu. Ama yas rune'ları özenle çizilmişti. Demek ki, onları kendi yapmamıştı. Kuşkusuz, Cristina'nın işiydi.

"Ölüleri buzulların ya da ağaçların tepesine koyup gerisini kuşlara bırakırdık," dedi.

"Bunu bu cenazede başka kimseye anlatmamanı öneririm," diye payladı Julian onu buz gibi bir sesle.

Mark suratını buruşturdu. "Kusura bakma. Bazen dangalaklık ediyorum."

"Söyleyeceğin şeyden emin olmadığında sus," dedi Julian. "Hatta hiç konuşmasan daha iyi olur."

Mark da Helen gibi ona sitemle baktı. Ama daha fazla konuşmasına fırsat kalmadan kar beyazı tören cübbesiyle Jia Penhallow söz aldı.

"Saygıdeğer Gölge Avcıları," dedi gür sesiyle. "Kardeşlerim. Başımıza büyük bir felaket geldi. Konsey'in en sadık hizmetkârlarından Robert Lightwood, Meclis Salonu'muzda katledildi."

"Bir hain olduğunu da söylesenize," diye mırıldandı biri.

Zara'ydı. Etrafındakilerden kıkırtılar yükseldi. Arkadaşları ve baş destekçileri Manuel Villalobos, Samantha Larkspear ve Jessica Beausejours etrafını sarmıştı.

"Bunların burada olduğuna inanamıyorum," dedi Emma. Birden Julian'ın yanında bitmişti. Julian, Emma'nın ona doğru yürüdüğünü bile hatırlamıyordu. Çevresindeki olayları açılıp kapanan bir objektif kapağının ardından izliyordu sanki. Julian

cevap vermeyince Emma şaşırmış göründü. Gladstone'u hafifçe iterek yeniden kalabalığa karıştı.

Jia konuşmasına devam ediyordu. "En genç ve gelecek vaat eden Gölge Savaşçıları'mızdan biri de hunharca katledildi." Emma bu arada Zara'yla arkadaşlarının yanına vardı. Zara onu fark edince hafifçe sıçradı. Sonra korkusunu küstahlığıyla örtbas etmeye çalıştı.

Julian, Emma'nın kuru gürültüye pabuç bırakmayacağını biliyordu. Zara'ya el kol işaretleriyle bir şeyler söyledikten sonra Blackthorn'lara baktı. Jia'nın sesi bir kez daha çınladı.

"Bu ölümler cezasız kalmayacak. Suçlular mutlaka cezalarını çekecek. Bizler savaşçılarız ve savaşacağız."

Zara'yla arkadaşları susmuştu. Bir tek Manuel pis pis sırıtmaya devam etti. Emma arkasını dönüp yanlarından uzaklaştı.

En azından Zara'nın çenesi kapanmıştı.

"Nefilimler iki yüce ruhu kaybetti," dedi Jia. "Raziel onları kutsasın. Gölge Avcısı Jonathan onları onurlandırsın. Sessiz David onları hatırlasın. Ve bizler bedenlerini sonsuza dek hizmet edecekleri mabede uğurlayalım."

Meclis Başkanı'nın sesi yumuşamıştı. Herkes ona bakıyordu. Tavvy, Rafe ve Max bile. Dolayısıyla ifadesinin sertleştiğini ve gözlerinin bulutlandığını görmeyen kalmadı. Sonraki cümleyi ağzında acı bir tat bırakmış gibi söyledi.

"Şimdi yeni engizitörümüz de sizlere birkaç söz söylemek istiyor."

Horace Dearborn öne çıktı. Julian o ana dek onu fark etmemişti. Beyaz bir yas cübbesi giymişti. Suratında sözümona gayet ciddi ve üzgün bir ifade vardı. Ama sinsiliği camın ardındaki bir gölge gibi pusuda bekliyordu.

Zara arsızca sırıtıyordu. Scholomance'ten arkadaşları çevresini sarmıştı. Zara sırıtmaya devam ederek babasına el salladı. Manuel bıyık altından güldü.

Julian etrafa göz gezdirince Isabelle ve Simon'ın yüzlerindeki tiksintiyi, Emma'nın yüzündeki dehşeti ve Magnus'la Alec'in öfkesini gördü.

Onlarla aynı hisleri paylaşmak için kendini zorladı ama yapamadı. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Horace Dearborn konuşmadan önce gözlerini kalabalıkta dolaştırdı. Kit onun hakkında yeteri kadar bilgi sahibiydi. Babası, Zara'dan bile daha bağnazdı. Konsey oy çokluğuyla onu engizitör seçmişti. Bu kadar tehlikeli bir adama böyle bir güç bahşettiklerine göre, Unseelie Sarayı'ndan ve Aşağı Dünyalılar'dan daha çok korkuyorlardı.

Kit buna şaşırmamıştı doğrusu. Sadece üzülmüştü.

Yanında dikilen Ty gözlerini odun yığınının tepesindeki, Livvy'ye dikmişti. Aşağıdan sadece beyaz bir bohça gibi görünüyordu. Ama Ty yine de onu izliyor ve sağ elinin işaretparmağını hiç durmadan sol elinin üzerine sürtüyordu. Bunun dışında hareketsizdi.

"Bugün," dedi Horace nihayet "Meclis Başkanımızın da söylediği gibi, derin bir keder içindeyiz."

"Ha şunu bileydin," diye mırıldandı Diana.

"Ama!" diye bağırdı Horace hepsini suçlarcasına parmağını havaya dikerek. "Bu ölümler durup dururken yaşanmadı. Katilin kim olduğu besbelli! Bazı aptal Gölge Avcıları buna alet olsa da, cinayetleri Unseelie Kralı'yla perileri işledi. Ve dolayısıyla bütün Aşağı Dünyalılar!"

Nedenmiş o, diye düşündü Kit. Horace ona televizyonda bağırıp çağıran siyasetçileri anımsatıyordu. Daima korkmaları gerektiği bir şey olduğunu iddia eden, pancar suratlı adamları.

Livvy'yle Robert'ın ölümlerinden Unseelie Kralı sorumluysa, bütün Aşağı Dünyalılar'ı suçlamak saçmalığın dik alasıydı. Kit kalabalıktan itirazlar yükselmesini bekledi. Ama kimsenin çıtı çıkmadı. İşin kötüsü, Horace'a hak verir gibiydiler. Utanmasalar tezahürat bile yapacaklardı. Magnus'un yüzü ifadesizdi. Mimikleri bir silgiyle silinmişti sanki.

"Ölümler hatırlamamızı sağlar," dedi Horace. Kit, Julian'a baktı. Koyu kumral saçları giderek sertleşen rüzgârda dalgalanıyordu. Kit, Julian'ın böyle bir anımsatıcıya ihtiyaç duyacağını hiç sanmıyordu. "Bizlerin tek bir hayatı var ve onu savaşçılar gibi yaşamalıyız. Doğru seçimler yapmaktan başka şansımız yok. Öyle bir an gelecek ki bütün Gölge Savaşçıları tarafını seçmek zorunda kalacak. Hainler ve Aşağı Dünya âşıklarıyla birlikte mi duracaklar? Hayat tarzımızı ve bütün geleneklerimizi yok edenlerle mi? Yoksa... Genç adam ne yapıyorsun? İn oradan!"

"Melek aşkına!" diye fısıldadı Diana.

Ty, kardeşinin kulesine tırmanıyordu. Yaptığı hiç kolay değildi. Odunlar en iyi şekilde yanmaları için dizilmişti, tırmanmak için değil. Ama Ty yine de basamak olarak kullanacağı yerleri iyi seçiyordu. Epey yüksekteydi. Kit birden korkuya kapıldı. Kütüklerden biri kırılırsa, Ty o mesafeden yere çakılacaktı.

Kit hiç düşünmeden ileri atıldı. Ama biri onu yakasından çekti. Diana'ydı. "Dur," diye tısladı. "Sen kal." Yüzünde endişe çizgileri belirmişti.

Sen kal. Kit neyi kastettiğini o an anladı. Julian Blackthorn yeni engizitörü sertçe itti. Horace'ın cıyaklamalarına aldırmadan kuleye doğru atıldı. Kardeşinin peşinden tırmanmaya başladı.

"Julian!" diye seslendi Emma. Ama Julian'ın onu duyabileceğini hiç sanmıyordu. Herkes bağrışmaya başlamıştı. Konsey muhafızları, cenazeye katılanlar, Meclis Başkanı ve engizitör. Zara'yla arkadaşları kahkahalarla gülerek birbirlerine Ty'ı gösteriyordu. Bu arada, Ty'ın kulenin tepesine varmasına az kalmıştı. Etrafındaki sesler umurunda bile değil gibiydi. Müthiş bir azimle ve umarsızca tırmanıyordu. Julian daha dikkatliydi. Dolayısıyla kardeşine bir türlü yetişemiyordu.

Yalnızca Blackthorn'lar sessizdi. Emma kendini ileri attı ama Cristina bileğine yapıştı. "Yapma," dedi başını iki yana sallayarak. "Julian'ın dikkatini dağıtırsın."

Ty kulenin tepesindeki platforma varmıştı. Kız kardeşinin yanına tünedi.

Helen usulca inledi. "Ty."

Kulenin tepesinde rüzgâr sert esiyordu. Ty saçları yüzüne savrularak Livvy'nin üzerine eğildi. Livvy'nin ellerine uzandı. En azından, aşağıdan öyle görünüyordu. Emma'nın boğazına bir yumru oturdu.

Julian da platforma ulaşmıştı. Ty'ın yanında diz çöktü. İki satranç taşını andırıyorlardı. Sadece saçları renkliydi. Ty'ınkiler biraz daha koyuydu.

Emma'nın nabzı boğazında atıyordu. Böyle bir anda onların yanında olamamak yüreğini sızlatıyordu. Koşup kuleye tırmanmamak için kendiyle savaşıyordu. Julian ve Ty dışındaki,

her şey ve herkes kilometrelerce uzakta kalmıştı sanki. Zara'yla arkadaşlarının alaycı sözlerini hayal meyal duydu. Sessiz Kardeşler'in odunları tutuşturmaları gerektiğini söylüyorlardı. Ty'la Julian, Livvy'yle olmayı bu kadar çok istiyorsa onunla birlikte yanabilirdi.

Emma yanındaki Cristina'nın kaskatı kesildiğini hissetti. Mark kulelere doğru yürüyordu. Zara'yla arkadaşları şimdi de onu çekiştirmeye başlamıştı. Sivri kulakları ve yarı peri oluşuyla ilgili çirkin yorumlar yapıyorlardı. Mark başını eğmiş, kararlılıkla ilerliyordu. Ama Emma daha fazla dayanamadı. Cristina'yı bırakıp çimenlerde koştu. Mark, Julian'la Ty'ın yanına gidiyorsa, artık onu kimseler tutamazdı.

Maryse ve Jocelyn'le birlikte dehşetle olan biteni izleyen Jia'yı gördü. Gölge Avcıları bu tip davranışlarda bulunmazdı. Yaslarını bir gösteriye dönüştürmezlerdi. Ağlayıp bağırmaz ya da ölülerin yakıldığı odun yığınlarına tırmanmazlardı.

Julian eğilip Ty'ın yüzünü avuçları arasına almıştı. Etkileyici bir sahneydi doğrusu. Emma bunun Julian için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Julian güvenmediklerinin yanında duygularını göstermekten hazzetmezdi. Ama şimdi buna aldırır gibi bir hali yoktu. Alnını Ty'ınkine dayayarak ona bir şeyler söyledi.

"Merdivenler," dedi Emma, Mark'a. Mark başını salladı. Sessiz Kardeşler'in getirdiğini ağır merdivenlerden birini Livvy'nin kulesine yasladılar.

"Julian," diye seslendi Emma. Julian aşağı baktı. Horace bir yerlerde onları geri çekilmeleri için uyarıyordu. Bir yandan da, Julian'la Ty'ı kuleden indirmeleri için konsey muhafızlarına bağırıyordu. Ama kimse kıpırdamadı.

Julian bir kere daha kardeşinin yanağına dokundu. Ty duraksadı. Sonra bir an Julian'ın boynuna sarıldı. Kalkıp merdivene doğru yürüdüler. Julian önde, Ty arkada aşağı indiler. Julian'ın ayakları toprağa değer değmez arkasına döndü. Kardeşi düşerse tutmak için.

Ty kuleden indiğinde durup dinlenmeden Diana'yla Kit'e doğru yürüdü.

Biri merdiveni çekmeleri için bağırdı. Mark merdiveni alıp Sessiz Kardeşler'e götürdü. Emma, Julian'ı bileklerinden nazikçe tutarak kuleden uzaklaştırdı.

Julian sersemlemiş görünüyordu. Emma onu insanlardan uzağa götürüp ellerini tuttu.

Bu yakınlıklarını kimse yadırgamazdı. *Parabatai*'ler arasındaki sevgi bağını herkes bilirdi. Yine de Emma yaşananların şokuyla titriyordu.

"Julian," dedi.

Julian irkildi. "Ellerim," dedi şaşkınlıkla. "Ellerimi hissetmiyorum."

Emma başını eğip nefesini tuttu. Julian'ın elleri yara bere içinde kalmıştı. Bazıları daha derindi ve kanıyordu. Diğerleri ufak tefek çiziklerdi.

"Bir *iratze* lazım," dedi Emma. Bir elini bırakıp kemerindeki stele uzandı. "İzin ver..."

"Hayır." Julian hızla elini çekti. Yüzünde buzdağlarından bile daha soğuk bir ifade vardı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Sonra da Emma'yı öylece bırakarak çekip gitti. Ty'la Mark diğer Blackthorn'ların yanına dönmüştü. Ty, Kit'in yanındaydı. Her zamanki gibi, yine bir mıknatıs misali ona yapışmıştı.

Emma, Mark'ın Cristina'nın elini tutmak için uzandığını gördü. *Ben de Julian'ın ellerini tutmalıydım,* diye düşündü. *Onun yanında olmalıydım. Ona bu hayatın hâlâ yaşamaya değer olduğunu hatırlatmalıydım.*

Ama Julian'ın elleri kanlı ve yaralıydı. Emma'nın onlara dokunmasını istememişti. Ruhu da paramparça ve yaralıydı. Ona da kimsenin yaklaşmasını istemiyordu. Ama Emma, Julian'ın *parabatai*'siydi.

Vakit geldi. Sessiz Kardeşler'den birinin sessiz sesi dalga dalga kırlara yayıldı. Şaşkın şaşkın etraflarına bakınan Magnus ve Max dışında, hepsi onu duydu. Emma kendini hazırlamaya bile fırsat bulamadı. Sessiz Kardeşler odun yığınlarının altındaki çıraları meşaleleriyle tutuşturdu. Altın ve kızıl rengi alevler yükseldi. Bir an için güzel bir manzara oluşturdular.

Sonra alevlerin homurtusu Emma'ya kıyıya vuran bir dalga gibi çarptı. Çimenler ısıyla titreşti. Livvy'nin ölüsü yoğun bir duman tabakasının arasında kayboldu.

Kit obur alevlerin çıtırtısı arasında Nefilimler'in yumuşacık mırıltısını hayal meyal duyabildi. "Vale, vale, vale. Elveda, elveda, elveda."

Etrafı yoğun bir duman sarmıştı. Babasının bir cenazesi bile olamadığını hatırladı. Ölüsünden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Eti Mantid zehriyle küle dönüşmüştü. Sessiz Kardeşler tek tük kalıntıyı da çarçabuk ortadan kaldırmıştı.

Kit, Blackthorn'lara bakmaya dayanamadığı için gözlerini Lightwood'lara dikti. Şimdiye dek isimlerini defalarca duymuştu. Alec'in siyah saçlı kız kardeşinin adı Isabelle'di. Kollarını Alec'le annesi Maryse'nin omuzlarına atmıştı. Rafe'le Max el

eleydi. Simon ve Magnus bir yas gezegeninin minik uyduları gibi yakınlarında duruyordu. Kit birinden duyduğu bir sözü hatırladı. Cenazeler yaşayanlar içindi. Ölülerine veda edebilmeleri için. Yakılma işlemini düşündü. Nefilimler de onlara melekleri hatırlattığı için mi ateşi seçmişti?

Bir adamın, yaşlarla dolu gözlerini kırpıştırarak Lightwood'lara yaklaştığını gördü. Erkeksi yüz hatları ve kumral, dalgalı saçlarıyla, genç ve yakışıklı biriydi. Diğerleri gibi beyazlar içinde değildi. Siyah, sade bir kıyafet giymişti. Maryse'nin yanından geçerken elini omzuna koydu.

Maryse ne başını çevirip ona baktı ne de başka bir tepki verdi. Diğerleri de istifini bozmadı. Bir tek Magnus hafifçe kaşlarını çattı o kadar. Kit'in kalbi buz kesti. Genç adamı bir o görebiliyordu anlaşılan. Dumanlar yabancının içinden geçip gidiyordu.

Bir hayalet, diye düşündü. *Jessamine gibi.* Çılgınca etrafına bakındı. Bu kırlarda daha çok hayalet geziniyordu şüphesiz. Ölü ayakları çimlerde hiçbir iz bırakmıyordu.

Blackthorn'lara baktı. Emma'yla Cristina yan yanaydı. Julian, Tavvy'yle birlikteydi. Dumanlar yükselip etraflarını sardı. Kit gözlerini isteksizce onlardan ayırdı. Genç adam Robert Lightwood'un kulesinin yanında diz çöktü. Yaşayan hiç kimse alevlere bu kadar yaklaşamazdı. Vücut hatlarının kenarında titreşiyorlardı sanki. Yaşlı gözlerinde parlıyorlardı.

Parabatai, diye düşündü Kit birden. Genç adamın hüzünle çöken omuzlarında, ateşe uzattığı ellerinde ve gözlerindeki özlemde Emma'yla Julian'ı gördü. Jace'in Alec'ten bahsettiğindeki ifadesini gördü. Bu adam Robert Lightwood'un *parabatai*'siydi.

Ne zalim bir bağ, diye düşündü ister istemez. *İki kişiyi bir yapan ve yarısını kaybedeni sonsuz bir ıstıraba boğan.*

Kit başını çevirdi. Dumanlarla alevler bir duvar oluşturmuştu. Odun yığınları artık görünmüyordu. Livvy fokurdayan bir karanlığın içinde kaybolmuştu. Kit gözyaşlarıyla kör olmadan önce Ty'ı gördü. Çenesini havaya dikip gözlerini kapamıştı. Alevlerin kızılı siyah siluetine vuruyordu. Başının üzerinde altın bir hale vardı sanki.

4

BİZİM OLAN HİÇBİR ŞEY

Cenaze alayı şehre yöneldiğinde kuleler hâlâ yanıyordu. Dumanların gece boyunca göğe yükselmesi âdettendi. Aileler de yas tutmak için Angel Meydanı'nda buluşurdu.

Emma, Blackthorn'ların buna yanaşacağını sanmıyordu. Evlerinde kalıp birbirlerinin varlığıyla avunacaklardı. Pek az tanıdıkları diğer Gölge Avcıları'ndan teselli beklemeyecek kadar birbirlerinden uzak kalmışlardı hayatları boyunca.

Emma gruptan ayrılmıştı. Julian'la konuşmak için yalnız kalmalarını bekleyecekti.

"Emma," diye seslendi biri. Emma başını çevirdiğinde Jem Carstairs'i gördü.

Jem. Bir an konuşamayacak kadar şaşırdı. Jem bir zamanlar Sessiz Kardeşler'dendi. O da bir Carstairs'di ama yüz yaşını bile geçtiği için Emma'nın uzaktan akrabasıydı. Gerçi en fazla yirmi beş gösteriyordu. Kot ve deri pabuçlar giymişti. Üzerinde beyaz bir kazak vardı. Gölge Avcıları'nın cenazelerde bembeyaz giyinme kuralından muaftı tabii. Jem artık bir Gölge Avcısı değildi zira.

"Jem," diye fısıldadı Emma kimseyi rahatsız etmemek için. "Geldiğin için teşekkürler."

"Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istedim." Solgun görünüyordu. "Livia'yı bir kardeş gibi sevdiğini biliyorum."

"Ölümüne tanık oldum," dedi Emma. "Sevdiğin birinin can çekişmesini izledin mi?"

"Evet. Elbette."

Ölümsüzlüğe yakın insanların laneti de buydu işte. Tecrübe etmedikleri hiçbir şey kalmıyordu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu birden. "Ama yalnız."

"Tabii. Bunu ben de istiyordum." İlerideki alçak tepeyi işaret etti. Ağaçlar onları meraklı gözlerden gizlerdi. Emma, Cristina'ya Jem'le konuşacağını fısıldadı. "Şu Jem mi? Hani yaşlı olan? Hani bir büyücüyle evli olan? Ciddi misin?" Emma arkadaşını bırakıp Jem'in arkasından seğirtti. Onu bir taş yığınında otururken buldu.

Bir süre sessizce Ebediyet Kırları'nı izlediler. "Sen de bir Sessiz Kardeş'ken insanları yakıyor muydun?" diye sordu Emma pat diye.

Jem ona baktı. Gözleri bu ışıkta kopkoyu duruyordu. "Kulelerin yakılmasına yardım ediyordum," dedi. "Bir zamanlar tanıdığım bilge bir kişi hayatı anlayamayacağımızı, dolayısıyla ölümü anlamayı ümit bile edemeyeceğimizi söylemişti. Sayısız yakınımı kaybettim. Zamanla kolaylaşmıyor inan. İnsan hiç alışamıyor. Kulelerin yanışını izlemek de bir o kadar zor."

"*Bizler toz ve gölgeleriz,*" dedi Emma. "Ve bir de külleriz sanırım."

"Hepimizi eşit kılmak için yapılıyor. Bunun için yakılıyoruz. Küllerimiz, Kemikler Şehri'ni inşa ediyor."

"Suçlularınkiler hariç," dedi Emma.

Jem kaşlarını çattı. "Livia suçlu değildi," dedi. "Sen de değilsin. Bir suç işlemeyi planlamıyorsan tabii."

Zaten işledim. Parabatai*'me âşık oldum.* Bunu birine ve özellikle de Jem'e itiraf etme arzusu gözlerinin ardında bir basınç yarattı. "*Parabatai*'nin senden kaçtığı oldu mu?" diye sordu. "Onunla konuşmak istediğinde seni başından savdı mı hiç?"

"İnsanlar yaslıyken garip davranır," dedi Jem şefkatle. "Olan biteni uzaktan izledim. Julian'ın kardeşinin yanına nasıl tırmandığını gördüm. O çocukları ne kadar sevdiğini biliyorum. Bu ilk günler söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye fazla takılmamak lazım. Hem," diye ekledi hafifçe gülümseyerek "*parabatai*'lik kolay değil. Bir keresinde *parabatai*'me vurdum, biliyor musun?"

"Ne?"

Jem güldü. "Tessa'dan sonra hayatta en sevdiğimdi. Ama kalbim kırılmıştı ve suratının ortasına bir yumruk attım. Dolayısıyla ne Julian'ı ne de bir başkasını yargılayabilirim."

"Tessa!" diye bağırdı Emma. "O nerede?"

Jem yumruğunu sıktı. "Büyücülerin hastalığını biliyor musun?"

Emma, Magnus'un hastalandığını duymuştu. Sihirleri etkisini kaybediyordu. Başka büyücüler de aynı durumdaydı.

"Tessa da hasta mı?" diye sordu.

"Hayır. Öyleydi ama iyileşti."

"O halde bütün büyücüler iyileşebilir, öyle mi?"

"Hastalığı bir tek Tessa yendi. Gölge Avcısı kanının onu koruduğunu düşünüyor. Ama her gün daha çok büyücü bu illete yakalanıyor. Özellikle yaşlılar. Daha çok büyü yapanlar ve sihirleri daha güçlü olanlar."

"Magnus gibi," diye fısıldadı Emma. "Tessa'nın bu konudaki fikirleri ne? Neler öğrendi?"

"Malcolm Fade'in Annabel'i diriltmek için kullandığı büyülerle ilgili olabileceğini düşünüyor. Diriltme büyüsü için enerji hatlarından faydalandı. Eğer o karanlıkla zehirlendilerse, onları kullanan başka büyücüleri de zehirliyorlardır."

"Büyücüler enerji hatlarını kullanmasa ne olur?"

"Güç kaynakları kısıtlı," dedi Jem. "Enerji hatları en kolayları. Büyücülerin çoğu onları kullanmaktan vazgeçti zaten. Ama şimdi güçlerini daha çok yoruyorlar ve o da tehlikeli." Hafifçe gülümsedi. "Tessa bir yolunu bulacak. Kit'i nasıl bulduysa, bunu da halledecek."

Jem başını eğdi. Saçlarını kısa kestiği için Sessiz Kardeş yaraları açıkça görünüyordu. Bir zamanlar yanaklarına sessizlik rune'larının kazındığı yerlerde şimdi izleri vardı.

"Aslında seninle Kit'le ilgili konuşmak istedim," dedi. "Buraya gelmemin sebeplerinden biri de o."

"Öyle mi? Bildiğim kadarıyla iyi. Bizim gibi, o da üzgün tabii."

"Kit yalnızca bir Herondale değil. Herondale'ler benim için önemli. Ama Carstairs'lerle Blackthorn'lar da öyle. Gelgelelim, Tessa da, ben de Kit'in mirasını öğrendiğimizden beri onun tehlikede olduğunu biliyoruz. Onu bulmak için derhal harekete geçtik ama Johnny Rook onu iyi saklamıştı."

"Mirası mı? Johnny Rook düzenbazın tekiydi. Kit annesinin de Vegas'ta bir şov kızı olduğunu söylüyor."

"Johnny Rook'un bir düzenbaz olduğu doğru. Ama ailesinde Gölge Avcısı kanı vardı. Yüzlerce yıl öncesinden kalma. Ama Kit'in en büyük özelliği bu değil." Duraksadı. "Kit'in annesinin

ailesi nesillerdir periler tarafından avlanıyor. Unseelie Kralı onları yok etmeyi aklına koymuş. Kit soylarının geriye kalan son üyesi."

Emma kendini çimlere attı. "Bana peri deme."

Jem güldü ama gözleri endişeliydi. "Kit'in annesini bir Binici öldürdü," dedi. "Fal. Sanırım onu tanıyorsun."

"Galiba onu öldürdüm." Emma tekrar doğruldu. "Şimdi sevindim işte. Kit'in annesini mi öldürmüş? Ne korkunç."

"İstesem de daha fazlasını anlatamam," dedi Jem. "En azından şimdilik. Ama Kit'in ailesinde peri kanı var. Annesi avlandı. Babası da öyle. Kit'in şu an hayatta olmasının tek sebebi annesinin onun doğumunu gizlemek için yaptığı büyük fedakârlıklar. Aralarındaki bütün bağlantıları sildi ve öldüğünde, Kral soylarını kuruttuğunu sandı."

"Ya şimdi? Ne değişti?"

"Tessa'yla Kit'i enstitüde bıraktık, çünkü büyücü hastalığı yayılmaya başlamıştı. İnsanlara bulaşıp bulaşmadığından emin değildik. Ayrıca Spiral Labirent'te olmamız gerekiyordu ve Kit'i oraya götürmemize izin vermezlerdi. Onun için dönmek niyetindeydik zaten. Seni bulmaları için Biniciler yollandığından haberimiz yoktu. Kit'i tanıdılar mı bilmiyoruz. Ama annesine çok benziyor."

"Tanıdıklarını sanmam," dedi Emma. Ona kalırsa, Kit Jace'in tıpkısının aynısıydı.

"Kit'i götürecek misiniz yani?" diye sordu. "Onu kaybetmek istemeyiz ama mecbursanız..."

"Büyücü hastalığı giderek daha da büyük bir sorun haline geldi. Tessa'yla Spiral Labirent'te gece gündüz bir tedavi bulmak için uğraşıyoruz. Ve bir konu daha var." Bir an duraksadı. "Tessa hamile."

"Ah, tebrikler!" Emma kim bilir ne zamandır ilk kez güzel bir haber alıyordu.

Jem içinde bir ışık yanmış gibi gülümsedi. Emma onun uzun yıllardır yalnız olduğunu ve bir aile kurmayı ne kadar istediğini biliyordu. Şimdi bir karısı vardı ve bebeği de yoldaydı. Sıradan hayatları şenlendiren olağan mucizeler Jem için nasıl da sıra dışıydı şüphesiz.

"Teşekkürler," dedi. Sonra elini Emma'nınkinin üzerine koydu. "Sana güveniyorum, Emma. Sadece Kit'e göz kulak olmanı rica ediyorum. Şüpheli bir şey fark edersen, hani onu araştırdıklarını filan, lütfen, haber ver. Derhal gelirim."

"Ateş mesajı mı yollayayım?" diye sordu. Bebek sevincinin yerini endişe almıştı.

"Bazen ateş mesajı yollamak mümkün olmuyor. Daha kolay yollar var." Eline bir şey tutuşturdu. Üzerinde şeffaf bir taş vardı. "Cam," dedi Jem. "Onu kır. Tessa'da da aynısı var. Mesajını alacaktır."

Emma yüzüğü parmağına geçirdi. Cenazede Ty'ın yanında duran Kit'i düşündü. Açık renkli buklelerini, mavi gözlerini ve çocuksu yüzünü. Bugüne dek damarlarında peri kanı dolaştığını fark edememesi onun dikkatsizliği miydi? Hayır. Kit, Mark'a benzemiyordu. Bir Herondale'e benziyordu. "Bana güvenebilirsin," dedi. "Bir gözüm hep Kit'in üzerinde olacak. Enerji hatları konusunda bir yardımım dokunur mu?"

"Los Angeles'ta, Malcolm'ın sihrinin merkezinde bir Gölge Avcısı olması işimize yarayacak," dedi Jem. "Eve döndüğünde, Catarina Loss'la irtibat kur. Yardımını isteyebilir."

Emma başını salladı. "Olur. Aslına bakarsan, bir şeylerle oyalanmak bana da iyi gelir. Livvy öldü. Jace'le Clary bir

görevde ve Horace Dearborn engizitör oldu. Hiç ümidim kalmadı."

"Her zaman umut vardır. Benim gençliğimde ganimet sistemi vardı. Gölge Avcıları, Aşağı Dünyalılar'a ait mallara el koyabiliyordu. Adamın teki katlettiği perilerin kafalarını yönettiği enstitüde saklıyordu."

Emma tiksintiyle homurdandı.

"Konsey'in karanlık kalbinde her zaman bu tür bir zehir dolaşıyordu," dedi Jem. "Ama Aşağı Dünyalılar'ın kardeşlerimiz olduğunu bilenlerin sayısı daha fazla. Hepimiz Melek'in çatısı altında birleşmişiz." İç çekti. "Seninle kalamam ama şu yüzüğü kırdığında ne kadar uzakta olursam olayım gelirim." Kolunu Emma'nın omzuna attı ve bir an ona sarıldı. "Kendine iyi bak, *méi mei.*"

"Ne demek o?" diye sordu Emma. Ama Jem geldiğini gibi sessizce ağaçların arasında kayboldu.

Kit, Ty'la paylaştığı odanın penceresinden uzaktaki dumanları izliyordu.

Gerçi odayı Ty'la paylaştığından emin değildi. Çantası bir köşede öylece fırlatılmış duruyordu ve kimse ona başka bir odada kalması gerektiğini söylememişti. Sabah banyoda giyinmiş ve odaya girdiğinde Ty'ı tişörtünü giyerken bulmuştu. İşaretler'i her zamankinden de siyahtı. Belki teni çok solgun olduğu için öyle görünüyorlardı. Ty öylesine narindi ki. Kit başını çevirmeden önce sivri omuz başlarını fark etmişti. Böyle görünüp de iblislerle savaşabilmesi inanılır gibi değildi.

Şimdi Ty ailenin geri kalanıyla aşağıdaydı. Biri öldüğünde nedense insanlar soluğu mutfakta alırdı. Gölge Avcıları da fark-

lı değildi. Biri güveç yapıyordu. İblis güveci. Kit alnını soğuk cama dayadı.

Şansım varken kaçabilirdim, diye düşündü. Gölge Avcıları'nı ardında bırakıp kendini Hayalet Pazarlar'ın yeraltı dünyasında kaybedebilirdi. Babası gibi hiçbir dünyaya ait olmayabilirdi.

Camdan odanın kapısının açıldığını gördü. Ty içeri girdi. Üzerinde hâlâ yas kıyafeti vardı. Ama ceketini çıkarıp uzun kollu tişörtüyle kalmıştı. Kit kaçmak için artık çok geç olduğunu biliyordu. Bu insanlara değer veriyordu. Özellikle de, Ty'a.

"Burada olduğuna sevindim." Ty yatağa oturup botlarının bağcıklarını çözmeye koyuldu. "Seninle konuşmak istiyordum."

Kapıyı aralık bırakmıştı. Kit alt kattaki mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordu. Helen, Dru, Emma ve Julian orada birlikteydi. Diana kendi evine dönmüştü. Görünüşe bakılırsa, bir silah dükkânında ya da öyle bir yerde yaşıyordu. Julian'ın kanayan ellerindeki kıymıkları çıkaracak bir alet bulmaya gitmişti.

Ty kuleye tırmanırken eldivenli olduğu için elleri sağlamdı. Kit, Julian'ı eviyede ellerini yıkarken görmüştü. Avuçlarında şarapnel patlamış gibiydi. Emma endişeyle başında bekliyordu. Ama Julian bir *iratze* istemediğini söylemişti. Yaraların iyileşip kıymıkların içeride kalmasını istemiyordu. Sesi o kadar ruhsuzdu ki Kit onu güçlükle tanımıştı.

"Belki tuhaf gelecek," dedi sırtını soğuk cama dayayarak. Ty botlarının üzerine eğilmişti. Kit ensesindeki altın pırıltısını gördü. "Ama hiç de beklediğim gibi davranmıyorsun."

Ty botlarını tekmeleyerek çıkardı. "Kuleye tırmandığım için mi?"

"Hayır," dedi Kit. "Aslında o yaptığın en beklenir şeydi. Ben..."

"Oraya bunu almak için çıktım." Ty elini boynuna götürdü. Kit altın zinciri ve ucundaki yuvarlak süsü hemen tanıdı. Livvy'nin madalyonuydu. Londra'da onu açmasına yardım etmişti. Ön yüzünde aile arması vardı. Julian'ın arkasına bir çift çapraz kılıç resmi kazıdığını söylemişti. Livvy'nin silahları.

Kit onun saçlarını omzuna çekip bekleyişini daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Parfümünün kokusunu duyar gibi olduğunda kederle sarsıldı.

"Livvy'nin kolyesi," dedi. "Sende kalmasını istemekle haklısın tabii. Ama ben..."

"Ağlayacağımı mı düşündün?" Ty öfkeli değildi ama gri gözlerindeki ifade derinleşmişti. Kolyeyi hâlâ elinde tutuyordu. "Herkes üzgün. Ama Livvy'nin ölümünü kabullendikleri için. Ben bunu kabul etmiyorum. Asla da etmeyeceğim."

"Ne?"

"Onu geri getireceğim," dedi Ty.

Kit pervaza oturdu. "Nasıl yapacaksın?"

Ty kolyeyi bırakıp cebinden telefonunu çıkardı. "Bunlar Julian'ın telefonundaydı. Annabel'le kütüphanedeyken çekti. Ölülerin Kara Kitabı'nın sayfaları."

"Nasıl ulaştın bu fotoğraflara?" Kit, İdris'te telefonların çalışmadığını biliyordu. "Julian sende olduklarını biliyor mu?"

"Telefonunun ayarlarıyla oynadım. Sanırım fark etmedi. Sonra Londra'da bunları gördüğümde..." Kit'i endişeyle süzdü. "Ona söylemeyeceksin değil mi?"

"Tabii ki, hayır."

"Gel, yanıma otur da göstereyim."

Kit hayır demek istedi ama diyemedi. Keşke bu hiç olmasaydı ama oluyordu işte. Ty'ın yanına iliştiğinde yatak çöktü. Yanlışlıkla Ty'ın dirseğine çarptı. Tişörtüne rağmen sıcacıktı. Ateşi varmış gibi.

Ty'ın yalan söyleyebileceği ya da yanılabileceği aklının ucundan geçmedi. Kit on beş yılını Johnny Rook'la geçirmişti. Bunun gibi kara büyü kitaplarına aşinaydı. Sayfalar eğri büğrü el yazılarıyla, mezarlardan çıkan ölüleri, çığlık atan yüzleri ve kömürleşmiş iskeletleri betimleyen resimlerle doluydu.

Gelgelelim, Ty onları Kutsal Kâse'ye bakar gibi hayranlıkla süzüyordu. "Ölüleri geri getirmek için daha güçlü bir büyü kitabı yok," dedi. "Dolayısıyla Livvy'nin ölüsünü yakmaları önemli değil. Buradaki büyülerle geri getirilebilir. Ona ne olursa olsun ya da ne kadardır..." Sesi titredi. "Ama beklemek istemiyorum. Los Angeles'a döner dönmez işe koyulacağım."

"Malcolm, Annabel'i geri getirmek için bir sürü insan öldürmedi mi?" diye sordu Kit.

"Sebep sonuç değil, korelasyon, Watson. Nekromansiye giden en kolay yol ölüm enerjisinden geçiyor. Temelde ölüm için yaşam. Ama başka enerji kaynakları da var. Asla birini öldürmem." Sözümona Kit'e kınayan bir bakış fırlattı ama sevimliliği ağır bastı.

"Livvy nekromansiyle uğraşmanı istemezdi," dedi Kit.

Ty telefonu elinden bıraktı. "Livvy asıl bu genç yaşında ölmek istemezdi."

Bu sözler Kit'te bir yumruk etkisi yarattı. Ama cevap veremeden aşağıdan sert konuşmalar geldi. Kit merdivenin başına koştu. Ty da çoraplı ayaklarıyla onu izledi. Aşağıdaki mutfağa baktılar.

Zara Dearborn'un İspanyol arkadaşı Manuel Gard muhafızı üniforması ve her zamanki pis sırıtışıyla oradaydı. Kit onun kiminle konuştuğunu görebilmek için tırabzandan sarktı. Julian ruhsuz bir ifadeyle mutfak masasına dayanmıştı. Diğerleri mutfağın dört bir köşesine dağılmıştı. Emma öfkeliydi. Cristina onu yatıştırmak istercesine elini koluna koymuştu.

"Emma'yla Julian'ı Gard'a götürmek için bugünü mü buldun?" diye sordu Helen. Sinirden sesi titriyordu. "Daha kardeşimizin külleri soğumadı."

Manuel kayıtsızca omuz silkti. "Konsey ısrar ediyor. Onları derhal görmek istiyorlar."

"Konu ne?" diye sordu Aline. "Annem iyi bir sebebi olmadan onları Gard'a çağırmaz."

"Ölümcül Kılıç'la ilgili," dedi Manuel. "Bu yeterince iyi bir sebep mi?"

Ty, Kit'i kolundan tutup çekiştirdi. Koridorun aşağısına doğru yürüdüler. Mutfaktan gelen sesler azaldı ama tartışmanın harareti hâlâ hissediliyordu.

"Sence gidecekler mi?" diye sordu Kit.

"Emma'yla Jules mu? Mecburlar. Meclis Başkanı çağırıyor. Ama Jia sorun değil. Engizitör olsaydı daha kötüydü." Kit'e sokuldu. Kamp ateşi gibi kokuyordu. "Bunu sensiz de yapabilirim. Ama istemiyorum. Sherlock, Watson'sız şuradan şuraya adımını atmaz."

"Başka kimseye söyledin mi?"

"Hayır." Ty tişörtünün kolunu çekiştirdi. "Bunun sır olarak kalması gerektiğini biliyorum. Çünkü hoşlanmazlar. Hatta kızarlar. Ama Livvy döndüğünde o kadar sevinecekler ki, ne yaptığıma aldırmayacaklar."

"İzin istemektense af dilerim daha iyi diyorsun."

"Evet," dedi Ty. Kit'in gözlerinin içine bakmıyordu. Hiçbir zaman bakmazdı. Ama yüzünde umutlu bir ifade belirmişti. Gri irisleri koridorun loş ışığında iki gözyaşı damlası gibi duruyordu. Kit, Ty'ın bütün gün ve gece uyuyuşunu düşündü. Uyandığında vereceği tepki onu endişelendirmişti.

Herkes korkmuştu. Ty'ın dağılacağını düşünmüşlerdi. Julian başucunda onun saçlarını okşarken dua ediyordu. Kit, Gölge Avcıları'nın dua ettiğini bilmezdi ama Julian ediyordu işte. Hepsi de Ty'ın kardeşi olmadan yaşayamayacağını sanmıştı. Livvy'nin külleri gibi sağa sola savrulacağını.

Ama Ty şimdi kalkmış, ondan büyük bir istekte bulunuyordu. Bunu onsuz yapamayacağını söylüyordu. Kit hayır derse, Ty belki de bu baskı altında ezilecek ve bir daha toparlanamayacaktı. Kit onun son umudunu elinden almak istemiyordu.

"Bana ihtiyacın mı var?" diye sordu usulca.

"Evet."

"Peki," dedi Kit büyük bir hata yaptığını bile bile. "Sana yardım edeceğim."

Scholomance yazın bile soğuk olurdu. Okul bir dağın yamacına oyulmuştu. Uzun pencereleri sarp kayalıkları diklemesine kesiyordu. İçeri ışık giriyordu. Bir de hemen her odada cadı ışıklı avizeler vardı. Ama binayı ısıtmaya yetmiyorlardı. Aşağıdaki gölün soğuğu taş duvarlara işlemişti sanki. Ay ışığında yüzeyi mürekkep siyahı parlıyordu. İşte bu nedenle, daha eylülün başı olmasına rağmen, Diego Rocia Rosales kotunun üzerine kalın bir kazakla palto giymişti.

Tozlu cadı ışığı apliklerin loş aydınlığında uzun, ince gölgesi kütüphaneye giden koridora vuruyordu. Diego'ya bakılırsa, Scholomance'in ivedilikle elden geçirilmesi şarttı. Kardeşi, Jaime bir keresinde okulun Drakula'nın dekorasyon zevkini yansıttığını söylemişti. Yerden göğe kadar haklıydı. Her yerde demir avizeler vardı (Kieran'ı hapşırtıyorlardı). Ejder şeklinde bronz aplikler kadim cadı ışıklarını tutuyordu. Dev gibi taş şöminelerin iki yanında yine taştan oyma melek heykelleri vardı. Yemekler Belçika nüfusuna yetecek kadar uzun bir masada yeniyordu. İşin kötüsü, şu anda okulda ikamet edenlerin sayısı yirmiden azdı. Öğretmenlerin ve öğrencilerin çoğu ya evlerinde, ya da İdris'teydi.

İşte bu nedenle, Diego'nun bir peri prensini orada saklaması aslında pek de kötü bir fikir değildi. Diego önce Kieran'ı Scholomance'e götürmekten çekinmişti. Zaten iyi bir yalancı değildi. Bir de Zara'yla sahte ilişkisini yürütme çabası onu iyice yorgun düşürmüştü. Ama Cristina, Kieran'ı saklamasını istemişti ve Diego, Cristina için her şeyi yapardı.

Koridorun sonuna vardı. Karşısındaki kapıya uzun yıllar önce, altın harflerle *Biblioteca* yazısı kazınmıştı. Kütüphane. Ama şimdi sadece harflerin dış çizgileri kalmıştı. Diego kapıyı ittiğinde menteşeler fare gibi cıyakladı.

Diego buraya ilk gelişinde kendini bir eşek şakasının kurbanı gibi hissetmişti. Dev oda Scholomance'in en üst katındaydı. Çatı kalın camdan yapılmıştı ve içeri ışık doluyordu. Okulun terk edildiği günlerde ulu ağaçlar zemini kıracak kadar gelişmişti. Kieran onları peri meşelerine benzetmişti. Kimsenin ağaçları temizleyecek vakti ya da parası yoktu. Dolayısıyla etrafları kırık taşlarla çevrili bir halde öylece kalmışlardı. Kökleri odanın

tabanını kırıp sandalyelerle raflara dolanmıştı. Dallar kitaplıkların üzerinde bir gölgelik oluşturuyordu. Oturma yerleri ve zemin kuru yapraklarla kaplıydı.

Kieran burayı bir ormana benzettiği için seviyordu belki de. Zamanının çoğunu pervazdaki minderde perilerle ilgili kitaplar okuyarak geçiriyordu. Birçoğunun gerçekleri yansıtmadığını söylüyordu.

Diego içeri girdiğinde başını kaldırdı. Saçları mavi-siyahtı. Pencereden görünen gölün renginde. Yanında şimdiye kadar en beğendiği iki kitap duruyordu. Kucağında da başka biri vardı: *Unseelie Perilerinin Çiftleşme Alışkanlıkları.*

"Periler Diyarı'nda bir keçiyle evlenen birini duymadım hiç," dedi öfkeyle. "Ne Seelie, ne de Unseelie Sarayı'nda."

"Kişisel alma," dedi Diego. Bir iskemle çekip karşısına oturdu. Camda ikisinin de yansımasını görebiliyordu. Kieran'ın kemikli bilekleri ödünç üniformasının kollarından fırlamıştı. Diego'nun kıyafetleri ona büyük geleceği için, Rayan Maduabuchi kendininkileri ödünç vermeyi teklif etmişti. Diego'nun odasında bir peri saklamasına hiç aldırmamıştı. Ama Rayan aşırı soğukkanlı bir tipti zaten. Öte yandan, Diego'nun okuldaki en yakın arkadaşı, Divya ne zaman birileri kütüphaneye gideceklerini söylese korkuyla sıçrıyordu. Halbuki Kieran'ın kendi gizleme yeteneği akıllara durgunluk verecek kadar gelişmişti.

Diego, Kieran'ı bir tek o ikisine söylemişti. Scholomance'te yalnızca onlara güveniyordu zira. Okulda halen ikamet eden sadece bir tane profesör vardı. Profesör Gladstone. O da engizitörün cenazesi için hâlâ İdris'teydi. Eskiden olsa, Diego bir profesöre gözü kapalı güvenirdi ama artık o günler geçmişte kalmıştı.

"İdris'ten haber var mı?" diye sordu Kieran kitabına bakarak.

"Mark'ı soruyorsan, hayır," dedi Diego. "Bilirsin, kendisi benden pek hoşlanmıyor."

Kieran başını kaldırdı. "Senden hoşlanan biri var mı?" Her nasılsa bunu hakaret gibi değil de, gerçekten merak ettiği bir şeymiş gibi söylemeyi başarmıştı.

Diego da ara sıra bunu merak ederdi. Cevap vermedi.

Kieran parmağını araya koyarak kitabı kapadı. "Cristina'yla haberleşmişsindir diye düşündüm. Herkes iyi mi acaba? Cenazeler bugün sanıyordum."

"Öyle zaten." Diego da Cristina'dan haber almayı umuyordu doğrusu. Onun Livia Blackthorn'a ne kadar düşkün olduğunu biliyordu. "Ama bizim cenazelerde herkes çok meşgul olur. Bir sürü tören yapılır. İnsanlar yaslı aileleri ziyaret edip başsağlığı diler. Cristina vakit bulamamıştır belki."

Kieran başını iki yana salladı. "Ne sinir. En azından, biz yas tutanları rahat bırakmamız gerektiğini biliyoruz."

"Aslına bakarsan, hem sinir hem değil," dedi Diego. Büyükbabasının ölümünü düşündü. Ev *vela*'larla doluydu. Güzel mumlarla. Konuklar yemekler getirmiş, birlikte yiyip içmişler ve *abuelo*'sunu anmışlardı. Her yerde çuha çiçekleri vardı. Evi tarçın kokusu sarmıştı. Yemek odasında kahkahalar çınlıyordu.

Diego tek başına yas tutmayı soğuk ve acılı buluyordu. Ama periler farklıydı tabii.

Kieran'ın bakışları sertleşti. "Benim için bir planınız var mı?" diye sordu. "Burada vaktim dolduğunda nereye gönderileceğim?"

"Los Angeles'a dönmek istersin diye düşünmüştüm," dedi Diego şaşkınlıkla.

Kieran başını salladı. Bukleleri ruh halini yansıtırcasına beyaza boyandı. "Hayır. Mark'ın yanına gitmeyeceğim."

Diego ne diyeceğini bilemedi. Aslında bir planı yoktu. Cristina, Kieran'ı saklamasını söylemişti ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu. Cristina'ya borçluydu ve ona bir iyilik yapmak istemişti o kadar. Zara'yla tanıştığında Cristina'nın yüzündeki incinmiş ifadeyi hatırladı.

Hepsi onun suçuydu. Cristina'ya Zara'dan bahsetmemişti, çünkü nişanın er geç bozulacağını umuyordu. Evlilik anlaşmasında ısrar eden Dearborn'lardı. Diego'yu tehdit etmişlerdi. Onlara kardeşi, Jaime'nin ve aldığı emanetin nerede olduğunu bilmediğini söylerken dürüst davrandığını kanıtlamazsa, Rocio Rosales ailesinin sırlarını ortaya dökeceklerdi.

Diego ve Zara arasında bir aşk söz konusu değildi. Zara önemli bir ailenin oğluyla nişanlanmayı bir zafer olarak görüyordu hepsi bu. O kız babasının karanlık işlerinden başka hiçbir şeye karşı tutku besleyemezdi zaten.

Kieran'ın gözleri irileşti. "Nedir o?"

Diego'nun omzunda parlak bir ışık belirmişti. Bir ateş mesajı. Uzanıp onu yakaladığında kâğıt elinde kendiliğinden açıldı. El yazısını hemen tanıdı. "Cristina," dedi. "Mesaj ondan geliyor."

Kieran heyecanla dikilince kitap kucağından düştü. "Cristina mı? Ne diyor? İyi mi?"

Enteresan, diye düşündü Diego. Kieran'ın Mark'ı sormasını beklerdi. Ama mesajı okurken, bu düşünce aklından uçup gidiverdi.

Az sonra, karnına bir tekme yemiş gibi suratını buruşturarak mesajı Kieran'a uzattı. Kieran da Horace Dearborn'un yeni engizitör olmasıyla ilgili haberi benzer bir tepkiyle karşıladı. "Blackthorn'lar için ağır bir darbe. Cristina'nın da morali bozulmuştur. Horace Dearborn tehlikeli bir adam." Başını kaldırdığında gözleri fırtınalı bir gece gibi kurşuni bir renk almıştı. "Ne yapabiliriz?"

"İnsanları iyi tanımadığım aşikâr," dedi Diego. Zara'yı düşündü. Jaime'yi ve yalanlarını. "Kimse benden bir şey beklemesin."

Kieran'ın şaşkın bakışları arasında başını eğip elleriyle yüzünü örttü.

"Şimdi bütün bunlar size boş laflar gibi geliyordur," dedi Jia. "Livia için çok üzgünüm."

"Haklısın," dedi Julian. "Gerçekten de öyle geliyorlar."

Emma kederin Julian'ı buzdan bir heykele dönüştürdüğünü düşündü. Gözleri, yüz ifadesi, ses tonu, hepsi buz gibiydi. Önceki gece ona tutkuyla sarılan genç adam milyarlarca kilometre uzakta kalmıştı sanki.

Akşamın geç saatleriydi. Alicante'nin siluetini delen iblis kuleleri ham elmaslar gibi parlıyordu. Emma bu odaya son gelişini hatırlayarak etrafına bakındı. On iki yaşındaydı. Ayaklarının gömüldüğü kalın halıdan ve cilalı maun masadan ne kadar da etkilenmişti. O, Julian ve Diana, Jia'nın masasının karşısındaki koltuklarda oturuyordu. Diana öfkeli, Julian ruhsuzdu.

"Bu çocuklar yorgun ve üzgün," dedi Diana. "Kararlarına saygı duyuyorum, Jia. Ama bunun illa şimdi mi olması lazım?"

"Evet," dedi Jia. "Çünkü Horace Dearborn, Helen'la Mark'ı ve Alicante'deki bütün Aşağı Dünyalılar'ı sorgulamak istiyor. Melezleri bile. Magnus'la Alec bu gece gitmek için hazırlıklara başladı bile. Evelyn Highsmith New York'a gidebilmek için Londra Enstitüsü'ne geri döndü." Parmaklarını alnına bastırdı. "Helen'la Mark'ı da göndermek isteyeceğinizi düşündüm."

"Bir dakika," dedi Emma. "Horace buna nasıl cüret eder? Ona neden engel olmuyorsun?"

"Başka şansım yok. Oy çokluğuyla göreve geldi." Jia kaşlarını çattı. "Engizitör insanları sorguya çeker. Takdir yetkisi onda."

"Horace Dearborn'un asla sağduyulu davranmayacağını biliyoruz," dedi Diana.

"O yüzden sizi uyarıyorum. Helen'la Mark hemen bu gece portaldan geçip Los Angeles'a gitmeli. Aline de onlara eşlik eder. Helen'ı bırakmak isteyeceğini sanmıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. "Helen'ı Los Angeles'a yollamayı mı teklif ediyorsun?" diye sordu Julian. "Wrangel Adası'na dönmeyecek mi?"

"Helen'la Aline'in geçici olarak Los Angeles Enstitüsü'nü yönetmesini öneriyorum," dedi Jia. Emma'nın ağzı beş karış açık kaldı. "Meclis Başkanı olarak bu atamayı halledebilirim diye düşünüyorum. Hazır Dearborn'un da aklı başka yerdeyken elimizi çabuk tutmak taraftarıyım."

"O halde hepimiz portaldan geçip geri döneceğiz?" dedi Emma. "Helen'la Aline de bizimle gelecek? Bu harika bir..."

"Hepimizi kastetmiyor," diye araya girdi Julian sertçe. İki eli de sargılıydı. Kıymıkların çoğunu keskin bir bıçağın ucuyla kendi çıkarmıştı. Sargılarda kan lekeleri vardı. Julian bıçakla

etini oyarken Emma onun yerine acı çekmişti. Ama Julian'ın yüzünde tek bir kas bile oynamamıştı. "Diana, sen ve ben İdris'te kalacağız."

"Zekânı oldum olası takdir etmişimdir, Julian," dedi Jia kuru bir sesle.

"Helen'la Mark burada olmadığına göre, Dearborn bizi sorguya çekecek," dedi Julian. "Doğru mu?"

"Olmaz," diye atıldı Diana. "Onlar daha çocuk!"

"Evet," dedi Jia. "Ve biri Ölümcül Kılıç'ı kırdı. Engizitör da herkes gibi, bunu nasıl yaptığını merak ediyor. Cortana efsanevi bir kılıç ama yine de sadece bir kılıç. Maellartach'ı paramparça etmesi bayağı sıra dışıydı."

"İstediğini sorabilir," dedi Emma. "Ama neden kırıldığını ben de bilmiyorum ki. Annabel'e kendimi korumak için karşılık verdim. Beni öldürmeye çalışıyordu ve..."

"İnsanlar korkuyor, Emma," dedi Jia. "Ve korku mantığı yok eder. Melek'e şükürler olsun ki, Kupa ve Ayna güvende." İç çekti. "Ölümcül Kılıç'ın böyle bir zamanda kırılması hiç iyi olmadı. Zaten müthiş bir huzursuzluk var. Perilerle savaş kapıda. Unseelie Kralı Annabel'i meclis salonundan kaçırdıktan sonra, Konsey onu buraya kimin getirdiğinin fazlasıyla farkında tabii."

"Ben getirdim," dedi Julian. Dudakları bembeyazdı. "Emma'nın bir ilgisi yok."

Emma korkusunun arasında bir an rahatladı. *Hâlâ arkamı kolluyor.*

Jia başını eğip ellerine baktı. "Hepinizi eve yollarsam, olay çıkar. Dearborn'un sizi sorgulamasına izin vereceğim. Böylece üzerinizdeki şüphe bulutları biraz olsun dağılacak. Konsey

bilhassa Helen ve Mark yüzünden sadakatinizden kuşku duyuyor."

Julian acı bir kahkaha attı. "Kardeşlerimiz yüzünden mi bizden şüpheleniyorlar? Sadece o yaratığı... Annabel'i şehre getirmem yüzünden değil, öyle mi? Asıl dertleri, Helen'la Mark'ın kanı desene."

"Kan her zaman önemlidir," dedi Jia. "Yanlış insanlar için." Sesinde sıra dışı bir burukluk vardı. Yüzünü ovuşturdu. "Horace'la aynı görüşleri paylaşmanız gerektiğini söylemiyorum. Bunu asla yapmam. Ama sizin de Annabel'in kurbanı olduğunuzu anlamasını sağlayın. İnsanlar Livia'nın ölümünden ötürü size sempati duyuyor. Horace halkı karşısına almak istemez."

"Bizden göstermelik bir iyi niyet sergilememizi istiyorsun," dedi Emma. "Engizitörün bizi sorguya çekmesine izin vereceğiz ve eve döneceğiz. Öyle mi?"

Jia acı acı gülümsedi. "Nihayet siyaseti anlamaya başladın."

"Aline'le Helen'ı Los Angeles Enstitüsü'nün başına getirmeye çekinmiyor musun?" diye sordu Diana. "Konsey'in Helen'a tepkili olduğunu kendin söyledin."

"Görünüşte idare sadece Aline'de olacak," dedi Julian gözlerini Jia'ya dikerek. "Meclis Başkanı'nın kızına kimse dil uzatamaz. Helen'a yetki verilmeyecek."

"Doğru," dedi Jia. "Bundan ben de hoşlanmıyorum inanın. Ama Wrangel Adası'na dönmemeleri için böyle bir çözüm bulmaya mecburdum. Sizden bana arka çıkmanızı rica ediyorum. Üçünüzden de."

"Ben de sorgulanacak mıyım?" diye sordu Diana sertçe.

"Hayır," dedi Jia. "Ama desteğin önemli. Tıpkı bana şu dosyalar konusunda yardım ettiğindeki gibi."

"Dosyalar mı?" dedi Emma.

Ama Diana, Jia'nın imasını anlamış gibiydi. "Burada kalacağım," dedi. "Amacımın sadece sana yardım etmek olduğu ve engizitörün görüşlerini asla paylaşmadığım bilindiği sürece yanındayım."

"Anlıyorum," dedi Jia. *Ben de paylaşmıyorum,* diye eklemesine gerek yoktu. Öyle düşündüğü her halinden belliydi.

"Ama çocuklar," dedi Emma. "Bizsiz Los Angeles'a dönemezler ki." Julian'a baktı. Küçük kardeşlerinden ayrılamayacağını söylemesini bekliyordu. Bana ihtiyaçları var, demesini ve onların da İdris'te kalmalarını önermesini.

Ama Julian onunla göz göze gelmekten kaçındı. "Helen onlara bakar. Zaten onları yakından tanımaya can atıyor. Sonuçta o da ablaları."

"Öyleyse karar verildi," dedi Jia masasından kalkarak. "Bir an önce toplansınlar. Bu akşam portalı açarız."

Julian da doğruldu. Gözlerinin önüne düşen saçları sargılı eliyle arkaya attı. *Senin neyin var,* diye düşündü Emma. Julian'da kederinin ötesinde bir soğukluk vardı. Bunu yalnızca bilmiyor, aynı zamanda hissediyordu. En derinlerde, *parabatai* bağının kalbini sıkıştırdığı yerde.

Ve bu gece, diğerleri gittiğinde, neler olduğunu mutlaka öğrenecekti.

5

CAMIN ISSIZLIĞI

Emma, Cristina'nın odasına girdiğinde arkadaşını toplanırken buldu. Cristina diğer her konuda olduğu gibi, bavul toplarken de son derede titiz ve düzenliydi. Bütün kıyafetlerini özenle, buruşmayacakları şekilde katlamıştı. Nemlileri fermuarlı, plastik poşetlere, ayakkabılarını da kumaş torbalara koymuştu.

"Benim nasıl toplandığımı tahmin edersin herhalde?" dedi gülerek. "Elime geçeni bavula tıkıyorum. Sonra da kapansın diye Julian'ı üzerine oturtmak zorunda kalıyorum."

Cristina ona gülümsedi. "Ay sus. Düşüncesi bile korkunç."

Emma duvara yaslandı. Kendini yorgun ve ne tuhaftır ki, yalnız hissediyordu. Cristina'yla Blackthorn'lar çoktan gitmişti sanki. "Döndüğümde L.A. Enstitüsü'nde olacağını söyle lütfen."

Cristina toplanmaya ara verdi. Penhallow'ların verdiği bavula bakarak alt dudağını kemirdi. "Ne kadar süreceğini biliyor musun?"

"Birkaç gün."

Cristina dönüp kocaman gözlerini ona dikti. "Aile kalmamı ister mi dersin? Eve de gidebilirim. Eğitim yılımı tamamlama-

dım ama anlayacaklarını düşünüyorum. Kendimi davetsiz bir misafir gibi..."

Emma kendini duvardan iterek başını iki yana salladı. "Hayır, asla! Bunu da nereden çıkarıyorsun, Tina?" Arkadaşına Jem'le konuştuklarını ve enerji hatlarındaki kirlenmeyi anlattı. "Jem Los Angeles'a gideceğimi sanıyor. Catarina'yla bağlantıya geçip enerji hatları hakkında bilgi vermemi rica etti. Bunu benim yerime sen yapacaksın. Helen'la Aline çocuklarla ilgilenirken yorgun düşecek. Sana güveniyorum, Cristina."

Cristina'nın gözleri doldu. "Ben de sana güveniyorum," dedi gülümseyerek.

Emma yatağa oturdu. Gıcırdayınca kenarına tekmeyi koydu. Topuğu acıdı ama öfkesini bir şekilde boşalabildiği için rahatladı. "Helen'la Aline sana hiç yardım etmeyecek demiyorum. Ama herkes üzgün. Bir dayanağa ihtiyaç duyacaklar. O da sensin." Derin bir nefes aldı. "Mark'ı da unutma tabii."

Cristina'nın gözleri hayretle açıldı. Emma, Mark'ın bir saat önce mutfaktaki halini hatırladı. Herkese Los Angeles'a onlarsız döneceklerini haber vermişlerdi.

Mark donup kalmıştı. Başını iki yana sallamış ve "Bu kötü oldu," demişti. "Ben..." Gerisini getirmemiş, masaya oturup gözlerini boşluğa dikmişti. Yüzü bembeyazdı. Aline elini karısının omzuna koymakla yetinmişti.

Dru sessizce odadan çıkmış, az sonra Mark da peşinden gitmişti. Tavvy itiraz etmişti tabii. Julian'la Emma'nın burada kalmaması için belki bin tane neden sıralamıştı. Engizitör çok istiyorsa, Los Angeles'a gelebilirdi. Ya da Skype yapabilirlerdi. Emma tüm keyifsizliğine rağmen dayanamayıp gülmüştü.

"Eve mi dönüyoruz?" diye sormuştu Helen. Julian eğilmiş, Tavvy'ye alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Emma onları duyamıyordu. "Los Angeles'a mı?"

"Senin adına sevindim," demişti Emma. "Jia temelli kalabileceğini düşünüyor."

"Umuyor," diye düzeltmişti Aline. "Doğru kelime bu. Kalacağımızı umuyor." Sakin görünüyordu ama Helen'ın elini sıkıca tutuyordu.

"Ama sizsiz olmaz," demişti Helen. "Bence hepimiz burada kalalım. Sonra birlikte gideriz."

"Hayır." İşin tuhafı, bu beklenmedik çıkış Ty'dan gelmişti. "Hem Mark, hem de sizin için tehlikeli olur. Bu plan en mantıklısı."

Kit işte o zaman Ty'a dünyanın en tuhaf bakışlarından birini fırlatmıştı. Gözlerinde endişe ve başka bir şey daha vardı. Ama ne?

"Demek eve gidiyoruz?" Helen yaşlı gözleriyle Julian'a bakmıştı ama o hâlâ Tavvy'yle meşguldü. Sonunda da onu kucaklayıp odadan çıkmıştı. "Mutluluktan mı ağlıyorum, üzüntüden mi bilmiyorum," diye eklemişti Helen gözlerini silerek.

Aline kafasının tepesine bir öpücük kondurmuştu. "Sanırım ikisi birden."

Emma, Cristina'nın yanına gitmek için merdivenleri çıkıyordu ki Mark'ı görmüştü. Mark duvara yaslanmıştı. Gözlerinde kırgın bir ifade vardı. "Dru içeri girmeme izin vermiyor. Onun için endişeleniyorum. Periler yalnız yas tutar ama Gölge Avcıları onlar gibi değil."

Dru'nun kendini odasına kilitlemesi görülmemiş bir şey değildi. Ama Dru mutfaktan çıkarken fazlasıyla üzgün görünü-

yordu. "Denemeye devam et," diye önermişti Emma. "Bazen kapıyı açması yirmi dakika bile sürebiliyor. Ya da onunla korku filmi izlemeyi teklif et."

"Korku filmlerinden hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Asla bilemezsin," demişti Emma.

Mark merdivene yönelmiş ama sonra duraksamıştı. "Jules için de endişeleniyorum," demişti usulca. "Engizitörü sevmiyorum. Onun tarafından sorgulanma fikri hiç hoşuma gitmiyor. Bana Unseelie Kralı'nı hatırlatıyor."

Emma şaşırmıştı. "Öyle mi?"

"Bende aynı hissi uyandırıyorlar. Belki tam açıklayamam, ama..."

Yukarıdaki sahanlıkta bir kapı açılmıştı. Cristina'nın kaldığı odanın kapısıydı. "Emma?" diye seslenmişti. "Şey diyecektim..."

Mark'ı görünce susmuştu. İkisi birbirlerine öyle bir bakıyordu ki Emma orada değildi sanki.

"Özür dilerim," demişti Cristina. "Bölmek istemezdim." Hâlâ Mark'a bakıyordu. Mark da ona.

Mark bir rüyadan uyanırcasına silkinmişti. "Siz keyfinize bakın. Drusilla'yla konuşmalıyım." Ve koridorda gözden kaybolmuştu.

Sonra Cristina, Emma'yı odasına davet etmişti. Mark'la hiç karşılaşmamış gibi davranıyorlardı ama Emma bunu arkadaşına sormak için yanıp tutuşuyordu. "Mark'ın sana ihtiyacı olacak," dedi. Cristina kucağında kavuşturduğu ellerine baktı.

"Mark," dedi ve duraksadı. "Mark'ın ne düşündüğünü bilmiyorum. Bana kızgın."

"Neden?"

"Kieran yüzünden. İyi ayrılmadılar. Şimdi de Kieran benim yüzümden Scholomance'te."

"Mark'la Kieran'ı sen ayırmadın," diye karşı çıktı Emma. "Aksine. Birlikte olmaları için elinden gelen yaptın. Seksi üçlü peri sevişmenizi unutmayalım."

Cristina elleriyle yüzünü örttü. Bir şeyler homurdandı.

"Ne?"

"Kieran bana bir not gönderdi."

"Öyle mi? Nasıl? Ne zaman?"

"Bu sabah. Bir meşe palamudunun içindeydi." Emma'ya küçük bir kâğıt parçası verdi. "Pek aydınlatıcı değil."

Güllerin Leydisi,
Scholomance buz gibi soğuk ve Diego fazlasıyla sıkıcı. Yine de, hayatımı kurtarılmaya değer gördüğünüz için minnettarım. Güzel olduğunuz kadar iyisiniz de. Düşüncelerim sizinle.

Kieran

"Sana bunu neden yolladı?" Emma başını iki yana sallayarak notu Cristina'ya geri verdi. "Ne tuhaf. Kieran garip biri."

"Bence kaçış planım için teşekkür etmek istemiş," dedi Cristina. "Hepsi bu."

"Periler insanlara teşekkür etmeyi sevmez. Bu romantik bir not."

Cristina kızardı. "Perilerin konuşma tarzı bu. Bence bir anlamı yok."

"Söz konusu periler olduğunda," dedi Emma tek kaşını kaldırarak, "her şeyin bir anlamı vardır."

*

Dru kapısının çalınmasını umursamadı. Gürültüye dayanmak zor değildi. Livvy öldüğünden beri kendini sualtında gibi hissediyordu. Her şey uzakta olup bitiyordu sanki. Kelimeler yankılardan, insanlar bulanık görüntülerden ibaretti. Suyun yüzeyinde kâh güneş ışığı, kâh gölge misali titreşiyorlardı.

Bazen içinden tekrarlıyordu: *Livvy öldü. Ablam, Livvy öldü.*

Ama hâlâ inanası gelmiyordu. Kuleyi saran alevleri izlerken bile orada yanan bir başkasıydı sanki.

Pencereden baktı. İblis kuleleri cam kırıkları gibi parlıyordu. Dru nefret ediyordu onlardan. Alicante'ye her gelişinde korkunç şeyler olmuştu. İnsanlar ölmüş, Helen sürgün edilmişti.

Elinde katlı tişörtüyle pervaza oturdu. Helen. Ne zamandır ona kavuşmayı bekliyorlardı. Bu ailecek en büyük hedefleriydi. Tıpkı Mark'ı geri almak istemeleri gibi. Ya da Soğuk Barış'ın sona ermesini. O zaman, Julian mutlu olacak ve kaşlarının arasındaki endişe çizgisi kaybolacaktı. Ama şimdi Helen geri dönmüştü ve belli ki Jules'un yerini alacaktı.

Helen sizinle ilgilenecek, demişti Jules. Böyle pat diye çekip gidecek ve Helen da onun görevlerini üstlenecekti öyle mi? Onlar ailesi değil de dikkatsizce yere düşürdüğü bir bozuk paraydı sanki. Ya da bir gerbil. *Bana gerbil muamelesi ediyorsun,* diye düşündü. Jules'a böyle dese nasıl bir tepki verirdi acaba? Belki de hiçbir şey demezdi. Livvy öldüğünden beri kaşlarının arasındaki endişe çizgisi kaybolmuş ve yerini bin kat daha beteri, ruhsuz bir ifade almıştı.

Mark'ı geri almaları iyi olmuştu doğrusu. Mark onlarla mutluydu. Bazı antika peri alışkanlıklarına rağmen Drusilla'ya güzel olduğunu söylemiş ve beceremese de yemek yapmaya

çalışmıştı. Ama Helen incecik, güzel ve uzaktı. Dru büyük ablasının eğitim yılı için Avrupa'ya gidişini hatırlıyordu. Onlara baştan savma bir veda edip arkasına bile bakmadan çıkmıştı kapıdan. Aline'le birlikte geri döndüğünde mutlu görünüyordu. Ama Dru onları nasıl güle oynaya terk ettiğini hiçbir zaman unutmamıştı.

Asla benimle korku filmi izleyip karamelli patlamış mısır yemez, diye düşündü. *Muhtemelen çiçek yapraklarından başka bir şey yemiyordur zaten. Beni asla anlamayacak. Buna çabalamayacak bile.*

Tişörtü açıp arasındaki bıçağı ve Jaime Rocio Rosales'in ona Londra'da verdiği notu çıkardı. Jaime'nin yazdıklarını o kadar çok okumuştu ki kâğıt incelmişti. Pervaza büzülüp yine notun üzerine eğildi. Dışarıda Mark boşuna adını sesleniyordu.

Ev bomboş geliyordu.

Gard'daki portal odasına gidişlerinde tam bir kargaşa yaşanmıştı. Tavvy durmadan şikâyet ediyordu. Helen telaşla Julian'a enstitünün idaresiyle ilgili sorular soruyordu. Cristina'yla Mark'ın arasında tuhaf bir elektrik vardı. Ty telefonunu kurcalıyordu. Dönüş yolunda, Diana neyse ki, sessizliği bozmuştu. Emma'yla Julian'ın Flintlock Sokağı'ndaki silah dükkânını satıp satmama konusundaki fikirlerini merak ediyordu. Emma onun bilerek bir sohbet konusu açtığını fark edip minnettar olmuştu.

Şimdi Diana'dan ayrılmış, sessiz kanal evinin basamaklarını çıkıyorlardı. Evin etrafında görevli muhafızlar vardı ama yine de boş hissi veriyordu. Daha sabah ne kadar kalabalıklardı. Julian kapıyı açıp tek kelime etmeden merdivenlere yöneldi.

"Julian," dedi Emma. "Konuşmalıyız... Seninle konuşmam gerek."

Julian eli tırabzanda duraksadı. Dönüp ona bakmadı bile. "Biraz klişe olmadı mı? Konuşmalıyız."

"Oldu. Ondan değiştirdim zaten. Ama gerçekten konuşmalıyız. Burada birkaç gün yalnız kalacağız. Engizitörün karşısına da birlikte çıkacağız."

"Ama bunun engizitörle bir ilgisi yok." Nihayet ona döndü. Gözleri mavi-yeşil parlıyordu. "Değil mi?"

"Evet," dedi Emma. Bir an konuşmak istemeyeceğini sandı. Ama Julian omuz silkip yukarıyı işaret etti.

Julian'ın odasında Emma kapıyı kapadı. Julian yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Neden kapatıyorsun? Evde bizden başka kimse kalmadı ki."

Emma bir zamanlar evin onlara kalmasından mutluluk duyacaklarını düşündü. Bu onların ortak hayaliydi. Bir evlerinin olması ve sonsuza dek birlikte yaşamaları. Ama şimdi, Livvy öldüğü için beraberlikleri adeta bir küfür gibi geliyordu.

Cristina'yla gülmüşlerdi. Onca karanlığın içinde bir neşe kıvılcımı. Ama Julian'ın karşısında titriyordu. Şu donuk ifade yüzüne yapışmıştı sanki. Bakışları bomboştu.

Emma ona yaklaştı. Elinde değildi. Gözlerini yüzünden ayıramıyordu. Julian bir keresinde resimlerin kendine ait bir ruh kazandığı, birden canlanıverdiği o ânın büyüsüne tutkun olduğunu söylemişti. Kalemin ya da fırçanın tek bir darbesiyle bir resim nefes alan, yaşayan bir varlığa dönüşebiliyordu. *Mona Lisa*'nın gülümsemesi ya da *İnci Küpeli Kız*'ın gözlerindeki ifade gibi.

Emma bir kez daha ürpererek Julian'daki eksikliğin bu olduğunu fark etti. Gözlerinin ardındaki binlerce duygu, ona ve kardeşlerine duyduğu sevgi kaybolmuştu. Endişesi bile silinmişti ki, belki de en tuhafı buydu.

Julian yatağın kenarına oturdu. Eskiz defterini dikkatsizce kenara itti. Halbuki eskiden resim malzemelerine gözü gibi bakardı. Emma yastığın altında kıvrılan defteri kurtarmak için atıldı. Kendini denizde kaybolmuş gibi hissediyordu.

Ne kadar çok şey değişmişti.

"Senin neyin var?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun? Kardeşimin yasını tutuyorum. Başka nasıl davranacaktım?"

"Böyle değil," dedi Emma. "Ben senin *parabatai*'nim. Bir terslik olduğunu hissedebilirim. Acı çekmek ayıp değil. İnsan sevdikleri için üzülebilir. Dün geceki davranışların normaldi. Ama şimdi bir başkasın. Korkuyorum, Julian."

Julian uzun bir an sessiz kaldı. "Garip gelebilir ama sana dokunabilir miyim?" dedi sonunda.

Emma ona bir adım daha yaklaşarak bacaklarının arasına girdi. "Evet."

Julian ellerini Emma'nın kalçalarına koydu. Kotunun belinin hemen altına. Onu kendine çekti. Emma ellerini yanaklarına koydu. Elmacık kemiklerinin üzerindeki parmakları hafifçe büküldü.

Julian gözlerini kapadı. Kirpikleri Emma'nın parmaklarına değiyordu. *Neler oluyor,* diye düşündü. *Julian, nedir bu?* Julian yıllardır ondan birçok şey saklıyordu. Bazen yabancı bir dilde yazılmış bir kitaptan farksız oluyordu. Ama şimdi kapatılıp üzerine yüzlerce kilit takılmış bir kitap gibiydi.

Julian ona yaslandı. Dalgalı, yumuşak saçları Emma'nın karnına değdi. Başını kaldırdığında Emma tişörtüne vuran ılık nefesini hissetti. Julian belinin yanına bir öpücük kondurdu. Tekrar Emma'ya baktığında gözleri ateşi varmış gibi parlıyordu.

"Galiba sorunumuzu çözdüm," dedi.

Emma bütün arzularını, akıl karışıklığını ve daha bir sürü karmaşık hissini bir kenara bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Robert Lightwood öldüğünde," dedi Julian, "sürgün şansımızı kaybettik. Belki Livvy'nin acısı, hissettiğim bu tarifsiz keder seni sevmekten vazgeçmeme neden olur diye düşündüm." Elleri hâlâ Emma'nın kalçalarındaydı. Ama bu Emma'yı teselli etmedi. Julian'ın sesinin donukluğu tüylerini ürpertiyordu. "Ama öyle olmadı. Sen de biliyorsun. Dün gece..."

"Ama yapmadık," dedi Emma. Duştaki yakınlaşmalarını, yatakta sarmaş dolaş oluşlarını, tuzlu ve sabunlu öpüşmelerini hatırlayınca yanakları kızardı.

"Eylemlerden söz etmiyorum," dedi Julian. "Sana karşı duygularım hep aynıydı. Hiçbir şey beni seni sevmekten vazgeçiremiyordu. Yavaşlatmıyordu bile. Bir çare bulmalıydım."

Emma'nın boğazı düğümlendi. "Ne yaptın?"

"Magnus'a gittim," dedi Julian. "Bana bir büyü yapmayı kabul etti. Ama bu tür büyülerin, insanların duygularıyla oynayanların yani, tehlikeli yan etkileri olabilirmiş ve..."

"Duygularla oynayanlar mı?" Emma bir adım gerilediğinde, Julian'ın elleri düştü. "Ne demek bu?"

"Magnus duygularımı aldı, Emma. Senin için hissettiklerim yok oldu."

"Anlayamıyorum." Emma insanların gayet iyi anladıkları durumlarda bu lafı etmelerini saçma bulurdu. Ama şimdi

nedenini biliyordu. Aslında bir tepkiydi. *Söylediğin gerçek olamaz, sana inanamıyorum,* demek istiyorlardı.

Bana bunun gerçek olmadığını söyle.

"Hislerimiz karşılıklı olmadığı sürece ortada bir sorun kalmıyor. Lanet bize işleyemez."

"Belki." Emma derin bir nefes aldı. "Ama sorun sadece bana olan hislerinle ilgili değil. Birden değiştin. Jia'yla çocukları gönderme konusunda tartışmadın bile ve..."

Julian biraz şaşırmış gibiydi. "Evet, doğru." Ayağa kalkıp elini uzattı ama Emma geri çekildi. Julian'ın eli düştü. "Magnus bu tür büyülerin kesin çizgileri olmadığını söyledi. Sorun da o zaten. Aşk büyüleri, gerçek olanlardan bahsediyorum, birine âşık olmanı sağlayanlardan, onlar kara büyü. İnsanlara belirli bir duyguyu dayatıyorlar. Magnus'un bana yaptığıysa bunun tam tersi sayılır. Bana hiçbir şey dayatmadı. Ben istedim. Ama Magnus duyguların tekil olmadığını söyledi. Dolayısıyla sadece aşkı yok etme büyüsü diye bir şey yok. Bütün duygularımız diğer duygularımıza bağlı. Onlar da düşüncelerimize ve kim olduğumuza." Elini salladığında bileğinde bir şey pırpır etti. Kırmızı, yuvarlak bir kumaş parçasına benziyordu. "Magnus duygularımın sadece belirli bir kısmını etkileyemeye çalışacağını söyledi. Aşkla ilgili kısmını. Romantik aşk. Ama muhtemelen diğer duygularımın da etkileneceğini söyledi."

"Etkilendiler mi?" diye sordu Emma.

Julian kaşlarını çattı. Emma'nın yüreği burkuldu. Bu da bir duygunun ifadesiydi sonuçta. "Kendimi bir camın arkasından bakıyormuşum gibi hissediyorum," dedi Julian. "Diğer her şey öbür tarafta. Öfkem hâlâ orada. Onu kolaylıkla hissedebiliyorum. Jia'ya kızdım. Ty'ın arkasından odunlara tırmanmam

tamamen içten gelen bir şeydi. Onu korumak zorundaydım. Bilinçli bir düşünceyle hareket etmedim." Sargılı ellerine baktı. "Livvy için hâlâ üzgünüm. Ama dayanılmaz bir acı çekmiyorum. Her nefes alışımda içim parçalanmıyor. Ve sen..."

"Biz," dedi Emma.

"Daha düne kadar seni sevdiğimi biliyorum. Ama hissedemiyorum."

Daha düne kadar. Emma suratının ortasına bir yumruk yemiş gibi geriledi. Bu odadan çıkmalıydı.

"Ölüm dışında hiçbir şey seni ve beni ayırmasın," dedi elini kapı tokmağına uzatırken. "Ama sen beni terk ettin, Julian. Beni terk ettin."

"Emma, dur! Dün gece Magnus'a gittiğimde lanetin etkisi başlamıştı. Onu hissettim. Bir sevdiğimi daha kaybedemezdim."

"Bu yaptığını bilseydim, asla burada seninle kalmazdım," dedi Emma. "En azından bana söyleyebilirdin. Dürüstlük bir duygu değil, Julian."

Julian irkildi. Ama Emma onun bir şey hissedebildiğinden emin değildi. "Emma..."

"Yeter," dedi Emma ve çıkıp gitti.

Diana kendine Gwyn'i beklemediğini söylüyordu. Sabahın erken saatlerinde, dolabında bulduğu güzel, ipek bir bluzla kılıçları temizlemesinin onunla bir ilgisi olmadığına inanmak istiyordu. Halbuki normalde saatler önce pijamalarını giyerdi.

Yorganın üzerinde üç, dört tane kılıç duruyordu. Diana onları parlatarak eski ihtişamlarına kavuşturmaya çalışıyordu. Bir zamanlar saplarına birbirine sarılmış güller, yıldızlar, çiçek-

ler ve dikenler kazınmıştı. Ama yıllar içinde kararıp renkleri bozulmuştu. Şimdi desenleri güçlükle seçiliyordu. Diana babasını dükkânını ihmal ettiği için vicdan azabına kapıldı. Ailesini her hatırladığında suçluluk duyuyordu zaten.

Bir zamanlar tek istediği Diana olmak ve Diana'nın Oku'na sahip olmaktı. İdris'te olabilmek için yanıp tutuşuyordu. Gölge Avcıları'nın anavatanında dilediği hayatı sürmek için. Şimdi ise bambaşka bir tedirginliği vardı. Eski umutları onda baskı yaratıyordu. Bazen kendini cenderede gibi hissediyordu. Büyüdükçe eski kıyafetlerin küçülmesi gibi, eski hayaller de küçük geliyordu insana.

Bir tıkırtıyla irkildi. Yataktan fırlayıp pencereye koştu. Başını camdan dışarı uzattığında Gwyn'i gördü. Tam göz hizasındaydı. Alacalı atı iblis kulelerinin ışığında parlıyordu. Miğferini deri bir kayışla atın boynuna asmıştı. Sırtında kocaman bir kılıç vardı. Kabzası yıllarca kullanılmaktan siyaha dönmüştü.

"Daha yakına gelemedim," dedi. "Bugün gökyüzündeki dumanları bulutların üzerinden izledim. Benimle her zamanki yerimize gelir misin?"

Gwyn daha sorusunu bitirmeden, Diana pervaza çıktı. Gwyn'in önüne bindiğinde buna alıştığını düşündü. Onun kocaman kollarıyla sarmalanmayı bekledi. Diana uzun boylu bir kadındı. Pek az insanın yanında kendini narin ve kırılgan hissederdi. Gwyn de onlardan biriydi.

Sessizce şehrin üzerinden uçtular. Duvarları ve Ebediyet Kırları'nı geçtiler. Çimenlerin üzerinde gri kül yığınları vardı. Kuleler. Diana'nın gözleri yanmaya başladı. Hemen başını çevirdi. Şimdi ormanın üzerindeydiler. Altlarında yemyeşil

ağaçlar ve gümüş dereler uzanıyordu. Ara sıra ormanın kıyısında taş evler beliriyordu.

Diana, Emma'yla Julian'ı düşündü. Meclis Başkanı onlara İdris'te kalmaları gerektiğini söylediğinde, Emma şok olmuştu. Julian'ın yüzünde ise endişe verici bir ifadesizlik vardı. Diana şokun bazen insanlarını ruhsuzlaştırdığını biliyordu. Ty da ağlayıp bağırmak yerine derin bir sessizliğe gömülmüştü. Aria'yı kaybettiği günü hatırlıyordu. Catarina'nın kulübesinde yere uzanıp nasıl kıvrandığını. Sanki bir kardeşi kaybetmenin büyük acısından kaçabilecekmiş gibi.

"Geldik," dedi Gwyn. Diana'nın geçen seferden hatırladığı açıklığa indiler. Gwyn aşağı atlayıp ona elini uzattı.

Diana atın boynunu okşadı. Zarif hayvan yumuşacık burnuyla onu uysalca dürttü. "Atının bir ismi var mı?"

Gwyn şaşırdı. "İsim?"

"Ona Orion diyeceğim." Diana yere oturdu. Çimenler yay gibi sert ve gergindi. Havada çam ve çiçek kokusu vardı. Diana ellerini arkasına koyarak hafifçe kaykıldı. Gerginliğini yavaş yavaş üzerinden atıyordu.

"Atıma isim koyman hoşuma gider," dedi Gwyn. Diana'nın karşısına oturup iri ellerini iki yanına koydu. Alnı endişeyle kırıştı. Kocaman cüssesi nedense onu daha da çaresiz gösteriyordu. "Neler olduğunu biliyorum," dedi. "Ölüm büyük ve beklenmedik bir yerden geldiğinde Vahşi Av bunu bilir. Bizler kanla yazılan hikâyeleri dinleriz ancak."

Diana ne söyleyeceğini bilemedi. Ona bu ölümün haksızlığını mı anlatsaydı? Yoksa Blackthorn'ların kırılan kalplerinin bir daha asla onarılmayacağını mı? Hepsi de basmakalıp geliyordu. Defalarca dile getirilmiş ve çoktan anlaşılmışlardı.

Onun yerine, "Beni öpmen hoşuma giderdi," dedi.

Gwyn bir an bile duraksamadı. İri cüssesine rağmen çevik bir hamleyle yanına oturdu ve onu kollarına aldı. Diana ormanın ve atların kokusuyla bezeli bir sıcaklıkla sarmalandı. Hafifçe burnunu kırıştırıp gülümsedi. Gwyn onun gülen ağzını öptü.

Gwyn gibi haşin görünüşlü bir adam için nazik sayılabilecek bir öpücüktü. Kirli sakalının ve Diana'nın ellerini koyduğu kaslı omuzlarının aksine, dudakları yumuşacıktı.

Diana ellerini omuzlarından sırtına kaydırdığında hafifçe inleyerek ona sokuldu. Diana bu kez usulca yüzünü okşadı. Bir başkasının tenine dokunmanın verdiği hisle ürperdi. Uzun zaman olmuştu ve hayalinde hiç de böyle çiçekli böcekli bir ortam yoktu. Ay ışığı ve romantizm başkaları içindi.

Ama belli ki yanılıyordu. Gwyn iri elleriyle saçlarını okşuyordu. Diana ilk kez birinin ilgisinden bu kadar zevk alıyordu. Öpüşmeleri başladığı gibi doğal bir şekilde sonlandığında Gwyn onu göğsüne yatırdı. Birden kıkırdadı.

Diana başını kaldırdı. "Ne?"

"Bir periyle öpüşmek bir Gölge Avcısı'yla öpüşmekten farklı mı diye merak ettim." Gülümsemesi şaşılacak kadar çocuksuydu.

"Bir Gölge Avcısı'yla hiç öpüşmedim," dedi Diana. Uzun zaman önce kimseyi öpemeyecek kadar utangaç ya da çok üzgündü. Ve sonra... "Birkaç ölümlüyle öpüştüm. Bangkok'ta tanıştıklarımla. Bazıları transtı. Benim gibi. Ama o günlerde bir Nefilim olduğumu gizlemek için çabalıyordum. Bu gerçek insanlarla aramda bir gölge gibi duruyordu." İç çekti. "Catarina dışında yalnızca sen hakkımdaki her şeyi biliyorsun."

Gwyn hafifçe mırıldandı. "Hakkında bildiklerimin hepsi fazlasıyla hoşuma gidiyor."

Diana, *Ben de senden hoşlanıyorum,* demek istedi. Hatta ondan bu kadar hoşlanabilmesine hayret ediyordu. Gerektiğinde müthiş bir gaddarlığa bürünebilen birinin içinde böylesine sevgi ve merhamet barındırması şaşılacak şeydi. O, Gwyn'in hep şefkatli yönünü görmüştü. Ama Mark'ın hikâyelerinde bambaşka biriydi. Vahşi Av'a yıldızların arasındaki kanlı yolculuklarında o liderlik ediyordu.

"Emma'yla Julian'a her şeyi anlatacağım," dedi. "İdris'te yalnızca üçümüz kaldık. Onları kardeşlerim gibi seviyorum. Gerçeği bilmeliler."

"İçini rahatlatacaksa söyle," dedi Gwyn. "Ama onlara hiçbir borcun yok. Hepsine elinden geldiğince yardım ettin. Sorunlarıyla ilgilendin. Seni gerçek kimliğinle tanıdılar zaten. Hiçbirimiz manevi yolculuğumuza dair her ayrıntıyı birileriyle paylaşmak zorunda değiliz."

"Haklısın. Ama bunu kendim için yapacağım."

"O zaman hiç durma." Gwyn başının tepesine bir öpücük kondurdu. Diana onun sıcak göğsüne yaslanarak Livvy'yi düşündü. İnsan kalbinde acıyla mutluluğun omuz omuza durabilmesi ne tuhaftı. Kim bilir Gwyn bu hayatta kimleri kaybetmişti? Eskiden bir annesi vardı elbette. Bir babası, kardeşleri... Ama Diana onları hayal bile edemiyor, sormaya da çekiniyordu.

Alicante'ye dönmek için Gwyn'in atına doğru yürürlerken, parmak uçlarının küle bulandığını fark etti. Sabah kulelerden buraya kadar uçmuşlardı demek? Diana kaşlarını çattı. Yine de garipti.

Gwyn onu Orion'a bindirdi ve yıldızların arasına yükseldiklerinde Diana bütün endişelerinden sıyrıldı.

Scholomance'in odaları ne enstitülerdekiler gibi güzel ne de Gölge Avcıları Akademisi'ninkiler kadar çirkindi. Temiz ve basittiler. Diego manastırlarda keşişlerin de böyle odalarda kaldığını tahmin ediyordu. Her birinde iki yatak, iki çalışma masası ve iki de kocaman gardırop vardı.

Diego ayrıcalıklı konumundan ötürü oda arkadaşlarına alışık değildi. Ama şimdi Kieran battaniyelere sarınmış, yerde yatıyordu.

Diego ellerini başının arkasına koyarak tavana baktı. Alçıdaki her bir kabartıyı ve çukuru ezberlemişti. Hayatında ilk kez kitap okuyamayacak ya da meditasyon yapamayacak kadar dikkati dağınıktı. Aklı tedirgin bir örümcek gibi oradan oraya zıplıyordu. Jaime'yi, Cristina'yı, Dearborn'ları ve yeni engizitörü düşünüyordu.

Yerde bir sağa bir sola dönen huysuz peri prensini de unutmamak lazımdı tabii.

"Beni burada daha ne kadar tutmayı planlıyorsun?" diye sordu Kieran boğuk bir sesle. Suratındaki battaniyeyi indirip Diego'nun orada ne gördüğünü anlayabilecekmiş gibi tavana baktı.

Diego yan döndü. "Sanki seni ben tutuyorum! Esir değilsin. İstediğinde gidebilirsin."

"Yapamam," dedi Kieran. "Vahşi Av'a geri dönersem Kral'ın gazabını üzerlerine çekerim. Periler Diyarı'na da dönemem. Kral beni bulup öldürtür. Vahşi bir peri olarak dünyada gezemem. Beni şıp diye tanırlar. Kral hâlâ beni arıyor mu onu bile bilmiyorum."

"Neden Los Angeles Enstitüsü'ne dönmüyorsun? Mark'la aranız bozuksa bile Cristina..."

"Oraya Mark'la Cristina yüzünden gidemiyorum zaten." Kieran'ın saçları loş ışıkta koyu maviden beyaza dönüştü. "Yanlış anlama. İkisine de kızgın değilim. Ama şey istemiyorum..." Doğruldu. "Ya da belki çok şey istiyorum."

"Vakti geldiğinde hallederiz," dedi Diego. "Senin için en iyi olanı yaparız."

Kieran ona dirseğine dayanıp doğrulmasına neden olan sert bir bakış fırlattı. "Hep öyle yapmıyor musun zaten?" diye tıslad ı. "Vakti gelince bir çözüm bulacağına karar veriyorsun. Ama en kötüsü başına geldiğinde, hep hazırlıksız yakalanıyorsun."

Diego itiraz etmek için ağzını açmıştı ki kapı çaldı. Kieran göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. Diego hafifçe öksürdü. "*Pásale!*"

Divya peşinde Rayan'la içeri girdi. İkisi de üniformalıydı. Rayan üzerine kalın bir süveter geçirmişti. Divya da, o da Scholomance'in sert havasına bir türlü alışamamıştı.

Divya'nın elindeki cadı ışığı kaygılı yüzünü aydınlatıyordu. "Diego?" dedi. "Kieran burada mı?"

"Galiba yatağın altında."

"Enteresan," dedi Rayan. Endişeli bir hali yoktu ama Rayan ruhsuz bir tipti zaten.

"Dolapta da olabilir," dedi Diego. "Neden?"

"Lejyon," dedi Divya. "Zara'yla birkaç kişi daha, Samantha, Manuel ve Jessica, Profesör Gladstone'la portaldan geçip buraya geldi."

Kieran yatağın altından ayaklarının dibine yuvarlandı. Saçlarına toz topakları yapışmıştı. "Burada olduğumu biliyor-

lar mı?" Doğrulup oturdu. Gözleri parlıyordu. "Bana bir silah verin."

Divya elini kaldırdı. "Orada dur bakalım. Seni saklamak daha akılcı olur diye düşünüyorum."

"Zaten saklanıyorum," dedi Kieran.

"Yatağın altındaydı ya?" diye atıldı Diego.

"Evet ama Zara Dearborn Diego'yla konuşmaya geldiği için bu oda güvenli değil," dedi Rayan. "Konsey, Diego'nun sadakatinden şüpheleniyor zaten."

Divya başını salladı. "Evet. Konuşurlarken duyduk." Kieran'a elini uzattı. Kieran ona dik dik bakıp kendi çabasıyla ayağa kalktı.

"Silahsızken onu öldürmem," dedi Kieran. "Ama adil bir dövüşe hayır demem."

"Tabii," dedi Divya. "Sonra da burada olduğunu bilmeyen kalmaz." Parmaklarını şaklattı. "Gidelim hadi. Boşuna vakit kaybediyoruz."

Kieran bir an bocaladı. Gözleri Diego'ya kaydı. Diego başını salladı. "İkimiz için de daha güvenli olur."

"Nasıl istersen," dedi Kieran. Rayan ve Divya'yla birlikte odadan çıktı. Diego yataktan kalkıp üzerine bir tişört geçiriyordu ki kapı ardına kadar açıldı.

Zara elleri belinde eşikte dikildi. Diego ona kapıyı çaldığı için teşekkür etmeyi düşündü ama sonra boş verdi. Nasıl olsa, iğnelemesini anlamayacaktı.

"Sabrımı taşırıyorsun," dedi Zara.

Diego giysi dolabına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Zara'nın gözleri kaslı kollarında dolaştı. Sonra pis pis sırıttı.

"Anlaşmamızdan umutluydum," dedi. "Ama bir an önce kendine çekidüzen ver. Aşağı Dünyalılar'ı, suçluları ve nankörleri korumaktan vazgeç."

"Nankörler mi? Sadece minnettarlarla mı takılmama izin var?"

Zara gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"O kelimenin anlamını bildiğini sanmıyorum," dedi Diego. "Anadilim farklı olabilir ama..."

"Blackthorn'lar nankörün önde gideni," diye kestirip attı Zara. "Onlarla ilişkini kes. Etrafındaki insanlarla da öyle." Ona imalı bir bakış fırlattı.

"Cristina'yı diyorsan, sadece arkadaşız."

"Umurumda değil. Blackthorn'lar korkunç insanlar. Mark melez zaten. Ty desen keçileri kaçırmış. Dru şişko ve aptal. Julian da... Sebastian Morgenstern gibi."

Diego gülmeye başladı. "Ne?"

Zara'nın yanakları pençe pençe kızardı. "Yalan mı? Ölüleri diriltti!"

"Olayları çarpıtma," dedi Diego. Ama boşuna uğraştığını biliyordu. Lejyon kendini haklı çıkarmak için oyunun kurallarını değiştirmekten çekinmeyecekti. Ellerindeki kanıtlar yeterli mi diye bakmayacaklardı bile. Ölüleri diriltmekle onlarla işbirliği yapmanın arasındaki farkı bile irdelemeyeceklerdi.

"Dünyayı başımıza yıktığında da onu böyle koruyabilecek misin acaba?" dedi Zara tehditkâr bir tonda.

"Hepsi bu kadarsa yarın konuşabilir miyiz?" dedi Diego. "Gecenin bir yarısı odama geldin. Şimdi müsaade et de uyuyayım biraz."

"Benimle nişanlanmayı neden kabul ettiğini hatırlatırım," dedi Zara sırıtarak. "Aramızdaki anlaşmayı bozmamın senin için ne gibi sonuçlar doğurabileceğini düşündün mü?"

Gitmek için döndü ama gözüne bir şey takılmış gibi duraksadı. Diego'ya sert bir bakış fırlatıp koridora çıktı.

Kapıda kilit yoktu. Diego onu tekmeleyerek kapadı ve kendini yatağına attı. Tekrar tavana baktı ama bu kez hiçbir şekilde rahatlayamadı.

6

GÖRKEMLİ BİR KULEDEN

Emma berbat bir baş ağrısıyla uyandı. Biri kapıyı çalıyordu. Üzerinde dünkü kıyafetleriyle yerde uyuyakalmıştı. Nemli saçları yanaklarına yapışmıştı. Kendini bir kazazede gibi hissediyordu.

"Gel," diye seslendi. Julian içeri girdi.

Emma doğruldu. Bir an birbirlerine baktılar. Emma tepeden tırnağa ürperdi. Julian onun ağlamaktan kızaran gözlerini ve buruşuk kıyafetlerini fark etmişti şüphesiz. Onu sevmese de üzülecekti.

"Hazırlan," dedi. Kotunun üzerine mavi bir kazak giymişti. Yüzü uykusunu iyi almış gibi sağlıkla parlıyordu. Yakışıklı bir yabancı gibiydi.

Sesi sert değildi. Emma, Julian'ı üzeceği için boşuna endişelenmişti. Hiçbir şey hissedemiyordu ki üzülsün.

"Dane Larkspear haber getirdi," dedi Julian. "Engizitör bizimle derhal görüşmek istiyor."

Cristina mutfağın kapısını açtığında, Helen tezgâhın arkasından başını uzattı. Elinde bir kepçe vardı. Neşeyle gülümsedi. "Günaydın!"

Cristina erken uyanmıştı. L.A.'le İdris arasındaki saat farkından ötürü bütün vücudu ağrıyordu. Kendine bir tost ve kahve yapmak için uyurgezer gibi mutfağa inmişti. Helen'ın enerjik selamı üzerine kendini masaya atıp uyumak istedi. Cristina sabah insanlarını asla anlayamıyordu. Hele de kahvesiz ayılabilenleri.

"Yulaf lapası yapıyorum," diye cıvıldadı Helen.

"Ah." Cristina yulaf lapasını hiç sevmezdi.

"Aline çalışma odasında evrakları inceliyor. Başlarda epey zorlanacak gibi. Yüzbaşılar her yeri altüst etmiş." Suratını buruşturdu.

"Biliyorum." Cristina özlemle kahve makinesine baktı. Helen'ı itip kendine kahve yapsa ayıp olur muydu?

"Hiç ümitlenme," dedi Helen. "Yüzbaşılar makinede kahve unutmuş. Küflenmiş tabii." Eviyedeki cezveyi işaret etti.

Cristina o an Yüzbaşılar'dan daha da çok nefret etti. "Mahvetmedikleri bir şey var mı?"

"Bize dağ gibi çamaşır bırakmışlar," dedi Mark ıslak saçlarıyla içeri girerek. Cristina gayriihtiyari onu duşta hayal edip yutkundu. Bir tabure çekti. Mark'ın bileğindeki bağlama büyüsünün yarası kapanmaya yüz tutmuştu. Cristina'da da aynısından vardı. Güneş ışığında Mark'ın gözleri okyanusun kalbi gibi mavi ve altın ışıltılar saçıyordu. Cristina gözlerini kaçırdı. Hector'un ölüsünün Truva duvarları etrafında sürüklenişini betimleyen fayansları incelemeye koyuldu.

"Çamaşırları ben hallederim," dedi Helen ocağın önünden. "Yulaf lapası yapıyorum."

"Ah," diye inledi Mark ve bir an Cristina'yla göz göze geldiler.

Blackthorn'lar birer ikişer mutfağa damladı. Ty'ın ardından Kit içeri girdi. Onları Dru ve Tavvy izledi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Bir an için her şey eskisi gibiydi. Ama Cristina için Emma'sız bir enstitünün hiç tadı yoktu. Los Angeles'ta ilk onunla tanışmıştı. Emma onunla hemen arkadaş olmuştu. Onu en sevdiği yerlere, gizli kumsallarına ve kanyon yürüyüşlerine götürmüştü. Los Angeles, Cristina için Emma'yla arabaya atlayıp teybi sonuna kadar açmak demekti. Rüzgârda saçları savrulurken avaz avaz şarkı söylemek demekti. Pink'te sosisli, gecenin bir yarısı Apple Pan'de turta yemek demekti.

Şimdi kendini gelgitte sürüklenen bir kayık gibi hissediyordu. Ama Emma, *sana ihtiyaçları olacak,* demişti. *Mark'ın sana ihtiyacı olacak.*

Ty bir paket patates cipsi bulup Kit'e verdi. Kit başparmağını havaya dikti. Emma'yla Julian gibi onlar da iletişim kurmak için çoğu zaman kelimelere ihtiyaç duymuyordu.

"Bırakın onu!" diye bağırdı Helen. "Yulaf lapası yapıyorum!" Kaşığıyla masayı gösterdi. Bir örnek kâseleri karşılıklı dizip ortaya da kır çiçekleriyle dolu bir vazo yerleştirmişti.

"Ah," dedi Kit.

"Ben pankek isterim," diye sızlandı Tavvy.

"Biz kahvaltıya kalmayacağız," dedi Ty. "Kit'le kumsala gideceğiz. Sonra görüşürüz."

"Ama..." diye itiraz edecek oldu Helen ama Ty, çoktan Kit'i kapıya doğru çekiştirmeye başlamıştı. Kit gözden kaybolmadan önce özür dilercesine omuz silkti.

"Ben yulaf lapasından nefret ederim," dedi Dru. Masaya oturup somurttu.

"Ben de!" diye atıldı Tavvy, Dru'nun yanına çökerek. O da suratını asınca benzerlikleri komik bir görüntü oluşturdu.

"Üzgünüm ama bugünlük idare edeceksiniz," dedi Helen. "İsterseniz ekmek de kızartırım."

Tavvy bir deneme daha yaptı. "Ben pankek istiyorum."

Helen ocağın altını kapadı. Bir an tavada fokurdayan yulaf lapasına baktı. Sonra, "Pankek yapmayı bilmiyorum," diye mırıldandı.

Cristina hemen yerinden fırladı. "Helen, dur ben çocuklara ekmek kızartayım," dedi. "Yanına da yumurta yaparım. Oh, mis!"

"Julian pankek yapmayı biliyordu," diye vızıkladı Tavvy.

Helen tezgâhın arkasında Cristina'ya yer açtı. Cristina ona tost makinesine atması için birkaç dilim ekmek verdi. Helen'ın ellerinin titrediğini fark etti.

"Ben yumurta istemem," dedi Dru. Vazodaki çiçeklerden birini çekiştirip yapraklarını kopardı.

"Hey," dedi Mark kardeşlerinin başlarını okşayarak. "Daha yeni döndük. Helen'ı çileden çıkarmayın bakayım."

"Ona kim kahvaltı hazırla dedi ki?" diye çemkirdi Dru. "Kendi kahvaltımızı kendimiz hazırlarız."

Helen kızarmış ekmek tabağını masaya götürdü. Dru gözlerini tabağa dikerek inatla kıpırdamadı. "Yapma, Dru," dedi Helen. "Ye hadi."

Dru kaskatı kesildi. "Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleme."

Helen bu sert çıkışla irkildi. Tavvy reçel kavanozunu açıp sallamaya başladı. Her yere reçel saçıldı. Tavvy kıkırdamaya başladı.

"Tavvy, ne yapıyorsun?" diye inledi Helen kavanozu zorla elinden alarak.

"Ben senin sözünü dinlemem," dedi Tavvy kıpkırmızı bir suratla. "Seni tanımıyorum bile!"

Dru'yu itip mutfaktan kaçtı. Dru da Helen'a ters bir bakış fırlatıp kardeşinin peşinden gitti.

Helen elinde reçel kavanozuyla kalakaldı. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Cristina ona acıdı. Bütün istediği kardeşlerini mutlu etmekti ama çocuklar Julian'ın yokluğunun acısını ondan çıkarıyordu.

Cristina, Helen'a doğru bir hamle yaptı. Ama Mark ondan önce davrandı. Helen'a sarıldığında üstü başı reçel içinde kaldı. Cristina onun, "Sakın üzülme," dediğini duydu. "Ben de ilk günlerimde onlarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Her şeyi yanlış anlıyordum. Ama sonra..."

Cristina onları yalnız bırakmak için usulca dışarı süzüldü. Bu aile arası bir meseleydi. Koridorun aşağısına doğru yürüdü. Kütüphane de bir kahve makinesi olduğunu hatırlıyordu. Mark'ın Helen'a söylediklerine aklı takılmıştı. Mark gerçekten böyle mi hissetmişti? Onu ilk gördüğü anı hatırlıyordu. Odasındaki duvarın dibine çömelmişti. Perdeler rüzgârla şişerek odanın içine doğru savruluyordu. Cristina, Mark'la aralarında hemen bir bağ kurulduğunu hissetmişti. Av'a katılmadan önceki halini bilmediği için onunla ilgili hiçbir beklentisi yoktu. Ama ya şimdi bu bağ kopmuşsa? Ya asla eskisi gibi olamazlarsa? Bu tür düşünceler Cristina'nın içini acıtıyordu.

"Cristina!"

Mark ona yetişmek için koşmuştu belli ki. Nefes nefeseydi.

Cristina ona döndüğünde bir uçurumun kenarındaymış gibi duraksadı.

"Şimdi Helen'ın yanında olmalıyım," dedi. "Ama seninle konuşmalıyız. Uzun zamandır aklımda ama bir türlü fırsat bulamadım. Bu gece, ay yükseldiğinde otoparkta buluşalım."

Cristina cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. Başını sallamakla yetindi. Ay yükseldiğinde, demişti. Ya bu gece bulutlu olursa? Ama bunu soramadan Mark koridorun aşağısında gözden kaybolmuştu bile. Cristina iç çekerek Catarina Loss'a bir ateş mesajı yollamaya gitti.

Robert Lightwood'un ölümünün üzerinden sadece birkaç gün geçmesine rağmen, Horace Dearborn odasını baştan aşağı yeniden dekore ettirmişti.

Emma'nın ilk fark ettiği, Burren Savaşı'nı betimleyen duvar resminin yokluğu oldu. Şömine yanıyordu ve raftaki Alec Lightwood'un resminin yerini Zara'nınki almıştı. Üzerinde üniforması vardı. Bal rengi, uzun saçları Viking kızları gibi iki yandan örülmüştü. Resmin altındaki pirinç plakada, ZARA DEARBORN, KONSEY KAHRAMANI, yazıyordu.

"Mütevazılığın böylesi," diye mırıldandı Julian. O ve Emma Horace'ın ofisine daha yeni gelmişti. Engizitör masasının üzerine eğilmiş, sözümona bir şeylerle meşguldü. En azından, masa aynıydı. Gerçi şimdi arkasında büyük bir çerçeve asılıydı. İçinde şu sözler yazıyordu: SAFLIK GÜÇTÜR. GÜÇ ZAFERDİR. DOLAYISIYLA SAFLIK ZAFERDİR.

Dearborn doğruldu. "Konsey Kahramanı az bile kaçar," dedi düşünceli bir tavırla. Julian'ın yorumunu duymuştu belli

ki. "Aslına bakarsanız, ben Modern Boadicea'yı düşünmüştüm. Kim olduğunu bilmezsiniz belki..."

"Biliyorum," dedi Julian. Gidip masanın karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Emma da onu izledi. Bu koltuklar da yeniydi. Döşemeleri kaskatıydı. "İngiltere'nin savaşçı kraliçesi."

"Julian'ın amcası bir âlimdi," dedi Emma.

"Ah, evet. Zara söyledi." Horace kendini maun masanın koltuğuna attı. Sıradan yüz hatlarına sahip iri yarı bir adamdı. Tek sıra dışı özelliği cüssesiydi. Elleri kocamandı. Geniş omuzları üniformasını zorluyordu. Henüz kendine göre bir üniforma diktirmeye zamanı olmamıştı anlaşılan. "Pekâlâ, çocuklar. Doğrusunu isterseniz, beni şaşırttınız. Blackthorn'lar ve Carstairs'ler daima Konsey'in sadık hizmetkârları oldu."

"Konsey değişti," dedi Emma. "Artık eskisi gibi değil."

"Bütün değişiklikler kötü olacak diye bir kaide yok. Bunların olacağı uzun zamandır belliydi."

Julian botlu ayaklarını Horace'ın masasına koyunca Emma şaşırdı. Julian isyankâr biriydi ama bunu nadiren bu kadar aleni bir şekilde sergilerdi.

Melek gibi gülümsedi. "Neden bizden ne istediğinizi açık açık söylemiyorsunuz?"

Horace'ın gözleri öfkeyle parladı. Ama konuştuğunda sesi sakindi. "İkiniz de boku yediniz," dedi. "Durumunuz sandığınızdan çok daha kötü."

Emma irkildi. Gölge Avcıları, özellikle de, bu tür konumlardakiler, gençlerin önünde asla küfretmezdi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Horace çekmecesini açıp siyah deri ciltli bir defter çıkardı. "Robert Lightwood'un notları. Her toplantıdan sonra konu-

şulanları kaydederdi. Sizinle görüşmesinden sonra da birtakım notlar almış."

Julian defteri tanıyarak bembeyaz kesildi. Emma, Manuel'le ofisinden çıktıktan sonra, konuşulanları yazıya dökmüştü anlaşılan.

"Ona ilişkinizden söz ettiğinizi biliyorum," dedi Dearborn keyifle. "Âşık *parabatai*'ler. İğrenç. Robert'tan ne istediğinizi de biliyorum. Sürgün."

Julian'ın rengi uçsa da, sakin bir sesle konuştu. "Bizden ne istiyorsunuz?" diye yineledi.

"*Parabatai*'ne âşık olmak önemli bir anlaşmayı ihlal etmek demek. Bir Nefilim olarak Konsey'le yaptığınız anlaşmayı. En kutsal bağımızı lekelediniz." Defteri çekmeceye geri koydu. "Ama ben mantıksız bir adam değilim. Bu küçük sorunumuzu ve birkaç tane de büyüğü hepimizin işine yarayacak şekilde çözmenin bir yolunu buldum."

"Taraflardan biri bütün gücü elinde tutuyorsa, hiçbir çözüm karşılıklı yarar sağlamaz," dedi Julian.

Dearborn ona aldırmadı. "Bir görev için Periler Diyarı'na gitmeyi kabul edip orada Annabel Blackthorn'u öldürmeye söz verirseniz ve tabii Ölülerin Kara Kitabı'nı geri getirirseniz, Robert'la anlaşmanız geçerli olur. Sürgün ve gizlilik. Sizi kimse bilmez."

"Annabel'in Periler Diyarı'nda olduğundan emin olamayız..." diye başladı Julian.

"Dalga geçiyorsunuz," diye atıldı Emma aynı anda.

"Bağlantılarım Periler Diyarı'nda olduğunu söylüyor ve hayır, gayet ciddiyim," dedi Dearborn. "Carstairs onu kırmasaydı, Ölümcül Kılıç üzerine yemin ederdim."

Emma'nın yanakları kızardı. "Kara Kitap'ı neden istiyorsunuz? Diriltmek istediğiniz ölüler mi var?"

"Bir büyücünün deli saçması kitabı beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Tek derdim Annabel Blackthorn'la Unseelie Kralı'nın eline düşmesini engellemek. Sakın bana sahte bir kitap yutturmaya kalkışmayın. Hemen hissederim ve sizi cezalandırırım. Kara Kitap'ın kontrolü Nefilimler'de olmalı, Aşağı Dünyalılar'da değil."

"Onu size getirebilecek daha yaşlı ve bilge adamlarınız vardır," dedi Julian. "Neden biz?"

"Bu görevin gizlilik içinde yürütülmesi şart. Sır saklamak için sizden daha iyi bir sebebi olan başka birini tanımıyorum."

"Ama Periler Diyarı'nda zaman farklı işler," dedi Julian. "On yıl sonra da dönebiliriz. Bu da pek işinize yaramaz sanırım?"

"Ah." Dearborn arkasına yaslandı. Odanın köşesinde bir kumaş yığını duruyordu. Masanın arkasında kaldığı için Emma onu yeni fark ediyordu. Burren Savaşı'nı anlatan resimdi. Çöp gibi yere fırlatılmıştı. Nefilimler'in tarihine büyük önem verdiğini iddia eden bir adamın ona bu muameleyi yapması şaşılacak şeydi doğrusu. "Uzun yıllar önce Periler, Konsey'e üç tane madalyon verdi. Bunlar Periler Diyarı'ndaki zaman kaymalarını engelliyor. Biri kayıp ama diğer ikisini size vereceğim. Döndüğünüzde iade edersiniz."

Madalyon mu? Emma, Cristina'nın kolyesini hatırladı. Periler Diyarı'ndaki zamanı kontrol edebiliyordu. *Biri kayıp...*

"Oradan nasıl döneceğiz?" diye sordu Emma. "Bir insan için Periler Diyarı'ndan dönmek kolay değil."

"Size bir harita vereceğiz. Onu izleyerek Bram Kavşağı diye bir yeri bulacaksınız. Orada bir dostumuz var. Eve

dönmenizi sağlayacak." Parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Princewater'daki evin çevresine muhafızlar yerleştireceğim. Kimse Alicante'de olmadığınızı fark etmeyecek. Ölümcül Kılıç mevzusu açıklığa kavuşturulana dek ev hapsinde tutulduğunuz söylentisini yayacağım. Ama kitabı bulup dört gün içinde dönmeniz konusunda ısrarcıyım. Aksi takdirde, kendi başınıza hareket etmeye başladığınızı düşüneceğim ve sırrınızı saklamak için bir nedenim kalmayacak."

"Bu işi dört günde kotarabileceğimiz fikrine nereden kapıldınız?" diye sordu Julian.

"Çünkü başka şansınız yok."

Emma, Julian'la göz göze geldi. Julian'ın da onunla aynı şeyleri hissettiğini umdu. Kuşku ve çaresizlik. Horace Dearborn'a güvenemezlerdi. Ama teklifini reddederlerse, hayatlarını mahvedecekti. İşaretleri zorla sökülecekti. Diğer Blackthorn'ları bir daha asla göremeyeceklerdi.

"Bu kadar şüpheci görünmeyin," dedi Dearborn. "Bu işte birlikteyiz. Hiçbirimiz Kara Kitap gibi güçlü bir silahın Annabel Blackthorn'un ya da Unseelie Kralı'nın eline geçmesini istemeyiz." Sırıttı. "Aslında teklifimin seni memnun edeceğini sanmıştım, Julian. Annabel Blackthorn'u öldürüp değerli kitabını elinden almak için bir fırsatın var. Kardeşinin intikamını almak istemez misin?"

Engizitörün gözlerini Julian'a dikmesinden rahatsız olan Emma ayağa fırladı. "Cortana'yı istiyorum. Benden önce babamındı ve Jem ve Cordelia Carstairs'den beri ailemizde. Bana onu geri verin."

"Hayır," dedi Horace ince dudaklarını büzerek. "Onun Ölümcül Kılıç'ı nasıl kırdığını anlamadan olmaz. Size silah,

erzak, bir harita ve başka ne gerekiyorsa vereceğiz. Ama Cortana olmaz."

"Melek bıçakları Periler Diyarı'nda etkisiz," dedi Julian. "Rune'larımız da öyle."

Dearborn alayla homurdandı. "Kılıçlar, hançerler ve yaylar ne güne duruyor? İhtiyacınız olan bütün silahları temin edebileceğimizi biliyorsunuz." Ayağa kalktı. "Annabel Blackthorn'u nasıl öldüreceğiniz beni ilgilendirmez. Ölsün yeter. O sürtüğü aramıza siz soktunuz. Ondan kurtulmak da sizin işiniz."

Julian ayaklarını masadan indirdi. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Ve nasıl gideceğiz?" diye sordu Emma.

"Onu bana bırakın," dedi Dearborn. "Ne zaman gideceğinize gelince, hemen şimdi bile olur. Alicante'de bir işiniz yok." Kapıyı gösterdi. Onlardan bir an önce kurtulmak ister gibiydi. "Eve dönüp toparlanın. Oyalanmayın. Muhafızlar bir iki saat içinde gelir."

"Tamam," dedi Emma. Köşeye gidip gobleni yerden aldı. "Bu bende kalsın."

Şaşılacak kadar ağırdı. Dearborn kaşlarını kaldırdı ama Emma'nın goblenle birlikte odadan çıkmasına ses etmedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Kit. Elinde cips paketi vardı. Parmakları tuz ve yağ içinde kalmıştı. Kahvaltı için garip bir seçimdi doğrusu ama hayatındaki diğer garipliklerin yanında hiç kalırdı. Okyanus rüzgârı saçlarını havalandırıyordu. Kumsal bomboştu ve Ty'la güneşin ısıttığı kumlarda yürüyorlardı. Her şeye rağmen, kendini iyi hissediyordu.

"Zara'yla Manuel'i gizlice dinlediğimiz mağarayı hatırlıyor musun?" dedi Ty.

"Evet." Az kalsın, *Livvy de vardı,* diyecekti. Ama Ty'ın çoğul konuşarak bunu kastettiğini biliyordu zaten. Kit'in neşesi anılarla gölgelendi. O geceyi hatırlıyordu. Livvy gülüyordu. Ty'ın elinde bir denizyıldızı vardı. Düz saçları tuzlu havada karışmıştı. Gözleri ayın gümüşi rengini yansıtıyordu. İçtenlikle gülümsüyordu. Kit hayatında ilk kez birilerini kendine yakın hissediyordu. "Bir dakika. Orada ne işimiz var?"

Kumsalın, pütürlü granit kayaların okyanusa uzandığı kısmına gelmişlerdi. Dalgalar kayalara vurdukça etrafa köpüklü sular saçılıyordu.

Ty elini pakete daldırdı. O sırada kolu Kit'inkine değdi. "Nekromansi için yardıma ihtiyacımız var," dedi. "Kendimiz yapamayız."

"Lütfen, bana bir ölüler ordusundan yardım istemediğini söyle. Onlardan nefret ederim."

"Ölüler ordusu değil, Hypatia Vex."

Kit az kalsın paketi elinden düşürüyordu. "Hypatia Vex mi? Şu Londra'daki büyücü mü?"

"Evet," dedi Ty. "Hızıma ayak uyduramıyorsun, Watson."

"İyi de, bana onunla bağlantıya geçtiğini söylemedin ki. Bizden hoşlanmadığını sanıyorum."

"Önemli mi?"

"Haklısın." Kit durup spor pabucunun burnuyla kumları eşeledi. "Geldik."

Kayaların arasında bir yarık vardı. Ty da durdu ve elini sweatshirt'ünün cebine soktu. "Sana bir şey getirdim."

Kit boş cips paketini rulo yapıp bir kayanın arkasına sıkıştırdı. "Ne?"

Ty bir golf topu büyüklüğünde beyaz bir taş çıkardı.

Üzerinde bir rune vardı. "Cadı ışığı rune taşı. Bütün Gölge Avcıları'nda vardır." Kit'in elini tuttu ve taşı avucuna bastırdı. Karnına yayılan sıcacık ürperti Kit'i şaşırttı. Hayatında ilk kez böyle bir şey hissediyordu.

"Teşekkürler," dedi. "Nasıl çalıştıracağım?"

"Avucunu kapa ve ışığı düşün. Elektrik düğmesine basmak gibi. Julian öyle demişti. Gel, göstereyim."

Kit elinde taşla mağaraya doğru yürüdü. İçeri girdiklerinde karanlık onları kadife gibi sarmaladı. Dalga sesleri buradan hayal meyal duyuluyordu. Kit, Ty'ı güçlükle seçebiliyordu. Bir gölgenin de gölgesiydi adeta.

Elektrik düğmesine basmak gibi, diye düşündü ve avucunu kapadı.

Taş parmaklarının arasında birden canlanıverdi sanki. Tünel aydınlandı. Tıpkı hatırladığı gibiydi. Kayalık duvarlar ve örümcek ağları Kit'e ilk *Indiana Jones* filmindeki yeraltı tünellerini anımsatıyordu.

Bu sefer nereye gittiklerini biliyorlardı en azından. Tünel az sonra kıvrıldı ve büyük, taş bir odaya açıldı. Duvarlar granitti. Aralarında çatlaklar vardı. Havayı tatlı bir koku sarmıştı. Odanın ortasına yerleştirilen tahta masanın üzerindeki mumlardan yayılıyorlardı. Geçen gelişlerinde Zara'nın oturduğu iskemlede bu kez siyah cübbeli biri vardı. Yüzü gölgede kalıyordu.

"Hypatia?" dedi Ty ona yaklaşarak.

Siyah cübbeli figür parmağını dudaklarına bastırdı. Sonra eldivenli ellerini yavaşça kaldırarak başındaki kukuletayı açtı.

Ty kuruyan dudaklarını yaladı. "Sen Hypatia değilsin." Kit'e döndü. "Bu o değil."

"Bana boynuzlu, yeşil bir yaratık gibi göründü."

"Beni Hypatia yolladı," dedi büyücü. "Daha önce tanışmıştık. Londra'daki Hayalet Pazar'da."

Kit birden hatırladı. *Kayıp Herondale'in bir gün misafirim olacağı aklımın ucundan geçmezdi doğrusu.*

"Gölge," dedi.

Büyücü hafifçe gülümsedi. "Gerçek adım değil ama idare eder."

Ty sıkıntıyla başını salladı. "Ben Hypatia'yla konuşmak istiyordum."

Gölge arkasına yaslandı. "Büyücülerin çoğu nekromansiyle uğraşmak istemez," dedi usulca. "Hypatia da onlardan biri. Ayrıca bir gün Hayalet Pazar'ı yönetmek istiyor ve bu şansını harcamayacak kadar da akıllı."

Ty'ın suratındaki ifade bir heykelin parçalanan yüzü gibi bin parçaya bölündü. "Nekromansinin lafını bile etmedim."

"İkizin yeni öldü," dedi Gölge. "Ve bir büyücüyle bağlantıya geçtin. Ne istediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yok."

Kit elini Ty'ın omzuna koydu. "Kalmak zorunda değiliz. İstersen gide..."

"Hayır," dedi Gölge sertçe. "Yardımımı istiyorsanız, önce beni dinleyeceksiniz, küçük Gölge Avcıları. Sizi anlıyorum. Keder insanı çıldırtır. Acınızı dindirmek için çırpınıp durursunuz."

"Evet," dedi Ty. "Kardeşimi geri getirmek istiyorum. Kararımı verdim. Onu geri getireceğim."

Gölge'nin kara gözlerinde zalim bir ifade belirdi. "Bir ölüyü diriltmek istiyorsun. Daha önce kaç kişi bu işe kalkıştı biliyor musun? Ama iyi bir fikir olmadığını anladılar. Sana önerim

bundan vazgeçmen. Ama başka bir konuda yardımcı olabilirim. Zihin gücüyle cisimleri hareket ettirebilmek ister misiniz?"

"Elbette," diye atıldı Kit. "Harika olurdu."

"Bende Ölülerin Kara Kitabı var," dedi Ty. "En azından bir kopyası."

Gölge'nin yüzündeki hayreti bir tek Kit fark etti. Ty'la gurur duyuyordu ama kendini onun için endişelenmekten de alıkoyamıyordu.

"Hımmm," dedi Gölge sonunda. "Gerçeğinden bile daha iyi."

Enteresan, diye düşündü Kit.

"Dolayısıyla asıl ihtiyacımız büyüler değil," dedi Ty. "Malzemeleri toplamak için yardımınız gerek. Bazılarına ulaşmak kolay. Ama Hayalet Pazar'da Gölge Avcıları'nı istemiyorlar. Karşılığında para veririm. Ya da enstitüde bir sürü değerli silah var."

Kit güldü. "Bir zamanlar ben de onları satmayı düşünmüştüm."

Gölge eldivenli ellerini kaldırdı. "Hayır," dedi. "Size yardım edeceğim, tamam. Ama hızlı ve kolay olmayacak."

"Güzel," dedi Ty ama Kit hemen şüphelendi.

"Neden? Bize neden yardım ediyorsun? Hani yapacağımız şeyi onaylamıyordun?"

"Fikrim değişmedi," dedi Gölge. "Ama ben kabul etmezsem bir başkası yapacak. Daha vicdansız bir büyücü. En azından ben bu işi en temiz şekilde halletmeye çalışacağım. Size büyü yapmayı öğretebilirim. Ve bir katalizör ayarlayabilirim. Yaptığınız büyüyü kirletmeyecek temiz bir enerji kaynağı."

"Ama Hayalet Pazar'a gitmeyeceksin, değil mi?" dedi Kit.

"Büyülerin işe yaraması için büyü yapanların bütün malzemeleri kendileri toplaması gerekir. Ben sadece bir yol göstericiyim. Büyüyü asıl siz yapacaksınız. Onun için, Hayalet Pazar'dakilerle aranızı bir an önce düzeltmenizi tavsiye ederim. Aptal değilsiniz. Eminim, bir yolunu bulursunuz. İhtiyacınız olanları toparladığınızda, buraya gelin. Şu deli işini halledene kadar mağarada kalacağım. Ama gelmeden önce bir not yollayın. Özel hayatıma karışılmasından hoşlanmam."

Ty'ın yüzüne müthiş bir rahatlama yayıldı. Kit onun aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Livvy'ye bir adım daha yakındı şimdi. Gölge, gözlerini Ty'a dikerek başını salladı. Beyaz saçları mum ışığında parlıyordu. "Tabii uyarılarımı dikkate alıp buraya bir daha hiç gelmeseniz daha iyi olur. Bakın bu sözlerimi göz ardı etmeyin. Bazı ışıkların ömrü kısa olur."

Eldivenli parmaklarını en büyük mumun alevinin üzerine kapadı. Mum söndü ve beyaz dumanlar mağaranın tavanına yükseldi. Kit, Ty'a göz attı. Ama Gölge'yi duymamış gibiydi. Kendi kendine gülümsüyordu. Kumsaldaki gibi açıkça değil, gizli gizli.

Bu işe devam edersek, bütün sorumluluk üzerime kalacak, diye düşündü Kit. *Ben vicdan azabı çekeceğim. Ben endişeleneceğim. Ben üzüleceğim. Ty bunları düşünmeyecek bile.*

Gölge'nin gözlerindeki şüpheyi görmemesi için başını çevirdi.

Bazı ışıkların ömrü kısa olur.

"Yüzbaşılar'ın arkalarında böyle bir dağınıklık bıraktığına inanamıyorum," dedi Helen.

Helen yıllardır Aline'e enstitüyü gezdirmeyi hayal ediyordu. Çocukluğundaki en sevdiği gizli yerlerini gösterecekti ona.

Ama şimdi bahçede dolanırken, aklında bambaşka düşünceler vardı.

Yüzbaşılar kullandıkları havluları her yere atmıştı. Masalar leke içindeydi. Buzdolabı küflenmiş yiyeceklerle doluydu. Helen sıkıntıyla homurdandı ve bu kez aklı Seelie Sarayı'ndaki teyzesi Nene'ye bir mesaj götürmesi için para verdiği periye takıldı. Sonra yine ailesini düşünmeye başladı. Bugünlerde zihnini en çok onlar meşgul ediyordu zaten.

"Pislikler," dedi Aline. "Ama asıl sorun onlar değil sanırım." Enstitünün biraz ilerisindeki tepeye tırmandılar. Buradan hem çöl hem de okyanus görünüyordu. Wrangel Adası'nda da etrafları okyanusla çevriliydi. Soğuk ve güzeldi fakat asla davetkâr değildi. Ama bu, Helen'ın çocukluğunun deniziydi. Kardeşleriyle dalgalarında saatlerce oynadığı deniz. "Bana anlatabilirsin, Helen."

"Benden nefret ediyorlar," diye mırıldandı.

"Kim? Söyle! Derhal, canlarını alayım."

"Kardeşlerim," dedi Helen. "Ama ölmelerini istemem."

Aline şaşırdı. "Ne demek nefret ediyorlar?"

"Ty beni görmezden geliyor. Dru sürekli tersliyor. Tavvy, Julian'ı özlüyor ve acısını benden çıkarıyor. Bir tek Mark benden nefret etmiyor. O da ayrı bir âlemde. Aklını toplayamıyor."

Aline kollarını göğsünde kavuşturup düşünceli gözlerle okyanusu izledi. Helen karısının bu yanını seviyordu. Ona herhangi bir konuda dert yandığında, hemen fevri davranmıyordu. Önce meseleyi bütün yönleriyle ele alıyordu.

"Julian'a çocuklara Wrangel Adası'nda mutlu olduğumu söylettim," dedi Helen. "Benim için üzülmelerini istemedim. Ama şimdi yıllarca onları takmadan günümü gün ettiğimi

sanıyorlar. Onları ne kadar özlediğimi bilmiyorlar. Onca yıldır Julian'ın tek başına mücadele etmesine nasıl dertlendim, sen şahitsin. Ama onlar bilmiyor işte."

"Asıl sorun ne biliyor musun?" dedi Aline. "Seni yalnızca Julian'ın yerini alan biri olarak görmüyorlar. Livvy gider gitmez hayatlarına girmen de ters oldu."

"Livvy benim de kardeşimdi! Onu ben de..."

"Biliyorum," dedi Aline şefkatle. "Ama onlar çocuk, Helen. Acı çekiyorlar ve bununla nasıl baş edeceklerini bilmiyorlar. Şu anda kızgınlar ve kendilerini kontrol edemiyorlar."

"Benden bu kadar," dedi Helen. Belli etmemeye çalışsa da, sesi titriyordu. Aline onu herkesten iyi tanıyordu zaten. Üzüldüğünü göstermese bile hissedebilirdi. "Dayanamayacağım."

"Bebeğim." Aline ona sarılıp usulca dudağından öptü. "Sen kafana koyduğun her şeyi başarabilirsin. Biraz zaman ver."

Helen karısının kollarında gevşedi. Aline'le ilk tanıştığında onu kendinden daha uzun boylu sanıyordu. Ama sonra bunun dimdik durmasıyla ilgili olduğunu fark etmişti. Meclis Başkanı annesi de böyle mağrurdu. Aline'in ona yazdığı ilk aşk mektubunu hatırlıyordu. *Dünya değişti, çünkü sen fildişi ve altından yapılmışsın. Dudaklarının kıvrımları tarihi yeniden yazdı.* Sonradan Oscar Wilde'dan alıntı yaptığını keşfetmiş ve Aline'e, *çok cesursun,* demişti.

Aline korkusuzca gözlerinin içine bakmıştı: *Biliyorum, öyleyim.*

İkisi de cesurdu. Bu birbirleriyle sağlam bir bağ kurmalarını sağlamıştı. Ama Helen kardeşleriyle ilgili konuda cesaretin yanında sabrın da önemli olduğunu hissediyordu. Nedense onu hemen sevmeleri beklemişti çünkü buna ihtiyacı vardı.

Ama şimdi anlıyordu. Ona sokulmaları için önce onun sevgisini belli etmesi gerekti.

"Aslında sana öfkeli olmaları o kadar da kötü değil," dedi Aline. "Demek ki, onları her ne pahasına olursa olsun seveceğini biliyorlar. Er geç seni sınamaktan vazgeçecekler."

"Bu işi hızlandırmanın bir yolu var mı?"

"Bir gün olacak diye düşün."

Helen acı bir kahkaha attı. "İşe yarar mı dersin?"

Aline sevgiyle omzunu okşadı. "Denemeye değer."

Emma'yla Julian eve döndüğünde bir sürü muhafızla karşılaştı. Güneşli bir gündü. Omuzlarına astıkları kılıçları, ışığı yakalayarak parlıyordu.

Basamakları çıktıklarında, kapının önünde kamburunu çıkarmış oturan Dane Larkspear'la karşılaştılar. Tazı suratı kireç gibiydi. Siyah saçlarının bir tutamı alnına düşmüştü. Emma'yla Julian ona aldırmayınca göz kırpıp stel'ine uzandı. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."

"Üzgünüm ama aynısını söyleyemeyeceğim," dedi Emma. "Şeytan ikizin nerede?"

Dane gözlerini devirdi. "Samantha Scholomance'te. Ziyaretçileriniz var."

Emma gerildi. "Evde mi? Muhafızların amacı onları uzak tutmak değil mi?"

Dane kıkırdadı. "Ah, lütfen. Amaç sizi içeride tutmak."

Julian kapıya bir kilit açma rune'u çizip Dane'e ters bir bakış fırlattı. "İkiye karşı on beş biraz abartılı bir sayı değil mi?"

Dane'in sinsi gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Gücün kimde olduğu anlaşılsın. En ufak bir olasılık kalmasın istiyoruz."

"İstemezsiniz tabii," diye mırıldandı Julian ve eve girdi.

Emma sıkıntıyla homurdandı. "Nasıl bir belaya çattık acaba?" Julian'ın peşinden eve girdi. Dane'in ziyaretçiler kelimesini üzerine basa basa söylemesi hoşuna gitmemişti. Sokak kapısını usulca kaparken, hançerinin sapını kavradı.

"Sorun yok," diye seslendi Julian. "Mutfaktayız."

Emma, Julian'a kendinden bile çok güvenirdi. Ama şimdi işler değişmişti. Mutfağa temkinli adımlarla yürüdü. Ancak masada oturan Isabelle'i görünce hançerini bıraktı. Kısa, kadife bir paltoyla, uzun, tül bir etek giymişti. Kollarını ve ayak bileklerini süsleyen gümüş takılar ışıkta parlıyordu.

Simon dirseklerini masaya dayamıştı. Güneş gözlüğü kafasındaydı. "Dert etmezsiniz umarım?" dedi. "Bizi muhafızlar içeri aldı."

"Yok canım." Julian mutfak tezgâhına yaslandı. "Ama size izin vermelerine şaşırdım."

Isabelle sırıttı. "Dostça ikna ettik diyelim. Lejyon henüz idareyi ele geçiremedi. Hâlâ güçlü dostlarımız var."

"Neredeydiniz?" diye sordu Simon. "Muhafızlardan bilgi alamadık."

"Engizitör bizimle konuşmak istedi," dedi Emma.

Simon kaş çattı. "Dearborn mu? Yani sizi sorguya mı çekti?"

"Pek sayılmaz." Emma montunu çıkarıp iskemlenin arkasına astı. "Daha ziyade bir iyilik istedi. Sizin burada ne işiniz var?"

Isabelle'le Simon birbirlerine baktı. "Haberler iyi değil," dedi Simon.

Emma gözlerini yüzlerinde dolaştırdı. Izzy yorgun, Simon gergin görünüyordu. Ama bunun şaşılacak bir yanı yoktu. Kim bilir kendisi ne haldeydi?

"Kardeşlerim..." dedi Julian. Sesinde tuhaf bir zorlama vardı. Emma onun Ty'ın arkasından kuleye tırmanışıyla ilgili sözlerini hatırladı. *Tamamen içten gelen bir şeydi. Onu korumak zorundaydım. Bilinçli bir düşünceyle hareket etmedim.*

"Hayır," dedi Simon. "Onlarla bir ilgisi yok. Jace'le Clary söz verdikleri zamanda gelmedi."

Emma, Simon'ın karşısındaki sandalyeye çöktü.

"İlginç," dedi Julian. "Sizce ne oldu?"

Simon ona tuhaf tuhaf baktı. Isabelle onu diziyle dürttü ve Julian'ın kardeşini yeni kaybettiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen hâlâ şoktaydı.

"Belki Periler Diyarı'ndaki zaman farkı yüzündendir," diye akıl yürüttü Emma. "Yoksa giderken madalyonlardan birini yanlarına aldılar mı?"

"Onlar melek kanları nedeniyle Periler Diyarı'ndaki zaman farkından etkilenmiyor," dedi Isabelle. "Konsey bu yüzden onları yolladı. Ağarmış topraklarda bile rune'ları işe yarıyor." Kaşlarını çattı. "Hangi madalyonlar?"

"Ah." Emma, Julian'la göz göze geldi. "Konsey'de Periler Diyarı'ndaki zaman kaymalarını engelleyen madalyonlar var. Dearborn birini bize verdi."

Isabelle'le Simon şaşkınlıkla birbirlerine baktı. "Ne? İyi de size neden..."

"Dearborn'un istediği iyilik Periler Diyarı'na yolculuk etmemizi de kapsıyor," dedi Julian.

Simon sırtını dikleştirdi. Yüzündeki ifade Emma'ya onun yalnızca Isabelle Lightwood'un munis nişanlısı olmadığını hatırlattı. Simon bir kahramandı. Melek Raziel'i dize getirmişti. "Ne?"

"Açıklayabilirim," dedi Julian ruhsuz bir sesle. Ama Isabelle'le Simon öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Bu ne cüret?" diye hırladı Simon. "Bu adam kendini ne sanıyor?"

"İyi de Jace'le Clary'nin henüz dönmediğini biliyordur mutlaka," dedi Isabelle. "Konsey, Periler Diyarı'na yolculuk etmenin risklerinin farkında. Hele de böyle bir zamanda. Sizi neden oraya yolluyor?"

"Çünkü Annabel, Periler Diyarı'na kaçtı," dedi Emma. "Ve Dearborn asıl sorunumuzun o olduğunu düşünüyor."

"Saçmalık," diye söylendi Simon. "Daha çocuk sayılırsınız."

Isabelle onu hafifçe tekmeledi. "Onların yaşındayken biz de az iş başarmadık."

"Mecbur olduğumuz için yaptık. Başka şansımız yoktu." Simon tekrar Emma'yla Julian'a döndü. "Sizi buradan çıkarıp saklayabiliriz."

"Hayır," dedi Julian.

"Bizim de başka şansımız yok," diye atıldı Emma. "Annabel ya da Unseelie Kralı, Kara Kitap'ı kötü emellerine alet edebilir. Bundan kimler zarar görür bilinmez. Yüzyıllardır kimse Annabel'i alt edemedi. Ve ne tuhaftır ki onu en iyi Julian tanıyor."

"Jace'le Clary'yi de ararız," dedi Julian. "Horace'ın onları bulması için başka birini yollamayacağını biliyorsunuz."

Isabelle'in gözlerinde öfke pırıltıları yanıp söndü. "Çünkü pisliğin önde gideni."

"Çünkü insanların onları desteklemesinden hoşlanmıyor," dedi Julian. "Aynısı Alec ve sizin için de geçerli. Dolayısıyla ne kadar uzun süre ortalarda görünmezlerse onun için o kadar iyi.

Gücün tamamını elinde tutmak istiyor. Dolayısıyla kahramanlarla rekabet etmek işine gelmiyor. Jia yardım etmeye çalışacaktır. Ama Dearborn onun da işini zorlaştırır."

Julian solgundu. Gözleri bilekliğindeki mavi camdan farksızdı. Emma onun kendi pek bir şey hissedemese de başkalarının duygularını anlayabildiğini düşündü. Simon'la Isabelle'i en zayıf noktalarından vuruyordu. Jace'le Clary'nin güvenliğini tehlikeye atamayacaklarını biliyordu.

Simon yine de çırpındı. "Başka bir yolunu buluruz. Onları kendimiz araırız. Sizi saklama teklifimiz hâlâ geçerli."

"Ortadan kaybolursam ailemi zor durumda bırakırım," dedi Julian. "Yeni Konsey'den söz ediyoruz."

"Ya da belki eski Konsey'in görünmeyen yüzü hep böyleydi," dedi Emma. "Sadece gün yüzüne çıkmayı bekliyorlardı. Söz verin, Periler Diyarı'na gittiğimizi Jia'ya bile söyleyemeyeceksiniz."

Kimse bilmemeli. Jia Horace'ı köşeye sıkıştırırsa, sırrımızı açık edebilir.

Simon'la Isabelle endişeli görünseler de, söz verdiler. "Ne zaman gideceksiniz?" diye sordu Isabelle.

"Yakında," dedi Julian. "Buraya eşyalarımızı toplamaya geldik."

Simon usulca küfretti. Isabelle başını iki yana sallayarak eğildi. İncecik ayak bileğindeki zincirlerden birini çıkarıp Emma'ya verdi. "Kutsanmış demir. Periler için zehirli. Seni korur."

"Sağ ol." Emma zinciri bileğine çift tur sardı.

"Dur bakayım, bende bir şey var mı?" Simon üstünü başını yokladı. Sonunda cebinden küçük bir okçu heykeli çıkardı. "Bu benim uğurlu karakterim, Lord Montgomery..."

"Tanrım," diye inledi Isabelle.

"Birçok figür kalay ve kurşun alaşımı ama bu demir. Al." Heykeli Julian'a uzattı. "Belki yardımı dokunur."

"Hiçbir şey anlamadım ama teşekkürler," dedi Julian ve oyuncağı cebine koydu.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Isabelle bakışlarını Emma'yla Julian'ın yüzlerinde gezdirdi. "Teşekkürler," dedi. "İkinize de. Çok cesursunuz." Derin bir nefes aldı. "Clary'yle Jace'i bulduğunuzda, Jace'e Robert'ı söyleyin. Ailesinin başına gelenleri bilmeli."

7

TAŞTAN ÇİÇEKLER

Bulutsuz bir California gecesiydi. Çölden ılık bir rüzgâr esiyordu. Cristina, enstitünün arka kapısından çıkıp gökyüzünde asılı duran aya baktı.

Garip bir akşam geçirmişlerdi. Helen'la Aline spagetti yapmış ve isteyen gelip alsın diye tencereyi ocakta bırakmışlardı. Cristina yemeği Kit ve Ty'la yemişti. İkisi de dalgın ve düşünceliydi. Bir ara Dru elindeki tabakları eviyeye bırakmaya gelmişti. "Yemeği Tavvy'nin odasında yedik," demişti. Cristina da iyi yaptınız türünden bir şeyler mırıldanmıştı.

Mark hiç görünmemişti.

Cristina gece yarısına kadar bekleyip üzerine bir elbiseyle kot ceketini geçirmişti. Kıyafetlerine, *arbol de vida*'lı odasına ve yatağına kavuşmak garip geliyordu. Tam anlamıyla yuvaya dönüş hissi vermiyorlardı belki ama yine de içini rahatlatıyorlardı.

Üst basamakta duraksadı. Uzaktan dalgaların sesi geliyordu. Bir keresinde burada durup Mark'la Kieran'ın öpüşmesini izlemişti. Kieran, Mark'a bütün dünyasıymış gibi sarılıyordu.

Şimdi o an ne kadar da uzak geliyordu.

Basamakları inerken rüzgâr açık sarı elbisesinin eteklerini dalgalandırdı. Otopark dedikleri aslında enstitüye ait arabanın durduğu, dikdörtgen şeklinde, tırmıkla düzeltilmiş, genişçe bir alandı. Yüzbaşılar neyse ki arabayı ateşe vermeye kalkışmamıştı. Bu da bir şeydi. Otoparkın biraz ilerisinde Arthur Blackthorn'un yerleştirdiği, Yunan ve Romalı filozofların ve oyun yazarlarının solgun heykelleri vardı. Malibu tepelerinin bodur çalılıkları arasında oldukça tuhaf görünüyorlardı doğrusu.

"Güllerin Leydisi," dedi bir ses arkasından.

Cristina, *Kieran,* diye düşünerek döndü. Tabii ki değildi. Mark'ın sarı saçları ay ışığında beyaza çalıyordu. Kot ve düğmelerini yanlış iliklediği pamuklu bir gömlek giymişti. Cristina ona bu kadar yakın olmanın ve tabii onu bir başkası sanmanın huzursuzluğuyla kıpkırmızı kesildi.

Ama şaşırmakta haklıydı. Ona sadece Kieran *Güllerin Leydisi* derdi.

"Bunca demire katlanamıyorum," dedi Mark. Cristina hayatında hiç bu kadar yorgun bir ses duymadığını düşündü. "İçeri tıkılıp kaldık. Seni öyle özledim ki. Benimle çöle gelir misin?"

Cristina çöle son gidişlerini hatırladı. Mark yüzüne dokunmuştu. *Hayal mi görüyorum,* demişti. *Seni düşünüyordum ve birdenbire karşıma çıktın.*

Periler yalan söyleyemezdi. Ama Mark söyleyebilirdi ve bu müthiş dürüstlüğü Cristina'nın yüreğine dokundu. "Elbette," dedi.

Mark'ın gözleri parladı. Birlikte parktan geçip çalılarla kayalıkların arasında güçlükle seçilen patikayı izlediler. "Gençken

buraya çok gelirdim," dedi Mark. "Karanlık Savaş'tan önce. Ne zaman canım sıkılsa çöle gidip uzun uzun düşünürdüm."

"Kimi? Sevgililerini mi?" diye dalga geçti Cristina.

Mark güldü. "O zamanlar kimseyle çıkmıyordum. Bir hafta Vanessa Ashdown'la takılmıştım. Bana pek de iyi davranmadı. Sonra bir oğlana tutuldum. Ailesi meclisteydi. Ölümcül Savaş'tan sonra İdris'e geri döndüler. Adını bile hatırlamıyorum."

"Hadi ya? İdris'teki erkeklere bakıp bu o mu acaba diye düşünmüyor musun?"

"Şimdi yirmilerinde olmalı. Evlenip bir düzine çocuk yapmıştır."

"Yirmisinde mi? Dört yıl boyunca her yıl üçüzleri olduysa mümkün."

"Ya da iki kere altızları," dedi Mark.

Gülmeye başladılar. *Seni özledim,* demişti. Cristina bir an geçmişi unutup bu güzel gecenin tadını çıkardı. Çöllerin yalınlığını oldum olası severdi. Dikenli çalılıkları, ilerideki dağların dev gölgelerini, şeker çamı ve sedir ağacı kokusunu ve ay ışığında gümüşi bir renge boyanan kumları. Dik bir tepeye tırmandıklarında uzaktan okyanus göründü. Rüzgârla titreşen pırıltısı gümüş ve siyah ufka dek uzanıyordu.

"Burası benim en sevdiğim yerlerden biri," dedi Mark. Kumlara oturup ellerine yaslandı. "Enstitü ve otoban görünmüyor. Bütün dünya kayıp gidiyor. Bir anda çölle baş başa kalıyorsun."

Cristina da oturdu. Kumlar hâlâ sıcaktı. Sandaletlerini giydiğine sevinerek parmaklarını kumlara soktu. "Düşünmek için buraya mı geliyordun?"

Mark cevap vermedi. Ellerini seyre dalmıştı. Bütün Gölge Avcıları gibi, onun da parmakları yara bere içinde ve avuçları nasırlıydı. Sağ elinde bir sağgörü mührü vardı.

"Demire tahammül edememen, kapalı yerlerde kalamaman, ya da okyanusa bakamaman normal," dedi Cristina. "Kız kardeşin daha yeni öldü. Kendini iyi hissetmek zorunda değilsin."

Mark nefesini tuttu. "Sana kız kardeşim için beş yıldır yas tutuyorum desem? Beş yıl önce bütün ailemi kaybettiğimi düşündüğümden beri desem? Dolayısıyla benim yasımın onlarınkinden farklı olduğunu ve hiçbiriyle bu konuyu konuşamadığımı söylesem? Onu kaybettiğimi sanırken, yeniden kavuştuk. Ama şimdi onu bir kez daha kaybettim. Livvy benim için kısacık bir rüya gibiydi."

"Belki böyle düşünmek daha kolay geliyordur. Jaime'yi kaybettiğimde, gerçi aynı değil tabii ama arkadaşlığımız bittiğinde, bütün öfkeme rağmen, yasını tuttum. Sonra belki de onu hayal ettiğimi düşünmeye başladım. Kimse ondan söz etmiyordu. Belki de hiç var olmamıştı." Dizlerine sarıldı. "Sonra buraya geldim. Onu kimse tanımıyordu. Benim için daha da uzak bir hayale dönüştü."

Mark ona bakıyordu. Ay ışığında gümüş ve beyazdı. O kadar güzeldi ki Cristina'nın yüreği burkuldu. "O senin en yakın arkadaşındı."

"*Parabatai*'m olacaktı."

"Dolayısıyla bir tek onu kaybetmedin," dedi Mark. "O Cristina'yı da kaybettin. Bir *parabatai*'si olan Cristina'yı."

"Sen de Livia'nın abisi Mark'ı kaybettin."

Mark'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Benim akıllı Cristina'm."

Cristina, Mark'ın gülümsemesinin onda uyandırdığı hisleri bastırmaya çalıştı. "Hayır. Çok aptalım."

Mark'ın bakışları gölgelendi. "Diego'yu da kaybettin."

"Evet. Onu çok sevmiştim. İlk aşkımdı."

"Artık sevmiyor musun?" Altın ışıltılı mavi gözleri koyulaştı.

"Sormana bile gerek yok," diye fısıldadı Cristina.

Mark elini uzattı. Cristina'nın açık bıraktığı saçlarından bir tutamı usulca parmağına doladı. "Bilmek zorundaydım," dedi. "Seni öpmeden önce bilmeliydim. İzin verir misin?"

Cristina konuşamadı. Sadece başını salladı. Mark saçlarını avuçlarına alıp kokladı. "Güllerin Leydisi," diye fısıldadı. "Saçların siyah güller gibi. Seni öyle uzun zamandır istiyorum ki."

Hadi öp beni. Mark ona doğru eğildiğinde bütün düşünceleri dağıldı. Mark'ın dudaklarına İspanyolca fısıldadı. "*Bésame,* Mark."

Kumlara uzandılar. Mark, Cristina'nın saçlarını okşamaya devam etti. Dudakları sıcacıktı. Az sonra, sevecen halleri kayboldu. Onu müthiş bir tutkuyla öpmeye başladı. Onu altına çektiğinde Cristina kendini bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissetti. Ama hiç korkmadı. Aksine. Harika bir histi. Kumlar vücudunu sarmaladı. Ellerini Mark'ın dokunmak için yanıp tutuştuğu yerlerinde gezdirdi. Saçlarında, sırtında ve kürek kemiklerinde.

Mark artık enstitüye ilk geldiğindeki gibi üfleseler uçacak kadar zayıf değildi. Kilo alıp kaslanmış ve omuzları genişlemişti. Ellerini gömleğinden içeri sokup sıcacık tenini okşadığında Mark usulca inledi.

"*Te adoro,*" diye fısıldadı.

Cristina kıkırdadı. "Bunu nereden öğrendin?"

"Araştırdım." Elini ensesine koyup yanağına ve çenesine öpücükler kondurdu. "Doğru ama. Sana tapıyorum, Cristina Mendoza Rosales. Dağların ve güllerin kızı."

"Ben de sana," diye fısıldadı Cristina. "Aksanın berbat olsa da sana bayılıyorum, Mark Blackthorn. Dikenlerin oğlu." Yanağını okşayıp gülümsedi. "Gerçi pek dikenli sayılmazsın."

Mark yanağını onunkine sürttü. "Sakallarım olmasını mı tercih ederdin?" Cristina kıkırdayarak gömleğini yanlış iliklediğini fısıldadı.

"Hemen düzelteyim," dedi Mark ve gömleğini çıkardı. Cristina bu arada birkaç düğmesinin koptuğunu duydu. Yara izleriyle bezeli çıplak tenine hayranlıkla baktı. Mark'ın gözleri şimdi okyanusun koyu lacivertine boyanmıştı. İçlerinde altın sarısı menevişler oynaşıyordu.

"Bana böyle bakman hoşuma gidiyor," dedi.

İkisi de kıkırdamayı bıraktı. Cristina avuçlarını Mark'ın göğsünden aşağı kaydırdı. Parmakları kemerini bulduğunda Mark gözlerini kapadı. Cristina'nın elbisesinin düğmelerine uzandı. Onları açarken, Cristina onu okşamayı sürdürdü. Sonunda elbisenin önü tamamen açıldı ve Cristina iç çamaşırlarıyla kaldı.

Cristina, Diego'ylayken kendisinin hep fazlasıyla farkında olurdu. Ama Mark ona hep hayalini kurduğu bir hediyeymiş gibi, adeta büyülenmişçesine bakıyordu. Cristina o an kendini unutuverdi.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu Mark ve Cristina evet dediğinde titrek bir nefes aldı. Üzerine boylu boyunca uzanıp onu dudaklarından öptü. Cristina bacaklarını onun

kalçalarına doladı. Çöl havası çıplak tenini ipek gibi okşuyordu.

Mark öpücüklerini boynuna kaydırdı. Rüzgârın okşadığı her yere dokundu. Karnına, göğüslerine ve kasıklarına. Tekrar dudakları buluştuğunda Cristina titriyordu. *Ben de ona dokunmak istiyorum,* diye geçirdi aklından. Elini kotunun beline doğru kaydırdı. Mark öpüşmeleri arasında devam etmesi için yalvardı. Cristina'ya giderek daha da artan bir tutkuyla yaslandı. Ama sonra birden doğrulup oturdu.

"Duralım, yoksa dayanamayacağım," dedi. İlk kez bir peri değil, sıradan bir insan gibi konuşuyordu.

Cristina gülümsedi. "Demin durma diyordun."

"Öyle mi?" diye sordu Mark şaşkınlıkla. "Seni de zevk al istiyorum. Diego'yla..."

"Onunla birlikte olmadık," dedi Cristina. "Hâlâ bakireyim."

"Sahi mi?" Mark bu kez gerçekten şok olmuştu.

"Hazır değildim. Ama şimdi hazırım."

"Ben şey sandım. Yani uzun zamandır birlikteydiniz."

"Bütün ilişkilerde seks olmalı diye bir kaide yok." Kumlarda yarı çıplak yatarken böyle bir açıklama yapması uygun muydu bilmiyordu doğrusu. "İnsanlar sadece isterlerse seks yapmalı. Tıpkı benim şimdi seni istediğim gibi."

"Ben de seni istiyorum," dedi Mark. "Ama rune'un var mı?"

Şu rune.

Doğum kontrol rune'undan bahsediyordu. Cristina onu hiç kullanmamıştı. Bir gün ona ihtiyacı olabileceğini bile düşünmemişti. "Ah, hayır," dedi. "Stel'im enstitüde."

"Benimki de yanımda değil," dedi Mark. Hayal kırıklığı o kadar aşikârdı ki Cristina da aynı hisleri paylaşmasına rağmen

az kalsın gülecekti. "Yine de seni mutlu edebilirim. İzin verir misin?"

Cristina kıpkırmızı kesilerek kumlara uzandı. "Tamam."

Mark onu yeniden kollarına aldı ve öpüşmeye başladılar. Sonra ona dokundu. Cristina'yı nasıl mutlu edeceğini gerçekten iyi biliyordu. Cristina kollarında titreyerek ağzını omzuna bastırdı. O da Mark'a aynısını yaptı ve Mark bu kez durmasını söylemedi. Sırtını kamburlaştırıp adını haykırdı ve sonra Cristina'ya sevgi sözcükleri mırıldanmaya başladı.

Gökyüzü pembeleşip kumlar güneşin ilk ışınlarıyla ısınırken el ele enstitüye döndüler. Ancak arka kapının önünde birbirlerinin ellerini bıraktılar. Mark stel'iyle kapıya çabucak bir kilit açma rune'u kazıdı.

Kapıyı itip Cristina'nın içeri girmesini bekledi. Cristina'nın saçı başı birbirine girmişti. Mark da kopuk düğmeleriyle ondan farklı değildi.

Cristina'ya kalbini eritecek kadar tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Yarın gece..."

"Stel'in yanındaymış."

Gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Stel'in yanındaymış. Bana yok demiştin."

Mark başını çevirince büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Yanımda olduğunu unuttum, türünden bir şey demesini beklemişti. "Cristina, ben..."

"Bana neden yalan söylediğini anlamadım."

Tek kelime etmeden merdivenlere yöneldi. Biraz önce mutluluk şarkıları söyleyen vücudu şimdi sadece pis ve terli geliyordu. Mark'ın arkasından seslendiğini duydu ama durmadı.

*

Diego uyuyordu. Rüyasında masmavi sularda bir kadın cesedi yüzüyordu. Dolayısıyla suratına çarpan botla uyanmak onun için pek de büyük bir hayal kırıklığı olmadı.

Doğrulup gayriihtiyari yatağının yanında duran baltaya uzandı. Bu sefer de suratına bir çorap topu çarptı. Canı yanmadı ama sinir bir durumdu tabii. "Ne oluyor ya?" diye homurdandı.

"Kalk," dedi Divya. "Melek aşkına, motor gibi horluyorsun. Giyin hadi."

"Neden?" diye sordu Diego.

"Kieran'ı götürdüler."

Diego telaşla kalkıp üzerine bir kazak geçirdi. "Kim?"

"Lejyon." Divya kendi de yeni uyanmış gibiydi. Koyu kahverengi saçları dolaşmıştı. Üniformasının üzerine alelacele bir mont geçirmişti. "Zorla odama girip Kieran'ı yaka paça götürdüler. Karşı koymaya çalıştık ama kalabalıklardı."

Diego'nun kalbi deli gibi çarpıyordu. Kieran onun sorumluluğundaydı. Başına bir iş gelirse sadece Cristina'ya değil, kendine karşı da yenilgiye uğramış gibi hissedecekti. Baltasını kaptığı gibi kapıya yöneldi.

"Diego, dur," dedi Divya. "Manuel'i baltayla öldüremezsin. O hâlâ bir öğrenci."

"İyi. Bıçaklarım öyleyse." Baltayı bırakıp hançerini aldı. "Kieran'ı nereye götürdüler?"

"Yansıtma Merkezi'ne," dedi Divya. "Rayan onları arıyor. Yürü gidelim."

Diego uyku sersemliğini üzerinden atıp alelacele Divya'nın peşine takıldı. Rayan'ın adını seslenerek koridorlarda koşturdular.

"Yansıtma Merkezi," diye mırıldandı Diego. "Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor. Nedir bu? Bir çeşit meditasyon odası filan mı?"

"Hayır! Anlamıyorsun. Oraya Yansıtma Merkezi diyorlar çünkü içinde bir yansıtma havuzu var. Ama sıradan bir havuz değil. Bazıları oraya Boş Yer de diyor."

Ah. Diego Boş Yer'i biliyordu. Gizli bir odaydı ve havuz sihirli suyla doluydu. İnsan ona baktığında kendi ruhuna bakıyordu. İsteyerek ya da istemeden yaptığı bütün kötülükleri görüyordu.

"Herhangi biri için bile çıldırtıcı olabilir," dedi Divya. "Ama Kieran, Vahşi Av'daydı. Neler hissedeceğini hayal dahi edemiyorum. Duygu yoğunluğundan ölebilir bile."

"Ne?" Bir köşeyi döndüklerinde, kendilerini aydınlık bir koridorda buldular. Rayan sırtında kocaman kılıcıyla koridorun ortasında dikiliyordu.

"Boş Yer'e girdiler," dedi. "Onlar takip edemedim. Stel'im yanımda değil. Ya sizinkiler?"

"Benimki yanımda," diye atıldı Diego. Koridorun aşağısında karşılarına kanatlı bir kapı çıktı. İçeriden kıkırdamalar geliyordu.

Diego çabucak kilidin üzerine bir rune kazıdı. Kapılar aralandığı gibi içeri daldılar.

Boş Yer'in zemini betondu ve içeride tek bir parça mobilya bile yoktu. Kayalık duvarların arasındaki mika oluşumları ışığı yakaladıkça parlıyordu. Ortada etrafı çinilerle çevrili bir havuz vardı. Yüzeyi o kadar saydamdı ki bir ayna görevi üstlenebilirdi. Yerde altın harflerle bir yazı yazıyordu: Tanrı boş yeri açtı ve içinden sular fışkırdı.

"Melek'e şükürler olsun," dedi Manuel. Karşı duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bakın, bizi kurtarmaya kimler gelmiş?"

Zara arsızca kıkırdadı. Etrafı Lejyon'un diğer üyeleriyle çevriliydi. Diego birkaç Scholomance öğrencisini ve ailelerini tanırdı. Mallory Bridgestock ve Milo Coldridge. Divya'nın kuzeni, Anush Joshi. Birkaç da Yüzbaşı vardı: Timothy Rockford, Samantha Larkspear ve Jessica Beausejours sağa sola dağılmış olanları izliyordu. Anush, Kieran'ı odanın ortasındaki havuza doğru çekiştirdi. Kieran ondan kurtulmak için debeleniyordu. Gömleğinde kan lekeleri vardı.

"Genç prens için adil bir ceza," dedi Zara. "Sence de öyle değil mi, Diego? Havuza bakarsan ya da içinde yüzersen başkalarına çektirdiğin acıları hissediyorsun. Eğer masumsa kılına bile zarar gelmeyecek."

"Kim o kadar masum olabilir ki?" dedi Rayan. "Bu havuz öğrencilerin içlerindeki gerçeği keşfetmesi için. Bir işkence aleti değil."

"Ne enteresan bir düşünce, Rayan," dedi Manuel. "Bizimle paylaştığın için teşekkürler. Ama Gladstone bizi durdurmak için buraya koşmadığına göre acaba diyorum... peri bir kaçağa yataklık ettiğiniz için cezalandırılmaktan mı korkuyorsunuz?"

Divya hemen karşı atağa geçti. "Kieran hakkında bu kadar çok şey bilmeniz ilginç geldi. Acaba diyorum, burada olduğunu rapor etmemenizin sebebi onu işkenceyle öldürmek istemeniz mi?"

Diego, Divya'nın haklı olduğunu fark etti. Kieran çılgınca öksürüyordu. Kendi kanıyla boğulmak üzereydi ve kimse ona yardım etmiyordu.

Onun hayatına yemin ederim. Diego baltasını savunmak için bir hamle yapıp ama sonra onu odada bıraktığını fark etti. Zara'nın gövdesini kestiğini gördü. Divya, Rayan'ın kılıcını çekmişti.

"Yeter," dedi. "Kesin şu saçmalığı. En çok da sana şaşırdım, Anush," diye ekledi kuzenine sert bir bakış fırlatarak. "Haksızlığa uğramanın nasıl olduğunu en iyi sen bilirsin. Annen bunu öğrendiğinde..."

Anush, Kieran'ı itince havuzun kenarına düştü. *Sudan uzak-laş,* diye düşündü Diego. Ama Kieran yaralıydı. Olduğu yere yığılıp kaldı. Gözlerini havuza dikmişti.

"Sadece eğleniyorduk," diye savunmaya geçti Anush.

"Biraz eğlendik diye bize saldırmayacaksın herhalde, Divya?" dedi Samantha.

"Kan içinde kalmış," diye usladı Diego. "Sizin eğlence anlayışınız bu mu? Ölürse neler olacağını hiç düşündünüz mü? Unseelie Kralı'nın oğlundan söz ediyoruz."

Leiyon'dakilerden mırıltılar yükseldi. Belli ki kalkıştıkları için sonuçlarını hesaplamamışlardı.

"İlla neşemize limon sıkacaksınız," dedi Zara. "Burada senin odanda saklandığını biliyordum, Diego. Yerde içi boş bir meşe palamudu gördüm. Demek ki bütün suç senin. Onu buraya getirmeseydin, bütün bunlar yaşanmazdı."

"Sus artık, Zara," dedi Divya. Kılıcını hâlâ indirmemişti. "Diego, Kieran'ı al."

Diego hareketlenmişti ki Manuel konuştu. "Asıl sen neden savaşa bakmıyorsun, Rocio Rosales? Ruhun o kadar temizse, acı çekmeyecektir demektir."

"*Callate la pinche boca,*" diye yapıştırdı Diego. Bu arada Kieran'ın yanına varmıştı. Peri prensi öksürüyordu.

Dudaklarında kan vardı. Tam ayağa kalkarken, Manuel bir yılan gibi atıldı. Botlu ayağını Kieran'ı sırtına yapıştırdı.

Diego da atılıp Kieran'ı gömleğinden yakaladı. Kieran'ın yüzü suya batıp çıktı. Diego onu çektiğinde öksürüklere boğuldu. Bir an dengesini kaybetti ama Rayan düşmesine izin vermedi.

"Kaçın bakalım," dedi Samantha üzerlerine yürüyerek. "Ama engizitör bunu duyduğunda..."

"Samantha!" diye bağırdı Jessica telaşla ama geç kalmıştı. Samantha havuzun kenarında kayıp suya düştü.

"Melek aşkına," diye mırıldandı Divya kılıcını indirerek.

Samantha yüzeye çıktığında tüyler ürpertici çığlıklar atıyordu. Acı içinde ölüyor ya da sevdiği birinin ölümünü izliyor gibiydi. Sesinde dehşet ve çaresizlik vardı.

Leyjon'dakiler donup kalmıştı. Sadece birkaçı Samantha'ya doğru hamle yaptı. Bir çift el suya uzandı ve onu dışarı çekti.

Kieran'dı. Hâlâ kan tükürürken her nasılsa Samantha'yı kurtarmayı başarmıştı. Zara arkadaşıyla peri prensinin arasına girdi. "Çekil! Dokunma ona," diye tısladı Kieran'a.

Kieran topallayarak Diego'nun yanına geldi. Diego tutmasaydı az kalsın yığılacaktı. Lejyon, Samantha'yla meşguldü. Diego'yla Rayan, Kieran'ı aralarına aldı. Divya kılıcıyla onları izledi. Odadan çıkarlarken Diego, Manuel'in alaycı kahkahalarını duydu.

"Pekâlâ," dedi Julian. "Bakalım elimizde neler var?"

Ağaçlarla çevrili bir açıklıktaydılar. L.A.'de sık rastlanmadıkları için Emma'nın bu tür yerlerle ilgili pek az deneyimi vardı. Tepelerinde güneş parlıyordu. Bir de hafif bir uğultu

vardı. Sineklerin vızıltısı da olabilirdi, minik orman perilerinin şarkıları da.

Periler Diyarı'nda her şey mümkündü.

Brocelind Ormanı'nın derinliklerine gömülü Peri Kapısı'ndan geçmişlerdi. Emma hâlâ yol yorgunuydu. Horace'ın kapıyı nereden bildiği meçhuldü. Belki de bu bilgi Konsey'in bütün üst düzey yetkilileriyle paylaşılıyordu. Horace sabırsızdı. Utanmasa onları kapıdan içeri itecekti. Yine de Emma'ya madalyonu ve ikisine de silah, teçhizat ve erzak dolu siyah çantaları vermeyi unutmadı.

"Unutmayın, doğru Unseelie Sarayı'na gideceksiniz. Haritayı izleyin." Bunlar Horace'ın son sözleriydi.

Periler Diyarı'nda harita ne işimize yarayacak, diye düşünmüştü Emma. Ama Horace onları eğri büğrü dallarla örülü kapıya doğru iteklemişti. Az sonra, Emma kendini yeşil çimenlerde elleri ve dizleri üzerinde bulmuştu. Burun deliklerine Peri havası doluyordu.

Madalyona dokundu. Cristina'nınki gibi üzerinde bir melek yoktu. Ama ön yüzü sert bir cisimle kazınmıştı. Belki de bir zamanlar orada bir Gölge Avcısı ailesinin arması vardı. Bunun dışında Rosales'in kolyesine çok benziyordu. Boynunun birkaç santim aşağısındaki ağırlığı güven veriyordu.

"Konsey bize sandviç hazırlamış," dedi Julian çantasını karıştırarak. "Galiba sadece bugün için, çünkü dayanmazlar. Peynir, ekmek, kuru et ve meyve. Birkaç şişe de su."

Emma onun çimenlerin üzerine dizdiklerini görmek için yaklaştı. İki gri battaniye, birkaç çeşit silah (kemerlerindekilere ek olarak) ve katlı kıyafetler vardı. Julian onları açtı. Toprak tonlarında, pamuklu giysilerdi. Fermuarları ve düğmeleri

yoktu. Danteller ve iplerle bağlanıyorlardı.

"Peri giysileri," dedi Emma.

Julian başını salladı. "İyi fikir." İki takımın da uzun gömlekleri, belden büzgülü pantolonları ve av hayvanı derisinden yelekleri vardı. "Üzerimizi değişelim. Gölge Avcısı kıyafetleriyle kolay hedef oluruz."

Emma giysilerin küçük olanlarını alıp ağaçların arkasına girdi. Tek ayağının üzerinde zıplarken bir eliyle pantolonunu çekip diğeriyle silah kemerini tutmaya çalıştı. Julian yanında olsaydı keşke. Kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Öte yandan, Julian'la aralarındaki gerginlik devam ederken karşısında yarı çıplak dikilmeyi hiç istemiyordu doğrusu. Bu yeni, hissiz Julian'ın nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyor ve öğrenmek de istemiyordu.

Peri kıyafetleri rahattı en azından. Bol ve yumuşaklardı. Ağaçların arasından çıktığında, güneşte gözlerini kısarak Julian'a bakındı.

Julian biraz ileride, çatık kaşlarla elindeki parşömen parçasına bakıyordu. Peri pantolonunu giymişti ama belden yukarısı çıplaktı.

Emma elinde olmadan heyecanlandı. Julian'ı plajda defalarca mayoyla görmüştü. Ama nedense bu farklı geliyordu. Belki de güneş ışığında soluk bir altın rengine boyanan şu omuzlara dokunmanın nasıl bir his olduğunu bildiği içindi. Julian'ın vücudu kaslı ama bir o kadar zarifti. Emma onun her yerini ezbere biliyordu. Julian saçlarını okşayıp adını fısıldarken, dudaklarını göğsünde ve karnının bir kalemle çizilmişçesine kusursuz kaslarında dolaştırmıştı. Ama şimdi meraklı bir izleyiciye dönüşmüştü.

Emma tüm rahatsızlığına rağmen gözlerini ondan ayıramıyordu. Julian'da tarif edemediği bir tuhaflık vardı. Tehlikeli bir yabancıydı sanki. Koyu kumral saçları ensesinin hemen bitiminde hafifçe kıvrılmıştı. Emma'nın bakışları köprücükkemiklerinden aşağılara kaydı. Göğsünde ve üst kollarında helezon şeklinde rune'lar vardı. *Parabatai* rune'u güneşin altında içten içe yanıyormuş gibi duruyordu. Bileğine şu kızıl lekeli, uğursuz paçavra bağlıydı.

Julian başını kaldırdı ve onu gördü. Elindeki parşömeni gösterdi. "Gel de şu haritaya bak," diye seslendi. Emma ona doğru yürürken, alelacele gömleğini giydi.

Emma haritayı eline aldığında diğer her şeyi unuttu. Bu arada Julian eğilip erzak paketlerinden birini açmaya koyuldu.

Parşömende Periler Diyarı'nın kabaca çizilmiş bir taslağı vardı. Diken Dağları, çeşitli göl ve dereler, Seelie ve Unseelie Sarayları açıkça görülüyordu. Bir de kâğıdın üzerinde sanki ona ait değilmiş gibi titreşen kırmızı bir nokta vardı.

"Kırmızı nokta biziz," dedi Julian sandviçleri çıkararak. "Saraylarla bağlantı yollarını gösteriyor. Yoksa burada gerçek bir haritayla yol bulmak imkânsız. Periler Diyarı'nın toprakları durmadan dalgalanıp yer değiştiriyor. Unseelie Sarayı da farklı değil. Ama bu bizim ve Unseelie Sarayı'nın nerede olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla ona doğru yürüdüğümüz sürece sorun yok."

Emma çimenlere, Julian'ın karşısına oturup sandviçlerden birini aldı. İkisinde de peynir, marul ve domates vardı. Hiçbiri Emma'nın tercihi olmazdı ama o kadar açtı ki aldırmadı.

"Jace'le Clary ne olacak? Simon'la Isabelle'e onları arayacağımıza söz verdik."

"Sadece dört günümüz var," dedi Julian. "Önce Kara Kitap'ı bulmalıyız. Yoksa Horace hayatımızı karartır."

Çocukların, Helen'la Aline'in ve Cristina'nın hayatlarını da. Cristina sırrımızı biliyordu ve kimseye söylemedi. Julian mantıklı davranıyordu. Emma yine de arkadaşlarını hemen aramaya başlayamamalarını dert etmesini beklerdi.

"Ama Kara Kitap'ı bulursak onları arayacağız değil mi?" diye üsteledi.

"Horace'ın işini zamanında bitirirsek neden olmasın?"

"Dört gün uzun bir süre değil," dedi Emma. "Bu planın yürüyeceğine inanıyor musun? Yoksa Horace bizden kurtulmaya mı çalışıyor?"

"Öyle olsa bizi kolayca öldürtebilirdi." Julian sandviçini ısırıp uzaklara baktı. "Horace Kara Kitap'ı istiyor. Onu duydun. Kitap'ı nasıl elde ettiğine aldıracağını sanmıyorum. Tabii ki, her adımımıza dikkat edeceğiz. Ama Ölülerin Kara Kitabı elimizde olduğu sürece..." Haritaya baktı. "Bak, Bram Kavşağı."

Böyle bir yerin gerçekten var olması Emma'nın içini rahatlattı.

"Keşke Horace'ın Kara Kitap'la ne yapacağını bilseydik," diye mırıldandı.

"Muhtemelen hiçbir şey. Onu sırf perilere faydası olmasın diye istiyor. Bunu kendi açısından politik bir zafer olarak görüyor. Meclis Başkanı, onu ele geçiremedi ya, bir sonraki toplantıda onunla böbürlenmenin derdinde."

"Kitabı Zara'nın bulduğunu söyleyecek," dedi Emma. Bir an duraksayıp Julian'a baktı. "Marul yiyorsun."

"Evet. Ne var?" Julian kayıtsızca haritanın üzerine eğildi.

"Sen maruldan nefret edersin." Julian, çocukların yanında marulu sırf iyi bir örnek teşkil etmek için yediğini söylerdi. Emma'ya kaç kere, "Şunun tadına bir türlü alışamadım. Islak kâğıt yemek gibi," diye dert yanmıştı.

"Öyle mi?" diye sordu Julian şaşkınlıkla. Ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. "Gitmeliyiz. Bu sefer gündüz yolculuk edeceğiz. Geceleri Periler Diyarı tekin değil."

Ne olmuş marul yemişse, diye düşündü Emma. *O kadar da önemli değil.* Yine de çantasını almak için eğilirken, sıkıntıyla dudaklarını kemirdi. Julian yayını sırtına bağlayıp çantasını omzuna attı.

O sırada, ağaçların arasından bir çatırtı geldi. Kırılan bir dalın çıkardığı sese benziyordu. Emma elini bıçağına atarak hızla döndü. "Duydun mu?"

Julian yayının kayışını kavradı. Birkaç dakika tetikte beklediler. Ama başka bir ses duymadılar. Emma bir uzak görüş ya da işitme mührü için neler vermezdi.

"Belki önemsiz bir şeydir," dedi Julian sonunda. Emma onun bir an önce yola çıkmak için sabırsızlandığının farkındaydı. Hem eski Julian da böyle bir durumda muhtemelen aynısını söylerdi.

Sessizce yürümeye başladılar. Dakikalar öncesinin aydınlık kırları şimdi tekinsizdi ve gölgelerle doluydu.

8

UNUTULMUŞ ÇARDAKLAR

Diana telaşlı adımlarla Princewater Sokağı'ndaki eve doğru yürüyordu. Sert sabah rüzgârı saçlarını yüzüne savuruyordu. Damarlarında dolaşan adrenalinle her zamankinden de enerjikti. Emma'yla Jules'a büyük sırrını anlatmayı istiyordu tabii. Ama aynı zamanda da müthiş gergindi. Diana bunu o kadar uzun yıllardır saklıyordu ki Gwyn'e açılmak kendini çırılçıplak hissettirmişti. Biri kaburgalarını kırıp kalbinin derinliklerini ortalığa sermişti sanki.

İkinci seferin daha kolay olacağını umuyordu. Emma'yla Julian onu seviyordu. Onu anlayışla...

Diana zınk diye durdu. Mavi kanal evinin etrafı Konsey muhafızlarıyla çevriliydi. Hatta aralarında genç Yüzbaşılar da vardı. Hepsi de meşeden yapılmış bo sopaları kuşanmıştı.

Diana etrafına bakındı. Birkaç Gölge Avcısı yanından geçip gitti. Diana kaçının Jules'la Emma'nın hâlâ Alicante'de olduğunu bildiğini merak etti. Ama engizitörün işi şova dökeceği muhakkaktı. Er geç öğreneceklerdi.

Zara'yla cenazede kıkırdaşan Amelia Overbeck evin kapısında duruyordu. Diana öfkeyle ona yöneldi. Yoluna çıkan birkaç muhafızı itip basamakları çıktı.

Amelia kapıya yaslanmış, açık kızıl saçlı bir kızla konuşuyordu. Diana'yı görünce yüzü alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Bayan Wrayburn," dedi. "Buyurun? Bir arzunuz mu var?"

Diana soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Julian Blackthorn'la Emma Carstairs'i görmek istiyorum."

"Tüh," dedi Amelia sahte bir üzüntüyle. "Maalesef mümkün değil."

"Bunun için her türlü yetkiye sahibim," dedi Diana. "İzin ver, geçeyim."

Amelia kızıl saçlı kıza döndü. "Diana Wrayburn'le tanış, Vanessa," dedi. "Kendini pek mühim sanan bir arkadaşımız."

"Vanessa Ashdown?" Diana gözlerini kısarak kızıl saçlı kıza baktı. Cameron'ın kuzeni Akademi'ye gitmek için evden ayrılırken on yaşında, çöp gibi bir kız çocuğuydu. "Kuzenini tanıyorum. Cameron'ı."

Vanessa gözlerini devirdi. "Sıkıcı insan. Köpek gibi Emma'nın peşinde dolanıp durur. Bana yalakalık yaparak eve giremezsin. Blackthorn'lardan ve onlarla takılanlardan hiç hoşlanmam."

"Ne yazık ki, onları korumakla görevlendirilmişsin," dedi Diana. "Şu kapıyı açar mısınız? Yoksa..."

"Diana!"

Diana saçlarını yüzünden çekerek döndü. Jia muhafızların arkasında duruyordu. Selam verir gibi elini kaldırmıştı.

"Meclis Başkanı," diye inledi Vanessa. "Hassik..."

Amelia onu susturdu. "Kapa çeneni, Vanessa." Endişeli görünmüyordu. Ama Jia'nın gelişi belli ki asabını bozmuştu.

Diana aşağı inip Jia'nın yanına gitti. Meclis Başkanı ipek bir bluzla şık bir pantolon giymişti. Saçlarını değerli taşlarla süslü bir tokayla toplamıştı. "Boşuna uğraşma," dedi Diana'yı dir-

seğinden tutup kalabalıktan uzaklaştırırken. "Konuşurlarken duydum. Emma'yla Julian engizitörün yanındaymış."

"E neden söylemiyorlar?" dedi Diana öfkeyle. Omzunun üzerinden baktığında Vanessa Ashdown'ın pis pis sırıttığını gördü. "Vanessa Ashdown. Annem birine saçı uzun aklı kısa deyince sinir olurdum. Ama bu kıza cuk oturdu."

"Katılıyorum," dedi Jia kuru bir sesle. Evin az ilerisinde, kanala inen kayalıkların orada durdu. Taşların suya değen kısımları yosun tutmuştu. "Diana, konuşmalıyız," dedi. "Ama duyulmayacağımız bir yerde."

Diana, Jia'ya dikkatle baktı. Hayal mi görüyordu, yoksa Meclis Başkanı küçük kanal evinin etrafını saran muhafızlara gerçekten korkuyla mı bakıyordu?

"Merak etme," dedi. "Bir yolunu buluruz."

Tırmandığı sarmal merdiven yıldızlara uzanıyordu sanki. Cristina bu merdiveni nasıl bulduğunu ya da nereye ulaşmaya çalıştığını hatırlamıyordu. Merdiven karanlıktan yükselip bulutları deliyordu. Takılıp düşmemek için uzun eteğini toplamıştı. Açık bıraktığı saçlarının ağırlığını hissediyordu. Havayı beyaz güllerin keskin kokusu sarmıştı.

Basamaklar birden sona erdi ve Cristina tanıdık bir çatıya çıktı. Mexico City'deki enstitüdeydi. Altında şehir uzanıyordu. Monumento a la Independencia'nın tepesindeki altın El Angel'i, Chapultepec Parkı'nı, Palacio de Bellas Artes'i ve Guadalupe Basilica'nın çan kulelerini görebiliyordu. Arkalarında yükselen dağlar şehri avuçlarında tutuyordu sanki.

Çatının ucunda biri vardı. Yüzü gölgede kalıyordu. Uzun, ince ve kaslı biriydi. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Cristina,

Mark'ı hemen tanıdı. Başka kimsenin böyle saçları yoktu. Gümüşün içinde altın pırıltıları yanıp sönüyordu. Kemerli, uzun bir tunik giymişti. Belinde deri kınıyla bir hançer asılıydı. Altında pamuklu, bol bir pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Cristina'ya doğru yürüdü ve onu kollarına aldı.

Yarı kapalı gözleri şehvetle gölgelenmişti. Sualtındaymış gibi yavaş hareket ediyorlardı. Mark onu kendine çekip parmaklarını saçlarına geçirdi. Cristina işte o zaman kafasındaki ağırlığın nedenini anladı. Saçları gül dallarıyla örülmüştü. Mark dokundukça omuzlarına ve kollarına kırmızı güller dökülüyordu. Serin gece havasında Mark'ın sıcacık parmakları elbisesinin yakasını buldu. Cristina kendini ona bırakarak ensesine dokundu. Saçları tüy gibi yumuşaktı. Parmak uçları yara izlerinde dolaştı...

Mark birden geri çekildi. "Cristina, arkana bak," diye mırıldandı.

Cristina hâlâ onun kollarındayken başını çevirdi ve Kieran'ı gördü. Baştan aşağı kadifeler içindeydi. Parmaklarını altın yüzükler süslüyordu. Siyah sürmeli gözleri ışıklar saçıyordu. Gece gökyüzünden koparılmış bir parçaydı adeta. Gümüş ve siyah.

Mark, Cristina'yı bırakmadan Kieran'a elini uzattı. Cristina da ona uzandı. Parmakları yeleğini buldu ve onu Mark'la kendine doğru çekti. Kieran'ın siyah kadifeleri onları sarmaladı. Peri prensi, Mark'ı dudaklarından öptü ve sonra Cristina'ya doğru eğildi...

"Cristina." Cristina uykusundan bu sesle uyandı. Doğrulup battaniyeyi üzerine çekti. "Cristina Mendoza Rosales?"

Bir kadın sesiydi. Cristina etrafına bakındı. Enstitüdeki odasındaydı. Pencereden parlak güneş ışığı giriyordu. Emma'nın verdiği battaniye yatağının ayakucunda katlı duruyordu. Ve

pervazda bir kadın oturuyordu. Cildi mavi, saçları bembeyazdı ve gözbebekleri kopkoyu bir maviydi. "Ateş mesajını aldım," dedi Cristina'nın şaşkın bakışları arasında. *O nasıl bir rüyaydı*, diye düşündü Cristina.

Şimdi değil, Cristina. Sonra.

"Catarina Loss?" Büyücüye görüşmek istediğini bildirmişti, evet. Ama birdenbire odasında bitmesini beklemiyordu doğrusu. Hele de böyle bir rüyanın ortasında! "İçeri nasıl girdin?"

"Girmedim. Ben bir yansımayım." Catarina elini camın parlak yüzeyinin önünde salladı. Güneş ışığı içinden geçti.

Cristina gayriihtiyari saçlarına dokundu. Gül filan yoktu. "Saat kaç?"

"On," dedi Catarina. "Kusura bakma. Uyanık olacağını düşündüm." Parmaklarını şaklattığında Cristina'nın başucunda kâğıt bir bardak belirdi.

"Peet's Coffee," dedi Catarina. "Batı Kıyısı'nın en iyisi."

Cristina bardağı göğsüne bastırdı. Catarina'yı şimdiden sevmişti.

"Senden haber alacağımdan emin değildim," dedi kahvesini yudumlayarak.

"Ben de senden," diye iç çekti Catarina. "Aslında, bu büyücüleri ilgilendiren bir mesele. Gölge Avcıları enerji hatlarını kullanmıyor."

"Ama büyücüleri kullanıyoruz. Siz bizim müttefikimizsiniz. Derdinize çare bulmak boynumuzun borcu."

Catarina önce şaşırdı, sonra gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim." Başını eğdi. "Hastalık yayılıyor maalesef."

"Magnus Bane nasıl?" diye sordu Cristina. Magnus'la tanışalı kısa bir süre olmasına rağmen onu çok sevmişti.

Catarina'nın gözleri yaşlarla dolunca şaşırdı. "Magnus... Alec ona iyi bakıyor. Ama durumu kötü."

Cristina kahvesini bıraktı. "O zaman, izin verin yardım edelim. Bir enerji hattının kirlendiğini nasıl anlıyoruz? Ne gibi belirtiler aramamız gerek?"

"Enerji hatlarının kirlendiği bölgelerde iblis faaliyetleri artar."

"Bak, bu bizim işimiz."

"Sana ateş mesajıyla işaretli bir harita yollayacağım." Catarina ayağa kalktığında güneş ışınları beyaz, saydam saçlarının içinden geçti. "Ama iblis faaliyetlerinin arttığı bir bölge saptarsan sakın oraya yalnız gitme. Yanına birkaç kişi daha al. Siz Gölge Avcıları bazen fazlasıyla tedbirsiz davranabiliyorsunuz."

"Hepimiz Jace Herondale gibi değiliz," dedi Cristina.

"Ah, lütfen. Gölge Avcısı Akademisi'nde öğretmenlik yaptım. Ben..." Birden öksürmeye başladı. Gözleri irileşti.

Cristina telaşla yataktan fırladı. "İyi misin?"

Ama Catarina gözden kayboldu. Yansımasının olduğu yerde bir hava akımı bile kalmadı.

Cristina altına kotunu geçirip Emma'nın eski tişörtlerinden birini giydi. Arkadaşının limonlu ve biberiyeli parfümü kumaşa sinmişti. Cristina, Emma'nın orada olması için neler vermezdi. Dün geceyi konuşacak güvenilir birine ihtiyacı vardı.

Kolyesine dokunarak çabucak bir dua mırıldandı ve Mark'ın odasının yolunu tuttu.

Mark da geç yatmıştı. Büyük ihtimalle hâlâ uyuyordu. Cristina önce kapıyı hafifçe tıklattı. Sonra yumruklamaya başladı. Mark kapıyı esneyerek açtı. Çırılçıplaktı!

"*Hijole!*" diye bağırdı Cristina tişörtünün yakasını yüzüne kadar çekerek. "Çabuk pantolonunu giy!"

"Affedersin," dedi Mark ve kapının arkasına saklandı. "Neyse ki daha önce görmediğin bir şey değil."

"Böyle gün ışığında değil ama!" Cristina kapının aralığından hâlâ onu görebiliyordu. Mark bir boksör şortuyla tişört giydi. Sarı saçları birbirine girmişti. Pek tatlıydı doğrusu.

Hayır, diye söylendi Cristina içinden. *Ne tatlısı? Sinir şey!*

Deminki çıplak hali gözünün önünden gitmiyordu.

Hayır. Bunu da düşünmeyecekti. Bir an hâlâ rüyada mı diye emin olamadı. Sonra kendine rüyaların bir anlamı olmadığını hatırlattı. Fazla stresten kafası karışıktı anlaşılan. Yoksa kesinlikle Mark ve Kieran'la bir ilgisi yoktu.

Mark yeniden kapıda belirdi. "Özür dilerim. Av'da hep çıplak uyurduk ve..."

Cristina tişörtünü indirdi. "Bundan hiç bahsetmesek?"

"Dün gece hakkında konuşmaya mı geldin?" diye sordu Mark hevesle. "Açıklayabilirim."

"Hayır," dedi Cristina sertçe. "Yardımın lazım. Başka kimseden isteyemem. Ty'la diğerleri daha çok küçük. Aline'le Helen da kendilerini Jia'ya söylemek zorunda hisseder."

Mark'ın yüzü hayal kırıklığıyla asıldı ama çabuk toparlandı. "Konsey'in bilmemesi gereken bir şey mi?"

"Emin değilim. Ama bu noktada aceleci davranmak istemiyorum."

"En azından bana neyle ilgili olduğunu söylesen? İblisler mi?"

"Evet. Biraz konumuz değişsin, değil mi ama?" Cristina ona enerji hatlarını, büyücülere musallat olan hastalığı ve

Catarina'yla konuştuklarını anlattı. "Sıra dışı bir durumla karşılaşırsak rapor edeceğiz o kadar. Büyük ihtimalle arabadan inmemize bile gerek kalmayacak."

Mark kulak kesildi. "Sen mi kullanacaksın? Sadece ikimiz mi olacağız?"

"Evet," dedi Cristina. "Bu akşam yedide hazır ol." Arkasını dönmüştü ki duraksadı. "Bana bir iyilik yap," diye ekledi omzunun üzerinden. "Bir pantolon giy."

Kit mutfağa girdiğinde Ty orada değildi.

Az kalsın çıkıp gidiyordu ama diğerleri onu görmüştü. Aline siyah kotu, askılı bluzu ve tepeden topladığı saçlarıyla ocağın başındaydı. Dru, Mark, Cristina ve Tavvy masadaydı. Dru Tavvy'yle meşguldü. Ama Cristina'yla Mark, Kit'e el salladı.

Kit masaya oturur oturmaz ortamın gerginliğiyle sarmalandı. Ty ve Livvy dışında Blackthorn'ların hiçbiriyle fazla vakit geçirmemişti. Şimdi ikisi de yanında yoktu ve kendini tanımadığı insanlarla dolu bir partide yapayalnız kalmış gibi hissediyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Cristina. Cristina'nın yanında rahatsız hissetmek güçtü. Adeta içinden iyilik fışkırıyordu. Ama Kit yine de bunu başardı. Johnny Rook hayatı boyunca iyi insanları aldatmıştı ama Kit kendisinde böyle bir yetenek olduğundan şüpheliydi.

Cevaben bir şeyler mırıldanıp bardağına portakal suyu koydu. İyi uyumuş muydu? Pek sayılmaz. Gecenin yarısını Ty'la Hayalet Pazar'a gitme fikrinin endişesiyle, diğer yarısını da bunun heyecanıyla geçirmişti.

"Helen nerede?" diye fısıldadı Dru. Bir yandan da Aline'i gözlüyordu. Bunu Kit de merak ediyordu. Helen önceki gün

fazlasıyla stresliydi. Üzerine nasıl bir sorumluluk aldığını fark edip arkasına bile bakmadan kaçtıysa hiç şaşırmayacaktı doğrusu.

"Bugün Meclis toplanıyor," dedi Mark. "Helen de katılacak."

"Enstitüyü yöneten Aline değil mi?" diye sordu Dru.

"Helen, Meclis'in ona alışması gerektiğini düşündü," dedi Mark. "Onun da bir Gölge Avcısı olduğunu unutmalarını istemiyor. Tabii aynı zamanda da bir Blackthorn. Özellikle de Diana'nın yerine kimin öğretmenimiz olacağı gibi konular..."

"Ben başka bir öğretmen istemiyorum!" diye bağırdı Tavvy. "Diana'yı istiyorum!"

"Diana sadece birkaç gün daha gecikecek diye biliyordum," dedi Cristina endişeyle. "Neden yeni bir öğretmen görevlendiriyorlar?"

Mark omuz silkti. "Başımızda bir öğretmen olmadan burada at koşturmamız belli ki canlarını sıkıyor."

"Ama Tavvy haklı," diye atıldı Dru. "Diana'ya alıştık. Başka birine ihtiyacımız yok. Sence de öyle değil mi, Kit?"

Kit bu beklenmedik hitabın şaşkınlığıyla az kalsın bardağını düşürüyordu. Ama cevap veremeden Aline elinde tavayla masaya geldi. İçindeki her neyse nefis kokuyordu. Kit'in ağzı sulandı.

"Bu ne?" diye sordu Tavvy şaşkın şaşkın.

"Frittata," dedi Aline. "İtiraz istemem. Hepiniz yiyeceksiniz." Tavayı masanın ortasındaki nihalenin üzerine koydu.

"Ben frittata sevmem," dedi Tavvy.

"O zaman şansına küs." Aline kollarını göğsünde kavuşturup hepsini sert bakışlarla süzdü. "Dün Helen'ı ağlattınız.

Dolayısıyla bugün bu frittata'yı yiyeceksiniz. Bu arada, gayet de lezzetlidir ha. Ben Helen'a benzemem. Oturup güzel güzel bunu mu yersiniz, yoksa her öğün Cheetos mu tıkınırsınız bilemem. Helen'ın da, benim de başımızda yeterince dert var zaten. Konsey bize nefes aldırmıyorken bir de sizinle uğraşamayız. Helen'ın tek istediği sizlerle vakit geçirmek. Bir daha onu üzmeyeceksiniz, anlaşıldı mı?"

Dru'yla Tavvy itaatle kafa salladı.

"Üzgünüm, Aline," dedi Cristina.

Aline gözlerini devirdi. "Tabii ki seni kastetmiyordum. Ty nerede? Bir daha aynı konuşmayı yapmak istemiyorum." Kit'i öfkeyle süzdü. "Neler oluyor? Siz hiç ayrılmazdınız?"

"Uyuyor herhalde," diye mırıldandı Kit. Ty'ın kara büyü araştırmaları yüzünden geç yattığını tahmin etmek zor değildi. Ama bunu yüksek sesle dile getirmeye hiç niyeti yoktu tabii.

"İyi. Uyandığında söylediklerimi anlatırsın. Kahvaltınız bitince tavayı fırçalayıp eviyeye koyarsınız." Sandalyenin arkasından montunu alıp odadan çıktı.

Kit, Tavvy ya da Dru'nun ağlamasını bekledi. Ama ikisi de sakin görünüyordu. "Vay canına," dedi Dru kendine yumurta, sosis, peynir ve karamelize soğanlı frittata'dan alırken. "Helen'ı koruması hoşuma gitti doğrusu."

"Sen geçen gün Helen'a bağırmamış mıydın?" diye sordu Mark.

"Olsun," dedi Dru kardeşinin tabağını doldururken. "O yine de benim ablam."

Mark alayla homurdandı. Cristina frittata'dan bir çatal alıp zevkle gözlerini kapadı.

"Bahse girerim, sen de babana bağırıyordun," dedi Dru Kit'e. "Her ailede tartışma çıkar."

"Yok, bizde hiç kavga gürültü olmazdı. Babam ya beni görmezden gelir ya da bütün gün kilit açmayı öğretirdi."

Dru'nun gözleri parladı. Hâlâ üzgün ve bitkin görünüyordu. Üzerine büyük gelen tişörtünün içinde kaybolmuştu adeta. Ama gülümsediğinde Kit'e Livvy'yi hatırlattı. "Sen kilit açabiliyor musun?"

"Evet. İstersen sana da öğretirim."

Dru çatalını bırakıp el çırptı. "Ah, Mark! Kit bana kilit açmayı öğretebilir mi?"

"Kilitleri açmak için rune'larımız var, Dru."

"Ya bir dokunaçlı iblis tarafından kaçırılıp bir iskemleye kelepçelenirsem? Farz edelim, stel'imi de düşürdüm. O zaman ne olacak?"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Mark.

"Ya olursa?" diye üsteledi Tavvy.

Mark gözlerini devirdi. "Dokunaçlı iblisler kelepçe kullanamaz."

"Lütfen?" diye yalvardı Dru.

"Olabilir tabii," dedi Mark. Onay almak için yan yan Cristina'ya baktı fakat Cristina hemen başını çevirdi. "Ama sakın bir münasebetsizliğe kalkışma, Dru. Konsey'in şimşeklerini üzerimize çekmek için hiç doğru bir zaman değil."

"O su büyülü," dedi Kieran. Scholomance'in koridorlarında yürürken, Diego'ya yaslanmıştı. Divya'yla Rayan'ı Boş Yer'in kapısına nöbetçi dikmişlerdi. Lejyon'dakilerin peşlerine düşmesini istemiyorlardı. "Gözümü bağladılar. Konuşmalarını

duydum. Gülüyorlardı." Buruk sesi hâlâ bir prensin asaletini taşıyordu. Ama öfke ve utancını gizlemesi kolay değildi. "Önce inanmak istemedim ama bunu bilerek yaptılar."

"Üzgünüm," dedi Diego. Elini peri prensin omzuna koydu. Her bir kemiği ve kası kalp atışlarıyla zonkluyordu sanki. "Seni korumam gerekirdi ama başaramadım."

"Öyle düşünme. Oraya gelmeseydin ölecektim." Rahatsızca kıpırdandı. Periler özürlerden ve borçlardan hoşlanmazdı. "Odana gidemeyiz," diye ekledi köşeyi döndüklerinde. "İlk oraya bakarlar."

"Saklanmalıyız," dedi Diego. "Yaralarını sarmamız gerek. Düzinelerce boş oda var."

Kieran ona yaslanmaktan vazgeçti. "Sargılar iyileşmeyi hak edenler içindir."

Diego onun ayakta zor durduğunu görünce iyice endişelendi. "Canın çok acıyor mu?"

"Sorun acım değil."

Koridorlarda tiz bir çığlık yankılandı.

"Suya düşen kız," dedi Kieran. "Onu elimden geldiğince çabuk çıkardım, ama..."

Samantha. Diego ondan pek hoşlanmasa da, böyle bir acıyı hak etmediğini düşündü.

"Belki de seni Scholomance'ten çıkarmalıyız," dedi. Dağın yan tarafındaki ana kapıda daima muhafızlar olurdu. Ama başka çıkışlar da vardı. Hatta cam bir koridor gölün içinden geçip karşı kıyıya açılıyordu.

Kieran çenesini havaya dikti. "Biri geliyor."

Diego bir eliyle ona uzanırken, diğeriyle hançerini çekti. Ama bir anda karşısına çıkan siyah saçlı adamı tanıyınca donup kaldı.

Martin Gladstone.

"Scholomance'i terk edemezsiniz," dedi. "Yakın bir zamanda bu pek mümkün görünmüyor."

"Anlamıyorsun," dedi Diego. "Diğerleri, Zara'nın grubu Kieran'ı öldürmeye çalıştı..."

Gladstone Diego'yla Kieran'ı aşağılayıcı bakışlarla süzdü. "Demek onu buraya getirecek kadar küstahsın? Bu peri, düşman ordusunun bir neferi. Üstelik bir prens!"

"Unseelie Kralı'nın aleyhinde ifade verecekti!" dedi Diego. "Kendini tehlikeye atacaktı. Gölge Avcıları'na yardım etmek için Kral'ın gazabını üzerine çekmeyi göze aldı!"

"Ama bunu yapma fırsatı olmadı," diye tısladı Gladstone. "Ne biliyorsun? Belki bize ihanet edecekti."

"Asla," dedi Kieran duvara yaslanarak. "Babama karşı hiçbir sevgim ve bağlılığım yok."

"Duyuyor musun?" diye bağırdı Diego. "Periler yalan söyleyemez."

"Ama insanları kandırmak için türlü yollara başvururlar. Söylesene, Diego Rocio Rosales, bu peri senin desteğini nasıl kazandı?"

"İma ettiğin buysa beni hiçbir şeye zorlamadı. Kime güvenmem gerektiğini iyi biliyorum. Kieran'ı öldürürsen ya da o pisliklerin onu incitmesine izin verirsen Yasa'yı çiğnemiş olursun."

"Ah, tansiyonu boşuna yükseltiyorsun," dedi Gladstone. "Kral oğluna zarar verecek değilim. Ama engizitör gelene kadar ikinizi de kütüphaneye hapsedeceğim."

Emma izlendiklerini fark ettiğinde birkaç saattir yürüyorlardı.

Aslına bakılırsa, ormanda gezintiye çıkmış gibiydiler. Etraflarındaki manzaralar o kadar güzeldi ki insan bakmaya doyamıyordu. Emma büyüyü ya da Julian'ın onunla ilgili hislerini düşünmediği sürece rahattı. Livvy'den ve *parabatai* lanetinden özellikle konuşmuyorlardı. Daha çok Lejyon'u ve planlarını tartışıyorlardı. Tabii bir de Zara'yı. Julian ekseri haritayla önden gidiyor ve dalların arasından sızan ışıkta yönlerini tayin etmeye çalışıyordu.

"Sabaha Unseelie Sarayı'na varırız," dedi bir açıklığın ortasında duraksayarak. Orman tabanından mavi ve yeşil çiçekler fışkırmıştı. Güneşi bol alan yerlerde yapraklar arsızca gelişmişti. "Gecenin ne kadarında yolculuk edeceğimize bağlı..."

Emma birden durdu. "Takip ediliyoruz."

Julian haritayı katlayıp cebine koydu. "Emin misin?" diye sordu alçak sesle.

Emma kulaklarını dört açarak daha önceki dal çıtırtısını ve ayak seslerini duymaya çalıştı. "Evet, eminim."

Julian'ın gözlerinde en ufak bir şüphe kırıntısı yoktu. Magnus'a yaptırdığı büyüye rağmen en azından Emma'nın sezgilerine hâlâ güveniyordu. "Koşamayız," dedi. Patika çok taşlıydı ve bitkiler yüzünden peşlerindekini atlatmaları kolay olmayacaktı.

"Gel," dedi Emma. Julian'ı elinden tuttu ve açıklığın etrafındaki meşe ağaçlarının en yükseğine tırmanmaya başladılar. Emma bir dala tünedi. Julian da karşısına geçti. Eğilip aşağı baktılar.

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Emma az sonra bu patırtıyı çıkaranın bir ***kelpie***'nin toynakları olduğunu fark etti. Gövdesi koyu yeşildi. Yelelerini oluşturan yosunlar hafiften parlak ve daha açık bir yeşildi. Sırtında binicisiyle açıklığa geldi.

Emma nefesini tuttu. Zira binici Gölge Avcısı kıyafetleri içindeydi.

Biraz daha eğildi. Bu bir yetişkin değildi. Saz benizli, siyah saçlı, sıska bir oğlandı.

"Dane Larkspear bir *kelpie*'ye biniyor," diye mırıldandı Julian. "Başımıza taş yağacak"

"Zara'yı da Loch Ness canavarının sırtında görürsem görev mörev dinlemem," diye tısladı Emma. "Tabanları yağlarım ona göre."

Kelpie açıklığın tam ortasında durdu. Kara gözlerini huzursuzca arkaya devirdi. Ama akları görünmedi. Bir yelesi ve dört bacağı olmasına karşın, yakından bir ata benzemiyordu. Daha çok, sudan hiç çıkmaması gereken ürkütücü bir yaratık gibi görünüyordu.

"Acele et," dedi Dane *kelpie*'nin dizginlerini çekiştirerek. Emma *kelpie*'lerin onları dizginleyenlere itaat ettiğini hatırladı. Dane bunu nasıl başarmıştı acaba? "Karanlık basmadan Blackthorn'la Carstairs'in izini sürmeliyiz. Yoksa onları kaybederiz."

Kelpie konuşunca Emma irkildi. Sesi kayalara vuran dalgaların hışırtısını andırıyordu. "Ben bu yaratıkları tanımıyorum, Efendi. Neye benzediklerini bilmiyorum."

"Önemi yok! İzlerini sür yeter!" Dane *kelpie*'nin sağrısına öfkeli bir şaplak attı. Sonra arkasına yaslandı. "Tamam, sana onları tarif edeceğim. Julian denen herif kendine *parabatai* olarak bir kızı seçebilecek sünepe tiplerden. Anladın mı?"

"Hayır," dedi *kelpie*.

"Bütün gün velet peşinde koşturuyor. Milyonlarca çocuğu var sanki. Bu soğuk nevale de babaları! Emma'ya gelince... O da çenesini kapasa seksi bir piliç olabilir. Ama ne mümkün?"

"Ben bunu öldürürüm," diye tısladı Emma. "Hem de durmadan konuşurken!"

"İnsanların güzellik kavramı hakkında bir bilgim yok," dedi *kelpie*. "Ben dişilerde bol yosun severim."

"Kes sesini." Dane dizginleri çektiğinde kelpie'nin sipsivri dişleri göründü. "Güneş batmadan onları bulmalıyız." Pis pis sırıttı. "Kara Kitap'la geri döndüğümde, Horace bana bütün istediklerimi verecek. Belki Julian Blackthorn'un en küçük kız kardeşini araklarım. Dru muydu neydi? Ailede en iyi memeler onda."

Emma göz açıp kapayıncaya kadar tepesine bindi. Dane Larkspear eyerden yuvarlandı. Birlikte düştüler ama Emma çabucak ayağa fırladı. Dane'in karnına bir yumruk patlattı. Çocuk iki büklüm olurken kılıcını çekti. Bir an Julian'ın gelmeyeceğinden korktu. Ama Julian çoktan yere atlamış, *kelpie*'nin yularını çıkarıyordu.

"Lordum!" *Kelpie* ön ayaklarını kırarak onu selamladı. Bu arada, Dane acıyla inleyip öksürüyordu. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Julian. Yuları bir kenara fırlattı ve *kelpie* koşarak ormana daldı.

Emma, Dane'in tepesinde dikilerek kılıcını gırtlağına dayadı. Çocuğun boynunda bir altın pırıltısı gözüne çarptı.

"Burada ne işin var, Larkspear?" diye gürledi. "Kara Kitap'ı bulmakla biz görevlendirildik."

"Bırak beni." Başını çevirip yere kan tükürdü. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Bana zarar verirseniz, Dearborn'lar İşaret'lerinizi kazıtır."

"Henüz Kara Kitap'ı bulamadık. Dolayısıyla bizi izleyerek boşuna zaman kaybediyorsun, Dane. Bu arada bu takip işini de

beceremediğin ortada. Neydi o sapık konuşmalar? Sen Gölge Avcıları'nın yüz karasısın!"

"Kitap'ı bulamadığınızı biliyorum," dedi Dane nefretle. "Ama eninde sonunda bulacaksınız ve..."

Birden sustu.

"Ne?" dedi Emma. "Çok mu konuşuyorum?"

Ama Dane ona değil, arkasına bakıyordu. Julian kılıcıyla yanlarına gelmiş, buz gibi bakışlarıyla Dane'i süzüyordu. "Dru'ya el sürersen seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?"

Dane dirseklerine dayanarak doğruldu. "Kendini bir halt sanıyorsun," diye tısladı. "Yüce Julian Blackthorn! Kız kardeşini bana layık görmüyorsun."

"Dru daha on üç yaşında, sapık herif!" diye bağırdı Emma.

"Engizitör sizi özel bir görev için yollamadı buraya! Sizden kurtulmak istiyor, çünkü gözünde zerre kadar değeriniz yok!"

Dane çok konuştuğunu fark ederek sustu.

Emma, Julian'a döndü. "Yoksa..."

"Engizitör onu bizi öldürmesi için yolladı," dedi Julian. "Bak, Horace ona da bir madalyon vermiş."

Dane korumacı bir tavırla madalyonuna yapıştı.

Emma ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Doğru mu? Horace seni Kara Kitap'ı alıp bizi öldürmen için mi yolladı?"

"Sonra da herkese bizi perilerin öldürdüğünü söyleyecekti," dedi Julian. "Bu sayede Horace hedefine bir adım daha yaklaşacaktı."

Dane'in gözü hafifçe seğirdi. "Nasıl anladın?"

"Senden daha zekiyim de ondan. Ama gereksiz bir gurura kapılmayacağım. Sonuçta Horace'ın niyetini tahmin etmek o kadar da güç değil."

Emma kaşlarını çattı. "Birilerini tehlikeli bir göreve yollamakla, onları sırtından bıçaklaması için peşlerine adam takmak aynı şey değil. Konsey bunu öğrendiğinde..."

"Öğrenmeyecekler ki!" diye bağırdı Dane. "Buradan asla dönemeyeceksiniz. Bir ben miyim sanıyorsun?" Yalpalayarak ayağa kalktığında Emma kararsızca bir adım geri çekildi. Dane'i kolayca indirilebilirlerdi. Ya sonra? Onu bağlayacaklar mıydı? Bir şekilde İdris'e geri mi yollayacaklardı? "Lejyon'un eli kolu sandığınızdan daha uzun. Sizin gibi hainlere ihtiyacımız yok. Dünyada sizden ne kadar az kalırsa o kadar iyi. Livvy'yle iyi bir başlangıç yaptık, ama..."

Emma, Julian'ın kılıcının ışıltısını gördü. Sonraki an soğuk metal Dane'in kalbine saplandı.

Dane oltaya yakalanan bir balık gibi kasılıp kaldı. Sonra vücudu tuhaf bir açıyla büküldü ve öksürdüğünde ağzından kanlar fışkırdı. Hayretle irileşen gözleriyle Julian'a baktı.

Julian kılıcını bir çekişte kalbinden çıkardı. Dane yere yığıldı. Dudakları aralandı. Bakışları donuklaştı ve hareketsiz kaldı.

Emma, Julian'a döndü. "Ne yaptın?"

Julian çömelip kılıcını çimenlere sürttü. "Bizi öldürmeyi planlayan birini öldürdüm."

"Onu soğukkanlılıkla öldürdün! Sana silah çekmemişti."

"Mantıklı ol, Emma. Buraya bizi öldürmek için gönderildiğini kendi ağzıyla söyledi. Ben yapmasaydım o yapacaktı. Duymadın mı? Peşimizde başka katiller de var. Dane'i sağ bıraksaydım, onları yardıma çağıracaktı."

Emma bir an nefes alamadı. Julian kılıcını kınına soktu. Ayaklarının dibindeki çiçekler kan lekeleriyle kaplıydı. Emma Dane'e bakamıyordu. "Gölge Avcıları birbirlerini katletmez.

En azından bu şekilde değil. Duyguları olan insanlar böyle davranmaz."

"Belki," dedi Julian. "Ama Dane bizim için bir sorundu ve ben o sorunu ortadan kaldırdım."

Dallar hışırdadı. Az sonra, *kelpie* göründü. Güneş ışığında yemyeşil parlıyordu. Dane'in yanına gitti. Emma bir an eski efendisinin yasını tuttuğunu sandı.

Ama sonra *kelpie* iğne gibi sivri dişlerini Dane'in kanlı göğsüne daldırdı. Havayı kanın metalik kokusu doldurdu. *Kelpie* bir parça et koparıp yeşil, kanlı dişleriyle Julian'a baktı. Tüyler ürpertici bir Noel sahnesi gibiydi.

"Aman Tanrım," diye inledi Emma.

"Affedersiniz," dedi *kelpie*. "İsterseniz paylaşalım. Çok lezzetli."

Bu kanlı sahne Julian'ı pek de etkilememişti. "Hayır, teşekkürler," dedi kayıtsızca.

"Cömertliğin gözlerimi yaşarttı, Julian Blackthorn," dedi *kelpie*. "Bir gün sana borcumu ödeyeceğim."

"Gitmeliyiz," diye homurdandı Emma. Öğürmemek için kendini zor tutuyordu. Dane'in beyaz kaburga kemiklerini görünce tiksintiyle başını çevirdi. "Hadi!"

Baktığı her yerde kan vardı. Çiçeklerde, Dane'in arkaya devrilen gözlerinde... Hava kan kokuyordu. Bir huş ağacının gövdesine tutundu.

"Emma?" dedi Julian arkasından ve o anda, toynak sesleriyle irkildiler. Ağaçların arasından biri gri, diğeri doru iki at fırladı. Binicileri periydi. Gri atın sırtında sarışın bir kadın, doru aygırda buğday tenli bir adam vardı.

"Neresi burası? Perilerin buluşma noktası mı?" diye homurdandı Emma başını ağaca dayayarak.

"Emma Carstairs?" dedi sarışın kadın. Emma onu hemen tanıdı. Mark'ın teyzesi Nene'ydi. Yanındaki adam da Seelie Kraliçesi'nin tebaasından Fergus.

"Ne bu? Ölü bir Gölge Avcısı mı?"

"Beni tutsak etti," dedi *kelpie*. "Bu iyi insanlar beni kurtardı."

"Git, *kelpie*," dedi Fergus. "Burayı derhal terk et. Seelie asillerinin sözleri senin kulaklarına göre değil."

Kelpie kişnemeyle iç çekme arası bir ses çıkardı ve Dane'in cesediyle birlikte ağaçların arasında gözden kayboldu. Emma sırtını ağaca yaslayarak yavaşça döndü. Cesedin gittiğine seviniyordu ama yerde hâlâ kanlar vardı.

"Emma Carstairs ve Julian Blackthorn," dedi Nene. "Rotanızı Seelie Sarayı'na çevirdiniz. Neden?"

"Hayır," dedi Emma. "Biz Unseelie Sarayı'na gidiyoruz."

"Diyar'da hangi yolların nereye çıktığını sizden daha iyi biliyoruz," diye tısladı Fergus. "Bizimle insan oyunları oynamayın."

Emma itiraz etmek için ağzını açmıştı ki, Julian'ın başını iki yana salladığını gördü. Periler haklıydı demek. Gerçekten de yanlış yönde ilerliyorlardı. Julian nedense ona yalan söylemişti.

İhanetin buruk tadı ağzını doldurdu. Kandan bile daha acıydı.

"Kara Kitap elimizde," dedi Julian, Nene'ye. Emma'nın ağzı beş karış açık kaldı. Neden bahsediyordu? "Periler Diyarı'na onun için döndük. Kraliçe onu ele geçirmemizi istedi. Biz de sözümüzü tuttuk."

Başını arkaya atıp sırtını dikleştirdi. Yüzü solgundu ama mavi-yeşil gözleri pırıl pırıldı. Yanaklarına bulaşan kanlarla bile

o kadar güzeldi ki. Emma bunu fark edememeyi isterdi ama elinde değildi.

"Seelie Kraliçesi'yle resmi bir görüşme talep ediyoruz," dedi Julian.

9

HAŞMETLİ SALONLAR

Diana, Gwyn'le göklerde süzülürken tüm endişelerine rağmen kendini özgür hissediyordu. Emma'yla Julian evde güvende olmalıydı ama onlarla görüşememe fikri hoşuna gitmiyordu. Beraber geçirdikleri beş yıldan sonra, onları ailesi gibi gördüğünü ve Alicante'yle bağlarının gitgide koptuğunu daha yeni yeni fark ediyordu.

Sokaklarda gezinirken, tanıdık yüzler bile yabancıların maskeleri gibi geliyordu. *Horace Dearborn'un engizitör olması için oy verdin mi? Kız kardeşlerinin ölümü için Blackthorn'ları suçluyor musun? Perilerin canavar olduğuna inanıyor musun? Gerçekten sen kimsin?*

Ihlamur ağaçlarının arasındaki küçük açıklığa inerlerken, Gwyn'e daha sıkı sarıldı. Ay ufalmış ve gölgeler çoğalmıştı. Attan ilk Gwyn indi. Diana'ya yardım etti. Bu kez eyerindeki çantalar yiyeceklerle dolu değildi. Ama beline küt bir kılıç takmıştı. Diana, Gwyn'in ona güvendiğini biliyordu. Onu bu gece buraya getirmesini istediğinde soru sormamıştı. Ama Gwyn diğer Gölge Avcıları'na güvenmiyordu ve bunda da haksız sayılmazdı.

Gölgelerin arasında bir ışık yandı. Jia bir kayalığın arkasından çıktı. Meclis Başkanı onlara doğru yürürken, Diana kaşlarını çattı. Buraya son gelişinde ormanın tabanı çimenlerle kaplıydı. Ama şimdi Jia'nın pabuçları kuru yosunları eziyordu. Belki de sonbahar yaklaştığı içindi. Ya da...

"Diana," dedi Jia. "Yardımın gerek."

Diana elini kaldırdı. "Önce Emma'yla Julian'ı neden göremediğimi söyle."

"Sadece seninle değil ki, onları hiç kimseyle görüştürmüyorlar." Düz bir taşa oturup bacak bacak üstüne attı. "Horace soruşturma sürecine gölge düşmesini istemediğini söylüyor."

Diana hayretle inledi. "Onları ifade vermeye nasıl zorlayacak? Ölümcül Kılıç kırıldı!"

"Endişeni anlıyorum," dedi Jia. "Ama New York'a gitmeden önce Simon'la konuştum. O ve Isabelle bu sabah Emma'yla Julian'ı görmüş. Gayet iyilermiş ve Horace'la görüşmeleri olabileceği kadar iyi geçmiş."

Diana biraz rahatlasa da hâlâ siniri tepesindeydi. "Jia, bir şeyler yapmalısın. Dearborn onları daha ne kadar hapis tutacak? Kılıç'ın ne zaman tamir edileceği meçhul."

"Biliyorum," dedi Jia. "Seninle ondan buluşmak istedim. Desteğini istediğimi söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Lejyon ormandaki çürümeden haberdar," dedi Jia. "Sonuçta Patrick, Manuel'e orayı gösterdi. Ne kadar tehlikeli olduklarını fark edemedik. Çocuklar bile kuyumuzu kazıyormuş meğer." İç çekip Gwyn'e baktı. Vahşi Av'ın lideri konuşulanları ifadesiz bir yüzle dinliyordu. Peri Sarayları arasındaki politik düelloyu yakinen takip edenlerden biri de oydu. Diana, Gwyn'in tüm

bunlar hakkındaki düşüncelerini merak ediyordu doğrusu. "Çürümeyi siyasete alet ediyorlar," diye devam etti Jia. "Bunun perilerin sabotajı olduğunu iddia ediyorlar. Hatta çürümeyi durdurmak için ormanı yakmak niyetindeler."

"İşe yaramaz," diye söze karıştı Gwyn. "Orman yandığıyla kalır. Çürüme bozulma ve ölüm demek. Yıkımı yıkımla durduramazsın."

Jia gözlerini ona dikti. "Haklılar mı peki? Çürümeye bir peri sihri mi neden oluyor?"

"Hayatımda hiç böyle bir peri sihri görmedim ve biliyorsunuz, ben çok uzun bir hayat yaşadım. Unseelie Kralı'nın tamamen masum olduğunu iddia edemem. Ama bunun ardında Periler Diyarı'nda bulamayacağınız kadar şeytani bir büyü var. Bir kere doğası itibarıyla son derece gayritabii."

"Sonuçta ormanı yakmakla bir yere varamazlar," dedi Diana.

"Yine de bir çıkar elde edecekleri muhakkak," diye karşılık verdi Gwyn. "Brocelind'i evleri bilen Aşağı Dünyalılar yuvasız kalacak. Nesillerdir burada yaşayan bütün periler ve kurt adamlar."

"Bana kalırsa, bunu Aşağı Dünyalılar'ı İdris'ten sürmenin ilk adımı olarak görüyorlar," dedi Jia. "Dearborn, Meclis Salonu'nda yaşananların ardından baş gösteren paniği kullanarak Aşağı Dünyalılar için daha sıkı kanunlar uygulanmasını sağlayacak. Er geç ortalığı karıştıracağını biliyordum ama İdris'i Aşağı Dünyalılar'dan temizleme operasyonuna bu kadar çabuk başlayacağı aklıma gelmezdi."

"Konsey bir noktada onunla birlikte hareket eder mi dersin?" diye sordu Diana.

"Ben de bundan korkuyorum," dedi Jia. "Gözlerini korku ve nefret bürüdü. Kendilerine zarar verdiklerinin farkında bile

değiller. İşin kötüsü kurunun yanında yaş da yanacak."

Diana titremesini durdurmak için kollarını gövdesine doladı. "Ne yapabiliriz?"

"Horace iki gün önce bir toplantı talebinde bulundu. Planlarını ilk kez kamuoyuna açıklayacak. İnsanlar sana saygı duyuyor. Wrayburn'ler şerefli bir aile ve Karanlık Savaş'ta cesurca çarpıştın. Dearborn'a karşı koymalıyız. Çoğu ona bulaşmaktan korkuyor."

"Ben korkmuyorum," dedi Diana. Gwyn'in ona hayranlıkla baktığı gözünden kaçmadı.

Jia başını salladı. "Dünya çok çabuk değişebiliyor. Önünde umutlu bir gelecek varken bir bakıyorsun nefret ve bağnazlık bulutları tepende dolaşıyor."

"Aslında o kara bulutlar hep buradaydı, Jia," dedi Diana. "Birdenbire tepemizde bitmediler."

Jia fazlasıyla bitkin görünüyordu. Belki de buraya kadar yürümüştü. Ama Diana Meclis Başkanı'nı yoranın fiziksel aktiviteleri olduğunu sanmıyordu. "Bakalım, semalarımızı temizlemeye yetecek kadar güç toplayabilecek miyiz?"

"Önce ataçtan tork anahtarı yapacağız," dedi Kit.

"Neden ne yapacağız?" Dru saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp kocaman gözlerini Kit'e dikti. Kütüphanedeki uzun masalardan birinde oturuyorlardı. Önlerinde bir asma kilitle bir avuç ataç vardı.

Kit bıkkınla homurdandı. "Atacın ne olduğunu bilmiyor musun?"

Dru alınmış gibi dudaklarını büzdü. "Biliyorum tabii. Şunlar işte. Ama ne yapacağımızı anlamadım."

"Göstereceğim. Önce bir ataç al."

Dru ataçlara uzandı.

"Bak şöyle büküp L yap. Düz kısmı üste gelecek. Tamam, güzel." Dru bütün dikkatini elindeki ataca verdi. Siyah tişörtünde MEZARCI yazıyordu ve altında çatlak bir mezar taşı resmi vardı.

Kit ikinci bir ataç alıp tamamen düzleştirdi. "Bu da maymuncuk."

"Tamam," dedi Dru. "Kilidi nasıl açacaksın?"

Kit güldü. "Sabırlı ol. Asma kilidi al. Tork anahtarını anahtar deliğinin en altına sokup sabitle."

Dru denileni yaptı. Dilini çıkarmıştı. Dikkatle ders kitabını okuyan küçük bir kız gibi görünüyordu.

"Şimdi kilidin döneceği yöne doğru çevir. Sola değil. Tamam, süper. Öbür eline maymuncuğu al."

"Bir dakika," dedi Dru gülerek. "Kafam karıştı."

"Dur, göstereyim." Kit maymuncuğu kilide sokarak silindirleri yokladı. Babası maymuncukla kaç tane olduklarını saymayı öğretmişti. Bu asma kilitte beş tane vardı. Maymuncuğu usulca oynatarak silindirleri teker teker kaldırdı. "Tork anahtarını çevir," dedi birden. Dru boş bulunarak irkildi. "Sağ tarafa."

Dru çevirdi ve asma kilit açıldı. Dru boğuk bir çığlık attı. "Vay canına!"

Kit gülümsedi. Küçük bir kız kardeşi olmasını isteyeceği hiç aklına gelmezdi doğrusu. Ama ona bir şeyler öğretmek zevkli olurdu.

"Ty bunu yapmayı biliyor mu?" diye sordu Dru.

"Sanmam," dedi Kit. Asma kilidi kapatıp ona verdi. "Ama

hızlı öğreneceğinden eminim." Maymuncuğu da Dru'ya verdi ve arkasına yaslandı. "Sıra sende."

"Ama daha tam anlayamadım."

"Yaparak daha çabuk öğrenirsin." Kit'in babası da hep böyle derdi.

"İşte şimdi Julian gibi konuştun," dedi Dru. Yanaklarını şişirip kilidi kurcalamaya başladı. Tırnaklarına siyah oje sürmüştü. Kit onun maymuncuğu büyük bir beceriyle tutuşundan etkilenmişti doğrusu.

"Birinin beni Julian Blackthorn'a benzetebileceği aklımın ucundan geçmezdi."

Dru başını kaldırdı. "Babacan anlamında söyledim. Babam gibi konuştun ya?" Tork anahtarını çevirdi. "Ty'la arkadaş olduğunuz için çok mutluyum," dedi birden. Kit'in kalp atışları hızlandı. "Yani hep Livvy vardı," diye devam etti Dru. "Başka arkadaşlara ihtiyacı yoktu. Onlarınki kimsenin giremediği özel bir kulüp gibiydi. Ama seni aralarına aldılar."

Elinde kilitle duraksadı. Siyah, gür kirpiklerle çevrili mavi-yeşil gözleri Livvy'ninkilere çok benziyordu.

"Ben..." Kit ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı.

"Bozuluyorum sanma. Ben daha küçüğüm. Sen olmasaydın bile Ty bana yakınlık göstermezdi." Sözlerini onaylarcasına başını salladı. "Ben Julian'ı seviyorum. O baba gibidir. Bizi hep kayırır. Ama Ty hep benim uçuk kaçık abimdi. Odasında bir sürü abuk sabuk zımbırtı var. Hayvanlar ona bayılır. Bilmediği hiçbir şey yok..."

Birden sustu ve yanakları kızardı. Ty gelmişti. Nemli saçları hafifçe dalgalanmıştı. Kit karnında bir titreşim hissetti. Ty'ın tam ondan bahsederlerken birden odaya girmesine şaşırdığı

için böyle hissettiğini düşündü. Ya da kendini buna inandırmaya çalıştı.

"Kit bana anahtarsız kilit açmayı öğretiyor," dedi Dru.

"İyi," dedi Ty. "Ama şimdi Kit'le konuşmalıyım."

Kit alelacele ayağa fırlarken masadaki ataçların birkaçını düşürdü. "Dru çok becerikli."

"İyi," dedi Ty yine. "Ama seninle konuşmam gerek."

"Konuş öyleyse," dedi Dru. Elindeki aletleri masaya bırakıp öfkeli bakışlarını abisine dikti.

"Yalnız," diye mırıldandı Ty.

Dru sanki bunu hiç beklemiyormuş gibi, surat astı. Sonra kalkıp kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

"Neden..." diye başladı Kit ama gerisini getiremedi. Ty'a kızamadı.

Ty fermuarlı hırkasının önünü açıp elini iç cebine soktu. "Bu gece Hayalet Pazar'a gitmeliyiz."

Kit dikkatini toplamaya çalıştı. "Pazar'a girmem yasak. Bence senin de öyle."

"Kapıda rica edebiliriz," dedi Ty. "İnsanların böyle şeyler yaptıklarını okumuştum. Hayalet Pazarların kapıları var değil mi?"

"Evet. Ama insanları içeride ya da dışarıda tutmak için değiller. Daha çok buluşma yeri olarak kullanılıyorlar. Bu arada Pazar'ın başındaki adama ricacı olabilirsin tabii. Ama Barnabas benden nefret ediyor."

Ty masadan aldığı atacı ilgiyle süzdü. Boynunda çürükler vardı. Kit şaşırdı. Onları daha önce fark etmemişti. Ama kim kimdeki çürükleri fark ederdi ki? Ty, Londra'da Biniciler'le dövüşmüştü. Herhalde o günden kalmışlardı. "Biz de onu ikna ederiz."

"Nasıl becereceksin? İkimiz de ağzı laf yapan tipler değiliz."

Ty atacı düzleştirirken Kit'e o nadir gülümsemelerinden biriyle baktı. "Ben değilim ama sen öylesin."

"Yok canım..." Kit sırıttığını fark ederek sustu. Hiçbir zaman kendisine yöneltilen iltifatları zarafetle kabullenebilen biri olmamıştı. Hep buruk ve saldırgan bir yanı vardı. Ama Ty Blackthorn her nasılsa onun bütün koruma kalkanlarını birer birer indirmişti. Kit ona karşı çözüldüğünü hissediyordu.

Ty, Kit'in şapşal gülümsemesinin farkında değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Sorun şu ki, ikimiz de araba kullanmıyoruz. Pazar'a ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ama iPhone'un var," dedi Kit. "Enstitüde de birkaç tane gördüm."

"Evet, ama..."

"Seni Uber denen faydalı icatla tanıştırmama izin ver," dedi Kit. "Hayatın değişecek, Ty Blackthorn."

"Ah, Watson," dedi Ty atacı cebine atarak. "Kendin ışıklı biri olmayabilirsin ama ışığı iletme yeteneğin tartışılmaz."

Diego, Gladstone'un onları kütüphaneye kilitlemek istemesine şaşırmıştı. Orayı hiçbir zaman güvenli bir oda olarak düşünmemişti. Ama silahlarıyla, stel'ini alıp onu Kieran'la birlikte kütüphaneye kapadıklarında fikri değişti.

Bir kere duvarlar çok kalındı. Geniş ve yüksek cam tavan dışında bir pencere yoktu. Çıplak duvarlara tırmanmak imkânsızdı. Silah niyetine kullanılabilecek bir şey de bulamadılar. Diego ancak kitapları fırlatıp masaları devirebileceklerini düşündü. Ama bunların da pek etkili olacağını sanmıyordu.

Kieran yerden biten dev ağacın altında oturuyordu. Diego ona doğru yürürken ağacın en yüksek dallarına baktı. Ne yazık ki, tavanla aralarında hatırı sayılır bir mesafe vardı.

Kieran avuçlarını gözlerine bastırmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Diego.

Kieran ellerini indirdi. "Üzgünüm." Diego'ya baktı. Avuçlarının baskısından elmacık kemikleri kızarmıştı.

"Önemli değil. Yaralısın. Ben bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum."

"Hayır. Üzgünüm, çünkü yapamıyorum."

"Neyi?"

"Kaçamıyorum. Vicdan azabımın dikenli dallarına takıldım ve kurtulamıyorum. Debelendikçe kendimi kanatıyorum."

Havuza bakarsan ya da içinde yüzersen başkalarına çektirdiğin acıları hissediyorsun. "Hiçbirimiz masum değiliz," dedi Diego. Ailesini ve Cristina'yı düşündü. "Her birimiz bir başkasına acı çektiriyoruz. Bilerek ya da bilmeden."

Kieran başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun." Alnına düşen bir tutum saçı gümüş renginden maviye dönüştü. "Av'dayken, rüzgârda ya da suda sürüklenen bir samandım. Tek yapabildiğim diğer samanlara tutunmaktı. Dünyaya hiçbir katkım ya da etkim olmadığını düşünüyordum. O kadar değersizdim ki ne bir faydam olabilirdi ne de bir zararım." Yumruklarını sıktı. "Şimdi Emma'nın ıstırabını ve Mark'ın kederini hissedebiliyorum. Av'dayken zarar verdiğim herkesinkini. Hatta ölürken Erec'in çektiği acıyı. Eylemleri suya yazılan biri olarak nasıl bu kadar acıya sebep olabildim?"

Gümüş ve siyah gözlerinde dehşet vardı. "Kieran," dedi Diego. "Sen bu dünyada sadece acılara neden olmadın ki.

İyilikler de yaptın. Ama o havuz sana bir tek senin yüzünden incinenleri gösterdi."

"Sen iyiliklerimi nereden bileceksin?" diye bağırdı Kieran. "Beni ne kadar tanıyorsun?"

"Seni değil ama Cristina'yı tanıyorum. O sana inanıyor. Seni saklamayı neden kabul ettim sanıyorsun? Cristina'nın bir bildiği vardır mutlaka diye düşündüm."

Kieran'ın Cristina'nın adını duyunca suratını buruşturduğunu görüp sustu. "Bir daha yüzüne nasıl bakarım?" diye sordu peri prensi.

"Cristina'nın ne düşündüğü bu kadar önemli mi?" Diego şaşırmıştı doğrusu. Kieran, Cristina'yı ne kadar tanıyordu ki?

"Hem de hayal bile edemeyeceğin kadar," dedi Kieran. "Zara'yla nişanlanıp onun kalbini kırdıktan sonra yüzüne nasıl bakabildin?"

"Şimdi bunu konuşmak zorunda mıyız?"

Kieran gözlerini suratına dikince iç çekti. "Evet, Cristina'yı hayal kırıklığına uğrattım. Güvenini kaybettim. Bunun nasıl bir his olduğunu az çok tahmin edersin. Sevdiğim birini yarı yolda bıraktım."

"Belki de edemem," dedi Kieran acı acı. "Kimse bana Mükemmel Kieran demiyor."

"Ben de bu ismi kendi kendime takmadım! Kimse kendine Mükemmel diye isim takmaz!"

Kapının dışındaki gürültüyle ikisi de tetikte bekledi. Gelen Divya'ydı. Diego onu görünce şaşırdı.

Divya kavgadan çıkmış gibiydi. Yüzünde tırmık izleri ve kan lekeleri vardı. Elindeki anahtarı gösterdi. "Revirde olay çıktı. O sırada Gladstone'dan yürüttüm. Fark etmeden tüyelim."

Diego koşup başını koridora uzattı. "Neler oluyor? Rayan nerede?"

"Bilgi toplamaya çalışıyor. Alicante'den gelen ama Lejyon'dan olmayanlardan. Herkesin stel'lerine el kondu. Zara sen Kieran'ı götürdükten hemen sonra İdris'e döndü. Bu arada Gladstone Samantha'yla revirde." Dudaklarını ısırdı. "Samantha iyi değil."

Kieran ayağa kalkmıştı ama hâlâ ağaca tutunuyordu. "Kaçın," dedi. "Benim peşimdeler. Benim için kendinizi yeterince tehlikeye attınız zaten."

Divya ona dik dik baktı. "Havuza düştün diye kendini mi feda edeceksin? Bana bir kötülüğün dokunmadı, peri."

"Benim yüzümden korkup endişelendin," dedi Kieran. Bakışları bir tuhaftı. Hortlak görmüş gibi. "Beni sakladığın için kendi güvenliğinden ve başkalarınınkinden endişe ettin. Rayan için korktun." Diego'ya baktı. "Ve sen..."

Diego elini kaldırdı. "Lütfen. Kendi hislerimi dinlemek istemiyorum."

"Hangi erkek ister ki?" diye alay etti Divya. "Bir konu daha var. İkinizi de ilgilendiriyor. Arkadaşları, Samantha'yı getirmeden önce Zara, Gladstone'la revirde gülüşüyordu. Engizitör iki Gölge Avcısı'nı Periler Diyarı'na bir intihar görevine yollamış. Kara Kitap'ı bulmalarını istemiş."

"Jace'le Clary'yi mi?" diye sordu Diego şaşkınlıkla. "Ama o bir intihar görevi değil."

"Onlardan bahsetmiyorum zaten. Emma Carstairs ve Julian Blackthorn dün yola çıkmış."

"Kendi rızalarıyla asla böyle bir görevi kabul etmezlerdi," dedi Kieran. "Julian hiçbir koşulda kardeşlerini bırakmaz."

"Bunun bir intihar görevi olduğundan haberleri yok. Dearborn peşlerine adam takmış. Onları öldürecek."

"Bu Yasa'ya aykırı." Diego söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Yoksa Horace'ın yasa masa dinlemeyeceğini o da pekâlâ biliyordu.

"Horace Dearborn'dan söz ediyoruz," dedi Kieran, Diego'nun hislerine tercüman olarak. Yanakları kızarmıştı. "O adam kendi çıkarlarından başka ne düşünür? Kendisiyle aynı fikirleri paylaşmayan Nefilimler'i bile Aşağı Dünyalılar kadar hor görüyor. Elinden gelse hepsini yok eder."

"Kieran doğru söylüyor," dedi Divya. "Dearborn artık bir engizitör. Bütün kanunları çıkarlarına hizmet edecek şekilde değiştirme yetkisi var."

"Gitmeliyiz," dedi Kieran. "Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Blackthorn'ların bu tuzaktan bir an önce haberi olmalı. Mark'la Cristina bir çare..."

Divya sözünü kesti. "Bütün çıkışlara nöbetçi dikmişler. İmkânsız demiyorum ama Rayan, Gen ve diğerlerine ihtiyacımız olacak. Lejyon'la üçümüz savaşamayız. Stel'lerimiz bile yok. Bir plan yapmalıyız."

"Vakit yok," dedi Kieran ısrarla.

Diego birden Cristina'yı düşündü. Diego'dan Kieran'ı saklamasını rica eden mektubunda peri prensinden nasıl söz ettiğini hatırladı. Cristina küçük bir kızken perilere hayrandı. Soğuk Barış imzalandığında ağlamıştı. Diego'ya perilerin ne kadar harikulade olduğunu söyleyip durmuştu. Onların güçleri dünyanın en kutsal sihrinin bir parçasıydı.

"Kieran," dedi Diego sertçe. "Sen bir peri prensisin. Bir peri prensi gibi *davran*!"

Kieran ona vahşi ve karanlık bir bakış fırlattı. Hırıltılı nefesler almaya başladı. Bir ağacın dalına uzandığında Divya, Diego'ya, *ne halt ediyorsun*, dercesine baktı.

Kieran gümüş ve siyah gözlerini kapadı. Yüzü solgun bir maskeyi andırıyordu. Ağacın yaprakları birden rüzgâr çıkmış gibi hışırdamaya başladığında çenesini sıktı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Divya.

Ağacın gövdesi boyunca kıvılcımlar çakarken odayı onların çıtırtısı doldurdu. Sonra kıvılcımlar toplanıp Kieran'ı sarmaladı. Vücudunun dış hatları altın rengine boyandı. Saçları yeşile çalan tuhaf bir altın sarısına boyandı. Diego onu huşuyla izliyordu.

"Kieran," diyecek oldu.

Ama Kieran ellerini kaldırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Dudaklarından yabancı bir dilde kelimeler döküldü. Diego, *Cristina burada olsaydı keşke,* diye düşünmeden edemedi. O ne söylediğini tercüme edebilirdi. Az sonra, Kieran sesini yükseltti. Birkaç kere, "Rüzgâr Mızrağı," diye haykırdı.

Rüzgâr Mızrağı mı, diye düşündü Diego. *O şey değil miydi?*

Divya bağırdı. "Birileri geliyor!" Koşup kütüphanenin kapısını kilitledi. "Çok kalabalıklar. Diego, ne yapacağız?"

Cam tavan patladığında ikisi de donup kaldı.

Beyaz, kanatlı bir at tavanın kırık camları arasından aşağı süzüldü. Asil ve çok güzeldi. Diego üzerlerine yağan camlardan kurtulmak için kendini masanın altına atarken, Divya'yı da yanına çekti. Kieran gözlerini açtı. Bir ok gibi havayı yırtarken, aynı zamanda bir tüy kadar narin görünen Rüzgâr Mızrağı'nı karşılamak için ellerini uzattı.

"Melek aşkına," diye fısıldadı Divya. "Küçükken midillilere bayılırdım."

Kieran bir hamlede Rüzgâr Mızrağı'nın sırtına atladı. Saçları her zamanki mavi-siyah rengini almıştı. Ama vücudu hâlâ enerjiyle doluydu. Her hareketinde parmak uçlarından kıvılcımlar saçılıyordu. Diego'ya elini uzattı. Diego, Divya'yla birlikte masanın altından çıktı. Kırık camların üzerinden Kieran'a doğru yürüdüler.

"Benimle gelin," dedi peri prensi. Odanın içinde buz gibi rüzgârlar esiyordu. Burunlarına Karpatlar'ın ve göl suyunun kokusu doldu. Kırık tavandan yıldızlarla bezeli gökyüzü görünüyordu. "Burada güvende değilsiniz."

Ama Divya başını iki yana salladı. Diego da kaçma arzusunu bastırıp "Sen git," dedi. "Biz kalıp savaşacağız. Bizler Gölge Avcıları'yız. Kaçıp kötülerin komplolarına hizmet etmeyeceğiz. Direnmek zorundayız."

Kieran duraksadı ama tam o sırada kütüphanenin kapısı açıldı. Gladstone'la bir düzine kadar Lejyon mensubu içeri doluştu. Karşılaştıkları manzarayla gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Gladstone. "Manuel! Anush!"

"Kieran, git!" diye gürledi Diego. Kieran, Rüzgâr Mızrağı'nın yelesine tutundu ve Manuel daha bir adım bile atamadan gökyüzüne fırladılar. Beyaz at ardında pırıltılı bir iz bırakarak gözden kaybolmadan önce Diego, Kieran'ın ona son bir kez baktığını görür gibi oldu.

Arkasından birinin yaklaştığını duydu. Divya odanın karşısından çaresizlikle ona bakıyordu. Gözlerinde yaşlar vardı. Kuzeni Anush bir an bile tereddüt etmeden ellerini arkasında kelepçeledi.

Diego, Manuel'in fısıltısıyla irkildi. "Çok pişman olacaksın," dedi. "Çok, ama çok pişman olacaksın, Rocio Rosales."

Ve Diego'nun dünyası kararardı.

Nene, Emma'yı gri atının terkisine bindirdi. Julian da Fergus'un atına bindi. Gün geceye karışırken yeşil dalların arasından sızan güneş ışığı koyu bir bronz rengine dönüştü. Konuşmaya fırsatları olmamıştı. Emma'nın huzursuzluğu giderek artıyordu.

Julian neden böyle bir işe kalkışmıştı? Seelie Sarayı'nda ne yapacaklar, Kraliçe'ye ne söyleyeceklerdi? En önemlisi de oradan nasıl kurtulacaklardı?

Emma, Julian'la konuşmak için yanıp tutuşsa da bir yanı ona fazlasıyla öfkeliydi. Julian nasıl olur da planın en önemli kısmını ondan saklardı? Emma'nın hiçbir şey bilmeden Periler Diyarı'na bodoslama dalmasına izin vermişti resmen! *Sana söylemedi, çünkü hoşlanmayacağını biliyordu,* diye düşündü.

Magnus'un büyüsü olmasaydı, Julian ona asla yalan söylemezdi. Şimdiye kadar Emma'ya her zaman dürüst davranmıştı. Emma aileden biriydi. Onun en yakınlarındandı. Dolayısıyla yalanlardan muaftı. Yalanlar ve planlar düşmanlar içindi. Ama büyü Julian'ın kişiliğini değiştirmişti. Belki de artık gerçek karakteri buydu.

Ormanı arkalarında bırakıp yeşil kırlara girdiler. Etrafta kimsecikler yoktu. Mavi ve mor çiçeklerle bezeli çimenler kilometrelerce uzanıyordu. Uzakta leylak rengi dağlar vardı. Birden karşılarında yeşil bir gelgit dalgasını andıran bir tepe yükseldi ve bir kale kapısını andıran mermer giriş göründü.

Emma, Periler Diyarı'ndaki şeylerin durmadan değiştiğini biliyordu. Geçen sefer, Seelie Sarayı'na bir tepeden girmişler ve kendilerini dar bir koridorda bulmuşlardı. Şimdi şaha kalkmış at figürlerinin süslediği, bronz bir kapının altından geçiyorlar-

dı. Nene'yle Fergus atlarından indi. Emma'nın ayakları mermer zeminle buluştuğunda atların dizginlerini minik perilerin tuttuğunu gördü. Hızla çırptıkları kanatları mavi, kırmızı ve altın sarısı ışıldıyordu.

Atlar vızıldayarak uçan perilerin önderliğinde ahırın yolunu tuttu. "Şunlardan birinin sabahları saçlarımı yapmasını isterdim doğrusu," dedi Emma, Nene'ye. Nene'nin dudaklarında anlaşılmaz bir gülümseme uçuştu. Mark'la benzerlikleri şaşırtıcıydı. Nene'nin de beyaza çalan, sarı bukleleri ve ince, narin bir yüzü vardı.

Fergus gözlerini kıstı. "Oğlum da küçük bir periyle evli," dedi. "Ama lütfen bunun hakkında münasebetsiz sorular sormayın."

Julian kaşlarını kaldırmakla yetindi. Emma'yla ikisi Nene'yle Fergus'un peşine takıldı. Mermer bir odadan tepenin derinliklerine doğru uzanan toprak bir tünele girdiler.

"Sanırım her şey planına uygun ilerliyor, ha?" diye sordu Emma buz gibi bir sesle. Konuşurken Julian'ın yüzüne bile bakmamıştı ama o bildik sıcaklığını yanında hissediyordu. Kör ve sağır olsa bile *parabatai*'sinin varlığını duyumsayabilirdi. "Kara Kitap konusunda yalan söylediysen, ikimiz de hapı yuttuk demektir."

"Yalan söylemiyorum. Londra Enstitüsü'nün yakınında bir fotokopici vardı. Göreceksin."

"Enstitüden ayrılmaman gerekiyordu, Julian..."

"Tek seçeneğimiz buydu. Belki fazla kuralcı olduğun için göremiyorsun ama istediğimiz şeye ancak böyle ulaşabiliriz."

"Nasıl olacak?" diye tısladı Emma. "Neden Seelie Kraliçesi'ne geldik? Ona asla güvenemeyiz. Horace'la Annabel'den farkı yok."

Julian'ın gözleri uzun tünelin duvarlarına gömülü yeşim taşları ve kuvarslar gibi parlıyordu. Toprak zemin az sonra yerini çağla yeşili karolara bıraktı. "Kraliçe'ye güvenerek hareket etmiyorum zaten," dedi Julian.

Emma sinirden duvarları tekmeleyebilirdi. "Kraliçe'yi hiçbir şekilde planlarına katmamalıydın, anlamıyor musun? Onun ihaneti yüzünden hepimiz Soğuk Barış'ın sonuçlarına katlanıyoruz."

Julian gri, dantel bir perdenin altından geçmek için eğildi. "Bu peri karşıtı sözleri senden hiç beklemezdim."

Emma peşinden koşturdu. "Genelleme yapmıyorum. Ama Kraliçe sınır tanımaz... Ah, merhaba, Majesteleri!"

Kahretsin. Gri perdenin ardında Kraliçe'nin taht odası vardı. Tahtında oturan Seelie Kraliçesi, Emma'yı soğuk bakışlarla süzdü.

Oda geçen seferki gibi görünüyordu. Eski bir yangınla harap olup kaderine terk edilmiş gibiydi. Mermer zemin kararıp çatlamıştı. Kraliçe'nin bronz tahtında pas lekeleri vardı. Yüksek arkalığı bir yelpaze gibi açılıyordu. Duvarlarda yer yer oyuklar göze çarpıyordu.

Kraliçe ateş ve kemikti. Mavi ve altın işlemeli elbisesinin sımsıkı korsajından köprücükkemikleri fırlamıştı. Uzun, çıplak kolları sopa gibi incecikti. Koyu kızıl, gür saçları kan ve ateş dalgaları gibi çağlıyordu. Mavi gözleri, beyaz, ince yüzünde gaz alevi gibi parlıyordu.

Emma boğazını temizledi. "Ben de tam *kraliçe güzellikte sınır tanımaz,* diyordum."

"Bu tür laubaliliklere hiç gelemediğimi bilirsin, Emma Carstairs."

"Yolda pusuya düşürüp saldırmışlar," dedi Nene. "Size peri haberciler yolladık ve..."

"Biliyorum," dedi Kraliçe. "Yine de bu kabalığı affedemem."

"Sarışına söyle de daha fazla uzatmasın," diye fısıldadı Fergus, Nene'ye.

"Haklısınız, efendim," dedi Emma.

"Diz çök!" diye gürledi Kraliçe. "Sen de, Julian Blackthorn. Karşınızda kim olduğunu unutmayın."

Emma çenesini havaya dikti. "Biz Nefilim'iz," dedi. "Diz çökmeyiz."

"Bir zamanlar bin adam gücünde devler olduğunuz için mi?" diye alay etti Kraliçe. "Ama unutmayın ki devler de düşer."

Julian bir adım öne çıktı. Kraliçe'nin hesapçı gözleri yüzünde dolaştı. "Boş formalitelerle vakit kaybetmeye devam mı edelim, yoksa gerçekten istediğiniz şeyi mi konuşalım?"

Kraliçe'nin mavi gözlerinde pırıltılar yanıp söndü. "Sizde gerçekten istediğim bir şey olduğunu mu ima ediyorsun? İyi düşün. Bir hükümdarın ne istediğini tahmin etmek kolay değildir."

"Ölülerin Kara Kitabı elimde," dedi Julian.

Kraliçe güldü. "Oysa ben onu bir başkasına kaptırdığını duymuştum. Kız kardeşinin hayatıyla birlikte."

Julian'ın yüzü bembeyaz kesildi ama soğukkanlılığını korudu. "Kara Kitap'ın hangi kopyasını istediğinizi belirtmemiştiniz." Emma'yla Kraliçe'nin şaşkın bakışları arasında çantasından bir dosya çıkardı. Beyaz kâğıtlar plastik bir silindirle birbirine tutturulmuştu.

Kraliçe arkasına yaslandı. Alev rengi saçları koyu bronz fonda kızıl pırıltılar saçıyordu. "Bu Kara Kitap değil."

"Sayfaları incelerseniz yanıldığınızı anlarsınız," dedi Julian. "Kitapların içeriği önemli. Telefonumla Kara Kitap'ın her bir sayfasının fotoğrafını çektim. Sonra onları yazdırdım ve bir fotokopicide dosya haline getirdim."

Kraliçe başını yana eğdiğinde, kaşlarının ortasındaki ince altın halka parladı. "Sizin ölümlü büyülerinizin ve ayinlerinizin sözlerini anlayamam," dedi tiz bir sesle. Gözlerinde sinsi pırıltılar yanıp sönüyordu. Tavrı hep biraz alaycıydı. Ama Emma bakışlarının ardındaki soğukluğu yakalayarak ürperdi. "Beni oyuna getirmene izin vermem, Julian Blackthorn. Sana zerre kadar güvenim yok. Nene, kitabı al ve incele."

Nene bir adım yaklaşıp elini uzattı. Odanın gölgeli köşelerinde bir hareketlenme oldu. Emma duvarların dibinde gri üniformalı peri muhafızların beklediğini gördü. Emma'yla Julian'ın silahlarını bile almaya gerek görmemişlerdi. En az elli kişi vardı. Bir o kadarı da odaya açılan tünellerde bekliyordu.

Hadi, Julian, diye düşündü. *Ver şunu.* Julian dosyayı Nene'ye uzattı. Sonra da onun sayfaları çevirmesini sakin gözlerle izlemeye koyuldu. "Usta bir hattatın elinden çıkmış," dedi Nene sonunda. "Fırça darbeleri tam hatırladığım gibi."

"Adı, OfficeMax," diye mırıldandı Julian ama Emma gülmedi.

Kraliçe uzun süre sessiz kaldı. Sivri burunlu terliğini yere vurarak derin düşüncelere daldı. "Kafa karıştırıcı bir mevzuyla ilk kez karşıma çıkmıyorsun, Julian Blackthorn. Devamının geleceğinden de eminim."

"Kafanız karışmasın," dedi Julian. "Bu, Kara Kitap'ın ta kendisi ve bana söz vermiştiniz. Kara Kitap'ı getirirsem bize yardım edecektiniz."

"Bazı sözler verdiğimi hatırlıyorum ama ilelebet geçerli olacaklar diye bir kaide yok."

"Ben yine de size ısrarla o sözü hatırlatıyorum," dedi Julian. "Ve Annabel Blackthorn'u bulmak için sizden yardım istiyorum."

"Buraya onu bulmaya gelmedik mi zaten?" dedi Emma. "Bu... bu kişinin yardımına ihtiyacımız yok." Kraliçe'ye öfkeyle baktı.

"Elimizdeki dandik haritayla olacak iş değil. Kraliçe'nin Periler Diyarı'nın dört bir köşesinde casusları var. Annabel'i bulmamız haftalar sürebilir. Yakında erzakımız bitecek. Ama Kraliçe bizi doğruca ona götürebilir."

Kraliçe kıs kıs güldü. "Annabel'i bulunca ne yapacaksınız? Diğer Kara Kitap'ı mı istiyorsunuz?"

"Evet," dedi Julian. "Bu kopya sizde kalabilir. Ama orijinal kitabı İdris'e götürmek zorundayım. Konsey onun Annabel Blackthorn'un elinde olmadığını bilmeli." Duraksadı. "Ayrıca intikam istiyorum. En basit ve saf tabiriyle."

"İntikam ne basit ne de saf olabilir," dedi Kraliçe. Ama gözleri ilgiyle parlıyordu.

Kraliçe, Annabel'in nerede olduğunu biliyorsa neden onu öldürüp Kara Kitap'ı almadı, diye düşündü Emma. Unseelie Sarayı'ndan mı çekiniyordu? Yine de ağzını açıp tek kelime etmedi. Julian'la Kraliçe konusunda fikir birliğine varabileceklerini hiç sanmıyordu doğrusu.

"Önceden bir ordu istiyordun," dedi Kraliçe. "Şimdi yalnızca sana Annabel'i bulmamı mı bekliyorsun?"

"Sizin açınızdan daha kolay bir pazarlık değil mi?" Emma Julian'ın kısaca evet demediğini fark etti. Demek ki daha fazlası da vardı.

"Olabilir," dedi Kraliçe. "Ama önce şu Kitap'ın hikmetinden emin olmalıyım. Bir uzmana danışacağım. Siz de cevabımı sarayımda bekleyeceksiniz."

"Hayır!" dedi Emma. "Periler Diyarı'nda süresiz kalamayız." Julian'a döndü. "Bu da peri oyunlarından biri!"

Nene beklenmedik bir şekilde söze karıştı. "Size göz kulak olurum," dedi. "Kılınıza bile zarar gelmez."

Kraliçe ona ters bir bakış fırlatıp yeniden Emma'yla Julian'a döndü. "Ne diyorsunuz?"

"Emin değilim," dedi Julian. "Bu kitap için ağır bir bedel ödedik. Kan döktük. Kayıplar verdik. Ama bize beklememizi söylüyorsunuz..."

"Pekâlâ," dedi Kraliçe. Bakışlarındaki tuhaf sabırsızlık Emma'nın gözünden kaçmadı. Belki de kitabı sandıklarından daha çok istiyordu. "İyi niyetimin nişanesi olarak, sana bazı bağların nasıl kırılacağını söyleyeceğim, Julian. Ama ona değil," diye ekledi Emma'yı işaret ederek. "Pazarlığımızda bu yoktu."

Emma, Julian'ın derin bir iç çektiğini duydu. Julian'ın ona karşı duyguları körelse de, nedense bunu hâlâ umutsuzca istiyordu. Belki de Ty'ı koruma arzusu gibi içgüdüsel bir şeydi. Kıyıda köşede kalmış bir kurtuluş umudu.

"Nene," dedi Kraliçe. "Emma'yı geçen sefer kaldığı odaya götürür müsün?"

Fergus sıkıntıyla homurdandı. Emma'yla Julian daha önce onun odasında kalmıştı zira.

Nene, Kara Kitap'ın kopyasını Kraliçe'nin ayaklarının dibine bıraktı ve tekrar Emma'nın yanına çekildi.

Kraliçe'nin kırmızı dudakları kurnaz bir gülümsemeyle aralandı. "Julian'la yalnız konuşacağım. Nöbetçiler, çekilebilirsiniz."

"Benim gitmeme gerek yok," dedi Emma. "Ne konuşacağınızı biliyorum. *Parabatai* bağının nasıl bozulacağını anlatacaksınız. Ama bizim bu bilgiye ihtiyacımız kalmadı."

Kraliçe'nin bakışları alaycıydı. "Aptal," dedi. "Kutsal bir şeyi koruduğunu sanıyorsun."

"Siz bunu anlayamazsınız."

"Ya sana *parabatai* bağının kalbinde bir çürüme olduğunu söylersem? Bir zehir? İyiliğini aksettiren bir karanlık? *Parabatai*'lerin birbirlerine âşık olamamasının bir nedeni var. Hem de hayal bile edemeyeceğin kadar muazzam bir şey." Gülümsediğinde ağzı zehirli bir elma gibi pırıldadı. "*Parabatai* rune'unu size Melek değil, insanlar verdi. Kusurlu insanlar. Sessiz David ve Gölge Avcısı Jonathan. Rune'u ve seremonisini onlar yarattı. Bunun bir sonucu olmayacağını düşünmüyorsun herhalde?"

Doğru söylüyordu. *Parabatai* rune'u Gri Kitap'ta yoktu. Ama Clary'nin yarattığı İttifak rune'u da yoktu ve hikmeti herkesçe kabul edilmişti.

Kraliçe her zamanki gibi çıkarları için gerçekleri çarpıtıyordu. Emma'nın yüzüne diktiği gözleri iki buz parçasıydı. "Görüyorum ki anlamıyorsun," dedi. "Ama anlayacaksın."

Emma karşı koymaya fırsat bulamadan Nene kolundan tuttu. "Gel," diye mırıldandı. "Kraliçe hâlâ sakinken gidelim."

Emma, Julian'a baktı. Hâlâ kıpırdamadan dikiliyordu. Gözlerini Kraliçe'ye dikmişti. Emma bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. İtiraz etmeli, ona Kraliçe'nin oyunlarına kanmamasını söylemeliydi. Hayatlarında ne gibi şeyler tehlikede olursa olsun, hiçbirinin dünyanın bütün *parabatai* bağlarını yok etmeyi haklı çıkaramayacağını haykırmalıydı.

Sonunda onlar özgür kalacak olsalar bile. Sonunda Emma, Julian'ına kavuşacak olsa bile.

Ama Emma konuşamadı. Tek kelime daha etmeden, yanında Nene'yle Seelie Kraliçesi'nin odasından çıktı.

10

HARİKULADE TAPINAKLAR

Hayalet Pazar'ın görüntüsü Kit'in içinde tanıdık hisler uyandırdı. Tipik bir Los Angeles gecesiydi. Güneş batar batmaz sıcaklık düşmüştü. Pazarın kurulduğu boş arazide sert rüzgârlar esiyordu. Beyaz tentelerin kenarlarına asılı peri çanları esintiyle şıngırdıyordu.

Ty, Uber arabasının arka koltuğunda, heyecanını Kit'in koluna rune'lar kazıyarak bastırmaya çalışmıştı. Gece Görüşü, Çeviklik ve Yetenek adında başka bir mühür daha şimdi Kit'in bileğinin iç tarafını süslüyordu. Ty, Yetenek mührünün onu daha ikna edici kılacağı konusunda ısrarcıydı. Arabadan Kendall Sokağı'nda inmişlerdi. İkisi de ellerinden geldiğince sıradan giyinmeye özen göstermişti. Fermuarlı montlar, Frye marka botlar ve blue jean.

Ama Ty hâlâ, *Ben Gölge Avcısı'yım*, diye bağırıyordu. Yürüyüşü, duruşu, hali tavrı ve boynuyla bileklerindeki mühürlerle tam da onlardan biri gibi görünüyordu. Ellerinin yanındaki morlukları da unutmamak gerekti tabii. Yasa dışı bir dövüş kulübüne üye olmadığı sürece onun yaşında sıradan bir oğlanın ellerinde bu tür izler olması imkânsızdı.

Gelgelelim, Ty onları gizlese bile fark etmezdi. Gölge Avcıları'nın melek kanı bütün gözeneklerinden fışkırıyordu adeta. Kit kendisinde de böyle bir hava olup olmadığını merak ediyordu doğrusu.

"Ben kapı filan görmüyorum," dedi Ty başını yana eğerek.

"Kapılar metafiziksel. Gerçek değiller," diye açıkladı Kit. Pazar'ın iksirlerin ve tılsımların satıldığı kısmına doğru yürüdüler. Kırmızı, pembe ve beyaz güllerle süslü bir tezgâhta aşk tılsımları alıcıların beğenisine sunulmuştu. Yeşil-beyaz tenteli bir başkasında şans tılsımları vardı. İnci beyazı bir standın dantel perdeleri sıkı sıkı kapatılmıştı. Demek ki, orada daha tehlikeli ürünler satılıyordu. Pazar'da Nekromansi ve ölüm büyüleri yasaklanmıştı ama bu kurallar katı bir şekilde uygulanmıyordu.

Bir phouka yakınlardaki bir sokak lambasına yaslanmış, sigara içiyordu. Arkasında Pazar'ın koridorları küçük, ışıklı sokakları andırıyordu. Satıcıların bağrışmaları havayı saran tütsü ve baharat kokularına karışıyordu. Kit endişeyle karışık bir özlem duydu. Yan gözle Ty'a baktı. Henüz Pazar'a girmemişlerdi. Ty, Londra Pazarı'ndan ne kadar nefret ettiğini, ter kokusundan ve gürültüden rahatsız olduğunu hatırlıyor muydu acaba?

Ty'a iyi olup olmadığını sormak istedi ama bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Ty merakla karışık bir huzursuzlukla Pazar'ı izliyordu. Kit, phouka'ya döndü.

"Bekçi," dedi. "Hayalet Pazar'a girmek istiyoruz."

Ty'ın bakışları onlara kaydı. Phouka uzun boylu, esmer ve sıskaydı. Uzun saçlarında bakır ve altın teller vardı. Mor bir pantolon giymişti. Ayakları çıplaktı. Sırtını dayadığı sokak lambası iki tezgâhın arasındaydı ve Pazar'ın girişini kapatıyordu.

"Kit Rook," dedi phouka. "Meleklerle yaşamaya giden birinin bizi unutmaması ne hoş."

"Seni tanıyor," diye fısıldadı Ty.

"Hayalet Pazar'da beni herkes tanır," dedi Kit, Ty'ı etkileyeceğini umarak.

Phouka sigarasını söndürdü. Yanan otların boğucu kokusu havaya yayıldı. "Parola."

"Söylemeyeceğim," dedi Kit. "İnsanlara bunu söyletmeye çalışmanın komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Neyi? Parola ne ki?" diye sordu Ty.

Phouka sırıttı. "Burada bekle, Kit Rook," dedi ve Pazar'ın gölgelerine karıştı.

"Hale'i çağıracak," dedi Kit sinirlerini yatıştırmaya çalışarak.

"Bizi görebiliyorlar mı?" diye sordu Ty. Cadıların, Aşağı Dünyalılar'ın ve sihirli yeraltı dünyasının diğer üyelerinin salına salına gezindiği Hayalet Pazar'a bakıyordu.

Gece karanlığında aydınlık bir odaya bakmak gibiydi. Ty bunu tam olarak ifade edemese de belli ki aynı şeyleri hissediyordu.

"Görseler bile belli etmezler," dedi.

Ty birden ona döndü. Bakışları Kit'in kulağıyla yanağı arasında dolaşıyordu. Asla gözlerinin içine bakmıyordu. "Watson..."

"Kit Rook ve Ty Blackthorn," dedi bir ses gölgelerin arasından. Pazar'ın kurulduğu arazinin sahibi Barnabas Hale'di. "Gerçi sahiden onlar olmadığınızı düşünmek istiyorum. O ikisi buraya gelecek kadar aptal değildir herhalde."

"İltifat mı ediyor?" diye sordu Ty içten bir şaşkınlıkla.

"Belki gerçekten de biz değiliz," dedi Kit. "Postacı yolladığın davetiyeyi başka bir adrese götürdüyse bilemem."

Hale kaşlarını çattı. Her zamanki gibi görünüyordu. Kısa boylu, pullu ve yılan gözlü. İnce çizgili bir takım elbise giymişti. Terzisi üzerinde epey tadilat yapmıştı muhakkak. Çoğu insan bir metre boyunda ve eninde değildi zira.

Phouka da Hale'le birlikte geri dönmüştü. Sessizce sokak lambasına yaslandı. Kara gözleri pırıl pırıldı.

"Kit Rook olduğunu kanıtla," dedi Hale. "Parolayı söyle."

"Asla söylemem."

"Parola ne ki?" diye sordu Ty yine.

"Bizi içeri al," dedi Kit. "Sorun çıkarmak istemiyoruz."

Hale havlarcasına güldü. "Siz mi? Güldürmeyin beni. Londra'yı birbirine kattınız. Haneye tecavüz, satıcıları taciz ve sen" -Ty'ı işaret etti- "satılık perileri serbest bırakmak da neyin nesi? İkinizden de nefret ediyorum. Gidin buradan."

"Önce beni bir dinle," dedi Kit. "Pazar'ın yarısını yakan peri ertesi sene elinde satılık tavuk dişleri var diye içeri buyur edildi. Ya şu kurt adamın lama hadisesine ne demeli? Ama onun Pazar'a girişi yasaklanmadı çünkü yin fen ticaretinde önemli bir halkaydı."

"Sadede gel," dedi Hale ve iç çekti. "Şu anda bir puroya nasıl ihtiyacım var anlatamam. Ama bırakmak zorunda kaldım."

"Pazar'ın kuralları basittir," dedi Kit. "Kâr ettiğin sürece bütün saçmalıklarına göz yumulur."

"Doğru," dedi Hale. "Johnny Rook'a da ondan katlanıyorduk. Sana da tabii, çünkü Gölge Avcıları daha seni bulmamıştı. Ama şimdi işler değişti. Gerçekte kim olduğunu anlaman an meselesi ve..."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ty. Rüzgâr hızlanmıştı. Saçları siyah bayraklar gibi dalgalanıyordu.

"Her şeyin bir bedeli var," dedi Hale haddinden fazla konuşan ve çok sevdiği purosundan mahrum olan bir adamın huzursuzluğuyla. "Hem burada paran geçmez, Rook." Ty'ı işaret etti. "Sıska arkadaşın karşılığında belki biraz kazanırdım. Ama yeterince değil."

"Sırf meraktan soruyorum," dedi Ty. "Ne kadar ederim?"

Hale'in suratı biraz daha asıldı. "Emma Carstairs'in yarısı bile değil. Hele de kellesine bir servet kazanabilirdim."

Ty'ın rengi uçtu. Kit onunla buraya gelmenin hata olduğunu düşündü. Kendilerini büyük bir tehlikeye atmışlardı.

Durumun kontrolünden çıktığını hissederek başka bir taktik denedi. "Kelle falan o işlere hiç girmeyelim. Biliyorsunuz, babam kimseye güvenmezdi, Bay Hale. En değerli mallarını Los Angeles'ın değişik noktalarına gömerdi."

"Evet?" dedi Hale onu kuşkucu gözlerle süzerek.

Kit risk aldı. "Biri burada, Hayalet Pazar'da. Kırmızı Büyü Kitabı'nın yakutlarla süslü bir kopyası."

Phouka ıslık çaldı.

"Onu size vereceğim. Hem de bedavaya," dedi Kit. "Karşılığında tek beklentimiz Hayalet Pazar'a girmek."

Hale üzüntüyle başını salladı. "Bak, şimdi canım daha da çok puro istedi. Kutlama yapmak için. Ben onu zaten buldum, aptal velet. Mantid'ler babanı öldürdükten sonra tezgâhının altını kazdık." Arkasını döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Bu sefer fazla ileri gittiniz, bebeler. Biri sizi gebertmeden Aşağı Dünya'dan defolun. Biraz daha oyalanırsanız, elimden bir kaza çıkacak."

Çatallı dili dişlerinin arasından fırlayınca Kit şaşalayarak geri çekildi. Hale dilini çekti ve pis pis sırıtarak dudaklarını yaladı. Sonra da Pazar'ın kalabalığına karıştı.

Kit, Ty'ın suratına bakamıyordu. Korku, nefret ve utanç birbirine karışmıştı. "Be-ben..."

"Parolayı söylemeliydin," dedi phouka.

Kit ortaparmağını kaldırdı. "Al sana parola."

Ty boğuk bir kahkaha atıp Kit'i kolundan tuttu. "Yürü gidelim buradan."

"Öncelikle hepinizi selamlıyorum," dedi Horace Dearborn. "Ve sizlere Aşağı Dünyalılar'ın kayıt altına alınmasına ilişkin yasa tasarısının hazır olduğunu bildirmekten şeref duyuyorum."

Meclis Salonu'nu dolduran Nefilimler'in çıkardığı gürültüyü tarif etmek güçtü. Diana bunu başka bir yırtıcıyı avından uzak tutmaya çalışan vahşi bir hayvanın böğürmesine benzetti.

Horace ellerini arkasında kavuşturarak salonun coşkusunu keyifle izledi. Solunda Sentüryon üniforması içindeki kızı Zara vardı. Saçlarını örüp tepeden toplamıştı. Horace'ın sağındaki, Manuel'in yüzü tamamen ifadesizdi ama gözlerinde sinsi pırıltılar yanıp sönüyordu. Hep birlikte kötülüğün vücut bulmuş haliydiler adeta.

"Bütün enstitüler en kısa zamanda bölgelerindeki Aşağı Dünyalılar'ı kayıt altına alacak," dedi Horace. "Enstitü Başkanları kanunun yürürlüğe girdiği ilk haftalarda bu işlemin büyük bir kısmını tamamlamak zorunda."

Diana duyduklarının yarattığı dehşetle arkasına yaslandı. Bakışları gayriihtiyari Jia'ya kaydı. Platformun kenarındaki yüksek, tahta koltuğunda oturuyordu. Yüzü gergin bir maske gibiydi. Horace'ın bu kadar ileri gitmesini bekliyor muydu? Yoksa o da mı şoktaydı?

"Ya Aşağı Dünyalılar işbirliğine yanaşmazsa?" diye seslendi biri.

"Böyle bir durumda, halihazırdaki Anlaşma'yla korunan hakları ellerinden alınacak," dedi Zara. Diana'nın eli ayağı buz kesti. Bu tek bir anlama geliyordu. Bundan sonra bir Gölge Avcısı bir Aşağı Dünyalı'yı sokak ortasında sebepsiz yere öldürebilecek ve bunun hiçbir yaptırımı olmayacaktı. "Enstitülerin iş yükü büyük ölçüde artacak," diye devam etti Zara. "Bunun farkındayız. Ama Gölge Avcıları'nın güvenliği için herkesi canla başla çalışmaya davet ediyorum."

"Kayıt altına alınan bütün Aşağı Dünyalılar'a bir numara verilecek," dedi Horace. "Aşağı Dünyalılar'dan biri herhangi bir sebeple bir Gölge Avcısı tarafından durdurulduğunda bu numarayı söylemek zorunda."

Salondan endişe dolu mırıltılar yükseldi.

"Bunu bir kimlik kartı gibi düşünebilirsiniz," dedi Manuel. "Güvenlik ve sorumluluk bilinci iki ana kaygımız."

"Meclis Başkanı'nın fikirlerini duymak istiyorum," diye bağırdı Carmen Rosales Delgado. Mexico City Enstitüsü'nün başkanı ve Cristina'nın annesiydi. Kızıyla benzerlikleri şaşırtıcıydı.

Horace'ın yüzü asıldı. Yeni kanun tasarısını sunan kişi olarak belirli bir süre kesintisiz konuşma hakkına sahipti. Diana'ya zaten saatlerdir konuşuyormuş gibi geliyordu.

Horace yine de sözü gergin bir tavırla koltuğunun kollarına yapışan Jia'ya bıraktı. "Ben bu kanunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi Meclis Başkanı. "Aşağı Dünyalılar Gölge Avcıları'nın her hareketlerini izlemesinden hoşlanmayacak. Bir güvensizlik ortamı doğacak."

"Yalan mı?" dedi Manuel. "Zaten onlara güvenmiyoruz." Salonun arkasından gülüşmeler geldi.

Diana daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı. "Engizitöre bir sorum var!"

Horace onu temkinli bakışlarla süzdü. "Soruları ve yorumları daha sonra alacağız, Diana."

Diana onun adını vurgulama tarzından hiç hoşlanmadı. Zara kim bilir babasına onun hakkında ne yalanlar atmıştı? Diana bir keresinde Zara'yı Yüzbaşılar'ın önünde aşağılamıştı zira. Zara gibi narsistler kendilerine yapılan hakaretleri asla unutmazdı.

"Bırakın konuşsun," dedi Jia. "Konsey'de herkesin söz hakkı var."

Diana ona çevrilen bakışlara aldırmamaya çalıştı. "Bu bizim için küçük bir adım gibi görünebilir. Ama Aşağı Dünyalılar etiketlenmeyi hazmedemeyecek. Tepkiler olacak. Bu kayıt işlemi geçici bir süre için düşünülse bile, her dönemde çeşitli bahanelerle devam ettirilecek. Bu tür yapılar bir çırpıda inşa edilir ama kolay kolay yıkılmaz. Bir noktada, eşitliğin sağlanması adına Aşağı Dünyalılar da Gölge Avcıları'nın kayıt altına alınmasını talep edebilir. Yanınızda kimlik belgeleri taşımaya hazır mısınız, Nefilimler?"

Beklenen tepki geldi. Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. "Asla!" diye bağırdı Dearborn.

"O halde Aşağı Dünyalılar'ı alt sınıf olarak göstermeye çalışıyorsunuz," dedi Diana. "Bizim haklarımıza sahip olamayacaklar."

"Bu fikir seni neden rahatsız ediyor, Diana Wrayburn?" diye sordu Manuel her zamanki yumuşak ve kurnaz tavrıyla.

Gözleri mermer gibi parlıyordu. "Haklarının elinden alınacağından endişelendiğin özel bir Aşağı Dünyalı mı var yoksa?"

"Bu pek çok Gölge Avcısı için geçerli," dedi Diana sakince. "Bizi ölümlülerden daha çok ortak noktamız bulunan bir türden koparamazsınız."

Diana bütün bunların perde arkasındaki fikri anlıyordu aslında: Ölümlülerden korkmuyoruz ki. Asıl korktuğumuz Aşağı Dünyalılar. İnsan korktuğunu zaptetmeye çalışır. Ama Horace'ın özeleştiri kapasitesi sıfırdı. Ona saklamaya gerek görmediği bir nefretle bakıyordu.

Jia ayağa kalktı. "Mevzu karışık. Konsey'in böyle bir kanunun sonuçlarını enine boyuna düşünebilmesi adına oylamanın gelecek haftaya ertelenmesini teklif ediyorum."

Horace'ın küskün bakışları ona kaydı ama itiraz etmedi. Salondan yükselen onay dolu mırıltıları o da duyuyordu ve Horace Dearborn çoğunluğun fikrine açıkça karşı çıkmayacak kadar akıllı bir adamdı. Toplantı bittiğinde yandaşları etrafını sardı.

Diana yorgun argın çıkışlardan birine yöneldi. Kendini mahkûmun bir hafta daha yaşamasına izin verilen çirkin bir idam sahnesine tanık olmuş gibi hissediyordu. Rahatlamasının geçici olduğunu biliyordu. Kim bilir gelecekte onları neler bekliyordu?

"Diana!" dedi yumuşak ve aksanlı bir ses arkasından. Diana döndüğünde Barselona Enstitüsü'nden, Trini Castel'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Narin elini Diana'nın koluna koydu.

"Sözleriniz ilham vericiydi, Bayan Wrayburn," dedi. "Size katılıyorum. Kimsenin hakları düşüncesizce elinden alınmamalı."

"Teşekkür ederim," dedi Diana biraz da şaşırarak. Trini Castel ona gülümsedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Diana kürsüye baktı.

Zara kenarda durmuş, onu izliyordu. Pencereden giren soluk ışıkta, yüzü bir nefret maskesiydi. Normal biri hiç kimseye karşı onun gibi kin güdemezdi. Diana elinde olmadan titredi ve dönüp koridorun aşağısına doğru yürüdü.

Catarina'nın şüphelendiği enerji hatları Antelope Vadisi otobanına yakın küçük bir çöl parkının sınırları içindeydi. Park dev kumtaşı oluşumlarıyla ünlüydü. Helen'la Aline, Mark ve Cristina'nın birlikte devriyeye çıkma arzusunu şaşkınlıkla karşılamış ama onları durdurmaya çalışmamıştı. Ne de olsa, devriyeye çıkmak Gölge Avcıları'nın rutin görevlerindendi ve herkesin bir an önce normal hayatına dönmesi en doğrusuydu.

Diana'nın enstitünün otoparkında bıraktığı kamyoneti almışlardı. Malibu'yla park arasındaki yol, Cristina'ya Emma'yla yaptıkları araba yolculuklarını hatırlatmıştı. Camları sonuna kadar açmışlardı. Hoparlörlerden alçak bir müzik yükseliyordu. Kıyı boyunca ilerleyen otoyol çölle buluştuğunda güneş batıyordu. Gökyüzü kızılın tonlarına boyanmıştı. Mark uzun bacaklarını torpidoya uzatmıştı. Ara sıra ona göz atıyordu. Cristina bakışlarının ağırlığını bir dokunuş gibi teninde hissediyordu.

Vasquez Rocks Parkı güneş batınca ziyarete kapandı. Cristina tozlu otoparka girip park etti. Bagajdan silahlarını aldılar. Silah kemerlerini kuşandılar. Cristina kılıcıyla bıçağını kemerine taktı. Mark bagajda bulduğu siyah, üzerinde rune'lar olan kamçıyı birkaç kez şaklattı.

Gelmeden önce vücutlarına rune'lar çizmişlerdi. Bekçi kulübesinin ışıkları altından geçerken Cristina, Mark'ın boynundaki siyah Gece Görüşü mührünü fark etti. Bodur çalıların arasındaki patikadan yürüdüler.

Cristina derin nefesler aldı. California'nın en çok çöl kokusunu seviyordu. Ardıç, manzanita ve adaçayı kokuları birbirine karışıyordu. Gökyüzü onlara en kadim sırrını açarcasına yollarını yıldız ışıklarıyla aydınlatıyordu.

Bir yol tabelasını yeni geçmişlerdi ki karşılarına dev gibi bir kaya oluşumu çıktı. "Enerji hatları burada kesişiyor," dedi Mark.

Cristina ona bunu nereden bildiğini sormadı. Periler bu tür şeyleri hissederdi. Kuma çakılan bir uzay gemisinin parçalarını andıran kayalara yaklaştılar. Cristina, işitme mührü sayesinde kumların botları altında ezilirken çıkardığı çıtırtıyı duyabiliyordu.

Arkasından sinek vızıltısını andıran bir ses geldi. Mark kaşlarını çatarak elindeki detektöre baktı. "Daha önce böyle ses çıkardığını duymamıştım," dedi.

Cristina yavaşça önüne döndü. Çöl ayaklarının altında siyah, kahverengi ve soluk altın sarısı bir halı gibi uzanıyordu. Gökyüzü siyah kadife gibi yoğun ve parlaktı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Burada bekleyelim," diye önerdi Mark. "Bakalım ne olacak?"

Cristina bu romantik gecede Mark'la ay ışığı altında olmadık sohbetlere girmek istemiyordu. "Bence ilerleyelim."

"Cristina," dedi Mark. "Yoksa hâlâ kızgın mısın?"

Cristina gözlerini devirdi. "A-a nasıl anladın?"

Mark detektörünü indirdi. "Dün gece şeyden ötürü... şey olmasını istemedim."

Cristina kıpkırmızı kesildi. "Sorun o değil. İstersin ya da istemezsin. Ama bana yalan söyledin."

"İnsanlar yalan söyler," dedi çift renkli gözleri parlayarak. "Ölümlüler her gün birbirlerine yalan söylüyor. Özellikle de aşk konularında. Yalanım yeterince iyi değil miydi? Daha mı çok alıştırma yapmalıyım?"

"Hayır!" diye bağırdı Cristina ona dönerek. "Ben senin dürüstlüğünü seviyordum. Ondan o kadar bozuldum. Bunu senden beklemezdim."

"Beni Kieran'a yalan söylerken gördün."

"Evet ama orada hayatlar söz konusuydu. Benimle sevişmek istememenin nedeni de hayat kurtarmak olmadığına göre..."

"İstedim!" diye patladı Mark. "Hem de çok! Ve bu yalan değil!"

Cristina alçak bir kayaya oturdu. Az önce sevişme kelimesini kullandığı için yüzü alev alev yanıyordu. "Anladım," diye mırıldandı. "Kieran'a kıyamadın."

"Asıl sana kıyamadım." Sesi sert ve buz gibiydi.

"Nasıl yani?"

"Kim olduğunu bilmez gibi konuşma!" diye bağırdı Mark. Cristina ona hayretle baktı. Ne demek istiyordu? "Kieran sana Nefilimler'in prensesi derken haklıydı." Dolunayın gümüş-beyaz ışığı kafasının üzerinde bir hale oluşturuyordu. Altın sarısı ve mavi gözlerinde hüzün vardı. "Sen bizim türümüzün en mükemmel örneğisin. Becerikli, adaletli, pırıl pırıl bir genç kızsın. Sahip olmak isteyip de asla olamayacağımı bildiğim bütün meziyetlerin toplamısın. Sonradan pişman olacağın bir

şey yapmanı istemiyorum. Bir gün beni kendine layık bulmamandan korkuyorum."

"Mark!" Cristina oturduğu yerden fırlayıp ona sımsıkı sarıldı.

Mark bir an kaskatı kesildi. Sonra usulca gevşedi. Dudaklarını Cristina'nın yanağına ve atkuyruğundan fırlayan yumuşacık saçlarına sürdü.

"Cristina," diye fısıldadı.

Cristina yüzüne dokunmak için geri çekildi. Parmakları elmacık kemiklerinde gezindi. Bir kez bile jilet değmeyen yüzü peri yumuşaklığındaydı. "Mark Blackthorn," dedi içi titreyerek. "Keşke kendini benim gözümden görebilsen. Asla isteme-yeceğimi düşündüğüm şeyleri seninle istedim ben."

Mark bir demet çiçeği kucaklarcasına sarıldı ona. Dudakları yanağından çenesine kaydı. Öpüşmeye başladıklarında Cristina zevkle iç çekti.

Mark'ın tadı bal ve peri şarabı gibiydi. Kayalık zemine yuvarlandılar. Mark montunun önünü açıp elini tişörtünün altına soktu. Cristina aşk sarhoşluğu arasında onun, "Çok güzelsin," "Kusursuzsun," gibi şeyler söylediğini duydu. Dilini usulca alt dudağında kaydırdığında, Mark onu kendine çekip inledi.

Birden detektör uzun uzun bipledi.

Ayrıldıklarında nefes nefese kalmışlardı. Cristina titreyen elleriyle montunun fermuarını kapatırken, Mark detektörü almak için eğildi. Aletten yine uzun bir bip sesi yükseldi.

"*No mames*," diye fısıldadı Cristina. Detektör bir kez daha ısrarla biplediğinde, bir şey ona sertçe çarptı.

Mark'tı. Birlikte yere yuvarlandılar. Engebeli araziye dev gibi bir gölge vurdu. Kara kanatlar açıldı. Cristina dirseğine yaslanarak rune'lu hançerini savurdu.

Bir çığlık koptu. Gökyüzü cadı ışığıyla aydınlandı. Mark dizlerinin üzerindeydi ve elinde bir rune taşı vardı. Tepelerinde beyaz suratlı bir iblis uçları yırtık pırtık kanatlarını çırpıyordu. Cristina'nın hançeri göğsüne saplanmıştı. Dış hatları dalgalanmaya başlamıştı bile. Tekrar cıyaklayarak pençesiyle hançeri çıkarmaya çalıştı. Ama bir kâğıt gibi katlanarak gözden kayboldu.

"Harpyia iblisi," dedi Mark ayağa kalkarak. Cristina'ya elini uzattı. "Herhalde kayaların arasında saklanıyordu. Detektör ondan daha önce algılayamadı."

"Gidelim," dedi Cristina. "Detektöre bakılırsa, yalnız değil."

Patikada koşmaya başladılar. Cristina izlenmediklerinden emin olmak için arkasına baktı.

"Yanlış anlama," dedi Mark. "Bu seferki tamamen Harpyia iblisinin müdahalesi yüzündendi. Yoksa sonuna kadar giderdim."

Cristina iç çekti. "İyi bari." Alçak çalılıkların üzerinden atladı. İleride kamyonet görünmüştü.

Mark yavaşladı. "Cristina, bak."

Cristina etrafına bakındı. "Ne..."

"Aşağı bak. Yere."

Cristina botlarının çıkardığı tuhaf sesi hatırladı. Onu kumların çıtırtısı sanmıştı ama değildi. Altı metrelik bir yarıçaptaki alanın tamamı ayın yüzeyini andırıyordu. Kaktüsler ve diğer çöl bitkileri kuruyup kül rengine dönüşmüştü. Kumları alevler yalamıştı sanki. Kayaların arasına tavşan ve yılan iskeletleri saçılmıştı.

"Periler Diyarı'nda gördüğümüz çürüme," dedi Mark.

Cristina şaşırdı. "İyi de burada ne işi var? Enerji hatları neden etkilensin? O peri sihri değil miydi?"

Mark başını iki yana salladı. "Anlamadım."

Geceyi yırtan çığlıklarla irkildiler. Cristina hızla dönünce etrafını bir toz bulutu sardı. Ama saniyeler sonra kayalıklar arasından havalanan gölgeleri gördü. Kanatlı oldukları için kuşa benziyorlardı. Ama tüy gibi görünenler aslında cılız ve sıska gövdelerini kaplayan siyah paçavralardı. Ağızlarının içi çarpık çurpuk dişlerle dolu olduğu için suratlarına korkunç sırıtışlar yapışıp kalmıştı. Sarı, pörtlek gözleri vardı ve gözbebekleri ortalarında mini minnacık noktalardan ibaretti.

"Ama detektör," diye fısıldadı Cristina. "Detektör bu sefer çalmadı."

"Koş!" dedi Mark. Harpyia iblisleri çığlıklar atarak tepelerinde turluyordu. Cristina'yla Mark koşmaya başladı. Cristina iblislerin üzerine fırlattığı taştan son anda kurtuldu. Başka bir taş Mark'ın kafasını ıskaladı.

Cristina hançerini en yakındaki iblise savurmak için can atıyordu ama henüz menzil dışındaydılar. Mark bir beyzbol topu büyüklüğündeki taşlardan kaçmak için oradan oraya sekiyordu. Cristina onun nefesinin altından küfrettiğini duydu. Kamyonete ulaştıklarında, bir taş Cristina'nın eline çarptı. Aynı anda kendilerini kamyonete attılar ve üzerlerine yağan kaya parçalarını dehşetle izlediler.

"Diana arabasını görünce şok olacak," dedi Mark.

"Şimdi bundan daha büyük sorunlarımız var." Cristina kontağı çevirdi. Kamyonet çalıştı ama sonra motor sustu. Metal tavanı döven taşların patırtısı da kesildi. Arabanın içine tuhaf bir sessizlik çöktü. "Ne oluyor?" dedi Cristina gaz pedalına boşuna basarak.

"İn arabadan!" diye bağırdı Mark. "Cristina, çabuk!"

Mark onun bileğini yakaladı ve kendilerini yolcu kapısından dışarı attılar. Tam o sırada, kamyonet havalandı. Cristina Mark'ın üzerine yuvarlandı.

Harpyia iblisleri pençelerini kamyonetin kapılarına geçirmişti. Araç yavaşça yükseldi ve iblisler kahkahayı andıran sesler eşliğinde onu aşağı attı.

Kamyonet büyük bir gürültüyle kumlara çakıldı. İblislerden biri onunla birlikte aşağı süzülmüştü. Şimdi de tepetaklak olan kamyonetin camlarını gagalıyordu.

Cristina ayağa fırlayıp kamyonete doğru koştu. Yaklaştığında benzin kokusu aldı. Aptal Harpyia tehlikenin farkında değildi. Beyaz suratında çirkin bir sırıtışla "Burası bizim bölgemiz," diye tısladı. "Kayalıklar tıpkı bizim gibi zehirli."

"*Callate!*" dedi Cristina. Kılıcını çekti ve bir hamlede iblisin kafasını gövdesinden ayırdı.

Harpyia'nın irinli kanı etrafa saçıldı. Yaratık kuruyup büzüldü ve yok oldu. Diğer iblisler uluyarak pike yaptı. Cristina birinin Mark'a doğru dalışa geçtiğini görünce bağırdı. Mark neyse ki, onu duyup bir kayaya tırmandı ve kamçısını şaklattı. Harpyia'nın göğsündeki yaradan irinler fışkırdı ve pat diye yere düştü. Mark kamçısını üzerine gelen başka bir iblisin boynuna dolayıp sertçe çekti. İblisin kopan kafası kayalıklara doğru yuvarlandı.

Cristina sırtına çarpan kanatlarla neye uğradığını şaşırdı. Sonra ayakları yerden kesildi. Bir Harpyia pençelerini montuna daldırmıştı. Cristina kartalların avlarını yüksekten yere atıp parçaladığını hatırladı. Hızla yükseliyorlardı.

Bir korku ve öfke çığlığı atarak kılıcını arkaya doğru savurdu. Pençeleri kopan Harpyia acıyla cıyakladı. Cristina bir anda

kendini havada buldu. Kılıcı elinden fırladı. Etrafına bakınarak çaresizce düşüşünü yavaşlatacak bir şeyler aradı.

Sonra birden bir el dirseğini kavradı.

Biri Cristina'yı çekti ve kendini uçan bir atın sırtında buldu. Yaratık hızla dalışa geçerken yelesine yapıştı.

"Sıkı tutun, Cristina!"

İnanması güçtü ama bu Kieran'ın sesiydi. Cristina arkasına bakmaya fırsat bulamadan bir kol beline dolanıp onu kendine çekti. Cristina'nın bütün vücuduna bir elektrik dalgası yayıldı. Nihayet omzunun üzerinden onu gördü. Vahşi bakışlarıyla siyah ve koyu mavi saçlarını. At, Rüzgâr Mızrağı'ydı.

Diğer Harpyia iblisleri Mark'ın etrafını sarmıştı. Ama aygırı fark ettiklerinde, öfkelerini ona yönelttiler. "Kieran, dikkat!" diye bağırdı Cristina.

Kieran kolunu uzattı ve Cristina yine o elektrik dalgasının vücudunda gezindiğini hissetti. Beyaz kıvılcımlar çaktı. Rüzgâr Mızrağı, Mark'ın tam önüne konarken, iblisler sağa sola kaçıştı.

"Mark! Buraya!" diye bağırdı Kieran. Mark ona baktı ve yüzü bir Avcı gülümsemesiyle çarpıldı. Kamçısını şaklatarak son bir Harpyia'nın daha kafasını kopardı. Mark üzerine sıçrayan kan ve irinlere aldırmadan Kieran'ın terkisine atladı. Rüzgâr Mızrağı havalandı. İblisler de köpekbalığı dişlerini göstererek onu izledi.

Kieran, Peri dilinde bir şeyler haykırdı. Rüzgâr Mızrağı imkânsız gibi görünen bir açıyla yan yattı ve bir ok gibi fırladı. Bu arada, kamyonet nihayet havaya uçtu ve Harpyia iblisleri alevlerin arasında kaldı.

Diana kamyonetinin başına gelenleri duyunca çok kızacak, diye düşündü Cristina. Eğilip Rüzgâr Mızrağı'nın yelesine

yapıştı. Peri atı bulutların altından döndü ve rotasını okyanusa çevirdi.

Kit ilk kez Los Angeles Enstitüsü'nün çatısındaydı. Gökdelenlere takılmadığın sürece kesinlikle Londra Enstitüsü'nünkinden daha iyi bir manzarası vardı. Çöl, zirveleri şehrin diğer yakasının ışıklarını yansıtan dağlara kadar uzanıyordu. Vadiler derin gölgelere karışıyordu. Gökyüzü yıldızlarla bezeliydi.

Evin önündeki okyanusun sonsuzluğu ürkütücü olduğu kadar görkemliydi de. Bu gece rüzgâr suyun yüzeyini usulca okşayarak gümüşi hareler oluşturuyordu.

"Üzgün görünüyorsun," dedi Ty. "Öyle misin?"

Çatının kıyısına tüneyip ayaklarını boşluğa sarkıtmışlardı. Kit lise yıllarında en fazla bu tür tehlikelere atılması gerektiğini düşündü. Yüksek yerlere tırmanıp ailesini endişelendirecek aptallıklar yapmalıydı. Ama onun için endişelenecek bir ailesi yoktu ve o çok daha tehlikeli işlerle meşguldü.

Kendisi için değil, Ty için endişeleniyordu. Ty'ın gri bakışları yüzünde dolaşıyordu. Onu anlamaya çalışır gibiydi.

Evet, üzgünüm, diye düşündü Kit. *Aynı zamanda da çok kızgınım. Hayalet Pazar'da seni etkilemeyi o kadar istiyordum ki, saçmaladım. Bunu yapamayız. Ama sana bir türlü söyleyemiyorum işte.*

Ty elini uzatıp Kit'in yüzüne düşen saçları çekti. Tamamen içgüdüsel bir şeydi. Bir an bile tereddüt etmemişti. Kit elektrikli tellere dokunmuş gibi irkildi. "Saçlarını kestirmelisin," dedi Ty. "Tavvy'nin saçını Julian kesiyor."

"Julian burada değil," dedi Kit. "Hem saçlarımı ona kestirmek isteyeceğimden emin değilim."

"O kadar da kötü değil." Ty elini indirdi. "Babanın Los Angeles'ın dört bir köşesine bir şeyler sakladığını söyledin. Hiçbiri işimize yaramaz mı?"

Baban. Ty da Julian'ı baba gibi görüyordu. Bu o kadar belliydi ki. "Nekromansiyle ilgili hiçbir şey yok," dedi Kit.

Ty'ın suratı hayal kırıklığıyla asıldı. Hâlâ elektrik şokunun etkisi altındaki Kit buna dayanamadı. Derhal bir şeyler yapmalıydı. Şu ifadeyi silmeliydi. "Dürüstlükle bir yere varamadık," dedi. "Sıra üçkâğıtçılığa geldi."

"Bir kitap okumuştum. İnsanlar nasıl o kadar kolay kanıyor anlamadım."

Kit'in gözleri Ty'ın boynundaki altın madalyona takıldı. Üzerinde hâlâ kan lekeleri vardı. Pas gibi duruyorlardı. "İşin püf noktası insanları senin istediğin şeye inandırmak değil. Sadece inanmak istediklerine inanmalarına izin vereceksin. Onlara ihtiyaç duyduklarını düşündükleri şeyi vereceksin."

Ty kaşlarını kaldırdı. Kit'in gözlerinin içine bakmasa da, belli ki anlamış ve rahatlamıştı.

Birden ayağa fırladı. "Hypatia Vex'e bir ateş mesajı yollamalıyım."

Kit bunu beklemiyordu doğrusu. "Neden? Bize yardım etmeyeceğini söyledi."

"Belki ama Gölge onun Hayalet Pazar'ı yönetmek istediğini söylüyor." Yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. Renkleri benzemese de Julian'ı andırdı. "Hypatia buna ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

Gökyüzü bir yoldu ve yıldızlar, patikalar. Ay bir deniz feneriydi, seni evine götüren bir kılavuz.

Rüzgâr Mızrağı'nın sırtında olmak için Mark için hem tanıdık hem de tuhaf bir histi. Kieran'ın beline sarılmak da öyle. Kollarını Kieran'a dolayarak kaç gökyüzü aşmıştı. Onun sıcaklığı bir zamanlar Mark'a güç verirdi. Teni ve saçlarındaki belli belirsiz deniz tuzu kokusu adeta kanına işlemişti.

Bunları düşünürken Cristina'nın sesi kulaklarında çınlıyordu. Altlarında uzanan şehir onu nasıl da heyecanlandırmıştı. Kieran'dan Hollywood işaretinin üzerinden geçmelerini rica etmişti. Ve kimselere kulak asmayan Kieran da bu isteğe derhal uymuştu.

Cristina'nın kahkahaları yüreğini hoplatıyordu. Kieran'a yeniden dokunmak da öyle. Londra'daki gibi, yine ikisi birden yanındaydı. Bu düşünceyle sinirleri yay gibi gerilse de Kieran'ı yeniden gördüğüne sevindiğini inkâr edemezdi.

Kieran, Rüzgâr Mızrağı'nı enstitünün arkasındaki açık araziye indirdi.

Ağustosböceklerinin şamatası dışında etraf sessizdi. Daha on dakika önce, Harpyia iblislerine karşı bir ölüm kalım mücadelesi verdiklerine inanmak güçtü.

"Nasılsın?" diye sordu Cristina attan inerken. Kaşlarını çattı. "İyi görünmüyorsun."

Mark şaşkınlıkla onun Kieran'la konuştuğunu fark etti. Ve haklıydı. Kieran, Vasquez Rocks'a geldiğinde vücudu enerjiyle yüklüydü. Mark'ın kraliyet ailesinden alışık olduğu türde, vahşi ve esrarlı bir sihirle dolup taşıyordu.

Gelgelelim, şimdi o enerji Kieran'ı tamamen terk etmiş görünüyordu. Elini Rüzgâr Mızrağı'nın sağrısına koyup iki büklüm oldu. Parmaklarında ve yakasında kan lekeleri vardı. Yüzü kireç beyazıydı.

Mark ona doğru tereddütlü bir adım attı. Kieran'dan nasıl ayrıldığını hatırladı. "Kayalıklarda yaralandığını fark etmemişim, Kier."

"Orada olmadı zaten. Scholomance'te oldu."

"Nasıl?" diye sordu Cristina hayretle. "Bir dakika. Sahi sen buraya neden geldin?"

"Sizinle konuşmalıyım." Kieran suratını buruşturarak atın sağrısına bir şaplak attı. Rüzgâr Mızrağı gölgelerin arasına dalarak gözden kayboldu.

"Önce yukarı çıkalım," dedi Cristina ve yardım istercesine Mark'a baktı. Mark kıpırdamayınca gidip Kieran'ın kolunu omzuna attı. "Yaralısın. Dinlenmen lazım."

"Ama bu önemli," dedi Kieran.

"Bu da öyle." Cristina, Kieran'ın ağırlığı altında ezilerek birkaç adım attı. Mark dayanamayıp peri prensinin diğer tarafına geçti. Birlikte eve girdiler. Kieran topallıyordu.

"Teşekkür ederim, Mark," dedi usulca. Mark ona kaçamak bir bakış fırlattı. Kieran'ın gözlerinde öfke yoktu. İyi de, ona kızmamış mıydı? Mark'ın yaptıklarını unutmuş muydu? Halbuki prensler onlara yapılan hataları asla unutmaz ve affetmezdi.

Cristina yemek ve suyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Ama Mark'ın aklı o kadar karışmıştı ki mutfağa girdiklerinde gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Odalardan birine gittiklerini sanmıştı. Cristina, Kieran'ı bir iskemleye oturtup eviyenin başına koştu. Mark onun temiz mutfak havlularından birini sabunladığını gördü.

"Öğrendiklerimi sizinle paylaşmak istedim," diyordu Kieran. İskemleye kuş gibi tünemişti. Kolu, bacağı upuzundu. Siyah,

tuhaf giysileri, çakmak çakmak gözleri ve koyu mavi saçlarıyla insanların dünyasında yolunu kaybetmiş bir periye benziyordu. Mark, *ben de mi böyle görünüyorum*, diye düşündü korkuyla karışık bir hüzünle.

"Yüzüne bakayım," dedi Cristina narin parmaklarıyla saçlarını yana çekerek. Mark, Kieran'ın kendini bu dokunuşa bıraktığını gördü ve ona hak vermeden edemedi.

"Ne oluyor burada?" Helen elinde bir rune taşıyla mutfağa girdi. "Biri mi yaralandı?"

Mark'la Cristina birbirlerine baktı. Helen'ı gören, Kieran'ın dudakları hafifçe aralandı.

"Bizi mi bekliyordun?" diye sordu Mark. "Saat gece yarısını geçti."

"Ah, hayır." Helen utançla altındaki eşofmana baktı. "Karnım acıktı da. Kendime sandviç yapacaktım." Kieran'ı fark edince gözlerini kıstı. "Ne oluyor? Diana'nın kamyonetini bir peri prensiyle mi değiş tokuş ettiniz?"

Kieran hâlâ ona hayretle bakıyordu. Mark onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Helen'la kardeş olduklarını anlamak için âlim olmaya gerek yoktu. Av'da Mark senelerce ablasından büyük bir üzüntüyle söz etmişti. Kieran onu birdenbire karşısında bulunca şaşırmıştı tabii.

Ayağa kalkıp Helen'ın yanına gitti ve elini dudaklarına götürdü.

"Sevgili Mark'ın değerli ablası. Sizi sağ salim ve ailenizle yeniden bir arada görmek ne güzel."

Helen, Mark'a baktı. "Onu sevdim."

Kieran, Helen'ın elini usulca bıraktı. "Kız kardeşiniz, Livia'nın vefatı beni derinden sarstı. Başsağlığı dileklerimi

kabul edin, lütfen. Öylesine parlak ve güzel bir yıldız bu kadar erken sönmemeliydi."

Helen'ın gözleri doldu. "Haklısın. Teşekkür ederim."

Anlayamıyorum. Mark bir rüyadaydı sanki. Kieran'ın ailesiyle tanıştığını hayal etmişti ama bu şekilde değil. Kieran, Mark'ın hayallerinde bile bu kadar zarif ve bağışlayıcı değildi.

"Otursak iyi olur," dedi Helen. "Bu akşamki rutin devriye görevinde neler olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum." Tek kaşını kaldırarak Mark'a baktı.

"İzin verirseniz, önce Scholomance'te yaşananları anlatmak isterim," dedi Kieran. "O daha önemli."

"Ne oldu?" diye sordu Cristina. "Orası güvenli sanıyordum."

"Kısa bir süre için öyleydi. Sonra Lejyon, İdris'ten döndü ve beni keşfettiler. Ama bu hikâye de bekleyebilir. Size haberlerim var." Gözlerini etrafındaki meraklı yüzlerde dolaştırdı. "Konsey'in engizitörü Emma'yla Julian'ı Periler Diyarı'na gizli göreve yollamış. Ama oradan dönmeleri beklenmiyor."

Mark'ın eli ayağı uyuştu. "Ne demek o?"

"Bu bir intihar göreviymiş. Arkalarından bir katil yollamışlar. Onları..." Kieran nefes nefese kalmıştı. Bembeyaz bir yüzle arkasına yaslandı.

Mark'la Cristina aynı anda ona uzandı. Kieran'ın önüne eğdiği kafasının üzerinden şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Kieran, sen yaralısın!" diye bağırdı Cristina. Telaşla omzunu yokladı. Elini kaldırdığında parmakları kırmızı lekelerle kaplıydı.

"Önemli değil." Yalan değildi. Mark, Kieran'ın buna inandığından emindi. Ama kül rengi yüzü ve ateşi varmış gibi parlayan gözleri öyle demiyordu.

"Kier, iyi değilsin," dedi. "Dinlenmen gerek. Bu halde kimseye bir faydan dokunmaz."

"Kesinlikle." Cristina ayağa kalktı. "Şu yaralarını saralım, sonra konuşuruz."

"Sen değişmişsin, Dikenlerin oğlu," dedi Seelie Kraliçesi.

Muhafızlarıyla saray erkânının odayı boşaltmasını sessizce beklemişti. Gerçi Julian tamamen yalnız olduklarına inanmıyordu. Kim bilir gölgelerin arasında hangi tayflar ya da cluricaun'lar gizleniyordu?

Julian açıklayamadığı bir huzursuzlukla odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Gerçi bugünlerde hissettiklerinin hiçbirini açıklayamıyordu. Bazı dürtülerini dinliyor ama öfkesini, hoşnutsuzluklarını ve hatta umutlarını dahi görmezden geliyordu. Dane'i nasıl bir hisle öldürdüğünü ya da sonrasında neler hissettiği tarif edemiyordu. Duygularına ilişkin bütün sözcükler kelime dağarcığından silinmişti sanki.

Bir keresinde biri, Sebastian Morgenstern'in son sözlerinin, *kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim,* olduğunu söylemişti. Julian da öyle hafiflemişti işte. Varlığının bir parçası haline gelen korku ve özlemin ağırlığı omuzlarından kalkmıştı. Yine de derinlerde bir yerde, bu hafiflik onu ürkütüyordu. Hafiflemiş hissetmek yanlış mıydı?

Julian şimdi de sabırsızlığının farkındaydı ama bu his ona çok uzaktı. Ateşle oynadığını bilmesine rağmen, korku ya da heyecan duymuyordu.

"Baş başa kaldığımıza göre," dedi Kraliçe "bari biraz eğlenelim."

Julian dakikalardır ilk kez ona baktı. Tahtı değişmişti. Kendisi de öyle. Bir sedirde kırmızı minderlerin üzerine seril-

mişti. Bakır rengi saçları bulut gibi etrafını sarıyordu. Sıska yüzü gençliğin tazeliğiyle dolgunlaşmıştı. Kahverengi gözleri ışıklar saçıyordu. Tam bir afetti.

Kraliçe'nin gözleri mavi. Emma'nınkiler kahverengi.

Ama gözlerinin gördükleri değişmedi. Kraliçe'nin gözleri bir çift kaplan gözü taşı gibi parlıyordu. İçlerinde bal rengi menevişler oynaşıyordu. Beyaz, saten bir elbise giymişti. Dizini yavaşça kırıp ayağını diğer bacağının üst kısmında gezdirdi. Bu arada eteğinin derin yırtmacı kasığına kadar açıldı.

"Cazibe büyüsü," dedi Julian. "Ama ben gerçekte neye benzediğinizi biliyorum."

Kraliçe elini çenesine dayadı. "Birçok insan Seelie Kraliçesi'yle böyle konuşmaya cesaret edemez."

"Çoğu insanda Seelie Kraliçesi'nin istediği bir şey yok da ondan." Julian ona bakarken hiçbir şey hissetmiyordu. Güzeldi elbette. Hem de çok. Ama güzel bir taş ya da günbatımı manzarası kadar anlamsızdı onun için.

Kraliçe gözlerini kıstığında yeniden maviye boyandılar. "Evet, değişmişsin," dedi. "Bir peri gibisin."

"Daha da iyisiyim," dedi Julian.

"Sahi mi?" Kraliçe tembelce doğruldu. Elbisesinin eteklerini toparladı. "Halkımın bir deyişi vardır. Buraya getirdiğimiz ölümlüler hakkında. Periler Diyarı'nda, ölümlüler kederlenemez ama sevinemez de."

"Neden?" diye sordu Julian.

Kraliçe güldü. "Ölümlüleri periler arasında yaşayıp bize hizmet etmeleri için nasıl kandırdığımızı hiç merak ettin mi, dikenlerin oğlu? Bizler daima büyük kayıplar verenleri seçeriz. Ve onlara en çok istediklerini vaat ederiz. Izdıraplarına son

vermeyi. Ama Diyar'a geldiklerinde, bir kafese girdiklerini bilmezler. Bir daha asla mutlu olamayacaklarını." Öne eğildi. "Sen de o kafestesin, çocuk."

Julian'ın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Onu Livvy'nin kulesine tırmanmaya iten dürtü gibi ilkel bir histi. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsunuz, hanımım," dedi. "Bana verdiğiniz sözü tutmanızı bekliyorum."

"*Parabatai* bağını neden hâlâ umursuyorsun? Görünüşe bakılırsa, Emma'ya eskisi gibi değer vermiyorsun. Sana bakışı gözümden kaçmadı. Yanında olmana rağmen seni özlüyor."

"Bağ nasıl bozuluyor?" diye tısladı Julian. Başı çatlıyordu. Belki de susuzluktandı.

"Pekâlâ." Kraliçe arkasına yaslanıp uzun saçlarını omzundan yere sarkıttı. "Gerçi pek hoşuna gitmeyecek."

"Anlatın."

"*Parabatai* rune'unun başka hiçbir rune'da olmayan zayıf bir noktası var. Çünkü onu Melek Raziel değil, Gölge Avcısı Jonathan yarattı." Konuşurken işaretparmağının ucuyla havada daireler çiziyordu. "Orijinal *parabatai* rune'u Sessiz Şehir'de. Gölge Avcısı Jonathan'la Sessiz David'in çizdiğinden söz ediyorum. O yok edilirse, dünyanın bütün *parabatai* bağları kopar."

Julian'ın nefesi kesildi. Kalbi göğüs kafesini dövüyordu. Dünyanın bütün bağları kopabilirdi. Bunun bir yolu vardı. Hissettiklerini hâlâ tarif edemiyordu ama duygularının yoğunluğu derisinde baskı yaratıyordu. "Hoşuma gitmeyeceğini söylediniz. Neden? Zor olacağı için mi?"

"Zor değil. İmkânsız. Ama bir zamanlar öyle değildi."

Hafifçe doğrulup ona sırıttı. "Seninle ilk konuştuğumuzda hâlâ bir şansın vardı. Ama işler değişti."

"Ne demek bu?"

"Rune'u yok etmenin tek yolu var. Ölümcül Kılıç'la kesilmeli."

11

UZAKLARDAKİ ŞEN DENİZ

Kieran'ın sağ üst kolu boylu boyunca kesilmişti. Neyse ki, yarası derin değildi. Peri prensi enstitünün boş misafir odalarından birindeki yatakta dişlerini sıkmış, oturuyordu. Cristina gömleğini hançeriyle kesmek zorunda kalmıştı. Mark duvara yaslanmış, onları izliyordu.

Cristina, Kieran'ın kolunun ne kadar kaslı olduğunu görünce biraz şaşırmıştı doğrusu. Kieran, Londra'da onu taşımasına rağmen Cristina, perileri hep narin ve zayıf yaratıklar olarak hayal ederdi. Ama Kieran'ın kasları insanlarınki gibi şişkin değildi. Daha uzun ve sıkıydı. Bu da ona zarif olduğu kadar da atletik bir hava veriyordu.

Cristina kanları temizledikten sonra parmak uçlarıyla yarayı yokladı. Kieran gözlerini yumarak titredi. Cristina ona acı çektirdiği için kendini kötü hissetti. "Enfeksiyon yok," dedi. "Dikmesek de olur. Saralım yeter."

Kieran ona yan yan baktı. Yüzü gölgede kaldığı için ifadesini okumak güçtü. Odada tek bir lamba vardı ve ışığı yeterli değildi.

"Üzgünüm, başınıza iş açtım," dedi Kieran. Odada uyuyan

biri varmışçasına alçak ve yumuşak bir sesle konuşuyordu. "İkinizden de af diliyorum."

Mark bitkinlikle iç çekti. "Başımıza iş açmadın. Aksine. Bize sevdiğimiz insanları kurtarma şansı tanıdın. Minnettarız."

Kieran minnet kelimesini duyunca kaşlarını çattı. Cristina söze karışamadan bir çığlık geceyi yırttı.

Cristina kimin bağırdığını bilmesine rağmen titredi. "Tavvy," dedi.

Mark başını salladı. "Kâbus görüyor."

"Zavallı çocuk," dedi Kieran. "Haksız da sayılmaz hani. Gece, türlü dehşetleri koynunda saklar."

Mark tüm endişesine rağmen, "Yakında düzelir," dedi. "Melek'e şükürler olsun ki Livvy öldüğünde orada değildi. Ama sağda solda fısıldananları duydu tabii. Belki de onu cenazeye götürmek hataydı. Kuleleri hiç görmemeliydi."

"Bence herkesin sevdiklerine veda etmeye hakkı var," dedi Cristina. "Bu tür âdetler insan ruhuna huzur verir."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Helen başını içeri uzattı. "Mark, Tavvy'ye bakar mısın?"

Mark duraksadı. "Helen, ben..."

"Lütfen," dedi Helen yorgun bir ifadeyle kapıya yaslanarak. "Bana henüz alışmadı. Daha çok ağlamasından korkuyorum."

"Ben Kieran'la ilgilenirim," dedi Cristina hissettiğinden daha cesur bir sesle.

Mark isteksizce Helen'ın peşine takıldı. Cristina, Kieran'la yalnız kalmanın gerginliğini iliklerine kadar hissederek koluna pansuman yapmaya koyuldu. Sonra da sargı bezlerine uzandı. "Nedense sürekli yaralarını sarıyorum," dedi hafifçe gülerek.

Ama Kieran gülmedi. "Ne zaman acı çeksem ellerinin dokunuşunu özlemem ondan olsa gerek."

Cristina ona şaşkınlıkla baktı. Herhalde ateşten sayıklıyordu. Elini alnına koydu. Kieran resmen yanıyordu. Perilerin vücut ısısı farklı mıydı acaba?

"Yat," dedi. "Dinlenmen gerek."

Üzerine eğildiğinde, saçları yüzüne düştü. Kieran onları kulağının arkasına sıkıştırdı. Cristina ne yapacağını bilemeyerek duraksadı. "Scholomance'te seni düşündüm," dedi Kieran. "Biri ne zaman Diego'nun adını söylese, Rosales dese aklıma sen geldin. Seni düşünmeden edemiyorum."

"Düşünmemeyi mi isterdin?" diye sordu Cristina. Sesi titriyordu.

Kieran yine saçlarına dokundu. Sonra parmakları yanağına değdi. Cristina'nın tüyleri diken diken oldu. "Mark'la birlikte olduğunuzu biliyorum. Ama ben hayatınızın neresinde durabilirim bilmiyorum." Yanakları ateşten pençe pençe kızarmıştı. "İkinizi de kırdığımın farkındayım. Bunun tekrarlanmaması için elimden geleni yapacağım. Yarın buradan gideceğim ve ikiniz de bir daha beni görmeyeceksiniz."

"Hayır!" diye bağırdı Cristina kendine şaşırarak. "Sakın gitme. Hele de yalnız başına!"

"Cristina." Kieran elini yanağına koydu. Teni sıcacıktı. "Prenses. Bensiz daha mutlu olacaksın."

"Ben prenses değilim," dedi Cristina. Avuçlarını battaniyeye bastırdı. Yüzleri o kadar yakındı ki Cristina sık kirpiklerinin diplerini görebiliyordu. "Ve gitmeni istemiyorum."

Kieran yanaklarını tutarak doğruldu. Elleri yüzünden omuzlarına ve beline kayıp onu kendine çektiğinde Cristina hafifçe

inledi. Ama sonra Kieran'ın onu üzerine çekmesine izin verdi. Vücutları birbirine kilitlendi. Kieran altında yay gibi gergindi. Ateşten elleri Cristina'nın saçlarını okşuyordu.

Cristina avuçlarını Kieran'ın sert göğsüne dayadı. Kieran sıkı nefesler alıp veriyordu. Cristina iyice sersemlemişti. Dudaklarını elmacık kemiklerinde gezdirmek, çenesini öpücüklere boğmak istiyordu. Evet, bunları istiyordu ve kendi arzularının şiddetiyle serseme dönmüştü.

Mark dışında hiç kimseye karşı bu kadar yoğun hisler beslememişti.

Mark. Cristina öylesine hızlı geri çekildi ki, az kalsın yere düşüyordu. "Kieran, ateşin var. Biz... böyle olmaz."

Kieran yan dönüp parlak gözlerini ona dikti. "Ateşim olduğu doğru ama aklım başımda. Seni uzun zamandır kollarıma almak istiyordum."

"Beni o kadar uzun zamandır tanımıyorsun bile," diye fısıldadı Cristina. İnsan oyunları yaptığının farkındaydı. Konuyu saptırmaya çalışıyordu. Aslında o da Kieran'ı istiyordu. Üstelik bu hissi yeni de değildi. "Yat," dedi yine. "Dinlenmelisin. Gitmezsen bunları konuşacak çok zamanımız olacak." Doğruldu. "Gitmeyeceğine söz ver."

Siyah bir yıldızın ışınlarını andıran kirpikleri titreşti. "Kalamam. Mark'ı da, seni de mutsuz ederim."

"Söz ver," diye tısladı Cristina.

"Tamam, kalacağım," dedi nihayet. "Ama buna pişman olmayacağınızın sözünü veremem."

Nene, Emma'yı odasına götürdü. Seelie Sarayı'na son gelişlerinde de Julian'la bu odada kalmışlardı. Gümüşi kuvars duvar-

lar loş ışıkta belli belirsiz parlıyordu. Emma'nın iyi hatırladığı gül ağacı bu kez yoktu. Kayalık duvardan çağlayan şelale yerin birkaç metre altındaki havuza dökülüyordu.

"Fergus'un odasında kalmamıza izin vermesi büyük incelik," dedi Emma.

"Başka seçeneği yoktu," diye mırıldandı Nene. "Kraliçe'nin isteğine karşı gelemezdi."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Kraliçe neden nerede kalacaklarıyla bu kadar ilgileniyordu ki? Etrafına bakındı. Çantasını koyabileceği bir masa ve sarmaşık dallarından bir kanepe vardı. Emma kaşlarını çattı. "Yatak nerede?"

"Şelalenin arkasında. Fergus'un özel dairesinde."

"Nesinde?"

"Daire." Nene şelalenin arkasındaki taş basamakları işaret etti. Fergus belli ki özel dairesinin odanın geri kalanıyla bütünleşmesini istemişti. "Neden, ne oldu ki?" diye sordu Nene.

"Yok bir şey. Ben... tek almayı tercih ederdim de..."

Nene onu şüpheci gözlerle süzdükten sonra gitti. Emma kilidin çevrildiğini duydu. Kapıyı denemeye bile tenezzül etmedi. Es kaza odadan kaçabilse dahi, sarayın koridorlarında yolunu bulması imkânsızdı. Hem Julian'ı da bırakamazdı ve o, belli ki burada kalmak istiyordu.

Emma'nın son istediği şey uyumaktı ama fırsat buldukça dinlenmesi gerektiğini öğrenmişti. Geceliğini giyip taş basamakları çıktı. Suyun ardında gizli taş bir platforma çıktı.

Tüm sıkıntısına rağmen, hayranlıkla duraksadı. Yatak kocamandı. Yorgan ve yastıklar bembeyaz bulutları andırıyordu. Şelale yatağın ayakucunda gümüş pırıltılarıyla bezeli bir perde gibi duruyordu. Su sesi Emma'ya kıyıya vuran dalgaları hatırlattı.

Yatağa oturdu. "Güzelmiş," diye mırıldandı.

Uzanıp gözlerini kapadı ama zihninde canlanan ilk görüntü Julian'ın Livvy'nin cansız bedenini kucağında tutuşu oldu. Yüzünü kanlı saçlarına gömmüştü. Emma gözlerini açıp huzursuzca yan döndü. Yine gözlerini yumdu ama bu sefer de, Dane'in donuk bakışları gözünün önüne geldi. Kelpie dişlerini etine batırırken, ölü gözlerini göğe dikişi.

Çok kan vardı. Çok fazla dehşet. Julian'ı özlüyordu. Onu bir haftadır görmemiş gibi hasretini çekiyordu. *Parabatai* rune'u bile farklıydı. Eskiden enerjiyle zonklardı ama Diyar'a gelmeden önce bile o enerjiye ulaşmaya çalıştığında bir duvara toslamıştı sanki.

Emma yine döndü. Cristina yanında olsaydı keşke. Onunla dertleşebilirdi. Ama Julian'ı duygularından arındıran büyüyü ona bile anlatabileceğinden emin değildi. Ya Kraliçe'yle pazarlığına ne demeliydi? Peri halkı için Kara Kitap'ın bir kopyasını çıkarmak çirkin bir zekâ örneğiydi. Julian'ın o kopyayı Horace'e verememesi ne kötüydü. Ama o bu oyuna asla gelmezdi. Bir Dearborn bile yazıcıdan çıkan bir kopyayı gerçeğinden ayırt edebilirdi. Horace aslında kitaptaki büyüleri yapmak istemiyordu. Tek derdi yıllardır Cornwall Enstitüsü'nde duran Kara Kitap'ı yerine koyabilmekti. Onun Annabel'de kalmasını istemiyordu.

Odanın kapısının açıldığını duydu. Julian basamakları çıkıp yatağın yanına geldi. Suyun ışığı üzerine vuruyordu. Saçları bile gümüş rengine boyanmıştı. Otuz yıl sonraki Julian'a bakmak gibiydi.

Emma doğruldu. Julian kıpırdamadı bile. Sonra saçlarını arkaya atmak için elini kaldırdığında, Emma bileğindeki kanlı paçavrayı gördü.

"Nasıl gitti?" diye sordu. "Dünyanın bütün *parabatai* bağlarını nasıl koparacağını öğrendin mi?"

"Hayır, çünkü imkânsızmış." Karyolanın direğine yaslandı. "Sevindin mi?"

"Evet." Emma yastıklardan birini yatağın ayakucuna tekmeledi. "En azından, içim rahatladı. Ama hâlâ neden birdenbire Seelie Kraliçesi'ni görmek istediğini anlamadım. Ona güvenemeyeceğimizi biliyorsun."

"Bize hiç ihanet etmedi. Onunla bir anlaşma yaptık. Ama bugüne dek Kara Kitap'ı ona getirmedik."

"Jace'le Clary'ye korkunç şeyler yaptı..."

"Belki de onunla nasıl anlaşacaklarını bilemediler." Mavi-yeşil gözleri parladı. "Kraliçe sadece kendini düşünür. Kimseye laf olsun diye acı çektireceğini sanmıyorum. Ama istekleri konusunda ısrarcı. Onunla iyi geçinmek istiyorsan bunu aklından çıkarmayacaksın."

"İyi de biz neden..."

"Bak. Baştan beri Dearborn'a güvenemeyeceğimiz belliydi. Bu Jace'le Clary'ninki gibi, yalnızca gizli bir görev değil. Bizi Brocelind'e yalnız getirdi. Kimseye haber vermeden, neredeyse itekleyerek buraya yolladı. O adamın bizim tarafımızda olmadığı kesin." Başını iki yana salladı. "Bizi düşmanı ve Aşağı Dünyalı âşığı belledi. Kara Kitap'ı geri alabileceğimizi düşünüyor, ama bu sırada ölmemizi planladı. Kitap'ı almadan eve dönersek bize ne olacağını sanıyorsun, Emma? Nasıl geri döneceğimiz bile meçhul. Horace'ın Bram Kavşağı'daki adamına güvenebilir miyiz sence?"

Emma, Julian'a duyduğu öfkenin içinde o kadar kaybolmuştu ki, eve nasıl döneceklerini düşünmemişti bile. "Bram

Kavşağı'nda bizi katillerinden biri mi bekliyor diyorsun?"

"Yalnızca orada değil ki. Her köşede birileri olabilir. Dane aptalın tekiydi. Gerçek kitabı bulmamızı beklemeden ortaya çıktı. Burada her an canımız tehlikede. Ama Kraliçe'yle anlaşırsak, onun koruması altına gireriz."

"Bir müttefike ihtiyacımız var. Kraliçe fırsatçı, tuhaf ve korkunç biri ama hiç yoktan iyidir. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Her planda risk faktörü vardır," dedi Julian. "Kraliçe'ye gelmemek de bir riskti. Strateji, riskler arasından en doğrusunu seçebilmektir. Bizim için güvenli bir yol yok, Emma. Horace'ın ofisine çağrıldığımız andan itibaren bıçak sırtındayız."

"Gerçek Kara Kitap'ı ona götürürsek bizi öldürüp onu alır. Baştan beri bunu planlıyordu zaten."

"Hayır," dedi Julian. "Horace bu planı yaparken dönüşümüzü kontrol edebileceğini düşünüyordu. Ama ne zaman ve ne şekilde döneceğimize biz karar verirsek, Konsey toplantısına gidip Kara Kitap'ı peri düşmanlarımızın elinden nasıl aldığımızı gururla anlatabiliriz. Horace itibarımız zedelendiği için bizden tereyağından kıl çeker gibi kurtulabileceğini düşünüyor. Ama zaferle dönersek, bize kolay kolay dokunamaz."

"Anladım," dedi Emma. "Kraliçe'yle işbirliğimizi yadırgayacağım kesin ama en azından amacımızı biliyorum. Keşke en başından beri hangi riski seçeceğimize beraber karar verseydik."

"Neden?" diye sordu Julian. "Boşuna üzülecektin."

Emma'nın gözleri doldu. "Bu sen değilsin. Sen asla böyle bir şey söylemezdin."

"İkimizin de güvenliği için her zaman yapılması gerekeni yaptım. Şimdiye kadar bunu anladığını sanıyordum."

"Bu başka. Dane'in senin hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun? Julian bir kızla *parabatai* olacak türden bir erkektir dedi." Dizlerinin üzerine kalkarak gözlerinin içine baktı. "Ben senin en çok bu yönünü seviyordum. Sana âşık olmadan önceleri bile. Bir an bile bir kızı savaşçı ortağın olarak almanın seni küçük düşüreceğini düşünmedin. Daima bana eşit davrandın. Hiçbir zaman senden daha güçsüz olduğumu hissettirmedin."

Julian gözlerini kaçırdı. Ama Emma bastırdı:

"Birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyordun. Fikirlerimi her zaman önemsedin. Kendimle ilgili kararlar alabilme becerime saygı duydun. Bana yalan söylemen öyle basite indirgenebilecek bir şey değil, Julian. *Parabatai* töreninde yemin ettiğimiz değerlere ihanet ettin. Bana kız arkadaşın gibi davranmamanı kaldırabilirim. Ama *parabatai*'lik başka."

Julian yatağa tırmandı. "Ortada bir plan yok, Emma. Seelie Sarayı'na gidelim desem tepki gösterecektin. Hızlı davranmak zorundaydım." Şelalenin pırıltısı sönünce saçları eski rengine döndü. Kirpiklerinin gölgesi yanaklarına vuruyordu. "Bu kadar üzüleceğini bilemedim."

"Tabii," diye mırıldandı. Julian'a böylesine yakın olmak sinirlerini geriyordu. İkisi de diz çökmüştü. Karşılıklı duruyorlardı. Emma elini uzatsa ona dokunabilirdi. "Hiçbir fikrin yoktu, çünkü hislerinden arındın. Sadece benimle ilgili olanları değil, hepsini susturdun." Livvy'yle ilgili olanları bile. "Sonunda pişman olacaksın."

"Yanılıyorsun."

"Neden?"

Julian elini yatağın üzerinde kaydırdı ve parmak uçları Emma'nınkilere hafifçe değdi. Emma'nın kalp atışları hızlandı.

"Hiçbir şey hissetmiyor değilim." Sesi kayıp ve şaşkındı. "Ama ne hissettiğimi anlayamıyorum. Bana kızma, Emma."

Emma donup kaldı. Julian bileğinin iç kısmını hafifçe okşadı. Emma'nın bütün duyuları o noktaya odaklandı. Nabzına dokunuyordu. Kalbine.

"Üzgünüm, Emma," dedi. "Çok üzgünüm."

Emma'nın yüreği hop etti. İnleyerek ona doğru atıldı. Dizlerinin üzerinde doğrulup kucaklaştılar. Julian onu öpmek için başını yana eğdiğinde, Emma'nın nefesi kesildi.

Julian'ın tadı peri meyveleri gibiydi. Dünyanın bütün şekerlerinden daha tatlıydı. Emma onunla ilk öpüşmesini hatırladı. Deniz suyuyla sırılsıklamdı. Julian'ın sevgisine aç ve çaresizdi. Ama bu kez kontrollü bir tutkuyla öpüşüyorlardı. Julian dilini dudaklarında gezdiriyor, parmak uçlarıyla elmacık kemiklerine dokunuyordu. Eli ensesine kaydı.

Hisleri olsun ya da olmasın, bedeni hâlâ beni arzuluyor, diye düşündü Emma.

Nedense bunun son derece tatmin edici bir yanı vardı. Sadece fiziksel de olsa, Julian onun için bir şey hissediyordu.

Üzgün olduğunu da söylemişti. Bu da bir şeydi. Belki de büyü çözülüyordu. Belki geçici bir şeydi ve...

Julian dudaklarının kenarını öptü. Boynunda atan nabzını. Dudakları yumuşacıktı. Geceliğini sıyırıp kalçalarını okşadı.

Bırak ne olacaksa olsun, diyordu Emma'nın vücudu. Belki de bundan daha fazlasını hiçbir zaman alamayacaktı ondan.

Julian'ın elleri geceliğinin altındaydı. Emma'nın nerelerine dokunulmasından hoşlandığını biliyordu. İnleyerek onu daha da şehvetle öpmesine neden olan yerleri.

Hiç kimse onu Julian kadar iyi tanıyamazdı.

Emma gözlerini kırpıştırarak açtı. Aşk sarhoşluğu arasında ona baktı. Julian da ona bakıyordu. Gözleri açıktı ve yüzünde tuhaf, düşünceli bir ifade vardı. Emma biri suratına bir kova soğuk su atmış gibi irkildi.

Bana kızma, Emma.

Julian'ın elleri hâlâ kalçalarındaydı. Emma onun ağzının içine fısıldadı. "Aslında üzgün değilsin."

Julian'ın bakışları gölgelendi. Emma bu ifadeyi iyi tanıyordu. Söyleyecek en doğru şeyi arıyordu. Gerçek olması önemli değildi. Doğru olması yeterliydi. Ya da istediğini almasını sağlaması.

Emma, Julian'ın kıvrak zekâsıyla daima gurur duymuştu. Bunun görevleri açısından ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Zekâsı Julian'ın koruma kalkanıydı. Şu koca dünyaya karşı sevdiklerini kollama aracı. Bildiği tek yol buydu.

Ama bütün yapıp ettiklerinin ardındaki itici güç ortadan kalktığında, neyi başaracaktı ki? Duygusuz bir Julian yalnızca insanlarla oynayan bir yaratığa dönüşecekti.

Onu bile kendi çıkarları için yönlendirmeye çalışacaktı.

Julian topuklarının üzerine oturdu. Elleri iki yana düştü. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Konuşmak için ağzını açtı ama aşağıdan sesler geldi. Odaya biri girmişti.

Telaşla yataktan kalktılar. Saniyeler sonra, ana odaya inen basamaklardaydılar.

Nene elinde bir anahtarla onlara bakıyordu. Sarıya çalan kaşlarını kaldırdı. "İnsanlar nasıl diyordu? Kötü bir zamanda mı geldim?"

"Önemli değil," dedi Julian. Yüz ifadesi tamamen normale dönmüştü. Emma kendi yüzünün nasıl göründüğünü hayal edemiyordu. Ama içinde kocaman bir boşluk vardı.

"Sevindim," dedi Nene. "Çünkü konuşmalıyız. Aşağı gelin. Kraliçe size ihanet etti ve derhal harekete geçmeliyiz."

Tavvy nihayet uyumuştu. Kitabı göğsünde açık duruyordu. Yüzü hâlâ gergin ve gözyaşlarıyla ıslaktı. Mark yatağın yanında diz çökmüş, kardeşinin yumuşacık buklelerini okşuyordu. Bu sahne Helen'ın içini acıttı. Tavvy'ye duyduğu sevgi, endişe ve Julian'ın özlemi birbirine karıştı. Küçük kardeşini teskin etmesi belki de saatler sürecekti ama Mark bunu dakikalar içinde başarmıştı.

Mark, Tavvy'nin üzerini örterken, Helen odaya temiz hava girsin diye pencereleri açtı. Julian'la Emma'yı Alicante'de bıraktığından beri onlardan haber alamamıştı. Gerçi Jia, Aline'e garanti vermişti. Her halükârda güvenlikleri sağlanacaktı.

Ne var ki Helen kendini ilk kez ailesinden bu kadar uzak hissediyordu. Wrangel Adası'nda, dünyadan kopuk bir hayat sürerken bile, en azından Julian'ın varlığıyla avunmuştu. Ona sonsuz güveniyordu. Kardeşleriyle ilgileneceğinden emindi. Dolayısıyla onları hep mutlu hayal ediyordu.

Gelgelelim, şimdi ailesi tarumar olmuştu. Julian'ın yokluğunda ondan medet umuyorlardı ama Helen ne yapacağını bile bilmiyordu. Tavvy'ye elini sürse ağlamaya başlıyordu. Dru ona nefretle bakıyordu. Ty farkında bile değildi. Ve Mark...

"Bizi ayırmalarına asla izin vermemeliydim," dedi. "İdris'te. Jules'la Emma'yı orada tutmak istediklerini söylediklerinde karşı çıkmalıydım."

"Konsey kararları kesindir." Mark ayağa kalktı. "Başka şansın yoktu."

"Her zaman başka bir şans vardır."

"Kendini suçlama. Julian'ın inadını tuttu mu, karşısında kimse duramaz. Çok güçlü bir iradesi var. Ve o İdris'te kalmak istedi."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bana kalırsa bizimle dönmek istemedi. İdris'ten ayrılırken hali bir tuhaftı. Sence?"

"Bilmiyorum." Helen pencereleri kapadı. "Julian her zaman zorlu fedakârlıklara göğüs gerebilen bir çocuk oldu. Acı çekse bile belli etmez."

"Öyle. Ama duygularını gizlerken bile asla soğuk değildi. Her zaman şefkatliydi. Biz İdris'ten ayrılırken, nedense hepimize buz gibi davrandı."

Tavvy'ye son bir kez göz attıktan sonra, kapıya doğru yürüdü. "Kieran'a bakmalıyım. Yaralı. Tavvy de uyuduğuna göre..."

Helen başını salladı. "Ben de geliyorum."

Enstitünün koridorları karanlık ve sessizdi. Aline odasında uyuyordu. Helen karısının yanına uzanıp onun sıcaklığına sığınmak için neler vermezdi.

"Belki aile mührünü deneyebiliriz," dedi. "Julian'a ulaşabilir miyiz dersin?"

Mark şaşırdı. "Periler Diyarı'nda rune'lar çalışmıyor. Hem Julian'da da aynı rune'dan olması gerek."

"Evet," diye mırıldandı Helen. Seneler evvel, Eleanor Blackthorn öldüğünde de böyle aklı karışmıştı. Mantıklı düşünemiyordu. "Bi-biliyorum."

Mark misafir odasının kapısında onu endişeyle süzdü. Oda karanlıktı. Cristina yatağın yanındaki iskemlede oturuyordu. Kieran'ın elini tutmuştu. Gözleri kapalıydı. Peri Prensi battaniyenin altındaydı. Nefesi normale dönmüştü.

Helen önceden Kieran hakkında pek az bilgiye sahipti. Mark birkaç kere laf arasında ona Periler Diyarı'ndan döndükten sonra olanları anlatmıştı. Sonra da Tavvy'yi kanal evine geri götürdükten sonra saatlerce konuşma fırsatı bulmuşlardı. Mark'ın Kieran'a beslediği karmaşık duyguları o gece öğrenmişti. Ama şimdi Mark ona yalnızca endişeli gözlerle bakıyordu. Görünüşe bakılırsa, hisleri eskisi kadar karmaşık değildi.

Helen, Mark'ın Cristina'ya bakışlarını yakaladı. Sonra Mark onun yanına bir iskemle çekip oturdu. Helen yine Emma'yla Julian'ı düşünmeden edemedi. Endişelenecek ne kadar çok şey vardı.

"Mark," dedi. "Sakın Julian'ın peşinden Periler Diyarı'na filan gitmeye kalkışma. Büyük aptallık olur."

Mark'ın gözleri karanlıkta mavi ve altın sarısı parladı. Deniz ve güneş ışığı gibi. "Onları kurtarmak için gerekirse Av'a yeniden katılırım."

"Mark!" diye inledi Helen dehşetle. "Bunu aklından bile geçirme!"

"Elimden geleni yapacağım," dedi Mark inatla. Sesi eskiden hatırladığı küçük kardeşinin sesi değildi. Mark belli ki Vahşi Av'dan bir yetişkin olarak dönmüştü.

"Yıllarca Av'daydın," dedi Helen. "Benim bilmediğim şeyleri biliyorsun. Ama teyzemiz Nene'yle irtibat kurdum. Dolayısıyla ben de senin bilmediklerini biliyorum. Periler Diyarı'nda seni, Julian'ı ve diğerlerini düşman olarak görüyorlar. Mannan Atlıları'yla savaştınız. Unseelie Kralı'nı kendi sarayında utandırdınız. Emma, peri halkının tanrı gibi gördüğü Fal'i katletti. Periler Diyarı'nda birkaç dostun olabilir ama gerisi seni yok etmek için fırsat kolluyor."

"Bu hep böyleydi."

"Anlamıyorsun," diye tısladı Helen. "İdris'in dışındaki bütün portallarda muhafızlar var. Meclis Salonu'ndaki olaydan beri hiçbirini boş bırakmıyorlar. Peri halkı, Nefilimler'in onları günah keçisi ilan edeceğinin farkında. Ay yolunu bile kullansan, oradaki phouka seni anında ispiyonlar. Diğer tarafta kılıçlarla karşılanırsın."

"Senin teklifin ne?" diye fısıldadı Mark. "Kardeşinle Emma'yı Diyar'da çürümeye mi terk edeceksin? Ben Periler Diyarı'nda terk edildim, Helen. Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bunu Emma'yla Julian'a yapamayız!

"Tabii ki hayır. Ama izin ver, peşlerinden ben gideyim. Periler Diyarı'nda düşman olarak görülmüyorum. Doğruca Nene'yi bulacağım. O bana yardım eder."

Mark ayağa fırladı. "Olmaz! Çocukları sahipsiz bırakamazsın. Sana ihtiyaçları var."

"Aline onlarla ilgilenir. Benden daha iyi bir iş çıkardığı ortada. Çocuklar benden hoşlanmıyor, Mark."

"Belki hoşlanmıyorlar ama seni seviyorlar," dedi öfkeyle. "Ben de seviyorum. Bir kardeşimi daha Diyar'a kurban etmeyeceğim."

Helen sırtını dikleştirdi. Mark onun boyunu çoktan geçmişti. Yine de çenesini havaya dikip onu kararlılıkla süzdü. "Ben de!"

Cristina'nın sesiyle irkildiler. "Belki benim bir yardımım olur," dedi. "Rosales ailesinin bir yadigârı var. Ona *Eternidad* diyoruz. Sonsuzluk demek. Başı sonu belli olmayan bir zaman dilimi. Tıpkı Periler Diyarı'ndaki zaman gibi. O bizi Diyar'a gizlice sokabilir."

"Onu bana verir misin?" diye sordu Mark.

"Üzgünüm, ama *Eternidad*'ı sadece bir Rosales kullanabilir."

Kieran dirseklerine dayanarak doğruldu. Saçları karışmıştı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. "Ben de seninle geleyim."

"Uyandın mı?" dedi Mark.

"Zaten uyanıktım. Ama özel konuştuğunuzu fark edip gözlerimi açmadım."

"Aline'in radikal dürüstlük dediği bu olsa gerek," diye mırıldandı Helen.

"Cristina, Diyar'a tek başına gidemez," dedi Kieran inatla. "Bu çok tehlikeli olur."

"Katılıyorum," dedi Mark ve Helen'a döndü. "Ben de Cristina ve Kieran'la gideceğim. Üçümüz bir ekip gibi çalışabiliriz."

Helen kararsızdı. Böyle bir tehlikeye atılmalarına izin verebilir miydi? Ama Gölge Avcıları'nın kaderi buydu. Onlar gözlerini bile kırpmadan türlü tehlikelere atılırdı. Keşke annesine akıl danışma imkânı olsaydı. Öte yandan, onları nasıl durdurabilirdi? Hem Kieran'la Mark, Periler Diyarı'nı iyi biliyordu. Cristina'yı tek başına böyle bir göreve yollamak onu gözden çıkarmak olurdu. Ama hepsinin birlikte gitmesi de hem Julian'ı hem de Mark'ı kaybetme olasılığını doğuruyordu. Ama gitmelerine izin vermeyerek Julian'ı Periler Diyarı'nda yapayalnız bırakamazdı.

"Lütfen, Helen," dedi Mark. "Julian beni kurtarmak için Periler Diyarı'na geldi. Bunu ona borçluyum. Önceden bir tutsaktım. Beni yine tutsak etme."

Helen'ın omuzları çöktü. Haklıydı. Gözyaşlarını güçlükle engelleyerek yatağa oturdu. "Ne zaman gideceksiniz?"

"Jaime aile yadigârımızı getirir getirmez," dedi Cristina. "Bir ateş mesajı gönderip onu çağırdım. Neredeyse bir saat oluyor. Ama buraya gelmesi ne kadar sürer bilmiyorum."

"Jaime Rosales mi?" diye sordu Mark'la Kieran aynı anda.

Helen onlara şaşkınlıkla baktı. İkisi de şaşkın ve biraz da kızgındı sanki. Jaime'yi kıskanıyorlar mıydı yoksa? Ama bu düşünceyi hemen aklından kovaladı. Fazla stresten hayal görüyordu herhalde.

"Ah, Mark," dedi. Böyle anlarda sesi peri atalarının ahenkli resmiyetine bürünüyordu. "Seni bırakmak istemiyorum ama sanırım buna mecburum."

Mark'ın bakışları yumuşadı. "Helen, keşke bütün bunlar hiç yaşanmasaydı. Ama söz veriyorum, sağ salim döneceğim. Emma ve Julian'la birlikte."

Helen tam bunu umduğunu söyleyecekti ki, Kieran hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Çıkardığı ses o kadar sıradan ve insaniydi ki Helen dayanamayıp gülümsedi.

"Keşke benim de beni bu kadar seven bir kardeşim olsaydı," dedi Kieran. Bu kez sesi tam bir peri prensininki gibiydi. Bir kez daha boğazını temizledi. "Helen, rica etsem, bacağımın üzerinden kalkar mısın? Söylemeyeyim dedim ama çok ağrımaya başladı."

"İnsan canavarlar da var," dedi Gwyn. Flintlock Sokağı'ndaki evdeydiler. Diana başını onun kucağına koymuştu. Gwyn saçlarını okşuyordu. "Horace Dearborn da onlardan biri."

Diana elini Gwyn'in yün tuniği boyunca kaydırdı. Bu halini seviyordu. Zırhı ve miğferi olmadan eski püskü kıyafetler içinde sıradan biri gibiydi. Sivri uçlu kulakları ve çift renkli gözle-

rini saymazsa tabii. Ama Diana bunları o kadar kanıksamıştı ki, artık garip gelmiyorlardı.

"Konsey'de iyi insanlar da var," dedi. "Fakat korkuyorlar. Horace'tan ve yersiz varsayımlarından. Kısa sürede büyük bir güç sahibi oldu."

"İdris'i güvensiz bir yer haline getirdi. Alicante'den gitmeni istiyorum, Diana."

Diana şaşkınlıkla doğruldu. "Neden?"

"Koca bir tarihe bizzat tanık oldum. Korkunç kanunlar genellikle büyük acılardan sonra kabul edilir. Korku ve bağnazlık iyi bir bileşim değil. Horace'la kızının senden hoşlanmadığını söylemiştin."

"Evet, ama bana neden bu kadar taktılar anlamadım."

"Gücünden korkuyorlar. Etkinden. İnsanların seni dinlediğini biliyorlar. Sen ikna edici birisin, Diana. Şaşırtıcı bir zekâya sahipsin."

Diana güldü. "Yağcı."

Gywn de doğruldu. "Alakası yok. Ciddiyim. Senin için endişeleniyorum. Horace Dearborn henüz bir diktatör değil. Ama bunun için çabalıyor. İlk hamlesi ona karşı çıkanları yok etmek olacak. Önce başkalarının yolunu aydınlatan en etkili ışıkları söndürecek."

Diana titredi. Çatıda dolaşan atın toynak seslerini duyabiliyordu. "Bu gece pek kötümsersin," dedi.

"Her zaman insanların en iyi yanlarını görmediğim doğru. Savaş meydanında ölen savaşçıların ruhlarını avlıyorum zira."

Diana kaşlarını kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedi Gwyn şaşkınlıkla. "Diana, izin ver, seni buradan götüreyim. Periler Diyarı'nda güvende oluruz.

Geceleri yıldızlar binlerce renge boyanır. Gündüzleri kırlarda güller açar."

"Olmaz, Gywn. Bu mücadeleyi bırakamam."

Yatağın arkalığına yaslanıp üzüntüyle başını salladı. "Diana..."

Diana birine fiziksel ve duygusal olarak böylesi bir yakınlık duymamıştı hiç. "Beni ilk gördüğünde, cesaretime hayran olduğunu söylemiştin. Ama şimdi benden bir korkak gibi kaçmamı istiyorsun."

Gwyn ona ifadesiz bir yüzle baktı. "Bu farklı."

"Neden?"

Kocaman elleriyle belini tuttu. "Çünkü şimdi seni sevdiğimi biliyorum."

Diana'nın kalbi kuş gibi çırpınmaya başladı. Kimseden böyle sözler duyacağını düşünmemişti. Cinsiyet değiştiren bir Nefilim olmanın bedeli olarak görmüştü bunu hep. Hele de Gwyn gibi birinin onu sevmesi, onun hakkında her şeyi bilen bir vahşi prensin, inanılmazdı doğrusu.

"Gwyn," dedi yüzünü avuçlarının arasına alarak. Gwyn arkasına yaslanıp onu üzerine çekti. Diana'nın kalp atışları hızlandı. Kendini sevgilisinin şefkatli öpücüklerine bıraktı. Az sonra, Gwyn onu büyük bir tutkuyla öpmeye başladı ve birlikte korkunun silindiği ve yalnızlıkları dinen ruhların usulca bütünleştiği o yere doğru bir yolculuğa çıktılar.

Helen, Aline'le konuşmaya gitmişti. Mark saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama artık pencereden ay ışığını göremiyordu. Kieran'ın yanında oturuyordu. Cristina yatağın başucundaki iskemleye kıvrılmıştı.

Mark, Cristina'nın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Kieran'la Londra Enstitüsü'nde son kez baş başa konuşmalarını hatırladı. Kieran, Mark'ın boynundaki elf fişeğine dokunmuştu. Bu onlar için bir semboldü. Kieran'ın sonraki sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. *Artık bir ilişkimiz kalmadı.*

Duygularını Kieran'a ve hatta Cristina'ya bile açıklayabileceğinden emin değildi. Ama bildiği bir şey vardı ki, Kieran'la bağlarını koparamamıştı. Ama Kieran ona dönerse, Cristina'dan vazgeçemeyeceğini de biliyordu.

"Daha iyi misin, Kieran?" diye sordu.

"Evet. Cristina mükemmel bir hemşire."

Cristina gözlerini devirdi. "Abartma, lütfen. Sadece pansuman yaptım."

Kieran üzüntüyle gömleğinin koluna baktı. "Böyle tek kolla çok komik oldum."

Mark güldü. "Ölümlüler arasında pek moda. Kolsuz kazaklar bile var."

Kieran'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sahi mi?"

Mark'la Cristina kıkırdadı. Kieran kaşlarını çattı. "Dalga geçmeyin."

"Neden ki?" dedi Cristina. "Arkadaşlar birbirine hep takılır."

Kieran'ın gözleri parladı. Mark birden ona sarılmak istedi. Peri prenslerinin fazla arkadaşı olmadığını tahmin etti. Gerçi Kieran'la bunu hiç konuşmamışlardı. Bir zamanlar ikisi arkadaştı ama aşk ve ızdırap insanı kaçınılmaz bir şekilde değiştiriyordu. Tabii âşık olup arkadaş kalanlar da vardı. Magnus'la Alec, Clary'yle Jace ya da Helen'la Aline gibi.

Kieran'ın gülümsemesi soldu. Battaniyenin altında huzur-

suzca kıpırdandı. "Size söylemem gereken bir şey var. İkinize de bir açıklama borçluyum."

Cristina telaşa kapıldı. "İstemiyorsan mecbur değilsin."

"Scholomance'le ilgili," dedi Kieran. İkisi de suspus oldu. Kieran, Boş Yer'i anlatmaya başladı. Mark onu can kulağıyla dinliyordu. Başkalarının hikâyeleri oldum olası ilgisini çekerdi. Çocukluğundan beri böyleydi. Av'dayken, Kieran'ın hikâyelerini nasıl da severdi. Kieran'ın parmakları saçlarını okşarken ve sesi kulağında çınlarken uyuyakalırdı. Kieran ona çiçek prenses, Bloduwedd'i, ölüleri dirilten siyah kazanı ve Gwyn ap Nudd'la Avcı Herne'in ağaçları titreten kavgasını anlatırdı.

Cristina onun aksine, hayallere dalmamıştı. Kieran Lejyon'un işkencelerini ve Diego'nun onu nasıl kurtardığını anlatırken bakışları bulutlandı. Yüzü öfkeyle çarpıldı.

Kieran kütüphaneden nasıl kaçtığını da söyleyip sözlerini bitirdiğinde, Cristina başını iki yana salladı. "Korkunç! Bu kadar ileri gidecekleri aklıma gelmezdi."

"Diego'yla ötekileri kontrol etmeliyiz," dedi Mark. Diego şu hayatta en sevmediği insanlardan biri olsa da onun için endişelenmişti.

"Hemen bir mektup yazacağım," dedi Cristina. "Kieran, çok üzgünüm. Scholomance'te güvende olacağını sandım."

"Nereden bilecektin? Diego'ya geleceği planlamadığı için kızıyordum. Ama böyle bir geleceği kimse hayal edemezdi."

"Kieran haklı," dedi Mark. "Senin suçun değil. Lejyon kontrolden çıktı. Emma'yla Julian'ın peşine onlardan birini taktıklarından eminim."

Kieran ani bir hareketle battaniyeyi açtı. "Emma'yla Julian'a borçluyum. Havuzun suyuna dokunmadan önce bile yaptıkla-

rımdan pişmanlık duyuyordum. İfade veremedim. Onlardan af dileyip hatamı telafi edemedim."

"Emma seni affetti," dedi Cristina.

Kieran ikna olmuşa benzemiyordu. "Size bir şey göstereceğim."

Arkasını dönüp yatakta diz çöktü. Gömleğini kaldırdı. Mark, Cristina'nın nefesini tuttuğunu duydu.

Kieran'ın sırtı kamçı izleriyle doluydu. En fazla birkaç haftalık gibi duruyorlardı. Yaralar kapanmıştı ama hâlâ kırmızıydılar. Mark güçlükle yutkundu. Kieran'ın vücudundaki bütün izleri ezbere biliyordu. Bunlar yeniydi.

"Lejyon seni kırbaçlattı mı?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Kieran. Gömleğini indirdi ama onlara dönmedi. "Bu izler havuzun suyuna dokunduğumda çıktı. Emma'nın izleri. Şimdi benim yüzümden çektiği acının bir hatırası olarak onları ben taşıyorum. Havuz suyu tenime değdiğinde acısını ve korkusunu hissettim. Beni nasıl affedebilir?"

Cristina ayağa kalktı. Kahverengi gözlerinde kederli bir ifade vardı. Usulca Kieran'ın sırtına dokundu. "Kieran," dedi. "Her birimizde sonsuz hata yapma kapasitesi olduğu gibi, sonsuz bir affetme kapasitesi de vardır. Emma bu izleri gururla taşıyor, çünkü onları kahramanlığının bir nişanesi olarak görüyor. Sen de böyle düşün. Sen bir peri prensisin. Cesaretini gözlerimle gördüm. Bazen yapabileceğimiz en cesurca şey kendi hatalarımızla yüzleşmektir."

Kieran'ın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Sen bir peri prensisin. Bu gece bu cümleyi ikinci duyuşum."

"Hata yaptığını fark edip onu telafi etmeyi ummaktan başka çaremiz yok," dedi Mark. "Bazen tamamen iyi niyetle

yola çıkıyoruz. Gwyn'le Iarlath'a gittiğinde hayatımı kurtarmaya çalışıyordun ama sonuç facia oldu. Konsey toplantısına da iyi niyetle gittik. Ama Livvy öldü ve Alicante, Lejyon'un avcunun içine düştü."

Kieran suratını buruşturarak onlara döndü. "Size yemin ediyorum, sevdiklerinizi kurtarmak için kanımın son damlasına kadar çarpışacağım."

Cristina gülümsedi. "Şimdilik Emma'yla Julian'a odaklanalım. Yarın Periler Diyarı'nda yanımızda ol yeter."

Mark elf fişeği kolyesini çıkardı. "Bunu takmanı istiyorum, Kieran. Bir daha asla savunmasız olmamalısın."

"Onu sana verdim," dedi Kieran. "Sende kalmalı."

"Ben de şimdi sana veriyorum işte. Burada ve Diyar'da düşmanların çok. Onlara karşı kullanabileceğin bir silahın olmalı."

Kieran usulca elini uzattı. "Madem istiyorsun, onu takacağım."

Kieran kolyeyi boynuna bağlarken Cristina, Mark'a onaylayan bir bakış fırlattı. Cömertliği hoşuna gitmişti belli ki.

Kieran parmaklarını mürekkep mavisi saçlarının arasına daldırdı. "Üzgünüm ama çok yorgunum."

Av'da Mark onu kollarına alırdı. Sert zeminde birbirlerine yastık olurlardı. "Sana yer yatağı yapalım mı?" diye teklif etti.

Kieran başını kaldırdı. Gözleri cam gibi parlıyordu. Biri siyah, öteki gümüş. "Benimle kalsaydın yatakta uyuyabilirdim. Tabii..."

Cristina kıpkırmızı kesildi. "Oldu o zaman. İyi geceler."

"Hayır," dedi Kieran. "Tabii Cristina'yla birlikte diyecektim."

Mark'la Cristina birbirlerine baktı. Mark, Vasquez Rocks'tan döndüklerinden beri ilk kez ona gerçekten bakıyordu. Kendi

kafa karışıklığı yüzünden utanç içindeydi. Ama Cristina'nın da en az onun kadar sersemlemiş göründüğünü yeni fark ediyordu.

Kieran'ın omuzları çöktü. "İstemiyorsanız anlarım."

Cristina botlarını tekmeleyip Kieran'ın yanına uzandı. Üzerinde hâlâ kotu ve Harpyia iblislerinden birinin yırttığı atleti vardı. Mark da Kieran'ın diğer yanına geçip kafasını eline dayadı.

Bir süre sessizce yattılar. Kieran'ın vücudunun sıcaklığı öyle tanıdıktı ki. Mark ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Battaniyeyi üzerlerine çekip karanlıkta her şeyi unutmak istiyordu.

Ama Cristina da oradaydı. Onun varlığı Mark'la Kieran'ın arasındaki kimyasal dengeleri değiştiriyordu. O varken bir unutuşa yuvarlanmak mümkün değildi. Mark tanıştıkları günden bu yana Kieran'ın yakınlığının ilk kez bu kadar farkındaydı belki de.

Ve Cristina'nın da farkındaydı. Başını hafifçe kaldırıp ona baktı. Siyah, parlak saçları yastığa yayılmıştı. Esmer omzu çıplaktı. Vücuduna bir sıcaklık yayıldı.

"Rüyamda Sınır Toprakları'nı göreceğim," dedi Kieran. "Adaon'un orada bir kulübesi var. Ne Seelie Ülkesi'nde ne de Unseelie. Küçük, taş bir ev. Duvarları yediveren sarmaşıklarıyla kaplı. Av'da aç ve üşümüşken, bunlar gerçek değil derdim kendi kendime. Hayalimde o kulübeyi canlandırırdım. Orada olduğumu, camdan içeri baktığımı hayal ederdim. Benim için gerçekten de daha gerçek olurdu."

Cristina usulca yanağına dokundu. "*Ya duérmete*," diye mırıldandı gözlerini kapayarak. "Hadi uyu, şapşal."

Mark dayanamayıp güldü. "Daha önce sana şapşal diyen oldu mu, Prens Kieran?"

Ama Kieran, Cristina'ya bakıyordu. Gözlerinde yorgunluğun haricinde bir şey daha vardı.

"O hayatımda gördüğüm en güzel kız," dedi düşünceli bir sesle.

"Bence de."

"Birbirinize bakışınız değişmiş. O kadar belli ki. Ben yokken aranızda bir şey olmuş."

Bu Mark'ın asla yalan söyleyemeyeceği bir konuydu. "Doğru," dedi.

Kieran elini saçlarına uzattı. Bu ufacık dokunuşla Mark'ın üzerine kıvılcımlar yağdı. Kieran hafifçe dudaklarını büzmüştü. Ona uykulu gözlerle bakıyordu. "Ben de öyle umuyordum," dedi. "Scholomance'teyken bunu düşünmek içimi rahatlattı."

Battaniyenin altında kıvrılıp gözlerini kapadı. Ama Mark uzun bir süre uyanık kalarak karanlığa baktı.

12

GÖK KUBBENİN ALTINDA

Mark, Kieran ve Cristina kütüphanede Periler Diyarı'na gitmek üzere hazırlanıyordu. Tavvy'yi kumsala götüren, Dru dışında herkes oradaydı. Kit onun bu veda sahnesine tanık olmamak için Tavvy'yi bahane ettiğini düşünmeden edemedi.

Kit, Dru için üzülüyordu. Tavvy'nin kova ve küreğini çantasına koyarken gözleri kıpkırmızıydı. Yine de kardeşine kumdan şehirler yapıp çok eğleneceklerini söylerken neşeli görünmeyi başarmıştı.

Gelgelelim, Kit'in Dru'dan bile daha çok üzüldüğü biri vardı. Ty.

Tek sorun Mark'ın Periler Diyarı'na gitmesi değildi. Oraya gitme sebebi daha da beterdi. Mark'la Helen, Emma ve Julian'ın tehlikeli bir görev için Ölümsüz Topraklar'da bulunduğunu söylediğinde Kit büyük bir paniğe kapılmıştı. Ty, Julian'ı sadece sevmiyordu. Ona bir baba figürü olarak ihtiyacı vardı. İkizinin yokluğunu sadece Julian unutturabilirdi.

Sabah erkenden mutfakta toplanmışlardı. Pencerelerden güneş ışığı sızıyordu. Masada hâlâ kahvaltı sofrasından kalanlar vardı. Dru kızarmış ekmekten minik melek bıçakları yapıp

reçele batırıyor ve Tavvy'ye yediriyordu. Sonra Aline muhtemelen Helen'dan aldığı gizli bir sinyalle Tavvy'yi mutfaktan çıkardı. Ona kütüphanede en sevdiği çizgi romanı göstereceğini söyleyince Tavvy hemen oltaya geldi.

Helen sonrasında onlara olan biteni anlattı. Ara sıra Mark'la Cristina da söze karıştı. Ama Kieran pencerenin önünde sessizce dikilmeye devam etti. Lacivert saçlarının arasında beyaz bir tutam vardı.

Anlatacakları bittiğinde, Drusilla'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ty kazık gibi oturuyordu. Ama Kit kucağında duran sağ elinin parmaklarını bir piyanist gibi oynattığını gördü. Ty'ın el egzersizi için oyuncakları vardı. Belli ki bugün onlardan birini yanına almayı unutmuştu. Etrafına bakınarak onu oyalayabilecek bir şeyler aradı. O sırada Mark, Ty'ın yanağına uzandı.

"Tiberius," dedi. "Ve Drusilla. Endişe ettiğinizi biliyorum ama Julian'ı geri getireceğiz. Yeniden bir arada olacağız."

Dru hafifçe gülümsedi. *Böyle söyleme,* diye düşündü Kit. *Ya onu geri getiremezsen? Ya Periler Diyarı'nda ölürse? Sözünü tutamamak hiç söz vermemekten daha fena.*

Ty ayağa kalktı ve tek kelime etmeden gitti. Kit iskemlesini itiyordu ki duraksadı. Ty belki onu istemezdi. Kafasını kaldırdığında, Mark ve Cristina'yla göz göze geldi. Kieran da çift renkli gözleriyle onu süzüyordu.

"Peşinden git," dedi Mark. "Sana ihtiyacı var."

Kit gözlerini kırpıştırarak ayağa kalktı. Cristina ona cesaret verircesine gülümsedi.

Ty fazla uzaklaşmamıştı. Koridorun duvarına yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı. Sessizce dudaklarını kıpırdatarak sağ elindeki tükenmezkalemi açıp kapatıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Kit mutfak kapısının önünde durak-sayarak.

Ty gözlerini açıp ona baktı. "Evet."

Kit bir şey demedi. Ty'ın böyle bir zamanda iyi olması imkânsızdı. Livvy'yi yeni kaybetmişti. Şimdi Mark'la Julian'ı da kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Emma ve Cristina'yı da tabii. Kit kendini Blackthorn ailesinin çöküşüne tanık oluyormuş gibi hissediyordu. Malcolm'ın arzuladığı yıkımı şimdi yaşıyorlardı.

Ty'a bir şey olmasın, lütfen. O iyi bir çocuk.

Ama Kit insanların her zaman hak ettiklerini bulmadığını biliyordu. Bu hayattaki ilk derslerinden biriydi.

"İyiyim," dedi Ty aklından geçenleri okumuşçasına. "Livvy için iyi olmak zorundayım. Mark, Julian ya da Emma'ya Periler Diyarı'nda bir şey olsa bile iyi olacağım. Çünkü hepsini geri getirebiliriz. Kara Kitap bizde. Onları diriltebiliriz."

Kit'in kafasının içi anlamsız gürültülerle doldu. Ty böyle demiş olamazdı. Yok canım. Arkasındaki mutfak kapısı açıldı ve Mark bir şeyler söyledi. Kit onu duymadı bile. Mark gidip Ty'a sarıldı.

Ty da Mark'a sarıldı ve başını omzuna dayadı. Tükenmezkalem hâlâ elindeydi. Kit bir kez daha Ty'ın ellerindeki ve bileklerindeki morluklara dikkat etti. İdris'te kuleye tırmanırken olmuştu herhalde. Ty'ın soluk teninde renkleri o kadar parlak duruyordu ki Kit adeta acıları hissedebiliyordu.

Şimdi, Kit ve Ty kütüphanede diğerlerinin hazırlanmasını izliyordu. Kit kendini tuhaf hissediyordu. Geçen sefer Mark'la Cristina, Periler Diyarı'na gittiğinde bir gecede ortadan kaybolmuşlardı. Emma ve Julian da öyle. Ama bu kez

hepsi durumdan haberdardı. Bu da yetmezmiş gibi, herkes hazırlanmalarına yardım ediyordu. Gören kampa gittiklerini sanırdı.

Mark, Cristina ve Kieran bulabildikleri en sıradan kıyafetleri seçmişti. Gölge Avcısı gibi görünmek istemiyorlardı tabii. Cristina dizine gelen, beyaz bir elbise giymişti. Mark'la Kieran'da tişört ve kot pantolon vardı. Aline bir makas yardımıyla onlara hırpani bir görünüm kazandırmıştı. Tarzlarını metal aksesuarları olmayan rahat pabuçlarla tamamlamışlardı. Cristina saçlarını bir kurdeleyle atkuyruğu yapmıştı.

Helen plastik kaplara granola barları, elmalar ve bayatlamayacak birkaç çeşit yiyecek daha koymuştu. Battaniyeleri, sargı bezlerini ve hatta mikrop öldürücü spreyi de unutmamıştı. Diyar'da stel'ler fayda etmiyordu zira. Tabii silahları da vardı. Cristina'nınki ve bir düzine daha hançer, yumuşak deri kılıflarında bıçaklar, Mark için bir yay ve Kieran için bronz bir kılıç. Kieran onu beline takarken, gözleri sevinçle parlıyordu. Silah kuşanmayı özlemişti belli ki.

"Yiyecekleri en son koyalım," dedi Helen. Çantalardan birine daha yeni yerleştirdiği Tupperware kutuyu çıkardı. "Tam yola çıkarken."

Aline iç çekti. Sabahtan beri içinde müthiş bir huzursuzluk vardı. Dokunsalar ağlayacak haldeydi. Bir yandan da, Helen'ı üzdükleri için şu üçünü sıkı bir paylamak istiyordu. "Dert etme. O kadar kolay bozulmazlar," dedi.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordu Mark. "Durum acil." Gözleri Kit'e kaydı. Kit o zaman Ty'ın artık yanında olmadığını fark etti. Ama kütüphaneden kimse çıkmamıştı. Dolayısıyla buralarda bir yerde olmalıydı.

"Jaime mümkün olduğunca çabuk gelecek," dedi Cristina. Dalgın bir yüzle bıçakları kılıflarına yerleştiriyordu.

"Bu gece burada olmazsa, çaresiz ay yolunu kullanacağız," dedi Kieran.

Helen kaşlarını çattı. "Saraylar da gelişinizi anında öğrensin, öyle mi? Olmaz. Jaime Rosales'i beklemek zorundayız."

"Gelecek," dedi Cristina rulo yaptığı bıçak kılıfını çantasına koyarken. "Ona güveniyorum."

"Aksi takdirde, kendinizi büyük tehlikeye atarsınız."

Kieran lafa karıştığında, Kit masadan indi. Kimsenin ona baktığı yoktu zaten. Rafların arasında yürüdü. Ty'ı biraz ileride buldu. Başını eğmişti. Elinde bir kâğıt parçası vardı.

Kit durup ona baktı. Kieran'ın odanın karşısından onu izlediğinin farkındaydı. Nedenini merak etti. Bir keresinde, Londra Enstitüsü'nün çatısında enteresan bir sohbetleri olmuştu. Blackthorn'ları ilgilendiren önemli bir meselede, onlar için iki yabancıdan farkları kalmıyordu. Ne de olsa, bu aileye mensup değillerdi.

Gerçi Kit artık bundan emin değildi. Hem kendisi, hem de Kieran için. O zamandan beri hiç konuşmamışlardı.

Kitapların arasına girdi. Ne ironiktir ki, SU VE DENİZ YARATIKLARI kısmındaydılar.

"Ty, ne oluyor?" dedi.

Belki de sonunda korkulan olmuştu ve bir buhran geçiriyordu. İncecik parmaklarının ve pençe pençe kızaran yüzünün tarifsiz bir kırılganlığı vardı. Ty başını kaldırdı. Ya da belki...

Kit gözlerinin parladığını fark etti. Ama gözyaşlarıyla değil. Ty elindeki kâğıdı kaldırdı. Bir mektuptu. "Hypatia

Vex'ten," diye fısıldadı. "Hayalet Pazar'a girmemiz için bize yardım edecek."

"Neler oluyor?" diye sordu Julian, Fergus'un odasındaki basamakları inerken. Emma çabucak giyinip çantasını aldı ve onu izledi.

Nene uzun, yeşil elbisesinin üzerine mavi ve yeşil kuştüyleriyle süslü, koyu yeşil, ağır bir pelerin giymişti. Kukuletasını açtı.

"Kraliçe size ihanet etti," diye yineledi. "Kara Kitap'la Unseelie Sarayı'na gitmek için hazırlanıyor."

Emma şaşırdı. "Unseelie Sarayı mı? Ama neden?"

Nene onları sert bakışlarla süzdü. "Size haber vererek sarayıma ve Kraliçe'ye ihanet ediyorum. Bu duyulursa, bana aklınızın almayacağı zulümler yaparlar."

"Sen bize geldin," dedi Julian. "Onun için lafı dolandırma da anlat." Yine eski soğukkanlı tavrına bürünmüştü. Hissiz olmak böyle bir şeydi belki de. Hiçbir konuda kontrolünü kaybetmiyordun.

"Geldim, çünkü Blackthorn'lara borçluyum," dedi Nene. "Kardeşim, Celithe Arthur'a işkence etti. Sihirle zihnini bulandırdı. Bir daha düzelemedi. Ayrıca Ölülerin Kara Kitabı'nın Unseelie Kralı'nın eline geçmesini istemiyorum."

"Kitap zaten onda olabilir," dedi Emma. "Annabel'i aldı. Kitabın orijinali Annabel'deydi."

"Saray'da casuslarımız var," dedi Nene. "Annabel, Kral'ın elinde. Ama ona kitabı vermiyor. Gerçek adını bildiği için de, Kral onu hiçbir şekilde buna zorlayamıyor."

"Öyleyse neden hâlâ sarayında kalıyor?" diye sordu Julian.

"Bunu size söyleyemem," dedi Nene. "Sadece Kraliçe'nin ihanetini bilin istedim. Ona getirdiğiniz kitap orijinal olmadığı için size verdiği hiçbir söz geçerli değil."

"Saçmalık," dedi Emma. "Bu sadece teknik bir ayrıntı."

"Periler saçma ayrıntılara bayılır. Kraliçe de aklına eseni yapar. Seelie'lerin doğası bu."

"İyi de kitabı neden Kral'a vermek istiyor?" diye üsteledi Emma. "Ondan nefret etmiyor muydu? Bütün amacının Kitap'ın Kral'ın eline geçmesini engellemek olduğunu söylemişti."

"Bunu istediğini söyledi," dedi Julian. Yüzü bembeyazdı. "Ama kitabı ona vermem gibi bir şey demedi."

Nene başını salladı. "Doğru."

Kraliçe'nin sözleri Emma'nın kulaklarında çınladı. *Kara Kitap'ta nekromansiden fazlası var. İçindeki bazı büyüler sayesinde Unseelie Sarayı'ndaki tutsağı kurtarabilirim.* "Unseelie Sarayı'ndaki tutsağı kurtarmak için kitabı teklif edecek," dedi. "O kişi her kimse."

"Oğlu," dedi Nene.

Julian nefesini tuttu. "Neden daha önce söylemedin? Bilseydim..."

Nene'nin gözleri öfkeyle parladı. "Kraliçe'me ihanet etmek benim için kolay değil! Kız kardeşimin çocukları söz konusu olmasaydı, asla..."

"Kraliçe'nin bizi sırtımızdan bıçaklamasını bekliyordum," dedi Julian. "Ama bu kadar erken davranacağı aklıma gelmedi. Bayağı çaresiz olmalı."

"Kendi çocuğu için yapıyor," dedi Emma. "Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Ash bizden her zaman gizlendi. Görsem tanımam."

"Kara Kitap, Unseelie Kralı'nın eline geçmemeli. Kraliçe kara büyüyle Periler Diyarı'nı çürüttüğünü ve nehirleri kanla doldurduğunu söyledi. Kara Kitap'la neler yapabileceğini hayal edemiyorum."

Julian kaşlarını çattı. "Kraliçe bu konuda da dürüst davranmamış olabilir."

"Bildiğim kadarıyla, doğru söylüyor," dedi Nene. "Soğuk Barış'tan beri Unseelie toprakları kötülük kaynıyor. Orada büyük bir silah olduğu söyleniyor. Gücünün harekete geçmesi için Kara Kitap'taki büyülere ihtiyacı varmış. Bütün melek sihirlerini yok edebilecek kadar etkiliymiş."

"Derhal Unseelie Sarayı'na gitmeliyiz," dedi Emma. "Kraliçe'yi durdurmalıyız."

Julian'ın gözleri parladı. Emma onun ne düşündüğünü biliyordu. Annabel, Unseelie Sarayı'ndaydı. Livvy'nin intikamını almak için bir fırsat doğmuştu. "Katılıyorum," dedi Julian. "Kraliçe'nin peşine..."

"Kimse peri atları kadar hızlı olamaz. Hele Kraliçe'ninkiler özel olarak seçildi. Nefilimler bile onlara yetişemez. Kraliçe'yi kaleye varmadan durdurmalısınız."

"Kale mi?" dedi Emma.

"Unseelie'nin tek kalıcı sığınağı. Kuşatma altındayken çekildikleri yer. Koca Periler Diyarı'nda eşi benzeri yok. Kimse duvarlarına tırmanamaz. Dikenlerini kesemez. Ve kulenin en tepesindeki taht odası kırmızı başlıklı askerler tarafından korunuyor. En akıllıcası Kraliçe'nin kafilesine katılmanız olur. Böylece kuleye varmadan ona ulaşabilirsiniz."

"Kafilesine katılmak mı?" diye bağırdı Emma. "Bizi hemen fark ederler!"

Ama Nene ona aldırmadı. Kapının yanındaki kancaya asılı pelerini Julian'a fırlattı.

"Giy şunu," dedi. "Fergus'un. Kafanı da ört. Kimsenin dikkatini çekmezsin." Kendi pelerinini çıkarıp Emma'ya verdi. "Sen de benim kılığıma gireceksin. En azından saçlarımız aynı renk."

Julian basamakları tırmandı. Döndüğünde elinde silah kemerleri vardı. Fergus'un bir kuzgunun kanatları gibi parlayan siyah pelerini bileklerine kadar iniyordu. "Bunlarsız gidemeyiz," dedi.

"Silahlarınızı iyi saklayın," dedi Nene. "Bunları yalnızca Gölge Avcıları kullanır. Biri görürse yakayı ele verirsiniz." Onları baştan aşağı süzdü. "Sakın yüzlerinizi göstermeyin."

"Ya Diyar'dan kaçmamız gerekirse?" diye sordu Emma. "Kara Kitap'ı aldık diyelim, İdris'e nasıl döneceğiz?"

Nene duraksadı.

"Peri sırlarına yeterince ihanet ettin zaten," dedi Julian. "Ha bir eksik, ha bir fazla."

Nene gözlerini kıstı. "Sen değişmişsin. Umarım sadece kederdendir."

Keder. Alicante'deki herkes Julian'ın davranışlarındaki değişikliği üzüntüsüne bağlamıştı. Emma da önceleri böyle düşünmüştü.

"Branwen's Şelaleleri'ne gidin," dedi Nene. "Onların altında Alicante'ye çıkan bir yol var. Bu sırrı bir başkasıyla paylaşırsanız, gazabımdan korkun."

Kapıyı açtı ve usulca koridora çıktılar.

Tavvy asla kumdan kalelerle yetinmezdi. Onları sıkıcı bulurdu. Kumdan şehirler inşa etmek daha eğlenceliydi. Kutu gibi bina-

lardan sokaklar yapar, önlerinde kibrit kutularından kestiği kâğıt parçalarıyla tabelalar dikerdi.

Dru çıplak ayaklarıyla kumsalda yürüyerek sokak lambalarına, duvarlara ya da otobüs duraklarına dönüşecek kuru dal parçaları, taşlar ve deniz kabukları arıyordu. Bazen kenarları aşınıp yuvarlaklaşan, kırmızı, yeşil ya da mavi bir cam parçası bulup tulumunun cebine atıyordu.

Kumsalda o ve Tavvy dışında kimsecikler yoktu. Tavvy ıslak kumlarda diz çökmüş, şehrinin etrafına dev bir duvar inşa ediyordu. Dru'nun bir gözü hep onun üzerindeydi. Malcolm'la olanlardan sonra tedbiri elden bırakmıyordu. Ama aklı Mark, Emma ve Julian'la meşguldü. Mark Periler Diyarı'na gidiyordu, çünkü Emma'yla Julian oradaydı ve başları dertteydi. Mark işi hafife almaya çalışıyordu ama Dru büyük bir belayla karşı karşıya olduklarından emindi. Başka türlü Periler Diyarı'na adımlarını bile atmazlardı.

Herkes bir bir gidiyor, diye düşündü. *Önce Livvy, sonra Emma'yla Julian, şimdi de Mark.* Durup okyanusa baktı. Köpüklü dalgalar sahile vuruyordu. Bir zamanlar, okyanusa her baktığında Helen'ı düşünürdü. Onun uzaklarda bir adada dünyayı koruduğunu düşlerdi. Ablasının gülüşünü ve sarı saçlarını hatırlıyordu. Onu dünyanın girişinde mızrağıyla iblislere geçit vermeyen bir Valkür olarak hayal ediyordu o zamanlar.

Bugünlerde Helen onu hep kederli gözlerle izliyordu. Dru'nun soğuk davranışlarına üzülüyordu belli ki. Dru bunun farkındaydı ama ona yakınlık göstermek içinden gelmiyordu. Helen neden anlamıyordu? Onu severse hayatına kaybetmekten korkacağı bir insan daha girecekti.

"Biri geliyor," dedi Tavvy. Mavi-yeşil gözlerini kısmış, ileriye bakıyordu.

Dru kardeşinin bakışlarını takip etti. Boş kumsalda biri yürüyordu. Bir oğlan. Elinde küçük bir cisim vardı. Uzun boylu, zayıf ve esmerdi. Çıplak kolları rune'larla kaplıydı.

Dru elindeki deniz kabuklarını attı. "Jaime!" diye bağırdı. "Jaime, buradayız!"

Jaime başını kaldırdı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Ona doğru koşup Dru'yu belinden tuttuğu gibi havaya kaldırdı.

Dru, Jaime Londra Enstitüsü'nden ayrılmadan önce gördüğü tuhaf rüyayı hâlâ hatırlıyordu. Garip bir yerdeydi. Periler Diyarı'ydı sanki ama oraya hiç gitmemişti ki. Nasıl hissettirdiğini nereden bilecekti? Dru o zaman bunun çok üzerinde durmamıştı ama şimdi hayal meyal anımsıyordu. Jaime de oradaydı. Sonra ona dair başka anılar da gözünün önünde canlandı. Birlikte film izleyişleri, ona ailesini anlatışı ve Jaime'nin onu can kulağıyla dinleyişi.

"Yeniden karşılaştığımıza sevindim, arkadaşım," dedi Dru'yu yere indirip saçlarını karıştırarak.

Yorgun görünüyordu. Onu son görüşünden beri bir kez durup dinlenmemiş gibi bitkindi. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Tavvy onlara doğru koşuyordu. Jaime ona verdiği avcı bıçağını soruyordu. Onu hâlâ saklıyor muydu? Dru, Livvy öldüğünden beri ilk kez gerçekten güldü.

Jaime geldi, diye düşündü. Nihayet biri uzaklara gitmek yerine, ona geri dönmüştü.

Nene'yle gölgelerin arasında gizlenerek koridorlardan geçtiler. Emma da, Julian da kukuletalarını burunlarına kadar indir-

mişti. Nene sarı saçlarını başlığının altına sıkıştırmıştı. Bol gömleği ve binici pantolonuyla ilk bakışta bir seyis yamağına benziyordu.

"Fergus'u ne yapacağız?" diye sordu Emma.

"Ben onu hallettim. Bir orman perisiyle gününü gün ediyor. Bir süre ayakaltında olmayacak."

"Uf, her yerine kıymıklar batar," dedi Julian.

Nene ona aldırmadı. "Fergus'u uzun zamandır tanıyorum. Bütün eğilimlerini biliyorum. İşimizi baltalamasın yeter."

Emma'ya tanıdık gelen, hafifçe aşağı meyilli bir koridora girdiler. İleriden gece havasının kokusu geliyordu. Yaprakların ve sonbaharın. Periler Diyarı'nda da aynı mevsim mi yaşanıyordu acaba? Ama hava daha soğuktu. Sanki ilk kırağı düşmüş gibi.

Koridor birden sona erdi ve kendilerini daire şeklinde bir çimenlikte buldular. Gökyüzünde yıldızlar göz kırpıyordu. Yüksek ağaçlar altlarındaki peri saraylılarla atlarının üzerine altın sarısı ve kızıl yapraklar yağdırıyordu.

Kraliçe kafilenin en başındaydı. Beyaz bir kısrağa yan binmişti. Yüzüyle omuzları beyaz, dantel bir örtünün altında gizliydi. Ellerinde beyaz eldivenler vardı. Kızıl saçları sırtına dökülüyordu. Saraylılar altın sarısı ipekliler ve parlak renkli kadifeler giyinmişti. Çoğu atlıydı. Ama bazıları büyük kedilere ve kurtlara binmişti. Bir de yürüyen ağaç vardı. Dalları arasında yaprak saçlı, yeşil bir orman perisi oturuyordu.

Emma hayranlıkla etrafına bakındı. O Bir Gölge Avcısı'ydı. Sihirlere alışkındı. Yine de Peri Sarayları'nın büyülü bir yanı vardı.

Nene onları Fergus'la kendi atının hazır beklediği yere götürdü. Kanatlı bir mantara binen bir tayfla doru bir kısrağın

üzerindeki koyu kırmızı elbiseli, siyah saçlı iki peri kızın arasındaydılar. Emma, Nene'nin gri atına bindi.

Nene hayvanın boynunu sevgiyle okşadı. "Adı, Gümüş Yele. Ona iyi bak. Sonrasını da merak etme. Evinin yolunu biliyor."

Emma başını salladı. Julian da Fergus'un doru aygırına binmişti. "Bunun adı ne?" diye sordu sinirli hayvan huzursuzca toprağı eşelerken.

"Dul Bırakan," dedi Nene.

Julian alayla homurdandı. "Ona binenleri mi dul bırakıyor, yoksa hoşlanmadıklarını mı?"

"İkisi de," dedi Nene. Cebinden altın zincirli, iki kristal şişe çıkardı. Birini Emma'ya, diğerini Julian'a verdi. "Bunları boynunuza takın," diye fısıldadı. "Yanınızdan ayırmayın."

Emma zinciri boynuna geçirdi. Şişe başparmağı kadardı. İçinde açık sarı bir sıvı vardı. "Ne işimize yarayacaklar?"

"Kral'ın sarayında başınız derde girerse, şişeleri kırıp içindekini için."

"Zehir mi?" diye sordu Julian merakla.

"Hayır. Ama bir süreliğine Unseelie perileri sizi göremez. Sihrin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Denemek için bir sebebim olmadı."

Tiz sesli bir cin bir parça parşömen ve dev bir tüy kalemle yoklama yapıyordu. Emma'yla Julian'a çabucak göz attı. "Leydi Nene ve Lord Fergus," dedi. "Birazdan yola çıkacağız."

"Sen de mi geliyorsun?" diye sordu Julian bıkkın bir sesle. Emma tıpkı bir peri gibi konuşmasına hayret etti. "Unseelie Sarayı'nda tatil mi yapacaksın?"

Cin gözlerini kırpıştırdı. "İyi misiniz, Lord Fergus? Sesiniz biraz farklı geldi."

"Belki de odamı cin kafalarıyla süslemenin hasretini çektiğimdendir," dedi Julian. "Hadi, çek arabanı." Cine doğru bir tekme salladı. Yaratık korkuyla kaçtı.

"Taktığın maskelere dikkat et, çocuk," dedi Nene. "Yoksa gerçek yüzünü sonsuza dek kaybedebilirsin."

"Sahte ya da gerçek, hepsi aynı," dedi Julian ve kafile hareket ettiğinde atının dizginlerine uzandı.

Kit, Ty'a cevap veremeden kütüphanede bir şamata koptu.

Dru kütüphanenin kapısına yaslanmıştı. Mahcup bir tavırla gülümsüyordu. Tıpkı Diego Rocio Rosales'e benzeyen ama ondan daha zayıf, esmer ve yakışıklı bir genç Cristina'yla kucaklaşıyordu. Mark'la Kieran onu tedirgin bakışlarla süzüyordu. Cristina nihayet delikanlıyı bıraktığında Helen elini uzattı. "Los Angeles Enstitüsü'ne hoş geldin, Jaime," dedi. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler."

"Jaime Rocio Rosales," diye fısıldadı Ty, Kit'e.

"Onu sahilde buldum ve hemen buraya getirdim," dedi Dru gururla.

Helen şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "İyi de, nasıl tanıdın?"

Dru telaşla Jaime'ye baktı.

"Şey..." diye geveledi. "Londra Enstitüsü'nde birkaç gün benimle kalmıştı."

Herkes şoktaydı ama Kit buna şaşırmalarına anlam veremiyordu doğrusu. Gölge Avcıları'nın arasındaki ilişkiler oldukça kafa karıştırıcıydı zira. Emma, Jace ve Clary'ye aileden biri gibi davranılıyordu. Ama onlardan daha yakın akrabalar bazen tamamen dışlanabiliyordu. Gerçi Dru'ya hakkını teslim etmeliydi. Londra'da, odasında birini sakladığını kimselere çaktır-

mamıştı. Kit onun kilit açmayı ne kadar kolay öğrendiğini hatırladı. Bu kızda kesinlikle bir üçkâğıtçılık potansiyeli vardı. Ileride iyi bir sahtekâr olabilirdi.

"Bir dakika," dedi Mark hayretle. "Yani senin odanda mı?" Öfkeyle Jaime'ye döndü. "On üç yaşındaki bir kızı bu şekilde kullanmaya utanmıyor musun?"

Şaşırma sırası Jaime'deydi. "Ben onu en az on altı sanıyordum."

Helen nefesini tuttu. Mark çantasını Kieran'ın eline tutuşturdu. "Olduğun yerde kal, Jaime Rosales!"

"Neden?" diye sordu Jaime.

Mark üzerine yürüdü. "Seni bir güzel parçalayayım da, aklın başına gelsin!"

Jaime bir akrobat gibi, ters takla atıp bir masanın üzerine çıktı. "Bizi yanlış anladın," dedi. "Dru benim arkadaşım. Yaşı ne olursa olsun. Hepsi bu."

Ty, Kit'in kulağına eğildi. "Mark neden kızdı anlamadım."

Kit kaşlarını çattı. Ty'ın en sevdiği yanlarından biri de buydu. Sıradan konuşmaların ardındaki şuuraltı dünyasını irdelemeni sağlıyordu. İnsanların düşünmeden yaptığı varsayımları ve bazı kelimelerle jestlerin altında yatan imaları. Kit bir daha hiçbir şeyi göründüğü şekliyle kabul edebileceğini sanmıyordu. "Hani masallardaki şövalyeler hanımların şerefini korur ya?" diye fısıldadı. "Mark da Drusilla'nınkini koruduğunu sanıyor."

"Masa kırılacak," dedi Ty.

Doğru söylüyordu. Jaime'nin üzerinde durduğu masa tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Dru kollarını açarak Mark'la Jaime'nin arasına girdi. "Durun," dedi öfkeyle. "Jaime'ye kaç yaşında olduğumu söy-

lemedim çünkü o benim arkadaşımdı. Beni dinledi. Birlikte korku filmleri izledik ve sözlerime değer verdi. Bana çocuk gibi davranmasını istemedim."

"Ama sen daha çocuksun," dedi Mark. "Sana bir yetişkin gibi davranmamalıydı."

"Bana bir arkadaş gibi davrandı, tamam mı? Küçük olabilirim ama yalancı değilim."

"Dru ona güvenmeni bekliyor, Mark," dedi Kieran. Blackthorn'ların iç meselelerine nadiren karıştığı için, Kit şaşırdı. Ama ona hak vermeden de edemedi.

Cristina, Mark'ın etrafından dolaşıp Dru'nun yanına gitti. Beyaz elbiseli Cristina'yla siyah tişörtünün üzerine bol bir tulum giyen, Dru daha farklı görünemezdi. Ama ikisinde de aynı inatçı ifade vardı.

"Mark," dedi Cristina. "Yıllardır aileni korumak için burada olamadın ve neler hissettiğini az çok tahmin edebiliyorum. Ama bunun acısını onlardan çıkaramazsın. Ayrıca Jaime, Dru'yu incitecek hiçbir şey yapmaz."

Kütüphanenin kapısı açıldı. Aline gelmişti. Helen'ın yanına gidip kulağına bir şeyler söyledi. Kimsenin onlara dikkat ettiği yoktu. Dolayısıyla Helen'ın bembeyaz kesildiğini bir tek Kit gördü.

"Ben Dru'yu kardeş gibi görüyorum," dedi Jaime. Dru gözle görülür şekilde hayal kırıklığına uğradı.

Mark, Dru'ya baktı. "Özür dilerim, kardeşim. Seni dinlemeliydim." Jaime'ye döndü. "Sana inanıyorum, Jaime Rocio Rosales. Ama Julian bu konuyu öğrendiğinde ne yapar bilemem."

"Buraya size yardıma geldim ama şu karşılaştığım muameleye bak!" dedi Jaime.

Birden Helen'ın sesi odada çınladı. "Kesin kavgayı. Seelie Sarayı'ndaki teyzem Nene'ye haber yollamıştım. Biraz önce, bir mesaj geldi. Emma'yla Julian oradaymış ama gitmişler. Seelie Sarayı kafilesiyle birlikte Unseelie Sarayı'na doğru yola çıkmışlar."

Kieran'ın bakışları karardı. "Neden?" diye sordu Cristina.

"Bilmiyorum," dedi Helen. "Ama en azından onları nerede bulacağımızı öğrendik."

Kieran belindeki kılıca dokundu. "İki saray arasında pusuya yatabileceğimiz bir yer biliyorum. Ama orayı geçerlerse çok geç olabilir. Hemen gidelim."

Jaime kedi gibi masadan atladı. "Eternidad'ı sadece Cristina kullanabilir," dedi çantasını karıştırarak. "Çünkü onu kullanan kişinin Rosales kanından olması şart."

Cristina'yla birbirlerine baktılar. Bu, Kit'in gözünden kaçmadı ama anlamını da çözemedi.

"Onu hem Diyar'a giderken, hem de dönüşte kullanabilirsiniz," dedi Jaime. "Diyar'a girip çıktığınız belli olmaz. Ama oradayken sizi korumaz." Cristina'ya bir şey verdi. Eğri büğrü bir tahta parçasına benziyordu.

Kieran'la Mark çantalarını kapadı. Dru, Helen'ın yanına gitmişti. Helen kolunu kardeşinin omzuna atmak ister gibiydi ama Dru yeterince yakınında değildi.

Kit ani bir dürtüyle Ty'ın omzunu tuttu. Tişörtünün altından teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Sen de veda et istersen," dedi.

Ty kısa bir bocalamanın ardından gitti. Kit'in elini omzundan kaydı. Ty belki de onu hiç fark etmemişti bile. Kit veda sahnesinin biraz gerisinde kalmayı tercih etti. Gözyaşları sel

oldu. Herkes kucaklaştı. Kulaklara belki de asla tutulamayacak sözler fısıldandı. Helen, Mark'a sımsıkı sarılırken, Aline Tavvy'yi odasından almaya gitti.

Jaime de geride duruyordu. Bir yandan da göz ucuyla Kit'i süzüyordu. Kim olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

Aline az sonra Tavvy'yle döndü. Tavvy herkese sarıldı. Kieran'a bile. Peri Prensi hem şaşırdı hem duygulandı. Usulca Tavvy'nin başını okşadı. "Üzülme, küçük."

Sıra Ty'la Mark'ın vedalaşmasına gelmişti. Mark kardeşinin iki yanağına da hafifçe dokundu. Periler böyle vedalaşırdı.

"Ölme," dedi Ty.

Mark'ın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Olur."

Helen, Ty'ın koluna uzandı. Diğer Blackthorn'lar Eternidad'ı göğsüne bastıran Cristina'nın arkasında toplandı. Kit şimdi onu net görebiliyordu. Sonsuzluk sembolü şeklinde bir tahta parçasıydı.

"Periler Diyarı'na gidenler toplanın," dedi Jaime. "Birbirinize dokunmalısınız."

Mark'la Kieran ellerini Cristina'nın omuzlarına koydu. Cristina aralarında ufacık görünüyordu. Mark başparmağıyla onun ensesini okşadı. Bu yakınlıkları Kit'i şaşırttı.

Jaime de fark etmiş gibiydi. Bakışları karardı. "Nereye gideceğinizi söylemelisiniz," dedi sertçe. "Yoksa kendi bir yer seçer."

Kieran, Cristina'ya döndü. "Bram Kavşağı'na gidiyoruz."

Cristina başını eğdi. Eternidad'ı yavaşça okşadı. "Bizi Bram Kavşağı'na götür," dedi.

Kit peri sihrinin sessizliğini bir kez daha hayretle izledi. Ne bir gürültü koptu ne rüzgârlar esti ne de şimşekler çaktı.

Mark, Kieran ve Cristina göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu.

Bir toplantı daha, diye düşündü Diana. Bu seferki acildi üstelik. Sabahın köründe onu Gard'daki Konsey toplantısına çağıran ateş mesajıyla uyanmıştı.

Gwyn onu yatağa dönmesi için tatlı sözlerle kandırmaya çalışmıştı ama Diana endişeliydi. Jia için korkuyordu. Emma ve Julian için de tabii. Horace onları ev hapsine mahkûm ederek gövde gösterisi yapıyordu. Halbuki daha çocuk sayılırlardı. Bu saçmalık daha ne kadar devam edecekti? Julian kardeşlerini kaç gün daha göremeyecekti?

Gwyn'i öpüp Gard'ın yolunu tuttu. Her zamanki Alicante kalabalığına bir de Yüzbaşılar'ın koruduğu kapılardan akın eden Gölge Avcıları katılmıştı. Diana güç bela önlere yakın bir oturma yeri buldu. Yanında New York Meclisi'nden, Kadir Safar vardı.

Kapılar kapandığında, hepsi kürsüye baktı. Ortada yüksek arkalıklı, tahta bir sandalye ve siyah örtülü bir masadan duruyordu. Örtü bir şeyi gizlemek içindi sanki. Altında bir kabarıklık vardı. Diana'nın sırtında bir ürperti dolaştı. *Yok canım,* diye düşündü sonra. Herhalde bir silah yığını filandı.

Herkes yerlerini aldıktan sonra, odaya bir sessizlik çöktü. Horace Dearborn resmi engizitör cübbesiyle kürsüye çıktı. Onu Yüzbaşı üniformalarıyla Zara ve Manuel izledi. İkisinde de uzun mızraklar vardı. Üzerlerinde *primus pilus* yazıyordu.

"İlk mızraklar," diye tercüme etti Kadir. Diana onu önceden tanıyordu. Yıllarca Maryse'nin kumandan muaviniydi. Şimdi de New York Meclisi'nin başkanlığını yapıyordu. Nadiren söze

karışan, sessiz bir adamdı. Yorgun ve gergin görünüyordu. Esmer teni sarıya çalan, hastalıklı bir renk almıştı. "Belli ki terfi etmişler. Engizitörle Meclis Başkanı'nın özel korumaları olmuşlar."

"Jia nerede?" diye fısıldadı Diana.

Herkes onun işaretini bekliyordu sanki. Salonu fısıltılar sardı. Sonunda, Horace elini kaldırmak zorunda kaldı.

"Sizleri sevgiyle selamlıyorum, Nefilim kardeşlerim," dedi. "Meclis Başkanı'mız, Jia Penhallow selamlarını yolladı. Kendisi Adamant Kalesi'nde. Demir Kız Kardeşler'le Ölümcül Kılıç hakkında istişare etmeye gitti. Kılıç yakında yeniden dövülecek ve mahkemeler başlayacak."

Fısıltılar devam etti.

"İki toplantının aynı zamana dek gelmesi şanssızlık oldu," dedi Horace. "Ama vaktimiz kıymetli. Bu toplantıyı Jia'sız yürütmek kolay olmayacak. Neyse ki, görevlerini iyi biliyorum ve onu en iyi şekilde temsil etmeye çalışacağım."

Sesi odada yankılanıyordu. Diana sesini daha etkili kılmak için bir rune kullandığını düşündü.

"Son buluşmamızda Aşağı Dünyalılar'a uygulanacak yaptırımları tartışmıştık. Meclis Başkanı'mız da tüm yüce gönüllülüğüyle bizlere bir kez daha düşünmemiz için vakit tanımıştı. Ama maalesef bu yaratıklar iyilikten anlamıyor." Sarı, cılız saçlarının diplerine kadar kızardı. "Onlar sadece güçten anlar! Ve Gölge Avcıları'nı yeniden güçlendirmek bizim görevimiz!"

Salona mırıltılar yayıldı. Diana son toplantıda cesurca konuşan Carmen'e bakındı ama göremedi. Kadir'e fısıldadı. "Nedir bu? Bizi buraya bu maskaralığı seyretmek için mi çağırdı?"

Kadir'in yüzü asıktı. "Asıl sorun, lafı nereye getireceği."

Diana, Manuel'le Zara'nın yüzlerine dikkatle baktı. Ama Zara her zamanki gibi sadece küstahtı. Manuel de ruhsuz.

"Meclis Başkanı'mıza saygım sonsuz," dedi Horace. "Dolayısıyla ben de beklemeye razıydım. Ama olayların gidişatı yeni kanunları bir dakika bile geciktiremeyeceğim kadar vahim ne yazık ki."

Odayı yine mırıltılar sardı. Neden söz ediyordu?

Horace kızına döndü. "Zara, onlara peri halkının işlediği korkunç suçun kanıtını göster!"

Zara gözlerinde zevk pırıltılarıyla masaya doğru yürüdü. Bir sihirbaz edasıyla siyah örtüyü hızla çekti.

Salondakiler dehşetle inledi. Diana öğürmemek için kendini zor tuttu. Masada Dane Larkspear'ın kalıntıları vardı. Paramparça ceset otopsiye hazırlanmış gibi, orada öylece yatıyordu.

Başını arkaya atmış ve dudakları sessiz bir çığlıkla aralanmıştı. Göğüs kafesi darmadağındı. Beyaz kemiklerle sarı tendonlar birbirine karışmıştı. Derisi çürüyüp kül rengine dönüşmüştü.

"Karşınızda duran genç adam Periler Diyarı'na bir barış görevi için yollanmıştı. Ama oradan müthiş bir zulme uğramış cesedi geldi!"

Sessizliği bir kadının ızdırap dolu çığlığı yırttı. O da, Dane Larkspear gibi koyu kumraldı. Diana, Elena Larkspear'ı hemen tanıdı. Yüz hatları acı ve şokla çarpılan iri yarı bir adam kadına sarıldı ve kalabalığın meraklı bakışları arasında onu odadan çıkardı.

Diana kendini berbat hissediyordu. Dane Larkspear'ı günahı kadar sevmezdi. Ama daha çocuk sayılırdı ve tabii ki bir ana kuzusuydu. "Keşke annesiyle babasına önceden haber verseydiler," diye mırıldandı. "Bu nasıl bir gaddarlık?"

Kadir'in sesi buruktu. "O zaman yeterince büyük bir şok yaratmazdı. Dearborn siyasetçi olmak yerine oyuncu olmalıymış."

Lazlo Balogh sıranın karşısından onlara pis bir bakış fırlattı. Diana'nın bildiği kadarıyla Lejyon'un resmi üyelerinden değildi. Ama kesinlikle sempatizanıydı.

"Cesetteki ısırık izlerine dikkatinizi çekerim!" diye bağırdı Zara. "Bir kelpie'nin işi! Hatta belki de bir vampir ya da kurt adam da ona yardım..."

"Zara, yeter," diye mırıldandı Manuel. Zira kimsenin Zara'nın felaket tellallığına aldırış ettiği yoktu. Salonda tam bir kargaşa ortamı vardı. Gölge Avcıları bir düzine değişik dilde lanetler yağdırıp küfrediyordu. Diana çaresizlikle etrafına bakınıyordu.

"Hepsi bu da değil!" diye gürledi Horace. "Gölge Avcısı mirasına sadık bir grup cesur Yüzbaşı, bir Unseelie prensinin Scholomance'te saklandığını keşfetti." Zara'yla Manuel'e döndü. "Hainleri getirin!"

"Biz sorunları böyle halletmeyiz," diye fısıldadı Diana. "Biz böyle davranmayız. Neler..."

Kadir cevap veremeden sustu. Zara'yla Manuel kürsünün yanındaki koridorlardan birinde kayboldu ve Timothy Rockford'la geri döndüler. Aralarında Diana'nın tanıdığı üç öğrenci vardı: Diego Rosales, Rayan Maduabuchi ve Divya Joshi.

Elleri arkadan bağlıydı. Dudakları yalnızca Sessiz Kardeşler'in taşıdığı Sessizlik Mührüyle mühürlenmişti. Diana, Diego'yla göz göze geldi. Diego'nun gözleri korkuyla irileşmişti.

"Sessizlik Mührü," dedi Kadir tiksintiyle. Salondaki herkes bağırıp çağırıyordu. "Bu şekilde susturulduğunu hayal et. Kendilerini savunamıyorlar bile."

Diana ayağa fırladı. "Ne yapıyorsun, Horace? Bunlar daha çocuk! Gölge Avcısı çocuklar! Onları korumak bizim görevimiz!"

Horace'ın yankılı sesi salonu doldurdu. "Evet, bizim çocuklarımız. Umudumuz ve geleceğimiz! Ve bizim Aşağı Dünyalılar'a gösterdiğimiz müsamaha çocuklarımızı onların elinde oyuncak etti! Yollarını şaşıran bu biçareler en umut vaat eden genç beyinlerimizden birine acımasızca saldıran bir peri prensinin Scholomance'ten kaçmasına yardım etti!"

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Diana, Kadir'le bakıştı. Horace yine neler yumurtluyordu?

Manuel'in gözleri sola kaydı. Pis pis sırıtıyordu. Az sonra, içeri Gladstone'la birlikte perişan vaziyette biri girdi. Kızcağızın elbisesi yırtık pırtıktı ve omuzlarına bir Yüzbaşı pelerini atmıştı.

Diana onu tanıdı. Samantha Larkspear'dı. Siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Diana onları cam bir fanusa hapsedilen karasineklere benzetti. Elleri tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Birini öne uzanıp sinek kovalar gibi salladı.

Diana'nın midesi daha kötü bulanmaya başladı.

Manuel ellerini arkada kavuşturarak küstah bir tavırla ona doğru yürüdü. "Samantha Larkspear," dedi. Onun masadaki ölünün kardeşi olduğunu anlayanlar dehşetle homurdandı. "Bize Prens Kieran'ı anlat!"

Samantha kafasını öne arkaya sallamaya başladı. "Hayır, hayır!" diye inledi. "Prens Kieran'ı düşünmek istemiyorum!"

"Zavallı kız," diye bağırdı Lazlo Balogh. "Aşağı Dünyalılar kim bilir ona ne işkenceler yaptı?"

Diana, Diego'nun başını iki yana salladığını gördü. Rayan bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Divya nefretle parlayan gözlerini Manuel'e dikmişti.

"Belki mahkûmlarla konuşmak istersin," diye önerdi Manuel, Samantha'ya. "Prens Kieran'ı serbest bırakan Gölge Avcıları'yla?"

Samantha, Diego'yla ötekilere kaçamak bir bakış fırlattı. "Hayır! Onları benden uzak tutun! Bana bakmasınlar!"

Diana'nın omuzları düştü. Samantha'nın başına her ne geldiyse, Kieran'la diğerlerinin suçu olmadığını biliyordu. Ama salonda istenen panik havası yaratılmıştı. Hiç kimse üç genç Gölge Avcısı'nın savunmasını dinleyecek halde değildi.

"Ne yapıyor bu adam?" diye fısıldadı. "Diego'yla ötekilere ne yapacak?"

"Hapse atacak," dedi Kadir. "Onları günah keçisi ilan edecek. Ölümcül Kılıç olmadığı için henüz yargılanamazlar. Ama Horace korku ve nefreti körüklemek için onları orada tutacak. Fikirleri sorgulandığı anda onları kanıt gösterecek."

Samantha ağlamaya başlamıştı. Manuel sözde onu kollarına almış, teselli ediyordu. Ama Diana onun zavallı kıza yaptığı baskının farkındaydı. Salondan birkaç kişi Horace'ı konuşmaya teşvik etti.

Horace bir kez daha öne çıktığında Zara gururla şişindi. "Genç Gölge Avcıları'nın bu şekilde acı çekip ölmesine izin veremeyiz!" diye böğürdü. Salonun büyük bir kısmı ona onay verdi.

Diego, Divya ve Rayan da genç Gölge Avcıları değil mi? Onların ne farkı var?

"Dünyamızın bizden alınmasına izin veremeyiz," diye bağırdı Horace. Diana, Manuel'in parmaklarını Samantha'nın

omuzlarına geçirdiğini gördü. "Çocuklarımızı ve anavatanımızı koruyacak kadar güçlü olmalıyız. Bencil davranma vaktimiz geldi. Nefilimler'in kudreti sorgulanmamalı!" Yumruklarını havaya kaldırdı. "Aşağı Dünyalılar'ın kayıt altına alınmasına ilişkin kanunu hemen şimdi oylamamızı teklif ediyorum. Kimler benimle?"

Salonda kopan alkış tufanıyla birlikte Diana'nın son umutları da tükendi.

13

BABİL

Yeni ay olmasına karşın, rengârenk yıldızlar göğü şenlik ateşleri gibi aydınlatıyordu. Kraliçe'nin kafilesi tenha kırlarda sessizce ilerliyordu.

Bazen kanlı nehirlerden geçiyorlar, atların bacakları kırmızı lekelerle kaplanıyordu. Bazen de çürümüş topraklara rast geliyorlardı. Ayın yüzeyini andıran gri ve siyah düzlüklere. Seelie perileri onları her gördüğünde endişeyle fısıldaşıyordu. Ama Emma ne dediklerini anlayamıyordu.

Emma, Gümüş Yele'nin sırtında uyukluyordu ki bir sesle irkildi. Uzaklardan bir müzik sesi geliyordu. Ve insanlar bağrışıyordu. Emma gözlerini kırpıştırarak kukuletasını düzeltti.

Bir kavşağa yaklaşıyorlardı. Üzeri yoğun bir sis tabakasıyla kaplıydı. Birkaç yolun birleştiği yerde bir ağaç kümesi vardı. Dallarda boş, demir kafesler asılıydı. Emma titredi. Kafesler bir insanın sığabileceği kadar büyüktü.

Julian'a baktı. Dul Bırakan'ın üzerinde dimdik oturuyordu. Koyu saçları Fergus'un pelerininin kukuletası altında gizliydi. Emma sadece solgun teninin ufacık bir kesitini görebili-

yordu. Julian atını ona doğru sürdü. "Müzik," dedi usulca. "Yakınlarda bir cümbüş var."

Haklıydı. Kavşağı geçtiklerinde, yoğun sis dağıldı. Müzik sesi arttı. Emma keman ve gayda sesleri duydu. Bir de flüt gibi ama sesi ondan da tatlı bir alet daha vardı. Yolun kuzeyine dev gibi bir çadır kurulmuştu. İpekti ve tepesinde dalgalanan flamada Unseelie Kralı'nın sembolü, kırık taç göze çarpıyordu.

Çadırın etrafında çılgınca dans edenler vardı. Çoğu çıplaktı. Diğerleri de yarı saydam kumaşlardan paçavralara sarınmıştı. Yaptıklarına dans demek de mümkün değildi aslında. Daha çok, gümüşi kayalıklarla çevrili bir havuzda kıvrılıp bükülüyorlar ve kıkırdayarak birbirlerini ıslatıyorlardı. Sudan yükselen beyaz dumanlar yarı çıplak vücutlarını gizlemeye yetmiyordu.

Emma özellikle de Julian yanında olduğu için kızardı. Arkalarındaki iki kız, muhtemelen kardeşlerdi, boyunlarındaki kurdelelerle oynayarak kıkırdadı.

"Kesinlikle Prens Oban'ın şenliği," dedi biri. "Başkasının olamaz."

Kız kardeşi suda hoplayıp zıplayanlara imrenerek baktı. "Keşke biz de katılsak ama Kraliçe izin vermez ki."

Emma'nın bakışları yeniden şenliğe kaydı. Mark'ın peri şenlikleriyle ilgili söylediklerini hatırladı. Bunlar sıradan partiler değillerdi. Çoğunlukla vahşi sihirleri çağırmak için kullanılıyorlardı. Görünenin altında ürkütücü bir titreşim vardı. Dizginlenemez bir enerji. Emma gülen yüzlere bakarken belki de aslında ızdırap çığlıkları attıklarını düşünmeden edemedi.

"Bak," dedi Julian onu daldığı düşüncelerden uyandırarak. "Unseelie Sarayı'nın kalesi göründü."

Emma'nın gözlerinin önünde rahatsız edici bir hayal belirdi. Julian'ın yatak odasının duvarında asılı kale resmi. Etrafı dikenli çalılıklarla çevriliydi. Şimdi de tepelerin arasından koyu gri bir kule yükseliyordu. Çevresindeki kocaman sivri dikenler bu mesafeden bile görülüyordu.

"İşte bu kadar," dedi Helen şaşılacak kadar ruhsuz bir sesle. "Şimdi Diyar'dadırlar." Kütüphanedeki masanın başına çöktü. Aline kaşlarını çatarak elini karısının sırtına dayadı.

Dru, Jaime'yle göz göze gelmeye çalıştı ama bakışlarını yakalayamadı. Jaime çantasını kapatırken, bir yandan da, Ty'la Kit'i izliyordu.

"Hemen gitme," dedi Dru çaresizce. "Yorgun değil misin? Biraz..."

"İyiyim," dedi Jaime. Hâlâ ona bakmıyordu. Dru kendini berbat hissediyordu. Ona yalan söylemek istememişti. Sadece yaşından söz etmemişti, çünkü Jaime'nin onu aptal bir çocuk olarak görmesinden korkmuştu. Sonra da Mark her şeyi mahvetmişti.

"Dru haklı," dedi Helen zoraki bir gülümsemeyle. "En azından akşam yemeğine kal."

Jaime duraksadı. Çantasının kayışlarıyla oynayarak kararsızca dikildi. Bu arada Kit'le Ty yanından geçti. Ty çatıya çıkacaklarını söyledi. Kit onlara el salladı ve gittiler. *Yine kendi dünyalarına çekildiler,* diye düşündü Dru. Ty onu asla Livvy gibi görmeyecekti. Dru hiçbir zaman Livvy'nin yerini alamayacaktı.

Gerçi Dru bunu istemiyordu. Sadece abisiyle arkadaş olmanın derdindeydi. Tıpkı Helen'ın da benimle yakınlaşmak istemesi gibi, diye geçirdi içinden. Ama üzerinde durmadı.

Onun yerine, "Aline çok iyi yemek yapıyor," dedi. Aline gözlerini devirdi ama Dru ona aldırmadı. Jaime, Londra'dan beri bayağı zayıflamıştı. Hem uzak yoldan gelmişti. Aç olmalıydı. Yemeğe kalırsa belki de ona bir açıklama yapma fırsatı bulurdu ve...

Küçük bir patlama sesiyle irkildi. Tavandan masaya bir zarf düştü. Ardında ince bir duman havada asılı kaldı.

"Sana, bebeğim," dedi Helen zarfı Aline'e vererek. "Enstitü Başkanı, Aline Penhallow, yazıyor."

Aline kaşlarını çatarak zarfı yırttı. Kâğıtta yazanlara şöyle bir göz gezdirdi ve gergin bir yüzle okumaya başladı.

Aline Penhallow,

Alicante'de yapılan son konsey toplantısında Aşağı Dünyalılar'ın kayıt altına alınmasına ilişkin kanun oy birliğiyle kabul edildi. Enstitü ve Meclis Başkanları olarak, bölgenizdeki Aşağı Dünyalılar'ı tespit edip kayıt altına almak ve onlara numara vermek sizin sorumluluğunuzda. Kayıtta kullanılacak mühürlerle sadece cadı ışığında okunabilen mürekkepler yakında elinize ulaşacak.

Aşağı Dünyalılar her sorulduğunda belgelerini göstermek zorunda. Bütün kayıt dosyaları engizitöre teslim edilecek. Bunların gecikmesi halinde ayrıcalıklarınızın elinizden alınmasının ve Alicante'de sorgulanmanızın söz konusu olduğunu bir kez daha hatırlatmak isterim. Sed lex, dura lex. Katı da olsa yasa yasadır. Bu zor zamanlarda birlik olmamız önemli. Anlayışınız için teşekkür ederim.

Horace Dearborn

Not: Yeni sorumluluklar kapsamında, bütün enstitü başkanları şunu bilmelidir ki, vatan hainleri, Diego Rosales, Divya Joshi ve Rayan Maduabuchi kaçak bir Aşağı Dünyalı'ya yataklık etmek suçuyla halen Gard'da tutulmaktadır. Ölümcül Kılıç yeniden dövüldüğünde, yargı süreci başlayacaktır.

Pat diye bir ses çıktı. Jaime çantasını düşürmüştü. Drusilla onu almak için atıldı ama Jaime ondan önce davrandı.

"Pislik herif," diye tısladı. Dudakları bembeyazdı. "Abim bir vatan haini değil. O dürüst ve iyi..." Etrafındaki yüzlere baktı. "Ne fark eder?" diye fısıldadı. "Hiçbiriniz onu tanımıyorsunuz."

Helen doğrulmaya yeltendi. "Jaime..."

Ama Jaime dışarı fırladı. Dru da arkasından.

Jaime hızlıydı fakat evi bilmiyordu. Dru sokak kapısında ona yetişti.

"Jaime!" diye bağırdı.

Jaime elini kaldırdı. "O benim abim, Drusilla. Yanına gitmeliyim."

"Biliyorum. Ama ne olur, dikkatli ol." Belinden hançeri çıkardı. "Al," dedi. Eli titriyordu. "Buna benden daha çok ihtiyacın var."

Jaime, Dru'nun uzattığı hançere baktı. Londra Enstitüsü'nden ayrılırken, onu Dru'ya bırakmıştı. Altındı ve sapında güller vardı.

Jaime usulca elini Dru'nunkinin üzerine kapadı. "Alamam. O senin. Sana hediye ettim."

"Hâlâ arkadaş mıyız?" diye sordu Dru cılız bir sesle.

Jaime'nin yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. Kapıyı açtı ve gölgelerin arasında kayboldu.

"Dru, iyi misin?"

Dru batan gözlerini ovuşturarak arkasını döndü. Helen'ın yanında ağlamak istemiyordu. Ablası merdivenin en alt basamağında durmuş, onu endişeli gözlerle izliyordu.

"Benim için üzülme," dedi Dru titrek bir sesle. "Aptalca olduğunu biliyorum ama Jaime benim ilk gerçek arkadaşımdı ve..."

"Aptalca mı? Hiç de değil!" Helen hızlı adımlarla yanına geldi.

Dru'nun yüreği hop etti. "Bütün sevdiklerim gidiyor," diye fısıldadı.

Helen yakından daha da ince ve güzel görünüyordu. Portakal çiçekleri gibi kokuyordu. Ve ilk kez yıldızlar kadar uzak değildi. Üzgün, endişeli ve gerçekti. Hatta kolunda bir mürekkep lekesi bile vardı.

"Hislerini anlıyorum," dedi. "Wrangel Adası'ndayken ben de sizi o kadar çok özlüyordum ki bazen nefes bile alamıyordum. Büyüyüşünüze tanık olamadığım için içim içimi yiyordu. Sonra seni Meclis Salonu'nda gördüm."

Dru nefesini tuttu.

"*Ne kadar da güzelleşmiş,* diye düşündüm. Annemize çok benziyorsun." Helen burnunu çekti. "Dışarı çıkacağı zaman hazırlanmasını izlerdim. Nasıl da muhteşem bir tarzı vardı. Şık ve asil. Ben de bir kot ve tişörtle idare ediyordum."

Dru hayretle onu dinliyordu.

"Ben hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi Helen kararlılıkla. "Sizi bir daha terk etmeyeceğim." Elini uzattı. Dru belli belirsiz başını salladı. Helen ona sıkıca sarıldı.

Dru alnını ablasınınkine dayadı. Küçükken Helen onu kucağına aldığında sevinç çığlıkları atardı. Helen onun saçlarına kurdeleler bağlar ve kumsalda unuttuğu ayakkabılarını aramaya giderdi. Artık büyümüştü. Boyu neredeyse ablasına yetişmişti.

Aradan geçen zamanda çok şey değişmişti. Ama onlar hâlâ kardeşti.

Bir portaldan geçmeye benzemiyordu. Bir hortuma kapılmış gibi sürüklenip sağa sola savrulmuyordun. Cristina, bir an enstitünün kütüphanesinde dikilirken sonraki an kendini yemyeşil bir çayırda buldu. Mark'la Kieran iki yanındaydı. Bir yerlerden müzik sesi geliyordu.

Mark elini Cristina'nın omzundan indirdi. Kieran da onu taklit etti. Cristina aile yadigârını çantasına koydu.

"Bir şenliğin ortasına düştük," dedi Mark hayretle.

"Pek de ortası sayılmaz," diye mırıldandı Kieran. Aslında haklıydı. Çılgınca dans eden dansçılarla dolu bir kırın hemen kıyısındaydılar. Çimenlerin üzerine çadırlar kurulmuştu. Biri ipekti ve diğerlerinden daha büyüktü.

"Bram Kavşağı'na gideceğimizi sanıyordum," diye başladı Cristina.

Kieran başını salladı. "Çok yakınız." Cristina ileride iki yolun birleştiği noktada ulu meşe ağaçları gördü. "Burası Seelie ve Unseelie topraklarının buluştuğu yer."

"Bram kim?" diye sordu Cristina.

"Babamdan önceki kral," dedi Kieran. Güney yolunu işaret etti. "Emma'yla Julian şuradan gelecek. Seelie topraklarından. Kraliçe'nin kafilesi buradan geçmek zorunda."

"Yola ulaşmak için şenliğin ortasından geçmek zorundayız," dedi Mark. "Kılık değiştirmelisiniz, Prens Kieran."

Kieran ona sert bir bakış fırlattı. Vakit kaybetmek istemeyen Cristina, Kieran'ın çantasını açıp ona bir pelerin uzattı.

Kieran pelerini sırtına attı ve kukuletasını başına geçirdi. "Oldu mu?"

Cristina kukuletanın kenarından fırlayan mavi-siyah saç tutamına baktı. Kimsenin Kieran'a dikkat etmeyeceğini umuyordu. Aksi takdirde yakayı ele verebilirlerdi. Prenslik, Kieran'ın bütün varlığına sinmişti zira.

Mark da aynısını düşünmüş olmalıydı ki yerden biraz çamur alıp Kieran'ın şaşkın yüzüne sürdü.

Kieran bundan hiç memnun olmamıştı. "Benimle alay etmek için yaptın!"

Mark çocuk gibi sırıtıp elinde kalan çamurları silkeledi. Kieran kaşlarını çatarak burnunu ovuşturdu. Gerçi Mark'ın numarası işe yaramıştı. En azından eskisi kadar prense benzemiyordu. "Yeter, Mark. Gülme artık," dedi Cristina.

"Teşekkür ederim," dedi Kieran ciddi ciddi.

Cristina yerden biraz daha çamur alıp Kieran'ın diğer yanağına sürdü. "İki taraf eşit olsun."

Mark yine gülmeye başladı. Sonunda Kieran da dayanamadı.

"Zaman kaybetmeyelim," dedi Cristina isteksizce. Aslında burada kalmayı yeğlerdi.

Ama şenliğe katılmaktan başka çareleri yoktu. Yorgun dansçıların dinlendiği yere doğru yürüdüler. Yüzü metalik bir boyayla kaplı, çizgili pantolonlu bir oğlan uyuşturucunun tesiri altındaymış gibi, ellerini havaya kaldırmıştı. Dumanları tüten

havuzun yanından geçerlerken, Cristina suda kıvranan çıplak vücutları görüp kızardı.

İlerledikçe kalabalık etraflarını sardı. Cristina'nın geçen sefer Periler Diyarı'nda gördüğü şenliğe hiç benzemiyordu. O kocaman bir dans partisiydi. Ama bu bir Bosch tablosundan farksızdı. Bir grup erkek peri dövüşüyordu. Vücutlarının üst kısmı çıplaktı ve kan lekeleriyle kaplıydı. Bir kelpie açık gözlerini ruhsuzca gökyüzüne diken bir hizmetçi perinin cesedini yiyordu. Çimlerin üzerinde yatan çıplak bedenler yavaş bir ritimle deviniyordu. Keman ve gayda sesleri birbirine karışıyor, hava kan ve şarap kokuyordu.

Çimlerde baygın yatan bir devin yanından geçtiler. Kocaman gövdesinde minik orman perileri dans ediyordu. Ya da hayır. Cristina birden dans etmediklerini fark etti. Şey yapıyorlardı...

Hemen başını çevirdi. Yanakları ateş gibi yanıyordu.

Kieran, Unseelie armasını taşıyan büyük çadırı öfkeyle süzdü. "Bütün bunlar abimin başının altından çıkıyor," dedi. Çadırın önünde süslü bir taht vardı ama boştu. "Prens Oban. Şenlikleri uzun sürmeleri ve ahlaksızlıklarıyla nam salmıştır." Yakınlardaki bir ağaçtan yere atlayan çıplak akrobatlara baktı. "Magnus Bane onun yanında sofu bir rahibe gibi kalır."

Mark şaşkına dönmüştü. "Bana Oban'dan hiç bahsetmedin," dedi hayretle.

"Beni utandırıyor da ondan," dedi Kieran. Tepelerindeki bir dal kırıldı ve jartiyerli bir at aşağı yuvarlandı. Yün çorapları yer yer kaçmıştı. Nallarında altın kılıflar vardı.

At otlayarak uzaklaşırken, "Nedenini şimdi anladım," diye mırıldandı Mark. Çalıların arasında sevişen çiftlerin üzerine basmamak için yana sıçradı.

Birkaç dansçı Cristina'nın yanından geçerek kurdelelerle süslü bir ağaca doğru koştu. Hiçbiri mutlu görünmüyordu. Yüzleri ifadesiz, gözleri cam gibiydi. Arada bir sarhoş bir peri şövalye aralarından birini çimlere yatırıyordu. Cristina ürperdi.

Ağacın tepesinde bir kafes asılıydı. İçinde kambur biri vardı. Bir sümüklüböcek gibi beyaz ve kaygandı. Vücudu gri çiçek-bozuğu izleriyle kaplıydı. *Bir Eidolon iblisine benziyor,* diye düşündü Cristina. İyi de bir peri prensi bir Eidolon iblisini neden kafese kapatırdı ki?

Bir boru çaldı. Müzik çirkin bir vızıltıya dönüştü. Cristina yeniden dansçılara baktı ve efsunlanmış gibi hareket ettiklerini gördü. O da geçen gelişinde müziğin büyüsüne kapılmıştı. Neyse ki şimdi Eternidad sayesinde aklı başındaydı.

Cristina ölümlülerin kemikleri kırılana dek dans etmeye zorlandığı peri şenlikleriyle ilgili hikâyeler okumuştu. Ama perilerin bunu birbirlerine de yaptıklarını düşünmemişti. Genç ve güzel kızlarla yakışıklı delikanlılar halka olmuş, zorla dans ettiriliyordu. Vücutlarının üst kısmı bitkinlikle çökerken, ayakları tuhaf bir enerjiyle hareket ediyordu.

Kieran'ın yüzü asıldı. "Oban başkalarının acılarını izlemekten zevk alır. Bunlar onun güllerinin dikenleri. Onunla yaşamanın bedeli."

Cristina dansçılara doğru hamle yaptı. "Ölecekler."

Ama Kieran onu bileğinden yakalayıp geri çekti. "Cristina, hayır. Oban onları yeterince aşağıladıktan sonra yaşamalarına izin verecektir."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Bu periler kibar sınıftan. Çoğu sarayın gediklisi. Hepsini öldürürse babamla başı derde girer."

"Kieran haklı," dedi Mark. Ay ışığı saçlarını gümüş rengine boyuyordu. "Onları kurtaramazsın, Cristina. Burada vakit kaybedemeyiz."

Cristina gönülsüzce onları izledi. Havada yoğun ve keskin bir koku vardı. Havuzdan yükselen dumanlara karışıyordu.

"Prens Kieran." Bir kadındı. Saçları beyaz, karahindiba çiçeklerini andırıyordu. Beyaz ipliklerden örülü, ağ gibi bir elbise giymişti. Gözleri çimen yeşiliydi. "Kılık değiştirmişsiniz."

Mark elini silah kemerine attı. Ama Kieran onu durdurdu. "Sırrımı saklayacağına güvenebilir miyim?"

"Bir Unseelie prensi, abisinin şenliğine neden gizlice gelir?" diye sordu kadın. "Bunu açıklarsanız, belki."

"Bir arkadaşımı arıyorum," dedi Kieran.

Kadının gözleri Mark'la Cristina'ya kaydı. "Zaten yanınızdalar," diye mırıldandı gülümseyerek.

"Yeter," dedi Mark. "Prensi sorgulamak sana mı düştü?"

Peri kadın Mark'a aldırmadı. "Aradığınız bir aşk iksiriyse, doğru adrestesiniz. Ama şu iki Nefilim'den hangisini seviyorsunuz? Önce onu söyleyin."

Kieran elini kaldırdı. "Sus artık."

"Ah, anladım," dedi kadın. "Hiçbir aşk iksiri bu düğümü çözemez." Gözlerinde muzip pırıltılar yanıp sönüyordu. "Periler Diyarı'nda her ikisini de sevebilir ve her ikisi tarafından da sevilebilirsiniz. Ama Melekler'in dünyasında..."

Kieran kızardı. "Sana sus dedim!"

Peri kadın güldü. "Elbette. Ama ancak bir öpücük karşılığında."

Kieran sıkıntıyla öne eğilip başını yana eğdi ve kadının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Cristina gerildiğini hissetti.

Yanındaki Mark da gergin görünüyordu. Ama peri kadın onlara aldırmadı. Hoplayıp zıplayarak kalabalığa karıştı.

Kieran elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Bir peri prensinin öpücüğünün şans getirdiğini söylerler. Belli ki istenmeyen prenslerinki bile uğurlu sayılıyor."

"Bunu yapmak zorunda değildin, Kier," dedi Mark. "Ondan kurtulabilirdik."

"Olay çıkarırdı. Oban'la adamlarının kalabalığın arasında bir yerlerde olduğundan şüpheleniyorum."

Cristina çadıra baktı. Kieran haklıydı. Taht hâlâ boştu. Prens Oban neredeydi acaba? Belki de çalıların arasında bir kadınlaydı. Yola devam ettiler. Ara sıra dumanların arasında yüzler beliriyordu. Hepsi de ızdırapla çarpılmıştı. Cristina Manuel'i bile gördüğünü hayal etti. Sonra Emma'nın Periler Diyarı'na son gelişinde babasını görmeye zorlandığını hatırladı. Titreyerek Manuel sandığı yüze bir kere daha baktı. Tabii ki, o değildi. Erkek vücutlu, kedi yüzlü bir periydi. Altın gözlerini kırpıştırarak onlara baktı.

"Bir içki alır mıydınız, hanımefendi ve beyefendiler? Danstan sonra sizi serinletecek bir aperatif?" diye sordu kedi peri yumuşak ve davetkâr bir sesle. Cristina birden onu hatırladı. Geçen şenlikte Mark bu periden onun için bir içki almıştı. Elinde yine aynı altın tepsi vardı. Edward döneminden kalmış gibi duran, eski püskü takım elbisesi bile aynıydı.

"İstemeyiz, Kedi Kral Tom Tildrum," dedi Kieran sertçe. "Seelie kafilesini arıyoruz. Bize yolu gösterirsen, karşılığını alırsın."

Tom usulca tısladı. "Geç kaldınız. Kraliçe'nin kafilesi buradan geçeli bir saat oluyor."

Mark küfrederek kukuletasını arkaya itti. Cristina, Mark gibi kibar birinin küfretmesine şaşıramadı bile. Biri göğsüne sert bir yumruk atmıştı sanki. Emma. Emma ve Jules. Onları kaçırmışlardı. Kieran da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Öyleyse bana bir içki ver, Tom," dedi Mark. Tepsideki bardaklardan birini aldı. İçi yakut rengi bir sıvıyla doluydu.

Kieran elini kaldırdı. "Mark, yapma!"

"Sadece meyve suyu," dedi Mark. Cristina'ya bakıyordu. Mark bardağı kafasına dikerken, Cristina kızararak başını çevirdi.

Mark az sonra yere çöktü. Bakışları odaklarını yitirdi. "Mark!" diye inledi Cristina ona doğru atılarak. Mark bilincini kaybetmişti. Sadece nefes alıp veriyordu. Aslına bakılırsa, hafiften horluyordu. "Ne oluyor?" diye bağırdı Cristina. "Hani yalnızca meyve suyuydu?"

"Hep aynı şeyler bir süre sonra kabak tadı veriyor," dedi Tom. "İkramlarımın çeşitli olmasına dikkat ederim."

Kieran, Cristina'nın yanına çöktü. Kukuletası hafifçe kaydığı için, Cristina onun yüzündeki endişeyi görebildi. Kieran usulca Mark'ın çenesine dokundu. Yüzündeki çamur lekeleri gözlerinin pırıltısını ortaya çıkarmıştı. "Tom Tildrum," dedi gergin bir sesle. "Burası hiç güvenli değil."

"Senin için değil," dedi Tom Tildrum. "Unseelie Kralı'nın oğulları birbirlerinin gırtlağına yapışmaya pek meraklı."

"İşte bunun için bize yolu göstermelisin."

"Ya göstermezsem?"

Kieran ayağa kalktı. Yüzündeki çamurlara rağmen, tam da bir prense yakışacak tehditkâr bir tavırla onu baştan aşağı

süzdü. "O zaman kuyruğunu öyle bir çekerim ki kurt gibi ulumaya başlarsın."

Tom Tildrum öfkeyle tıslադı ama Cristina'yla Kieran'ın Mark'ı yerden kaldırmasına engel olmadı. "Gelin öyleyse," dedi. "Prens Oban görmeden gidelim. Size yardım etmemden hoşlanmaz, Prens Kieran. Hiç mi hiç hoşlanmaz."

Kit, enstitünün çatısına uzanıp ellerini ensesinde kavuşturmuştu. Ilık çöl rüzgârı tenini okşuyordu. Başını çevirse, Malibu hemen oradaydı. Kıyı boyunca uzanan parlak ışıklar elmas bir kolyeyi andırıyordu.

Nice şarkılara ve filmlere konu olan, Los Angeles buydu işte. Deniz, kum ve güneş. Pudra tozu kadar yumuşak ve mis kokulu bir hava. Babasıyla merkezdeki gökdelenlerin gölgesinde, şehrin üzerini kaplayan kirli havayı soluyarak yaşarken bunların hiçbirini bilmiyordu.

Başını diğer yana çevirdiğinde de Ty'ı görebilirdi. Çatının kıyısına tünemişti. Sweatshirt'ünün kolları ellerinin yarısını gizliyordu. Siyah kirpikleri o kadar uzundu ki rüzgârda yosun gibi dalgalanıyorlardı.

Kit, Ty'a bakarken yüreğinin sızlamasına alışmıştı artık. Bu hissi sorgulamıyordu.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi. "Hypatia planımızı kabul etti. Sence ciddi mi?"

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Ty okyanusa bakarak. Ay bulutların ardında gizliydi. Okyanus ışığı emip karanlık derinliklerine hapsediyordu sanki. Suyun kıyıyla buluştuğu sınırda beyaz köpükler rüzgârda dalgalanan bir kurdele gibi kıvrılıp bükülüyordu. "Yoksa bize para yollamazdı. Hem de sihirli."

Kit esnedi. "Doğru. Bir büyücü sana para yollarsa niyeti ciddidir. Bu işi söylediğimiz şekilde halletmezsek peşimize düşer. En azından parasını almak için."

Ty dizlerini karnına çekti. "Barnabas'la bir görüşme ayarlamalıyız. Ama bizden nefret ediyor. Yanına bile yaklaşamıyoruz."

"Bunu anlaşmayı yapmadan önce düşünecektin," dedi Kit.

Ty bir an aklı karışmış gibi kaşlarını çattı. Sonra gülümsedi. "Detaylar, Watson." Saçlarını karıştırdı. "Belki de kılık değiştirmeliyiz."

"Bence Dru'dan isteyelim."

"Dru mu? Neden? Ondan ne isteyeceğiz ki?"

"Yardım," dedi Kit. "Barnabas onu tanımıyor. Ayrıca yaşından büyük duruyor."

"Olmaz."

Kit, Dru'nun Jaime'yle ilgili sözlerini hatırladı. Beni dinledi. Birlikte korku filmleri izledik ve sözlerime değer verdi. Ona kilit açmayı öğrettiğinde nasıl da mutlu olmuştu. "Neden?" diye üsteledi. "Dru çok yalnız ve sıkılıyor. Bence onu da dahil edersek iyi olabilir."

"Ama ona Gölge'den söz edemeyiz." Ty'ın yüzü ay ışığı kadar soluktu. "Ya da Kara Kitap'tan."

Doğru, diye düşündü Kit. *Drusilla'ya meyve verme aşamasına bile gelemeden suya düşmesini umduğum bir plandan bahsedemem.*

Sırtını dikleştirdi. "Tabii ki. Bunları bilmesi onu da tehlikeye atar. Ama Hayalet Pazar'ın kara listesinde olmanın bize çok koyduğunu ve bu durumu değiştirmek istediğimizi söyleyebiliriz."

Ty'ın bakışları Kit'e kaydı. "Drusilla'yı seviyorsun."

"Bence kendini yalnız hissediyor. Onu anlayabiliyorum."

"Dru'yu tehlikeye atmak istemiyorum," dedi Ty. "Hiçbir tür tehlikenin içinde olmamalı." Sweatshirt'ünün kollarını çekiştirdi. "Livvy döndüğünde, ona *parabatai* törenini hemen yapmak istediğimi söyleyeceğim."

"Scholomance'e gitmek istediğini sanıyordum," dedi Kit. Ty'ın bunu bir seçenek olarak değerlendirmesini istemişti. Ama sonra kendinden nefret etti. Ty tabii ki ikizinin ölümünün onu özgür bıraktığını düşünecek halde değildi.

"Hayır," dedi Ty sertçe. "Sana söylemiştim. Artık oraya gitmek istemiyorum. Hem Scholomance'te *parabatai*'lere izin yok. Kural böyle. Ve kurallar önemlidir."

Kit halihazırda kaç kuralı çiğnediklerini düşünmek istemedi. Ty belli ki, Livvy'yi geri getirmeyi bunlardan ayrı tutuyordu, ama dünyanın düzeni başkaydı. Ty'a göz attığında parmaklarının titrediğini gördü. Sweatshirt'ünün kollarıyla onları gizlemeye çalışıyordu.

Kit onun omzuna dokundu. Biraz arkasında oturuyordu. Ty sırtını kamburlaştırdı ama bu dokunuştan kaçmadı.

"Enstitünün ön cephesinde kaç tane pencere var?" diye sordu Kit.

"Otuz altı," dedi. "Tavan arasını da sayarsan otuz yedi. Ama kâğıtla kaplı. Neden?"

"Senin bu özelliğini seviyorum," diye mırıldandı Kit. Ty'ın titremesinin azaldığını hissetti. "Her şeyi fark ediyorsun. Hiçbir şeyi unutmuyorsun. Hiçbir şey -ve hiç kimse- gözünden kaçmıyor."

*

Karanlık çökerken Emma yine uyuklamaya başladı. Atı durduğunda sıçrayarak uyandı. Kukuletasının kenarını hafifçe kaldırarak etrafına bakındı.

Kaleye gelmişlerdi. Şafak söküyordu ve Unseelie Sarayı sabahın loş ışığında Julian'ın duvarındaki resimdense bir kâbusa benziyordu. Kalenin çevresini saran dikenli çalılıkların sıradan gül çalılarıyla alakası yoktu. Dikenler çelik gibi metalik bir renkteydi ve her biri rahat otuz santim vardı. Aralarına kocaman, beyaz çiçekler serpiştirilmişti. Kalenin duvarları antrasit gibi siyah ve dümdüzdü. Hiç penceresi yoktu.

Serin havada Emma'nın ağzından dumanlar çıkıyordu. Titreyerek Nene'nin pelerinine sarındı. Kafiledeki periler uykulu seslerle mırıldanıyordu. Arkasındaki kızlar nasıl bir odada kalacaklarını ve Kral'ın misafirperverliğini tartışmakla meşguldü. Julian atının üzerinde sopa gibi dimdik oturuyordu. Kukuletasını burnuna kadar indirmişti.

Bir çan sesi yankılandı. Emma dikenlerin arasındaki bronz kapıları yeni fark ediyordu. Yavaşça aralandılar ve artlarındaki avlu göründü. Kulenin girişinde büyük, siyah ve kemerli bir kapı vardı.

Siyah pelerinli Unseelie şövalyeleri bronz kapıların iki yanına dizilmişti. Kafiledeki herkesi birer birer durdurup sonra avluya alıyorlardı. Siyah kapıya giden yolun iki yanında çift sıra halinde Unseelie perileri bekliyordu.

Renkli yıldızlar solmaya başlamıştı. Yavaşça yükselen güneşin ışığı ihtişamlı yapıda altın sarısı gölgeler yaratıyordu. Kulenin cilalı bir silah namlusu misali karanlık bir güzelliği vardı. Çalıların etrafı yeşil bir düzlükle çevriliydi. Sağında solunda tek tük alıç ağaçları vardı. Seelie kafilesi usulca ilerledi-

ğinde kadifelerle ipekler hışırdadı. Kanat sesleri ve nal tıkırtıları birbirine karıştı. Doru kısraktaki iki kız Gece Sarayı'nda bu şekilde karşılanmalarının ne kadar büyük bir saygısızlık olduğunu konuşuyordu.

Emma arkasına dönerken sabah rüzgârı kukuletasını dalgalandırdı. "Ne oluyor? Neden bekliyoruz?"

Kızlardan biri başını iki yana salladı. "Kral kuşkulandı tabii. İki saray uzun zamandır kavgalı. Atlılar konukları sorguya çekiyor."

Emma donup kaldı. "Mannan Atlıları mı?"

Öbür kız kıkırdadı. "Elbette! Ya kim olacaktı?"

Julian, Emma'ya doğru eğilip fısıldadı. "Fark edilmeden içeri giremeyiz. Atlılar bizi hemen tanır. Özellikle de seni. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Emma'nın sırtında Cortana'yı astığı yer hayali bir uzuv gibi sızlıyordu. Kılıcıyla Atlılar'dan birini öldürmüştü. Onu tanımamalarına imkân yoktu. "Haklısın da nasıl yapacağız?"

Julian önlerinde ve arkalarında uzayıp giden Seelie saraylılarına baktı. "Bilmiyorum. Düşüneceğim."

İlerden bir gürültü geldi. Ağaçtaki orman perisi bir çift cinle tartışıyordu. Kafilede ufak tefek huzursuzluklar baş göstermişti. Ara sıra bir peri şövalye atını yanlarına sürüp kavgacıları uyarıyordu.

Emma endişeli gözlerle ufka baktı. Yakında gün ışıyacak ve kaçmaları zorlaşacaktı. Atlarını kapılara doğru sürebilirlerdi ama muhafızlar yollarını keserdi. Kafileden ayrılmaya kalkışırlarsa da kesinlikle fark edilirlerdi.

Her halükârda bizi görecekler, diye düşündü Emma. En azından bunun nasıl olacağını kendileri seçebilirdi. "Fergus,

seni aptal!" diye bağırdı Julian'a. "Kraliçe sana ne dedi? Hani kafilenin en sonunda duracaktın?"

Julian'ın dudakları sessiz bir "Ne?" sorusuyla aralanırken, arkadaki kızlar kıkırdadı.

Emma usulca Julian'ın omzuna dokundu ve parmaklarını sırtına kaydırıp ikisinin de bildiği bir sembol çiziverdi. Anlamı açık ve netti: Bir planım var. "Ama bir orman perisi aklını başından aldı." Topuklarını Gümüş Yele'nin sağrısına geçirdi. Şaşıran at sinirli bir tavırla toprağı eşeledi. "Kraliçe kafanı kesmeden düş peşime!"

Emma etraftan gelen gülüşmelere aldırmadan atını kafilenin arkasına doğru sürdü. Az sonra Julian da onu izledi. Emma bilerek fazla hızlanmadı.

Neyse ki, kimsenin onlara dikkat ettiği yoktu. Kaleden uzaklaşırken, sıranın düzeni bozulmaya başlamıştı bile. Beklemekten sıkılan periler grup olmuş, ya kıkırdaşıyor ya da kâğıt oynuyordu.

"Bu taraftan," diye mırıldandı Julian. Dul Bırakan'ın üzerine yattı ve atı yakındaki bir koruya daldı. Emma dizginlere asıldı. Gümüş Yele aygırın ardından ağaçların arasına girdi. Atlar dörtnala koşuyordu. Gümüş Yele'nin ayakları yere değmiyordu sanki. Okyanus da Emma'da böyle bir ürkütücü bir özgürlük hissi uyandırırdı. Ondan daha büyük bir gücün merhametine kalmanın baş döndürücü zevki ve korkusu birbirine karışırdı. Kukuletası çoktan açılmıştı. Sarı saçları rüzgârda bayrak gibi dalgalanıyordu.

Korudan çıktıklarında Seelie perilerinden bir hayli uzaklaşmışlardı. Emma soluk soluğa Julian'a baktı. Julian'ın soğuktan yanakları kızarmıştı. Ardındaki ufuk, parlak bir altın sarısına boyanmıştı.

"İyi yırttık," dedi.

Emma, Gümüş Yele'den inerken dayanamayıp güldü. "Burada melek sihirleri çalışmıyor ama biz yine de Gölge Avcıları'yız."

Julian da indi. Atları daha fazla yanlarında tutamazlardı. Emma Gümüş Yele'nin böğrüne hafif bir şaplak attı. Asil hayvan ufka doğru koştu. Merak etme. Evinin yolunu biliyor.

Dul Bırakan da Gümüş Yele'nin peşinden fırladı. Emma'yla Julian yüzlerini kaleye döndü. Şafağın uzun gölgeleri çimlere kadar uzanmıştı. Kule boynunu ölümcül bir kolye gibi saran dikenlerle karşılarında yükseliyordu.

Emma ağaçlarla çalıların arasındaki çimenleri süzdü. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Kuleye yaklaşmaya çalıştıkları anda yakalanırlardı.

Julian ona dönüp kukuletasını açtı. Emma sahte kimliklerinin artık önemli olmadığını düşündü. Julian, Fergus gibi davranmaktan sıkılmıştı. Saçları kukuletanın altında karışmıştı. Aklını okumuş gibi, "Örtünmekle uğraşamayız," dedi. "İşi pişkinliğe vuracağız."

Emma'nın elini tuttu. Emma boş bulunarak hafifçe sıçradı. Julian'ın eli sıcaktı. Birlikte çimenlere doğru yürüdüler.

"Gözlerini benden ayırma," diye fısıldadı Julian. "O tarafa bakma. Periler kendilerince romantiktir."

Emma şafakta yürüyüşe çıkan iki âşığı canlandırdıklarını fark etti. Güneş yükseliyordu. Hafifçe birbirine değen omuzları ısınmaya başlamıştı.

Yan gözle Julian'a baktı. Hiç de sevdiği kadınla yürüyüş yapan bir erkeğe benzemiyordu. Çenesini sıkmış, etrafı temkinli gözlerle süzüyordu. Gerçek değil de onu iyi tanımayan

bir heykeltıraş tarafından yontulan bir heykeldi sanki. Sanatçı gözlerine sadece ailesine sakladığı o pırıltıyı katamamıştı. Dudakları Emma'ya özel gülümseyişlerinin sıcacık gölgesinden yoksundu.

Çalılıklara varmışlardı. Emma, Julian'ın elini sıkarak birbirine dolanmış çelik dikenlere baktı. Bazıları kılıç kadar uzundu. Ve Emma'nın beyaz çiçekler sandıkları, geçmişte duvara tırmanmaya çalışan biçarelerin güneşten ağarmış iskeletleriydi.

"Bunlara tırmanamayız," dedi Julian. "Geceyi bekleyip kapıdan gizlice girmeyi deneyelim."

"Olmaz. Daha şafak yeni söktü. Kraliçe'yi durdurmalıyız." Kemerinden bir hançer çıkardı. Cortana değildi ama Gölge Avcıları'nın çeliğinden dövülmüştü. Uzun ve keskindi. Dikenlerden birini kesti. Bu işin kolay olmayacağını sanmıştı ama hançer dikenin içinden yağ gibi geçti ve yere grimsi özsuyu damladı.

"İğrenç," dedi Emma kopan dikeni tekmeleyerek. Çalılardan tuhaf kokulu, açık yeşil bir duman sızıyordu. Emma derin bir nefes alıp içindeki huzursuzluğu bastırmaya çalıştı. "Pekâlâ. Ben bunları kese biçe tırmanmayı deneyeceğim. Sarmaşıkların arasından kuleyi görebiliyorum." Doğru söylüyordu. Uzaktan sağlam bir duvar gibi görünüyorlardı ama yakından bakıldığında, aralarında bir insanın sığabileceği kadar boşluklar vardı.

"Emma..." Julian elini uzattı ama sonra indirdi. "Bundan hiç hoşlanmadım. Gördüğün gibi, daha önce de deneyenler olmuş," dedi çenesiyle iskeletlerden birini işaret ederek.

"Ama onlar Gölge Avcısı değildi," diye diklendi Emma sahte bir cesaretle. Hançerini savurdu. Üstlerine yağmur gibi dikenler yağdı.

Emma sık dikenleri keserek karanlığa doğru ilerledi. Çalılığın genişliği otobanın bir şeridi kadardı. Tepesindeki dikenler güneş ışığını kesiyordu. Julian'ın ona seslendiğini duydu. Ama sesi uzaktan geliyordu. Arkasına baktığında dehşetle donup kaldı.

Arkasındaki çalılar su gibi kapanmıştı. Etrafı ölümcül dikenlerle bezeli, kalın, yeşil-gri bir duvarla sarılıydı. Hançerini çılgınca savurdu ama ucu en yakındaki dikenden sekti. Birdenbire çelik gibi sağlamlaşmışlardı.

Göğsüne keskin bir acı saplandı. Dallar onu hafifçe iterek ilerlemeye zorluyordu. Birinin sivri ucu tam kalbinin üzerine batmıştı. Bir diğeri bileğine saplandığında elini hızla çekti ve hançerini düşürdü. Çantasında başka bıçaklar da vardı ama burada sıkışmışken onlara ulaşamazdı. Kalbi küt küt atıyordu. Sarmaşıkların arasında beyaz iskeletler parlıyordu.

Çizilen yanağından çenesine kanlar süzüldü. Emma can havliyle geri çekilmeye çalışınca bu sefer de dikenler sırtına ve omuzlarına battı. *Öleceğim,* diye düşündü panikle.

Ama Gölge Avcıları korkmazdı. Emma ailesinden, *parabatai*'sinden ve arkadaşlarından af diledi. Hep bir savaşta öleceğini düşünmüştü. Böyle binlerce dikenin arasında yapayalnız ve Cortana'sız yitip gideceği aklına gelmemişti.

Boğazına bir şey battı. Emma başını çevirerek bu acıdan kaçmaya çalıştı.

Julian'ın adını seslendiğini duydu.

Avucuna bir şey çarptı. Parmakları gayriihtiyari onu kavradı. Zihni daha elindekinin ne olduğunu anlayamadan vücuduyla bunun bir kılıcın sapı olduğunu hissetti.

Evet, bir kılıçtı. Bıçağı ayın bir kesiti gibi beyazdı. Emma

onu eski kitaplardaki resimlerinden tanıdı. Durendal'dı. Roland'ın kılıcı ve Cortana'nın kardeşi.

Sorulara zaman yoktu. Kolunu kaldırdı ve Durendal dikenleri biçerken metalik bir ses yankılandı. Dalların özsuyu Emma'nın yaralarını yaktı ama aldırmadı. Yeniden kesti. Ve bir kez daha. Sarmaşıklar acı çekercesine kıvrılıp bükülüyordu. Çalılık Durendal'dan korkmuşçasına büzülüyordu. Kızıl Deniz'in ayrılması gibi, önünde ve arkasında bir yol açılmıştı. Emma, Julian'a seslenerek koşmaya başladı.

Diğer tarafta onu bir ışık, renk ve ses patlaması karşıladı. Yemyeşil çimenler, mavi gökyüzü ve kaleye doğru ilerleyen kafilenin şamatası. Emma elinde Durendal'la dizlerinin üzerine yığıldı. Parmakları kan ve özsuyuna bulanmıştı. Vücudundaki kesikler kanıyordu.

Az sonra, üzerine Julian'ın gölgesi düştü. Dizlerinin üzerine düştü. Yüzü kireç gibiydi. Emma'nın omuzlarını yakaladı. "Emma... nasıl oldu bu?"

Emma kılıcı gösterdi. "Durendal bana geldi." Yaralarından akan kan kılıcın üzerine damlıyordu. Durendal ışıldamaya ve yavaşça solmaya başladı. Saniyeler içinde de tamamen kayboldu. "Cortana'ya ihtiyacım vardı ve o bana Durendal'ı yolladı."

"Ben, Cortana," diye mırıldandı Julian. "Joyeuse ve Durendal'ın çeliğinden dövüldüm ve onlar kadar ölümcülüm. İkiz kılıçlar. Enteresan." Emma'nın omuzlarını bıraktı ve tuniğinin eteğinden bir parça kopardı. Onu şaşılacak bir şefkatle Emma'nın yanağına bastırdı.

Emma'nın sevinci bütün ıstırabını alıp götürdü. Julian'ın onu sevemeyeceğini biliyordu. Ama o an onun aşkını yüreğinin ta derinliklerinde hissetti.

*

"Anne?" dedi Aline. "Anne, orada mısın?"

Helen gözlerini kırpıştırdı. Enstitüdeki ofiste, masanın başındaydılar. Aline yanında oturuyordu. Karşı duvarda Jia'nın titrek görüntüsü bir belirip bir kayboluyordu.

"Anne!" diye bağırdı Aline. Bu işten sıkıldığı belliydi. "Anne, hadi ne olur. Seninle konuşmalıyız."

Nihayet görüntü netleşti. Jia'nın üzerinde resmi kıyafeti vardı. Yorgun ve endişe uyandıracak kadar zayıftı.

Duvarın dokusu yüzünden yüzü biraz fluydu ama Helen onun da kızı kadar bıkkın göründüğünü fark etti. "Gard'dan yansıtma yapmak kolay değil," dedi. "Telefonda konuşabilirdik."

"Seni görmek istedim," dedi Aline. Sesi hafifçe titriyordu. "Nedir bu kayıt saçmalığı? Böyle bir kanun Konsey'den nasıl geçer?"

"Horace..." diye başladı Jia.

"Sen neredeydin, anne? Buna nasıl izin verdin?"

"Vermedim," dedi Jia öfkeyle. "Horace bana yalan söyledi. Sabah önemli bir toplantı vardı. Demir Kız Kardeşler'den, Cleophas'la görüştüm. Ölümcül Kılıç hakkında."

Aline'in bir anlığına dikkati dağıldı. "Onarıldı mı?"

"Hayır. Henüz hiçbir ilerleme kaydedemediler. Kılıç insanlar değil, melekler tarafından yaratıldı. Belki de yalnızca bir melek onu tamir edebilir." İç çekti. "Ben Adamant'tayken, Horace sözümona sınır güvenliği protokolleriyle ilgili rutin bir toplantı düzenleyecekti. Ama öyle bir oyun sahnelemiş ki, sonucu bu oldu."

"İnanamıyorum," dedi Helen. "Herkesi nasıl ikna etti?"

Jia odada dolanmaya başladı. Gölge oyunlarındaki kuklalar gibi, bir karaltı halinde sağa sola hareket ediyordu. "Horace kendine yanlış meslek seçmiş," dedi. "Müthiş bir aktör olabilirdi. Herkesin en derin korkuları üzerine bir kumar oynadı. Periler Diyarı'na bir casus yollamış. Salona onun ölüsünü getirmiş ve perilerin katlettiği zavallı, masum bir çocuk olduğunu söylemiş. Başka bir iddiası da, Prens Kieran'ın Samantha Larkspear'ı delirttiği ve..."

Helen sözünü kesti. "Mark o olaydan bahsetti. Lejyon Kieran'a işkence ederken Samantha Boş Yer'deki havuza düşmüş. Kieran'ı öldürmeye çalışmış."

Jia'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuştu. "Kieran'ın şimdi nerede olduğunu sorsam mı?"

"Periler Diyarı'nda," dedi Aline. "Ya Horace? O nerede? Gidip şu herifi iyice bir benzeteyim."

"Bu işi kaba kuvvetle halledemezsin," dedi Jia. "Sebep olduğu zararın telafisi için akılcı bir plan yapmalıyız."

"Scholomance'teki çocukları neden tutukladı?" diye sordu Helen. "Mark; Rayan, Divya ve Diego'nun görevlerine bağlı ve mert Yüzbaşılar olduğunu söyledi."

"Horace onları kullanıyor. Aşağı Dünyalılar'a yardım edenlerin sonu böyle olur demeye getiriyor."

"İnsanları kayıt altına alamayız," dedi Aline. "Konsey'le konuşacağım."

Jia'nın görüntüsünün kenarları titreşti. "Sakın!" diye kükredi. "Beni dinlemiyor musun? Dearborn zaten peri kanından ötürü Helen'a diş biliyor. Damarına basarsan ikiniz de hapsi boylarsınız. En azından şimdilik suyuna gideceksiniz."

"Nasıl?" diye sordu Helen cılız bir sesle. Kayınvalidesinden

biraz çekiniyordu doğrusu. Kızının bir kadınla evlenmesini onayladığını hiç sanmıyordu. Hele de melek kanı taşıyan bir kadınla. Jia bunu hiç dile getirmemişti ama Aline'in eş seçiminin onu hayal kırıklığına uğrattığı aşikârdı. Helen yine de çenesini tutamadı. "Bölgemizdeki Aşağı Dünyalılar'ın isimlerini Dearborn'a derhal bildirmemiz emredildi."

"Biliyorum, Helen," dedi Jia. "Kanuna karşı gelemezsiniz. Horace'ın gözü Los Angeles Enstitüsü'nün üzerinde olacak. İkiniz sürgünden daha yeni döndünüz. Sizi bir kere daha kaybedemem. Aklınızı kullanın. Göze batmadan bu işi yavaşlatmanın bir yolunu bulun."

Helen, Jia'nın çoğul konuşmasına sevinmişti. İkisini de kaybetmek istemediğini söylemişti. Demek ki sadece kızını düşünmüyordu.

"En azından bir tane iyi haberim var," dedi Jia. "Kanunun kabul edildiğini öğrendiğimde Kız Kardeş Cleophas'la birlikteydim. Çok kızdı. Demir Kız Kardeşler bizim tarafımızda. İstediklerinde gayet dişli olabilirler. Horace onları kendine düşman etmekten hiç hoşlanmayacak."

"Anne," dedi Aline. "Böyle bir ortamda İdris'te kalmayın. Babamı da alıp buraya gel. En azından bir süreliğine."

Helen, Jia'nın cevabını tahmin ettiği için karısının elini tuttu. "Bir yere gidemem," dedi Jia. "Halkımızı terk edemem. Nefilimler'i korumaya ant içtim. Horace'ı durdurmalıyım. İlk iş Gard'da hapis tutulan çocuklarla ilgileneceğim. Gitmeliyim. Unutmayın, kızlar. Konsey temelinde iyi insanlardan oluşuyor. Halkımız da er geç sağduyulu davranacaktır."

Görüntü kayboldu.

"Keşke buna inanabilseydim," dedi Aline. "Annem bunca

zaman meclis başkanlığı yaptıktan sonra nasıl bu kadar iyimser olabiliyor anlamak mümkün değil."

Jia'ya kızmış gibi konuşuyordu. Ama Helen aslında onun için endişelendiğini biliyordu. "Merak etme," dedi. "Annen zeki bir kadın. Başının çaresine bakacaktır."

"Umarım." Aline masanın üzerinde kenetlenen ellerine baktı. "Şimdi insanları kayıt altına almadan öyle yapıyormuş gibi görünmenin bir yolunu bulmalıyız. Ve bu plan Horace'ı yumruklamayı kapsamamalı. Neden bir kere de benim istediğim olmuyor anlamıyorum."

Helen sıkıntısına rağmen gülümsedi. "Benim bir fikrim var galiba. Seveceğini düşünüyorum."

Ağaçların ortasındaki açıklık gece karanlığında beyaz bir kurdele gibi uzayıp giden yola bakıyordu. Cristina dalların arasından sızan ay ışığında etrafı net bir şekilde görebiliyordu. Çevrelerinde alıç ağaçları vardı. Ayaklarının altındaki çimenler çiyle ıslanmıştı. Mark ince battaniyesinin üzerine serilmiş, uyuyordu. Yanakları hafiften kızarmıştı.

Cristina onun yanına oturup ayaklarını serin çimlere uzattı. Kieran bir ağacın gövdesine yaslanmıştı. Uzaktan şenliğin sesleri geliyordu.

Kieran gözlerini aşağıdaki yola dikmişti. "Olayların böyle gelişmesini beklemiyordum," dedi.

Cristina, Mark'ın yüzüne düşen saçları çekti. Teni alev alev yanıyordu. Kedi perinin verdiği içkiden olsa gerekti. "Ne zaman uyanır dersin?"

Karanlıkta Kieran'ın yüzünde siyah ve beyaz gölgeler oynaşıyordu. Açıklığa gelene dek konuşmamıştı. Cristina onun

aklından geçenleri ancak tahmin edebiliyordu. "Bir saate," dedi.

Cristina'nın yüreği taş gibi ağırlaştı. "Kaybettiğimiz her dakika Emma'yla Julian'ı bulma şansımız biraz daha azalıyor. Bu saatten sonra onlara nasıl yetişiriz bilmem."

Kieran kollarını öne uzattı. Bütün periler gibi, parmakları upuzundu. Neredeyse çift eklemli. "Rüzgâr Mızrağı'nı çağırabilirim," dedi tereddütlü bir sesle. "Fırtına gibidir."

"Ama bunu tercih etmiyorsun," diye mırıldandı Cristina. Kieran omuz silkti.

Cristina onun gelip battaniyenin kenarıyla Mark'ın üzerini örtmesini düşünceli gözlerle izledi. Rüzgâr Mızrağı bir prensin atıydı. Diyar'da dikkat çekebilir ve bu Kieran'ı tehlikeye atabilirdi. Kieran yine de onu çağırmayı teklif etmişti.

"Rüzgâr Mızrağı olmaz," dedi kesin bir dille. "Hem onlara yetişsek bile ne yapacağız ki? Jules'la Emma, Kraliçe'nin tebaasıyla birlikte. Fark edilmeden yanlarına yaklaşamayız."

Kieran battaniyeyi son kez düzeltip doğruldu. "Bilmiyorum," dedi. "Keşke bir planım olsaydı." Pelerinine sarındı. "Ama haklısın. Bekleyemeyiz."

Cristina başını kaldırıp ona baktı. "Mark'ı da bırakamayız."

"Evet. Onun için, tek başıma gitmeme izin vermelisin. Sen Mark'ın yanında kal."

"Hayır!" diye bağırdı Cristina. "Yalnız gidemezsin. Eternidad olmadan onları Diyar'dan götürmen imkânsız."

"Önemli değil," dedi Kieran. Çantasını omzuna astı. "Bana ne olursa olsun. Hiçbir önemi yok."

"Tabii ki var!" Cristina ayağa kalkmaya yeltendiğinde bacakları kanıncalandı. Yine de topallayarak Kieran'ın arkasından koştu.

Kieran hızlıydı. Onu ancak açıklığın kıyısında yakalayabildi. Koluna yapıştı. "Kieran, dur!"

Kieran durdu ama ona bakmadı. Gözlerini yola dikmişti. "Neden engel oluyorsun?" diye sordu ruhsuz bir sesle.

"Çünkü çok tehlikeli. Özellikle de senin için."

Kieran onu duymamış gibiydi. "Scholomance'teki havuzun suyuna dokunduğumda, sana çektirdiğim acıları da hissettim. Neden olduğum kafa karışıklığını."

Cristina devam etmesini bekledi ama sessizlik uzayınca dayanamadı. "Ve?"

"Anlamıyor musun?" diye bağırdı Kieran. "Bu benim için çok ağır bir yük. Seni de kırdım, Mark'ı da. Buna katlanamıyorum."

"Mecbursun," dedi Cristina.

Kieran'ın dudakları hayretle aralandı. "Ne?"

"Bir ruhun ve kalbin varsa, bazen karanlığa yuvarlanman doğal. Hepimiz birbirimize acı çektiriyoruz. Hepimiz durmadan elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Hepimizin kafası karışıyor."

"Öyleyse izin ver, Cristina," dedi kolunu usulca ondan kurtararak. "Bırak hatalarımı telafi edeyim. Bana engel olma."

Yokuş aşağı inmeye başladı. Ama Cristina bir kez daha yolunu kesti. "Hayır, yapamazsın..."

Kieran onu atlatmaya çalıştı ama Cristina izin vermedi. "Cristina, lütfen."

"Kendini tehlikeye atmana seyirci kalamam!" diye bağırdı Cristina. İki eliyle birden pelerinine yapıştı. Kieran'ın nefesini tuttuğunu fark etti.

Gözlerine bakmak için başını yana eğdi. Siyah ve gümüş rengiydiler. Ve ay kadar uzak. "Neden?" diye sordu Kieran.

Cristina kumaşın altından sıcaklığını hissedebiliyordu. Kieran'ı ay ışığı kadar narin bulduğu zamanlar olmuştu ama şimdi ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Siyah gözünde kendi yansımasını görüyordu. Gümüş olanda yıldızların aksi yanıp sönüyordu. Acı çektiği yüzünden belliydi ama ona sarsılmaz bir azimle bakıyordu. Ki bu, orantılı yüz hatlarına fevkalade bir güzellik katıyordu. Mark'ın Av'da ona âşık olmasına şaşmamak gerekti. Kim olmazdı ki?

"Senin kafan karışık değil belki," diye fısıldadı. "Ama benimki öyle. Aklımı karıştırıyorsun."

"Cristina," dedi usulca ve yüzüne dokundu. Cristina başını avucuna dayadı. Kieran gözlerini kısarak parmak uçlarını dudaklarında gezdirdi. Cristina hiç düşünmeden kollarını boynuna doladı.

Kieran onu kendine çekti ve dudakları adeta birbirine yapıştı. Öyle ki ilk kimin kimi öptüğünü söylemek bile imkânsızdı. Tutku bütün vücutlarını sardı. Cristina'nın ağzı onun tadıyla doldu. Pelerininin yakasına değen parmakları Kieran'ın teninin pürüzsüzlüğüyle ürperdi. Dudakları yumuşak ve kararlıydı. Cristina'nın dudaklarını nefis bir şarapmış gibi şehvetle emiyordu. Cristina parmaklarını Kieran'ın buklelerine geçirdi.

"Leydim," diye fısıldadı Kieran ağzına ve Cristina bu sesle zevkle ürperdi. "Güllerin Leydisi."

Kieran'ın elleri aşağılara kaydı. Cristina bir ateşe yuvarlandı sanki. Mark'tan çok farklı ama en az onun kadar güzeldi. Kieran onu belinden kavrayıp kendine çektiğinde Cristina şokla irkildi. Öylesine sıcak ve insaniydi ki. Ve hiç de uzak değildi. "Kieran," diye inlerken kafasının içinde Mark'ın sesi yankılandı. *Kier, Kieran,* diye fısıldıyordu çölde öpüşürlerken.

"Neler oluyor?"

Mark'ın sesiydi. Ama bu kez Cristina'nın kafasının içinde konuşmuyordu. İliklerine dek bulandığı şehvetin pusunu delip geçerek kulaklarına kadar geliyordu. Cristina'yla Kieran yıldırım çarpmış gibi birbirlerinden ayrıldı. Cristina karanlıkta onları izleyen gümüş ve altın sarısı siluete baktı.

"Mark," dedi Kieran.

Birden etrafları ışıkla çevrildi. Mark kolunu yüzüne atarak geriledi.

"Mark!" dedi Kieran ama bu kez sesinde farklı bir telaş vardı. Cristina'yı elinden tutup Mark'a doğru atıldı. Birlikte açıklığın ortasına doğru sendelediler. O sırada, ağaçların arasından peri muhafızlar çıktı. Meşaleleri geceyi aydınlatıyordu.

Başlarında Manuel Villalobos vardı. Cristina ona dehşetle baktı. Tuniğinde kırık taç sembolü vardı. Saçları karışmıştı. Zalimce sırıtıyordu. Boynunu Cristina'nın her zaman taktığına benzeyen bir madalyon süslüyordu.

"Prens Kieran," dedi muhafızlar etraflarını sararken. "Prens Oban sizi gördüğüne çok sevinecek."

Kieran kılıcının sapını kavradı. "Oban daha önce beni gördüğüne hiç sevinmedi. Bu bir ilk olacak."

"Burada ne yapıyorsun, Manuel?" diye sordu Cristina.

Manuel gaddar bakışlı gözlerini ona çevirdi. "İş için geldim. Sizin aksinize."

"Benim ne için geldiğimi nereden biliyorsun?"

"Gözlerim yalan söylemiyorsa eğer, bir periyle melez âşığına fahişelik etmeye gelmişsin. Bir Gölge Avcısı için enteresan bir uğraş doğrusu."

Mark kılıcını çekip Manuel'e saldırdı. Ama Manuel son

anda yana sıçradı ve prensin muhafızlarına onları yakalamala rını emretti. Askerler başlarına üşüştüğünde, Cristina hançerini mor ve mavi saçlı bir muhafızın göğsüne doğru savurdu.

Mark'la Kieran çoktan savaşmaya başlamıştı. İkisi de hızlı ve ölümcüldü. Birkaç muhafız acıyla uluyarak yere yığıldı. Cristina yaralılar yığınına iki kişi daha ekledi.

Ama kalabalıklardı. Cristina kılıçların metalik pırıltısı ve meşalelerin alevleri arasında Manuel'in bir ağaca yaslandığını gördü. Göz göze geldiklerinde, Manuel pis pis sırıtıp müstehcen bir hareket yaptı. Belli ki, kavgayı kimin kazanacağını zerre kadar önemsemiyordu.

Cristina, Mark'ın haykırışıyla irkildi. Üç muhafız Kieran'ı yakalamıştı. Kieran debelenip duruyordu ama muhafızlar ellerini arkaya bükmeyi başardı. İki muhafız Mark'ın üzerine yürüdü. Başka biri Cristina'yı hedef aldı. Cristina hançerini rakibinin omzuna saplayıp Mark'la Kieran'a yardıma koştu.

"Bağlayın şunları!" diye emretti Manuel. "Prens Oban onları Kral'a götürecek. Hepsini canlı istiyorum." Sırıttı. "Kral onlarla ne yapacağına kendi karar versin."

İki muhafız Mark'ı kıskıvrak yakalamıştı. Cristina onunla göz göze geldi. Mark başını çılgınca iki yana salladı.

"Cristina! Git buradan!"

Cristina başını iki yana salladı. Olmaz. Sizi bırakamam. Ama Kieran'a döndüğünde onun da yalvaran bakışlarıyla karşılaştı. Yerdeki çantasına doğru atıldı.

Oban'ın muhafızlarından birkaçı silahlarını çekerek ona doğru koştu. Manuel, "Kızı durdurun!" diye bağırıyordu. Cristina çantadaki Eternidad'ı kavradı. Ona yardım edebilecek tek kişiyi hayalinde canlandırdı.

Beni ona götür.

Muhafızların onu yakalamasına saniyeler kala ortadan kayboldu

14

HERCAİ MENEKŞELER VE ASMALAR

Dru'yu bulmak Kit'in sandığından daha çok vaktini aldı. Kütüphanede, odasında ya da sahilde değildi. Nihayet onu televizyon odasında eski video kasetleri düzenlerken buldular. Kit filmlerin isimlerine göz attı. *Scream and Scream Again, Bloody Birthday...*

Dru onları pek de dostça karşılamadı. Gözleri ağlamış gibi şiş ve kırmızıydı. Kit, Emma'yla Julian'a mı, yoksa Jaime'ye mi üzüldüğünü merak etti. Belki ikisine birdendi. Jaime'nin alelacele gitmesi kalbini kırmıştı belli ki.

"Ne var?" dedi. "Tavvy'yle ilgilenmemi söyleyecekseniz gerek yok. Aline'le Helen yanında."

"Aslında," dedi Ty piyanonun taburesine oturarak "başka bir konuda yardımın lazım."

"Durun, tahmin edeyim." Dru elindeki video kaseti bıraktı. Kit onlarla ne yaptığını merak ediyordu doğrusu. Video kasetler seksen yaşın altındakilere göre değildi. "Çamaşır? Bulaşık? Yoksa enstitünün önündeki basamaklardan biri mi kırıldı? Beni oraya yatırıp üzerime mi basacaksınız?"

Ty'ın kaşları çatıldı. "Ne..."

Kit araya girdi. "Öyle bir şey değil. Bir görev."

Dru duraksadı. "Nasıl bir görev?"

"Gizli," dedi Ty.

Dru anten gibi kafasının iki yanından fırlayan, kısacık örgülerinden birini çekiştirdi. "Ne oldu? Şimdi işiniz düşünce mi kıymete bindim?"

Ty itiraza başladı ama Kit elini kaldırarak onu susturdu. "Aslında sana daha önce gelecektik ama Ty tehlikeye atılmanı istemedi."

"Tehlike mi?" Dru heyecanla dikildi. "Nasıl yani?"

"Hem de ne tehlike," dedi Kit.

Dru gözlerini kıstı. "Şunu doğru düzgün anlatsanıza."

"Hani biz Hayalet Pazar'ın kara listesindeyiz ya?" dedi Ty. "Madem Periler Diyarı'na gidemiyoruz, bari bu tarafta bilgi toplayalım dedik. Belki Emma'yla Julian'a faydası olur."

"Onlara yardım etmeyi ben de isterim," dedi Dru usulca.

"Pazar'da bazı cevaplar bulabileceğimize inanıyoruz," dedi Kit. "Ama orayı Barnabas Hale diye korkunç bir büyücü yönetiyor. Vanessa Ashdown'la buluşmayı kabul etti."

"Vanessa Ashdown da mı bu işin içinde?"

"Hayır," dedi Ty. "Görüşmeyi kabul etsin diye yalan söyledik."

Dru alayla homurdandı. "İkiniz de Vanessa'ya benzemiyorsunuz."

"Sen burada devreye gireceksin işte," dedi Kit. "Barnabas buluşma yerinde karşısında bizi bulursa, bir dakika bile kalmaz. Bizden nefret ediyor."

Dru gülümsedi. "Kendini kastediyorsun herhalde?"

"Hayır," dedi Ty gururla. "Benden de nefret ediyor. Çünkü

Londra'daki Hayalet Pazar'a Livvy'yle ikimiz de gittik."

Dru doğrulup oturdu. "Livvy olsaydı, senin için bunu yapardı."

Ty bir şey demedi. Gözlerini tavanda hızla dönen pervaneye dikti.

"Ben de Vanessa Ashdown'a benzemiyorum," dedi Dru.

"Barnabas onu hiç görmedi ki," diye atıldı Kit. "Sadece çok parası olduğunu biliyor."

"İyi de onu bir yetişkin olarak hayal etmiştir. Karşısında bir çocuk görmeyi beklemiyordur. Hem... parayı nereden bulacaksınız?"

"Yaşından büyük gösteriyorsun," dedi Kit. "Ayrıca düşündük ki..."

Ty birden kalkıp gitti. İkisi de arkasından bakakaldı. Kit, Livvy'den bahsedilmesine üzülmüş olabileceğini düşündü. Belki de Livvy'yi geri getirebileceğine dair inancı eskisi kadar sağlam değildi.

"Bana mı bozuldu?" diye sordu Dru cılız bir sesle.

Ama Kit cevap veremeden, Ty geri döndü. Elinde birkaç parça giysi vardı. "İnsanlar yüzlerden çok kıyafetlere bakar. Annemin takımlarından birini giyersen..." Ona koyu gri bir etekle ceket uzattı. "Galiba bedeniniz aynı."

Dru ayağa kalkıp giysileri aldı. "Tamam, yapacağım," dedi. Kit onun annesini ne kadar hatırladığını merak etti. Anıları onunkiler gibi hayal meyal miydi? "Nereye gidiyoruz?"

"Hollywood," dedi Kit. "Yarın."

Dru kaşlarını çattı. "Helen'la Aline'in bundan haberi yok sanırım. Yarın gece Sığınak'ta olacaklarını söylediler. Aşağı Dünyalılar'la ilgili bir mesele varmış."

"Güzel," dedi Kit. "Yokluğumuzu fark etmeyecekler."

"İyi de, Hollywood'a neyle gideceğiz?"

Ty telefonunu koyduğu cebine vurdu. "Drusilla Blackthorn, seni Uber'le tanıştırayım."

Emma'yla Julian üçüncü kez karanlık bir eşikte durup haritaya baktı. Kalenin içinde her yer birbirine benziyordu. Harita olmasa orada günlerce dolanıp durabilirlerdi.

Emma her adımında acıyla suratını buruşturuyordu. Julian kaleye girmeden önce üstünden yırttığı kumaş parçalarıyla yaralarını sarmaya çalışmıştı. Şifa mühürlerine ve Sessiz Kardeşler'in yeteneklerine o kadar alışmışlardı ki yaralı kalmaya hiç tahammülleri yoktu. Julian haritaya bakarken, Emma biraz dinlenebildiği için şükretti.

Kalenin içi bir denizminaresinin içini andırıyordu. Sarmal koridorlar yokuş aşağı ilerledikçe daralıyordu. Bir ara Nene'nin iksirini kullanmayı düşünmüşlerdi. Ama Julian onu gerçekten ihtiyaçları olduğu bir ana saklamalarını önermişti. Koridorlar Seelie ve Unseelie perileriyle dolu olmasına karşın, kimse hızlı adımlarla yürüyen bu iki pelerinliye aldırış etmiyordu.

"Koridorlar burada ayrılıyor," dedi Julian. "Biri aşağı biri yukarı gidiyor. Taht odası haritada işaretli değil."

"Ama kulenin tepesine yakın olduğunu biliyoruz. Kraliçe çoktan oradadır. Kral'ın Kara Kitap'ı ele geçirmesine izin veremeyiz."

"Öyleyse şuradan gideceğiz," dedi Julian yukarı çıkan koridoru işaret ederek. "Umarım yolda bir yazı ya da işarete rastlarız."

"Tabii. Periler her yere tabela diker zaten."

Julian belli belirsiz gülümsedi. "Kukuletanı indir."

Dik koridoru çıkmaya başladılar. Giderek daha az periye rastlamaya başladılar. İki yanlarında kapılar belirmeye başladı. Her biri diğerinden daha süslüydü. Nadide taşlar ve altın kakmalarla bezeliydiler. Emma arkalarından sesler ve gülüşmeler geldiğini duydu. Bunlar saraylıların daireleri olsa gerekti.

Kapılardan biri yıldızlı bir goblenin ardındaydı. Önünde altın sarısı ve siyah zırhlı iki muhafız bekliyordu. Miğferleri yüzlerini gizliyordu. Emma önlerinden geçerken ürperdi. Koridor giderek daraldı. Denizminaresinin kalbine yaklaşıyorlardı. Duvarlarda meşaleler yanıyordu. Emma Gece Görüşü mührünü kullanamamasına hayıflandı.

Julian birden koluna yapıştı ve onu kuytu bir köşeye çekti. "Kırmızı Başlıklılar," diye tısladı.

Emma başını uzattı. Yüksek, kemerli bir kapının önünde çift sıra halinde dikiliyorlardı. Kırmızı Başlıklılar olarak anılan bu askerler peri savaşçıların en gaddarlarıydı. Üniformaları öldürdüklerinin kanıyla kırmızıya boyanıyordu. Diğer perilerin aksine sakallıydılar. Yüzleri yorgun ve yaşlıydı. Mızraklarının sivri uçlarında kurumuş kanlar vardı.

"Galiba taht odasını bulduk," diye fısıldadı Julian.

Boynundaki zinciri çıkarıp cam şişenin tepesini kırdı ve içindeki sıvıyı içti. Emma da aynısını yaptı. İksir boğazlarını ateş gibi yaktı. Julian suratını buruşturarak boş şişeyi cebine attı.

Birbirlerine baktılar. Emma kendi vücudunu hâlâ görebiliyordu. Julian'da da bir değişiklik yoktu.

"Nene sadece Unseelie perileri için görünmez olacağımızı söylemişti," dedi Julian. Birden gözlerini kıstı. "Emma?"

"Ne?" diye fısıldadı Emma. "Ne oldu?"

Julian yavaşça elini kaldırıp göğsüne vurdu. *Parabatai* rune'unun olduğu yere. Emma gözlerini kırpıştırdı. Tam o noktada, koyu kırmızı bir pırıltı vardı. Kalbi parlıyordu sanki. Ama pırıltı minik bir kum fırtınası gibi hareket ediyordu.

"Julian..." Aşağı baktığında kendi rune'unun da parladığını gördü. Titremesine neden olacak kadar esrarengiz bir manzaraydı ama fazla vakitleri yoktu. Koridora çıktı. Julian da onu izledi.

Kırmızı Başlıklılar hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Emma onlara doğru yürüdü. Julian'ı net bir şekilde görebiliyor ve ayak seslerini duyabiliyordu. Ama Kırmızı Başlıklılar'ın bir tanesi bile dönüp onlara bakmadı.

Emma, Julian'ın göğsündeki ışığa göz attı. Görünmezlik iksiri neden *parabatai* rune'unun parlamasına neden olmuştu ki? Çok anlamsızdı. Ama Emma'nın bunları düşünecek zamanı yoktu. Son Kırmızı Başlıklılar'ın önünden geçerken kendini bir grup kedinin arasında güvenle yürüyen bir fare gibi hissetti.

Az sonra, taht odasına girdiler.

Hiç de Emma'nın beklediği gibi şaşaalı değildi. Zemin gri taştandı. Biri hariç duvarlarda pencere yoktu. Ama kuzey duvarında nefes kesici gece manzarasını ayaklar altına seren kocaman, cam bir dikdörtgen vardı. Odadaki tek ilgi çekici şey bu değildi. Bir de, bazıları bir fil büyüklüğünde kaya yığınları vardı. Bir devin oyun parkının kalıntılarını andırıyorlardı.

Emma taht dışında bir oturma yeri göremedi. O da dev bir kayadan oyulmuştu. Arkasından ve yanlarından taşlar yükseliyordu. Kral bunların arasında hareketsiz oturuyordu.

Elinde Kara Kitap vardı. Julian'ın kopyası.

Kral bir an başını kaldırıp kaşlarını çatınca Emma panikledi. Yüzü hatırladığı kadar ürkütücüydü. Bir bıçakla ortadan ikiye kesilmişti sanki. Bir tarafı çarpıcı güzellikteki bir erkeğin, diğer tarafı bir iskeletin yüzüydü. Bordo kadife yeleğinin üzerine altın kordonlu bir pelerin atmıştı. Altın tacı alnına düşmüştü. Boynunda asılı cam şişenin içi kırmızı bir sıvıyla doluydu.

Muhafızlar uzun, siyah saçlı, beyaz giysili bir kadınla içeri girdiğinde, Emma'yla Julian bir kayanın arkasına saklandı. Kadının yanında bir oğlan çocuğu vardı. Başına altın bir halka takmıştı. Ona iki muhafız eşlik ediyordu. Emma'nın daha önce koridorda gördüğü siyah ve altın sarısı zırhtan giymişlerdi.

Beyazlı kadın yürürken onlara doğru baktı. Emma onu hemen tanıdı.

Annabel Blackthorn'du.

Emma acı hatıralarla sarsıldı. Meclis Salonu'nun kürsüsündeki Annabel. Ölümcül Kılıç'ın kırık parçalarını Livvy'nin göğsüne saplayan, deli bakışlı Annabel. Julian, Livvy'yi kucaklarken kanlar içinde dikilen Annabel.

Emma, Julian'ın derin bir nefes aldığını duyup elini omzuna koydu. Ama Julian taştan oyulmuş bir heykelden farksızdı.

Elini belindeki kılıcın sapına atmıştı. Gözlerini Annabel'den ayırmıyordu.

Onu öldürecek. Emma bundan emindi, çünkü Julian'ın bu halini biliyordu. Kıpırtısız vücudunun yakıcı bir enerjiyle fokurdadığını hissediyordu. Onu yüzüne bakmaya zorladı.

"Hayır," diye fısıldadı sertçe. "Şimdi olmaz."

Julian burnundan soluyordu. "Karışma."

"Bizi görebilir. Annabel peri değil."

Julian ona yarı deli bir bakış fırlattı.

"Bizi durdururlar. İkimiz de yakalanırız. Kara Kitap'ı geri alamayız."

"Yaptıklarının bedelini ödeyecek," diye tısladı Julian. Yanakları kızarmıştı. "Bırak geberteyim şunu. Lanet kitap Kral'ın olsun."

Emma pelerinine yapıştı. "İkimizi de öldürtmek mi istiyorsun?"

Julian cevap vermedi. Parmaklarını açıp kapatıyordu. *Parabatai* rune'u ateş gibi yanıyordu.

"İntikamı Tavvy, Dru ve Ty'a tercih mi ediyorsun?" Emma onu sertçe sarstı ve bıraktı. "Onları hiç düşünmüyor musun?"

Julian bir kayaya çöktü. Başını yavaşça iki yana salladı. Etrafındaki kırmızı pırıltı söndü. Emma Blackthorn çocuklarından bahsederek bel altı vurmuştu belki ama umurunda değildi. Julian'ın göz göre göre intihar etmesine izin veremezdi. Kayaların arasından başını uzattığında hâlâ bacakları titriyordu.

Annabel'le çocuk tahta yaklaşmıştı. Annabel'in Meclis Salonu'ndaki haliyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Beyaz elbisesi göğsünün hemen altından itibaren bollaşıp ayak bileklerine kadar iniyordu. Saçları ipeksi bir şelale gibi, bütün sırtını kaplıyordu. Sessiz, sıradan ve zararsız görünüyordu. Korumacı bir tavırla altın taçlı çocuğun elini tutmuştu.

Etrafları hâlâ siyahlı, altınlı Unseelie muhafızlarıyla çevriliydi. Kral yüzünün yarısıyla onlara gülümsedi. "Annabel," dedi. "Ve Ash. Bugün enteresan bir şekilde gelişiyor."

Ash. Emma çocuğa baktı. Demek Seelie Kraliçesi'nin oğlu buydu? Sarı saçlarının arasında gümüş teller parlıyordu. Gözleri orman yeşiliydi. Dik yakalı, kadife bir tunik giymişti. Alnına

düşen altın halka Kral'ınkinin biraz incesiydi. Muhtemelen Dru'yla yaşıttı ve üflesen uçacak kadar zayıftı. Yanağındaki çürükle hiç de sağlıklı görünmüyordu. Ama Kieran gibi dimdikti. Prenslerin kambur durması pek hoş karşılanmıyor olmalıydı.

Emma nedense çocuğu bir yerlerden tanıyormuş hissine kapıldı. Belki de annesine benzediği içindi.

"Bugün Seelie Sarayı'nın kraliçesi beni ziyaret etti," dedi Kral.

Ash hızla başını kaldırdı. "Annem ne istiyormuş?"

"Biliyorsun, uzun zamandır seni geri almak için benimle pazarlık ediyor. Neyse ki, sonunda bana istediğimi getirdi." Keyifle öne eğildi. "Ölülerin Kara Kitabı'nı."

"Bu imkânsız," dedi Annabel. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Kara Kitap bende. Kraliçe yalan söylüyor."

Kral eldivenli elinin iki parmağını kemikli yanağına vurdu. "Öyle mi dersin? O zaman sana bir soru. Bir kitabın önemini ne belirler? Cildi, mürekkebi ve sayfaları mı, yoksa içeriği mi?"

Annabel kaşlarını çattı. "Anlamadım."

Kral Kara Kitap'ı gösterdi. "Bu Ölülerin Kara Kitabı'nın bir kopyası," dedi. "Aynı zamanda, Karanlık Sanatlar olarak bilinir, çünkü içinde şimdiye kadar kaydedilen en korkunç büyülerden birkaçını barındırıyor." Kapağını okşadı. "Kraliçe bunun kitabın birebir kopyası olduğunu söyledi. OfficeMax denen büyük bir büyücünün yardımıyla ortaya çıkmış."

"Yok artık," diye mırıldandı Julian.

"Kraliçe onu bana bir günlüğüne bıraktı. Belki karşılığında Ash'i ona geri vermeyi düşünebilirim diye. Yarın sabah güneş doğarken kitabı iade etmeye yemin ettim."

"Kraliçe sizi kandırıyor," dedi Annabel, Ash'i biraz daha yakınına çekerek. "Bu kusurlu kopyayı Ash'i geri almak için kullanıyor."

"Olabilir," dedi Kral. Gözlerini kıstı. "Yine de bir karar vermek zorundayım. Ama senin de vermen gereken kararlar var, Annabel. Ash'le gereksiz bir yakınlık kurduğunu düşünüyorum. Ayrıldığınızda onu özleyeceksin, hım?"

Annabel'in yüzü öfkeyle çarpıldı, ama Ash'in ifadesi daha ilgi çekiciydi. Gözlerinde Emma'ya fazlasıyla tanıdık gelen bir bakış vardı. Onun yaşında birinden beklenmeyecek bir soğukluk.

"Ama Ash'e ihtiyacın var," dedi Annabel. "Bunu defalarca söyledin. O senin en değerli silahlarından. Onu annesinin sarayından aldığından beri üzerinde türlü sihirler çalıştın. Onu geri verirsen..."

Kral tahtının taş arkalığına yaslandı. "Geri vereceğimi kim söyledi? Kraliçe sebeplerimi anlayacaktır. Kara Kitap'ın Ash'in üzerinde irade kurması zaman alacaktır. Ama bu gerçekleştiğinde, artık portala ihtiyacımız olmayacak. Ash yıkımı ve çürümeyi kendi eliyle yayabilecek. Kraliçe, Gölge Avcıları'ndan en az benim kadar nefret ediyor. Bir ay içinde sevgili İdris'leri tıpkı böyle görünecek."

Duvardaki pencereyi işaret etti. Birden camın ardındaki manzara değişti. Aslında cam filan da yoktu. Dünyada bir delik açılmıştı sanki. Emma bir çöl ve şimşekler çakan bir gökyüzü gördü. Kumlar kanla kızarmıştı ve kırık ağaçlar korkulukları andırıyordu. Arkalarındaki ufuk sarı ve hastalıklı bir renk almıştı.

"Bu bizim dünyamız değil," diye mırıldandı Julian. "Başka bir boyut. Edom gibi. Ama orası yok oldu..."

Emma gözlerini delikten alamıyordu. Kumla kaplanmış insanlar gördü. Beyaz kemikler. "Julian, ölüler var..."

Kral elini salladı ve portal kapandı. "Thule şimdi nasılsa İdris de öyle olacak."

Thule mu? Nedense tanıdık geliyordu. Emma kaşlarını çattı.

"Kraliçe'yi sırf güç için kendi çocuğundan vazgeçmeye ikna edebilecek misin?" diye sordu Annabel. "Herkes senin gibi değil."

"Ama Kraliçe öyle," dedi Unseelie Kralı. "Biliyorum, çünkü Ash ilk olmayacak." Yüzüne iskelet gülümsemesi yayıldı. "Annabel Blackthorn, benimle oynadın, çünkü buna izin verdim. Sandığının aksine, burada gerçek bir gücün yok."

"Adını biliyorum," diye inledi Annabel. "Malcolm söyledi. Sana istediğimi..."

"İsmim ağzından çıkar çıkmaz ölürsün," dedi Kral. "Ash de peşinden gelir. Ama kan dökülmesini istemediğim için sana bir gece mühlet. Düşün taşın. Bana orijinal Kara Kitap'ı verirsen, Ash'le burada kalıp hâmisi olabilirsin. Aksi halde, Kraliçe'yle güçlerimi birleştireceğim. Topraklarımı terk edecek ve Ash'i bir daha asla görmeyeceksin."

Ash, Annabel'in elinden kurtuldu. "Ya ben bunu istemezsem?"

Kral'ın bakışları çocuğa kaydı. "Karanlık Sanatlar için mükemmel bir adaysın. Ama bir noktada Sebastian Morgenstern'in piçine acı çektirmekten vazgeçeceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

Emma suratının ortasına bir yumruk yemiş gibi sersemledi. Sebastian Morgenstern. Ama nasıl...

"Hayır!" diye bağırdı Annabel. "Ona dokunamazsın!"

"Muhafızlar!" dedi Kral. "Kadınla çocuğu götürün. Onlarla işim kalmadı."

Julian doğrulmaya yeltendi. "Peşlerinden..."

"Yapamayız," diye fısıldadı Emma. "İksirin etkisi geçiyor. Bak. Kırmızı ışık sönmek üzere."

Julian başını eğdi. Kalbinin üzerindeki ışık solmuştu.

Muhafızlar Annabel'le Ash'in etrafını sardı. Hep birlikte kapıya yöneldiler. Emma, Julian'ın elini tuttu ve usulca kayalıkların arkasından çıktılar.

Annabel ve Ash muhafızlar eşliğinde kemerli kapıdan çıkmak üzereydi. Emma'yla Julian bir an taht odasının ortasında durakladı.

Kral gözlerini boşluğa dikmişti. Yüzünün yakışıklı tarafında, Kieran'ı andıran bir şeyler vardı.

Emma, Julian'ın elini daha sıkı kavradığını hissetti. Kral'ın her an onları görebileceğini düşündü. Muhafızlarını çağıracak ve daha kendilerini savunmaya bile fırsat bulamadan öleceklerdi.

Son nefesini vermeden önce, en azından, hançerini Kral'ın kalbine saplamayı deneyebilirdi.

Julian elini bıraktı. Emma onun diğer elindeki haritaya baktığını fark etti. Julian çenesiyle Ash'le Annabel'in kaybolduğu kemerli kapıyı işaret etti.

Zaman yoktu. Kapıya doğru koştular.

Karşı koymak anlamsızdı. Mark'ın iki yanında da en az üçer tane peri muhafız vardı. Kollarını mengene gibi sıkıyorlardı. Onu yaka paça şenliğin içinden geçirdiler. Mark hâlâ kanındaki

iksirden ötürü sersem gibiydi. Bir gözyaşı damlasının ardından bakıyormuşçasına bütün görüntüler kırılıyordu. Kendi etraflarında dönen dansçılar gördü. Kedi Kral sarı gözleriyle onu süzüyordu. Bir ateş çemberinin içinden geçen atlar üzerine koşuyordu.

Kieran'ı göremiyordu. Ama arkasında bir yerlerdeydi. Mark müzik ve kahkahaların arasında muhafızların ona bağırdığını duyabiliyordu. Kieran. Cristina. Kalbinde ikisi için de buzdan düğümler vardı. Pis bir su birikintisinden geçip tahta basamakları çıktı.

Suratına kadife bir gölgelik çarptı. Mark sendeleyince onu tutan muhafızlardan biri güldü. Bir el arkasından dolanıp silah kemerini çözdü.

Mark gayriihtiyari tekmeler savurdu ama arkasındaki muhafız onu ittiğinde yere kapaklandı. "Diz çök, melez," diye bağırdı başka bir muhafız. Mark ensesine dayanan mızrakları hissetti. İçi öfkeyle doldu. Birkaç adım ileride, Kieran da elleri ve dizleri üzerindeydi. Dudağı patlamış, kanıyordu. Yüzü nefretle çarpılmıştı.

Oban'ın çadırındaydılar. Duvarlar kadife perdelerle kaplıydı. Yerdeki pahalı halılar üzerinde tepinen botlarla çamurlanmıştı. Tahta masalarda düzinelerce boş şarap şişesi vardı. Bazıları devrilmişti. Oda alkol kokuyordu.

"Kimleri görüyorum?" dedi şımarık ve tembel bir ses. Mark başını kaldırdı. Genç bir adam önlerindeki kırmızı, kadife sedire serilmişti. Kulaklarının uçları sivriydi. Siyah ve mor saçları omuzlarına dökülüyordu. Gümüş rengi gözlerine siyah sürme çekmişti. Üzerinde parlak gri, ipek bir yelek ve aynı renk, dapdar bir pantolon vardı. Gömleğinin uzun, dantelli kolları

sedirin kenarından sarkıyordu. "Küçük kardeşim, Kieran. Seni görmek ne güzel." Gümüş rengi gözlerini kırpıştırarak Kieran'ı süzdü. "Hem de bir melezle." Yüzüne bile bakmadan, aşağılayıcı bir jestle Mark'ı gösterip Manuel'e sırıttı. "Aferin. İyi iş başardın."

"Sana onları gördüğümü söylemiştim," dedi Manuel. "Şenlikteydiler."

"Doğrusunu istersen, Unseelie topraklarında dolaşacak kadar aptal olabilecekleri aklıma gelmemişti," diye mırıldandı Oban. "Seni hafife almışım, Villalobos."

"Mükemmel bir hediye olacaklar." Manuel gelip mızraklı muhafızların arasında durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Baban sevinecek."

"Babam mı?" Oban parmaklarını sedirin kenarına vurarak tempo tuttu. "Sence Kieran'ı babama mı vermeliyim? Ama onu hemen öldürür. Ne sıkıcı."

Mark kirpiklerinin altından Kieran'a baktı. Oban'dan korkmuş gibi görünmüyordu. Hoş, korksa bile belli etmezdi ya.

"Hediye deyip geçme," dedi Manuel. "Bazen insanı amacına ulaştırırlar. Baban zayıf biri olduğunu düşünüyor, prens. Tabii ki yanılıyor. Ona Prens Kieran'la bu Gölge Avcısı melezini götürürsen, seni daha ciddiye alması gerektiğini anlar." Sesini alçalttı. "Onu mahkûmları öldürmeye ikna edip planımızın bir sonraki adımına geçebiliriz."

Mahkûmlar mı? Hangi mahkûmlar? Mark iyice gerildi. Julian'la Emma'yı mı kastediyordu? Ama bu imkânsızdı. Onlar Seelie kafilesindeydi.

En azından, Cristina güvendeydi. Muhafızları atlatarak ortadan kaybolmuştu. Melek bilir, şimdi neredeydi? Mark yan

gözle Kieran'a baktı. O da paniklemiş miydi? Cristina için endişeli miydi? Nasıl öpüştüklerine bakılırsa, öyle olmalıydı.

Oban yanındaki sehpaya uzandı. İçki şişelerini kaldırarak içi dolu bir tanesine bakındı. "Babamın bana saygısı yok. Kardeşlerimin tahtı daha çok hak ettiğini düşünüyor. Ama yanılıyor."

"Eminim onlar da senin için aynısını düşünüyordur," diye mırıldandı Mark.

Oban başka bir şişeyi ışığa tuttu. Dibinde iki parmak kalınlığında, kehribar rengi bir sıvı vardı. "Bir kanun kaçağı fikrini değiştirebilir ama belki de bu yeterli gelmez."

"Babanın gözüne girmek istemiyor musun?" diye sordu Manuel.

Oban şişeden bir fırt aldı. "Elbette."

Mark, Manuel'in gözlerini devirmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. "O halde seni ciddiye alması gerektiğini göstermelisin. Ona ilk gidişinde seni dinlemedi bile."

"İhtiyar budala," dedi Oban boş şişeyi bir kenara fırlatarak. Şişe kırıldı ve etrafa cam kırıkları saçıldı.

"Ama ona mahkûmlarla gidersen seni dinler. Ben de geleceğim. Ona Kieran'la melez Gölge Avcısı'nın izini birlikte sürdüğümüzü anlatacağım. Lejyon'un temsilcisi olarak, Unseelie Sarayı'yla yaptığımız anlaşma gereği sadece seninle çalışmak istediğimizi söyleyeceğim. Böylece önemli biri gibi görünürsün."

"Görünmek derken?" dedi Oban.

Kieran alayla homurdandı.

"Yani baban önemini anlayacak," diye düzeltti Manuel. "Ona kattığın değerin farkına varacak. Rehineler Nefilimler'le

Unseelie halkı arasında yapılacak müzakerelerde önemli bir rol oynayacak ve bunun tarihte bir örneği daha yok. Sonunda bütün Gölge Avcıları senin ve Horace Dearborn'un ne kadar önemli liderler olduğunu anlayacak. Birlikte tarih yazacaksınız."

"Ne?" diye patladı Mark. "Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Ya gerçekten savaş çıkarsa?" diye sordu Oban dolu bir şişe daha bularak. "Bu hiç işimize gelmez."

Manuel sabırla açıkladı. "Savaş olmayacak. Sana söyledim." Kieran'la Mark'a baktı. "Buradaki amaç o değil. Ayrıca Kral, Kieran'ın ölmesini sandığından daha çok istiyor bence."

"Çünkü halk onu seviyor," dedi Oban peltek bir sesle. "Onun kral olmasını istediler, çünkü iyi kalpli."

"İyi bir kalp krallık için yeterli bir özellik değil," dedi Manuel. "Baban, Kieran'ı astığında bunu anlayacaklar."

Mark irkilerek arkaya doğru hamle yaptı. Az kalsın, mızrakların hedefi oluyordu. "Seni pislik..."

"İyilik krallara yakışacak bir özellik olmayabilir," diye araya girdi Kieran. "Ama merhamet öyle. Bunu yapmak zorunda değilsin, Oban. Manuel senin dengin değil. Planları entrikalarla dolu."

Oban iç çekti. "Bu kadar sıkıcı olmak zorunda mısın, küçük kardeşim?" Elindeki şişeyi yere attı. Kırmızı sıvı kan gibi halıya süzüldü. "Tahtı istiyorum ve onu alacağım. Manuel de bana yardım ediyor. Benim için sadece ve sadece bu önemli." Dudaklarında bir gülümseme uçuştu. "Senin aksine, ben gölgelerde saklanmak için gelmedim bu dünyaya. Senin gibi, olmadık hayallerin değil, gerçeklerin peşinden koşuyorum."

Hatırla, diye düşündü Mark. *Bunların hiçbiri gerçek değil.*

Oban bir işaret çaktığında Manuel pis pis sırıttı. "Şu ikisini zincirleyip atları getirin. Bu gece Unseelie Sarayı'na gidiyoruz."

Drusilla Hollywood'daki, 101 Kafe'ye vardığında, Barnabas onu bekliyordu. Bakır rengi, suni deri döşemeli bir koltuğa yayılmış ve nefis görünüşlü, Meksika usulü bir kahvaltı tabağına gömülmüştü. Siyah bir kovboy şapkasıyla bolo boyun bağı takmıştı. Siyah, deri ipli bolo onu boğuyormuş gibi dursa da, halinden memnun görünüyordu.

Dru lokantanın camında kendine baktı. Karşı duvarda lokantacının ailesine ait olduğunu tahmin ettiği bir sürü fotoğraf asılıydı. Bir köşede eski bir müzik kutusu duruyordu.

İçerisi karanlık olduğu için, Dru kendini net görebiliyordu. Koyu kumral saçları topluydu. Üzerinde gri takım elbise, ayağında Emma'nın dolabından çaldığı siyah, topuklu pabuçlar vardı. Sadece kırmızı ruj sürmüştü. "Palyaço gibi görünmek istemezsin," demişti Kit pembe allığını elinden alıp bir kenara fırlatırken.

Kit'le Ty gölgelerin arasında gizleniyordu. Bir terslik olursa hemen müdahale edeceklerdi. Bunu bilmek Dru'nun içini rahatlatıyordu. Evrak çantasının sapını sıkıca kavrayarak, fildişi ve bakır rengi koltukların arasından yürüdü. Barnabas'ın karşısına geçip oturdu.

Barnabas yılan gözleriyle onu süzdü. Yakından iyi görünmüyordu. Pulları solgun, gözleri kırmızıydı. "Vanessa Ashdown?"

"Benim," dedi Dru çantayı masaya koyarken.

Barnabas çatallı dilini çıkardı. "Seni böyle hayal etmemiştim," dedi yılışık bir sesle. "Yanlış anlama. Dolgun kadınları beğenirim. Gölge Avcıları'nın çoğunun kemikleri sayılıyor."

Pislik, diye düşündü Dru. Evrak çantasına vurdu. "Buraya iş konuşmaya geldim, Bay Hale. Konuyu dağıtmazsak sevinirim."

"Sıkı hatunsun," dedi Barnabas. "Seni sevdim." Dilini içeri soktu. "Şimdi anlat bakalım, güzelim. Hypatia Vex'in Gölge Avcıları'yla bazı sırları paylaştığına dair kanıtın olduğunu söyledin. Doğru mu bu?"

Dru gülümseyerek çantayı ona doğru itti. "Kendin bak."

Barnabas çantayı açtı ve kaşlarını çattı. "Burada para var."

"Evet." Dru ona yine gülümsedi. "İşbirliği için Hypatia'ya tahsis ettiğimiz meblağ."

Barnabas gözlerini devirdi. "Yanlış anlama. Normalde bir çanta dolusu para görmek beni memnun eder. Ama farklı bir kanıt bekliyordum. Mesela Hyptia'nın Blackthorn'larla alışverişi sırasında çekilen bir fotoğraf."

"Neden özellikle Blackthorn'lar?"

"Çünkü onların küçük, yalancı sürüngenler olduğunu düşünüyorum," diye tısladı Barnabas. "Bana bundan iyisi lazım, Vanessa."

"Çantadakilere yakından bak," dedi Dru zaman kazanmak için. "Bunlar bildiğin paralardan değil."

Barnabas oflayıp puflayarak eline bir tomar yirmilik aldı. Dru giderek panikliyordu. Kit ona Barnabas'ı konuşturmasını tembihlemişti. Ama böyle biriyle korku filmlerinden bahsedecek hali yoktu ya?

"Bu paranın hiçbir özelliği yok," diye başladı Barnabas. Ama tam o sırada, lokantanın kapısı menteşelerinden fırladı. Uzun boylu, bronz saçlı ve esmer tenli bir kadın büyücü içeri daldı. Simli bir tulumla apartman topuklu pabuçlar giymişti.

Arkasında iki Aşağı Dünyalı vardı. Kas yığını bir kurt adamla, soluk benizli, siyah saçlı bir vampir.

"Kahretsin," diye homurdandı Barnabas. "Hypatia, neler olu..."

"Gölge Avcıları'na sırlarımızı sattığını duydum, Hale," dedi Hypatia. "Elinde para çantasıyla suçüstü yakalandın. Artık inkâr etsen de fayda etmez." Dru'ya göz kırptı. Gözbebekleri altın yıldızlar şeklindeydi.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye gürledi vampir. "Sana iftira attıklarını sanmıştım!" Burnunu çekerek Dru'ya baktı. "Ondan sırlarımızı mı satın alıyorsun? Kimsin sen?"

"Drusilla," dedi Dru. "Drusilla Blackthorn."

"Sen Blackthorn'lardan mısın?" diye tısladı Barnabas öfkeyle.

"Evet, bana sırlarınızı satıyordu," dedi Dru. "Daha demin Johnny Rook öldüğünde, tezgâhının altını kazıp Kırmızı Büyü Kitabı'nı bulduğunu söylüyordu. Onu kendine saklamış."

"Doğru mu?" diye hesap sordu kurt adam. "Bir de Hayalet Pazar'ın sahibiyim diye övünüyorsun!"

Barnabas masanın üzerinden Dru'ya doğru atıldı. "Seni küçük pislik!" Dru kaçmaya çalışırken birine çarptı. Başını kaldırdığında, Ty'ı gördü. Kılıcını Barnabas'ın göğsüne dayamıştı.

Ty kolunu Dru'nun omzuna attı. Barnabas'ın gözlerinin içine baktı. "Kız kardeşimi rahat bırak."

Kit yan masadan Hale'e el salladı. "Silahlarımı unutmuşum." Elindeki çatalı kaldırdı. "Ama bu da işimi görür. Dikkat et de, o çatallı dilini çatalıma takmayayım, Barnabas."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Barnabas. Ama kurt adam kollarını arkasına bükerken yenilgiyi kabullenmiş görünüyordu. Hypatia paraları masadan aldı.

Yıldızlı gözleriyle Ty'la Dru'ya göz kırptı. "Gitme vaktiniz geldi, Gölge Avcıları," dedi. "Aşağı Dünyalılar'la yaptığınız küçük anlaşma sona erdi. Yeni engizitörünüze söyleyin. Ne onu tanırız ne de aptal kurallarını. İstediğimiz zaman istediğimiz yere gideriz."

Ty usulca kılıcını indirdi. Kit çatalı bıraktı ve üçü lokantadan çıktı. Dru kaldırımda rahat bir nefes aldı. Ilık bir geceydi. Ay ışığı Franklin Caddesi'ni aydınlatıyordu. Dru heyecanla titredi. Görevi başarıyla tamamlamıştı. Ünlü bir büyücüyü kandırmıştı. Kendini usta bir düzenbaz gibi hissediyordu.

"Hypatia sözlerinde ciddiydi," dedi Kit camdan içeri bakarak. Hypatia'yla diğer Aşağı Dünyalılar Barnabas'ı arka kapıya doğru sürüklüyordu. "Şu engizitörle ilgili kısım anlaşmada yoktu. Dearborn'a bir mesaj vermek istedi."

"Sanki her gün onunla konuşma fırsatı buluyoruz da," dedi Ty. Boynundaki madalyonu yokladı. "Bravo, Dru. Çok iyiydin."

"Evet," dedi Kit. "Soğukkanlılığını korudun." Sokağın aşağısına doğru baktı. "Gidip zaferimizi milkshake'le kutlayalım derdim ama burası pek tekin bir mahalle değil."

"Gölge Avcıları böyle şeyleri dert etmez," dedi Dru.

Kit yalandan şok olmuş gibi yaptı. "Batman'in ailesinin nasıl öldüğünü hatırlamıyorsun galiba?"

Ty güldü. Ve Livvy öldüğünden beri ilk kez Dru da güldü.

Helen, Aline ve Tavvy'nin yardımıyla Sığınak'ta bir masa kurmuştu. Arkasında iki sandalye vardı ve üzeri Konsey'in yolladığı kalemler, belgeler ve damgalarla doluydu. Helen bu kadar bürokrasiyi kendilerine hiç yakıştıramıyordu doğrusu.

Kurt adamların, büyücülerin ve perilerin oluşturduğu kuyruk odanın dışına taşıyordu. Kayıt istasyonunu yerdeki Melek Gücü mührünün üzerine yerleştirmişlerdi. Enstitüye açılan kapının tam önündeydiler.

Geçici ofislerine adım atan ilk Aşağı Dünyalı bir kurt adamdı. Pos bıyığı Helen'a yetmişli yılların polisiyelerini hatırlattı. Onlara ateş püsküren gözlerle baktı. "Adım, Greg..."

"Adı, Elton John," dedi Aline forma not alarak.

"Hayır," dedi kurt adam. "Greg. Greg Anderson."

"Elton John," dedi Aline ve damgalardan birine uzandı. "Otuz altı yaşında, Bel Air'de ikamet ediyor ve baca temizliği işinde." Forma kırmızı mürekkepli KAYITLI damgasını basıp kurt adama uzattı.

Kurt adam şaşkınlıkla belgeyi aldı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Konsey seni bulamayacak," diye açıkladı Tavvy. Masanın altında oyuncak arabasıyla oynuyordu. "Ama kayıtlısın."

"Teknik olarak," dedi Helen ve hevesle bekledi. Kurt adam işbirliğine yanaşmazsa, diğerlerinde de sorun yaşayacaklar demekti.

Greg tekrar belgeye baktı. "Bilmem aynı fikirde misiniz, ama..." dedi, "arkamdaki adam tıpkı Humphrey Bogart'a benziyor."

"Bence de!" dedi Aline neşeyle. "Hey, Humphrey Bogart olmak ister misin?" diye sordu uzun boylu ve sıska büyücüye. Üzgün bir yüzü ve sarkık kulakları vardı.

"Kim istemez?" dedi büyücü.

Aşağı Dünyalılar'ın çoğu yaptıkları şeye önce temkinli yaklaştı, ama sonra onlar da oyuna katıldı. Hatta bazıları gülümseyip teşekkür bile etti. Aline'le Helen'ın sisteme başkaldırdığını anlıyor ve onları takdir ediyorlardı.

Aline şeffaf elbisesiyle önlerine dikilen, uzun boylu ve sarışın periyi baştan aşağı süzdü. "Taylor Swift."

Helen gülümsedi. "Sence başımız ne kadar belada?"

"Fark eder mi?" diye sordu Aline. "Her halükârda bir yolunu bulacaktık."

"Haklısın," dedi Helen ve bir form daha aldı.

Beni ona götür.

Önce sessizlik vardı. Sonra ışık ve vücuduna yüzlerce iğne batıyormuş gibi keskin bir acı. Cristina bağırarak dikenli dalların arasında debelendi. Sonunda bir yolunu bulup çimenlerin üzerine yuvarlandı.

Elleri ve kolları kan içinde kalmıştı. Ne tuhaftır ki bir gül çalısının ortasına düşmüştü.

Ayağa kalkıp üstünü silkeledi. Hâlâ Periler Diyarı'ndaydı ama burada gündüzdü. Altın rengi güneş ışığı açık sarı, taş bir kulübenin saz çatısına vuruyordu. Küçük evin önünde turkuaz rengi bir dere akıyordu. İki kıyısında da mavi ve mor acıbakla çiçekleri bitmişti.

Cristina ne beklediğinden emin değildi ama bir kır manzarası olmadığı kesindi. Çimenlerin ortasından geçen patikaya baktı. Evin önünden uçsuz bucaksız çayırlara doğru ilerliyordu.

Cristina gidip kulübenin kapısını çaldı. "Adaon!" diye seslendi. "Kral Oğlu Adaon!"

Adaon, sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi kapıyı hemen açtı. Cristina onu son gördüğünde Unseelie Sarayı'nın resmi üniforması içindeydi ve göğsünde Kral'ın arması kırık taç vardı. Ama şimdi bol bir tunikle, binici pantolonu giymişti.

Esmer teni güneşte parlıyordu. Cristina ilk kez Kieran'la benzerliklerini görebiliyordu.

Belki de öfkeyle kaşlarını çattığı içindi.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu hayretle.

"Yardım aldım," dedi Cristina. "Diyar'daydım ve..."

Adaon gözlerini kıstı. "İçeri gir. Uluorta konuşamayız."

Cristina eve adımını atar atmaz Adaon kapıyı kapayıp sürgüledi. "Diyar artık tehlikeli bir yer. Takip edilmiş olabilirsin."

Duvarları ve zemini kütüklerle kaplı, küçük bir holdeydiler. Kemerli kapıdan salon görünüyordu. Adaon kapının önünde durup kollarını göğsünde kavuşturdu. Cristina önce bocaladı, ama sonra ona Eternidad'ı gösterdi. "Bununla geldim. Kimse görmedi."

Adaon zerre kadar rahatlamadı. "Nereden buldun onu?"

"Ailemden kaldı. Atalarımdan birinin yardım ettiği bir peri ailesi ona hediye etmiş."

Adaon kaşlarını çattı. "Rhiannon'un sikkesi. Ona iyi bak." Kemerli kapıdan geçip küçük salona girdi. Büyük pencerelerden tahta masaya güneş vuruyordu. Yanda ufak bir mutfak vardı. Masanın üzerinde rengârenk çiçeklerle dolu bir vazo ve çiçek desenli kâseler duruyordu.

Cristina kendini Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler'deki kulübede gibi hissetti. Her şey ufacıktı ve Adaon başını tavana çarpmamak için hafifçe eğilerek yürüyordu. Cristina'ya oturmasını işaret etti. Cristina bir iskemle çekerken, ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Bütün vücudu sızlıyordu. Emma ve Julian için hissettiği endişeye bir de Mark'la Kieran'ınki eklenmişti.

"Neden buradasın?" diye sordu Adaon tepesine dikilerek.

"Yardımın lazım."

Adaon birden elini masaya indirdi. Cristina korkuyla sıçradı. "Hayır! Nefilimler'e yardım edemem. Birçok konuda babamla fikir ayrılığı yaşasam da, bir Gölge Avcısı'yla işbirliği yaparak onu hiçe sayamam."

Bir an sessizce dikildi. Beyaz, dantel perdelerin kenarlarından ışık sızıyordu. Cristina oturduğu yerden suyun mavi pırıltısını ve ilerideki kayalıklara dek uzanan gelincik tarlasını görebiliyordu. Ev adaçayı ve çay kokuyordu. Bir an kendini yuvasına dönmüş gibi hissetti ve burnunun direği sızladı.

"Neden sana geldim biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Adaon sertçe.

"Londra'da Kieran'ı takip ettim çünkü ona güvenmiyordum. Bize ihanet edeceğini sandım. Meğer seninle buluşmaya geliyormuş."

Adaon hâlâ onu çatık kaşlarla izliyordu.

"İkiniz konuşurken, Kieran'ın sana güvenmekle haklı olduğunu anladım," dedi Cristina. "Kardeşleri arasında bir tek sen ona değer veriyordun. Ona Rüzgâr Mızrağı'nı senin armağan ettiğini söyledi. Ailede yalnızca senden sevgiyle söz ediyor."

Adaon onu susturmak için elini kaldırdı. "Yeter! Daha fazla dinlemek istemiyorum."

"Ama bunu duymalısın."

"Kieran'ı Nefilimler'den dinlemeye ihtiyacım yok."

"Var," dedi Cristina. "Biz burada çene çalarken, muhafızlar Kieran'ı babana götürüyor. Bir şeyler yapmazsak, idam edilecek."

Adaon kıpırdamadı. Öfkeli bir heykel gibiydi. "Ona yardım eli uzatırsam babama ihanet etmiş olurum."

"Yardım etmezsen de kardeşine ihanet edeceksin. Bazen herkese sadık olamazsın."

Adaon kocaman ellerini iskemlenin arkasına koydu. "Buraya neden geldin ki? Bana bunu neden haber verdin? Babam belki de onu affeder. Halk Kieran'ı seviyor."

"Baban sırf bunun için bile onu öldürür," dedi Cristina. Sesi titriyordu. "Av'dan önce, senin dışında, hiç kimse Kieran'ı sevmedi ya da ona değer vermedi. Böyle bir zamanda kardeşini terk mi edeceksin?"

15

KULELERLE GÖLGELER

"Sebastian'ın oğlu," diye fısıldadı Emma. "Bir oğlu varmış."

Kullanılmayan bir kilerde saklanıyorlardı. Duvarlar boş raflarla kaplıydı. Yerde boş sepetler duruyordu. Emma bir zamanlar içlerine konan meyveleri ve ekmekleri düşündü. Midesi kazınıyordu. Bir gün önce yedikleri sandviçten beri açlardı.

"Sebastian'ın Kraliçe'yle ilişkisi olduğuna dair dedikodular hep vardı," dedi Julian. Sırtına duvara yaslamıştı. Sesi bir kuyunun dibinden geliyormuşçasına uzaktı. Taht odasından çıktıklarından beri böyleydi. Emma iksirin yan etkisi mi, yoksa Annabel'i görüp de hiçbir şey yapamamanın öfkesi mi bilmiyordu. "Ama öleli daha beş yıl oldu."

"Diyar'da zaman farklı işliyor," dedi Emma. "Ash on üç, on dört var." Kaşlarını çattı. "Sebastian'a benziyor. Bir keresinde onu enstitüde görmüştüm. Çok şeydi..." *Soğuk. Hırçın. Gaddar.* "Sarışın."

Julian kafasını kaldırmadı. Sesi buz gibiydi. "İşini bitirmeme izin vermeliydin."

"Julian, hayır." Emma ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. "Bizi oracıkta öldürürlerdi."

"Emma..."

"Hayır. Annabel'den ben de nefret ediyorum. Livvy ölmüşken, onu canlı görmeye dayanamıyorum. Yaptığı şey yüzünden ondan tiksiniyorum. Ama şimdi bizim intikamımızdan daha önemli konular var."

Julian başını kaldırdı. "Sen yıllarca bunun için yaşadın. Tek düşündüğün ailenin intikamını almaktı."

"Biliyorum. Ama aldım da ne oldu? Başım göğe mi erdi? Hayır, Julian. Aksine. İçim bomboş kaldı."

"Sahi mi?" Gözleri mavi-yeşil mermerler kadar sert ve soğuktu.

"Evet," dedi Emma. "Ya sonra ne oldu? Malcolm bir deniz canavarı olarak dirildi!"

"Annabel'i öldürsem de işe yaramaz, çünkü bir deniz canavarı olarak geri dönecek öyle mi?"

"Onu bilemem. Ben sadece Malcolm'ı öldürmemin gereksizliğini anlatmaya çalıştım. Biliyorsun, sonunda onu Annabel yok etti."

Uzun bir sessizlik oldu. Julian parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Emma yanına gitmek, önünde diz çöküp eski haline dönmesi için yalvarmak istedi. Ama belki de imkânsızdı. Livvy'nin ölümü eski Julian'la bugünkü Julian arasına bir balta gibi saplanmıştı. Artık peri masalındaki kuğu prenses gibi kalbinde sırlar, ellerinde boya lekeleri taşıyan o çok sevdiği genç adama dönüşmesi olanaksızdı.

"Yani?" dedi Julian.

"Annabel'i öldürürsen kimse seni suçlamaz. Ama bazen daha büyük bir amaç için isteklerimizi bir kenara bırakmak zorunda kalıyoruz. Bana bunu sen öğrettin. Eski sen."

"Belki," dedi Julian. Kolunu çekiştirdi. Emma yine bileğindeki pas lekeli paçavrayı gördü.

Elini koluna koydu. "Bu ne?"

"Livvy'nin kanı. Öldüğü gün giydiği bluzdan yırttım. Annabel'i geberttiğimde çıkaracağım. Daha önce değil."

"Julian..."

Kolunu indirdi. "Ne demek istediğini anladım. Ama asıl durdurulması gereken ben miyim tartışılır."

Sesi ruhsuzdu. Emma'nın içi buz kesti. Ölümcül bir yara alıp da bunun farkında olmayan birine benziyordu.

"Her neyse," dedi Julian. "Ash'i bulmalıyız."

Başaramadım, diye düşündü Emma. *Onu ikna edecek bir şeyler söyleyemedim.* "Neden Ash?"

"Kral'ı duydun. Ash onun silahı. Clary'yle Jace'in izini sürdüğü silah."

"Ash o silahın yalnızca bir parçası. Kral kendi topraklarını ve Brocelind Ormanı'nı zehirliyor. Zehri daha ölümcül kılmak ve İdris'in daha büyük bir kısmını yok etmek için Ash'i kullanabileceğini düşünüyor."

"Ben de o izlenime kapıldım. Ama Kral'ın planının ikinci kısmı için Kara Kitap'a ihtiyacı var."

"Öyleyse Kara Kitap'ın peşine düşmemiz gerekmez mi?" diye sordu Emma.

"Hangisinin? Annabel'de orijinali var. Kraliçe'de de kopyası. Gerçi şu anda o kopya Kral'da ama aslında Kraliçe'ye ait. Ash'i bu denklemden çıkarmazsak, hedefimiz ikiye bölünür." Saçları alnına düşmüştü. Emma karanlığa rağmen dikenlerin daladığı yerleri görebiliyordu. Yüzü ve kolları çizik içindeydi. "Kral'ın bütün pazarlıkları Ash'e dayanıyor. Annabel, Ash'i istiyor.

Seelie Kraliçesi de öyle. Ash'i ele geçirirsek hem zaman kazanırız hem de Kral'ın biriyle anlaşmasını engelleriz."

"Küçük bir çocuğa zarar vermeyeceğim, Julian," dedi Emma kararlılıkla. "Ash'i denklemden çıkarmakla neyi kastediyorsun bilmiyorum ama ben bu işte yokum."

"Zarar vermek zorunda değiliz. Sadece kaçıracağız."

Emma iç çekti. "Sonra?"

"Annabel'e bir teklifte bulunacağız. Kara Kitap'a karşılık Ash. Onun için her şeyi yapar."

Emma bu durumu biraz tuhaf bulduğunu söylemeli miydi? Hayır, en iyisi hiç bahsetmemekti. Yeni Julian'ın duygularla işi yoktu. Dolayısıyla başkalarınınkini de anlayamazdı.

"Sonra Annabel'i öldürüp Kitap'ı alacağız," dedi Julian.

"Ya Kraliçe?"

"Ash Kral'ın elinde olmadığı sürece Kara Kitap için pazarlık yapmasına gerek kalmayacak. Bu arada biz şelalelerin yolunu tutup Ash'le birlikte İdris'e döneceğiz. Ve Kara Kitap'la tabii. Dearborn'un planı suya düşecek. Konsey'e hem Ash'i, hem de Kitap'ı sunacağız ve kahraman olacağız. Konsey, Lejyon'un bize dokunmasına izin vermeyecek."

"Ash bir eşya değil," dedi Emma.

"Kral ona silahım diyor."

Emma taktik değiştirdi. "Ash'i kulenin neresinde bulacağımızı bilmiyoruz."

"Koridordaki şu muhafızları gördün," dedi Julian. "Taht odasının kapısında da bir sürü muhafız var. Onlar Ash'in muhafızları. Odasının hangisi olduğunu biliyorum." Gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Yardımına ihtiyacım var, Emma."

"O zaman bana söz ver. Ash'i Jia'ya götüreceğiz. Dearborn olmaz."

"Fark etmez," dedi Julian. "Sebastian Morgenstern'in oğluna ne olduğu umurumda değil."

Gerçek Julian bir çocuğun hayatını umursardı, dedi Emma. *Babası kim olursa olsun, onda Tavvy'yi, Dru'yu ya da Ty'ı görürdü.*

"Şimdi benimle gelecek misin?" diye sordu Julian.

Evet, çünkü birinin Ash'i senden koruması lazım.

Emma ayağa kalktı. "Gidelim hadi."

"Merhaba? Kimse yok mu?" Ty elinde parlayan cadı ışığıyla mağaranın karanlığına doğru ilerledi. Koyu saçlarında ve solgun yüzünde oynaşan gölgelerle Kit'e bir tabloyu anımsattı. "Gölge? Orada mısın?"

Kit'in cadı ışığı cebindeydi. Ty'ın taşı etrafı yeterince aydınlatıyordu. Granit duvarlardaki oyukları ve eski bıçak izleri ve yanıklarla dolu masayı. Yüzeyindeki kelimeler bir anlığına pırıldadı: *Ateş yanmak ister.*

Dru'yu enstitüde bırakmışlardı. Yatağına girerken bir şarkı mırıldanıyordu. Kit onu mutlu edebildiklerine sevinmişti. Barnabas'la iyi iş çıkarmıştı. Kit haklıydı. Dru bu tür dolaplara doğuştan yatkındı.

"Gölge," demişti Ty, Dru'dan ayrılır ayrılmaz. "Gölge'nin yanına gitmeliyiz."

Heyecandan yanakları kızarmıştı. Elindeki oyuncağı sıkıp sıkıp bırakıyordu.

Gökyüzünde parlayan üç çeyrek ayla berrak bir geceydi. Okyanustan esen rüzgâr bulutları dağıtıyordu. Ty sahil boyunca koşarken, ayakları nemli kumlarda hiç ses çıkarmıyordu. Kit ona yetişmeye çalışırken, beklediğinden daha az yorulmuş-

tu. Belki o da tüm isteksizliğine rağmen zamanla bir Gölge Avcısı'na dönüşüyordu.

"Gölge?" diye seslendi Ty yine. Bu kez, gölgeler kıpırdadı. Mağaranın içinde bir ışık parladı. Masadaki lamba yanmıştı. Huysuz bir ses konuştu.

"Kimsiniz? Beni neden rahatsız ediyorsunuz?"

"Kit Herondale ve Ty Blackthorn," dedi Ty. "Konuşmalıyız."

Bir iç çekiş ve ardından başka sesler geldi. "Beni uyandırmak için iyi bir sebebiniz vardır umarım." Gölgeler dalgalanıp dağıldı ve Gölge'nin bir uyku tulumundan çıktığını gördüler. İnce çizgili bir pijama giymişti. Yeşil ayaklarında havlu kumaştan terlikler vardı.

"Sana bir not yollayıp geleceğimizi haber verdik," dedi Kit.

Gölge birden parladı. "Uyuyordum! Saat sabahın üçü."

Uyku tulumu hareket etti. Az sonra Church göründü. Kuş cıvıltısını andıran sesler çıkararak uzun uzun gerindi. İri, sarı gözlerini kırpıştırıp merakla onlara baktı.

Ty onu öfkeyle süzdü. "Demek bizi aldatıyorsun?"

Gölge esnedi. "Bu kediyle birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Bir şekilde arayı kapatmalıydık."

Kit asıl konularından uzaklaştıklarını fark etti. "Bize söylediğini yaptık," dedi esneyen büyücüye. "Hayalet Pazar'la aramızı düzelttik."

"Doğru," dedi Ty. "Orayı artık Hypatia Vex yönetiyor. İstediğimizde gelebileceğimizi söyledi."

Büyücünün suratında tuhaf bir ifade belirdi. Enteresan bir şekilde, hiç de memnun olmuşa benzemiyordu. Şaşkın ve biraz da huzursuz görünüyordu. Kit bunu aklının bir köşesine yazdı.

"O halde büyüye başlayabilirsiniz," dedi Gölge usulca. "Malzemeleri toparladıktan sonra tabii."

"Malzemeler ne?" diye sordu Kit. "Lütfen, bir düzine katilin eliyle Malcolm tarzı bir şeyler yapmak zorunda kalmayalım. On iki tane katil tanımıyorum. On iki tane kapkaççı bile tanımıyorum."

"Hayır." Gölge bir aşağı, bir yukarı dolanmaya başladı. "Malcolm, Annabel'in vücuduna sahipti. Kardeşinin vücudu elimizde olmadığı için onun yöntemlerini kullanamayız."

"O benim kardeşim değildi," diye mırıldandı Kit.

"Yanlış hatırlamıyorsam, kitapta işinize yarayacak sadece bir tane büyü var," dedi Gölge.

"Doğru," dedi Ty.

"Gerçekten böyle bir büyü var mı?" diye sordu Kit. İkisi de ona baktı. "Şey yani... yakılan birini diriltmek mümkün mü? Bana biraz ütopik geldi de."

Ty kaskatı kesildi. "Kitap mümkün olduğunu söylüyor."

Gölge parmaklarını şaklatınca masada dumanları tüten bir kupa belirdi. Sandalyeye çöküp kupayı elleri arasına aldı. Yüzünde gaddar bir ifade belirdi. Havlu terlikli, yeşil bir büyücü ne kadar gaddar görünebilirse tabii. "Elimizde bir vücut bulunmadığı için büyünün sonuçları değişken olabilir," dedi. "Bunu ilk deneyenler siz olmayacaksınız. Hiçbir şey tamamen yok olmaz. Evet, doğru. Bedensiz ölüleri geri getirmenin de yolları var. Ruhları başka bir bedene yerleştirilebilir. Ama bu korkunç bir şey, çünkü ilk beden ölür."

"Hayır!" dedi Ty. "İstemem. Livvy de istemezdi."

"Beden yaşayan bir ölü olarak geri dönebilir," diye devam etti Gölge. "Artık bir ölü olmaz ama ona tam anlamıyla yaşıyor da

denemez. Bozulmuş bir zihinle döner. Tıpkı Livvy'ye benzer ama düşünüp konuşamaz. Bedensiz ruh da geri dönebilir. Ya da bazı durumlarda, başka bir dünyadaki Livvy olarak. Mesela Edom'daki Livvy oradan çekip alınabilir ve ayrıldığı dünyada bir gedik açılır."

"Bunların hepsi de berbat seçenekler," dedi Kit huzursuzca.

"Ama hiçbiri de olmayabilir," diye atıldı Ty. Yüzündeki bütün kan çekilmiş gibiydi. "Geçmişte örnekleri var. Eksiksiz bir şekilde geri dönen insanlar."

"Ne yazık ki, evet," dedi Gölge.

Kit, Ty'ın cümlenin sadece evet kısmını duyduğunu biliyordu. "Biz hata yapmayacağız," dedi Ty düşüncelerini doğrularcasına. "Gerçek Livvy'yi geri getireceğiz."

Kit'in omurgasında buzdan eller dolaştı. Ty'ın neler hissettiğinden emin değildi ama o kesinlikle endişeliydi. Şu hayatta neyi doğru başarmıştı ki bu kadar yanlış gidebilecek bir plana evet demişti?

"Pazar'dan alacaklarımızı söyle," dedi Ty. Hiç de paniklemiş gibi bir hali yoktu. Onun sakinliği Kit'in yeniden nefes alabilmesini sağladı.

Gölge iç çekip masadan bir kâğıt aldı ve yazmaya başladı. Sonra da yüksek sesle okudu:

"Bir volkanın kalbinden tütsü.

Bir cinayet kurbanının kemik tozu.

Geri getirilecek kişinin kanı, saçı ve kemiği.

Perilerin yetiştirdiği, gece yarısı gümüş bir orakla toplanan sarı sakız.

Öbür dünyadan bir cisim."

"Geri getirilecek kişi," dedi Ty. "Livvy'den mi söz ediyorsun?"

"Elbette," dedi Gölge.

"Ama vücudu elimizde yok ki," diye atıldı Kit. "Kanını, saçını ve kemiğini nereden bulacağız?" Bir yandan da umutlanıyordu. Belki de gerekli malzemelere asla ulaşamayacaklar ve bütün plan suya düşecekti.

"Hallederiz," dedi Ty usulca ve boynundaki madalyonu yokladı. "Tütsü ve sakız Pazar'da bulunur zaten."

"Ya öbür dünyadan bir cisim?" diye sordu Kit.

"Bu boyutta birkaç şey var," dedi Gölge. "Çoğu Spiral Labirent'te." Elini kaldırdı. "Siz sormadan söyleyeyim, hayır. Onlardan birini ele geçirmenize yardım etmeyeceğim. Yardımım size yol göstermekle sınırlı kalacak."

Ty kaşlarını çattı. "Ama büyüye yardım etmek zorundasın. Gölge Avcıları sihir yapamaz."

Kit, Ty'ın neyi kastettiğini biliyordu. Büyücüler dünyada doğal olarak sihir yapabilen birkaç türden biriydi. Babası gibi sihirbazların bir enerji kaynağı bulması gerekti çünkü enerji hatlarından istifade edemiyorlardı. Ve özellikle de, Gölge'nin onlara vaat ettiği gibi temiz bir kaynağa ulaşmaları hiç kolay değildi. Onlara bir katalizör satabilecek birini bulsalar bile, Gölge Avcıları'nın bu tür alışverişler yapması Yasa'yla yasaklanmıştı. Ty kanunları çiğnemeyi göze alsa dahi, Johnny Rook gibi sihir yapmayı öğrenmesi yıllar sürerdi.

"Size kullanabileceğiz bir katalizör bulabilirim," dedi Gölge. "Ama gerisini kendiniz halledeceksiniz. Beni nekromansiye bulaştırmayın."

Church miyavladı.

Ty malzeme listesine uzandı. Mağaranın ışığında gözleri gridense siyah gibi görünüyordu. "Tamam," dedi. "Hiç yoktan iyidir."

Cadı ışığını alıp Kit'e onu izlemesini işaret etti. Gölge ayağa kalktı ve onları geçirmekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Kit, Ty'a yetişmek için koştu.

Tünelin sonunda, kayalıkların okyanus ve kumsalla buluştuğu yerde, Gölge elini Kit'in omzuna koydu.

"Christopher, bir dakika bekle."

Ty tünelden çıktığında kumların üzerine eğildi. Kit onun Church'ü sevdiğini fark etti. Kedi onları sessizce izlemişti ve şimdi Ty'ın bacaklarına dolanıyordu.

"Tiberius'a göz kulak ol," dedi Gölge. Sesinde tuhaf bir tını vardı. "Büyülerin tehlikeleri saymakla bitmez."

Kit ona şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun? Kimseyi öldürmeyeceğiz ya da ölüm enerjisi yaratmayacağız ki. Nekromansinin en büyük tehlikesi bunlar değil mi?"

Gölge iç çekti. "Büyüler termodinamik gibidir. Her zaman bir yerden bir şey alırsın. Her eylemin bazı etkileri olur. Sizin yapmaya çalıştığınızın da hiç beklemediğiniz ya da kendinizi koruyamayacağız yan etkileri olabilir. Görüyorum ki, Ty'ın hamiliğine soyunmuşsun." Sesi yumuşadı. "Bazen insanları korkuları kadar arzularından da koruman gerekebilir."

Kit'in yüreği sıkıştı.

Bu arada, Ty doğruldu. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Gece havasını hissetmek için hiç tereddüt etmeden ellerini kaldırdı. Yüzü bir yıldız gibi parlıyordu. Kit hayatı boyunca onun kadar masum birini tanımamıştı.

"Ty'ın incinmesine asla izin vermem," dedi. "Ben..."

Bir açıklama yapmak için Gölge'ye döndü. Ama büyücü çoktan gitmişti.

*

Bileklerindeki demir kelepçeler Mark'ın tenini hafifçe yakıyordu.

Oban'la muhafızları önden gidiyordu. Manuel de onlarlaydı. Bir Gölge Avcısı'nın düşman Unseelie askerleriyle at sürmesi normalmiş gibi. Ara sıra dönüp grubun arkasında yürüyen Kieran'la Mark'a pis pis sırıtıyordu. İkisinin de kelepçeleri kalın, demir bir zincire, o da Oban'ın eyerinin kayışına bağlıydı.

Mark bu cezaya aşinaydı. Tökezleyip düşerse diye bir gözü hep Kieran'daydı. Yere düşen bir mahkûm peri atları tarafından sürüklenerek muhafızların alay konusu olurdu.

Kieran'ın daha şimdiden beti benzi atmıştı. Soğuk demire karşı Mark'tan daha dayanıksızdı. Bilekleri berelenmişti. Yaralarından kanlar sızıyordu.

"Rehinelerden söz ettiler," dedi alçak bir tepenin dibinde. "Bizi kimin ölümüne karşılık önerecekler?"

"Yakında öğreniriz," diye mırıldandı Mark.

"Korkarım, Manuel Villalobos ben Scholomance'te saklanırken oradaydı. O korkunç biri. Yapmayacağı kötülük yok. Lejyon'dakiler ve buna Zara da dahil, sadece piyon. Zara, babasının dikte ettiklerini ve ona öğretilenleri yapıyor. Ama Manuel başka. Onun insanlara acı çektirmekten hoşlandığını düşünüyorum."

"Evet," dedi Mark. "Ondan bu kadar tehlikeli. Davasına gerçekten inanıyor." Etrafına bakındı. Çürümüş bir araziden geçiyorlardı. Küle dönen çimenler ve ölü ağaçlar görmeye alışmıştı. Gökten asit yağmıştı sanki. "Cristina'ya güvenebiliriz," diye fısıldadı. "Bizi kurtarmak için elinden geleni yaptığından eminim."

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

"Belki bilmemektedirler bahsetmediler"

Kemal dedi ki. "Hayır Mahmut onlar [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] "Ne yazık ki [illegible]

[illegible] Mark. [illegible] Mark; [illegible] [illegible] [illegible]

"Mark," diye fısıldadı Kieran.

Mark bir adım daha attığında az kalsın yere kapaklanıyordu. Onları atlara bağlayan ip toprak zeminde gevşekçe duruyordu. Oban'la diğerleri dikenlerin arasındaki tek girişin önünde duruyordu. Kemerli kapılar heybetleriyle herkesin gözünü korkutacak cinstendi.

Kieran uzanıp kelepçeli elleriyle Mark'ın omzunu yakaladı. Dudakları çatlamış, kanıyordu. Mark'a yalvaran gözlerle bakıyordu. Mark, Cristina'yla ilgili konuştuklarını unutuverdi. Tek düşüncesi Kieran'ı koruyup kollamaktı.

"Mark," dedi Kieran soluk soluğa. "Seni uyarmalıyım. Bizi cezalandıracaklar. Bunu başkalarına da yaptılar. Sana..."

"Kieran," diye sözünü kesti Mark. "Korkma. Bana hiçbir şey olmayacak."

Kieran başını çılgınca iki yana salladığında, mavi-siyah saçları yüzüne savruldu. "Anlamıyorsun! Babam askerleriyle birlikte kuleye giden yolda bekleyecek. Bize bağırıp taş atacaklar. Babamın istediği de bu zaten. Iarlath'ın ölümünden sonra beni ceza yolunda yürütmekle tehdit etti. Şimdi Erec'in ölümünden de sorumluyum. Bana merhamet etmeyecekler." Sonraki sözlerini güçlükle söyledi. "Sana bunu yaşatacağım için üzgünüm."

Mark tuhaf bir şekilde sakindi. "Yanında olmam daha iyi değil mi?"

"Hayır." Mark onun gözlerinde ay ışığı altındaki okyanusu gördü. Siyah ve gümüş. Uzak ve dokunulmaz. Güzel ve sonsuz. "Çünkü seni seviyorum."

Diğer bütün sesler sustu sanki. "Ama ben sanıyordum ki... hani hiçbir ilişkimiz kalmamıştı?"

"Mümkün mü?" dedi Kieran. "Senden asla vazgeçemem, Mark Blackthorn."

Mark'ın bütün vücudu şaşkınlıkla uğulduyordu. Kieran'ın eli omzundan kayana dek tekrar ilerlemeye başladıklarını bile fark etmedi. Hızla gerçeklere döndü. Kieran'ın derin bir nefes aldığını duydu. Az sonra yaşayacaklarına hazırlanmaya çalışıyordu. Oban ve diğerleriyle kapılardan geçtiklerinde asıl işkence başlayacaktı.

Mark kelepçeye rağmen, bileğini bükerek Kieran'ın elini tutmayı başardı. "Korktuğumuzu belli etmeyeceğiz," dedi. "Çünkü ben bir Gölge Avcısı'yım ve sen de bir kral oğlusun."

Kieran ona minnetle baktı. Az sonra, kırbaçlar ve taşlarla onları bekleyen kalabalığın arasındaydılar.

Mark başını kaldırdı. Bir Gölge Avcısı'nın acı ve korkuyla sindiğine tanık olmayacaklardı. Kieran da sırtını dikleştirdi.

İşin tuhafı, bekledikleri darbeler gelmedi. Mark'la Kieran önlerinden geçerken periler heykel gibi durdu.

Yegane gürültüyü Oban'la muhafızları yapıyordu. Oban bir sağa bir sola bakıyordu. "Kendinize gelin, embesil sürüsü!" diye kükredi. "Ne yapmanız gerektiğini bilmiyor musunuz? Bunlar katil! Iarlath'ı öldürdüler! Prens Erec'i öldürdüler!"

Kalabalıkta mırıltılar başladı. Ama öfkeli değillerdi. Aksine, Erec'in adının geçmesi daha büyük bir huzursuzluk yaratmıştı. Kieran şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu.

Perilerde hâlâ hiçbir saldırganlık emaresi yoktu. Mark'la Kieran aralarından geçerken, sesler yükselmeye başladı. Mark anlatılanları hayretle dinledi. Yol kenarında aç biilaç yatarken, bana ekmek verdi. Kral'ın Kırmızı Başlıklılar'ı çiftliğimi elimden alacaktı ama prens izin vermedi. Kocamı idamdan kurtar-

dı. Çocuğumun işlediği bir suçu üzerine aldı. Annemi Mannan Atlıları'ndan korumaya çalıştı. Kral onu tüm bu iyiliklerinin karşılığı olarak Vahşi Av'a yolladı.

Oban'ın suratı öfkeyle çarpıldı. Manuel elini onun omzuna koyup kulağına eğildi. Oban hâlâ burnundan soluyordu.

Kieran hayretle Mark'a baktı. "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Babandan nefret ediyorlar," dedi Mark. "Ama sen başkasın. Seni seviyorlar."

Kalenin basamaklarına gelmişlerdi. Oban'la diğerleri atlarından inerken duraksadılar. O sırada, bir peri çocuk, saçı kurdeleli, ayakları çıplak küçük bir kız kalabalığın arasından sıyrılarak Kieran'a doğru koştu. Mahcup bir tavırla Kieran'ın eline bir şey tutuşturdu. "İyiliğiniz için, Prens Kieran."

"Ne o?" diye sordu Mark. Ama Kieran yumruğunu sıktı ve muhafızlar etraflarını sarıp onları kale kapısına doğru itti.

Diana, Gwyn'le Brocelind'in üzerinden uçarken, ormandan siyahlı grili dumanlar yükseliyordu.

Lejyon çürüyen bölgeleri yakmıştı ama küle dönen alanlar eskiye oranla daha da genişlemişti sanki. Üstelik bazıları alevlerden hiç mi hiç etkilenmemişti. Diana hayal kırıklığıyla etrafına baktı. Lejyon ne yaptığını sanıyordu?

Yere konduklarında Gwyn, Diana'yı belinden tutup Orion'un sırtından indirdi. Jia sabırsızlıkla onları bekliyordu.

Diana onun yanına koştu. "Emma ve Julian'la ilgili haberlerin varmış. İyiler mi? Los Angeles'a geri mi gönderildiler?"

Jia duraksadı. Hasta gibi bir hali vardı. Cildi kuruyup kararmıştı sanki. "Hayır," dedi sonunda.

Diana rahat bir nefes aldı. Demek ki, hâlâ Alicante'deydiler. "Toplantıda çok endişelendim. Horace'ın Diego ve ötekilere yaptıkları inanılmaz. Onları vatan hainliğiyle suçluyor ve kendilerini savunmalarına bile izin vermiyor. Önce kızmıştım ama şimdi Emma'yla Julian'ı iyi ki o eve hapsettiler diyorum. Düşünsene..."

"Diana," dedi Jia ve elini onun bileğine koydu. Bu arada Gwyn de yanlarına gelmiş, onları can kulağıyla dinliyordu. "Bir Konsey üyesi, bana sadık biri Zara'yı Manuel'le konuşurken duymuş. Horace, Emma'yla Julian'ı Periler Diyarı'na bir intihar görevine yollamış. Birilerine evi kontrol ettirdim. Orada değiller, Diana. Ev boş."

Diana o an şokla karışık kendine kızdı. Bir terslik olduğunu hissetmişti. Neden sezgilerine güvenmemişti ki?

"Gwyn," dedi kendi kulaklarına bile yabancı gelen bir sesle. "Beni Diyar'a götür. Hemen!"

Jia onun bileğine yapıştı. "Diana, aklını başına topla. Uçsuz bucaksız topraklardan söz ediyoruz. Nerede olduklarını bile bilmiyoruz. Onları nasıl..."

"Gwyn'le avcıları sayesinde," dedi Diana. "Onları bulmak zorundayız. Gwyn..."

Ona döndü ama Gwyn tazı kokusu alan bir tilki gibi kulaklarını dikti. "Dikkat!" diye bağırdı ve baltasını sırtındaki kılıftan sıyırdı.

Ağaçlar hışırdadı. Diana'yla Jia silahlarını son anda çekebildi. Lejyon'dan bir grup açıklığa daldı. Başlarındaki Zara'nın elinde pırıltısıyla göz alan bir kılıç vardı.

Diana onu hemen tanıdı. Cortana'ydı. Boğazına buzdan bir yumru oturdu.

Zara; Jessica Beausejours, Anush Joshi, Timothy Rockford ve Amelia Overbeck'le birlikteydi. Yüzbaşı üniforması giymişti. Zaferle sırıttı. "Sizi Aşağı Dünyalılar'la işbirliği yaparken yakalayacağımı biliyordum!"

Gwyn tek kaşını kaldırdı. "Burada sadece bir tane Aşağı Dünyalı var."

Zara ona aldırmadı. "Senden de başka türlüsünü beklemezdim zaten, Diana Wrayburn. Ama Meclis Başkanı Penhallow'a hiç yakıştıramadım. Kendi vatanınızda Soğuk Barış'ı ihlal mi ediyorsunuz? Bunu nasıl yaparsınız?"

Jia dao'sunu göğsüne doğru tuttu. "Senin boş laflarına karnım tok, Zara. Daha neler olduğunu bile anlamadan ortalığı velveleye veriyorsun."

"Perilerle işbirliği yaptığımız yok," dedi Diana.

Zara yere tükürdü. Onun gibi bir kıza göre oldukça kaba ve bayağı bir hareketti. "Sizi suçüstü yakaladık. Hâlâ inkâr peşindesiniz."

"Zara..."

"Boşuna çeneni yorma," dedi Jia, Diana'ya. "O ve Lejyon seni dinlemez. Onlar sadece duymak istediklerini duyarlar. İnançlarına aykırı hiçbir sözü kabul etmezler."

Zara yandaşlarına döndü. "Onları gözaltına alıyoruz," dedi. "Gard'a gideceğiz."

Gwyn baltasını savurdu. O kadar hızlıydı ki, Diana boş bulunarak geri sıçradı. Balta Lejyon üyelerinin tepesinden uçtu ve arkalarındaki meşe ağacının gövdesine saplandı. Ağaç gürültüyle devrilirken, Zara'yla arkadaşları canlarını zor kurtardı.

Gwyn elini uzattı ve balta parmaklarının arasına geri döndü.

"Geri çekilin, yoksa hepinizi paramparça ederim," diye tısladı dişlerini gıcırdatarak.

"Gördünüz mü?" dedi Zara. Ağaç devrildiğinde dizlerinin üzerine düşmüştü. Güçlükle kalkarak Cortana'nın sapını sımsıkı kavradı. "Bu bir komplo! Savaşmalıyız... Anush!"

Ama Anush çalılıkların arasına saklanmıştı. Diğerleri de gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. İsteksizce Zara'nın etrafında toplandılar. Zara bu işi burada bırakmamaya kararlıydı. Gwyn'e doğru birkaç kararlı adım attı.

"Şimdi ne yapacak?" diye fısıldadı Jia.

"Hepsini öldürecek. Gwyn Vahşi Av'ın lideri. Bunlar onun için çerez."

"Ama karşısındakiler çocuk sayılır," dedi Jia. "Baksana, zavallı Anush kaçtı bile. Daha on altı yaşında."

Diana duraksadı. Evet, daha çocuklardı ama nefret dolu çocuklar. Yine de Gwyn'in onları bir çırpıda yok etmesine izin veremezdi. Bu işin çözümü bu değildi.

Lejyon'dakilerin ne düşüneceğini umursamadan Gwyn'in yanına koşup kulağına fısıldadı. "Bizi bırak ve git. Lütfen, Gwyn. Hepi topu bizi Gard'a götürecekler. Fazla uzun sürmez. Sen Emma'yla Julian'ın peşine düş."

Gwyn ona endişeyle baktı. "Ama sen..."

"Benim için bul onları. Ben güvende olacağım." Islık çaldı. "Orion!"

Orion, Lejyon üyeleriyle Gwyn'in arasına daldı. Gwyn atına binip Diana'yı öpmek için eğildi. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ona uzun uzun baktı.

"Dikkatli ol," dedi ve Orion gökyüzüne yükseldi. Lejyon'dakilerin hepsi de heyecanla bağırıştı. Çoğu daha önce

bir peri atı bile görmemişti. *Sahiden de çocuklar,* diye düşündü Diana. Bütün umursamazlıklarının ve nefretlerinin yanı sıra içlerinde hâlâ dünyaya karşı bir merak vardı.

Diana bir avuç çocuğa zarar veremezdi. Zara'yla Timothy silahlarını alıp ellerini arkadan zincirlerken, Jia'nın yanında sessizce dikildi.

Emma'yla Julian'ın içtiği görünmezlik iksirinin etkisi tamamen geçmişti. Dolayısıyla kulenin koridorlarında yürürlerken, gölgelerden ayrılmamaya gayret ediyorlardı. Kukuletalarını yüzlerinin yarısına kadar indirmişlerdi. Şanslarına, kalabalık dağılmıştı. Ara sıra telaşla koşuşturan bir periye rastlıyorlardı o kadar. Muhafızların da onlara aldırış ettiği yoktu. Yıldızlı goblenin önünde durduklarında birbirlerine baktılar.

"Muhafızlar yok," dedi Emma.

Sahiden de koridor bomboştu. Emma'nın sinirleri yay gibi gerildi. Bir terslik olmalıydı.

"İyi ya işte," dedi Julian. "Belki mola vermişlerdir."

"Bundan hiç hoşlanmadım. Ash'i korumasız bırakmazlar."

"Belki de odanın içindeler."

"Yine de..."

"Biri geliyor." Hayal meyal ayak sesleri duydular. Julian'ın yüz hatları gerildi. "Emma, elimizi çabuk tutmalıyız."

Emma kemerindeki kılıcı çekip Julian'ın arkasından goblenli odaya girdi.

İçeriye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Muhafız filan da yoktu. Emma'nın ilk izlenimi odanın son derece şık mobilyalarla döşenmesine rağmen fazlasıyla soğuk göründüğü oldu. Ortada dört direkli, masif bir karyola vardı. Duvarlarda

Diyar'ın güzelliklerini sergileyen resimler asılıydı. Sisli ormanlar, buzlu şelaleler ve kır çiçekleriyle bezeli, deniz manzaralı tepeler.

Emma çürümeyi düşünmeden edemedi. Tablolar gerçekten olağanüstüydü. Hepsi de Diyar'ın muhteşem doğasına bir övgüydü adeta. Ama bu duvarların dışında, Unseelie toprakları giderek çürüyordu. Burayı Kral mı döşemişti? Tablolarla gerçekler arasındaki uyumsuzluğun farkında mıydı?

Julian hâlâ kapının önündeydi. Silah çekmemişti. Merakla etrafına bakınıyordu. Her yere giysiler saçılmıştı. Belli ki, Ash de çoğu yaşıtı gibi pasaklıydı. Bir pencere aralık bırakılmıştı. İçeri soğuk giriyordu. Ash'in altın tacı pervaza öylece fırlatılmıştı. Bir saksağana onu çalması için davetiye çıkarmıştı sanki.

Emma, Ash'in yattığı yatağa doğru süzüldü. İşlemeli yorganın altında melekler kadar masum görünüyordu. Gümüşi kirpikleri porselen yanaklarını okşuyordu. Emma'nın yüreği burkuldu. Sebastian'ı andırıyordu ama kopyası olduğu söylenemezdi. Emma yatağa biraz daha yaklaştı.

"Biraz Clary'ye benziyor," diye fısıldadı.

"Kime benzediği mühim değil. O Sebastian'ın oğlu."

Sadece bir çocuk, demek istedi Emma ama fark etmeyeceğini biliyordu. Elini oğlanın omzuna koymak için uzattığında, boynunun kenarındaki geniş yara izini gördü. Çarpı işareti şeklindeydi. Yatağın üzerindeki duvarda tuhaf çizimler vardı. Rune'lara benziyorlardı ama Kararmışlar'ın kullandığı tekinsiz olanlara.

Emma birden Ash'i korumak için çılgınca bir arzuya kapıldı. Daha çocuğu tanımıyordu bile ama dayanamayıp omzunu hafifçe sarstı. "Ash," diye fısıldadı. "Ash, uyan. Seni kurtarmaya geldik."

Çocuğun gözleri açıldı. Emma o zaman Clary'yle benzerliğinden iyice emin oldu. Gözleri bile aynı renkti. Ash doğrulup elini öne uzattı. Emma o an tek bir şey düşünebildi: Gerçek bir lider olabilirdi. Sebastian gibi değil, onun olması gerektiği gibi.

Julian odanın karşısından başını iki yana sallıyordu. "Emma, hayır," dedi. "Ne yap..."

Ash birden elini çekti ve bağırmaya başladı. "Ethna! Eochaid! Biniciler, imdat!"

Julian hızla kapıya döndü ama iki tane Binici, goblenli kapıdan içeri dalmıştı bile. Bronz zırhları güneş ışığı gibi göz alıcıydı. Julian bıçağını çekip Eochaid'in göğsüne doğru savurdu. Ama Binici son anda yana sıçradı.

Ethna metalik saçlarını savurarak Julian'ın üzerine atıldı. Julian ona karşı koymaya çalıştı ama yeterince hızlı davranamadı. Ethna bütün ağırlığıyla ona çarparak Julian'ı duvara yapıştırdı.

Ash yatağın diğer tarafından yuvarlanarak kaçmaya kalkıştı. Emma onu yakalayıp geri çekti ve parmaklarını omzuna geçirdi. Bir sis bulutunun arasından çıkmış gibiydi. Başı dönüyordu, soluk soluğa kalmıştı ve çok ama çok kızgındı. "Durun!" diye bağırdı. "Julian'ı bırakın, yoksa prensin gırtlağını keserim!"

Ethna elinde bıçağıyla Julian'ın tepesinde dikiliyordu. Öfkeyle tısladı. Julian duvarın dibine sinmişti. Şakağından kanlar sızıyordu. Gözleri temkinliydi.

"Aptal olma," dedi Eochaid. "Yaşamak için tek şansının prensi bırakmak olduğunu anlamıyor musun?"

Emma bıçağını Ash'in gırtlağına biraz daha bastırdı. *Ash'i koru,* dedi kafasının içinde bir ses. *Önemli olan o.*

Sesi susturmak için dudağını ısırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaledeyiz," dedi Ethna tiksintiyle. "Kral'ın iznini almadan sizi öldüremeyiz. Ama Ash'i tehdit ederseniz..." Gözlerinde tehlikeli pırıltılar yanıp söndü. "Onu korumaktan başka çaremiz kalmaz."

Julian yüzündeki kanları sildi. "Doğru söylüyor. Bizi öldüremezler. Ash'i bırak, Emma."

Ash gözlerini Julian'a dikmişti. "Sen ona benziyorsun," dedi şaşkınlıkla.

Emma şaşırarak bocaladı. Ash fırsatı değerlendirip dişlerini eline geçirdi. Emma çığlığı bastı ve onu bıraktı. Başparmağıyla işaretparmağı arasındaki ısırık izlerinden kanlar süzülüyordu. "Neden yaptın?" dedi. "Burada esirsin. Kurtulmak istemiyor musun?"

Ash yeniden yatağa tırmandı. Gözlerinde vahşi bir öfke vardı. Emma onun tamamen giyinik olduğunu fark etti. Uzun, pamuklu tuniği, binici pantolonu ve botlarıyla yorganın üzerinde dikildi. "Alicante'de en azılı düşmanınızın oğlu olacağım. Beni ölüme götüreceksiniz."

"Yanılıyorsun," diye başladı Emma ama Ethna'nın yanağına patlattığı şamarla başı arkaya savruldu.

"Kes sesini," dedi Eochaid.

Emma, Julian'la birlikte itile kakıla odadan çıkarılırken, son bir kez Ash'e baktı. Çocuk şimdi odanın ortasında dikiliyordu. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. Ne Sebastian'ın zalimliği kalmıştı ne de Clary'nin iyiliği. Daha çok, satrançta başarılı bir hamle yapan birine benziyordu.

Emma'yla Julian koridorlarda hiç konuşmadı. Yolda rastladıkları peri halkı onları şaşkın bakışlarla süzüyordu. Bir süre sonra yokuş aşağı inen bir tünele girdiler. Hava küf kokmaya

başladı. Işıklar giderek solarken, Emma Julian'ın öfkeli bakışlarını gördü. Şimdi karanlıkta yollarını yalnızca meşaleler aydınlatıyordu.

"Neredeyse üzüleceğim," dedi Eochaid uzayıp giden sessizliği bozarak. Tünelin sonunda kara bir delik belirmişti. Emma karanlığa rağmen muhafızların üniformalarının ışıltısını gördü. "Bu ikisi Nefilim'lerin yıkımına tanık olmadan ölüp gidecek."

"Saçmalama," diye gürledi Ethna. "Kana kan. Kardeşimizi öldürdüler. Belki Kral işlerini bitirecek tırpanı bizim savurmamıza izin verir."

Karşı duvardaki deliğe ulaşmışlardı. Kalın taşlara oyulmuş bir girişti. İki yanında bekleyen muhafızlar onları merakla süzdü. Soldaki kocaman, tahta bir sandığa tünemişti. "Yeni mahkûmlar mı?"

"Kral'ın esirleri," dedi Ethna.

"Hiç bitmiyorlar," diye kıkırdadı muhafız. "Neyse ki burada uzun kalan yok."

Ethna gözlerini devirip Emma'yı kılıcıyla itti. O ve Julian taş duvarlı, kare şeklinde, geniş bir odaya alındı. Tavanı sarmaşıklar bürümüştü. Belirli aralıklarla yere kadar uzanıyorlardı. Emma küçük kutular oluşturacak şekilde geliştiklerini fark etti. Bunlar Kral'ın hapishanesinin hücreleriydi. Demir kadar sert dikenli sarmaşıkları aşmak neredeyse imkânsızdı.

Emma o dikenlerin vücuduna batmasını hatırlayarak ürperdi.

Ethna pis pis güldü. "İstediğin kadar titre. Buradan kaçış yok." Emma'nın silah kemerini aldı. Boynundaki Konsey madalyonunu da öyle. Emma telaşla Julian'a göz attı. Onları Periler Diyarı'ndaki zaman kaymasından koruyacak hiçbir güçleri kalmamıştı.

Emma sarmaşıkların oluşturduğu hücrelerden birine atıldı. Az sonra, Julian'ı da yanına koyduklarında rahat bir nefes aldı. Onları ayıracaklarından korkmuştu. Julian da silahsızdı. Öfkeyle Biniciler'e baktı. O sırada, Ethna kılıcını kafese vurdu. Hafifçe aralanan sarmaşıklar hızla birbirine dolandı.

Ethna sırıttı. Gözleri zaferle parlıyordu. "Küçük Gölge Avcıları," diye tısladı. "Melek kanınız şimdi ne işinize yarayacak bakalım?"

"Gel, kız kardeşim," dedi Eochaid sırıtarak. "Kral bizi bekler."

Ethna, kardeşinin peşine takılmadan önce yere tükürdü. Uzaklaşan ayak seslerinin yerini karanlık ve soğuk aldı. Tek ışık kaynağı duvarlardaki dumanı tüten meşalelerdi.

Emma'nın bir anda bütün gücü tükendi. Kafesin ortasına çökerek etrafını saran dikenlere baktı.

"Julian, ne yapacağız?"

Julian da dizlerinin üzerine düştü. Emma kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördü. Bileğine bağlı kanlı paçavra loş ışıkta bir hayalet gibi parlıyordu.

"Bizi bu belaya ben bulaştırdım," dedi Julian. "Bir yolunu bulacağım."

Emma karşı çıkmak için ağzını açtı ama konuşamadı. Julian doğru söylüyordu zira. Eski Julian daha Ash'in odasına girmeden bir terslik olduğunu anlardı. En azından, Emma'nın sezgilerine güvenirdi. Emma ilk kez gerçekten onun yasını tuttu. Şimdiye dek, en karamsar olduğu anlarda bile, bunu geçici bir durum olarak görmeye çabalamıştı. Ama değildi işte.

"Umurunda mı sanki?" diye sordu.

"Burada ölmek istediğimi mi sanıyorsun. Kendimi koruma içgüdüm ölmedi, Emma. Ki buna seni korumak da dahil.

Ayrıca eskisine göre, daha iyi bir Gölge Avcısı olduğuma inanıyorum."

"Gölge Avcılığı hızlı reflekslerle güçlü kaslardan ibaret değil," dedi Emma. Elini Julian'ın kalbinin üzerine bastırdı. "Asıl olay burada." *En zayıf noktanda.*

Julian'ın mavi-yeşil gözleri hapishanedeki tek renkti. Hücrelerindeki sarmaşıklar bile metalik griydi. "Emma..."

"Bunlar onlar!" dedi bir ses ve bir ışık yandığında Emma ayağa fırladı. Bu herhangi bir ışık değildi zira. Karşılarındaki hücreden yansıyordu ve gümüş beyazıydı. Emma şimdi onları görebiliyordu. İki kişiydiler. Birinde parlak bir rune taşı vardı.

"Cadı ışığı," diye inledi Julian ayağa kalkarak.

"Julian? Emma?" dedi aynı ses hayret ve sevinçle. Cadı ışığı büyüdü ve Emma gözlerine inanamadı. "Biziz. Jace'le Clary."

16

BİN TAHT

Oban'la muhafızları Mark ve Kieran'ın gözlerini bağlamıştı. Mark artık Kieran'ın varlığının yarattığı tepkileri gözlemleyemiyordu. Ama Manuel'le Oban'ın gülüştüklerini duymuştu. Büyük bir keyifle Kral'ın onlara neler yapabileceğini tartışıyorlardı. Kieran'ın onları duyabileceğini bile bile nasıl böyle konuşurlardı? İnsan böyle bir işkenceden neden zevk alırdı?

Sonunda camsız penceresiz, taş bir odaya tıkıldılar. Elleri hâlâ bağlıydı. Oban odadan çıkarken gözlerindeki bağları çözdü. "Ölmeden önce birbirinize son defa bakın," dedi ve gitti.

Ama Mark şimdi Kieran'a bakmıyordu. Gözlerini yukarıdaki mazgala dikmişti. Bir asansör boşluğunda hapis kalmışlardı sanki. Alçak tavan boğucu bir his yaratıyordu.

"Kral esirleri taht odasına getirtmeden önce buraya attırır," dedi Kieran. "İyice korksunlar diye."

"Kieran." Mark ona yaklaştı. "Her şey yoluna girecek."

Kieran acıyla gülümsedi. "Ölümlülerin bu tarafını seviyorum," dedi. "Doğru olmasa bile sırf birini teselli etmek için böyle laflar edebiliyorsunuz."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] kendine kaçmasın diye, yaptığın bütün iyilikleri bencil[illegible] olarak nitelendiriyorsun."

"Ama bencildim ve..."

"Hepimiz bazen bencil davranırız," dedi Mark. "Telafi [illegible] gereken hiçbir kabahatin yok demiyorum. Belki de ben[illegible]'i bir pervasın, ama asla zalim değildin. Her istediğini yapacak [illegible] varken, iyilik yapmayı seçtin. Seçimlerini hafife alma. [illegible]'in bir anlamı var."

"Neden beni rahatsatmaya çalışıyorsun?" diye sordu Kieran [illegible] bir sesle. "Av'dan ayrılıp ailene dönmek istediğinde sana [illegible]. Aramızdakilerin gerçek olmadığını söyledim."

"Nedenini bilmezmişim gibi konuşma. Av'da seni duydum. Seni [illegible]dıklarında, kendine bunun gerçek olmadığını [illegible]yordun. Çektiğin acı hayalmiş gibi. Bu da bana verdiğin [illegible] biri, Kieran. Acıdan kaçıp zihninde güvenli bir [illegible] gidebilmek bazen o kadar önemli ki."

"Gölge Avcıları'nın zalim olduğunu sanırdım. Sana zarar [illegible]lerinden korkum. Ama sen ve ailen bana bunun doğru [illegible]ğını gösterdiniz. Av'dayken seni sevdiğim sanırdım. Ama o duygum şimdiki hislerimin yanında hiç kalır."

Boynundaki elf fişeği her nefes alıp verişinde pırıldıyordu.

"Av'dayken bana ihtiyacın vardı," dedi. "Öyle ki, bana bu kadar ihtiyacı olmasa beni ister mi diye düşünürdüm. Söyle, Mark. Beni yine de ister miydin?"

Mark ona doğru tökezledi. Bilekleri alev almıştı sanki. Ama [illegible]dırmadı. Kieran'a biraz daha yaklaştı. Kieran onun bileklerini [illegible]kaladı. İkisi de kelepçelerine rağmen birbirlerine sığınmaya [illegible].

Mark yüzünü Kieran'ın boynuna gömdü. O tanıdık koku-

sunu içine çekti. Çimen ve gökyüzü. Belki de bu kokuyu son koklayışıydı.

O sırada, hücrenin kapısı açıldı. Mark gözlerine vuran ışıkla sersemledi. Kieran'ın vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti.

Kırmızı Başlıklılar'ın generali Kış kapıda duruyordu. Gömleğiyle pelerini eski kan lekeleriyle pas rengine boyanmıştı. Ayağında demir pençeli botlar vardı. Elindeki mızrağın ucu sipsivriydi.

"Ayrılın," dedi sertçe. "Kral sizi huzuruna çağırıyor."

Emma hücrenin önüne koştu ve dikenleri son anda hatırlayarak durdu. Julian peşinden gelirken biraz daha temkinliydi.

"Melek aşkına, buradasınız!" dedi Emma. "Yani hapiste olmanıza sevinmedim tabii de..."

Clary kıkırdadı. "Boş ver canım. Biz ne demek istediğini anladık." Yüzü kir pas içindeydi. Kızıl saçlarını topuz yapmıştı. Biraz zayıflamıştı. Leke içindeki kot ceketi azıcık bollaşmıştı sanki. Arkasındaki Jace uzun boyu ve altın saçlarıyla her zamanki gibi yakışıklıydı. Tek farkı yanaklarıyla çenesini kaplayan kirli sakalıydı.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu selamlaşma kısmını atlayarak. "Diyar'a neden geldiniz?"

"Bir görev için," dedi Julian.

Clary başını eğdi. "Sakın bizi bulmaya geldiğinizi söylemeyin."

"Hayır. Engizitör bizi Ölülerin Kara Kitabı'nı bulmaya yolladı."

Jace onlara şaşkınlıkla baktı. "Nasıl yani? Robert bunu neden yapsın?"

Emma'yla Julian birbirlerine baktı. Derin bir sessizlik oldu.

Jace kafesin dikenli duvarlarına yaklaştı. "Söylesenize, neler oluyor? Bilmek bizim de hakkımız."

"Robert Lightwood öldü," dedi Julian.

Cadı ışığı söndü.

Emma, Gece Görüşü mühürleri de işe yaramadığı için hiçbir şey göremiyordu. Jace'in boğuk bir ses çıkardığını ve Clary'nin fısıldadığını duydu. Onu teselli etmeye çalışıyordu. Emma da karanlık gecelerde Julian'a böyle fısıldardı.

Az sonra cadı ışığı yeniden yandı. Jace bir eliyle onu tutarken, diğer eliyle dikenlere yapışmıştı. Parmaklarından koluna kanlar süzülüyordu. Emma çektiği acıyı tahmin ederek suratını buruşturdu.

"Ya diğerleri?" diye inledi Jace. "Alec?"

Emma kendi hücresinin duvarına yaklaştı. "Alec iyi," dedi ve yaşananları kısaca anlattı. Annabel'in Robert'la Livvy'yi öldürdüğünü ve Horace'ın engizitör seçildiğini.

Sözlerini bitirdiğinde sessizlik oldu. Ama Jace en azından dikenleri bırakmıştı.

"Kız kardeşin için çok üzüldüm," dedi Clary usulca. "Keşke orada olabilseydik."

Julian cevap vermedi.

"Yapabileceğiniz bir şey yoktu," dedi Emma.

"Kral, Kara Kitap'ı elde etmeye çok yakın," dedi Jace. Kanlı elini açıp kapadı. "Bu berbat bir haber."

"Ama siz buraya ondan gelmediniz," dedi Julian. "Amacınız Ash'i bulmaktı. Aradığınız silah oydu."

Clary başını salladı. "Spiral Labirent'ten Diyar'da güçlü bir silah olduğuna dair bilgi aldık. Unseelie Kralı'nın elinde

Gölge Avcısı güçlerini etkisiz kılacak bir şey olduğunu biliyorduk."

"Buraya melek kanımız yüzünden gönderildik," dedi Jace. "Saraylarda Gölge Avcısı sihirlerinin işe yaramadığı haberleri dolanıyordu. Sessiz Kardeşler bizim yan etkilere karşı daha dayanıklı olacağımızı söyledi. Burada zaman kaybından etkilenmiyoruz ve rune'larımızı kullanabiliyoruz. Stel'lerimizi almasaydılar kullanabilirdik en azından. Neyse ki bunlar var." Elinde yanan cadı ışığını gösterdi.

"Yani bir şey aradığımızı biliyorduk," dedi Clary. "Ama benim şeyim... yani Ash olduğunu bilmiyorduk."

"Nasıl öğrendiniz?" diye sordu Emma.

"Kral'ın Seelie Kraliçesi'nin oğlunu kaçırdığını duymuştuk," dedi Jace. "Sözde sırdı ama saraylarda alenen konuşuluyordu. Sonra Clary onu ilk kez uzaktan gördüğünde... Yanına yaklaşma fırsatımız olmadı, çünkü yakalandık."

Clary huzursuzca kıpırdandı. "Kim olduğunu hemen anladım. Tıpkı kardeşime benziyordu."

Emma, Julian, Mark ve Dru'nun bu kelimeyi kullandığına defalarca duymuştu. Ama Clary *kardeşim* derken, sesinde buruk bir pişmanlık vardı.

"Şimdi Kara Kitap, Kral'ın elinde olduğuna göre," dedi Jace, "fazla vaktimiz kalmadı." Usulca Clary'nin ensesine dokundu.

"Kral, Kara Kitap'la tam olarak ne yapmayı planlıyor?" diye sordu Julian. "Ash'in bununla ilgisi ne?"

Jace sesini alçalttı. "Kara Kitap'taki bazı büyüler Ash'i önemli güçlerle donatabilir. Kral daha önce de buna benzer bir girişimde bulundu."

"İlk Vâris'i duydunuz mu?" diye sordu Clary.

"Evet," dedi Emma. "Kieran ondan bahsetmişti. Yani hikâyeyi biraz anlatmıştı."

"O da abisi Adaon'dan dinlemiş," dedi Julian kaşlarını çatarak. "Kieran babasının kitabı İlk Vâris kaçırıldığından beri istediğini söyledi. Belki de çocuğu diriltmek niyetindeydi. İyi de, hâlâ Ash'le bağlantısını kuramadım."

"Bu eski bir hikâye," dedi Jace. "Ama biliyorsunuz, bütün eski hikâyeler doğrudur."

"Ya da en azından içlerinde bir doğruluk payı taşırlar," dedi Clary ona gülümseyerek. Emma'nın içi hüzünle doldu. Bu soğuk ve karanlık hapishanede bile sevgileri her zamanki gibi canlıydı. Clary yeniden Julian'la Emma'ya döndü. "Uzun zaman önce, Seelie Kraliçesi ve Unseelie Kralı saraylarını birleştirmeye karar vermiş. Bu planın bir parçası da birlikte bir çocuk yapmakmış. İki tahtın da vârisi olacak bir çocuk. Ama bununla yetinmeyip Nefilimler'i yok edecek kadar güçlü bir peri çocuk yaratmak istemişler."

"Çocuk doğmadan önce ona bu gücü sağlayacak büyüler yapmışlar," dedi Jace. "Uyuyan Güzel'in annesiyle babasının kötü kalpli periler olduğunu düşünün."

"Çocuk hem çok güzel olacak hem de mükemmel bir lider olarak doğacakmış," diye devam etti Clary. "Ama erkek beklerken kız olmuş. Kral bu ihtimali hiç hesaplamamış, çünkü mükemmel bir liderin erkek olması gerektiğine inanmış. Seelie Kraliçesi'ni ona ihanet etmekle suçlamış. Kraliçe de ona kızmış. Sırf çocukları kız doğdu diye Kral'ın ortaklığı bozması onu müthiş öfkelendirmiş. Sonra çocuk kaçırılmış ve muhtemelen öldürülmüş."

"Kral'ın kız çocuklarından nefret etmesine şaşmamak gerek," dedi Emma.

"Muhtemelen mi?" diye sordu Julian. "Kesin değil mi?"

"Çocuğa ne olduğunu öğrenemedik. Kimse bilmiyor. Kral kaçırılıp öldürüldüğünü iddia ediyor ama Diyar'dan kaçıp hayatına başka bir yerde devam etmesi daha olası görünüyor." Omuz silkti. "Ama şurası kesin. Ash hem asil perilerin hem Nefilimler'in hem de iblislerin kanını taşıyor. Kral, İlk Vâris'le başladıkları işi bitirmek için ondan daha uygun bir adayı zor bulur."

"Gölge Avcıları'nın sonunu getirecek," dedi Julian usulca.

"Kral'ın bu topraklara akıttığı zehir giderek yayılıyor," dedi Clary. "Ama Ash'e istediği büyüleri yaparsa, o çürümeden de daha önemli bir silah olacak. Tam olarak neler yapabileceğini bile kestiremiyoruz. Ama Sebastian gibi, onun da damarlarında meleklerin ve şeytanların kanı dolaşıyor."

"Düşünsenize, rune'lara ya da melek sihirlerine karşı dayanıklı bir iblis olacak," dedi Jace. "Vücudunda rune'lar taşıyabilecek ama şeytani bir güç onu incitemeyecek. Sırf ellerinin dokunuşuyla çürümeyi müthiş bir hızla yayabilecek."

"Çürüme İdris'e geldi bile," dedi Emma. "Brocelind Ormanı'nın bir kısmı yok oldu."

Clary'nin rengi solmuştu. Bu haliyle daha da çocuksu görünüyordu. "Geri dönmeliyiz," dedi. Emma, L.A. Enstitüsü'nün çatısında yaptıkları konuşmayı hatırladı. *Korkunç bir şey olacak. Sanki kapkara bir duvar gördüm. Kanla örülen bir duvar. Bir gölge dünyaya yayılıyor ve her şeyi karartıyor.*

"Zaman kaybedemeyiz," dedi Jace. "Buradan çıkmalıyız."

"Onu biliyoruz da şimdiye kadar bir ilerleme kaydedemediğiniz belli oluyor," diye yapıştırdı Julian.

Jace gözlerini kıstı.

"Julian," dedi Emma. *Kusura bakma, Jace,* demek istedi, onda empati filan kalmadı. Ama ağzını açmaya fırsat bulamadan biri bağırdı. Ardından pat diye bir ses geldi. Jace eliyle cadı ışığını örttü. Emma yarı karanlıkta kendi hücresinin arka duvarına geriledi. Yanlışlıkla dikenlere doğru yürümekten korkmuştu.

Hapishanenin kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Muhafızlar," diye fısıldadı Clary.

Emma gölgelerin arasında iki kişi gördü. Onlara doğru yürüyorlardı. Birinin vücudunun yan tarafında metalik bir pırıltı yanıp sönüyordu.

"Birinde kılıç var," diye fısıldadı.

"Bizim için geliyorlar," dedi Clary. "Biz sizden daha uzun zamandır buradayız."

"Hayır," dedi Julian. Emma onun aklından geçenleri okuyabiliyordu. Jace'le Clary kendilerince değerli rehinelerdi. Emma ve Julian ise bir Atlı'yı öldüren Gölge Avcısı hırsızlar. Bir zindanda boşuna çürüyeceklerine tez elden kafalarının kesilmesi daha mantıklıydı. Hem saraylılara da eğlence çıkacaktı.

"Savaşın," dedi Jace telaşla. "Hücrenizi açarlarsa, onlara karşı koyun!"

Cortana, diye düşündü Emma ümitsizce. *Cortana!*

Hiçbir şey olmadı. Avucunda o bildik ağırlığı hissetmedi. Tek hissettiği omzundaki baskıydı. Julian yanına gelmişti. Yan yana durup hücrenin ön tarafına doğru baktılar. Bir inleme ve koşan ayak sesleri duydular. Emma yumruğunu sıktı.

Muhafızlardan daha ufak tefek olanı hücrenin dikenlerine yapıştığı gibi çığlığı bastı. Bir ses peri dilinde bir şeyler mırıldandı. Duvarlardaki meşaleler yandı. Emma dikenli çalıların

arasından ona bakan yüzü görünce irkildi. Cristina peri muhafızların üniformalarından giymişti. Sırtına çaprazlamasına bir kılıç asılıydı.

"Emma?" diye inledi hayretle. "Senin burada ne işin var?"

Tiberius'a göz kulak ol.

Kit sadece bunu yapmaya çalışıyordu. Ya da en azından onu yakından izliyordu. Enstitünün aşağısındaki kumsaldaydılar. Ty ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmış, suyun kıyısında yürüyordu. Başını kaldırıp bir kum tepesinin üzerinde oturan, Kit'i yanına çağırdı. "Su o kadar soğuk değil!" diye seslendi. "Gerçekten!"

Kit, *sana inanıyorum,* demek istedi. Ty'a her zaman inanırdı. O bir yalancı değildi. Gerçi bazı şeyleri saklamada ustaydı o ayrı. Helen onları karşılarına alıp "Siz Livvy'yi diriltmeye mi çalışıyorsunuz?" diye sorsa ne olurdu hiç bilmiyordu.

Belki de doğruyu söylerdi. Sonuçta bu işe hevesli olmayan oydu.

Usulca ayağa kalkıp Ty'ın yanına gitti. Dalgaların boyu altı metreyi aşıyordu. Kıyıya beyaz köpükler vuruyordu. Ty'ın çıplak ayaklarına ve Kit'in spor pabuçlarına sular sıçradı.

Ty haklıydı. O kadar da soğuk değildi.

"Yarın Hayalet Pazar'a gideceğiz," dedi Ty. Ay ışığı yüzünde narin gölgeler oluşturuyordu. Kit uzun zamandır ilk kez sakin göründüğünü fark etti. Halbuki Livvy'nin ölümünden beri yay gibi gergindi.

"Londra'daki Hayalet Pazar'dan nefret etmiştin," dedi Kit. "Gürültü ve kalabalıktan rahatsız olmuştun."

Ty'ın gözleri sadece bir anlığına Kit'in yüzüne kaydı. "Kulaklığımı takarım."

"Bu kadar acele etmesek mi acaba?" diye sordu Kit. "Helen'la Aline şüphelenebilir."

Ty'ın gri gözleri bulutlandı. "Julian söylemişti. İnsanlar ancak bir şeyi istemediklerinde bahaneler uydurup dururmuş. Sen bunu yapmak istiyor musun sahiden?"

Ty'ın sesi gergindi. Yine huzursuz görünüyordu. Tişörtünün altında sıska omuzları katılaşmıştı. Geniş yakası köprücükkemiklerinin incecik hattını açıkta bırakıyordu.

Kit birden ona karşı panikle karışık bir şefkat hissetti. Karşısında başka biri olsa yalan söylerdi belki, ama Ty'a bunu yapamazdı.

Kotuyla dizlerine kadar suya girdi. Köpüklerin arasında durup Ty'a döndü. "Gölge'nin söylediklerini duymadın mı? Geri gelecek Livvy bizimkine hiç benzemeyebilir. Senin Livvy'ne."

Ty da suya girdi. Okyanusun üzerine çöken sis etraflarını sardı. "Büyüyü doğru yaparsak, hiçbir terslik olmayacak."

Kit'in ağzına tuz tadı doldu. "Bilmiyorum, Ty."

Ty elini ufka doğru uzattı. Yıldızların sisin arasında kaybolduğu sınıra doğru. "Livvy orada," dedi. "Ona erişemiyorum, ama sesini duyabiliyorum. Adımı çağırıyor. Onu geri getirmemi istiyor." Dudaklarının kenarları titredi. "Bunu sensiz yapmak istemiyorum ama gerekirse yaparım."

Kit okyanusta bir adım daha ilerledi. Su giderek soğuyordu. Her şeyde öyle değil miydi? Derine indikçe zorluklar artıyordu. Büyülerin tehlikeleri saymakla bitmez.

Arkamı dönüp gidebilirim, diye düşündü. *Ty'ı bu işte yalnız bırakabilirim. Ama arkadaşlığımız devam eder diye kendimi kandıramam, çünkü bir daha asla o kadar yakın olamayız. Tıpkı Helen*

ya da Dru gibi, Ty'ın planlarından dışlanırım. Diğer herkes gibi.

Ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı. Tekrar Ty'a döndü. "Tamam," dedi. "Yarın Hayalet Pazar'a gidebiliriz."

Ty gülümsedi. Ama öyle sıradan bir gülümseme değildi. Yüzünün ortasına güneş doğmuştu sanki. Kit orada öylece, soluksuz dikildi. Ty gelip kollarını boynuna doladı.

Londra Enstitüsü'nün çatısında Ty'a sarılışı aklına geldi. Ty o sırada fazlasıyla paniklemiş bir haldeydi. Dolayısıyla vahşi bir hayvanı kollarında tutmak gibiydi. Ama Ty bu kez ona kendi isteğiyle sarılıyordu. Tişörtünün yumuşak, pamuklu kumaşını ve yanağını okşayan saçlarını hissedebiliyordu. Kit bakışlarını gizlemek için yüzünü Ty'ın omzuna gömdü. Nefes alıp verişini duyabiliyordu. Soğuk kollarını Ty'ın sırtına doladı. Ty iç çekerek ona yaslandığında, kendini koştuğunu bile bilmediği bir yarışı kazanmış gibi hissetti.

"Merak etme," dedi Ty usulca. "Onu geri getireceğiz. Söz veriyorum."

Ben de bundan korkuyorum. Ama Kit hiçbir şey söylemedi. Acınası bir mutlulukla Ty'a sarılırken, yukarıdan onları izleyen ayı görmemek için gözlerini yumdu.

"Size yardım etmeye geldik," dedi Cristina'nın yanındaki adam. Emma onu nihayet hatırladı. Unseelie Kralı'nın oğullarından, Prens Adaon'du. Diyar'a son geldiklerinde görmüştü. Unseelie Sarayı'nın renklerini taşıyan üniformasıyla uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir şövalye olmuştu. Beline iki tane hançer takmıştı. Hücrenin dikenlerine uzandı. Çalılıklar dokunuşuyla aralandı. Emma onların arasından güç bela geçip Cristina'nın boynuna atıldı.

"Cristina! Yine hızır gibi yetiştin!"

Cristina gülerek Emma'nın sırtını sıvazlarken, Adaon diğerlerini serbest bıraktı. Jace sona kalmıştı. Tek kaşını kaldırarak Julian'a baktı.

"Hani buradan çıkamazdık?"

"Hadi oyalanmayalım," dedi Adaon. "Fazla vaktimiz yok." Hücrelere bakıp kaşlarını çattı. "Ötekiler nerede?"

"Kim?" diye sordu Emma, Cristina'yı istemeye istemeye bırakarak.

"Mark'la Kieran tabii," dedi Cristina. "Neredeler?"

"Buraya kardeşimi kurtarmaya geldim," diye homurdandı Adaon. "Sizden bana ne?"

Clary durumu kurtarmaya çalıştı. "Çok teşekkür ederiz. Hayatımızı size borçluyuz." Emma'nın titrediğini fark edince kot ceketini çıkarıp ona verdi.

Emma kibarlık edemeyecek kadar çok üşüyordu. "Mark'la Kieran neden burada olsun ki?" diye sordu ceketi giyerken. "Hem sen burada ne arıyorsun, Cristina?"

Adaon koridor boyunca yürüyüp hücrelere baktı. Cristina huzursuzca kıpırdandı. "Dearborn'un sizi bir intihar görevine yolladığını duyduk. Mark, Kieran ve ben Diyar'a sizi kurtarmaya geldik."

"Mark nerede?" diye sordu Julian. Kardeşinin adını duyunca dikkat kesilmişti. "Kalenin içinde ayrıldınız mı?"

"Hayır," dedi Adaon. "Yolda kaçırılmışlar. Kardeşlerimin en kötüsü onları alıkoymuş. Cristina yardım istemek için bana geldi. Oban'ın onları buraya getireceğini tahmin ettim. Ama hapiste olacaklarını sandım." Çenesini sıktı. "Oban her zaman sabırsızdı. Onları doğruca babama götürdü herhalde."

"Taht odasına mı?" diye sordu Emma. Olayların gidişatı onu hafiften sersemletmişti.

"Evet," dedi Adaon. "Oban övgüleri toplamak için acele etmiştir."

"Kieran'ı öldürecekler," dedi Cristina telaşla. "Zaten idamdan kaçtı. Mark'ı da öldürecekler."

"Öyleyse engel olalım," dedi Jace. Kirli yüzüne ve kıtık sakalına rağmen, dakikalar geçtikçe Emma'nın hayran olduğu Jace'e daha çok benziyordu. Emma hep onun gibi olmak istemişti. Jace, Gölge Avcıları'nın en iyi savaşçısıydı.

Adaon ona ters bir bakış fırlattı. "Kendinizi büyük tehlikeye atarsınız, Nefilimler."

"Buraya kardeşin için gelmişsin," dedi Julian ışıl ışıl parlayan gözlerle. "Ben de benimkinin peşinden gideceğim. Bizi ancak kaba kuvvetle durdurabilirsin."

"Hep birlikte gitmeliyiz," dedi Clary. "Ancak güç birliği yaparsak Kral'ı durdurabiliriz."

"Hangi güçten söz ediyorsun?" diye gürledi Adaon. "Burada hiçbiri işe yaramaz."

"Yanılıyorsun," dedi Jace ve elindeki cadı ışığı parladı. Parmaklarının arasından süzülen beyaz ışık çevrelerini aydınlattı. Cristina'nın ağzı beş karış açık kaldı. Adaon bile tüm peri tepkisizliğine rağmen, yüz kaslarından bir ikisini hafifçe oynattı.

"Güzel," dedi. "Ama kalede aptal gibi dolanıp muhafızlara yakalanmaya hiç niyetim yok. Düşün önüme. Esirlerim gibi davranacaksınız."

"Kral'a götürülen tutsaklar gibi mi?" Julian bu fikirden hoşlanmışa benzemiyordu.

"Korkmuş gibi yapacaksınız," dedi Adaon kılıcını çekerek. "Zaten korkmanız gerek."

Diana, Gard'daki hapishanelerden birine tıkılmayı bekliyordu. Ama son derece lüks döşenmiş bir odaya alındı. Yerde bir Türk halısı seriliydi ve taş şöminede alevler oynaşıyordu. Ateşin önünde iki kadife koltuk vardı. Diana birine oturdu ve pencereden İdris'in çatılarına baktı.

Aklı Gwyn, Emma ve Julian'la meşguldü. Gwyn'i tehlikenin göbeğine yollamıştı. Vahşi Av'ın liderinin iki Gölge Avcısı'nı bulmak için Diyar'ın altını üstüne getireceğini de nereden çıkarmıştı ki?

Emma ve Julian'ı düşündüğünde ise kulaklarında iki kelime yankılanıyordu.

İntihar görevi.

Horace Dearborn elinde gümüş bir çay tepsisiyle içeri girdi. *Bunu da mı görecektik,* diye söylendi Diana içinden. Horace tepsiyi aralarındaki sehpaya bırakıp oturdu.

"Diana Wrayburn," dedi. "Ne zamandır seninle baş başa konuşmak istiyordum."

"İstediğiniz zaman beni Gard'a davet edebilirdiniz. İlla tutuklatmanız gerekmezdi."

Horace derin bir iç çekti. "Bu şekilde olduğu için üzgünüm. Ama perilerle flört ederek Soğuk Barış'ın kurallarını çiğnedin. Ama ben..." Durup Diana'yı baştan aşağı süzdü. "Özgür ruhlu kadınlardan hoşlanırım."

Diana hafifçe ürpererek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Jia nerede?"

Horace demliğe uzandı. Yavaş ve hesaplı hareketlerle ikisine

de çay koydu. "Meclis Başkanı'mız Konsey'in onayıyla şimdilik ev hapsinde. Perilerle ilişkileri incelenene kadar orada kalacak."

Diana bunu beklemesine rağmen sarsıldı. "Ve Ölümcül Kılıç yeniden dövüldüğünde mahkemeye çıkarılacak," dedi.

Horace hevesle başını salladı. "Kesinlikle." Demliği bıraktı. "Onun açısından talihsiz bir durum tabii. Seni de aynı son bekliyor, Diana. Tabii benimle uzlaşırsan, bir istisna yapabilirim."

"Ne tür bir uzlaşma?"

Horace uzanıp fincanlardan birini ona verdi. "Gelecek Konsey toplantısı farklı olacak. Zira Konsey Meclis Başkanı olmadan önemli kararlar almak durumunda kalacak. Güç değişimi her zaman kargaşa yaratır."

Diana onu buz gibi bakışlarla süzdü.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi Horace, "toplantıda benim yanımda yer alman elimi güçlendirir." Sesi dostçaydı ama gözlerinden kurnazlık akıyordu. "İnsanları etkileyebilen bir yapıya sahipsin. Los Angeles Enstitüsü, New York Enstitüsü ve daha birçoğu seni dinler. Penhallow'dan sonraki Meclis Başkanı olmamı desteklersen, buna itiraz edeceklerini sanmıyorum."

"İnsanlar beni dinliyor, çünkü inandıklarımı savunmaktan asla vazgeçmeyeceğimi biliyorlar. Çünkü dürüstüm ve inanmadığım bir şeyin arkasında durmam. Senin iyi bir Meclis Başkanı olacağına inanmıyorum, Dearborn."

"Son sözün bu mu?" Yüzündeki sahte sevimlilik kayboldu. "Sence ben senin değerlerine ne kadar değer veriyorum, Diana Wrayburn? Madem anlamadın, daha açık konuşayım. Ya yanımda yer alırsın ya da sırrını Konsey'e söylerim."

Diana'nın boğazı düğümlendi. "Hangi sır?"

Horace amansız bir ifadeyle ayağa kalktı. "Dediğin kadar dürüst olmadığını biliyorum, Diana. Yıllardır Los Angeles Enstitüsü'nün lideri olmayı reddediyorsun. Orayı bir delinin yönetmesine izin verdin, çünkü içinde bir gölge taşıyorsun. Ben bunun ne olduğunu biliyorum. Bangkok'ta tıpkı bir ölümlü gibi, özel bir tedavi gördüğünü biliyorum."

Diana şaşkınlık ve öfkeyle taş kesildi. Horace bunu nasıl öğrenmişti? Hızla aklını çalıştırdı. Konsey bir Gölge Avcısı'nın ölümlü doktorlara muayene olduğunu ve bazı testler için kan verdiğini öğrenirse suçunun tanımı belliydi: Vatan hainliği. Catarina bütün sıra dışı test sonuçlarını yok etmişti ama Horace onu yine de suçlayacaktı.

"Seni uyarmalıyım," dedi Horace. "Bu bilgiyi sonuna kadar kullanırım. O çok sevdiğin Blackthorn'ları bir daha asla göremezsin. Diğer vatan hainleriyle birlikte bir hücrede çürüyüp gidersin. Ama..."

"Ne?" diye mırıldandı Diana rüyada gibi.

"Toplantıda yanımda durup Jia'nın görevi için yetersiz olduğunu söylersen ve beni desteklersen işler değişir."

Diana kendini bir teleskopun ters tarafından bakıyormuş gibi hissediyordu. Tepesinde dikilen Horace'ı minicik görüyordu. "Anladım," dedi.

"Bana arka çıkacak mısın?"

"Evet." Ayağa kalktı. Üstü başı yırtık pırtık ve leş gibiydi. Zara'yla arkadaşlarına direnmeden teslim olmalarına rağmen, kötü muamele görmüşlerdi.

Horace ağzını açtı. Belki de onu götürmeleri için muhafızlara seslenecekti. Diana düşündüğünden de hızlı hareket ederek engizitörün belindeki kılıcı aldı ve savurdu.

Horace çığlığı bastı. Hâlâ bağırarak geriye doğru sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü. Cübbesi kızıla boyanmıştı. Kolu vücudunun yanında gevşekçe sallanıyordu.

Muhafızlar odaya daldı. Ama Diana pencereyi açmıştı bile. Çatıya çıktı ve az kalsın, aşağı yuvarlanıyordu. Son anda kiremitlere tutundu.

Muhafızlar penceredeydi. Diana koşmaya başladı. Aşağı atlamaktan başka çaresi yoktu. Düşüşünü yavaşlatacak, uygun bir yer bulmaya çalıştı. O sırada, iblis kulelerinin önünden bir gölge geçti. Nal sesleri duydu ve anladı.

Muhafızlar çatıya çıkarken, Diana aşağı atladı.

"Diana!" Gwyn, Orion'u döndürüp onu yakalamak için atıldı. Diana pat diye kucağına düştü. Kollarını Gwyn'in boynuna doladı. Güçlü eller beline yapıştı. Diana son kez arkasına baktı. Muhafızlar onları şaşkın gözlerle izliyordu. Orion, Gard'ı arkasında bırakarak gecenin karanlığına atıldı.

Dru, *Katil Arılar*'ın ortasında televizyonu kapadı. En sevdiği dandik filmlerden birini yarıda bırakması oldukça sıra dışı bir davranıştı. Arıların insanları sokarak öldürdüğü sahneleri izlerken takmak için Venice Beach'ten arı şeklinde bir çift altın küpe bile almıştı.

Ama içi kıpır kıpırdı. Hem de yerinde duramayacak kadar. Kafeden çıktığında hissettiklerini düşündükçe heyecanlanıyordu. Ty ve Kit'le ekip olup planlar yapmak hiç tahmin etmeyeceği kadar eğlenceliydi.

Kanepeden kalkıp çıplak ayaklarıyla koridora çıktı. Bir ayağının tırnaklarını neon yeşiline boyamıştı. Ama diğer ayağına oje sürmekle uğraşmak içinden gelmemişti. Livvy'yi bulup

onunla yatağına uzanmak ve eski insan dergilerini karıştırmak istiyordu.

Dru'nun kederi sürekli değişiyordu. Bazen sabit bir kalp ağrısıydı. Bazen de etine kor iğneler batıyormuş gibi canını yakıyordu. Julian, Emma ve hatta Mark'la bile bunu konuşabilmeyi nasıl da isterdi. Ama üçü de yoktu. Büyük merdivenin başında Sığınak'tan gelen sesleri duydu. Helen'ınki yumuşak ve anlayışlı, Aline'inki sert ve otoriterdi. Dru işleri olmasa bile onlardan biriyle dertleştiğini düşünemiyordu.

Bu gece arabanın arkasında, çöl rüzgârı saçlarını savururken, Kit ve Ty'la ne çok gülmüştü. Esintiyle birlikte beyaz zakkumların kokusu Hollywood'un ta ortasına kadar sürüklenmişti. Bu gece Dru'nun içini bir şeyler yapma telaşıyla doldurmuştu.

İkizlerin odalarına gelmişti. Ty'la Livvy'nin odaları karşılıklıydı. Livvy'ninkinin kapısı İdris'ten döndüklerinden beri sımsıkı kapalıydı.

Dru elini kapıya uzattı. Ahşapta ablasının kalp atışlarını duyabilecekmiş gibi bekledi bir an. Livvy bir keresinde bu kapıyı kırmızıya boyamıştı. Dru yer yer kalkan boyayı avucunda hissetti.

Bir korku filminde olsaydı, Livvy yarı çürümüş elleriyle kapıyı delip boğazına yapışırdı. Bu fikir onu ürkütmedi bile. Belki de korku filmlerini bu yüzden seviyordu. Ölüler asla ölü kalmıyordu ve yaşayanlar yas tutmaya vakit bulamayacak kadar meşguldü. Aptal aptal ıssız ormanlarda ya da mezarlıklarda geziniyorlardı.

Dru, Ty'ın kapısına doğru yürüdü. İçeriden müzik sesi geliyordu. Kapıyı tıklattı ama cevabı duyamadı. Bunun üzerine, kapıyı usulca itti ve donup kaldı.

Radyo açıktı. Chopin çalıyordu. Ama Ty orada değildi. Bütün camlar sonuna kadar açıktı. İçeri buz gibi bir rüzgâr doluyordu. Dru en büyük pencereyi kapamak için koştururken az kalsın yere kapaklanıyordu. Aşağı baktığında, Ty'ın her zaman konularına ve renklerine göre dizdiği kitaplarının odanın dört bir köşesine dağıldığını gördü. Çalışma masasının iskemlesi paramparça olmuştu. Kıyafetleri her yerdeydi. Çarşafında ve yastıklarında kurumuş kan izleri vardı.

Ty! Ah, Ty!

Dru çabucak odadan çıktı, kapıyı çarpmadan kapamak için elinden geleni yaptı ve eski filmlerdeki bir canavar tarafından kovalanıyormuşçasına koşmaya başladı.

Hapishanenin girişinde durdular. Emma'nın daha önce gördüğü muhafız tahta sandığın üzerinde ölü yatıyordu. Adaon suratını buruşturarak mızrağının ucuyla onu kenara itti. Ceset küt diye kanlı taşların üzerine düştü. Adaon diz çöküp sandığı açtı.

Emma önce şaşırdı ama sonra Adaon'un niyetini anladı. Sandık silah doluydu. Kılıçlar, hançerler ve yaylar vardı. Emma Atlılar'ın ondan aldığı kılıcı hemen tanıdı. Julian'ınki de oradaydı. Başını uzatıp baktı ama madalyonu göremedi.

Adaon sandıktan birkaç tane kılıç çıkardı. Jace birini almak için elini uzattı.

"Gel babacığına."

Emma'nın bir anlığına dikkati dağıldı. "Seni sakallı görmeye alışamadım."

Jace yanağına dokundu. "En az bir haftalık. Bence daha erkeksi oldum."

"Nefret ettim," dedi Emma.

"Ben beğendim," diye atıldı Clary bütün sadakatiyle.

"İnanmam," dedi Emma. Adaon'a elini uzattı. "Benimkini versene. Jace onunla tıraş olabilir."

Adaon onları öfkeyle süzdü. "Tutsak olduğunuzu unuttunuz mu? Hiçbiriniz silah taşıyamazsınız. Bunlar bende kalacak." Kılıçları omzuna attı. "Yürüyün."

Adaon'un önüne geçtiler ve nemli tünellerde yürümeye başladılar. Julian düşüncelere dalmıştı. Emma onun duygularını merak etti. Julian ailesine tapardı ama şimdi farklı hissettiğini söylemişti. Bu, Mark için endişelenmediği anlamına mı geliyordu?

Emma, Cristina'ya yaklaştı. "Adaon'u nasıl buldun?" diye fısıldadı. "Pabuçlarının yakut topuklarını tokuşturup Unseelie Kralı'nın en seksi oğluna gitmek istediğini mi söyledin?"

Cristina gözlerini devirdi. "Adaon'u Londra'da Kieran'la gördüm," diye fısıldadı. "Kieran'ı önemsiyor gibiydi. Risk aldım."

"Ona nasıl ulaştın?"

"Sonra," dedi Cristina ve yanakları kızardı. "Ayrıca en seksi Unseelie prensi, Kieran."

Emma gözlerini Adaon'un kaslı kollarında gezdirdi. "Kieran'ı Scholomance'te sanıyordum."

Cristina iç çekti. "Çok şey kaçırdın. Hepsini anlatacağım."

"Kurtulduğumuzda mı?" dedi Emma. "Benim de sana anlatacaklarım var."

"Sessiz olun!" diye gürledi Adaon. "Bu kadar gevezelik yeter!"

Yeraltı tünellerinden çıkmışlardı. Seelie ve Unseelie perileri kalenin koridorlarında koşuşturuyordu. Bir Kırmızı Başlıklı yanlarından geçerken Adaon'a sırıttı.

"Elinize sağlık, prensim."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Adaon. "Bir de çenelerini kapasalar harika olacak!"

Cristina'yla Emma'yı ateş püsküren gözlerle süzdü.

"Onu hâlâ seksi buluyor musun?" diye fısıldadı Cristina.

"Hem de nasıl!" dedi Emma. İçinde bulundukları tatsız duruma rağmen içinden kıkırdamak geliyordu. Cristina'ya kavuştuğu için mutluydu. "Buradan kurtulacağız. Eve döneceğiz ve birbirimize her şeyi anlatacağız."

"Yeter!" diye bağırdı Adaon. "Ayrılın bakalım." Emma kös kös Clary'nin yanına döndü. Kulenin daha az kalabalık bir kanadına gelmişlerdi. Süslü kapılara bakılırsa burada saraylıların daireleri vardı.

Clary yorgun görünüyordu. Üstü başı kan içindeydi.

Emma, Adaon'a çaktırmadan Clary'ye fısıldadı. "Nasıl yakalandınız?"

"Mannan Atlıları," dedi Clary. "Ash'i korumakla görevlendirilmişler. Savaşmaya çalıştık ama burada bizim dünyadakinden daha güçlüler." Emma'ya yan yan baktı. "Birini öldürdüğünü duydum. Çok etkileyici."

"Cortana'nın marifeti," dedi Emma.

"Doğru silahın gücü tartışılmaz. Bazen Heosphoros'u öyle özlüyorum ki. Onu avucumda hissetmeyi."

Heosphoros da Cortana gibi, efsanevi silah ustası, Demirci Wayland tarafından dövülmüştü. Bütün okul çocukları Clary'nin kılıcı Edom'a götürüp onunla Sebastian Morgenstern'i öldürdüğünü ve bu ünlü kılıcın onun yangınında kül olduğunu bilirdi.

Clary, Sebastian'ı mı düşünüyordu? Emma dayanamadı. "Ash babası gibi olmak zorunda değil," diye fısıldadı. "O daha

çocuk. Büyünce iyi bir adam olabilir."

Clary acı acı gülümsedi. "Demek seni de ele geçirdi?"

"Ne?"

"Halkından mutlak sadakat görecek, mükemmel bir lider. Kral, Ash'i şimdiden dönüştürdü. Kanını kullanarak onu İlk Vâris'e benzetmeye çalışıyor. Onunla konuşurken onu korumak istemedin mi?"

"Evet, ama..."

"Prens Adaon!" diye bağırdı kaba bir ses. Emma başını kaldırdığında taht odasını koruyan muhafızları gördü. Liderlerinin başlığı ve üniforması diğerlerininkinden daha kanlıydı. "Neler oluyor?"

"Kral'a mahkûmları getirdim," diye gürledi Adaon.

"Bunlar bir hafta önce yakalandı," dedi adam, Jace'le Clary'yi işaret ederek.

"Biliyorum. Ama bu üçünü hapishanede onları kurtarmaya çalışırken yakaladım." Cristina, Julian ve Emma'yı gösterdi. "Kahrolası Nefilim casuslar. Sözümona Kral'a söyleyecekleri varmış. Sürüngen hayatları karşılığında bilgi satmak istiyorlar."

"Sürüngen mi?" diye mırıldandı Julian.

"Bekleyin," dedi Kırmızı Başlıklılar'ın lideri. Kemerli kapıdan girdi. Döndüğünde pis pis sırıttı. "Girebilirsiniz, Prens Adaon. Babanız sizinle görüşecek. Bu aile buluşması onu fazlasıyla memnun edermiş."

Aile buluşması. Kral sadece kendini de kastediyor olabilirdi tabii. Ama belki de Kieran'la Mark'tan söz ediyordu.

Julian sessiz de olsa en azından bir tepki verdi. Hayali bir bıçağın sapını kavrar gibi elini yumruk yaptı. Gözlerini karanlık girişten bir an olsun ayırmıyordu.

"Teşekkürler, General Kış," dedi Adaon ve sözde tutsaklarını içeri doğru itti.

Emma için taht odasına bütün gözlerin onları göreceğini bilerek girmek hiç kolay değildi. Görünmezlik iksiri içtiğinde bile, boğazı kurumuştu. Ama şimdi kalbi küt küt atıyor, elleri ayakları karıncalanıyordu.

Seelie Kraliçesi'nin durmaksızın değişen taht odasının aksine, Kral'ınki aynıydı. Bir duvarı kaplayan dev gibi kapı rüzgârlı bir çöl manzarasını gözler önüne seriyordu. Ağaçlar yardım dilenmek için uzanan iskelet ellerini andırıyordu. Sarı çöl ışığı odayı tuhaf bir tona boyamıştı. Sanki görünmez alevlerin ortasında dikiliyorlardı.

Kral tahtındaydı. Bir gözü kıpkırmızı parlıyordu. Mark'la Kieran da oradaydı. Etrafları Kırmızı Başlıklılar'la çevriliydi. Mark'ın elleri kelepçeliydi. Kieran diz çökmüştü. Bileklerine bağlı zincir taş zeminde gevşekçe duruyordu. Onları gördüklerinde Mark önce rahat bir nefes aldı. Ama sonra bariz bir şekilde panikledi. Kieran'ın alnı kanıyordu.

Dudakları tek bir kelimenin şeklini aldı: *Cristina.*

Cristina hafifçe inleyince, Emma arkadaşının bileğini yakaladı. Ama hareket edecek hali yoktu zaten. Şoktan donup kalmıştı.

Ama Julian, Cristina'nın aksine, ileri atıldı. Adaon son anda onu geri çekti. Emma, Julian'ın Ty'ı koruma içgüdüsüyle ilgili sözlerini hatırladı. Belli ki aynısını Mark için de hissediyordu. Adaon dönüp Jace'e bir şeyler söylerken, Julian hâlâ debeleniyordu. Jace kolunu öne uzattığında pazusundaki Güç mührü parladı. Julian'ı sımsıkı tutarak etkisiz hale getirdi.

"Dizginleyin şunu, yoksa fena olur!" diye gürledi Kış.

Mızrağını Julian'a doğrultmuştu. Kırmızı Başlıklılar'ın birkaçı Kral'la Adaon'un esirleri arasında girdi.

Julian kin dolu gözlerini iskelet sırıtışıyla ona bakan Kral'a dikmişti. "Bravo, Adaon," dedi Kral. "Esirlerin kaçma girişimine engel olmuşsun diye duydum."

Mark'ın omuzları çöktü. Kieran babasını nefretle süzüyordu.

Kral ona döndü. "Sırtını kimlere dayadığını görüyor musun, oğlum? O pek sevgili arkadaşların artık benim esirim. Bütün umutların tükendi. Adaon, getir şunları."

Adaon, Emma'yla ötekileri kılıcının ucuyla dürttü. Emma göğsünün sıkıştığını hissetti. Unseelie Kralı'nın huzuruna son çıkışında Kral onun kalbine bakıp en büyük arzusunu görmüş ve bunu Emma'yı zehirlemek için kullanmıştı.

"Sen," dedi Kral gözlerini Emma'ya dikerek. "Şampiyonumla dövüştün."

"Ve kazandı," diye atıldı Cristina gururla.

Kral ona aldırmadı. "Bir Atlı'yı öldürdün. Fal. Çok enteresan." Julian'a döndü. "Sen de sarayımı dağıtıp oğlumu rehin aldın. Ellerine kanı bulaştı." Gözleri en son Jace ve Clary'ye kaydı. "Ve sizin yüzünüzden Soğuk Barış'ın acılarını çekiyoruz."

Adaon boğazını temizledi. "Öyleyse neden hâlâ hayattalar, baba? Onları neden öldürmedin?"

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandı Jace. Kolunu göğsüne doladığı Julian koşuya çıkmaya hazırlanan bir atletten farksızdı. Jace onu usulca bıraktı.

"Konsey'e karşı elimde bir koz olsun istiyorum," dedi Kral tahtının kolunu okşayarak. Taşa çığlık atan suratlar oyulmuş-

tu. "Bunlar bizim düşmanımız. Ama Konsey onları kahraman olarak görüyor. Savaşların doğası bu."

"Soğuk Barış bitsin istemiyor muyuz?" diye sordu Adaon. "Mahkûmları Konsey'e iade edersek, bize yeniden pazarlık kapısı açılabilir. Ortak bir noktada buluşma şansımız olabilir. Bizim sandıkları gibi kana susamış canavarlar olmadığımızı görürler."

Kral bir an sessiz kaldı. Yüzü ifadesizdi. Ama Kieran'ın bakışlarındaki ümitsizlik Emma'nın hiç hoşuna gitmedi.

Unseelie Kralı sonunda gülümsedi. "Adaon. Şüphesiz oğullarımın en iyisisin. Kalbin barış özlemiyle yanıp tutuşuyor. Ama asıl barış ne zaman olur söyleyeyim mi? Nefilimler elimizde hepsini yok edebilecek güçte bir silah olduğunu anladığında."

"Ash," diye fısıldadı Emma.

Kral'ın bunu duymasını amaçlamamıştı. Ama Unseelie Kralı ürkünç yüzünü ona çevirdi. İskelet gözünün çukurunda topluiğne ucu kadar ışıklar oynaşıyordu.

"Sen! Buraya gel."

Julian boğuk bir ses çıkardı. Belki Emma'yı durdurmaya çalışıyordu. Ya da başka bir anlamı vardı. Dudağını öyle bir ısırdı ki çenesine kanlar süzüldü. Ama Julian bunun farkında değil gibiydi. Emma onun kanın tadını bile unutmuş olabileceğini düşündü.

Kırmızı Başlıklılar, Emma'nın geçmesi için açıldı. Emma silahsız kendini çıplak gibi hissediyordu. Iarlath onu bir ağaca bağlayıp kırbaçladığından beri hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

Kral elini kaldırdı. "Dur." Emma dediğini yaptı. Damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden sarhoş gibiydi.

Kral'ın üzerine atlayıp onu yumruklamak, tekmelemek, ağzını burnunu dağıtmak istiyordu. Ama buna kalkıştığı anda öleceğini biliyordu. Kırmızı Başlıklılar her yerdeydi.

"İçinizden birinin Konsey'e mesajımı iletmesi gerek," dedi Kral. "Seni seçtim."

Emma çenesini havaya dikti. "İstemem. Ben senin ulağın değilim."

Kral kıkırdadı. "Ben de Atlılar'ımdan birini öldürmeni istemezdim. Ama öldürdün. Bu da cezan."

"Beni burada tutarak cezalandır. Diğerlerini bırak."

"Asilce bir davranış ama aynı zamanda aptalca. Ah, çocuğum. Nefilimler'in bütün bilgeliği bir perinin elindeki küçücük bir meşe palamuduna sığabilir. Daha genç ve bir o kadar da toysun." Öne eğildiğinde göz çukurundaki iğne ışıklar patladı ve bir aleve dönüştü. "Ash'i nereden biliyorsun?"

"Bırakın onu!" Emma bir kadının çığlığıyla arkasına döndü. Ethna'yla Eochaid aralarında Ash'le odaya girdi. Ash'in başında altın tacı yoktu. Huysuz ve öfkeli görünüyordu.

Annabel onların arkasından içeri daldı. "Durun! Bize yeterince eziyet etmediniz mi? Durun, diyorum! Ash benim korumam altında!"

Emma'yı görünce donup kaldı. Gözleri Adaon'a ve bir kez daha hareketlenen Julian'a kaydı. Jace yine Julian'ın omzuna yapıştı.

Annabel gri bir elbiseyle yün bir ceket giymişti. Giysilerinin içinde büzüldü sanki. Sol elindeki orijinal Kara Kitap'ı göğsüne bastırdı.

"Hayır," diye inledi. "İsteyerek yapmadım. Ben..."

Emma boğuk bir hırlama duydu. Az sonra bu sesin Mark'tan

çıktığını fark etti. Zincirler şangırdadı. Annabel onu tanımıştı. Kırmızı Başlıklılar'dan biri mızrağıyla Mark'ın üzerine gitti.

Mark geri geri yürüdü. Ama Emma bunu sırf bileklerindeki zinciri gevşetmek için yaptığını fark etti. Mark ani bir hamleyle zinciri Kırmızı Başlıklı'nın boynuna geçirdi. Adam iki eliyle birden zincire yapışınca mızrak düştü. Bu arada Mark zinciri sertçe çekti.

Muhafız arkadaşlarının arasına uçtu ve hepsi birden yere yuvarlandı. Mark soluk soluğa olduğu yerde dikildi. Gözlerinde amansız bir ifade vardı. Kış'ın bakışları Kieran'a kaydı. Sonra yine Mark'a baktı.

"Bu densizi öldürmemi ister misiniz, Kralım?"

Kral huzurunda böyle bir kargaşa çıkmasına sinir olmuştu belli ki. "Daha sonra öldüresiye dövebilirsiniz. Ama şimdi değil. Muhafızlar! Esirleri nasıl zapt edeceğinizi size ben mi öğreteceğim?"

Annabel hâlâ usulca inliyordu. Bir yandan da Emma, Julian ve Mark'ı korkulu gözlerle izliyordu. Emma bunun çok saçma olduğunu düşündü. Sonuçta hepsi de Kral'ın esiriydi. Annabel tabii ki, arada Ash'i hasretle süzmekten de geri kalmıyordu.

Sadakatin böylesi, diye düşündü Emma. Ash'e bu kadar sıkı bağlanmasına şaşmamak lazımdı.

Kral, Emma'ya bakıp parmaklarını şaklattı. "Adaon'un yanına dön."

Emma öfkeyle tıslayarak diğerlerinin yanına gitti. Ama Kral'ı sinir etmek için ağır ağır yürüdü.

Annabel yeniden inlemeyle bağırma arası bir ses çıkardı. Emma, Julian'a yaklaşıp kolunu tuttu. Parmaklarının altında

Julian'ın kaslarının seğirdiğini hissetti. Kolunu onunkine doladı ve Jace onlara yer açmak için yana kaydı.

Emma, Julian'ın kolundaki paçavraya dokundu. *Livvy ne isterdi, unutma,* diye düşündü. *Kendini öldürtme.*

Kral, Eochaid'e döndü. "Ash'e kılıcını ver, Atlı."

Eochaid irkildi. Onay beklercesine Ethna'ya baktı. Ethna uzun, bronz saçlarını savurarak başını salladı. Mesajı açıktı: *Dediğini yap.*

Eochaid bronz ve altın ışıltılar saçan kılıcı Ash'e uzattı. Çocuk belli ki silah tutmaya alışkındı. Ama bu kadar büyük ve ağır olanlarını değil. Şokla irileşen gözlerini Kral'a dikti.

"Senden Kieran'ın boğazını kesmeni istiyorum, Ash Morgenstern," dedi Kral.

Rol yapmaya bile gerek duymuyor, diye düşündü Emma. Ash'in kim olduğunu bilip bilmememiz umurunda değil.

"Hayır!" diye bağırdı Mark. Kendini Ash'le Kieran'ın arasına fırlattı ama muhafızlar onu yaka paça yoldan çekti. Zaten Mark'a diş biliyorlardı. Ne de olsa onlardan birini yaralamıştı.

Clary inledi. Emma, Cristina'nın soluklarının sıklaştığını duyabiliyordu. Kieran, Kral'ı duymamış gibi, gözlerini boşluğa dikmişti.

"Neden?" dedi Ash titrek bir sesle. Emma onun samimi olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Kraliyet kanı dökmelisin," diye açıkladı Kral. "Ve sarayımda Kieran kadar kolay feda edebileceğim biri yok."

"Pislik herif!" diye bağırdı Mark kelepçelerini zorlayarak.

"Durun ne olur," dedi Annabel. "O daha çocuk."

"İşte bu yüzden şimdi yapmalı. Karanlık Sanatlar daha büyük birini öldürebilir." Eğilip Ash'in gözlerinin içine baktı.

"Kieran her halükârda ölecek," dedi. "Kılıcı kimin tuttuğu önemli değil. Sen yapmazsan onu işkenceyle öldürmelerini emredeceğim. Acıdan uluyacak."

Kieran'ın gözlerini odada dolaştırdı. Onu çaresizlikle izleyen Cristina'ya ve sonra Kırmızı Başlıklılar'ın sıkıca tuttuğu Mark'a baktı.

Ve gülümsedi.

Ash, Kieran'a bir adım yaklaştı. Ağır kılıç elinde gevşekçe sallanıyordu. Kieran nihayet gözlerini ona dikti.

"Yapman gerekeni yap, evlat," dedi yumuşak bir sesle. "Unseelie Kralı tarafından çaresiz bırakılmanın ne demek olduğunu iyi bilirim."

"Nankör!" diye tısladı Kral. "Ash, bitir işini!"

Emma dehşetle Julian'la ötekilere baktı. Çok fazla muhafız vardı. Onlarla başa çıkmaları imkânsızdı.

Birden bir gürültü koptu. Bir Kırmızı Başlıklılar güruhu içeri daldı. Emma yüzlerindeki korkuyu ve birinden kaçtıklarını ancak birkaç saniye sonra fark edebildi. Arkalarından taht odasına biri girdi. Altınlı, kırmızılı, uzun ince bir kadın. Kan rengi saçları sırtına ve omuzlarına şelaleler gibi çağlıyordu.

Seelie Kraliçesi.

Kral'ın yüzünde bir şaşkınlık belirip kayboldu. Onu öfke takip etti. Ash elindeki kılıcı düşürdü. Kraliçe onlara doğru yürüdüğünde Ash, Kieran'dan uzaklaştı.

Emma, Seelie Kraliçesi'ni ilk kez böyle görüyordu. Gözleri ışıl ışıldı ve adeta insani bir şefkatle bakıyordu. Bir gelgit dalgası misali oğluna doğru aktı.

"Hayır!" Annabel yaralı bir hayvan gibi bağırarak Kara Kitap'ı ceketinin içine tıktı ve kollarını uzatarak Ash'e koştu.

Seelie Kraliçesi yumuşacık bir hareketle dönüp elini uzattı. Annabel'in ayakları yerden kesildi ve karşı duvara doğru savruldu. Taşlarda kayıp yere düştüğünde nefes almaya çalışır gibi boynunu tuttu.

Ama Annabel muhafızlara zaman kazandırmıştı. Ash'in etrafını sarmışlardı. Kraliçe yüzü güç ve hiddetle parlayarak onlara doğru yürüdü.

"Ona el süremezsin," dedi Ethna metalik sesiyle. "Bu çocuk Kral'a ait."

"O benim oğlum," diye gürledi Kraliçe. Bakışları iki Atlı arasında gidip geldi. "Siz en kadim sihirlerdensiniz. Unseelie Kralı'nın köpekleri olmaktan daha iyisini hak ediyorsunuz."

Gözlerini Ash'ten güçlükle ayırıp Kral'a baktı. Saçlarındaki ışık kırılmaları minik alevler gibi görünüyordu. "Sahtekâr," dedi. "İttifak vaatlerin rüzgârda savrulan kuru yapraklar kadar değersiz."

Kral, Kara Kitap'ın kopyasını tahtının koluna bırakıp doğruldu. Emma'nın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Periler Kralı ve Kraliçesi karşı karşıyaydı. Tarihi bir âna tanık olmak üzereydiler.

Parmakları bir kılıcın özlemiyle karıncalanıyordu.

"Bütün bunları yaptım çünkü yapmak zorundaydım," dedi Kral. "Çünkü başka kimse cesaret edemezdi! Nefilimler bizim tek ve en büyük düşmanımız. Geçmişte de öyleydiler. Bugün de öyleler. Ama sen onlarla anlaşmalar yapıp barış içinde yaşamaktan gocunmuyorsun." Öfkeyle tısladı. "Onlara vücudunu sunuyorsun!"

Emma'nın ağzı beş karış açık kaldı. "Fazla ileri gitti," diye mırıldandı Cristina'ya.

Kraliçe sırtını dikleştirdi. Hâlâ dal gibi incecikti. Ama kraliçeliğinin kudreti bir lambadan yayılan ışık gibi etrafını sarıyordu. "Elinde bir şans vardı. Sana bir kız evlat verdim. Ama sen bir kadının güçlü olabileceğine inanmadın. Sana bir evladımı daha kurban etmeyeceğim!"

İlk Vâris, diye düşündü Emma.

Kırmızı Başlıklılar'la Atlılar'dan fısıltılar yükseldi. Kral'ın yüzü öfkeyle karardı. Dirseğine kadar gelen, altın zırhlı bir eldiven giydiği elini kuzey duvarındaki portala doğru uzattı.

"Dikkatli bak, haşmetli kraliçem," diye tısladı. Portaldaki görüntü değişmeye başlamıştı. Issız çöl manzarasının kumların arasındaki zehirli girdaplar şimdi açıkça görünüyordu. Gökyüzü pas kızılı ve altın sarısına boyanmıştı.

Emma, Clary'nin inlediğini duydu.

"Başka bir dünyadan bir delik açtım," dedi Kral. "Ana maddesi Nefilimler için zehirli olan bir dünyadan. Bizim topraklarımız ondan korunuyor ve zehir çoktan İdris'e yayılmaya başladı bile."

"Enerji hatları sandıkları çürümeymiş meğer," diye fısıldadı Cristina.

Tekrar portala baktılar. Sahne yine değişiyordu. Şimdi aynı çölün bir savaştan sonraki halini gösteriyordu. Kumlar kan kırmızısına boyanmıştı. Her yerde cesetler vardı. Güneşin altında yanıp kavrulmuşlardı. Arka fondan hayal meyal inlemeler geliyordu.

Jace, Kral'a döndü. "Nedir bu? Burası neresi? Ne yaptın onlara?"

Clary, Emma'nın bileğine yapıştı. "Bu... benim," diye fısıldadı.

Emma portala baktı. Rüzgâr kumları savurduğunda, bir ceset göründü. Üzerinde siyah Gölge Avcısı kıyafeti vardı. Göğsündeki derin yaradan beyaz kemikler fırlamıştı. Kumlara yayılan kızıl saçları kanla ıslanmıştı.

"Rüyam," diye fısıldadı. "Ben de bunları gördüm." Sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı. Emma, Clary'nin ölüsünden gözlerini ayıramıyordu.

Kumlar yine savruldu. Clary'nin ölüsü gözden kayboldu. Jace, "Bu hangi dünya?" diye sordu yine.

"Dua edin de hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmayın," dedi Kral. "Thule toprakları ölümcül ve dünyanıza ölüm yağdıracak. Ash'in ellerinde görüp görebileceğiniz en güçlü silaha dönüşecekler."

"Ya Ash?" diye sordu Kraliçe. "Bütün bunlar onun için nelere mal olacak? Ona büyü yaptığını biliyorum. Daha şimdiden kanını döktün. Onu boynunda taşıyorsun. Sakın inkâr etmeye kalkışma!"

Emma, Kral'ın boynunda asılı şişeye baktı. İçindekini kırmızı bir iksir sanmıştı. Ama değildi. Ash'in boynundaki yarayı hatırlayarak ürperdi.

Kral kıkırdadı. "İnkâr edecek değilim zaten. Ash'in kanı benzersiz. Nefilim, peri ve iblis kanlarının nadide bir karışımı. Ondan güç alıyorum. Ama Kara Kitap'ın bende kalmasına izin verirsen, Ash bundan çok daha güçlü olacak."

Kraliçe suratını buruşturdu. "Bana söz verdin, Kral. Onu bana geri vereceksin."

Kral gerildi. Emma periler hakkında Cristina kadar bilgi sahibi değildi. Ama Kral'ın kitabı şafak sökerken Kraliçe'ye vermeye yemin ettiğini ve buna mecbur olduğunu biliyordu.

"İkimiz de tarifsiz bir güce kavuşacağız. İzin ver, sana göstereyim..."

"Hayır!" Siyah saçlar ve gri yünden oluşan bir yumak Ash'e doğru atıldı.

Ash, Annabel'den kurtulmak için çırpındı. Ama Annabel onu da alıp odanın karşısına doğru koştu. Atlılar peşlerine düşerken, Kırmızı Başlıklılar kapıyı tuttu. Annabel tuzağa düşen vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterdi.

"Çek adamlarını, yoksa adını söylerim!" diye bağırdı. Kral donup kaldı. "Beni öldürsen bile hepsi adını öğrenir!"

Kral boğulur gibi bir ses çıkardı. Kraliçe'nin şaşkın bakışları arasında yumruklarını öyle bir sıktı ki zırhlı eldivenleri yamuldu. Kırılan parçalar etine battı ve parmaklarından kanlar süzüldü.

"Adını mı biliyor?" diye sordu Kraliçe hayretle. "Bu Nefilim senin adını mı biliyor?"

"Atlılar, geri çekilin!" dedi Kral boğuk bir sesle. "Hepiniz çekilin!"

Bütün muhafızlar donup kaldı. Kraliçe başına gelecekleri anlayarak Annabel'e doğru koştu. Ama geç kalmıştı. Annabel Ash'i portala doğru sürükledi ve onunla birlikte içine daldı.

Kalın bir kumaşın yırtılma sesini duydular. Kapı aralandı ve Annabel'le Ash'in üzerine kapandı. Kraliçe son anda durabildi.

Julian nefesini tuttu. Portalın manzarası bir kez daha değişti. Annabel ve Ash rüzgârın kaldırdığı kumların arasında duruyordu. Kraliçe, Ash'e sarılabilecekmiş gibi kollarını öne uzattı.

Emma az kalsın ona acıyacaktı.

Kumlar yine uçuştu ve Ash'le Annabel gözden kayboldu. Kral tahtına yığılıp yüzünü ellerine gömdü.

Kraliçe hızla tahta doğru yürüdü. Yüzü acıyla çarpılmıştı. "İkinci çocuğumu da ölüme yolladın, Gölgelerin Lordu. Bir daha buna asla izin vermeyeceğim."

"Haddini aşıyorsun!" diye gürledi Kral. "Çocuğumuz için fedakârlıkta bulunan bendim!" Yüzünün harap olan tarafını gösterdi. "Senin için çocuk dediğin nedir ki? Kibrini körükleyecek bir oyuncaktan başka bir şey değil!"

Kraliçe, Emma'nın bilmediği bir dilde haykırdı ve korsesinden değerli taşlarla süslü bir hançer çıkararak Kral'ın üzerine atıldı.

"Muhafızlar!" diye böğürdü Kral can havliyle. "Öldürün onu!"

Ama Kırmızı Başlıklılar donup kalmıştı. Kraliçe hançerini hızla indirdi. Kral kendini korumak için kolunu kaldırdı. Bıçak omzuna saplandığında acıyla uludu. Ayaklarının dibine kanlar sıçradı.

Kırmızı Başlıklılar nihayet harekete geçti. Kraliçe'yi yakalamak için koştular. Ama Seelie Kraliçesi gözlerinde tehditkâr pırıltılarla onlara döndü. Atlılar bile ne yapacaklarını şaşırmıştı.

"Şimdi," dedi Adaon.

Fişek gibi atılıp elindeki kılıçları hevesle bekleyen Gölge Avcıları'na dağıttı. Emma birini havada yakalayıp Mark'la Kieran'a doğru koştu. Julian'la Cristina onu izledi.

Kırmızı Başlıklılar duruma çabuk uyanmıştı. Emma ne zamandır bu anı bekliyordu. Kırmızı Başlıklılar'dan biri ona doğru atıldığında en yakın kayaya sıçradı ve yerden sekerek bir başkasının kafasını kesti. Muhafızın boynundan siyaha çalan kızıl kanlar fışkırdı.

Kral oğlunun ne yaptığını anlayınca "Adaon!" diye haykırdı. Ama Adaon kılıcını savurarak Mark'la Kieran'a doğru koşmaya devam etti.

Emma vahşice bir zevkle, *kabul et, Kral,* diye düşündü, *bütün oğulların senden nefret ediyor.*

Bıçağıyla başka bir Kırmızı Başlıklı'nın mızrağını karşılamak için döndü. Jace'le Clary de var güçleriyle savaşıyordu. Julian'la Cristina, Adaon'un arkasındaydı. Mark'la Kieran'ın etrafını muhafızlar çevirmişti.

"Atlılar!" diye bağırdı Kral. "Adaon'u durdurun!"

Eochaid, Adaon'un yolunu kesmek için bir grup Kırmızı Başlıklı'nın üzerinden atladı. Prens'in kılıcı müthiş bir hızla Eochaid'in bıçağını karşıladı. Adaon, Cristina'yla Julian'a Mark'la Kieran'ı kurtarmaları için bağırdı. Tam Eochaid'e dönmüştü ki Ethna kılıcını çekerek onlara doğru atıldı.

Emma bir Kırmızı Başlıklı'nın bacaklarını hedef almak için çömeldi. İçinden Isabelle'in bilekliğine teşekkür etti. Vücudu zayıflasa bile onun sayesinde güçlü darbeler indirebiliyordu. Bacakları kesilen muhafız kanlar içinde yığılırken Jace, Adaon'a yardıma koştu. Kılıcı Ethna'nınkiyle çarpıştı.

Emma o anda çocukken neden hep Jace Herondale olmak istediğini hatırladı. Jace kılıcını suyun üzerinden yansıyan güneş ışığı gibi zarifçe kendi etrafında döndürdü ve Ethna'nın hamlesine şaşılacak bir güçle karşılık verdi. Bu arada Adaon Eochaid'i tahttan uzaklaştırmıştı.

Clary bir kayaya sıçrayıp Emma'nın yanına indi. Nefes nefese kalmıştı. Kılıcı kana bulanmıştı.

"Kırmızı Başlıklılar'ı geri püskürtmeliyiz," dedi. "Benimle gel!"

Emma kılıcını savurarak peşinden koştu. General Kış'ın da aralarında olduğu birkaç Kırmızı Başlıklı, Cristina'yla Julian'ın çevresini kuşatmıştı. Mark'la Kieran'a ulaşmalarını engelliyorlardı.

Emma taht odasındaki kayalıklardan birine çıkıp aşağı baktı. Kral ve Kraliçe tahtın önünde dövüşüyordu. Adaon'la Jace, Atlılar'la mücadele ediyordu. Adaon'un durumu iyi değildi. Omzundaki derin yaradan kanlar süzülüyordu. Clary müthiş bir çeviklikle atlıyor, zıplıyor ve önüne çıkan Kırmızı Başlıklılar'a acımıyordu.

Emma kendini duvara fırlatıp oradan sekti ve Kış'ın üzerine atıldı. Diğer muhafızların sersemlemesinden faydalanarak kılıcıyla havada geniş bir yay çizdi ve mızraklarının uçlarını doğradı. Bir sıçrayışta Kış'la arasına mesafe koyup diğer muhafızların üzerine yürüdü.

"Atlı Fal'i nasıl öldürdüysem," diye tısladı en tehditkâr sesiyle, "sizi de öyle geberteceğim!"

Beklediği tepkiyi almakta gecikmedi. Muhafızlardan birkaçı korkuyla geriledi. Bu da Julian'la Cristina'nın işine geldi. Julian, Mark'ı ayağa kaldırıp kılıcını kelepçeleri tutan zincire indirdi. Demir halkalar Mark'ın bileklerinde kaldı ama en azından elleri serbestti.

Mark kısacık bir an için Julian'ı kucakladı. Emma'nın gözleri doldu ama onları izleyecek vakti yoktu. Dönüp muhafızları tekmelemeye ve biçmeye devam etti. Dünya gümüş, buz ve kandan ibaretti.

Birden Cristina'nın ona seslendiğini duydu.

Buz ateşe döndü. Emma sese doğru koştu. Cristina elinde kırık bir kılıçla dikiliyordu. Kieran hâlâ dizlerinin üzerindey-

di. Kılıcın parçaları bileklerini yere bağlayan zincirin etrafına saçılmıştı.

"Emma..." dedi Cristina ama Emma çoktan kılıcını kaldırmıştı. Belki Cortana değildi ama zinciri kıracak kadar sağlamdı. Serbest kalan Kieran ayağa fırladı. Cristina koluna yapıştı.

"Gitmeliyiz," dedi çılgınca etrafına bakınarak. "Bizi geri götürebilirim."

"Herkesi çağır," diye bağırdı Emma. Kılıcını Cristina'nın eline tutuşturdu. "Ben kitabın kopyasını almaya gidiyorum."

Cristina kılıcı ona geri vermeye çalıştı. "Ne? Nerede ki?"

Ama Emma koşmaya başlamıştı bile. Tahtın basamaklarını çıktı. Kral'ın bağırdığını duydu. Julian da bağırıyordu. Siyah, granit taht karşısında yükseliyordu. Kara Kitap'ın bilgisayar çıktısı sayfaları tahtın kolunda duruyordu.

Emma kitabı aldı ve tam o sırada, Adaon'un acıyla bağırdığını duydu. Eochaid onu büyük bir kayanın kenarına sıkıştırmıştı. Adaon'un tuniği kan içindeydi ve Eochaid'in kılıcı boğazını kesmeye hazır bekliyordu.

"Öldüreyim, Kralım?" diye sordu Eochaid. Odadaki herkes donup kaldı. Cristina eliyle ağzını kapadı. Ne de olsa, Adaon'u buraya getiren oydu. "Oğlunuz bir hain. Sefil hayatına son vereyim mi?"

Kraliçe gülmeye başladı. Kırmızı Başlıklılar onu kollarından yakalamıştı ama hâlâ sırıtıyordu. "Ah, lordum," dedi. "Zatıalinizden nefret etmeyen bir oğlunuz var mı acaba?"

Kral dişlerini göstererek tısladı. "Öldür," dedi Eochaid'e.

Adaon'un kasları gerildi. Emma hızlı düşünmeye çalıştı. Kieran'ın koştuğunu gördü ama Eochaid'e zamanında yetişme-

sine imkân yoktu. Atlı bıçağını bir cellat gibi kaldırdı ve diğer eliyle Adaon'un göğsüne yapıştı.

Emma korkunç bir çığlık duydu. *Adaon,* diye düşündü dehşetle. Hızla basamakları indi ama hayır. Eochaid'in bıçağı hâlâ havadaydı. Şaşkınlıkla arkasına bakıyordu.

Kral dizlerinin üzerine yığılmıştı. Yeleğinin önü kan içindeydi. Kieran'ın eli hâlâ havadaydı. Kral'ın boğazına bir şey saplanmıştı. Bir cam kırığına benziyordu.

Elf fişeği, diye düşündü Emma hayretle. Kieran kolyesini Kral'a fırlatmıştı.

Eochaid'le Ethna, Kral'ın yanına koştu. Yüzleri hayal kırıklığıyla çarpılmıştı. Adaon da babasının yanına gitti. Kieran kıpırdamadı. Ruhsuz bir yüzle Cristina'nın omzuna yaslanmıştı.

Kral elini boğazına götürdü. Elf fişeğini çıkarmak istedi ama sonra eli gevşekçe yana düştü.

"Affet, baba," diye fısıldadı Adaon.

Ethna'nın yüzü bir maskeden farksızdı. Jace ve Clary kan ter içindeydi. İkisinin de suratları allak bullaktı. Emma bin yıldır hüküm süren bir kralın ölüşüne tanık olduğunu düşünerek ürperdi.

Ethna nefretle Kieran'a döndü. "Kral katili!" diye bağırdı. "Baba katili!"

"Sadece Adaon'u kurtarmaya çalışıyordu," dedi Mark. "Kör müsün, Atlı?"

"Asıl sen körsün," diye tısladı Eochaid. "Tahta kendi geçmek istediği için babasını öldürdü."

Kraliçe gülmeye başladı. Sonra da onu tutan Kırmızı Başlıklılar'dan bir hamlede sıyrılıverdi. Adamlardan birkaçı bağırarak yere düştü. Avuçları yanmış, parmakları kopmuştu.

"Gördün mü bak?" dedi Seelie Kraliçesi alayla. "Daha şimdiden önüne kemik atılan itlere döndüler." Kral'ın ağzının kenarlarından kanlar süzülüyordu. Gözleri belermiş, akları ortaya çıkmıştı.

Unseelie Kraliçesi birden atılıp Adaon'un koluna yapıştı. Saçları etraflarını sararak dalgalanırken, Adaon şok ve acıyla bağırdı. Kraliçe yerde yatan Kral'a sırıttı.

"Mademki sen benim oğlumu çaldın, ben de seninkini çalıyorum."

Ve Adaon'la birlikte gözden kayboldu. Kral ızdırapla uluyarak zırhlı elleriyle yerleri tırmaladı. Tacı kafasından düştü. Bir şeyler söyledi. Belki Kraliçe'nin adını haykırmaya çalışıyordu. Ya da Adaon'unkini. Hatta belki de Kieran'ın ismini. Emma bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Kral'ın vücudu kaskatı kesildi. Eochaid'le Ethna aynı anda haykırdı.

Unseelie Kralı artık hiç kıpırdamıyordu. Ama kanı yılankavi yollar halinde taşların arasına süzülüyordu. Kırmızı Başlıklılar dehşetle çarpılan yüzleriyle cesetten uzaklaştı.

Kış, Emma'ya doğrulttuğu mızrağını indirdi. "Kral öldü! Kral Arawn öldü!" diye bağırdı. Artık yaşamadığı için gerçek adını söylemekte sakınca görmemişti.

Kış hariç bütün Kırmızı Başlıklılar bir kan denizi gibi taht odasından koridora aktı. Cristina diğer Gölge Avcılarına sesleniyordu. Mark'ın elini tutup iyice sersemlemiş görünen, Kieran'ı yanına çekti. Jace'le Clary kayalıkların üzerinden atlayarak onlara doğru koştu. Julian biraz ilerideydi. Kral'ın ölüsü alev aldığında, Emma koşmaya başladı.

Son kez omzunun üzerinden baktı. Kral yanıyordu. Kanının döküldüğü yerler de öyle. İrili ufaklı alevler taş zemini çıra gibi

tutuşturmuştu. Kral'ın cesedi daha şimdiden onların ardında kaybolmuştu.

Birden dumanların arasından biri çıktı.

Ethna'ydı. Baştan aşağı bir silah gibi parlıyordu. Bronz zırhında tek bir kan ya da is lekesi yoktu. Metalik gözlerinde tehditkâr pırıltılar oynaşıyordu. "Kral'a bağlılığım da onunla birlikte öldü," diye tısladı. "Bizden kardeşimizi aldın. Seni sağ koyar mıyız sanıyorsun?"

Bununla birlikte Emma'nın üzerine atıldı. Emma'nın kılıcı olmadığından Ethna'nınkini karşılamak için Kara Kitap'ın kopyasını kaldırdı. Ethna onu ortadan ikiye biçti. Kitabın sayfaları yere yağmur gibi yağdı ve anında alevlere teslim oldular.

Emma, Clary'yle diğerlerinin ona seslendiğini duyabiliyordu. Birden belki de onu göremediklerini fark etti. Sonuçta etrafta çok duman vardı.

Ethna ona bir kere daha saldırdı. Emma kendini yere atıp yuvarlandı. Ama Ethna peşini bırakmıyordu. Kılıç her darbede taş zeminde daha da derin bir oyuk açıyordu.

Emma nefes almakta güçlük çekiyordu. Dizlerinin üzerine kalktığında, Ethna'nın ağır botu omzuna indi. Vahşi Atlı onu bir itişte yere serdi.

"Geber, kaltak!" diye bağırdı kılıcı kalbine saplamaya hazırlanarak.

Emma onu engelleyebilecekmiş gibi ellerini uzattı. Ethna gülerek kılıcı indirdi.

Ve Emma kılıcın havada yana doğru savrulduğunu gördü. Hayretle doğruldu.

Julian.

Ethna'nın sırtına binmiş, elindeki bir şeyi ona saplıyordu. Emma onun Simon'ın verdiği demir heykelcik olduğunu anlayınca şaşırdı. Ethna çığlık çığlığa bağırarak, demirden kaçmak için kıvranıyordu. Emma arkasına baktı. Yangın giderek şiddetleniyordu. Kayalıklar kızgın kömürler gibi parlıyordu. Birden can acısıyla irkildi. Bir kor ceketinin koluna yapışmıştı. Emma kot ceketi çıkarıp yere attı ve yanan yeri üzerine basarak söndürdü. *Üzgünüm Clary.*

Dumanların arasında arkadaşlarını hâlâ hayal meyal görebiliyordu. Portalın yüzeyi eriyen cam gibi dalgalanıyordu.

"Julian!" diye bağırdı elini uzatarak. "Bırak onu! Diğerlerine yetişmeliyiz!"

Julian başını kaldırdığında gözleri öfkeyle parlıyordu. Ethna acıyla bağırarak elinden kurtulmaya çalıştı. Julian onu bırakıp Emma'ya doğru koşmaya başladı. Birlikte Cristina'nın sesine yöneldiler. Emma, Mark'ınkini de duyabildiğini hayal etti.

Birden yerden bir ateş duvarı yükseldi. Yanından dolaşmak için koştukları sırada, Emma inledi. Ethna'yla Eochaid onlara doğru yürüyordu. Ethna kanlar içinde ve çok öfkeliydi. Eochaid'in gözlerinde ölümcül pırıltılar yanıp sönüyordu.

Atlılar burada güçlerinin merkezindeydi. Emma ve Julian ise onların aksine, aç, yorgun ve perişan haldeydi. Emma büyük bir umutsuzlukla bağırdı.

"Cristina! Cristina, gidin buradan! Hadi!"

Julian kolunu yakaladı. "Tek çare var."

Gözleri duvara kaydı. Emma önce duraksadı, sonra başını salladı. Atlılar kılıçlarını çekerken koşmaya başladılar.

Emma onların şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla dolu bağrış-

malarını duydu. Umursamadı. Portal siyah bir pencere gibi önlerinde duruyordu.

Emma ona ulaştığında Julian'ın elini sıkıca kavradı ve birlikte portala daldılar.

Diego ne zamandır bu çıplak hücrede olduğunu bilmiyordu. Kaldığı taş odacığın penceresi yoktu ve zaman kavramını çoktan yitirmişti. Rayan'la Divya'nın da aynı hapishanede olduğunu biliyordu ama hücrelerin kalın, taş duvarları birbirlerini duymalarını engelliyordu.

Koridorda ayak sesleri yankılandığında, acınası bir sevince kapıldı. Fakat gelen, günde iki kere ona basit ve lezzetsiz yemekler getiren muhafız değildi. Zara yüzbaşı üniforması içinde karşısına dikildi. Diego ondan küçümseyici bakışlar beklerdi ama yüzü tuhaf bir şekilde ifadesizdi. Cortana kemerindeki kılıfındaydı. Zara bir köpeğin başını sever gibi, sapını okşuyordu.

"Sevgili nişanlım," dedi. "Nasılsın? Rahatın yerinde mi?"

Diego cevap vermedi. Lejyon'un taktığı Sessizlik mühürleri toplantıdan hemen sonra çıkarılmıştı. Ama bu Zara'yla konuşacak bir şeyi olduğu anlamına gelmiyordu.

"Düşünüyorum da," diye devam etti Zara, "kartlarını biraz daha akıllıca oynasaydın, şimdi benimle Gard kulesinde yaşıyor olabilirdin."

"Nefret ettiğim biriyle olmayı buraya tercih edeceğimi de nereden çıkardın?" dedi Diego sertçe.

Zara hafifçe irkildi. Diego bu tepkiye şaşırdı. Birbirlerinden nefret ettiklerini biliyordu şüphesiz.

"Benden nefret etmek için ne bir sebebin var ne de buna

hakkın," dedi Zara. "Asıl ihanete uğrayan benim. Ne güzel, evlenmek için uygun bir adaydın. Ama şimdi bir vatan hainisin. İyi ki evlenmemişiz. Yoksa kendinle birlikte benim de şerefimi iki paralık edecektin."

Diego başını duvara yasladı. "Harika," dedi öfkeyle. "Benden her şeyimi aldın. En azından artık seni seviyormuş gibi davranmak zorunda değilim."

Zara çenesini sıktı. "Hiçbir zaman benimle evlenmek niyetinde olmadığını biliyordum. Sadece o asi kardeşin için zaman kazanmaya çalışıyordun. Yine de seninle bir anlaşma yapacağım. Şu peri yadigârının hâlâ Jaime'de olduğunu iddia ediyorsun ve biz onu istiyoruz. Mutlaka devletin korumasında olması gerektiğine inanıyoruz." Dudakları çirkin bir sırıtışla kıvrıldı. "Bize yerini söyle, seni affedeyim."

"En ufak bir fikrim yok," dedi Diego. "Ha, bir de... şu kılıcı taşımak seni Emma Carstairs yapmaz."

Zara'nın gözleri öfkeyle parladı. "Keşke bunu hiç söylemeseydin. Ya da her şeyini elimden aldığımı. Ben hâlâ kaybedeceğin çok şey olduğunu düşünüyorum." Başını çevirdi. "Milo? Mahkûmu getir."

Gölgeli koridorda bir hareketlenme oldu. Hücrenin kapısı açıldı. Diego içeri itilen kişiyi görmeye çalıştı.

Yeni gelen homurdanarak yere otururken, Milo kapıyı kapadı. Diego'nun yüreği hop etti. Yüzündeki kan ve morluklara, çatlak dudaklarına ve yanağındaki yanık izine rağmen, küçük kardeşini nerede görse tanırdı.

"Jaime!" diye inledi.

"Peri yadigârı hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor," dedi Zara. "Ama Ölümcül Kılıç olmadan da gerçeği söylemesi-

ni sağlayamıyoruz. Bu durumda geriye bir tek seçenek kalıyor. Yalancılar ve hainlerle başa çıkmak için eski, ama her zaman işe yarayan bazı yöntemlerden faydalanacağız." Parmak uçlarını Cortana'nın sapında gezdirdi. "Ne demek istediğimi anlamışsınızdır eminim."

"Jaime," dedi Diego yine. Tavanın alçaklığından ayağa kalkamıyordu. Emekleyerek kardeşinin yanına gitti ve ona sarıldı.

Jaime yarı baygın halde başını omzuna dayadı. Gözleri balon gibi şişmişti. Üstü başı kan içinde ve yırtık pırtıktı. Diego'nun kalbi buz kesti. Kim bilir altlarında ne korkunç yaralar gizliydi?

"*Hola, hermano,*" diye fısıldadı Jaime.

"Peri aletinin yeri konusunda engizitörle yaptığı tartışmalarda bir hayli heyecanlandı," dedi Zara. Şimdi gülüyordu. "Muhafızlara da onu yatıştırmak düştü. Ama kazara biraz canını yakmışlar. Doğru düzgün tıbbi bir tedavi göremediği için yaraları iltihap kaparsa yazık olur."

"Bana bir stel ver," diye tısladı Diego. Hayatında hiç kimseden o anda Zara'dan ettiği kadar nefret etmemişti. "Bir *iratze*'ye ihtiyacı var."

"Peri yadigârını verirsen tabii. Neden olmasın?"

Diego bir şey demedi. Eternidad'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Jaime onu korumak için bunca eziyete katlanmıştı. Kardeşine daha sıkı sarılıp dudaklarını mühürledi. Zara'dan merhamet dilenmeyecekti.

"Hayır mı?" diye sordu Zara yılışık bir sesle. "Sen bilirsin. Belki kardeşin ateşten sanrılar görmeye başladığında fikrin değişir. Beni istediğin zaman çağırtabilirsin, hayatım."

Manuel peşinde Oban'la taht odasına girdi.

Yine pis pis sırıtıyordu. Bazılarına söylediği gibi, yüzünün doğal ifadesi buydu. Başka türlüsü elinden gelmiyordu. Ama karmaşadan hoşlandığı da bir gerçekti ve şu anda tam anlamıyla yer yerinden oynuyordu.

Taht odası yanmıştı. Duvarlar ve zemin isle kaplıydı. Hava kan ve kükürt kokuyordu. Kırmızı Başlıklılar'ın cesetleri yerlere saçılmıştı. Biri pahalı görünüşlü bir goblenle örtülüydü. Karşı duvardaki portaldan kırmızı ay ışığının aydınlattığı bir kumsal görünüyordu.

Oban dilini şaklattı. Manuel bunun peri dilinde şaşkınlık ifadesi olarak kullanıldığını öğrenmişti. İnsanların bu tür durumlarda ıslık çalmalarıyla aynı anlama geliyordu. "Ne olmuş burada? Meşhur partilerimden birinin sonrasına benziyor."

Manuel üzeri goblenle örtülü kabartıyı ayağıyla dürttü.

"Dışarısı kaçan Seelie perileriyle dolu," dedi Oban. "Kraliçeleri ortadan kaybolmuş. Manuel, bir açıklama bekliyorum. Babam nerede?"

Kırmızı Başlıklılar'ın komutanı Kış yanlarına geldi. Baştan aşağı kan ve küle bulanmıştı. "Prens," dedi "burada yatan babanız."

Manuel'in az önce ayağıyla dürttüğü yığını gösterdi. Manuel çömelip gobleni açtı. Altındaki şey ne bir insana benziyordu ne bir periye ne de başka bir yaratığa. Bir zamanlar canlı olduğuna inanmak bile güçtü. Bir kere simsiyahtı. Küllerin arasında bir erkeğin silueti ancak çok dikkatli bakarsanız hayal meyal seçilebiliyordu. Gırtlağında bir şey parlıyordu.

Manuel onu almak için uzandı. Küçük, cam bir şişede kırmızı bir sıvı vardı. Enteresan. Manuel onu cebine attı.

"O ne?" diye sordu Oban. Manuel bir an endişeye kapıldı. Neyse ki Oban'ın dikkatini çeken bambaşka bir şeydi. Babasının kalıntıları arasındaki elf fişeğine bakıyordu. Onu almak için eğildi ve parmakları arasından sallanmasına izin verdi. "Kieran mı yaptı?" diye sordu hayretle. "Babamızı o mu öldürdü?"

"Fark eder mi?" diye sordu Manuel usulca. "İhtiyar öldü. Bu iyi haber."

Gerçekten de öyleydi. Kral kolay bir müttefik değildi. Bir müttefik bile sayılabilirse tabii. Lejyon'un çürümeyi İdris topraklarına yaymasına yardım etmesi onu memnun etmişti. Ama onlara hiçbir zaman güvenmemiş ve daha büyük planlarıyla ilgilenmemişti. Onlara Kara Kitap'ı ele geçirme niyetinden de söz etmemişti ve bu Horace'ı son derece sinirlendirmişti.

Oban onun gibi olmayacaktı. Ona güç bahşedenlere sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Çünkü koca bir ahmaktı.

"Kieran tahtta hak iddia edebilir," dedi Oban. Yakışıklı yüzü asıldı. "Kral'ın öldürülüşüne kimler tanık oldu? Kieran'ın Nefilim arkadaşları da burada mıydı?"

"Kırmızı Başlıklılar her şeyi gördü ama konuşmayacaklar," dedi Kış. Oban tahta doğru yürüdü. Kral'ın tacı orada duruyordu. "Prens Kieran, Nefilimler'in birçoğuyla birlikte insanların dünyasına kaçtı."

Oban'ın yüz hatları gerildi. "Orada babamı öldürmesiyle övünebilir."

"Hiç sanmıyorum," dedi General Kış. Oban rahat bir nefes aldı. Manuel onun yeterince otoriter görünen herkese sorgusuz sualsiz güvendiğini düşündü. "Arkadaş olduğu Nefilimler'e

yürekten bağlanmış gibi görünüyor. Onlar da ona pek meraklı. Prens Kieran'ın tahtı istediğini düşünmüyorum. Dostlarını tehlikeye atmaktan çekinir."

"Yine de fazla boşlamamak gerek," dedi Oban. "Adaon nerede?"

"Seelie Kraliçesi onu esir aldı."

"Adaon esir mi alındı?" diye sordu Oban. Kış başını sallayınca gülerek tahta yığıldı. "Ya Kraliçe'nin piçi?"

"Ölümsüz cadıyla portaldan geçti," dedi Kış. "Fazla dayanabileceklerini sanmıyorum."

"Krallık başıboş kalamaz. Görünüşe bakılırsa, kaderimle yüzleşmem gerekiyor." Oban tacı Kış'a uzattı. "Beni kral ilan et."

Kral'ın ölümüyle portal kapanıyordu. Geriye minicik bir pencere kalmıştı. Manuel bu küçük dairenin ardındaki ölü şehre baktı. Yıkık kulelere ve kırık yollara. Portalın yakınında yerde yığın halinde duran bir şey vardı. Manuel eğilip onu aldı. Kanlı bir kot ceketti.

Kaşlarını çatarak onu elinde evirip çevirdi. Daracık bir şeydi. Bir kızın olmalıydı. Üzerinde kan lekeleri vardı. Yer yer yırtılmış ve bir kolu hafiften yanmıştı. Manuel elini göğüs cebine soktu ve kelebekli bir yüzük çıkardı.

Fairchild.

Manuel arkasını döndüğünde, Kış tacı Oban'ın kafasına takmakla meşguldü. Ne var ki, yaptığı işten hiç de memnun görünmüyordu.

Manuel ceketi Kış'a gösterdi. "Nefilimler'in birçoğu insanların dünyasına kaçtı dedin. Bunu giyen kıza ne oldu? Kızla yanındaki oğlana?"

"Portaldan geçtiler," dedi Kış. "Şimdiye çoktan ölmüşlerdir. O topraklar zehirli. Özellikle de Nefilimler için." Tahttan bir adım geri çekildi. "Artık kral sizsiniz, efendimiz."

Oban kafasındaki taca dokunup güldü. "Bize şarap getir, Kış. Susuzluktan öldüm. Kilerleri boşaltın. Saray'ın en güzel bakirelerini istiyorum. Bugün büyük bir gün!"

Manuel kanlı cekete bakarak gülümsedi. "Evet. Bugün kesinlikle kutlanmalı."

İkinci Bölüm

THULE

Bir rüya gördüm, tam da bir rüya değildi.
Parlak güneş söndürülmüştü ve yıldızlar
Başıboş dolaşıyordu karanlık ve sonsuz uzayda,
Işıksız, ücra ve buzlu toprak
Sallandı kör ve kararan aysız havada;
Sabah geldi, gitti ve yine geldi hiçbir gün getirmeden,
İnsanlar unuttu tutkularını korkusunda
Bu tecritin ve bütün kalpler
Soğutuldu ışık için bencil bir duada.

-Lord Byron, "Karanlık"

17

BİR GARİP ŞEHİR

Çöl değildi. Bir kumsaldı.

Portalın karanlığı Julian'ın daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ne bir ışık ne bir hareket, sadece bir asansör boşluğuna düşüş hissi. Nihayet dünyaya döndüğünde, sessiz bir patlamayla irkildi. Ses ve hareketle yeniden doğdu ve pat diye yere düştü.

Kalbi deli gibi çarparak yuvarlandı. Karanlığın bir yerinde Emma'nın elini bırakmıştı. Ama o da yanındaydı işte. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. Peri kıyafetleri yırtılıp kanlanmıştı ama Emma iyiydi.

Julian birden vücuduna bir ok saplanmış gibi acıyla ürperdi. Ama sonra bunun derin bir rahatlama olduğunu fark etti.

Emma güçlükle ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. Julian da kalktı ama hâlâ başı dönüyordu. Geceydi ve irili ufaklı kaya oluşumlarıyla bezeli, tanıdık bir kumsaldaydılar. Arkalarında sarp kayalıklı uçurumlar vardı. Karşılarında kumsalı yola bağlayan, kırık dökük tahta basamaklar uzanıyordu.

Bir yerlerden yüksek bir müzik sesi geliyordu. Kumsalın sonunda insanlar vardı. Hiçbiri bu ani gelişlerini fark etmi-

şe benzemiyordu. Oldukça tuhaf ve karışık bir topluluktu. İnsanlar, vampirler ve hatta birkaç tane de peri vardı. Siyahlar ve metalik renkli kıyafetler içindeydiler. Julian gözlerini kıstı ama detayları seçemedi.

Emma kolundaki Gece Görüşü mührüne dokunarak ona kaşlarını çattı. "Rune'larım çalışmıyor," diye fısıldadı. "Tıpkı Periler Diyarı'ndaki gibi."

Julian başını iki yana salladı. Neler olduğunu o da bilmiyordu. Vücudunun yan tarafına sert bir şey battı. Telefonu kırılmıştı. Plastik parçalar etine saplanmıştı. Suratını buruşturarak telefonu yere attı. Artık işine yaramazdı.

Etrafına bakındı. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Kan kırmızı ay kumları soluk bir ışıkla aydınlatıyordu. "Bu plajı biliyorum," dedi. Kaya oluşumları, kıyının şekli ve dalgalar o kadar tanıdıktı ki. Ama su mürekkep karasıydı. Kıyıda dalgaların kırıldığı yerlerde siyah, dantel gibi desenler oluşuyordu.

Emma omzuna dokundu. "Julian? Bir plan yapmalıyız."

Yorgunluktan beti benzi atmıştı. Kahverengi gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Altın saçları dolaşmıştı. Julian aynı anda onlarca duyguyu beraber yaşadı. Acı, aşk, panik, ızdırap, nefret ve özlem dikişleri patlayan bir yaradan fışkıran kan gibi içinden aktı.

Sendeleyerek yürüdü ve bir kayaya çöktü. Midesinde hem kocaman bir boşluk, hem de korkunç bir sancı vardı. Krampları hafifleyince ağzını sildi. Ellerini kuma sürtüp kayalıklardan birine tırmanan Emma'nın yanına döndü.

Yumruklarını sıktı. Duyguları fırtına misali kafasının içinde zonkluyordu. Buna tepki olarak, aklı oradan oraya koşuyor ve bulabildiği bilgi kırıntılarına tutunuyordu.

Odaklan, dedi içinden. Dudağını ısırdı ve acı zihnini boşaltmasına yardımcı oldu. Kan tadı aldı.

Emma kayalıkların yarısında durarak güneye doğru baktı. "Çok garip," diye mırıldandı.

"Nedir o?" Julian sesinin bu kadar normal çıkabilmesine şaşıyordu doğrusu. Uzakta iki kişi gördü. İkisi de vampirdi. Biri uzun, kumral saçlı bir kızdı. Ona dostça el salladılar. Neler oluyordu?

Emma aşağı atladı. "İyi misin?" diye sordu saçlarını arkaya atarak.

"Portaldan geçerken yoruldum," dedi Julian. Yalandı tabii.

"Şuna bak." Emma her nasılsa onca kargaşa arasında telefonuna sahip çıkabilmişti. Julian'a kayaların üzerinden çektiği fotoğrafı gösterdi.

Karanlık olmasına rağmen, Julian kıyıyı hemen tanıdı. Uzakta Santa Monica İskelesi'nin kalıntıları görünüyordu. Dönme dolap devrilmişti. Gökyüzünde kara şekiller uçuşuyordu. Ve kuş olmadıkları kesindi.

Emma güçlükle yutkundu. "Burası, Los Angeles, Julian. Enstitüye yakınız."

"Ama Kral, Thule diye bir yerden söz etti. Nefilimler'e zehirli bir dünyadan..."

Dehşetle duraksadı. Kumsalın karşı yönünden iki uzun sıra halinde insanlar onlara doğru yürüyordu. Düzenli bir orduyu andırıyorlardı. Yaklaştıklarında Julian kıyafetlerinin kırmızı olduğunu gördü.

Emma'yla en yakındaki kayalıkların arkasına saklandılar. Kumsalın diğer ucundaki kalabalık da onlara doğru yürümeye başlamıştı. Müzik susmuştu. Artık yalnızca dalga sesleri,

rüzgârın uğultusu ve uygun adım yürüyen ayak sesleri vardı.

"Kararmışlar," diye inledi Emma biraz daha yaklaştıklarında. Karanlık Savaş'ta, Sebastian Morgenstern yüzlerce Gölge Avcısı'nı kaçırmış ve Ölümlü Kupa'nın kendine ait versiyonuyla onları kontrol etmişti. Bu insanlara Kararmışlar ya da Karanlık Gölge Avcıları deniyordu ve kırmızı giysileriyle tanınıyorlardı.

Julian'ın babası da onlardandı. Julian onu öldürene dek. Bu olay hâlâ rüyalarına giriyordu.

"Ama Kararmışlar'ın hepsi öldü," dedi Julian uzak ve mekanik bir sesle. "Sebastian öldüğünde yok oldular."

"Bizim dünyamızda, evet." Emma ona döndü. "Julian, neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Sadece kabullenmek istemiyoruz. Thule denen bu yer bizim dünyamızın bir alternatifi. Geçmişte burada bir şey oldu ve dünyamız dönüştü. Tıpkı Edom gibi."

Julian onun haklı olduğunu biliyordu. İskeleyi gördüğünden beri emindi. Kendi ailesi ve babasıyla ilgili düşünceleri bir kenara bıraktı. Şimdi bunlara kafa yormak için uygun bir zaman değildi.

Karanlık Gölge Avcıları flamalar taşıyan bir grup muhafıza yol verdi. Flamaların her birinde aynı sembol vardı. Halka içinde yıldız figürü.

"Melek aşkına," diye fısıldadı Emma elini ağzına götürerek.

Morgenstern. Sabah yıldızı.

Bayraklı muhafızların hemen arkasında Sebastian göründü.

Julian'ın onu son görüşünden beri olgunlaşmıştı. Beyaz, buz saçlı, nefretle zehirlenmiş o delikanlının yerinde şimdi yirmi beş yaşlarında bir genç adam vardı. Hâlâ zayıf ve çocuksu

görünüyordu ama yüz hatları daha sertti. Kara gözleri alev alev yanıyordu. Omzunda sapı yıldız ve ateşlerle bezeli Morgenstern kılıcı Phaesphoros asılıydı.

Arkasında Jace Herondale yürüyordu.

İşte bu daha ağır ve sersemletici bir darbeydi. Jace'i son görüşlerinde, Unseelie Sarayı'nda onların tarafında savaşıyordu. Yorgun ve temkinli ama hâlâ amansız ve korumacıydı. Diğeriyle aynı yaşlarda görünen bu Jace'in çelik gibi kasları vardı. Altın sarısı saçları hafiften dağılmıştı ve yüzü her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Ama bakışları değişmişti. Altın gözleri karanlık ve ölümcül bir ışık saçıyordu. Yüz hatlarına Julian'ın Lejyon'la özdeşleştirdiği türden bir zalimlik kazınmıştı. Koruyanlardan değil de saldıranlardandı artık.

Arkalarında yürüyen kadını Julian hemen tanıdı. Luke'un ablasıydı. Amatis Graymark. Sebastian'ın ilk ve en gaddar Karanlık Gölge Avcıları'ndandı. Kumral saçlarında kır teller vardı. Yüzü derin çizgilerle kaplıydı. Siyah, Gölge Avcısı kılıklı bir esiri kolundan tutup önüne kattı. Esirin başına bir bez bağlı olduğu için yüzü görünmüyordu.

"Gelin!" diye gürledi Sebastian. Görünmez bir güç sesini yükselterek bütün kumsalda yankılanmasını sağladı. "Kararmışlar, misafirler, gelin toplanın. Önemli bir hainin yakalanışını ve idamını kutluyoruz. O Yıldız'ın ışığına arkasını döndü ve cezasını çekecek."

Bir heyecan fırtınası koptu. Kalabalık gevşek bir dikdörtgen oluşturacak şekilde toplanmaya başladı. Sebastian'la muhafızları dikdörtgenin güney ucunda kaldı. Julian, Jace'in eğilip Sebastian'a bir şeyler söylediğini gördü. Sebastian, Julian'ın tüylerini ürperten, dostça bir kahkaha attı. Jace'in üzerinde gri

bir takım elbise ceketi vardı. Kırmızı üniforma giymemişti. O halde belki de Karanlık Avcılar'a katılmamıştı. Julian gözlerini kalabalıkta gezdirdi. Amatis dışında birkaç kişiyi daha hatırladı. Los Angeles Meclisi'nden, uzaktan tanıdıklarıydı. Daha önce ona el sallayan vampir kılıklı kız kıkırdayarak Anselm Nightshade'le konuşuyordu.

Ve sonra Julian, Emma'yı gördü.

Kesinlikle oydu. Julian, Emma'yı nerede görse tanırdı. Karanlık ya da aydınlık fark etmezdi. Ya da ne giydiği. Kanlı ay ışığı sarı saçlarına vuruyordu. Sırtı açık, kırmızı bir elbise giymişti. Teni pürüzsüzdü. Rune'ları yoktu. Yüzü gölgede kalan, uzun boylu bir gençle konuşuyordu. Genç adam da Emma'ya bakıyordu. Onun Emma'sına. Güzel, capcanlı ve güvendeydi.

Emma gülerek kollarını adamın boynuna doladı. Uzun boylu genç parmaklarını saçlarının arasına daldırarak onu öptü.

Bu manzara Julian'da şok etkisi yarattı. Yakıcı bir kıskançlık zehir gibi damarlarına yayıldı. Genç adam ellerini Emma'nın sırtından aşağı kaydırırken, Julian'ın elinden sadece olduğu yerde saklanmaya devam etmek geldi.

Duygularının yoğunluğu yüzünden titriyordu. Sonunda ayakta duramaz oldu ve dizlerinin üzerine yığıldı. Kıskançlığı sancılı bir özlemle gölgelendi. Emma'ya dokunan, saçlarını okşayan onun elleri olmalıydı.

Soluk soluğa başını çevirdi. Terden sırılsıklam olmuştu. Gerçek Emma hâlâ onunla kayaların arkasında saklanıyordu. Ona bakan gözlerinde endişe vardı. "Julian, ne oldu?"

Julian'ın kalp atışları yavaşladı. Onun Emma'sı yanındaydı. Diğeri sahteydi. Bir hayaldi. "Bak," diye fısıldadı.

Emma onun bakışlarını izlediğinde yanakları kızardı. "Ah. Onlar biz miyiz?"

Julian yine başını uzattı. Emma'yla genç adam ayrılmıştı. Nasıl fark edememişti? Tıpkı birkaç yıl sonraki halini gösteren bir aynaya bakmak gibiydi. İşte oradaydı. Blackthorn gözleri, deniz camı bilekliği ve kırmızılı siyahlı kıyafetiyle karşısındaydı. O Julian yanındaki Emma'ya bir kez daha sarılıp öptü.

İlk kez öpüşmedikleri açıkça belliydi. Diğer Julian'ın parmakları Emma'nın çıplak sırtında geziniyordu. Saten kumaşla kaplı kalçalarını kavrayıp onu yine kendine çekti. Emma bacağını Julian'ın kalçasına dolayarak başını arkaya attı. Julian onun boynunu öpmek için eğildi.

Diğer Julian kendinden fazlasıyla emin görünüyordu.

"Kâbus," dedi Emma. "Bu dünyada hem Karanlık Gölge Avcıları'yız, hem de toplum içinde nasıl davranacağımızı bilmiyoruz."

"Kalıbımı basarım, diğerleri arkamızdan konuşuyordur. Emma, bunlar yeni olmuş. Bu dünya bizimkinden çok uzun zaman önce ayrılmış ola..."

"Sessizlik!" Sebastian'ın sesi kumsalda yankılandı. Herkes sustu. Diğer Emma'yla Julian da nihayet ayrıldı. "Jace, bu hain kadına diz çöktür."

Bir kadın. Jace esiri dizlerinin üzerine itip başındaki paçavraya uzanırken, Julian'ın boş midesi dönmeye başladı.

"Ash!" diye seslendi Sebastian. "Ash, gel evladım. İzle ve öğren."

Julian yanındaki Emma'nın kaskatı kesildiğini hissetti. Muhafızlar arasında bir hareketlenme oldu. Ash Morgenstern gergin bir yüzle öne çıktı.

Onu son gördüklerinden bu yana bir hayli değişmişti. Artık on üç yaşında değildi. Tahminen on yedi yaşlarında bir delikanlıydı. Sıska bir çocuk olmaktan çıkıp erkekliğe adım atmaya hazırlanan, uzun boylu ve geniş omuzlu bir gence dönüşmüştü. Beyaz sarı saçları kısacıktı. Karanlık Gölge Avcıları gibi kırmızılar giymemişti. Üzerinde uzun kollu, beyaz bir tişörtle kot vardı.

Boynundaki çapraz yara izi hâlâ duruyordu. Uzaktan bile açıkça görünüyordu.

Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buradayım, baba," dedi uysalca. Julian çocuğun kendisinden beş yaş büyük birine baba demesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

"Bu bizim dünyadaki Ash," dedi. "Annabel'in portaldan geçirdiği."

Emma başını salladı. "Biliyorum. Yarasını gördüm."

Jace kadın mahkûmun suratındaki son kat paçavrayı da çözdü. Emma dehşetle irkildi.

Esir Maryse Lightwood'du.

Saçları kısacık kesilmişti. Yüzü yorgundu. Dehşetle etrafına bakınırken, Ash onu ifadesiz gözlerle izledi. Ash'in boynunda gümüş bir zincir vardı. Julian, Periler Diyarı'nda onu gördüğünü hatırlamıyordu. Portaldan kaçışıyla Emma'yla Julian'ın Thule'ye gelişi arasında ne kadar zaman geçmişti?

"Maryse Lightwood," dedi Sebastian etrafında geniş bir daire çizerek. Emma kıpırdamadan duruyordu. Julian, Maryse'yi onların dünyasında eski kocasının kulesi başında yas tutarken hatırladı. Etrafı çocukları ve torunlarıyla çevriliydi.

Emma belki de kendi ailesini düşünüyordu. Bu dünyada yaşayıp yaşamadıklarını. Ama tek kelime etmemişti.

"Düşmüş Yıldız davasına başkaldıran asilere yardım ve yataklık yapmakla suçlanıyorsun. Mahkemeye çıkmayacaksın. Zaten o tür uygulamalara karşıyız. Sen hainliklerin en büyüğünü yaptın. İki kardeşin arasındaki bağı koparmaya çalıştın. Jace'le ben kardeşiz. Sen onun annesi değilsin. Sahip olduğu tek aile benim."

"Ne?" diye fısıldadı Emma. "Bunların arasındaki şu garip bağ... Sebastian, Jace'in kontrolünü ele geçirdiğinde, hatırlıyor musun? Demek ki o bu dünyada oldu..."

"Bir zamanlar Jace için öz annemi öldürdüm," dedi Sebastian. "Lilith'i. Şimdi o da benim için kendi annesini öldürecek. Bir an bile tereddüt etmeden."

Jace belindeki kılıcı çekti. Uzun, gümüş bıçak kırmızı ışıkta tehlikeli pırıltılar saçıyordu. Julian yine onların dünyasındaki Jace'i düşündü. Şakacı, güler yüzlü ve enerjik genç adamı. Ama burada klasik bir ele geçirme vakasından fazlası vardı. Jace'in içi ölmüştü sanki.

Sebastian'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Gülümsüyordu, ama bu bir insan gülümsemesi değildi. "Son sözlerini söyle, Maryse."

Maryse, Jace'e bakabilmek için başını çevirdi. Yüzünün gergin hatları bir anlığına yumuşadı. Julian, John Carstairs'in Emma'ya bakışını görür gibi oldu. Ya da kendi annesinin ona bakışını. Müthiş bir sevgiyle kaybetmenin acısı birbirine karışmıştı.

"Hatırlıyor musun, Jace?" diye sordu. "Bebekken sana bir şarkı söylerdim." Yüksek ve duru bir sesle şarkıyı söylemeye başladı.

*

À la claire fontaine
m'en allant promener
J'ai trouvé l'eau si belle
que je m'y suis baigné.
Il y a longtemps que je t'aime,
jamais je ne t'oublierai.

Julian birkaç kelimesini çevirecek kadar Fransızca biliyordu. *Seni uzun zamandır seviyorum ve hiç unutmayacağım.*

"*Il y a longtemps que je t'aime...*" diye devam etti Maryse ve son cümlede sesi titredi.

Ash dirseklerini sıkıca tutuyordu. Jace kılıcını savururken başını çevirdi. Maryse'nin kafası vücudundan ayrıldı. Beyaz kemikler göründü. Kırmızı kanlar fışkırdı. Vücudu kumlara düşerken, kafası yanağının üzerine yuvarlandı. Bir gözü açık öylece kalakaldı.

Ash'in yüzüne ve tişörtüne kanlar sıçramıştı. Kalabalık alkışlayıp tezahürat yapıyordu. Jace kılıcını kumlara sürtmek için eğildi. Sebastian, Ash'in yanına gitti. Gülümsemesi başka bir şeye dönüşmüştü. Fazlasıyla sahipleniciydi.

"Dersini almışsındır umarım?" dedi.

"Bir daha bir idamı izlemeye giderken beyaz giymem," dedi elinin tersiyle üstünü silerken. Tişörtü daha da kana bulandı.

"Ölümcül Oyuncaklar'ı ele geçirdiğimizde daha çoook ölüm göreceksin, Ash." Sebastian kıkırdadı. "Yemek vakti." Julian kafasının içinde bir çığlık duydu. Ona buradan bir an önce uzaklaşmasını söylüyordu. Emma'nın gözlerinde de aynı çığlığı gördü. Belki de ikisinin ortak feryadıydı.

Emma bileğine neredeyse kemiklerini kıracak kadar sertçe yapıştı. "Gidelim buradan. Hemen ne olur!" diye inledi.

Ama Julian harekete bile geçmeye fırsat bulamadan vampirler Maryse'nin cesedinin başına üşüştü. Gece havası çığlıklar, ulumalar ve tıslamalardan oluşan bir kakofoni ve kan kokusuyla doldu. Emma'yla Julian eğilerek kayalıklara doğru koştu. Emma nefesini altından, "Hayır, hayır olamaz, bu gerçek olamaz," diye fısıldıyordu. Kırık dökük tahta merdivene ulaşmayı başardılar.

Basamaklar her adımlarında titrese de neyse ki dayandılar. Emma en üst basamakta gözden kayboldu ve az sonra çığlığı geldi.

Julian'ın bütün görüş alanı bir anda beyazladı. Basamakların geri kalanını uçarcasına tırmandı. Az sonra ona hiç de yabancı olmayan otobandaydı. Kenarlara sıra sıra arabalar park etmişti. Ayaklarının altında kumlar ve çimenler vardı. Ve Emma uzun boylu, kızıl saçlı bir delikanlıya yakalanmıştı.

"Cameron?" dedi Julian hayretle. "Cameron Ashdown?"

Cameron on dokuz, yirmi yaşlarında görünüyordu. Kızıl, gür saçlarını asker gibi kısacık kestirmişti. Ten rengi bir tişörtle kamuflaj desenli, bol bir pantolon giymişti. Sam Browne bir tabanca kılıfını omzuna çaprazlama asmıştı.

Yüzü nefretle çarpıldı. "Siz ikiniz. Tahmin etmeliydim."

Julian bir adım daha attı. "Bırak onu, seni karanlık..."

Cameron'ın gözleri komik sayılabilecek bir şaşkınlıkla irileşti. Emma bu anı fırsat bilerek, arkaya doğru sert bir tekme salladı. Hemen ardından yan dönüp Cameron'ın böğrüne birkaç yumruk indirdi. Cameron öksürürken, Julian'a doğru koştu. Ama Cameron çoktan silahını çekmişti.

İkisine birden nişan aldı. Gölge Avcıları silah kullanmazdı. Ama Julian tabancayı tutuşuna bakarak bu Cameron'ın usta bir nişancı olduğunu anladı.

Hızlı düşünmeye çalıştı. Cameron ateş ederse, Emma'nın önüne atlayacak kadar zamanı olurdu herhalde. Gerçi Emma'yı burada yalnız bırakma fikrinden nefret ediyordu...

"Livia!" diye seslendi Cameron. "Gel, bunu kaçırma!"

Julian'ın yüreği buz kesti. Hâlâ nefes alıyordu. Yani galiba. Yoksa ölürdü. Ama kalp atışlarını ve nefesini hissedemiyordu. Sadece onu görebiliyordu. İki arabanın arasından çıktı. Rahat adımlarla onlara doğru yürüdü. Uzun, koyu kumral saçlarını tepeden toplamıştı. Alnına dökülen birkaç asi tutam denizden esen rüzgârda dalgalanıyordu.

Livvy.

On yedisinde görünüyordu. Siyah, deri pantolonunun beline bir fişeklik takmıştı. Siyah atletinin üzerine açık gri, yırtık pırtık bir atlet daha giymişti. Ayağında gümüş tokalı motorcu botları vardı. Bileklerindeki kanvas bileklikliere birkaç fırlatma bıçağı sıkıştırmıştı. Vücudunda birçok yara izi vardı. Ama en belirgini sol şakağından başlayıp gözkapağından geçen ve yanağına kadar uzanan izdi. Karşılarında durduğunda çift namlulu av tüfeğini omzundan indirip Julian'a nişan aldı.

"Bak, burada kimler var?" dedi Cameron. "Diğer Karanlık Gölge Avcıları'ndan uzakta ne yapıyorlar bilmem."

"Kim takar?" dedi Livvy. "Onları geberteceğim. Hâlâ bir ruhları varsa bana teşekkür ederler."

Julian ellerini kaldırdı. Kardeşini görmenin sevinci endişeyle gölgelendi. "Livvy, biziz..."

"Sakın," diye yapıştırdı ve tüfeği ustaca kaldırdı. "Son duanızı edin derdim ama Melek öldü."

Emma, "Bak..." diyecek oldu ama Livvy bu kez silahı ona doğrulttu. Julian kardeşine doğru bir adım attı. Sonra varlığını bile unuttuğu Cameron'ın sesini duydu.

"Dur!"

Livvy donup kaldı. "Ne var, Cam?"

Cameron, Julian'ı işaret etti. "Şuna bak. Şeye..." Sabırsızlıkla kafasını salladı. "Göster ona," dedi Julian'a.

"Rune'unu diyor," diye fısıldadı Emma. Julian nihayet anlayıp yırtılan yakasını çekiştirdi ve Livvy'ye göğsündeki rune'u gösterdi. Julian'ın Gece Görüşü ve Dayanıklılık gibi geçici mühürleri Diyar'a adım attıklarından beri giderek soluyordu. Ama *parabatai* rune'u hâlâ simsiyahtı.

Livvy donup kaldı.

"Karanlık Gölge Avcıları, Nefilim rune'ları taşıyamaz," dedi Julian. "Bunu sen de biliyorsun, Livvy."

"Bizi Kararmışlar'dan sanıyorsun," diye söze karıştı Emma. "Ama değiliz. Bu dünyadaki halimizi biz de gördük. Bak, hâlâ kumsaldalar."

Livvy'nin gözleri kuşkuyla kısıldı. "Cameron, git bak."

Cameron yolun kenarına koşup dürbünle kumsala baktı. Julian nefesini tuttu. Emma'nın da onun kadar gergin olduğunu görebiliyordu.

"Evet, oradalar," dedi Cameron uzun bir sessizliğin ardından. "Yine yiyişiyorlar."

"Karanlığı seçmeden önce de elleri kolları durmazdı," dedi Livvy. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Emma sol elindeki Sağgörü mührünü gösterdi.

"Biz Gölge Avcıları'yız. Seni tanıyoruz ve çok seviyoruz, Livvy."

"Yaklaşmayın!" diye bağırdı Livvy. "Tamam, Kararmışlar'dan değilsiniz. Ama yine de bu şeytani bir şekil değiştirme olabilir."

"Bunlar melek rune'ları," dedi Julian. "Biz iblis değiliz."

"Kimsiniz öyleyse?" diye haykırdı Livvy. Sesinde yalnızlık ve çaresizlik vardı.

"Biz hâlâ aynıyız," dedi Emma. "Julian ve Emma'yız. Başka bir dünyadan geldik. Sebastian'ın yönetmediği bir dünyadan. Orada hâlâ rune'lar var."

Livvy ona boş gözlerle baktı.

"Liv," dedi Cameron dürbününü indirerek. "Kumsaldaki parti dağılıyor. Her an buraya gelebilirler. Ne yapıyoruz?"

Livvy duraksadı ama sadece bir anlığına. Julian kız kardeşinin yaşadığı bu alternatif hayatta kararları üzerinde uzun uzun düşünmeye vakitleri olmadığını tahmin etti. "Onları Bradbury'e götürelim," dedi Livvy. "Belki Diana döner. O çok şey gördü. Belki burada neler döndüğünü söyleyebilir."

"Diana Wrayburn mü?" diye inledi Emma. "Ah, evet. Ne olur bizi ona götür."

Cameron'la Livvy şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

"İyi," dedi Livvy sonunda. Otobanın kenarında duran siyah film camlı Jeep Wrangler'i gösterdi. "Atlayın. İkiniz de arka koltuğa. Sakın bir numara yapmaya kalkışmayın. Yoksa beyninizi patlatırım."

Livvy yolcu koltuğunda, kucağında tüfeğiyle oturuyordu. Yanındaki Cameron aracı dikkat ve beceriyle kullanıyordu. Emma'nın tanıdığı uyuşuk Cameron'la ilgisi yoktu. Pacific

Coast Highway'deki çukurları ustaca manevralarla atlatıyordu.

Julian sessizdi. Boş gözlerle camdan bakıyordu. Gerçi karanlık yolu aydınlatan iki far ışığından başka görecek fazla bir şey yoktu. Ama asıl şaşırtıcı olan karanlığın kendisiydi zaten. Ne sokak lambaları ne yol işaretleri ne de yol kenarındaki evlerin ışıkları... Etrafta en ufak bir ışık kaynağı yoktu. Bütün şehir karanlığa gömülmüştü. Gözleri olmayan bir yüze benziyordu.

Otobanın sonunda, 10. karayoluna bağlanan tünelde nihayet ışık göründü. Sağlarında Santa Monica İskelesi vardı. Ama bir devin baltasıyla parçalanmış gibi görünüyordu. Suda tahta parçaları yüzüyordu. Yalnızca eski atlıkarıncaya dokunulmamıştı. Işıkları yanıyordu ve hoparlörlerden ahenksiz bir müzik yayılıyordu. Boyalı midillilerin sırtında birileri vardı, ama insan değillerdi. Çıngıraklı kahkahaları geceye karışıyordu. Midillilerin suratları eğri büğrü, çirkin maskeleri andırıyordu.

Emma başını çevirdi ve araba tünele girdiğinde rahat bir nefes aldı.

"İskele cehennem hayvanlarının ilk el koyduğu yerlerden biri," dedi Cameron dikiz aynasından bakarak. "İblislerin lunaparklardan hoşlandığı kimin aklına gelirdi?"

Emma hafifçe öksürdü. "Huni kek mi seviyorlar acaba?"

Cameron güldü. "Tipik Emma. En zor anlarda bile espritüel."

Livvy ona sert bir bakış fırlattı.

"Disneyland'ı sormaya gerek yok o zaman," dedi Julian ruhsuz bir sesle.

Julian muhtemelen Cameron'la Livvy'nin gülmesini beklemiyordu ama ikisinin de kaskatı kesilmelerine bakılırsa, orada gerçekten korkunç bir şey olmuştu. Emma üstelememeye karar

verdi. Şimdi daha önemli sorunlar vardı. "Bütün bunlar ne zaman oldu?" dedi.

"Karanlık Savaş'ın hemen ardından," diye yanıtladı Livvy. "Sebastian savaşı kazandıktan sonra."

"Yani enstitülere saldırdı?" diye sordu Emma. Bunu düşünmek istemiyordu. Annesiyle babasının bu dünyada hâlâ hayatta olduğuna dair en ufak bir ihtimali aklına getirmek istemiyordu. Ama dayanamadı. "Ya Los Angeles?" dedi.

Livvy başını salladı. "Evet. Annenler öldü. Babamız Karanlık Gölge Avcıları'na katıldı."

Emma'nın suratı asıldı. Ümide kapılması bile yanlıştı belki ama elinde değildi. Julian'ın da babasını merak ettiğini tahmin ediyordu. Uzanıp elini tutmak istedi ama son haftalardaki ruhsuzluğunu hatırlayınca kendini tuttu.

"Bunlar bizim dünyamızda da oldu," dedi Julian uzun bir duraksamanın ardından. "Ama savaşı biz kazandık."

"Sebastian öldü," dedi Emma. "Clary onu öldürdü."

"Clary Fairchild mı?" diye sordu Cameron kuşkuyla. "Ama o Burren Savaşı'nda öldürüldü. İblis Lilith tarafından."

"Hayır," dedi Emma inatla. "Burren Savaşı'nı Clary'yle arkadaşları kazandı. Tabloları bile var. Jace'i İhtişam adındaki kılıçla kurtardı ve birlikte Edom'a kadar Sebastian'ın izini sürdüler. Karanlık Savaş'ı asla..."

Livvy kısa tırnaklarıyla tüfeğin namlusunda tempo tuttu. "Güzel hikâye. Yani siz Sebastian'ın yaşamadığı, iblislerin sokaklarda kol gezmediği ve Gölge Avcıları'nın Melek gücünü kaybetmediği bir yerden geldiniz, öyle mi?"

Emma başını salladı. "Evet."

Livvy dönüp ona baktı. Kırmızı ay ışığı gözkapağından

geçen yara izine vuruyordu. "Madem orası o kadar mükemmeldi, burada işiniz ne?"

"Bu planlı bir seyahat değil. Hem bizim dünyamızda da her şey yolunda gitmiyor. Bazı önemli sorunlar var."

Julian'a döndüğünde göz göze geldiler. Emma bunu beklemediği için bir an şaşaladı. Ama sonra eski iletişimlerinin yankısını duydu: Livvy'ye bizim dünyamızda öldüğünü söylemeli miyiz?

Emma yavaşça başını iki yana salladı. Livvy henüz onlara inanmıyordu. Bu bilgi onu daha da kuşkulandırabilirdi.

"Otoban burada bitiyor," dedi Cameron. Etrafta birkaç ışık vardı. Otobanın belirli yerlerini aydınlatıyorlardı. Emma ilerideki düz ovaya kurulu şehrin tek tük ışıklarına baktı. Eski Los Angeles'la alakası yoktu. Elmas bir kolyeyi andıran, beyaz, pırıltılı ışıkların yerini birkaç aydınlık nokta almıştı o kadar. Uzak bir tepede ateş yanıyordu.

Önlerinde dev gibi bir yarık vardı. Biri betonu bir bıçakla düzgün bir şekilde kesmiş gibi görünüyordu. Cameron çatlağa gelmeden hemen önceki ilk çıkışa saptı. Sokaklarda ilerlerken farları kıstı. Yerleşim bölgesinde iyice yavaşladı.

İki yanında tek katlı evlerin olduğu, sıradan bir sokağa girdiler. Çoğunun kepenkleri ve perdeleri kapalıydı. İçeriden belli belirsiz ışık sızıyordu. Bazıları tamamen karanlıktı. Birkaçına zorla girildiği ilk bakışta anlaşılıyordu. Kapıları menteşelerinden sökülmüştü. Beyaz sıvalı duvarlarında kan izleri vardı. Kaldırımın kenarındaki arabalardan bazılarının bagajları açıktı. Sahipleri kaçmaya çalışırken yakalanmış olmalıydı.

En üzücü izler bir zamanlar burada yaşayan çocuklara ait olanlardı. Kırık dökük tırmanma barları. Sokak ortasında öyle-

ce duran üç tekerlekli bir bisiklet. Ve rüzgârda usulca sallanan boş bir salıncak.

Bir dönemece saptıklarında farlar tuhaf bir manzarayı aydınlattı. Biri kız, biri erkek, iki çocuklu bir aile bahçedeki piknik masasında oturuyordu. Sessizce ızgara et, patates salatası ve lahana salatasından oluşan yemeklerini yiyorlardı. Suratları ölü beyazıydı.

Emma dönüp arka camdan baktı. "Bunlar kim?"

"Yeminliler," dedi Livvy küçümseyici bir ifadeyle. "Sebastian'a sadık ölümlüler. Şimdi enstitüleri o yönetiyor. Ona bağlılık yemini eden ölümlüleri koruyor. Hayatta kalan ölümlülerin yarısı Yeminli."

"Ya diğerleri?" diye sordu Julian.

"Asiler ve Özgürlük Savaşçıları. Ya biri ya öteki olabilirsin ancak."

"Siz Asiler'den misiniz?" diye sordu Emma.

Cameron gülerek Livvy'ye baktı. "Livia sıradan bir asi değil. En sıkıları."

Usulca Livvy'nin ensesini okşadı. Emma, Julian'ın aşırı bir tepki vermeyeceğini umdu. Livvy artık on beş yaşında değildi ama hâlâ Julian'ın küçük kardeşiydi. "Gölge Avcıları'yla ölümlüler bir isyan ittifakı mı kurdu?" diye sordu. "Ya Aşağı Dünyalılar?"

"Gölge Avcıları diye bir şey kalmadı," dedi Livvy. Sağ elini kaldırdı. Sağgörü mührü yoktu. Emma gözlerini iyice kısarsa oradaki belli belirsiz izi görebilirdi belki. Gölgenin de gölgesi. "Melek gücü yok oldu. Stel'ler işe yaramıyor. Rune'lar hayaletler gibi soldu. Sebastian Morgenstern bütün enstitüleri dolaştı ve ona bağlılık yemini etmeyen herkesi öldürdü. Dünyayı iblis-

lere açtı. Her yeri iblis zehirleriyle tuzlayıp cam kuleleri kırdılar. İdris yerle bir oldu. Adamant Kalesi yıkıldı. Melek sihirleri artık çalışmıyor. Sadece iblis sihirleri işe yarıyor." Tüfeğini sıkıca kavradı. "Gölge Avcıları'nın çoğu Kararmışlar'a dönüştü."

Gölge Avcılarının olmadığı bir dünya. Meleklerin olmadığı. Yerleşim Bölgesi'ni arkalarında bırakmışlardı. Emma'nın Sunset Bulvarı olarak tahmin ettiği caddede ilerliyorlardı. Yol işaretleri olmadan yerlerini anlamak kolay değildi. Nihayet başka arabalara da rastlamaya başladılar. Hatta bir ara trafik durma noktasına geldi. Emma yanlarındaki Subaru'ya baktı. Direksiyonda soluk renkli bir vampir vardı. Emma'ya göz kırpıp sırıttı.

"Kontrol noktasına yaklaşıyoruz," dedi Cameron.

Livvy başını salladı. "Bu işi bize bırakın. Ağzınızı açmayın."

Cip yavaşladı ve Emma ileride çizgili bariyerler gördü. Bulvardaki binaların çoğu harabeye dönmüştü. Birinin önünde yavaşladılar. Yıkık dökük duvarlar, büyük bir kısmı sağlam kalan bir avluyu çevreliyordu. Belli ki bir zamanlar bir ofis binasının lobisiydi. Her yerde iblisler vardı. Devrilen mobilyalara ve duvarlara tırmanıyorlar, yoğun kıvamlı, koyu bordo bir sıvıyla dolu yalaklardan besleniyorlardı. Uzaktan tam anlaşılmıyordu ama belki de içtikleri sıvı kandı. Beyaz elbiseli bir kadını odanın ortasındaki direğe bağlamışlardı. Zavallı kurbanın başı yana düşmüştü. Eteklerinden kanlar damlıyordu.

Emma emniyet kemerini çözdü. "Onu kurtarmalıyız."

"Otur oturduğun yerde!" diye gürledi Livvy. "Seni öldürürler. Biz de arada güme gideriz. Artık dünyayı bu şekilde koruyamayız."

"Ben korkmuyorum," dedi Emma.

Livvy ona ters bir bakış fırlattı. "Korkmalısın."

"Kontrol noktası," diye uyardı Cameron. Cip ileri atıldı ve bariyerlerde durdu. Cameron camını indirdi. Gözsüz bir iblis kuru üzüm gibi kırışık kafasını içeri uzattığında, Emma az kalsın yerinden sıçrayacaktı. İblis yüksek yakalı, gri bir üniforma giymişti. Burnu ve gözleri olmamasına karşın, ağzı yüzünün yarısını boydan boya kaplıyordu.

"Kimlikleriniz?" diye tısladı.

Cameron sol kolunu sıyırıp bileğini gösterdi. Emma nabzının tam üzerindeki işareti fark ettiği sırada, iblis ölü bir solucanı andıran gri, tırtıklı dilini çıkarıp Cameron'ın bileğini yaladı.

Ne olur kusmayayım, diye söylendi Emma içinden. *Bu cipi hatırlıyorum. Cameron'la arkada yiyişmiştik. O iblis bileğini yaladı. Zaten her yer iblis eti kokuyor.*

Elinin üzerine sıcak bir şey kapandı. Emma gözlerini kırpıştırdı. Julian'ın eliydi. Bunun şaşkınlığıyla kendine geldi.

"Ah, Bay Ashdown," dedi iblis. "Sizi fark etmemişim. İyi geceler." Geri çekildi ve Cameron gazladı. Birkaç blok boyunca kimse konuşmadı.

"O-o şey de neydi?" diye geveledi Julian.

Emma suratını buruşturdu. "Evet, neydi o dil muhabbeti? Seni neden yaladı?"

"Bay Ashdown ne iş?" diye atıldı Julian.

"Ailem Yeminliler'den," dedi Cameron. "Düşmüş Melek'e sadıklar. Sebastian adına buradaki enstitüyü yönetiyorlar. Yıldız Birliği üyeleri özel dövmelerle işaretlenir."

Livvy onlara sağ bileğinin iç kısmındaki sembolü gösterdi. Sebastian'ın flamalarında da aynı daire içinde yıldız sembolü vardı. "Benimki sahte," dedi. "Arabayı ondan Cameron kul-

lanıyor." Onu sevgiyle süzdü. "Ailesi Yıldız'a sadık olmadığını bilmiyor."

"Paige'le Vanessa'nın birer asi olmasına şaşırmadım desem yalan olur," diye mırıldandı Emma. Livvy ona tuhaf bir bakış fırlattı. Paige'le Vanessa'nın kim olduğunu biliyor muydu? Emma emin değildi doğrusu.

Los Angeles'ın merkezine gelmişlerdi. Normal dünyada bile burası iblis faaliyetlerinin yoğun olduğu bir bölgeydi. Sokaklar şaşılacak kadar kalabalıktı. Emma serbestçe gezinen vampirlerle periler gördü. Bir marketin vitrininde kanlı milkshake'lerde indirim olduğu yazıyordu. Yanlarından birkaç tane kocaman kedi geçti. Başlarını çevirdiklerinde Emma irkildi. Suratları insan bebeği görünümündeydi. Ama kimsenin onlara aldırış ettiği yoktu.

"Aşağı Dünyalılar'ın burada ne işi var?" diye sordu Julian.

"Bilmek istemezsin," dedi Livvy.

"İstiyoruz," diye atıldı Emma. "Güçlü büyücüler tanıyoruz. Onlarla bağlantıya geçip yardım..."

"Büyücüler mi?" dedi Livvy sertçe. "Büyücü falan kalmadı. Sebastian dünyayı cehennem yaratıklarına açtı ve büyücüler bir bir hastalandı. Bazıları öldü. Diğerlerinin de içinde insanlık kalmadı. İblislere dönüştüler."

"İblislere mi?" dedi Emma hayretle. "Tamamen mi?"

"Ya Magnus?" dedi Julian. "Magnus Bane?"

Emma'nın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Şimdiye dek, ailenin ve dostlarının ne halde olduğunu sormamışlardı. Galiba ikisi de bundan korkuyordu.

"Magnus Bane ilk büyük trajedilerden biriydi," dedi Livvy herkesin bildiği eski bir hikâyeyi anlatır gibi. "Bane iblise

dönüştüğünü fark etti. Erkek arkadaşı Alexander Lightwood'a onu öldürmesi için yalvardı. Alec bu arzusunu yerine getirdikten sonra kılıcın ucunu kendine çevirdi. Cesetleri New York'un kalıntıları arasında yan yana bulundu."

Julian'ın yüzü bembeyaz kesildi. Emma bir an bayılacağını sandı.

Magnus ve Alec bütün iyiliklerin sembolüydü. Ne acı.

"Büyücülerin devri kapandı," dedi Livvy. "Peri halkı Sebastian'la bir oldu. Şimdi çoğu güvenli Periler Diyarı topraklarında yaşıyor. Bazıları da ara sıra dünyaya gelip hınzırlık yapıyor. Bilirsiniz işte."

"Bir şey bildiğimiz yok," dedi Julian. "Periler Diyarı artık güvenli mi?"

"Periler, Karanlık Savaş'ta Sebastian'ın müttefikiydi," dedi Livvy. "Birçok savaşçılarını kaybettiler. Seelie Kraliçesi öldü. Sebastian savaştan sonra onları en çok istedikleri şeyle ödüllendirdi. Tecritle. Diyar'ın bütün girişleri bu dünyaya kapatıldı. Thule'deki periler de Sebastian'ın koruması altında. Onlara zarar veren her kim olursa olsun, bir insan ya da bir Karanlık Gölge Avcısı en ağır şekilde cezalandırılıyor."

"Seelie Kraliçesi'nin hiç çocuğu olmadı mı?" diye sordu Julian.

Livvy başını iki yana salladı. "Hayır. Çocuksuz öldü. Unseelie Kralı sarayları birleştirdi. Şimdi Diyar'ın tamamını o yönetiyor. Vârisi de Prens Erec'miş. En azından biz öyle duyduk. Periler Diyarı'ndan fazla haber alamıyoruz."

Demek ki, bu dünyada ikinci bir Ash yok, diye düşündü Emma. *Galiba buna sevinmeliyiz, çünkü bir Ash yeter de artar bile.*

"Bütün kurt adam sürüleri dağıldı," dedi Cameron. "Bazıları tek tabanca takılıyor. Bazıları Sebastian'ın yanında. Bizim gibi asiler de var. Ama çoğu öldü. Vampirlerin durumu daha iyi çünkü iblisler ölü etinden hoşlanmıyor."

"Vampir tarikatlarının bazıları Sebastian'ın saflarına katıldı," dedi Livvy. "Ona tapıyorlar ve Thule'deki herkesi yediklerinde Sebastian'ın onları yeni bir dünyaya götüreceğine inanıyorlar."

Cameron güldü. "Raphael Santiago aptallıklarına doymasınlar diyor. Bütün insanlar öldüğünde, aç kalacaklar."

"Raphael Santiago hâlâ hayatta mı?" dedi Julian. "Bizim dünyamızda öldü."

Livvy'nin yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Thule'nin bir özelliği var," dedi. "Binaya girdiğimizde göre..."

Cümlenin devamını getiremedi çünkü tam o sırada dar bir ara sokaktan biri fırladı. Üflesen uçacak kadar zayıf bir oğlandı. Üstü başı leş gibiydi. Saçları topaklaşıp matlaşmıştı. Bir omzundan pis bir çanta sarkıyordu.

Livvy temkinli gözlerle etrafa baktı. "Yeminliler'den değil," dedi. "İblisler onları spor olsun diye avlıyor. Cam..."

"Livvy, olmaz."

"Dur!" diye bağırdı Livvy. Cameron frene bastı ve cip sarsılarak durdu. Julian yerinden sıçrarken, Livvy başını tavana çarpmasın diye elini öne uzattı.

Livvy ona şaşkınlıkla baktı. Sonra elini itip camı açtı. "Buradayız!" diye bağırdı oğlana.

Çocuk yön değiştirerek onlara doğru koştu. Arkasında, sokağın ağzında bir şey belirdi. Gölgelerden yapılmıştı sanki ve yırtık pırtık, siyah kanatları vardı. Müthiş bir hızla çocuğun üzerine atıldı. Livvy küfretti. "Başaramayacak."

"Hâlâ şansı var," dedi Cam. "Benden bir onluk çalışır."

"Kahretsin!" diye bağırdı Emma. Kapısını açtı ama Julian onu kolundan yakalayarak geri çekti. Bu arada iblis, farenin üzerine kapanan bir kartal gibi çocuğun üzerine bindi. Çocuk sadece bir kere bağırabildi. İblis avıyla birlikte havalanıp gözden kayboldu.

Cam gaza bastığında sokaktaki birkaç kişi onlara baktı. Emma nefes nefese kalmıştı. İnsanların iblisler tarafından öldürülmemesi gerekirdi. Gölge Avcıları'nın onları koruması gerekirdi.

Ama burada Gölge Avcıları yoktu.

"Borcun dört bin oldu, Cam," dedi Livvy ruhsuz bir sesle.

"Uluslararası bankacılık sistemi yeniden kurulur kurulmaz öderim," dedi Cam.

"Ya ailemiz?" diye sordu Julian pat diye. Emma'nın kolunu bıraktı. "Bizimkilerden sağ kalan var mı, Livia?"

Livvy çenesini sıktı. "Hâlâ Julian olduğuna ikna olmadım. Ayrıca ailem beni ilgilendirir."

Bir sokağa saptılar ve Emma bir an meşhur Bradbury Binası'na gireceklerini sandı. Kahverengi, tuğla yapı şaşılacak şekilde hâlâ ayaktaydı. Ama son anda yollarının üzerindeki tuğlalarla kumtaşları havalandı ve karanlık, mağaramsı bir yere daldılar.

Bir garajdı. Cipten indiler. Cameron arkalarından garaj kapısını sürgüleyen kamuflaj pantolonlu, siyah atletli kızla konuşmaya gitti. Birkaç manivelayla idare edilen, akıllıca yapılmış, çelik ve tuğla karışımı, dev gibi bir sürgüydü.

"Burada kendi jeneratörümüz var," dedi Livvy. "Birçok işi elle yapıyoruz. Elektrik kullanırsak, Yeminliler yerimizi tespit edebilir." Tüfeğini cipin koltuğuna attı. "Gelin."

Bir kapıdan geçip geniş bir ofis binasına girdiler. Duvarlar tuğla ve mermerdi. Yerler karo kaplıydı ve Emma başını kaldırdığında birçok demir asma köprü gördü.

Livvy gözlerini kıstı. "Pekâlâ."

"Pekâlâ ne?" diye sordu Emma.

"Biraz önce duvarları tuz, altın ve demirden inşa edilmiş bir koridordan geçtiniz. Burayı çılgın bir milyoner inşa ettirmiş. Hayaletlere inanıyormuş ve binayı doğaüstü güçlerden korunmak için gerekli malzemelerle donatmış. Bazıları hâlâ işe yarıyor."

Arkalarındaki kapı kapandı. Cameron dönmüştü. "Divya Diana'nın daha gelmediğini söyledi. Bu ikisini yukarı çıkarmamı ister misin?"

Livvy yorgun bir ifadeyle alnını ovuşturdu. "Evet. Buraya kadar gelebildiler. Belki de zararsızlar."

"Belki de gerçekten abinim demek istiyorsun herhalde?" diye söylendi Julian.

Livvy sırtını dikleştirdi. "Öyle bir şey demedim." Cameron'a işaret etti. "Bunları acemi odalarından birine götür. Kapıya da nöbetçi dik."

Tek kelime daha etmeden döndü ve demir merdivenlerden birine doğru yürüdü. Julian derin bir iç çekti. Yüzündeki ifade Emma'nın içine dokundu. Julian gerçekten de yıkılmış görünüyordu. Onun Meclis Salonu'nda can çekişen Livvy'yi kucağında tutuşu Emma'nın hâlâ gözünün önünden gitmiyordu.

Koşup Livvy'yi merdivende yakaladı. Livvy ona döndüğünde yüzündeki yaralar Emma'nın yüreğini bir kez daha sızlattı. "Ne istiyorsun?" dedi Livvy sertçe.

"Yapma, Livvy," dedi Emma. Livvy kaşlarını kaldırdı. "Onun Julian olduğunu biliyorsun. Cipte başını tavana vurma diye nasıl atıldı görmedin mi? Kimse böyle numara yapamaz."

"Anlamıyorsun," dedi Livvy. "Ben..."

"Bunu al." Emma telefonunu eline tutuşturdu. Livvy ona hayatında ilk kez iPhone görüyormuş gibi baktı. Sonra başını iki yana salladı.

"Burada çekmiyor," dedi ve alayla ekledi: "Çok şaşırdın değil mi?"

"Aman ne komik," diye homurdandı Emma. "Fotoğraflara bakman için verdim." Telefonu açtı. "Son beş yılınkilere. Bak, Dru." Livvy'nin nefesini tuttuğunu duydu. "Mark kumsalda. Bu da, Helen'la Aline'in düğünü. Ve Ty. Daha geçen yıl çekildi."

Livvy boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ty sizin dünyanızda yaşıyor mu?"

Emma donup kaldı. "Evet," diye fısıldadı. "Elbette."

Livvy telefonu sıkıca kavradı. Sonra da merdiveni uçarcasına çıktı. Ama arkasını dönmeden önce, Emma gözlerinin yaşlarla parladığını gördü.

18

CEHENNEM TAHTINDAN DOĞRULUYOR

Julian'la Emma, Cameron'ın peşine takılıp Bradbury'nin lobisinden geçerken, Livvy'nin asilerinden başka gruplara rastladılar. Julian kendince onlara böyle bir isim takmıştı. Bunlar Livvy'nin insanlarıydı. Belli ki kardeşinin burada sözü geçiyordu. Julian onunla gurur duyuyordu. Ve onlarca başka duyguyu da aynı anda yaşıyordu. Sevinç, çaresizlik, korku, dehşet, hüzün, sevgi ve umut. Fırtınalı bir denizde dalgalarla oradan oraya savrulmak gibiydi.

Bir de özlem vardı tabii. Emma'nın hasreti tüm vücuduna bıçak gibi saplanıyordu. Emma konuşurken, gözlerini ağzından alamıyordu. Üst dudağının fiyonk gibi kıvrılmasını seyretmeye doyamıyordu. Magnus'tan hislerini susturmasını istemesinin nedeni bu muydu? Julian öncesini hatırlayamıyordu. Ama şimdi bin beter hissediyordu. Boğuluyordu.

"Bak," diye fısıldadı Emma koluna dokunarak. Elinin değdiği yer yanmaya başladı. *Yeter,* diye düşündü Julian. *Kendine gel.* "Maia Roberts ve Bat Velasquez."

Julian dikkatini başka bir yere yöneltebilmenin sağladığı rahatlamayla başını çevirdi. Maia onun gerçekliğinde Konsey'de

kurt adamların temsilcisiydi. Saçları iki kalın örgü halinde omuzlarından göğsüne kadar iniyordu. Julian erkek arkadaşını da hatırlıyordu. Yüzü ve vücudunda yara izleri olan, yakışıklı bir gençti. Birlikte merdivenleri iniyorlardı. Livvy gibi, onların kıyafetleri de asker malzemeleri satan bir dükkândan yürütülmüş gibiydi. Asker ceketleri, kamuflaj desenli pantolonlar, ağır botlar ve silah kemerleri. Burada herkes bunları giyiyordu.

Amma da çok silah ve cephane vardı. Binanın ön kapılarına tahtalar çakmışlardı. Onları da uzun süre dayansınlar diye bir güzel betonla sıvamışlardı. Kapıların yanındaki çivilere her tür silah asılıydı. Cephane kutuları yere yığılmıştı. Biri yakınlardaki bir duvara kırmızı boyayla BİZİ MELEKLER VE ERDEMLERİ KORUR yazmıştı.

Cameron'ın peşinden ahşap ve demir karışımı başka bir merdiveni çıktılar. Binanın içi belli ki eskiden nefes kesici bir güzellikteydi. Pencerelerden ve yukarıdaki tavandan içeri ışık doluyordu şüphesiz. Şimdi bile, bütün pencereler kapatılmasına ve tuğla rengi duvarlarda çatlaklar oluşmasına rağmen son derece etkileyiciydi. Çıplak ampuller sarı bir ışık yayıyordu. Dolambaçlı asma katların kenarlarında silahlı nöbetçiler vardı.

"Ne çok silahınız var," dedi Emma en üst katta.

"Mermiler iblislere etki etmiyor. Ama kötü vampirlerle Kararmışlar'ı indirmek için onlara ihtiyacımız var." Uzun bir koridora girdiler. Soldaki, demir tırabzanın ötesinde avlunun karanlığı uzanıyordu. Sağda kapılar vardı. "Eskiden Los Angeles Polis Departmanı'nın bir şubesi bu binadaydı. İblisler onları beş dakikada yok etti ama geriye bir sürü Glock kaldı." Durdu. "Geldik."

Ahşap kaplama bir kapıyı itip ışığı açtı. Julian, Emma'nın arkasından odaya girdi. Bir zamanlar bir ofisti ama yatak odasına dönüştürülmüştü. Livvy acemi odaları demişti. Bir çalışma masası ve içinde alaca bulaca kıyafetlerin asılı olduğu bir giysi dolabı vardı. Duvarlar açık kızıldı. Karşı duvardaki aralık kapının ardında fayans kaplı, küçük bir banyo vardı. Birileri etrafı güzelleştirmek için çaba harcamıştı anlaşılan. Odanın tek penceresine metal bir levha çakılmıştı, ama koyu maviye boyanıp üzerine minik, sarı yıldızlar çizilmişti. Yatağa da rengârenk bir örtü seriliydi.

"Kusura bakmayın, ama iki kişilik yatağımız yok," dedi Cameron. "Burada sık sık çiftleri ağırlamıyoruz. Komodinin çekmecesinde prezervatif var."

Bunu son derece rahat bir tavırla söylemişti. Emma kızardı. Julian istifini bozmamaya çalıştı.

"Size yemek göndereceğim," diye ekledi Cameron. "Ama çok açsanız, dolapta enerji barları ve içecekleri var. Odadan çıkmaya kalkışmayın. Her yerde nöbetçiler bekliyor." Kapıda duraksadı. "Bu arada, hoş geldiniz," dedi utana sıkıla ve gitti.

Emma daha kapı kapanır kapanmaz dolaba koştu. İki enerji barı ve bir paket cipsle Julian'ın yanına döndü. Barın birini ona verdi. "Cips de ister misin?"

"Hayır," dedi Julian. Aslında açlıktan ölüyor olmalıydı. En son ne zaman yemek yediğini bile hatırlamıyordu. Ama kendini iyi hissetmiyordu. Şimdi Emma'yla yalnızdı ve bu onun için hiç kolay değildi.

"Ash buradaysa, Annabel nerede?" diye sordu Emma. "Kapıdan beraber geçtiler."

"Thule'nin herhangi bir yerinde olabilir," dedi Julian.

"Bizim dünyamıza dönmenin bir yolunu bulduysa bile Ash'i bırakmaz."

Emma iç çekti. "Yeri gelmişken, biz de geri dönmenin bir yolunu bulmalıyız sanırım. Herhalde imkânsız değildir. Bir şekilde Periler Diyarı'na dönebilirsek, orada sihir yapabilecek birini..."

"Livvy, Diyar'ın bütün kapılarının kapatıldığını söyledi."

"Zamanında duvarları aşmasını bildik," dedi Emma usulca. Julian onun Unseelie Kalesi'nin etrafındaki dikenlerden söz ettiğini anladı.

"Biliyorum." Gözlerini ondan alamıyordu. İkisi de pis, aç ve yorgundu. Ama bu dünyanın karanlığında Emma her zamankinden de parlaktı.

"Neden öyle bakıyorsun?" dedi Emma. Boş cips paketini metal çöp sepetine fırlattı. "Enerji barını ye, Julian."

Julian ambalajı açıp hafifçe öksürdü. "Ben yerde uyuyayım."

Emma odada dolanırken zınk diye durdu. "Nasıl istersen. Sanırım bu dünyada biz hep çifttik. Hiç *parabatai* olmadık. Yani mantıklı tabii. Karanlık Savaş o şekilde sonuçlanmasaydı, biz asla..."

"Karanlığı seçmeden önce ne kadar süredir birlikteydik acaba?" diye sordu Julian.

"Livvy söyler belki. Onun gerçek Livvy olmadığını biliyorum. Yani bizim Livvy'miz. Belki ancak Livvy'nin gelecekte dönüşebileceği hali."

"Ama yaşıyor," dedi Julian. Gözlerini enerji barına dikti. Onu yeme fikri midesini bulandırıyordu. "Ve cehennemi yaşamış. Onu korumak için yanında bile değildim."

Emma'nın gözleri hafifçe irileşti. "Umurunda mı gerçekten?"

Göz göze geldiler ve Julian ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süredir ilk kez, duygularını hissedebildi. Kuşkusunu, çektiği acıyı ve bu acıya kendisinin sebep olduğunu hissetti. Onu defalarca reddetmiş ve kendinden uzaklaştırmıştı. Hiçbir şey hissetmediğini söylemişti.

"Emma," dedi çatallı bir sesle. "Büyü bozuldu."

"Ne?"

"Livvy'yle Cameron burada büyülerin işlemediğini söyledi. Haklılar. Magnus'un bana yaptığı sihir burada etkisiz. Yeniden hissedebiliyorum."

Emma ona bakakaldı. "Yani... beni mi?"

"Evet." Julian onu kollarına aldı. Ama Emma tahtadan oyulmuş bir bebek gibi kaskatı durdu. Bir heykele sarılmak gibiydi. "Her şeyi hissediyorum," dedi umutsuzca. "Tıpkı eskisi gibi."

Emma ellerini iterek ondan kurtuldu. "Belki ben hissetmiyorumdur."

"Emma..." Julian üzerine gitmedi. Ona alan tanıdı. Nasıl istiyorsa öyle davranmaya hakkı vardı. Kim bilir ne kadar acı çekmişti? Sihrin etkisindeyken, Emma'yı bir duvarla konuşmaya mecbur etmişti. Yine de dayanamayıp sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni incittin," dedi Emma. "Hem de çok." Titrek bir nefes aldı. "Bir sihrin etkisi altında olduğunu biliyorum. Ama o sihri yaptırırken benim, ailenin ya da Gölge Avcısı rolünün nasıl etkileneceğini hiç düşünmedin. Ve bunu sana şimdi söylemekten nefret ediyorum, çünkü burası korkunç bir yer ve kız kardeşini daha yeni buldun. Mad Max'ten fırlamış gibi görünse de, bayağı havalı ve en önemlisi hayatta. Ama başka çarem

yok, Julian, çünkü eve döndüğümüzde, dönebilirsek tabii, sana söyleyeceklerimin hiçbiriyle ilgilenmeyeceksin." Soluk soluğa duraksadı. "Hepsi bu kadar. Ben duş alacağım. Sakın peşimden gelme, yoksa seni vururum."

"Silahın yok ki," dedi Julian ama Emma banyoya girip kapıyı suratına kapattı. Az sonra su sesi geldi.

Julian yatağa oturdu. Ruhu o kadar uzun zamandır pamuklara sarılıydı ki yeni hisleri yüreğini sıkıştırıyordu.

Ama sadece acı yoktu. Livvy'yi yeniden görmenin, sesini duymanın sevinci de vardı. Ve Emma'nın kuzey ışıkları gibi parlayışını izlemenin gururu.

Kafasının içinde Seelie Kraliçesi'nin sözleri yankılandı.

Ölümlüleri periler arasında yaşayıp bize hizmet etmeleri için nasıl kandırdığımızı hiç merak ettin mi, dikenlerin oğlu? Bizler daima büyük kayıplar verenleri seçeriz. Ve onlara en çok istediklerini vaat ederiz. Izdıraplarına son vermeyi. Ama Diyar'a geldiklerinde, bir kafese girdiklerini bilmezler. Bir daha asla mutlu olamayacaklarını.

Sen de o kafestesin, çocuk.

Kraliçe'nin hilekârlığını bilmeyen yoktu ama bazen de haklı çıkıyordu. Keder insanın içini kemiren bir kurttu. Kimi zaman, onu durdurmak için her türlü fedakârlık göze alınabilirdi. Alicante'de aynaya baktığındaki çaresizliğini hatırladı. Livvy'yi kaybetmişti ve yakında Emma'yı da kaybedeceğini biliyordu. Magnus'un kapısını çalarken denizin ortasında tek bir kaya parçasına tutunmaya çalışan bir kazazededen farksızdı. Ertesi gün sıcaktan ya da susuzluktan ölebileceğini bilmesine rağmen, umutsuzca fırtınadan kaçıyordu.

Şimdi fırtına dinmişti. Julian fırtınanın gözüydü. Etrafını

yıkıp geçmiş ama kendi yara almamıştı. Acıdan kurtulduğunu sanmıştı. Ama bugün daha önce fark edemediği bir gerçek tüm gerçekliğiyle karşısında dikiliyordu. Bundan sonra hayatına içindeki kocaman kara delikle devam etmek zorundaydı. Portallar arasındakini andıran bir boşlukla.

Duygularının o duvarı delecek kadar şiddetli olduğu anlarda bile, tuhaf bir donukluk vardı. Bir grilik. Ty, Livvy'nin yakılacağı kuleye tırmandığında ya da Emma dikenlere takıldığında bile görüş alanındaki her şey siyah ve beyazdı. Bir tek Emma'nın kanının rengini görmüştü.

Julian bunları düşünürken kapının tıklatılmasıyla irkildi. Boğazı o kadar kurumuştu ki cevap veremedi. Cameron Ashdown davet beklemeden kucağında giysilerle içeri daldı. Onları yatağa atıp tekrar koridora çıktı. Konserve yiyecekler, diş macunu, sabun ve diğer temel temizlik malzemeleriyle dolu bir kutuyla geri döndü. Onu masaya bırakıp gürültüyle iç çekerek omuzlarını çevirdi. "Size kot, boğazlı kazak, eldiven ve bot getirdim. Dışarı çıkarsanız rune'larınızı iyi saklayın. İşi sağlama alın diye kutuya bir de kapatıcı attım. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Julian ona uzun uzun baktı. "Evet," dedi sonunda. "Aslında var."

Cameron kendi kendine söylenerek kapıyı arkasından kapatırken, Julian su sesinin kesildiğini duydu. Az sonra, Emma bir havluya sarınmış halde odaya girdi. Yanakları kızarmıştı. Cildi parlıyordu. Hep böyle mi görünüyordu? Renkleri bu kadar canlı mıydı? Saçlarının altın sarısı, beyaz tenindeki siyah İşaretler ve gözlerinin yumuşacık kahverengisi hep böyle miydi?

"Üzgünüm," dedi. Emma yatağın üzerindeki kıyafetlere

uzanırken duraksadı. "Ne kadar üzgün olduğumu daha yeni anlamaya başlıyorum."

Emma cevap vermedi. Birkaç parça giysi alıp banyoya gitti. Az sonra, siyah, bol bir kanvas pantolon ve asker yeşili, ince askılı bir bluzla geri döndü. Kollarına dolanan siyah İşaretler ilk bakışta şok etkisi yaratıyordu. Belki de burada başka kimsede olmadıkları içindi. "Bedenlerimizi iyi tahmin edememişler," dedi kemerini sıkarak. "Bana verdikleri sutyen kocaman. Şapka diye kafama takarım o derece!"

Cameron bu kez kapıyı bile çalmadan odaya daldı. "İstediklerini getirdim," dedi Julian'ın kucağına birkaç boya kalemiyle bir resim defteri bırakarak. "Doğrusu ilk kez böyle bir taleple karşılaşıyorum. Çoğu acemi çikolata ister."

"Çikolatanız var mı?" diye sordu Emma.

"Hayır," dedi Cameron ve ayaklarını yere vuru vura odadan çıktı. Emma gülerek arkasından baktı.

"Cameron'ın bu hali hoşuma gitti," dedi. "Böyle sert bir tip olabileceği kimin aklına gelirdi? O kadar kibar bir çocuktu ki. Ama..."

"Her zaman esrarengiz bir yanı vardı," dedi Julian. Aniden duygularına kavuşunca onları içinde saklayamaz olmuştu. Belki daha sonra pişman olacaktı, ama kendini tutamadı. "Bir süre önce, Diana'yla görüştü. Anselm Nightshade'in kurt adam çocuklarını öldürdüğünden emindi. Kanıtı yoktu ama buna inanmak için iyi nedenleri olduğunu iddia etti. Nightshade'in hatırı sayılır dostları olduğu için ailesi onunla uğraşmamasını tembihlemiş. Dolayısıyla enstitüden yardım istedi."

"Nightshade bu yüzden mi tutuklandı?" diye sordu Emma. "Ondan mı Konsey'in evini aramasını istedin?"

"Diana bodrumda bir yığın kemik bulduklarını söyledi. Cameron'ın dediği gibi, kurt adam çocuklarına aitlerdi. Restorandaki araç gereçleri de kontrol ettiler. Mekânın tamamında ölüm büyüsü vardı. Cameron haklıydı ve inandığı şey uğruna ailesine karşı geldi. Üstelik bunu tanımadığı Aşağı Dünyalılar için yaptı."

"Hiçbir şey söylemedin," dedi Emma. "Anselm'i neden tutuklattığını kimseye anlatmadın. Hâlâ seni suçlayanlar var."

Julian acı acı güldü. "Bazen milletin ne düşündüğüne aldırmamak gerek. Kötü şeyler olacağına, bırak ne düşünürlerse düşünsünler."

Emma cevap vermedi. Julian ona baktığında Cameron'ı da, Nightshade'i de unutmuş gibiydi. Gidip yatağın üzerindeki boya kalemlerine dokundu.

"Resim malzemeleri mi söyledin?" diye fısıldadı.

Julian ellerine baktı. "Büyüden beri beni ben yapanların hepsinden uzak duruyordum. İşin tuhafı, daha önce bunun farkında bile değildim. Yani bilinçli olarak. Ama hissediyordum. Siyah-beyaz bir dünyada yaşıyordum ama şimdi renkler geri döndü." İç çekti. "Tam anlatamadım galiba."

"Hayır," dedi Emma. "Ben anladım. Hissedebilen yanın aynı zamanda bir şeyler yaratan tarafın."

"Perilerin kendi başlarına resim ya da müzik yapamadıkları için insan çocukları kaçırdığını söylerler. Büyücüler ve vampirler de sanatla uğraşamaz. Yaratmak için ölümlü olmak gerek. Bir gün öleceğimizi, hayatımızın sınırlı olduğunu bilmek... Bizim içimizdeki ateş bu, Emma. O yandıkça bizi de yakıyor ve canımız acıyor. Ama o ışık olmadan da resim yapamam."

"Öyleyse şimdi yap," dedi Emma boğuk bir sesle. Avucunu açıp birkaç boya kalemini eline tutuşturdu ve arkasını döndü.

"Üzgünüm," dedi Julian yine. "Canını sıkmak istemezdim."

"Merak etme, sıkmıyorsun," diye mırıldandı Emma ona dönmeden. "Bana seni neden sevdiğimi hatırlatıyorsun."

Julian'ın yüreği pırpır etti.

"Ama affedildin sanma," diye ekledi Emma ve giysi dolabındaki botlarla çorapları karıştırmaya koyuldu. Julian onu kendi haline bıraktı. İzin verse, Emma'yla saatlerce konuşabilirdi ama onu bunaltmak istemiyordu.

Eline bir kalem alıp defteri kucağına koydu ve zihninde canlanan görüntüleri kâğıda aktarmaya başladı. Alicante gümüşü, Seelie yeşili, Unseelie siyahı ve kan kırmızısı figürler kâğıtta birbirine karıştı. Kral'ı tahtında otururken çizdi. Güçlü, solgun yüzlü ve mutsuzdu. Annabel, Ash'in elini tutuyordu. Emma'yı Cortana'yla dikenlerin arasında resmetti. Drusilla baştan aşağı siyahlar içindeydi ve tepesinde kuzgunlar uçuşuyordu.

Bir ara Emma'nın yanına uzanıp elini kafasına dayadığını hissetti. Az sonra, dudakları aralandı ve uyuklamaya başladı. Kapı çaldığında Julian resim defterini bıraktı. "Cameron, eğer böyle..."

Ama gelen Cameron değil, Livvy'di.

Fişekliğini çıkarmıştı. Julian odanın aydınlığında gözlerinin altındaki koyu gölgeleri fark etti. "Cameron resim defteriyle boya kalemleri istediğini söyledi," diye fısıldadı.

Julian kıpırdamadan bekledi. Ürkek bir orman yaratığını kaçırmaktan korkar gibiydi. "Çizdiklerimi görmek ister misin?"

Resim defterini uzattı. Livvy onu alıp sayfaları karıştırdı. Bu arada, Emma da doğrulup yastığını göğsüne bastırdı.

Livvy defteri Julian'a geri verdi. Başını eğdiği için, Julian yüzünü göremiyordu. Hayal kırıklığıyla sarsıldı. *Bana inanmıyor. Resimlerin onun için hiçbir anlamı yok. Kardeşim için koca bir hiçim.*

"Kimse abim gibi resim yapamaz," dedi Livvy. Derin bir nefes aldı ve usulca bıraktı. Sonra başını kaldırdı ve Julian'a baktı. Gözlerinde hayretle karışık pırıltılı bir umut ışığı vardı. "Ama sen yapıyorsun."

"Hani dokuz yaşındayken sana resim yapmayı öğretiyordum," dedi Julian. "Bütün kalemlerimi kırmıştın, hatırlıyor musun?"

Livvy'nin dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir an yara izlerine ve siyah, deri kıyafetlerine rağmen bildikleri, tanıdıkları Livvy oldu. Az sonra yüzüne başka bir maske yapıştı. Asilerin lideri, amansız savaşçı Livia'ya dönüştü. "Beni ikna etme çabasından vazgeç," dedi. "Gerek yok." Bir asker gibi dimdik arkasını döndü. "Burada işlerinizi bitirin. Bir saate ana merkezde buluşuruz."

"Bu dünyada hiç beraber takıldık mı?" diye sordu Emma. "Yani sevgili olduk mu?"

Cameron az kalsın merdivenden düşüyordu. Bradbury Binası'nın birbirini kesen asma katlarında yürüyorlardı. "Yok artık! Tabii ki, hayır!"

Emma hafiften bozuldu. Bunun bir önemi olmadığını biliyordu ama insan bazen zihnini meşgul edecek bir şeylere ihtiyaç duyuyordu. Onların dünyasında, Cameron ona yürekten bağlıydı. Ayrılmalarından sonra ona aşk mektupları, çiçekler ve üzgün lama resimleri yollamıştı.

"Sen hep Julian'la birlikteydin," diye ekledi Cameron. "Sizin dünyanızda sevgili değil misiniz?"

"Hey, ben hâlâ buradayım," diye homurdandı Julian. "Yokmuşum gibi konuşmayın."

"Öyleyiz," dedi Emma. "En azından, bazen. Seninle bir süre çıkmıştık da ondan sordum."

"Burada bu tür kişisel dramlara ayıracak vaktimiz yok," dedi Cameron. "Dev örümceklerden kaçarken aşk hayatımıza odaklanmak kolay olmuyor, biliyor musunuz?"

Cameron burada bayağı şakacı, diye düşündü Emma. Evde de, yani işte eskiden, onların dünyasında da böyle olsaydı ilişkileri daha uzun sürebilirdi.

"Dev derken neyi kastediyorsun?" diye sordu. "Çöp konteynerleri kadar varlar mı mesela? Ya da daha mı büyükler?"

"Yavruları değil," dedi Cameron ve suratına korkunç bir gülümseme yayıldı. "Geldik. Girin. Ama Livvy'ye sizin dünyanızda çıktığımızı söyleme, Emma. Tuhaf kaçabilir."

Livvy'yi farklı bir amaç için yeniden tasarlanan bir odada buldular. Belli ki önceden rahat ve geniş bir çatı katıydı. Pencereler kapatılmadan önce şüphesiz içerisi bol bol ışık alıyordu. Ama şimdi camlar meyve taşımakta kullanılan karton kutularla kaplanmıştı. Cam bir sehpanın etrafında dört tane, şık ve modern koltuk vardı. Livvy birine yerleşmiş, koyu kahverengi bir şey içiyordu.

Julian afalladı. "İçki mi içiyorsun? Ama olmaz ki."

"Merak etme, yarın sen de başlarsın," dedi Livvy cam sehpadaki Jack Daniel's şişesini göstererek. "Otursanıza."

Karşısına geçtiler. Odada bir de şömine vardı ama mazgalı metal bir plakayla kapatılmıştı. Mizah anlayışı olan biri meta-

lin üzerine sarı alevler çizmişti. Emma şöminenin yanmasını tercih ederdi. Belki ortama bir doğallık katardı.

Livvy bardağı yara izleriyle kaplı elinde evirip çeviriyordu. "Size inanıyorum," dedi. "Olduğunuzu söylediğiniz kişilersiniz. Dolayısıyla kimleri merak ettiğinizi de biliyorum."

"Mark'a ne oldu?" diye sordu Julian. "Ty, Helen, Dru... onlar nerede?"

"Bir de buradan nasıl gidebileceğinizi merak ediyorsunuzdur," diye araya girdi Livvy. "Sonuçta bu dünyaya kazara geldiniz ve sizinki daha iyi bir yere benziyor."

"İstemesek bile gitmek zorundayız," dedi Emma. "Geri dönmezsek, evdekilere zarar verebilirler. Hatta belki de..."

"Ama seni de yanımızda götürmek istiyoruz," dedi Julian. Emma böyle söyleyeceğini biliyordu. Hiç konuşmamışlardı ama tabii ki kardeşini yanında isteyecekti.

Livvy usulca başını salladı. "Geri dönebileceğinizi düşünmek için mantıklı bir nedeniniz var mı peki? Boyutlar arası seyahat etmek kolay değil."

Emma ellerini yana açtı. "Daha her şey o kadar yeni ki. Ama bir yolunu buluruz." Kendinden emin konuşmasına rağmen, hiç de öyle hissetmiyordu.

Livvy elini kaldırdı. "Eğer geri dönmek için ufacık da olsa bir şansınız varsa, herkese neler olduğunu bilmek istediğinizden emin misiniz? Çünkü ben her gün keşke hiç bilseydim diyorum."

Julian gözlerini ondan ayırmadan "Ben bir tek şey isterdim," dedi. "Bütün bunlar yaşanırken yanında olabilmek."

Livvy'nin bakışları uzaklara kaydı. "İkiniz de buradaydınız zaten." Ayaklarını altına topladı. "Manhattan düştüğü gün bizim hayatımızı kurtarmak için kendinizi feda ettiniz."

Emma ürperdi. "New York'ta mıydık? Neden?"

"Hepsi Burren Savaşı sırasında oldu. Clary oradaydı. Alec ve Isabelle Lightwood, Magnus Bane ve tabii Helen'la Aline. Savaşı kazanıyorlardı. Jace, Sebastian'ın kölesiydi ama Clary Cennet Meleği'nin kılıcı İhtişam'ı taşıyordu. Lilith ortaya çıktığında Clary, Jace'i kurtarmak üzereydi. Ama Lilith kılıcı cehenneme yollayıp Clary'yi öldürdü. Helen'la ötekiler canlarını zor kurtardı.

"Bu Sebastian'ın en büyük zaferiydi. Sonrasında peri halkıyla güçlerini birleştirdi. Biz Meclis Salonu'nda saklanırken, Alicante'yi yerle bir ettiler. Gölge Avcıları savaştı. Babamız da öyle. Ama Sebastian çok güçlüydü. Alicante'nin düşeceği kesinleştiğinde, bir grup büyücü çocuklar için bir portal açtı. Sadece on beş yaşın altındakiler için. Helen'la Mark'ı geride bırakmak zorunda kaldık. Dru'yu Helen'ın kollarından zor aldılar. Nasıl bağırdığını duymalıydınız. Bizi doğruca Manhattan'a yolladılar.

"Catarina Loss ve Magnus Bane orada geçici bir sığınak kurdu. İdris'te savaş bütün şiddetiyle devam ediyordu. Helen'dan bir mesaj aldık. Mark perilere esir düşmüştü. Helen ona ne yapacaklarını bilmiyordu. Hâlâ da Mark'ın akıbeti hakkında hiçbir şey öğrenemedim. Umarım yemyeşil Periler Diyarı'nda mutludur ve bizi çoktan unutmuştur."

"Mümkün değil," diye mırıldandı Julian. "Mark unutmaz."

Livvy gözlerini kırpıştırdı. "Helen'la Aline savaşmaya devam etti. Ara sıra ateş mesajı yolluyorlardı. Brocelind Ormanı'nda bazı yerler grileşmiş. Onlara çürüme diyorlardı. Sonra iblis kapıları oldukları ortaya çıktı."

Emma sırtını doğrulttu. "İblis kapıları mı?" Ama Livvy

hikâyesine öyle dalmıştı ki, bardağı elinde evirip çevirerek anlatmaya devam etti.

"İblisler, İdris'e akın etti. Peri halkıyla Karanlık Gölge Avcıları, Gölge Avcıları'nı Alicante'den sürdü. İblisler de işlerini bitirdi. İdris'in düştüğünü New York'ta öğrendik. Herkes ölenlerin isimlerini merak ediyordu ama kimse bir şey bilmiyordu. Helen'la Aline'e ne olduğunu asla öğrenemedik. Sağ kalabildiler mi, yoksa Kararmışlar'a mı katıldılar bilmiyorduk.

"Bildiğimiz tek şey, uzun süre güvende olmayacağımızdı. Sebastian sırlarımızı insanlarla paylaşmaktan çekinmiyordu. Her yeri yakıp yıkmak istiyordu. İblisler sokaklarda insan avına çıktı. Çürüme tüm dünyaya yayıldı. Dokunduğu her yeri zehirledi ve büyücüler hastalanmaya başladı.

"İki ay sonra sığınak yıkıldı. Sokaklar canavar kaynıyordu. Büyücülerin sağlığı giderek bozuluyordu. En güçlülerin ve en fazla sihir kullananların durumu hepsinden kötüydü. Hızla iblislere dönüşüyorlardı. Catarina kimseye zarar vermemek için kaçtı. Alec'le Magnus'un hikâyesini anlattım zaten. Sığınak yıkılınca çocuklar sokaklara döküldü." Julian'a baktı. "Kıştı. Gidecek yerimiz yoktu. Ama birbirimizden ayrılmadık. Sen ne olursa olsun, birlikte kalacağız dedin. Yaşayacağız, çünkü birlikteyiz, birbirimizi hiç bırakmayacağız dedin."

Julian hafifçe öksürdü. "Doğru söylemişim."

Livvy ısrarla ona bakmayı sürdürdü. "Catarina Loss gitmeden önce, Gölge Avcısı ve Aşağı Dünyalı çocukları ülkenin diğer ucuna götürecek birkaç tren ayarladı. İblisler doğudan batıya yayılıyordu. California'nın temiz olduğunu söyleniyordu. White Plains istasyonuna doğru yola çıktık. Kar yağıyordu. Bütün gece yürüdük ve sen Tavvy'yi kucağında taşıdın.

Çok açtı. Hepimiz öyleydik. Bizi doyurmaya çalıştınız. Kendi hakkınızı bize verdiniz. Bilhassa Ty'a. İstasyona vardığımızda son tren kalkıyordu. İşte o zaman onları gördük. Kararmışlar oradaydı. Kırmızı giysileriyle bir kan yağmuru gibi üzerimize yağdılar. Hepimizi öldüreceklerdi. Bize veda bile edemedin, Julian," dedi Livvy dalgın bir sesle. "Bizi trene doğru ittin o kadar. Bana küçüklerle ilgilenmemi söyledin. Ve kılıçlarınızı çekerek Karanlık Gölge Avcıları'na saldırdınız. Tren hareket ederken sizi izledik. İkiniz elli tane Karanlık Gölge Avcısı'na kafa tuttunuz."

En azından onları korumaya çalışmışız, diye düşündü Emma.

"Sonra dördümüz kaldık," dedi Livvy viski şişesine uzanarak. "Ben, Ty, Dru ve Tavvy. Dediğini yaptım. Onlara göz kulak oldum. Trenler karda yavaş ilerliyordu. Chicago yakınlarında Cameron'la karşılaştık. Trenden trene geçip çantalarımızdaki öteberi karşılığında karnımızı doyuruyorduk. Cameron L.A.'e gitmemizin daha iyi olacağını söyledi. Ablası oradaydı ve işlerin yolunda olduğunu söylemişti.

"Ama Union İstasyonu'nda öğrendik ki, Paige Ashdown çoktan Yıldız Lejyonu'na katılmış. Kendilerine böyle diyorlardı. Ama bizim için hep Hainler olarak kaldılar. Paige orada, yanında bir düzine kadar Kararmış'la sırıtarak bize bakıyordu. Cameron beni itti ve Ty'la kaçtık. Dru'yla Tavvy de bizimleydi. Durmadan ağlıyorlardı. Zavallılar, eve gideceklerini sanmıştı.

"Sanırım dünyanın ne hale geldiğini burada daha iyi anladık. İblisler, Yeminli olmayanları avlıyordu. Kimse onları korumak için hiçbir şey yapmıyordu. İşaretlerimiz soluyordu. Her gün biraz daha güçten düşüyorduk. Rune'larla melek bıçakları

tamamen etkisizdi. Bu halde iblislerle savaşamazdık. Biz de korkaklar gibi saklandık."

"Melek aşkına," diye inledi Emma. "Livvy daha on yaşındaydın. Ne yapabilirdin ki?"

"Artık kimse Melek aşkına demiyor." Kendine biraz daha viski koydu. "En azından hava soğuk değildi. Sözünden hiç çıkmadım, Jules. Onlara göz kulak olmak için elimden geleni yaptım. Ty'la aynı yaştaydık ama onu görmeliydin. Dağılmıştı. Sizden ayrılınca iyice koptu. Seni ne kadar sevdiğini bilirsin."

Julian cevap vermedi. Yüzü Livvy'nin hikâyesindeki karlar kadar beyazdı. Emma uzanıp parmaklarına dokundu. Buz kesmişlerdi. Bu boyut onun kâbuslarının en saf haliydi. Kardeşleri ondan koparılmıştı ve dünya karanlığa teslim olurken onları koruyamıyordu.

"Sokaklarda yattık," dedi Livvy. "Öldürülen insanların boş evlerinde. Marketleri yağmaladık. Aynı yerde en fazla iki gece kalıyorduk. Tavvy her gece kucağımda ağlayarak uyuyordu ama dikkatliydik. Yani öyle olduğumuzu sanıyordum. Etrafımıza tuz döküp demir eşyalar koyuyorduk. Çok uğraştım ama..." Viskisinden bir yudum aldı. Emma olsa öksürürdü ama Livvy içkiye alışık görünüyordu. "Bir gece sokakta uyuyorduk. Grove'un kalıntıları arasında. Yiyecek ve kıyafet mağazalarından bazıları hâlâ duruyordu. Etrafımıza tuz serpmiştim. Ama bir Shinagami iblisi tepemizde bindi. Bir an kanatlarını gördüm. Sonra kocaman, sivri pençelerini. Tavvy'yi kollarımdan kapmaya çalıştı. İkimiz de bağırıyorduk." Titrek bir nefes aldı. "Ty yana sıçrayıp bıçağını iblise fırlattı. Galiba isabet etti. Ama rune'lar olmadan onları yaralayamazsınız. Tavvy'yi hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. İblis birden döndü ve pençesiyle

Ty-Ty'ın boğazını parçaladı." Ty'dan bebek adıyla söz ettiğinin bile farkında değildi. Bardağı sıkıca kavramıştı. Gözlerini sabit bir noktaya dikmişti. "Ty çeşmeye düştü. Su kıpkırmızı oldu. Shinagami çoktan gitmişti. Tavvy de öyle. Ty'ı sudan çıkardım ama ölmüştü."

Emma, Julian'ın elini daha da sıkı kavradı. Onu Meclis Salonu'nun kürsüsünde kollarında Livvy'nin cansız bedenini tutarken hayal etti.

"Onu sevdim, okşadım. Seni seviyorum dedim. Sonra da bir bidon benzin buldum ve iblisler parçalamasın diye onu yaktım." Dudakları acıyla titredi. "Dru'yla yalnız kaldık."

"Livia..." Julian öne eğildi ama kız kardeşi elini kaldırdı.

"Bırak bitireyim. Buraya kadar geldim." İçkisinden bir yudum daha alıp gözlerini kapadı. "Bu olaydan sonra Dru bir daha konuşmadı. Ona enstitüye gideceğimizi söyledim. Cevap vermedi. Gerçi enstitüde de kimse kalmamıştı. Sadece onu avutmaya çalışıyordum. Belki Yıldız Lejyonu'na katılırız diye düşündüm. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Otobanda yürürken yanımıza bir araba yanaştı. Cameron'dı.

"Üstümüz başımız kan içindeydi. Açtık. Yorgunduk. Cameron bize şöyle bir baktı ve soru sormadı. Bize buradan söz etti. Bradbury Binası'ndan. Direnişe katıldığını söyledi. O zamanlar bu kadar kalabalık değildik. İki eski Gölge Avcısı vardı. Burada bir iblis öldürmüşler. Binanın tuz ve demirle dolu olduğunu söylediler. Artı Los Angeles Polisi'nden kalan silah ve cephaneler de vardı. Kale olarak işimize yarayabilirdi.

"Diğerleriyle bir olup binaya el koyduk. Dru bile yardım etti. Ama hâlâ konuşmuyordu. Sonra Bradbury'i daha da sağlamlaştırıp etrafa haber saldık. Sebastian'a direnenlere kapımı-

zın açık olduğunu söyledik. New York, Kanada ve Meksika'dan bile gelenler oldu. Sayımız giderek arttı."

"Öyleyse Dru..." dedi Emma hevesle ama Livvy sözünü kesti.

"İki sene önce bir grupla devriyeye çıktı. Bir daha da dönmedi. Burası için sıradan bir olay."

"Onu aradınız mı? Olabileceği her yere baktınız mı?" diye sordu Julian.

Livvy donuk bakışlarını suratına dikti. "Burada kimsenin peşinden gitmeyiz. Yoksa daha da çok insan ölür. Ben de kaybolursam, kimsenin beni aramasını beklemem. Umarım hiçbiri böyle bir aptallığa kalkışmaz." Bardağını bıraktı. "Her neyse. Artık biliyorsunuz işte."

Üçü uzun bir an için birbirlerine baktı. Sonra Julian ayağa kalktı. Sehpanın kenarından dolaşıp kardeşini yerinden kaldırdı ve ona öyle bir sarıldı ki Emma, Livvy'nin şaşkınlıkla inlediğini duydu.

Sakın itme, diye düşündü. *Sana ihtiyacı var.*

Livvy, Julian'ı itmedi. Gözlerini kapadı ve ona sarıldı. Bir salın üzerinde suya düşmemek için birbirlerine tutunan iki insandan farksızlardı. Livvy yüzünü Julian'ın omzuna gömüp sadece bir kere hıçkırdı.

Emma da kalkıp yanlarına gitti. Abi kardeşin arasına girmedi ama usulca Livvy'nin saçlarını okşadı. Livvy başını kaldırıp ona hafifçe gülümsedi.

"Seni bizim dünyamıza götüreceğiz," dedi Julian. "Ty orada hayatta. Herkes öyle. Sen bizim dünyamıza aitsin. Buraya değil."

Emma, Livvy'nin onların dünyasındaki akıbetini sormasını bekledi. Ama Livvy bunu yapmadı. Julian'ın kollarından kur-

tularak büyük bir üzüntüyle başını iki yana salladı. "Burada işlerim var. Kendimizi bu binaya kilitleyip ölümü beklemiyoruz, Jules. Savaşıyoruz."

"Livs, yapma," dedi Julian kırgın bir sesle. "O kadar tehlikeli ki."

"Biliyorum." Livvy çocukken yaptığı gibi, onun yanağına hafifçe vurdu. Julian'dan uzaklaştığına saçlarını düzeltti. "Size Sessiz Kardeşler'i anlatmadım."

Emma şaşırdı. "Sessiz Kardeşler mi?"

"İdris düştüğünde, onları öldürdüler. Ama ölmeden önce Sessiz Şehir'i içinde Ölümcül Kılıç ve Ölümlü Kupa'yla birlikte mühürlediler. Kimse oraya giremiyor. Sebastian bile. Ve bunu deli gibi istiyor."

"Ölümcül Oyuncaklar'ı mı istiyor?" diye sordu Julian. "Neden?"

"Onda da bir Kupa var. Kararmışlar'ı onunla idare ediyor. Ama bizi de ele geçirmek istiyor. Ölümcül Oyuncaklar'ı bir araya getirebilirse Nefilimler'in geri kalanının da emrine gireceğini düşünüyor. Biz asileri kölelere dönüştürme derdinde."

"Sebastian kumsalda Ölümcül Oyuncaklar'la ilgili bir şey söyledi," diye hatırladı Emma.

"İçeride Cameron'dan başka yandaşlarımız da var," dedi Livvy. "Söylenenlere bakılırsa, Sebastian şehre girmenin bir yolunu bulmak üzere." Duraksadı. "Bu bizim sonumuz olur. Tek umudumuz oraya hiç girememesi ya da en azından bu sürecin yavaş ilerlemesi. Maalesef onu durduramayız."

Emma'yla Julian birbirlerine baktı. "Ya biz bir büyücü bulursak?" diye önerdi Emma. "Sessiz Şehir'e ilk sizin girmenizi sağlarsa?"

Livvy tereddüt etti. "Heyecanınızı takdir ediyorum ama bütün büyücüler ya öldü ya da iblise dönüştü."

"Önce beni bir dinle," dedi Emma. Cristina'nın Unseelie Sarayı'nda söylediklerini düşünüyordu: *Enerji hatları sandıkları çürümeymiş meğer.* "İblislerin İdris'e çürüyen yerlerden geçerek geldiğini söyledin. Bizim dünyamızda da çürüme var ama daha iblisler yok. Bizim büyücülerimiz de hastalanıyor. Önce en yaşlı ve güçlüler etkilendi. Henüz iblise dönüşmüyorlar ama hastalık bizde de baş gösterdi.

"Ve?" diye sordu Julian. Düşünceli bakışlarında derin bir hürmet vardı. Emma dövüş yeteneğiyle övgüleri toplamaya alışıktı. Ama sadece Julian ona aynı zamanda zeki ve becerikli bir kız olduğunu hissettirirdi. Emma birden bunu ne kadar özlediğini fark etti.

"Bizim dünyamızda hastalığa bağışıklığı olan bir tek büyücü var," dedi. "Tessa Gray. Burada da bağışıklığı varsa, bize yardım edebilir."

Livvy gözlerini kıstı. "Son Büyücü'yle ilgili söylentiler duydum ama Tessa'yı burada, Los Angeles'ta hiç görmedim. Hâlâ yaşıyor mu onu bile bilmiyorum."

"Bir ihtimal onunla bağlantı kurabilirim." Emma elini kaldırdı. "Bu yüzükle. Belki burada da etkilidir. En azından denemeye değer."

Livvy'nin bakışları yüzüğe kaydı. "Bunu hatırlıyorum," dedi. "Eskiden takardın. Manhattan'da, Zachariah Kardeş vermişti ama sonra kayboldu. Sen, yani Emma kaybolduğunda."

Emma'nın içinde bir umut filizlendi. "Bizim dünyamızda da yüzüğü bana o verdi. Eşi hâlâ Tessa'daysa işe yarayabilir."

Livvy yorum yapmadı. Umuda tutunmaktan çoktan vazgeçmişti.

"Bırak deneyeyim," dedi Emma ve sol elini beton sütuna doğru savurdu. Yüzüğün camı kırıldı. Metali karardı ve kan ya da pas lekeleriyle kaplandı. Camı tutan dişler kayboldu. Yüzük şimdi metal bir halkadan ibaretti.

Livvy nefesini tuttu. "Uzun zamandır gerçek bir sihir görmemiştim."

"Bu iyiye işaret," dedi Julian. "Tessa hâlâ buradaysa, belki güçleri de duruyordur."

Emma bunun cılız bir umut olduğunu düşündü ama tutunacak başka neleri kalmıştı?

Livvy ofis masalarından birine doğru yürüdü. Emma'nın telefonuyla döndü. "Al," dedi biraz isteksizce.

"İstersen sende kalabilir," dedi Emma. Julian'ın şaşkınlıkla onlara baktığının farkındaydı. "Gerçekten..."

"Şarjı bitiyor," dedi Livvy. Ama sesinde bambaşka bir duygu gizliydi. Ondan alınan hayatın hatıralarına bakmak acı veriyordu. "Ty büyüyünce çok yakışıklı olmuş," diye ekledi. "Kızlar ona bayılıyordur. Ya da oğlanlar," diye ekledi hınzır bir gülümsemeyle. "Her neyse. Telefonun sende kalsın."

Emma onu cebine koyarken, Livvy'nin tişörtünün altında siyah bir İşaret görür gibi oldu. Gözlerini kırpıştırdı. Hani burada İşaretler yoktu?

Bir Yas mührüne benziyordu.

Livvy yeniden kanepeye oturdu. "Burada beklemek anlamsız," dedi. "Boşuna geriliriz. Siz gidip biraz uyuyun. Yarın öğleden sonraya kadar bir değişiklik olursa yine toplanırız."

Emma'yla Julian kapıya yöneldi. Julian eşikte duraksadı.

"Düşündüm de, burası gün ışığında daha mı güzel görünür acaba?"

Livvy ellerindeki yara izlerini inceliyordu. Başını kaldırdı ve gözleri bir an için o bildik Blackthorn mavisinde parladı.

"Bekle ve gör," dedi.

Thule'de kimse pijama giymiyordu anlaşılan. Julian duştan sonra, üzerine bir eşofman altı ve tişört geçirip yatağa oturdu. Dalgın gözlerini yıldız resimleriyle süslü metal plakaya dikti. Mark'ı düşünüyordu. Mark, Vahşi Av'da tutsakken her gece gökteki yıldızlara bakarak kardeşlerinin isimlerini saydığını söylemişti.

Thule'de yıldızları göremezdi. Livvy'nin başından geçenleri düşündü. Onları nasıl hatırlıyordu acaba? Yoksa unutmaya çalışmak daha mı az acı veriyordu? Mark kardeşlerinin onsuz mutlu olduğunu düşünmüştü. Ama Livvy öldüklerini ya da bir kâbusu yaşadıklarını biliyordu. Hangisi daha kötüydü?

"Hiçbir şey sormadı," dedi Julian, Emma banyodan bir atlet ve boksör şortuyla çıktığında. "Livvy bizim dünyamızı hiç sormadı."

Yatağa, Julian'ın yanına oturdu. Saçlarını örmüştü. Sabun kokuyordu. Julian teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yüreği sıkıştı. "Çok normal. Bizim dünyamız da mükemmel değil, ama burası bambaşka bir cehennem. Livvy çocukluğunu bile yaşayamamış. Kendini hiçbir zaman güvende hissedememiş."

"Yine de hayatta," dedi Julian.

"Julian." Emma hafifçe yüzüne dokundu. Julian başını avucuna yaslamak istedi ama kendini tuttu. "O sadece hayatta kalmaya çalışıyor."

"Fark eder mi?"

Emma elini yanağından çekmeden önce gözlerinin içine baktı. Sonra yatağa uzandı. "Ettiğini biliyorsun."

Yan döndü. Örgüsünden fırlayan altın sarısı teller yastığa dağıldı. Gözleri cilalı parkelerin rengindeydi ve vücudunun kıvrımları bir kemanı hatırlatıyordu. Julian ne zaman duyguları böyle yoğunlaşsa, onun resmini yapmak isterdi. Şimdi de içinden söyleyemediği kelimeleri renk patlamalarıyla ifade etmek geliyordu.

"Yerde uyumamı ister misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Emma başını iki yana salladı. Hâlâ o kocaman gözleriyle ona bakıyordu. "Düşünüyorum da..." dedi. "Gölge Avcısı sihirleri burada işe yaramıyorsa... Melek bıçaklarının ve melek sihrinin bir faydası yoksa..."

"O zaman *parabatai* bağımız da kırıldı," dedi Julian. "Bunu ben de düşündüm."

"Yine de emin olamayız," dedi Emma. "Belki bir deneme yapabiliriz. Hani kiliseyi yaktığımız gibi?"

"Ateşle oynamak tehlikeli olabilir," dedi Julian. Kalp atışları hızlanmıştı. Emma ona yaklaştı. Köprücükkemiklerinin hemen üzerinde, teni biraz daha açık renkti. Julian oradan gözlerini güçlükle ayırdı.

"Öyleyse başka bir şey deneyelim," dedi Emma. "Mesela öpüşebiliriz."

"Emma..."

"Ama öpüşürken hissedebiliyorum." Gözbebekleri büyüdü. "Sen de hissediyorsun."

Biri Julian'ın kanına helyum pompalamıştı sanki. Kendini hava kadar hafif hissediyordu. "Emin misin? Yani bunu istediğinden?"

"Evet." Yastıkların üzerine biraz daha yerleşti. Gözlerini Julian'a dikerek inatçı çenesini havaya dikti. Uzun bacaklarını hafifçe açmıştı. Julian ona yaklaştı. Boynunda atan nabzını görebiliyordu. Emma dudaklarını araladı. "İstiyorum," diye fısıldadı.

Julian ona dokunmadan üzerine eğildi. Emma'nın gözleri koyulaştı. Altında hafifçe kıpırdanarak bacaklarını ona doladı.

"Emma," diye inledi Julian. "Şu dev sutyene ne oldu?"

Emma güldü. "Takmadım."

Odanın havası birden ısındı. Julian ellerini Emma'nın atletinin altına kaydırsa sadece çıplak göğüslerine dokunacağını bilmesine rağmen, normal nefesler almaya çalıştı.

Emma bunu istememişti. Sadece bir öpücük demişti. Üzerine kapanıp elini başının yanına koydu. Yavaşça eğildi. Dudakları arasında sadece birkaç santim kaldığında durdu. Yüzünde sıcak nefesini hissedebiliyordu. Ama vücutları hâlâ tam anlamıyla değmiyordu. Emma altında sabırsızca kıvranarak tırnaklarını yorgana geçirdi.

"Öp beni," diye mırıldandı ve Julian dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi. Emma başını kaldırıp dudaklarını takip etti. Ama Julian bu kez dudaklarını yanağını ve çenesine değdirdi. Ağızları bir kez daha buluştuğunda Emma inleyerek gözlerini kapadı. Julian onun alt dudağını hafifçe ısırdı ve dilini yumuşacık yüzeyinde gezdirdi.

Emma'nın vücudu yay gibi gerilirken, bir kez daha inledi. Julian göğüslerini hissettiğinde kasıkları yanmaya başladı. Parmaklarını yorgana geçirdi. Ona sadece istediğini verecekti.

Bir öpücük.

Alt dudağını emerken bir fiyongu andıran üst dudağına hafifçe dokundu. Sonra dudaklarının tam ortasını yaladı ve Emma ağzını açtığında tutkuyla öpüşmeye başladılar. Julian onun deniz ve nane kokan tadını aldı. Emma kollarına yapışmıştı. Vücudu yumuşak ve sıcaktı. Ağzının içine hafifçe inledi. Topuklarını bacaklarının üst kısmına doğru kaydırdı. Parmaklarını tişörtüne geçirdi ve...

Geri çekildi. Maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi. Dudakları öpülmekten kızarmıştı. Yanakları da en az onlar kadar kırmızıydı. "Ha sik..." diye başladı. Ama sonra öksürerek daha da kızardı. "Ne oldu sana? Arada alıştırma filan mı yaptın?"

"Hayır," dedi Julian. Hâlâ konuşabildiği için kendiyle gurur duyuyordu. Bu sefer iki kelime söylemeyi denedi. "Yapmadım tabii."

"Pekâlâ," dedi Emma. "Kimse alev almadı. *Parabatai* tuhaflıklarına dair bir iz yok. Şimdilik bu kadar deneme yeter."

Julian yan döndü. "Yine de burada yatabilir miyim?"

Emma muzipçe gülümsedi. "Evet. Sanırım hak ettin."

"Kenara kayabilirim," diye önerdi Julian.

"Şansını zorlama istersen," dedi Emma ve ona sokuldu. Julian, kollarını ona doladı. Emma başını göğsüne dayayıp gözlerini kapadı.

"Emma?"

Cevap vermedi.

İnanılmaz ama uyumuştu. Düzenli ve sığ nefesler alıp veriyordu. Minik, soğuk burnunu Julian'ın boynuna dayamıştı. O uyuyordu, ama Julian'ın bütün vücudu yanıyordu. Emma'yı öpmenin verdiği o müthiş his onu hâlâ şaşırtıyordu.

Şu anda her şey mükemmeldi. Bir rüya gibiydi. Sadece hüc-

relerinde ve teninde patlayan hisler değil, Emma'nın çıkardığı sesler ve ona dokunuşu da olağanüstüydü. *Parabatai* oluşlarıyla ilgisi yoktu. Bu onların arasındaki bağdı. Julian ona verdiği hazzı kendi bin misliyle yaşıyordu. Sihirden beri hissedemediği tüm duygular geri dönmüştü.

Kraliçe'nin sesi kafasının içinde yankılandı.

Sen de o kafestesin, çocuk.

Titreyerek Emma'ya biraz daha sokuldu.

19

PARLAK MÜCEVHERLİ ÖLÜLER

Emma rüyasında ateş ve fırtına gördü. Kırılan tahtaların çatırtısıyla uyandı. En azından duyduğu sesi buna benzetti. Uyku sersemi gözlerini açtı. Julian'ın kolu hâlâ belindeydi ve biri odanın kapısını yumrukluyordu.

Julian uykusunda hafifçe homurdandı. Emma onu bırakıp kalktı. Kapıyı açtığında karşısında Cameron'ı ya da Livvy'yi görmeyi bekliyordu.

Ama gelen Diana'ydı.

Onu görmek Emma'da kafein etkisi yarattı. Siyah deri mont, siyah deri pantolon ve motorcu botları giymişti. Kıvırcık saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Tanımayan birine ürkütücü görünebilirdi. Ama Emma bir sevinç çığlığıyla boynuna atıldı.

"Hey, neler oluyor?" dedi Diana. "Kimsin sen?"

Julian gelip Diana'yı Emma'dan kurtardı. "Özür dileriz," dedi. "Ama bizim dünyamızda öğretmenimizsin."

"Ah, anladım. Öteki boyutta. Ecza deposuna gitmiştim. Geldiğimde Livvy anlattı." Kaşlarını kaldırdı. "Enteresan."

"Burada bizi tanımıyor musun?" diye sordu Emma hayal kırıklığıyla.

"Karanlık Savaş sırasında sizi bir defa Meclis Salonu'nda görmüştüm, hepsi o. Bütün çocukları portaldan göndermeden hemen önce. Küçük, cesur savaşçılardınız," diye ekledi. "Sonra Karanlık Gölge Avcıları'na dönüştüğünüzü duydum. Bir daha ancak düşman olarak karşılaşabileceğimizi sanıyordum."

"Bak, sana da güzel bir sürpriz oldu," dedi Emma.

Diana belli belirsiz gülümsedi. "Gelin. Lobiye inerken bana sizin dünyanızda neler yaptığımı anlatabilirsiniz."

Uzun kollu tişörtler, kısa montlar ve kalın tabanlı botlar giydiler. Emma asilerin tüm bunları nereden bulduğunu merak etti. Siyah pantolonu kalın ve insanı kaşındıran bir kumaştan dikilmişti. Ama botlar pek havalıydı. Ayrıca itiraf etmeliydi ki asker kıyafetleri Julian'a çok yakışmıştı. Soluk renkli tişörtüyle kamuflaj pantolonu kaslarını ortaya çıkarmıştı. Emma ister istemez dün geceyi hatırladı.

Odadan çıkarken Julian resim defterinden bir sayfa yırtıp montunun cebine koydu. "Belki şans getirir," dedi.

Koridorda Diana'ya katıldılar. "Bizim dünyamızda bir periyle berabersin," dedi Emma.

Diana kaşlarını çattı. "İnanmam. Bir hainle ne işim olur?"

"Bizim dünyamızda işler biraz daha karışık."

"İnan bana, işler burada da yeterince karışık, kız çocuğu."

Tuğla bir kemerin altından geçip kocaman bir odaya girdiler. İlk dikkati çeken mobilyaların uyumsuzluğuydu. Modern krom ve deri kanepeler kadife ve eski tip yamalı koltuklarla yan yanaydı. Çoğu iyi durumdaydı ama bazılarının döşemeleri yırtılmıştı. Metal ayaklı, sunta masalar birleştirilerek bir toplantı odası havası yaratılmaya çalışılmıştı.

İçerisi kalabalıktı. Emma, Livvy'yle Cameron'ı, Bat'le Maia'yı ve birkaç tanıdık yüzü daha gördü. Divya Joshi, Rayan Maduabuchi ve eski Los Angeles Meclisi üyelerinden bir ikisi de oradaydı. Hepsi odanın doğu tarafındaki duvara bakıyordu. Sıradan tuğla ve kumtaşı duvarda kocaman harflerle iki kelime parlıyordu.

KİLİSEYİ ARAYIN.

"Sizin için bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordu Diana. "Çünkü buradakiler için etmiyor. Bu dünyadaki bütün kiliseler iblislerin işgalinde."

"Herkes çok sessiz," diye mırıldandı Emma. "Korkuyorlar mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Diana. "Ama sihir görmeyeli uzun zaman oldu."

Livvy kalabalığın arasından onlara doğru yürüdü. "Bu mesajı Tessa Gray mi yolladı dersiniz? Çağrına kulak mı verdi? Sihir işe yaradı mı yani?"

"Evet," dedi Julian. "Onun gönderdiğinden eminim. Tessa onu bulmamızı istiyor."

"Bana pek güven vermedi," dedi Diana.

Livvy kaşlarını çattı. "Sizce hangi kiliseyi kastediyor?"

"Gerçek bir kiliseden söz etmiyor," dedi Julian. "Adı kilise anlamına gelen bir kediyi kastediyor."

"Sakın bütün kedilerin öldüğünü söylemeyin," dedi Emma. "Bir kedi katliamı haberiyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Korkma, kedilerin keyfi yerinde," dedi Diana. "Küçük iblisler."

"Konuyu saptırmayın," diye çıkıştı Livvy. "Ne kedisi?"

"Sıra dışı bir kedi," diye mırıldandı Julian. "Adı Church.

Eskiden Jem Carstairs'indi. Karanlık Savaş'tan sonra enstitüde bizimle yaşamaya başladı."

"Enstitü olmaz," dedi Emma. "Şeytan Ashdown'larla dolu."

"Evet ama Church gezmeyi severdi. Aslında tam zamanlı enstitüde yaşamıyordu. Kumsalda dolanıp istediği yerde takılırdı. Ara sıra bizi de peşine takmışlığı bile vardır. Onu bulursak bizi Tessa'ya götürebilir."

"Tessa ve Zachariah'ın New York'ta asabi bir kedisi vardı," dedi Livvy. "Savaştan sonra onlarda kalıyordu."

"İsterseniz sizinle kumsala gelirim," diye teklif etti Diana.

Livvy kaşlarını çattı. "Gün ışığında şehrin öbür ucuna gideceksiniz. Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Gece gitmek daha mı güvenli olur?" diye sordu Julian.

"Hayır," dedi Livvy. "Aksine."

"Hey," diye mırıldandı yumuşak bir ses.

Emma başını çevirdiğinde dalgalı saçlı, esmer bir çocuğun onları öfkeyle süzdüğünü gördü.

"Raphael Santiago?"

Emma onu Karanlık Savaş'tan hatırlıyordu. Kahramanların resimlerinin olduğu tarih kitaplarından. Magnus Bane'in hayatını kurtarmak için o meşhur fedakârlığı yapan Raphael'in melek gibi bir yüzü olduğunu düşünmüştü hep. Bukleleri, boynundaki haç şeklindeki yara izi ve yuvarlak çehresinde parlayan iri gözleri aynıydı. Ama hepsini gölgede bırakan küçümseyici ifadesi resimlere yansımamıştı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Emma.

İstifini bozmadı. "Ben de sizi tanıyorum. Şu Karanlık Gölge Avcıları'sınız. İçinizdeki kötülüğü görebiliyorum. Bu kadar belli etmeseniz keşke."

"Biz sandığın kişiler değiliz," dedi Julian.

"Öyle diyeceksin tabii. Bu aptal bir plan ve hepiniz öleceksiniz. Melek'in bahşettiği bütün erdemler yok oldu. Belli ki Nefilimler'e kalan tek özellik geleceği görememek. Doğruca iblislerin kucağına düşeceksiniz."

"Tessa'nın çağrısına kulak vermememiz gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Emma. Giderek öfkeleniyordu.

"Raphael bugün sol tarafından kalkmış," dedi Livvy buklelerini karıştırarak. "Neden bu kadar kızgınsın?"

Raphael ona kötü kötü baktı. Livvy gülümsemekle yetindi.

Raphael azarlar bir tonda konuşmaya devam etti. "Bir şey yapın ya da yapmayın demiyorum. Gidin, Tessa'yı arayın. Ama yardımım işinize yarayabilir. Bir aracınız olmadan şehri geçemezsiniz. Benim yardımımın da bir bedeli var."

"Çok sinir bozucu ama söylediği her şey doğru," dedi Emma.

"Ne istiyorsun, vampir?" diye sordu Julian.

"Bilgi. Sizin dünyanızda şehrim hâlâ ayakta mı? New York?"

Julian başını salladı.

"Ben sağ mıyım?"

"Hayır," dedi Emma. Lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

Raphael bir an duraksadı. "Öyleyse New York vampir klanının başı kim?"

"Lily Chen," dedi Emma.

Raphael onu şaşırtarak gülümsedi. Ve bu, içinde sıcaklık barındıran, gerçek bir gülümsemeydi. Emma yumuşadı. "Bizim dünyamızda bir kahramansın. Magnus yaşasın diye hayatını feda ettin."

Raphael dehşete kapıldı. "Magnus Bane'den söz etmiyorsunuz umarım? Ben onun için asla canımı vermem. Bunu

yapsam bile, kimsenin bilmesini istemem. Magnus'un beni bu şekilde rezil ettiğine inanamıyorum."

Julian'ın dudakları seğirdi. "Çocuğuna senin adını koydu. Rafael Santiago Lightwood-Bane."

"Kâbus. Yani herkes biliyor öyle mi? Mümkün olsa utançtan öleceğim." Diana'ya baktı. "Garajda katranlı bir muşambanın altında motosikletlerimden birkaçı duruyor. İkisini al. Sakın bir yere çarpmayın, yoksa külahları değişiriz."

"Tamam," dedi Diana. "Karanlık basana kadar döneriz."

"Senin uykuda olman gerekmiyor muydu?" diye sordu Emma. "Vampirler gündüz uyumaz mı?"

Raphael'in yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. "Zavallı, küçük Gölge Avcısı. Güneşi görene kadar bekle."

Motorları Raphael'in söylediği gibi garajda buldular. Divya garajın kapısını açtı ve hemen arkalarından kapadı. Julian işte o zaman kafasını kaldırıp gökyüzünü gördü.

İlk düşüncesi, Emma'nın önüne atlayıp onu güneşin kalıntılarından korumak oldu. İkincisi ise, amcasından öğrendiği bir şiirin dizesiydi. *Sabah geldi, gitti ve yine geldi hiçbir gün getirmeden.*

Kara bulutların arasından görünen güneş siyah ve kızıl bir köz topağına dönüşmüştü. Kırmızıya çalan kahverengi, çirkin bir ışık yayıyordu. Dünyaya kanlı bir suyun ardından bakmak gibiydi. Yoğun hava çöp ve bakır kokuyordu.

Julian, Batı Broadway'de olduklarını tahmin etti. Sokak bir gece öncesine göre daha tenhaydı. Ara sıra binaların arasında gölgeler görüyorlardı. Kanlı milkshake satan market açıktı. Kasada gazete okuyan biri vardı ama insan değildi.

Ilık rüzgâr çöpleri havalandırıyordu. Los Angeles'ta bazen böyle havalar olurdu. Rüzgâr çölden estiğinde. Los Angeles'lılar onlara şeytan ya da cinnet rüzgârları derdi. Belki Thule'de hava hep böyleydi.

"Hazır mısınız?" dedi Diana bir motora binip diğerini işaret ederek.

Julian ilk kez motora binecekti. Birden heveslendi. Kullanmayı deneyebilirdi belki. Ama Emma ondan önce davrandı. Deri montunun fermuarını boğazına kadar çekip parmağını kıvırarak gelmesini işaret etti. "Mark motor kullanmayı öğretmişti," dedi. "Hatırlıyor musun?"

Julian tabii ki hatırlıyordu. Mark'ı nasıl kıskandığını da hatırlıyordu. Emma'yla dilediği gibi flört edebiliyordu. Julian ona dokunduğu anda patlayacak bir bomba muamelesi yaparken Mark, Emma'yı öpüp kokluyordu.

Burada ona istediğim kadar dokunabilirim, diye düşündü. Bu dünyada *parabatai* değillerdi. Emma'nın arkasına binip beline sarıldı. Emma'nın da tıpkı onun gibi kemerinde bir Glock vardı.

Emma bir an parmak uçlarıyla ellerine dokundu. Julian eğilip ensesine bir öpücük kondurdu.

Emma hafifçe titredi.

"Bu kadar oynaşma yeter," dedi Diana. "Gidelim."

Emma motoru çalıştırıp boş sokakta Diana'nın peşine takıldı. Diana bir tepeye doğru hızlandı. Emma motorun üzerine yatıp gaza bastı. Julian da öne eğildi. "Sıkı tutun," diye bağırdı Emma uğuldayan rüzgârda ve motor havalandı. Julian, Vahşi Av'ı düşündü. Bütün İngiltere uykudayken, yıldızların arasında at sürmüşlerdi.

Ama bu başkaydı. Tepeden şehrin uğradığı yıkım daha net görünüyordu. Gökyüzü siyah, tekerlekli siluetlerle doluydu. Diğer uçan motosikletler ve iblisler güneşin loş ışığında, yoğun bulutların arasında görünüp kayboluyordu. Yer yer ateşler yanıyordu. Miracle Mile'dan dumanlar yükseliyordu. Beverly Hills civarındaki sokakları su basmıştı. Toprak çökmüş ve Bel Air'in etrafında bir hendek açılmıştı. Julian çamurlu suya baktı. Kocaman, çirkin bir deniz canavarı dokunaçlarıyla hendeğin duvarlarını yoklayarak ilerliyordu. Başını arkaya atıp uluduğunda Julian, onun bir beyaz köpekbalığınınki kadar sivri dişlerini gördü.

Wilshire bir kâbuslar sokağına dönüşmüştü. Julian kendi damarlarından ve sinirlerinden oluşan bir kukla ipinde sallanarak mandolin çalmaya zorlanan insan bir müzisyen gördü. Adamcağız acıyla haykırıyordu. Bir iblis insan kaburgalarından yapılan ksilofonlar satıyordu. Bir başkası, tek gözlü, kocaman bir sürüngen bir limonata standının başında vampirlere bir dilim limonla insan kanı satıyordu. Daha da korkuncu, kan şişede filan değildi. Parayı basan vampirler acıyla bağıran bir insanın kanını emiyordu. Julian gözlerini kapadı.

Onları tekrar açtığında, okyanus kıyısındaki otobanın üzerinden kuzeye doğru uçuyorlardı. Malibu kıyısındaki lüks malikanelerin hali içler acısı olsa da, en azından burası çoğunlukla terk edilmişti. Evlerin bahçelerini ayrıkotları kaplamıştı. Havuzlar ya boş, ya da katran gibi siyah bir suyla doluydu. Okyanus bile farklı görünüyordu. Loş gün ışığında su kapkara ve çalkantılıydı. Ne bir balık, ne de bir yosun görünüyordu.

Julian, Emma'nın birden kaskatı kesildiğini hissetti. Rüzgâr kelimelerini önüne katıp uzaklara sürükledi. Ama Julian anlamıştı. Enstitüyü söylüyordu.

Doğuya doğru baktı. Santa Monica Dağları'nın bodur çalılıkları arasında cam, taş ve çelik bir bina yükseliyordu. Kalbi özlemle çarpmaya başladı. Ölü güneşin kızıl-turuncu ışığı altında bile öylesine tanıdıktı ki.

Ama hayır. Enstitünün çatısında iki bayrak dalgalanıyordu. Biri Sebastian'ın halka içinde yıldızlı sembolüydü. Öteki ise, Ashdown'ların aile arması. Yapraklarla çevrili bir dişbudak ağacı.

Emma motorun burnunu çevirdi ve enstitü gözden kayboldu. Bir gün böyle hissedebileceği aklından bile geçmezdi ama Julian artık orayı görmediği için rahatladı.

Diana öndeydi. Kumsala doğru alçalmaya başladı. Kumları kaldırarak indi ve onların çok daha zarafetten yoksun inişini izledi. Emma motoru kumlara öyle bir çaktı ki Julian'ın dişleri takırdadı.

"Ah!"

Emma rüzgârdan kızaran yanaklarıyla ona döndü. "Sen daha iyisini yapabilir miydin?"

"Hayır," dedi Julian yanağından öperek.

Emma'nın yüzü daha da kızarırken, Diana gözlerini devirdi. "Kararmış versiyonlarınızdan pek bir farkınız yok. Gelin, motorları saklamalıyız."

Julian motoru kayalıkların altına götürürken, Diana'nın alaylarına aldırmadığını fark etti. Cameron'ın onlara prezervatiflerin yerini söylemesinden bile rahatsız olmamıştı. Bunların hepsi başka bir dünyada olduklarının hatırlatıcısıydı. Emma'yla normal bir ilişki sürdürebildikleri bir hayatta. Hiçbir şey gizli ya da yasak değildi.

Thule'nin tek olağan yanı buydu belki de. Ama meleklerin

olmadığı bu dünyada, özgürce aşklarını yaşamak onlar için bulunmaz bir lükstü.

"Koca kumsalda bir kedi arayacağız ha?" dedi Diana. "Şansımız açık olsun."

"Church genelde bizi kendi bulurdu," dedi Julian. Etrafına baktı. "Burası pek farklı görünmüyor."

"Yerinizde olsam suya girmezdim," diye mırıldandı Diana. "Ama evet. Sebastian kumsalı seviyor galiba. Genelde burayı kendi haline bırakıyor. Sadece törenler ve idamlar için kullanıyor."

Emma çömelip "Church, neredesin?" diye seslendi. "Gel, pisipisi."

"Kedi iblisi çağırma işi sizde," dedi Diana. Uzun uzun gerinip eklemlerini çıtlattı. "Mexico City'den ancak bir haftada dönebildim. İki gün sonra da başıma bu çıktı. Biraz dinlenirim diye ümitleniyordum. Ne aptalım."

Emma hızla ona döndü. "Mexico City mi? Cristina Mendoza Rosales'ten haberin var mı? İyi mi?"

Diana şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Meksika Gülü Cristina Rosales mi? Onun sayesinde Mexico City Gölge Avcıları'nın son kalelerinden biri. Melek sihri orada da işe yaramıyor ama devriye gezip iblisleri indiriyorlar. Rosales'ler direnişin sembolü."

"Biliyordum," dedi Emma. Nemli yüzünü sildi. "Biliyordum."

"Direnişin devam ettiği başka yerler de var mı?" diye sordu Julian.

"Livvy burada elinden geleni yapıyor," dedi Diana. "O olmasaydı, ölü sayısı artardı. Kudüs, Singapur ve Sri Lanka'yla ilgili bazı duyumlar aldık. Ah, bir de Bangkok ki hiç şaşır-

madım doğrusu. Orada cinsiyet değiştirdiğim için şehri iyi tanıyorum."

Emma kaşlarını çattı. "Efendim?"

Şaşırma sırası Diana'ya geldi. "E eskiden erkektim ya? Hani sizin dünyanızda beni iyi tanıyordunuz?"

"Tanıyoruz," dedi Julian. "Sadece Bangkok'tan haberimiz yoktu."

Diana daha da şaşırdı. "Ama ben... Ah, aradığımızı bulduk galiba."

Yakınlardaki bir kayalığın tepesinde bir kedi oturuyordu. Kabarık kuyruklu, mavi gözlü bir İran kedisi.

"Church!" Emma atılıp onu kucakladı. Church her zamanki gibi kendini Emma'nın kollarına bıraktı.

"Ne oluyor?" dedi Diana. "Öldü mü?"

Emma gülerek kedinin tüylü suratını öptü. "Hayır. Mıncıklanmaktan nefret ettiği için böyle yapıyor."

Diana başını iki yana salladı. Onların dünyasında itinayla sakladığı bir sırrı açık etmekten zerre kadar etkilenmiş görünmüyordu. Julian hem suçluluk hem rahatsızlık duyuyordu. Ama şimdi bunlara kafa yormak için doğru bir zaman değildi.

"Ah, ben seni çok seyiyoyum," dedi Emma, Church'e. "Hem de çok seviyoyum."

Church debelenerek elinden kurtuldu ve uzun uzun miyavladı. Julian'ın ayaklarına sürtünüp bir kere daha miyavladı ve kumsalın diğer ucuna doğru koştu.

"Onu izlememizi istiyor," dedi Julian. Dev botlarıyla kumların üzerinde yürürken bayağı zorlanıyordu. Diana'nın kendi kendine söylendiğini duydu. *Başıbozuk hayvanların peşinden*

koşmaktan hoşlansam hayvanat bahçesi devriyesine yazılırdım, türünden bir şeyler söylüyordu.

Church onları kayalıkların arasındaki bir girişe götürdü. Julian burayı iyi tanıyordu. Kumsalda büyüyen her çocuk bütün kayalıkları, girintileri ve mağaraları ezbere bilirdi. Burası da eğer doğru hatırlıyorsa kocaman bir mağaraya açılıyordu. Emma'yla oraya bir masa koymuşlardı. Ara sıra gelip gizli dernek toplantıları yapıyorlardı. Ama sonra bu oyundan sıkılmışlar ve masayı da mağarada unutmuşlardı.

Church mağaranın girişince acı acı miyavladı. İçeriden bir taş gıcırtısı geldi ve gölgelerin arasından biri çıktı.

Siyah saçlı bir adamdı. Uzun, parşömen bir cübbe giymişti. Yanakları yara izleriyle kaplıydı. Koyu kahverengi gözlerinden keder ve bilgelik akıyordu.

"Jem!" diye bağırdı Emma ve ona doğru koştu.

Ama Jem elini kaldırdı. Avuçlarında rune'lar vardı. Julian onları yakından görmeye can atıyordu. Rune'ların olmadığı bu yerde çölde vaha gibi gelmişlerdi. İçgörü, Huzur ve Cesaret mühürleri. İşte oradaydılar.

Sonra Jem değişmeye başladı. Diana küfrederek silahını çekti. Jem'in yüz hatları dalgalanırken cübbesi üzerinden kaydı. Saçları açılıp sırtının ortasına kadar uzadı. Gözleri griye boyandı. Kirpikleri uzayıp sıklaştı. Vücudu gri, basit bir elbisenin içinde bir kadının kıvrımlarına büründü.

"Kimsin sen?" dedi Diana.

Emma yaşlarla dolan gözlerini arka arkaya kırpıştırdı. "Bu o. Son Büyücü, Tessa Gray."

Tessa mağaranın içini elinden geldiğince göze hoş görünecek

bir hale getirmişti. Küçük şöminenin dumanı kayalıkların arasındaki bir bacadan dışarıdaki boğucu havaya karışıyordu. Taş zemin tertemizdi ve sağa sola kilimler atılmıştı. Kayaların arasındaki küçük kovukta Tessa'nın sandalyeleri yan yana dizerek yaptığı yatak vardı. Üzerinde bir yastık ve yorgan duruyordu. Başka bir kovuk mutfak olarak düzenlenmişti. Köşedeki buzdolabı fişe takılı olmamasına rağmen hafifçe uğulduyordu. Tahta masada çay fincanları ve fırından yeni çıkmış gibi görünen büyük bir çörek vardı.

Emma kahvaltı etmemişti ve karnı zil çalıyordu. Ama davet beklemeden çöreğe yumulmak da ayıp olurdu.

"Oturun," dedi Tessa aklından geçenleri okumuş gibi. "Önce karnınızı doyurun." Masanın başına geçtiklerinde, Church, Emma'nın kucağına sırtüstü yatıp ayakları havada uykuya daldı.

Diana çörekten bir parça koparıp ağzına attığında gözlerini kapadı. "Enfes."

Emma da onu taklit etti. Bir anlığına dünyayı unutup vücudundaki her bir hücreyi zevkle sızlatan bir karbonhidrat komasına girdi. En son Julian'la ağaçların arasındaki açıklıkta evden getirdikleri sandviçleri yemişlerdi. Ve bu ev yapımı güzelliği mideye indirmek umudun tadına bakmaktan farksızdı.

Gözlerini açtığında Julian'ın daha bir lokma bile yemediğini fark etti. Tessa'ya bakıyordu. Emma, Julian'ın bu bakışını tanıyordu. Dışarıdan son derece masum görünürdü ama karşısındakinin bütün zaaflarını ölçüp biçer ve ona güvenip güvenemeyeceğine karar verirdi.

İçerisi bayağı sıcaktı. Emma başparmağına bulaşan toz

şekerleri emerken aptal aptal sırıtmamak için kendini zor tutuyordu.

"Kim olduğumuzu merak ediyorsundur," dedi Julian, Tessa onlara çay koyarken.

"Hayır," dedi Tessa. Çaydanlığı bırakıp arkasına yaslandı ve omuzlarına bir şal sardı. "Kim olduğunuzu biliyorum. Emma Carstairs ve Julian Blackthorn. Ama bu dünyadakiler değilsiniz."

"Demek biliyorsun?" diye sordu Diana hayretle.

"Ben bir büyücüyüm. Buraya ait olmadıklarını görebiliyorum." Emma'yla Julian'ı işaret etti. "Ayrıca dünyalarını görme fırsatım oldu. Buraya sandığımızdan daha çok benziyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Julian. "Bana çok farklı göründüler."

"Tarihte bazı sancılı dönemler vardır," dedi Tessa. "Birçok ihtimali içinde barındıran zamanlar. Savaşlar, barış anlaşmaları ve evlilikler. Bu tür şeyler sayısız insanın kaderini değiştirebilir. Böyle dönüm noktalarında bazen zaman bölünür. Burren Savaşı'nda da buna benzer bir durum yaşandı. Sizin dünyanızda iblis Lilith, Sebastian Morgenstern'i destekleyebilecek kadar güçlü değildi. Thule'de ise başka bir iblis, Lilith'e yardım etti. Clary Fairchild'ı öldürdü ve zaman bölündü. Bütün bunlar sadece yedi yıl önce oldu."

"O halde burası bizim dünyanın Clary'nin olmadığı bir versiyonu," dedi Emma. İnsanlardan ve özellikle de, erkeklerden Clary'nin bir kahraman olmadığını ve bu kadar övgüyü hak etmediğini duyduğu zamanları düşündü. Onu bencillikle suçlamışlar, tek şansının doğru zamanda doğru yerde olmak olduğunu söylemişlerdi.

"Evet," dedi Tessa. "Enteresan değil mi? Sizin dünyanızda, Jace Herondale bir kahraman. Burada ise en az Sebastian kadar korkunç bir canavar."

"Sebastian'ın Lilith'in Clary'yi öldürmesine izin vermesini bile umursamıyor mu?" diye sordu Emma. "Bizim dünyamızda Jace, Sebastian'ın kontrolündeyken bile Clary'yi seviyordu."

"Sebastian, Clary'nin ölümünün onunla ilgisi olmadığını iddia ediyor. Hatta Lilith'i Clary'nin intikamını almak için öldürdüğünü söylüyor."

"Jace dışında buna kimsenin inandığını sanmıyorum," dedi Diana.

"Çünkü Jace buna inanmak zorunda olan tek kişi." Tessa parmağını fincanının kenarında gezdirdi. "Sizi sınadığım için özür dilerim," dedi pat diye. "Jem olarak karşınıza çıkmamın sebebi gerçek Emma Carstairs'in onu gördüğüne sevineceğini bilmemdi. Ama Sebastian'la ilişkisi olan hiç kimse bir Sessiz Kardeş'le karşılaşmak istemez."

"Jem?" diye fısıldadı Emma. Livvy bütün Kardeşler'in öldüğünü söylese de belki bir umut...

Tessa gözlerini kaçırdı. "Sessiz Şehir'i mühürlerken öldü. Neyse ki başardı ama Ölümcül Oyuncaklar'ı Sebastian'ın Karanlık Avcıları'ndan korumaya çalışırken can verdi."

"Üzüldüm," dedi Julian. Emma onların dünyasındaki Tessa ve Jem'i hatırladı.

Tessa hafifçe öksürdü. "Sebastian Ölümlü Ayna'yı, Lyn Gölü'nü ele geçirdi. Etrafı eskisine göre katbekat güçlü iblislerle kuşatıldı. Kimse oraya yaklaşamıyor."

"Gölü korumak için neden bu kadar zahmete giriyor?" diye sordu Emma. "Ölümcül Oyuncaklar'a kimse ulaşamıyorsa..."

"Büyücüler hastalandığında, Lyn Gölü'nün sularının dünyamızı kemiren çürümeyi etkisiz kıldığını fark ettik. Su almak için hemen oraya koştuk. Ama Sebastian çoktan orayı iblislerle doldurmuştu."

Emma'yla Julian birbirlerine baktı. "Çürüme durdurulsaydı, büyücüler iyileşecek miydi?"

"Sanırım, evet," dedi Tessa. "Biraz suyumuz vardı. Onu Spiral Labirent'in etrafını temizlemek için kullandık. Hatta normal suya katarak bazı büyücülere verdik. Hemen iyileşme gösterdiler. Ama yeterince suyumuz olmadığı için büyücüler yine hastalandı ve dönüşmeye başladı. Onları kurtaramadık."

Emma'nın yüreği hop etti. Lyn Gölü'nün suyu Thule'deki çürümeyi durdurup bu zehirli dünyada bile büyücülere yardım edebildiyse, onların Lyn Gölü'nün suyu aradıkları çare olabilirdi.

Derhal eve dönmeliydiler. Ama önce...

"Yardımına ihtiyacımız var," dedi. "Seni ondan çağırdık."

"Tahmin ettim." Tessa elini çenesine dayadı. Genç duruyordu. En fazla yirmisinde. Ama Emma yaşının yüzün üzerinde olduğunu biliyordu. "Kendi dünyanıza mı dönmek istiyorsunuz?"

"Asıl mesele başka," dedi Julian. "Sessiz Şehir'e girmeliyiz. Kupa'yla Kılıç'a Sebastian'dan önce ulaşmalıyız."

"Ya sonra?"

"Sebastian'ın onları kullanmasına fırsat veremeyiz," dedi Emma. "Onları yok edeceğiz."

Tessa kaşlarını kaldırdı. "Ölümcül Oyuncakları? Bu kolay olmayacak."

Emma, Cortana'nın Ölümcül Kılıç'ı parçalayışını hatırladı. "Bizim dünyamıza bir portal açarsan, onları yanımızda götürürüz ve Sebastian asla bulamaz."

"Bu kadar basit olsaydı, çoktan bir portal açar ve dediğinizi yapardım. Dünyalar arasında portal açmak çoğu büyücünün sahip olmadığı kadar muazzam bir güç gerektirir. Sizin dünyanızı görebiliyorum ama ona ulaşamıyorum."

"Ama Sessiz Şehir'e girebilirsin," dedi Emma.

"Hiç denemedim. Sanırım yapabilirim. Kupa'yla Kılıç'ın orada güvende olduğunu sanıyordum. Sessiz Kardeşler Oyuncaklar'ı korumak için öldü. Onları yerlerinden oynatmak Sebastian'a karşı savunmasız kalmalarına neden olur. Gerçi kapılardaki mührü kırmaya günbegün yaklaştığını söylüyorlar." Kaşlarını çattı. "Oyuncaklar'ı dünyanıza götürürseniz, orada güvende olurlar. Ama bir portal açılıp açılamayacağını bilmediğimiz için bu tehlikeyi savuşturmanın bir tek yolu var."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Julian. "Burada onlarla ancak iblis büyüsü yapabiliriz."

"İnsanlar Ölümcül Kılıç'ın Sebastian'ı öldürebileceğini söylüyor," dedi Diana. "Ama bu doğru değil, öyle değil mi? İdris'teki savaşta ben de vardım. Isabelle Lightwood'un Ölümcül Kılıç'la Sebastian'a ağır bir darbe indirdiğini gördüm. Ama burnu bile kanamadı. Isabelle'in işini kolayca bitirdi."

"*Ave atque vale,* Isabelle Lightwood." Tessa gözlerini kapadı. "Sebastian'ın gücünü hafife almayın. Lilith'in desteğiyle yenilmez bir savaşçı oldu. Ama birçok kişinin bilmediği bir şey var. Hatta Sebastian'ın bile." Gözlerini açtı. "Sebastian Thule'ye bağlı. Thule de ona. Bu dünyadaki hiçbir savaşçı Kılıç'la onu öldüremez. Ama Sessiz Kardeşler bunun Thule dışından bir savaşçı için geçerli olmadığını biliyordu. Kılıç'ı güvenli bir yere kilitlediler çünkü bir gün Cennet'ten bir savaşçının ineceğine

ve Sebastian'ın kanlı imparatorluğuna son vereceğine inanıyorlardı."

Emma'yla Julian'a baktı.

"Biz Cennet'ten gelmedik," dedi Emma. "Gerçi bazıları melek gibisin der ama..."

"Geldiğiniz yer buraya kıyasla bana cennet gibi göründü," dedi Diana.

"Sonsuza dek melekler tarafından kurtarılmayı bekleyemeyiz," dedi Tessa. "Burada olmanız bir şans."

"Açık konuşalım," dedi Julian çörekten bir parça koparark. Yüzü ifadesizdi ama Emma gözlerindeki ifadeyi okuyabiliyordu. "Bizden Sebastian'ı öldürmemizi istiyorsun."

"Mecburum," dedi Tessa. "Jem'in fedakârlığının bir anlamı olmalı."

"Bizim dünyamızda Jace'le Sebastian arasında çok güçlü bir bağ vardı. Birinin ölümü diğerinin de yok oluşu demekti. Eğer..."

Tessa başını iki yana salladı. "Bir ara o kural burada da geçerliydi. Hatta Sebastian kendini Konsey'den bu sayede koruyordu. Ama artık Konsey filan kalmadı. Dolayısıyla bağ da öyle."

"Anlıyorum," dedi Emma. "Ama bu dünya tamamen kötülüğün pençesinde. Yani Sebastian'ı öldürmekle her şey hallolacak mı?"

Tessa arkasına yaslandı. "Sizin dünyanızda Sebastian öldüğünde ne oldu?"

"Kararmışlar'ın sonu geldi," dedi Emma, Tessa'nın bunu zaten bildiğini tahmin etmesine rağmen.

"En azından savaşmak için bir şansımız olur. Sebastian her şeyi kendi başına yapamaz. Pis işlerin çoğunu Kararmışlar'a ve

Yeminliler'e yaptırıyor." Diana'ya baktı. "Sen de benimle aynı fikirdesin."

"Belki," dedi Diana. "Ama Sebastian'ı hedef almanın bir intihar görevinden farkı yok."

"Başka bir şansımız olsaydı, size bunu teklif bile etmezdim," dedi Tessa usulca. Emma'yla Julian'a döndü. "Sizin için mührü kıracak ve Sessiz Şehir'in kapılarını açacağım. Her şey sona erdiğinde de sizi evinize yollamak için elimden geleni yapacağım. Tek istediğim bir umut. Sebastian'ı öldürün."

Emma masanın karşısındaki Julian'a baktı. Mavi-yeşil gözlerinde hem Tessa'nın arzusunu yerine getirme istediği hem de sevdiği kadını tehlikeye atmanın endişesi vardı.

"Thule sizin dünyanız değil ama ona sadece bir nefes uzaklıkta," dedi Tessa. "Sizin dünyanızda yaşayan Jem'i kurtarabilseydim, yapardım. Ve şimdi burada yaşayan kardeşini kurtarma fırsatın var."

Tessa onların dünyasında Livvy'nin öldüğünü duymuştu anlaşılan.

"Livvy, Bradbury'de güvende ama ne kadar sürecek sanıyorsunuz? Hiçbirimiz güvende değiliz. Sebastian hayatta olduğu sürece tehlikede olmaya devam edeceğiz."

Emma rahatı bozulan Chuch'ün öfkeli miyavlamalarına aldırmadan uzanıp elini Julian'ınkinin üzerine koydu. *Benim için endişelenme, parabatai,* diye düşündü. *Şans ayağımıza geldi. Sen bizim dünyamızda yapamadığını yapıp Livvy'yi kurtaracaksın, ben de annemle babamın intikamını alacağım.*

"Anlaştık," dedi Tessa'ya ve Julian'ın gözleri parladı. "Bize ne yapmamız gerektiğini söyle."

Motorlara bindiklerinde, Diana bu sefer normal yolları kullanacaklarını söyledi. Karanlık basarken gökyüzü iblislerle doluyordu. Vampirler bile geceleri gökyüzünden uzak duruyordu.

Emma, Diana'nın onları o kadar da erken uyandırmadığını fark etti. Thule'de sabah, öğle ve akşam ışıkları arasındaki ince farkları ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Sadece ölü güneş ve kanlı ay vardı. Pacific Coast Highway'de ilerlerken, ay yükseldi. Dalgaların pırıltısı dışında, okyanus ay ışığında daha da zehirli bir renge boyanmıştı. Artık Blackthorn'ların mavi yeşili değil, küllü bir siyahtı.

Wilshire'a saptıklarında Emma, Julian'ın sıcak kollarında olduğuna şükretti. Harabeler arasında dolanmak canını acıtıyordu. Emma bu sokakları biliyordu. Tavvy'ye yulaf ezmesi almak için gittiği süpermarket işte hemen şuradaydı. Ama ondan geriye sadece birkaç yıkıntı kalmıştı. İnsanlar alevleri izlemek için toplanmıştı. Aç ve çaresiz görünüyorlardı. Köşedeki şekercide bir iblis içinde cesetlerin yüzdüğü cam su tanklarının başında bekliyordu. Ara sıra içlerinden birine bir kepçe daldırıp bu iğrenç suyu bir kâseye koyuyor ve yoldan geçen bir iblise satıyordu.

Thule daha ne kadar bu şekilde devam edebilirdi ki? Miracle Mile'a girmişlerdi. Yüksek ofis binaları kırık camlarıyla bomboş duruyordu. Sokaklarda kimsecikler yoktu. İblisler insanları bu hızla avlamaya devam ederse soylarının tükenmesi an meselesiydi. Emma da bir an Raphael gibi şüpheye kapıldı. Sebastian kan ve etle dolu başka bir dünya mı bulmuştu gerçekten? Bütün insanlar yok olduğunda ne olacaktı? İblisler rotalarını Kararmışlar'a ya da vampirlere mi çevirecekti? Başka bir dünyaya mı göç edeceklerdi, yoksa Sebastian bir hiçliğe mi hükmedecekti?

"Yavaşla," diye fısıldadı Sebastian. Emma caddenin kalabalık ve aydınlık bir noktasında olduklarını fark etti. "Kontrol noktası."

Emma usulca küfrederek Diana'nın arkasında durdu. Sokaklarda Karanlık Gölge Avcıları dolaşıyordu. Barlarla restoranların büyük bir kısmı sağlamdı. Bazılarında mavi, yeşil ve sarı ışıklar yanıyordu. Bir yerlerden bangır bangır müzik sesi geliyordu.

Önlerinde siyah ve beyaz bariyerler vardı. Bekçi kulübesinden iki bacaklı bir kertenkele iblis çıktı. Pullu kafasından fırlayan örümcek gözleriyle Diana'yı süzdü.

"Beni yalamasına hayatta izin vermem," diye mırıldandı Emma.

"Öyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Cameron'ı dövmesi gerçek mi diye yaladı."

"Bana da bir bahane uydurmasın da."

Diana arkasına bakıp sahte ve gergin bir tavırla sırıttı. Emma bundan hiç hoşlanmamıştı doğrusu.

İblis onlara doğru yürüdü. Dev gibiydi. Boyu da, eni de üç metreye yakındı. Üzerinde polis üniformasına benzeyen bir gömlek ve pantolon vardı ama bu kadar büyüğünü nereden bulacaktı ki?

"Patron bütün gündür sizi arıyor," dedi. Konuşması zor anlaşılıyordu. Kertenkele ağzı insan dili için uygun değildi tabii.

"Patron?" dedi Emma hayretle.

Neyse ki kertenkele şüphelenmeyecek kadar aptaldı. "Düşmüş Yıldız," dedi. "Sebastian Morgenstern. İkinizle de konuşmak istiyor."

20

SAATLER SOLUYOR

Sebastian bizimle konuşmak mı istiyor, diye düşündü Emma dehşetle. Sonra birden fark etti: *Bizi Karanlık Gölge Avcıları'na dönüşen Emma ve Julian sandı.* Bu, Diana'nın yapmacık sırıtışını açıklıyordu.

Julian onun koluna yapıştı. Rahat bir tavırla motordan indi. "Tamam. Patron nerede?"

Kertenkele iblis cebinden bir kesekâğıdı çıkardı. İçinde canlı örümcekler vardı. Bir tanesini ağzına atıp çiğnedi. Emma midesinin kalktığını belli etmemeye çalıştı.

"Eski gece kulübünde," dedi kertenkele iblis örümceği çiğnemeye devam ederek. Siyah cam ve krom karışımı alçak bir binayı işaret etti. Girişte pis, kırmızı bir halı seriliydi. "Siz gidin. Ben motorlara göz kulak olurum."

Emma soğuk terler dökerek motordan indi. Karşıda karşıya geçerken Julian'la birbirlerine hiç bakmadılar.

Sebastian kim olduğumuzu biliyor, diye düşündü Emma. *Bizi öldürecek.*

Karşı kaldırıma adımlarını attıklarında, bir motor gürültüsü duydular. Diana kontrol noktasından geçip hızla uzaklaştı.

Emma neden gittiğini biliyor ve onu suçlamıyordu. Yine de, yalnız olduklarını bilmek pek hoş bir his değildi doğrusu.

Gece kulübünün kapısında iblis şeytanlar vardı. Onlara şöyle bir bakıp kapıdan geçmelerine izin verdiler. Emma'yla Julian kendilerini duvarları aynalarla kaplı, dar bir koridorda buldu. Emma kendi yansımasına baktı. Suratı bembeyazdı ve ağzı ince bir çizgi halini almıştı. Bu haliyle Sebastian'ın karşısına çıkamazdı. Rahatlamalıydı. Julian daha sakin ve kontrollü görünüyordu. Rüzgârdan saçları dağılmıştı o kadar.

Koridor kocaman bir odaya açıldığında Julian, Emma'nın elini tuttu. Emma eline yayılan sıcaklıkla derin bir nefes aldı. Yüzlerine buz gibi bir hava çarptı.

Gece kulübü gümüşi beyaz ve siyah, karanlık bir buzlar ülkesiydi. Bir duvarı boydan boya kaplayan bar dev bir buz kütlesinden oyulmuştu. Tavandan kutup mavisi ve açık yeşil buzlu sular akıyordu. Dans pistinin zemini kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı.

Julian, Emma'nın parmaklarını sıkıca kavradı. Emma yere baktığında buzun altında sıkışan cesetleri gördü. Biri elini yukarı uzatmıştı. Diğeri yüzündeki dehşet ifadesiyle donup kalmıştı. Emma'nın göğsü sıkıştı. *Ölülerin üzerinde yürüyoruz,* diye düşündü.

Julian ona kaçamak bir bakış fırlattı. *Hiç sırası değil,* der gibiydi.

Düşüncelerini böl ve birbirinden ayır, diye düşündü Emma. Julian daima âna odaklanırdı. Emma da bunu yapmaya çalıştı. Birlikte, kulübün arka kısmındaki, kalın bir halatla ayrılan kısma doğru yürüdüler.

Emma halatın altından geçmek için eğilirken, alttaki ölülere

bakmamak için elinden geleni yaptı. Halatın arkasında buz mavisi, kadife döşemeli koltuk ve kanepeler vardı. Sebastian koltuklardan en büyüğüne yayılmıştı.

Yakından, Emma'nın onların dünyasından hatırladığı çocuktan daha büyük görünüyordu. Omuzları daha genişti. Çenesinin kare şekli biraz daha belirginleşerek, yüzüne güçlü bir ifade katmıştı. Gözleri katran karasıydı. Yakaları gül desenli, üzerine cuk oturan, siyah, şık bir takım elbise giymiş ve omuzlarına kalın bir kürk atmıştı. Buz beyazı saçları kürkün soluk altın sarısına karışıyordu. Emma onun kim olduğunu bilmeseydi ve ondan bu kadar nefret etmeseydi, masalsı bir buzlar prensine benzediğini düşünebilirdi.

Jace yanında ayakta duruyordu. Onun da üzerinde siyah bir takım vardı. Ceketinin içinden tabanca kılıfı görünüyordu. Bileklerine deri bileklikler takmıştı. Emma üzerinde onlarca bıçak taşıdığından adı gibi emindi.

Sebastian onu fedaisi mi yapmış, diye düşündü. *Konsey'in büyük kahramanını sadık bir köpek gibi yanında tutmak hoşuna mı gidiyor?*

Ash de oradaydı. Kot ve uzun kollu, beyaz bir tişört giymişti. Bir iskemleye yayılmış, elindeki elektronik aletle oynuyordu. Ekrandan yansıyan ışık yüzünün sert hatlarını ve sivri uçlu kulaklarını aydınlatıyordu.

Sebastian'ın soğuk bakışları Emma'yla Julian'ın üzerinde gezindi. Emma bir kez daha kaskatı kesildi. Rune'ları kıyafetlerinin altında kalıyordu. Ayrıca işlerini garantiye almak için üzerlerine kapatıcı sürmüşlerdi. Yine de Sebastian'ın onları görebildiğini hayal etti. Kararmışlar'dan olmadıklarını şıp diye anlayacaktı.

"Muhabbetkuşları," dedi Sebastian. Gözleri Emma'ya kaydı. "Galiba suratını ilk kez görüyorum. Sevgili dostumuz Julian onu emmeden duramıyor."

"Rahatsızlık verdiysem özür dilerim, efendim," dedi Julian ruhsuz bir sesle.

"Yok canım. Sadece bir gözlemdi. Ben kızılları tercih ederim."

Jace'in gözlerinde bir pırıltı yanıp söndü. Ash birden başını kaldırdı. Emma kendini tutmasa yaprak gibi titremeye başlayacaktı. Ash onları tanırsa...

Ash ikisini de ilgisizce süzdükten sonra oyununa geri döndü.

İçeride dayanılmaz bir soğuk vardı. Sebastian'ın bakışları daha da soğuktu. Çenesini eline dayadı. "Kulağıma bazı söylentiler çalındı," dedi. "Livia Blackthorn aklı sıra şehir merkezinde bir isyan çıkarmış. Ne zavallıca."

Emma'nın midesi bulanmaya başladı.

"Onunla bir ilgimiz kalmadı," dedi Julian çabucak. Gayet de inandırıcıydı.

"Elbette," dedi Sebastian. "Ama bir zamanlar abisi ve arkadaşıydın. İnsanlar acınası ölçüde duygusal olabiliyor. Belki sana güvenmesini sağlayabilirsin."

"Livvy iki Karanlık Gölge Avcısı'na asla güvenmez," diye atıldı Emma ve anında pişman oldu.

Jace'in altın gözleri kuşkuyla kısıldı. Bir şey söyleyecekti ki Sebastian umursamaz bir tavırla elini salladı. "Şimdi olmaz, Jace."

Jace'in yüzünde boş bir ifade belirdi. Ash'in yanına gidip ekrandaki bir şeyi işaret etti. Ash kafasını salladı.

Uzaktan bakıldığında sevgi dolu bir abi kardeş iletişimi gibi görünebilirdi. Ama tepelerindeki avize, donmuş insan kolla-

ından yapılmıştı. Her birinin elinde bir meşale vardı. Emma ayaklarının altındaki suratları unutamıyordu.

"Emma, Livvy'nin kurnaz bir kız olduğunu söylemeye çalıştı," diye açıkladı Julian ve ekledi: "Hadsizlik ettiyse bağışlayın lütfen."

"Kurnazlık hoşuma gider," dedi Sebastian. "Ama bana karşı kullanılmaması kaydıyla."

Julian başını salladı. "Livvy'yi iyi tanıyoruz. İsyanı nereden yönettiğini kolayca bulabiliriz diye düşünüyorum."

Sebastian pis pis sırıttı. "Kendine güvenmen hoşuma gitti. Benim..." Kaşlarını çattı. "Bir yerlerden köpek havlaması mı geliyor?"

Gerçekten de bir köpek havlıyordu. Az sonra odaya uzun bir tasmanın ucunda, siyah-beyaz bir terrier daldı. Tasmanın diğer ucundaysa uzun, siyah saçlı bir kadın vardı.

Annabel Blackthorn.

Kırmızı, kolsuz bir elbise giymişti. Şüphesiz bu soğukta donuyordu. Teni ölü beyazıydı.

Emma'yla Julian'ı görünce rengi daha da soldu. Tasmaya sıkıca yapıştı.

Emma'nın damarları adrenalinle doldu. Annabel onları ele verecekti. Vermemesi için hiçbir sebep yoktu. Sonra da Sebastian onları öldürecekti. *Yemin ederim, ölmeden önce kanını akıtmanın bir yolunu bulacağım,* diye düşündü Emma.

İkisinin de kanını dökeceğim.

"Üzgünüm," dedi Annabel. "Ama Ash'i görmek istedi. Öyle değil mi, Malcolm?"

Julian'ın dudakları titreşti. Emma eğilip köpeğin kulaklarını kaşıyan Annabel'i dehşetle izledi. Köpek kocaman, menekşe gözleriyle Annabel'e baktı ve yine havladı.

Los Angeles Baş Büyücüsü Malcolm Fade iblis bir köpeğe dönüşmüştü.

"Defolun," dedi Sebastian öfkeyle. "Burada iş konuşuyoruz. Ash'in bir şeye ihtiyacı olursa seni çağırır, Annabel. Koca adam oldu. Peşinde dadısıyla dolaşacak hali yok!"

"Herkesin bir anneye ihtiyacı vardır," dedi Annabel. "Öyle değil mi, Ash?"

Ash oyuna dalmıştı. Cevap vermedi. Annabel üzüntüyle iç çekerek Malcom'la birlikte odadan çıktı.

"Ben de tam Annabel'in en iyi işkencecilerimden biri olduğunu söyleyecektim," dedi Sebastian. "Tek bir bıçak ve bir Gölge Avcısı'yla neler yapabileceğine inanamazsınız. Ama çevremdeki herkes gibi o da duygularına yenik düşüyor. İnsanların onlar için en iyi olanı anlayamamasına şaşıyorum."

"Anlasalardı, senin gibi liderlere ihtiyaçları olmazdı," dedi Julian.

Sebastian bir an bunu düşündü. "Galiba haklısın. Ama sorumluluklarım bazen ağır geliyor."

"İzin verin, Livia'yla biz ilgilenelim," dedi Julian. "Bu tehdidi savuşturalım ve size başını getirelim."

Sebastian memnuniyetle gülümsedi ve Emma'ya baktı. "Pek konuşkan değilsin ha?"

Julian gibi karşında dikilip sana yalan söyleyemem de ondan, diye düşündü Emma.

Ama Julian'ın elinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Aralarında güçlü bir bağ vardı. Üstelik artık sihirli de değildi. Çenesini sıkıp elini Julian'dan kurtardı ve eklemlerini çıtlattı.

"Ben öldürmeyi tercih ederim," dedi. "Söze değil, icraata bakarım."

Sebastian güldü. Emma, Clary'nin enstitünün çatısında söylediklerini hatırladı. Hiç var olmayan yeşil gözlü bir kardeşten söz etmişti. Belki de başka bir dünyada olabilirdi. Thule'den daha iyi bir yerde.

"Güzel," dedi Sebastian. "Bu görevi başarırsanız, ödüllendirileceksiniz. Hatta işin ucunda bir Bel Air evi bile olabilir. Özellikle de, asilerin arasında güzel kızıllar bulup Jace'le bana getirirseniz." Sırıttı. "Gidin hadi. Yoksa donacaksınız."

Eliyle onları kovaladı. Ne tuhaftır ki bu basit jestinin bile otoriter bir yanı vardı. Emma biri omzundan tutup çevirmiş gibi döndü. Az kalsın yere kapaklanıyordu. Sonra birden kendini kulübün kapısında buldu. Aynalı koridordan nasıl geçtiklerini bile anlamamıştı.

Sokağa çıktıklarında pis kokulu, sıcak ve nemli gece havasını minnetle içine çekti. Kertenkele iblisten motoru aldılar. Birkaç blok boyunca hiç konuşmadılar. Sonra Julian öne eğildi. "Kenara çek."

Şehrin ıssız bir bölgesindeydiler. Sokak lambaları kırılmıştı. Etraf zifiri karanlıktı. Emma durduğunda Julian apar topar indi. Bir Starbucks'ın kırık vitrininin önüne kustu. Emma'nın midesi empatiyle kasıldı. Julian'ın yanına gitmek istese de, motoru bırakmaya korkuyordu. Bradbury'e başka türlü ulaşma şansları yoktu. Motoru kaptırırlarsa hayatta kalma şansları neredeyse sıfırdı.

Julian döndüğünde yüzü pençe pençe kızarmıştı. Emma ona su verdi.

"Sebastian'ın yanında bir harikaydın."

Julian şişeden bir yudum aldı. "Resmen işkenceydi. Livvy hakkında ileri geri konuştum. O pisliğe efendim dedim. Hele Annabel geldi ya, kendimi nasıl tuttum bilmiyorum."

"Madem o kadar zordu, işte sana fırsat," dedi biri gölgelerin arasından. "Bak karşındayım. Ne istiyorsan yapabilirsin."

Emma, Glock'unu çekip döndü. Annabel'in kırmızı elbisesi geceye bulaşan bir kan lekesiydi sanki.

Solgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni o silahla öldüremezsin. Hem ateş edersen bütün Kararmışlar'ı başımıza toplarsın. İstersen dene."

Julian şişeyi yere attı. Botlarına su sıçradı. Öfkeden elleri titriyordu. Emma aptalca bir işe kalkışmasını engellemek için tetikte bekliyordu. "Ama canını yakabiliriz," dedi Julian. "Kanını akıtabiliriz."

Emma şaşırdı. O da gece kulübünde bunları düşünmüştü.

"Bir çığlığımla bütün Karanlık Gölge Avcıları'nı başımıza toplarım," dedi Annabel. Diğer Gölge Avcıları gibi, onun da İşaretler'i silinmişti. Teni süt beyazdı. Sakinliği Emma'yı şaşırttı. Ne kadar da aklı başındaydı. Ama tabii ya. Burada olayların üzerinden yıllar geçmişti. "Sizi görür görmez tanıdım. Tıpkı Unseelie Sarayı'ndaki gibi görünüyorsunuz. Yüzlerinizdeki savaş izleri bile silinmemiş."

"Öyleyse neden Sebastian'a söylemedin?" diye yapıştırdı Emma. "Bizden kurtulmak isteseydin..."

"Doğru. Sizden kurtulmak istemiyorum. Hatta sizinle bir anlaşma yapmak istiyorum."

Julian tişörtünün sağ kolunu öyle bir hızla yukarı çekti ki, kumaş yırtıldı. Bileğinde kurumuş kan lekeleriyle kaplı o paçavra vardı. "Bu kız kardeşimin kanı," dedi kinle. "Senin döktüğün kan. Seninle neden anlaşayım?"

Annabel istifini bozmadı. "Çünkü eve gitmek istiyorsunuz. Çünkü ailenizin geri kalanına neler olduğunu düşünmeden

edemiyorsunuz. Hâlâ güçlü kara büyülere sahibim. Kara Kitap burada daha etkili. Eve dönmeniz için bir portal açabilirim. Bu dünyada bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Neden?" diye sordu Emma. "Bize neden iyilik edesin?"

Annabel'in yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. Kırmızı elbisesiyle havada asılı kalan bir kan damlasını andırıyordu. "Engizitör sizi Periler Diyarı'na ölmeniz için yolladı. Bakmayın, sizden kurtulmak Konsey'in de işine geliyor. Sevdiklerinizi korumaya çalıştığınız için hor görülüyorsunuz. Bunun nasıl bir his olduğunu en iyi ben anlarım."

Emma ikna olmamıştı. Annabel'in kurduğu mantığın sağlam temelleri yoktu. Ama Julian ona gözlerini kaçıramadığı bir kâbusmuş gibi bakıyordu.

"Kendine sihir yaptırdın," dedi Annabel gözlerini Julian'a dikerek. "Hiçbir şey hissetmemek için. Periler Diyarı'nda seni gördüğüm anda anladım ve sevindim biliyor musun?" Kendi etrafında döndüğünde kırmızı eteği dalgalandı. "Kendini Malcolm gibi yapmışsın. O da beni geri alabilmek için duygularıyla ilişkisini kesmişti."

"Hayır," dedi Emma. Julian'ın gözlerindeki bakışa katlanamıyordu. "Seni sevdiği için geri almaya çalıştı. Çünkü sana karşı duyguları vardı."

"Belki başta evet." Annabel dönmekten vazgeçti. "Ama beni dirilttiğinde, çoktan duygusuzlaşmıştı. Onca yıl beni hapsetti. Bana işkence çektirdi. Bunları benim için yapmadı. Sadece kendini düşündü. Kendi ihtiyaçların için sevdiğinin mutluluğunu feda etmek aşk değil. Beni geri getirdiğinde, dünyadan o kadar kopuktu ki aşk umurunda bile değildi. Tek derdi hedefine ulaşmaktı. Gerçek, saf ve güzel bir şeyi kirletti." Gülümsediğinde

dişleri inci gibi parladı. "Empati kuramadığın zaman canavarlaşırsın. Burada sihrin etkisi geçmiş olabilir, Julian Blackthorn. Ya geri döndüğünde ne olacak? Hissettiklerini hissetmeye dayanamadığında ne yapacaksın?"

"Kapa çeneni!" dedi Emma sıktığı dişlerinin arasından. "Hiçbir şey anlamıyorsun." Julian'a döndü. "Gidelim buradan."

Ama Julian hâlâ Annabel'e bakıyordu. "Bir şey istiyorsun," dedi ruhsuz bir sesle. "Ne?"

"Ah." Annabel hâlâ gülümsüyordu. "Portalı açtığımda, Ash'i de yanınızda götüreceksiniz. Burada tehlikede."

"Ash mi?" dedi Julian şaşkınlıkla.

"Sebastian'ın yanında keyfi yerinde görünüyor," dedi Emma Glock'unu indirirken. "Gerçi Sebastian herkesi öldürdüğü için eski bilgisayar oyunlarıyla yetinmek zorunda. Ya da en kötü pili biter. Ama bunları tehlikeden sayamayız hım?"

Annabel'in bakışları gölgelendi. "Ash burası için fazla iyi. Dahası kendimizi burada bulduğumuzda, onu Sebastian'a ben götürdüm. Ne de olsa babası. Ona iyi bakar diye düşündüm. Bir süre baktı da. Ama onca Karanlık Gölge Avcısı'nı kontrolünde tutmanın Sebastian'ı yavaş yavaş tükettiği söyleniyor. Kararmışlar'ın yaşam enerjisi zehirli ve faydasız. Ama Ash'inki öyle değil. Sebastian'ın eninde sonunda Ash'i öldürüp onun enerjisiyle kendini yenilemeye kalkışacağını düşünüyorum."

"Kimse güvende değil ha?" dedi Julian. Annabel'in anlattıklarından pek de etkilenmişe benzemiyordu.

"Burası benim için iyi bir dünya," dedi Annabel. "Zaten Nefilimler'den nefret ediyorum ve iblislerden korkmayacak kadar güçlüyüm."

"Bir de Sebastian, Nefilimler'e işkence etmene izin veriyor," dedi Emma.

"Evet. Bir zamanlar Konsey bana ne yaptıysa ben de onlara aynısını yapıyorum." Sesinde en ufak bir his yoktu. Kendiyle övünmüyordu ki, bu daha da ürkütücüydü. "Ama Ash için endişeliyim. Saklanmak çözüm değil. Sebastian onu er geç bulur. Sizin dünyanızda daha güvende olur."

"Öyleyse neden kendin götürmüyorsun?" diye sordu Emma.

"Elimden gelse yapardım. Ondan ayrılma fikri beni kahrediyor. Ash'e yıllarımı verdim."

Mutlak sadakat, diye düşündü Emma. Annabel'i bu kadar perişan eden bu muydu? Kendinden önce Ash'i düşünmek, oradan oraya peşinden koşmak ve her an onun için ölmeye hazır olmak mıydı onu bunca yoran?

"Ama sizin dünyanızda beni avlarlar. Ash yine yalnız kalır. Halbuki şimdi yanında siz olacaksınız."

"Senden nefret ettiğimizi bile bile bize bu kadar çok mu güveniyorsun?" diye sordu Julian.

"Ash'ten nefret etmiyorsunuz. O masum. Siz hep masumları korudunuz." Onları zayıf noktalarından vurduğunu bilmenin rahatlığıyla gülümsedi. "Artı, eve dönmeye can atıyorsunuz. Ve çaresizliğin her zaman bir bedeli vardır. Şimdi söyleyin, Nefilimler? Anlaştık mı?"

Ash gece kulübünde, Julian Blackthorn'un montundan yere düşen kâğıt parçasını aldı. Sebastian'ın onu görmemesine özellikle dikkat etti. Sebastian'ın dikkatini çekmenin pek de iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar uzun zamandır Thule'deydi.

Sebastian her zaman zalim değildi aslında. Ara sıra, Ash'in varlığını hatırladığında cömert biri olabiliyordu. Oyalansın diye ona silah ve asilerin evlerinde bulduğu oyunları getiriyordu. Ash'i kendisinin bir yansıması olarak gördüğü için iyi giyinmesini istiyordu. Ama ona daimi olarak iyi davranan bir tek kişi vardı: Jace. Belki de Ash'i, Clary Fairchild, Alexander Lightwood ve Isabelle Lightwood için kalbinin bir köşesinde hâlâ beslediği hislerle özdeşleştiriyordu.

Bir de Annabel vardı. Ama Ash onu düşünmek istemiyordu.

Katlı kâğıdı açtığında irkildi. Jace'le Sebastian'a kaçamak bir bakış fırlattı. Neyse ki, koyu bir sohbete dalmışlardı.

Bu oydu. Unseelie cephane odasında gördüğü tuhaf insan kız. Koyu kumral saçlar, hayal meyal hatırladığı, mavi-yeşil gözler. Arkasındaki gökyüzünde kuzgunlar uçuşuyordu. Bir fotoğraf değildi. Onu seven ve özleyen biri tarafından resmedilmişti. Köşede adı yazıyordu: Drusilla Blackthorn.

Drusilla. Ash onun yalnız göründüğünü düşündü. Ama bakışlarında kayıplarının öldüremediği bir umut vardı. Ve bu his çaresizliğe kapılmasını engelleyecek kadar güçlüydü.

Nedenini anlayamasa da Ash'in kalp atışları hızlandı. Kâğıdı çabucak katlayıp cebine koydu.

Diana onları Bradbury'nin önünde bekliyordu. Omzunda tüfeğiyle kapalı garaj kapısına yaslanmıştı. Emma'yla Julian'ın motoru önünde durduğunda rahat bir nefes aldı ve silahını indirdi.

"Başaracağınızı biliyordum," dedi.

"Vay canına," diye mırıldandı Emma motordan inerken. "Bizim için endişelenmişsin!"

Diana tüfeğinin namlusuyla garaj kapısını tıklattı. Kapı gıcırdayarak açılırken bir şeyler söyledi ama Emma ne dediğini duyamadı.

Julian, Emma'nın gülümseyerek ona karşılık verişini izledi. Bunu nasıl yapabiliyordu? En stresli anlarda bile birileriyle şakalaşabilecek gücü nasıl bulabiliyordu? Gerçi o da Sebastian'ın karşısında kılını bile kıpırdatmamıştı. Ellerinin titremesi bile ancak kulüpten çıktıklarında başlamıştı.

"Kusura bakmayın ama sizi bırakmak zorundaydım," dedi Diana kapı arkalarından kapanırken. Motorları Raphael'in katranlı muşambasının altına koydular. "Oralarda takılsaydım, yakalanırdınız."

"Bizim için yapabileceğin bir şey yoktu," dedi Julian. "Kim olduğumuzu anlasalardı, seni de öldürürlerdi."

Emma onu onaylarcasına başını salladı. "En azından bu şekilde biri Livvy'ye Tessa'yla ilgili haberleri ulaştırabilecekti. Onunla konuştun mu?"

"Sizi bekliyordum." Yan yan gülümsedi. "Ha bir de, Livvy'ye abisini kaybettiğimi söylemekte acele etmedim."

Abi. Bu kelime Julian'a olağanüstü bir hayal kadar uzak göründü.

"Eee, Sebastian'ın derdi neymiş?" diye sordu Diana. Bu arada binaya girmişlerdi. Julian gecenin geç bir saati olmasına rağmen, koridorların kalabalık olduğunu fark etti. Açık bir kapıdan konserve yiyeceklerle dolu bir kilere girdiler. Mutfak da yakınlarda olmalıydı. Bir yerlerden domates çorbası kokusu geliyordu.

"Bize Bel-Air'de bir ev vaat etti," dedi Emma.

Diana dilini şaklattı. "Bak sen. Sebastian da orada oturuyor.

En yakınındaki Karanlık Gölge Avcıları'yla birlikte. Etrafı bir hendekle çevrili."

"Dev kemiklerden yapılan mı?" diye sordu Julian.

"Evet." Livvy'nin ofisinin önüne gelmişlerdi. Diana kapıyı kalçasıyla itip onları içeri aldı.

Julian nedense Livvy'yi yalnız bulacaklarını sanmıştı. Ama Bat ve Maia'yla uzun, mimarlık masalarından birinin yanında dikiliyordu. Önlerinde Los Angeles haritası açıktı. Cameron odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Kapı açıldığında Livvy kafasını kaldırdı. Yüzüne gözle görülür bir rahatlama yayıldı. Julian bir an gelgitte kayalıkların arasında mahsur kalan küçük Livvy'yi hatırladı. Onu kurtarmaya gittiğinde kardeşinin yüzünde yine aynı ifade belirmişti.

Ama bu Livvy o küçük kız değildi. Artık küçük bir kız bile değildi. Suratındaki ifadeyi çabuk topladı. Bakışları sertleşti. "Geri dönebilmenize sevindim," dedi. "Nasıl gitti?"

Julian, Tessa'yla görüşmelerini anlattı. Ama Tessa'nın onlardan Sebastian'ı öldürmelerini istediğini söylemeyi sonraya bıraktı. Emma köşedeki kahve makinesinde ikisine de sıcak kahve yaptı. Rengi kopkoyu ve tadı acıydı.

"Sana beş bin borçluyum," dedi Cameron, Livvy'ye. "Tessa'nın hâlâ hayatta olabileceğine ihtimal vermiyordum. Hele bizi Sessiz Şehir'e sokabileceği aklımın ucundan geçmezdi."

"Bu harika bir haber," dedi Maia. Haritanın durduğu masaya yaslandı. Bir eliyle öbür dirseğini tuttu. Julian kolunun üst kısmındaki zambak dövmesini gördü. "Bir strateji geliştirmeliyiz," dedi Maia. "En iyisi gruplara ayrılmak. Bazıları Sessiz Şehir'in girişini tutar. Etrafa birkaç keskin nişancı yerleştiririz. Büyücü'nün korunması da önemli tabii. Ve..."

"Başka haberlerimiz de var," dedi Julian. "Sahilden dönerken kontrol noktasında durdurulduk. Sebastian bizi görmek istedi."

Livvy hemen gerildi. "Ne? Neden?"

"Bizi Karanlık Gölge Avcıları sandı," dedi Emma. "Bu dünyadaki Emma ve Julian olduğumuzu düşündü."

"Şehir merkezinde bir isyan başladığının farkında," diye atıldı Julian. "Adını bile biliyor, Livvy."

Bir an sessizlik oldu.

"Ona Maskeli İntikam Meleği gibi bir takma isim kullanmasını söyledim," dedi Bat zoraki bir gülümsemeyle. "Ama dinlemedi."

"Ah, anladım," dedi Emma. "Ölümle dalgamızı geçiyoruz. Bana uyar."

Livvy burnunu kırıştırdı. "Demek ki kaybedecek vaktimiz yok. Tessa'yla bağlantıya geçebilir miyiz?"

"Nerede olduğunu biliyoruz," dedi Diana. "Birileri benim motoru alıp mesajımızı iletebilir."

"Gün içinde yapmalıyız. Geceleri bütün iblisler sokağa dökülüyor."

"Onun için de, vaktimiz dar," dedi Diana.

Cameron elini Livvy'nin omzuna koydu. Julian tuhaf bir hisse kapıldı. Onların dünyasında Emma'yı Cameron'dan kıskanıyordu. Julian, Emma'yla asla o türden bir rahatlığa sahip olamayacaktı. Ama Cameron kolunu Emma'nın omzuna atabiliyor ve onu uluorta öpebiliyordu. Bu dünyadaki Cameron Livvy'nin erkek arkadaşıydı. Julian artık onu kıskanmıyordu. Bir abi olarak kardeşine karşı korumacı bir tavır takınması normaldi. Ama şunu da itiraf etmeliydi ki Cameron iyi bir

sevgiliye benziyordu. Korkunç ailesine rağmen, iyi biriydi ve Livvy'yi el üzerinde tuttuğu belliydi.

Tam da yapması gerektiği gibi.

"Gelin, harita başında konuşalım," dedi Maia. Masanın etrafında toplandılar. Bronz bir yüzüğün süslediği işaretparmağıyla bulundukları noktayı gösterdi. "Biz buradayız. Burası da Sessiz Şehir'in girişi. Aramızda sadece birkaç blok var. Dolayısıyla yürüyebiliriz. Ama Karanlık Gölge Avcıları gibi davranmamız gerekecek. Yoksa anında enseleniriz."

"İblis faaliyetlerinin en az olduğu saatte gideceğiz," dedi Livvy. "Şafakta. Tessa Gray'e gelince..."

Julian sözünü kesti. "Bizimle Sessiz Şehir'in girişinde ne zaman buluşacağını bilmesi yeterli. Şehir bizim dünyamızdaki yerinde mi? Angels Flight'ta?"

Bat kaşlarını kaldırdı. "Evet. Aynen."

Angels Flight L.A. kent merkezinde, Bunker Tepesi'ne tırmanan dar bir demiryoluydu. Raylar gökyüzüne dek uzanıyormuş gibi görünüyordu. Julian oraya sadece bir kere gitmişti.

"Pekâlâ," diye el çırptı Maia. "Akşam yemeğinde görev dağılımı yaparız."

"Raphael yine arıza çıkaracak," dedi Bat.

Maia gözlerini devirdi. "Orası kesin. Başta hep itiraz eder ama son dakika bir grup vampir savaşçıyı yardıma yollar."

"Kurt adamlara ben liderlik ederim," dedi Bat.

Diana ellerini yana açtı. "Ben de diğerlerini toparlarım. Kaç kişiye ihtiyacımız var? Yirmi? Otuz? Daha fazlası dikkat çeker."

"Çocuklar," dedi Livvy, Julian'a bakarak. "Abimle konuşacaklarım var. Bize biraz izin verir misiniz?"

"Ah, tabii," dedi Maia. "Sorun değil. Görüşürüz."

Bat'le birlikte dışarı çıktı. Cameron, Livvy'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz."

"Ben silahları ayarlayayım," dedi Diana.

Emma, Julian'a baktı. "Ben de Diana'ya yardım edeyim."

Kapı kapandığında, Livvy uzun kanepelerden birine oturdu. Her zamanki gibi, dosdoğru Julian'ın gözlerinin içine baktı. Yüzündeki yara izi dışında eski haline belki de en benzediği anlardandı. "Jules. Bana söylemediğin ne? Sen benden bir şey saklıyorsun."

Julian uzun masaya yaslandı. "Neden öyle düşündün?"

"Çünkü bize Sessiz Şehir'e nasıl gireceğimizi ve Ölümcül Oyuncaklar'a nasıl ulaşacağımızı söyledin. Ama onları nasıl yok edeceğimizi söylemedin. Onları kendimize saklamamızı önerecek kadar tedbirsiz olmadığını biliyorum. Ölümcül Oyuncaklar'ı ele geçirdiğimiz anda Sebastian'ın baş hedefi haline geleceğiz."

"Onları bizim dünyamıza götürmek istiyoruz," dedi Julian. "Sebastian orada onlara ulaşamaz."

"Pekâlâ," dedi Livvy usulca. "O halde Tessa Gray eve dönmeniz için bir portal açabileceğini söyledi. Doğru mu?"

"Hayır." Julian parmaklarını çıtlattı. "Pek sayılmaz."

"İşte," dedi Livvy. "Burada eksik bir şeyler var. Ne, Julian? Bana söyleyebilirsin."

"Annabel diye bir kadın var. Tanıyor musun? Aslında bizim dünyamızdan ama burada Sebastian'ın yanında görmüş olabilirsin. Uzun, siyah saçlı..."

"Sebastian'a oğlunu getiren nekromanser mi? Adı Annabel mi?" Islık çaldı. "Burada onu öyle çağırmıyorlar. Yıldız Lejyonu ona Hava ve Karanlık Kraliçesi diyor."

Julian düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. "Eski bir şiirden alıntı yapmışlar."

"Demek Ash Morgenstern de sizin dünyanızdan?"

"Evet. Aslında Periler Diyarı'ndan. Buraya onlarla aynı portaldan geçerek geldik. Ama portal onları beş yıl öncesine atmış. Burren Savaşı'ndan iki yıl sonrasına. Sanırım doğruca Sebastian'a gittiler. Annabel, Ash'in onun oğlu olduğunu biliyordu. Sebastian burada hayatta ve güçlü bir konumda olduğu için de..."

"Of, başım tuttu," dedi Livvy şakaklarını ovuşturarak. "Periler Diyarı ha? Ash'in yaşının babasına bu kadar yakın olması ondan demek."

Julian kafasını salladı. "Ölmeyen Diyar'da zaman farklı işler. Ben de anlıyor gibi davranmayacağım." Parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. "Asıl mesele şu ki, Annabel bana bir anlaşma önerdi."

"Nasıl bir anlaşma?" diye sordu Livvy kuşkuyla.

"Annabel güçlü bir sihirbaz," dedi Julian. Kelimelerini dikkatle seçmeye özen gösteriyordu. Livvy'ye Annabel'in eskiden bir Blackthorn olduğunu söylemeye gerek görmedi. Bu, cevaplamak istemeyeceği soruları da beraberinde getirebilirdi. "Bizim dünyamızdan Kara Kitap'ı çaldığı için, bizi geri götürebilecek bir portal açabilir. Bunu yapmayı teklif etti."

"Annabel, Sebastian'ın yandaşlarından değil mi? Size neden yardım etsin?"

"Sebastian'ı umursamıyor da ondan. Tek derdi Ash. Onun için endişeli. Dünyamıza dönerken onu yanımızda götürmemizi istiyor."

"Endişelenmekte haklı. Sebastian etrafındaki herkesi fela-

kete sürüklüyor." Livvy bacaklarını altına topladı. "Sen bu Annabel'e güveniyor musun?"

Julian kendini tutamadı. "Ondan nefret ediyorum," diye tısladı. Livvy'nin gözlerinin hayretle açıldığını fark edince kendini daha sakin olmaya zorladı. "Ama Ash konusundaki samimiyetine inanıyorum. Ash'in bazı güçleri var. İnsanları etkileyebiliyor."

"Enteresan," dedi Livvy ve bir an uzaklara daldı. "Dru birkaç yıl önce onu görmüştü. Sizin kumsalda tanık olduğunuza benzeyen bir idam sırasında. Sonrasında ondan bahsetmeye devam etti. Burada olmanın hoşuna gitmediğini söylüyordu." Yüzüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hâlâ sizin dünyanıza gelmemi istiyor musun?"

"Elbette," dedi Julian. "Annabel'i geri çevirmememin en büyük sebeplerinden biri bu. Seni buradan kurtarmak istiyorum."

Livvy dudağını ısırdı. "Sizin dünyanızda yaşayan Livvy'ye ne olacak? Orada olmam kafa karışıklığı yaratmayacak mı?"

Julian cevap vermedi. Bu soruyu bekliyordu. Yine de, Livvy'ye verecek bir cevabı yoktu. Kardeşinin yüz hatları önce hayretle gerildi. Sonra ifadesine bir kabulleniş sindi. Julian kalbinin bir parçasının öldüğünü hissetti.

"Öldüm değil mi?" dedi Livvy. "Sizin dünyanızda yaşamıyorum?"

"Evet." Oda sıcak olmasına rağmen, Julian titriyordu. "Benim hatamdı, Livs. Sen..."

"Yapma." Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü ve ellerini göğsüne dayadı. "Beni incitecek hiçbir şey yapmadın, Jules. Seni bundan emin olacak kadar iyi tanıyorum. Bu dünyada benim için kendini

feda ettiğini unutuyorsun." Blackthorn gözlerinde tek bir damla yaş yoktu. "Sizin dünyanızda birbirimizi kaybettiğimiz için üzgünüm. Bir yerlerde hep birlikte olduğumuzu bilmek beni mutlu ederdi." Bir adım geri çekildi. "Sana bir şey göstereceğim."

Julian'ın boğazına koca bir yumru oturmuştu. Sessizce Livvy'nin ona arkasını dönüp sweatshirt'ünü çıkarmasını izledi. Altındaki beyaz atlet sırtının büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu. Livvy'nin ensesinden başlayıp omurgasının ortasında biten yas rune'u omuzlarına kadar yayılıyordu.

"Ty için," dedi Julian kırgın bir sesle.

Livvy sweatshirt'ünü giydi. Ona döndüğünde gözleri parlıyordu. "Hepiniz için."

"Benimle eve dön," diye fısıldadı Julian. "Livvy..."

İç çekti. "Şu nekromanserle anlaşmak için benden onay beklediğini biliyorum. Eminim, bu işini fazlasıyla kolaylaştırırdı. Ama yapamam, Jules." Başını iki yana salladı. "Thule'de, elimizde yalnızca kötü seçenekler var. Bu kararı sen vereceksin. Ben değil."

Emma cephanelikte kendine oyalanacak bir şeyler bulmuştu. Ateşli silahlara hiçbir zaman ilgi duymamıştı. İblislerde işe yaramadıkları için Gölge Avcıları tarafından tercih edilmiyorlardı. Ama odada başka silahlar da vardı. Kemerine birkaç fırlatma bıçağı sıkıştırıp hançerlere bakmaya gitti.

Diana duvara yaslanmış, onu alaycı bakışlarla süzüyordu. "Sizin dünyanızda *parabatai* miydiniz?"

Emma elinde bir hançerle duraksadı. "Evet."

"Yerinizde olsam bunu dile getirmezdim. Buradakiler *parabatai*'lik olayına pek sıcak bakmıyor."

"Neden?"

Diana iç çekti. "Sebastian bu dünyanın idaresini ele geçirdiğinde ve Thule giderek daha da karanlık bir yere dönüştüğünde, *parabatai*'ler de değişti. Büyücülerin aksine, bir gecede bambaşka yaratıklara dönüştüler. Hatta canavarlara desem daha doğru olur."

Emma az kalsın hançeri düşürüyordu. "İblise mi dönüştüler?"

"Canavarlara," dedi Diana inatla. "Rune'ları tutuştu. Damarlarında kan yerine ateş dolaşıyordu sanki. İnsanlar onlarla savaşanların bıçaklarının ellerinde paramparça olduğunu söylüyordu. Bütün vücutları siyah çizgilerle kaplandı. Görünüşleri tamamen değişti. Gerçi bütün bunları görmüş gibi anlattığıma bakma. Hep başkalarından duydum. Şehirleri yakıp yıkan, dev yaratıklardan söz ediyorlardı. Sebastian onlarla baş etmek için binlerce iblisi üzerlerine saldı. Birçok insan ve Gölge Avcısı öldü."

Emma'nın boğazı kurumuştu. "İyi de neden?"

"Muhtemelen büyücüleri iblislere dönüştüren sebepten. Dünya şeytani bir yere dönüştü. Kimse nedenini bilmiyor."

"Biz de değişiriz diye mi endişe ediyorsun?" diye sordu Emma. Eline bir hançer aldı ama aklı Diana'nın söylediklerine takılmıştı.

"Öyle bir ihtimal yok," dedi Diana. "Melek sihri etkisini kaybedince geriye kalan birkaç *parabatai* tamamen iyileşti. Bağları koptu ve değişmediler."

Emma başını salladı. "Buraya gelince benim de Julian'la bağım koptu."

"Gölge Avcıları kalmadığı için *parabatai*'lik de yok oldu. Yine de kulağına küpe olsun. Burada kimseye bundan bahset-

me. Yakında rune'larınız da solmaya başlayacak. Tabii burada kalırsanız."

"Burada kalırsak," diye yineledi Emma. Başı dönüyordu. "Geç oldu. Ben gideyim. Julian merak etmiştir."

"Hımmm," dedi Julian odaya girdiğinde. "Ben yokken dekorasyon çalışmaları yapılmış." Yorgun ama ayık görünüyordu. Çikolata kahvesi saçları hâlâ motordan ilk indiğindeki kadar dağınıktı.

Emma etrafına bakındı. Cephanelikten bir sürü silah getirmişti. Bir köşede yığın halinde bıçaklar ve hançerler duruyordu. Başka bir köşede Los Angeles polisinden kalan Glock'lar ve Beretta'lar vardı. "Konsept olarak Sizi Öldürebilecek Şeyler'i seçtim."

Julian gülerek banyoya girdi. Emma onun dişlerini fırçaladığını duydu. Julian'a verdikleri polo yakalı tişörtlerden birini gecelik olarak giymişti. Pek seksi sayılmasa da rahattı.

Bacaklarını altına toplayıp Diana'nın söylediklerini düşündü. Julian'la baş başa kalıp bunları konuşmak için sabırsızlıkla bekliyordu. Burası onlara pek çok bakımdan zarar verebilecek bir dünyaydı. İblisler ya da Kararmışlar tarafından öldürülebilirlerdi. Thule'ye es kaza biraz daha erken gelseydiler belki de canavarlara dönüşüp şehri yıkacaklardı.

Ya sana parabatai *bağının kalbinde bir çürüme olduğunu söylersem,* demişti Kraliçe. *Bir zehir? İyiliğini aksettiren bir karanlık?* Parabatai*'lerin birbirlerine âşık olamamasının bir nedeni var. Hem de hayal bile edemeyeceğin kadar muazzam bir şey.*

Emma usulca silkindi. Seelie Kraliçesi'nin yalanlarına karnı toktu. Thule'deki her şey o kadar korkunçtu ki, *parabatai*'ler de bundan nasiplerini almıştı tabii.

Şimdilik en olası tehlike her köşede onları bekleyen kalp kırıklıklarıydı. Julian'ın Livvy'yi onların dünyasına götürmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu. Ama bu konu geçtiğinde Livvy'nin yüzündeki ifadeyi görmüştü. Onlarla gelmek isteyeceğinden hiç emin değildi doğrusu.

Julian banyodan çıktığında, saçları ve tişörtünün önü ıslaktı. Daha enerjik görünüyordu. "Yaylı tüfekleri yok muydu?" diye sordu kılıçlardan birini eline alarak.

Emma'nın midesinde kelebekler uçuştu. Julian'ın bir Gölge Avcısı'na dönüşmesine anbean tanıklık etmişti. Kılıcı tutan kolunun kasları biraz daha belirgindi. Onu ustaca savurdu ve tekrar yerine bırakırken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

Emma yanaklarının kızarmadığını umdu. "Bir tane aldım," dedi. "Dolapta."

Julian tüfeğe bakmaya gitti. "İblisler ya da Karanlık Gölge Avcıları fark etmeden Sessiz Şehir'e girebilirsek bunların hiçbirini kullanmak zorunda kalmayız."

"Diana her zaman en iyi silahların kullanıma hazır bekletildiğini ama asla kullanılmadığını söylerdi. Tabii neden bahsettiğini anlamazdım."

Julian gülümsedi. "Emma, sana söylemem gereken bir şey var."

Emma yatağın arkalığına dayandı. Kalp atışlarının hızlandığını belli etmemeye çalıştı. Julian hisleri varken de, kolayca açılabilen biri değildi. Ama birbirlerinin sırlarını ve yüklerini paylaşmalarını özlemişti.

Julian yatağın kenarına oturup tavana baktı. "Livvy'ye Tessa'nın Sebastian'ı öldürmemizi istediğini söylemedim."

"İyi yapmışsın," dedi Emma. "Sessiz Şehir'e girip Ölümcül Oyuncaklar'ı alamazsak zaten bir önemi kalmayacak. Neden şimdiden başını ağrıtalım ki?"

"Ama Kılıç'la Kupa'ya ulaşabilirsek, onları yanımızda getireceğimizi söyledim."

Emma bekledi. Julian'ın nereye varmaya çalıştığını anlayamamıştı.

"Seelie Sarayı'ndayken," dedi Julian "Kraliçe bütün *parabatai* bağlarını aynı anda koparmanın mümkün olduğunu söyledi."

Emma yorganın kenarına yapıştı. "Evet. Sen de bana bunun imkânsız olduğunu söyledin."

Julian'ın gözleri bu dünyada artık var olmayan bir okyanusa açılan pencerelerdi. "İstediğini yaptık, Emma. Ona Kara Kitap'ı verdik. Kraliçe bunu yapmanın tek bir yolu olduğunu söyledi. Kayıtlara geçen ilk *parabatai* bağını yok etmek. Ölümcül Kılıç'la. Ve o bağ Sessiz Şehir'de saklı."

"Bizim dünyamızda Kılıç kırıldı," dedi Emma. Kraliçe kim bilir Julian'a bunları anlatırken nasıl da eğlenmişti.

"Bunu sana söylemedim, çünkü bir önemi olmadığını düşündüm. Kılıç kırıldığı için ilk bağı asla yok edemeyecektik."

"Sihrin etkisi altındaydın," dedi Emma usulca. "Benimle hiçbir şey paylaşmıyordun ki bunu söyleyesin."

"Evet." Julian titrek bir nefes aldı. "Ama şimdi bu Kılıç'ı dünyamıza götürmeyi konuşuyoruz ve belki... sadece belki o olasılık da geçerli olabilir."

Emma'nın söylemek istediği milyonlarca şey vardı. *Asla yapmayacağını söylemiştin, bunun başımıza bir sürü iş açacağını söylemiştin,* gibi cümleler dilinin ucuna kadar geliyor ama bir

türlü söyleyemiyordu. Kraliçe bu yemi Julian'ın önüne ilk attığında, Emma ahlaki açıdan kendinden ne kadar da emindi.

Ama Livvy'nin ölümünden sonra hiçbir konuda ahlaki bir katiyet hissedemiyordu.

"Magnus'tan bana büyü yapmasını istedim çünkü korkuyordum," dedi Julian. "İki canavara dönüştüğümüzü hayal ettim. Sevdiğimiz her şeyi yok ettiğimizi. Tırnaklarımın arasında hâlâ Livvy'nin kanı vardı." Sesi titriyordu. "Ama başka bir korkum daha var. Kraliçe'nin sesi kulaklarımdan çınlıyor."

Emma yine konuşmadan bekledi.

"Seni kaybetmek," dedi. "Senden başka hiç kimseyi bu kadar sevmedim. Bu şekilde. Bir daha da kimseyi sevmeyeceğimi biliyorum. Sensiz kendim gibi değilim, Emma. Boyayı suya kattığında, bir daha asla geri alamazsın. Seni içimden çıkarıp atamam. Bu kalbimi söküp atmak gibi olur. Ben böyle biri olmak istemiyorum. Artık bundan eminim."

"Julian," diye fısıldadı Emma.

"Kılıç'ı kullanmayacağım. Başkalarının da benim çektiğim türden bir acı çekmesine katlanamam. Ama Kılıç'la birlikte eve dönersek, engizitörle pazarlığa oturabiliriz. Belki sürgün çözümünü kabul eder. Sanırım başka şansımız da yok."

"Gerçek bir sürgünden mi söz ediyorsun? Bizi çocuklardan ayıracaklar. Seni..."

"Biliyorum. Bir zamanlar bundan daha kötü hiçbir şeyin olamayacağını düşünürdüm. Ama şimdi yanıldığımı anladım. Livvy kollarımda öldü. Burada Livvy'nin yaşadıklarını düşün. Bütün bunlar ayrılıktan bin kat daha korkunç. Kendime çok sordum. Mark gibi kardeşlerinin uzakta ama mutlu olduklarını bilmek, Livvy gibi ölümlerini izlemekten çok daha iyi. İkisi

arasında bir kıyaslama bile yapamam. Onlar iyi olsun, ben bunu bileyim yeter."

"Julian, bilemiyorum. Ben..."

Bakışları bulutlandı. "Ama bana karşı duyguların değiştiyse söyle. Ben büyünün etkisi altındayken beni sevmekten vazgeçtiysen, bunu bilmem gerek."

"Bu, bütün sorunlarımızı çözerdi," dedi Emma düşünmeden. Julian irkildi.

Emma yatakta ona doğru emekledi. Yorganın ortasında diz çöküp omzuna dokundu. Julian ona döndüğünde güneşten kaçınırcasına gözlerini kıstı.

"Julian. Evet, sana kızdım ve seni çok özledim. Ama seni sevmekten asla vazgeçmedim." Elinin tersiyle yanağını okşadı. "Sen ve ben var oldukça, seni hep seveceğim."

"Emma." Julian onun karşısına geçti. Uzanıp saçlarını okşadı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. "Geri döndüğümüzde ne olacak bilmiyorum. Dearborn sürgün konusuna sıcak bakacak mı ondan da emin değilim. Ama ayrılmak zorunda kalırsak, demin söylediklerin en büyük tesellim olacak. Karanlık ve gölgeli zamanlarda hep onları hatırlayacağım."

Emma'nın gözleri yanıyordu. "İstersen bir daha söylerim."

"Gerek yok." Usulca yanağına dokundu. "Şu anki görüntünü sonsuza dek hafızama kazıdım."

"Keşke üzerimde daha seksi bir şeyler olsaydı," dedi Emma ve titrek bir kahkaha attı.

Julian'ın gözleri tutkuyla kararadı. Emma onun bu bakışını iyi tanıyordu. "Hiçbir şey benim tişörtlerimden birini giymen kadar seksi olamaz," dedi. Usulca Emma'nın yakasına dokundu. Emma'nın tüyleri diken diken oldu. "Seni hep istedim,"

diye fısıldadı Julian. "Farkında olmadığım zamanlarda bile."

"*Parabatai* törenimiz sırasında bile mi?" diye sordu Emma.

Julian'ın gülmesini bekliyordu ama o parmağını tişörtün yakasından aşağı kaydırdı. "Özellikle o sırada."

"Julian..."

"Seni bırakmamı isteme benden," diye fısıldadı. "Ya da senin yolundan dönmemi." Emma'nın tişörtünün üst düğmesini açıp ona baktı. Emma kuruyan dudaklarıyla başını salladı: *Evet, istiyorum.*

"Sen nereye gidersen, oraya giderim." Parmakları aşağı kaydı. Bir düğmeyi daha açtı. Emma'nın hızla inip kalkan göğsüne bakarken gözbebekleri hafifçe irileşti.

Yasak olanın verdiği tuhaf bir haz vardı. *Parabatai* törenlerinin cinsellikle ya da şehvetle hiçbir ilgisi yoktu. Yine de bu iki kelime Emma'nın tenini okşayan melek kanatları gibiydi.

Uzanıp Julian'ın tişörtünü çıkardı. Ellerini göğsünden karnına indirdi. Her bir yarasına dokundu. "Ve nerede durursan, orada dururum."

Julian düğmeleri bir bir açtı. Tişört, Emma'nın omuzlarından kaydı. Julian'ın gözleri tutkuyla yanıyordu ama ellerinin dokunuşu yumuşaktı. Çıplak omuzlarını okşadı. Kumaşın açıkta bıraktığı her yeri. Parmağını göğüslerinin arasından aşağı kaydırdı ve tenine fısıldadı: "Senin halkın benim halkım olur. Senin Tanrın, benim Tanrım."

Emma, Julian'ı üzerine çekerek uzandı. Onun ağırlığıyla yumuşak yatağa gömüldü. Julian ellerini sırtına kaydırdı. Uzun ve yavaş öpücüklerle dudaklarını bütün vücudunda gezdirdi. Emma parmaklarını saçlarının arasında daldırdı. İpeksi bukleleri avuçlarını gıdıkladı.

Giysilerini acele etmeden, birer birer çıkardılar. Çıplak kalan her bir nokta hassas dokunuşlar ve uzun öpücüklerle şımartıldı. "Ve sen öldüğünde, ben de ölürüm," diye fısıldadı Julian, Emma'nın ağzının içine.

Emma kotunun düğmelerini açtı. Julian onu tekmeleyerek çıkardı. Emma, onun sertleştiğini hissedebiliyordu ama bu anı uzatmak için ağırdan aldılar. Julian'ın parmakları kıvrımlarında gezindi. Ellerinin her bir dokunuşuyla Emma'nın altın yaldızlı ve fildişi bir portresini çiziyordu sanki.

Emma bacaklarını onun beline sardı. Julian'ın dudakları yanağını ve saçlarını okşadı. İçine girerken gözlerini bir an olsun gözlerinden çekmedi. Sonrasında tek vücut oldular. Alevlerin arasından, altın kıvılcımlar saçarak yükseldiler. Her geçen an biraz daha parladılar. Ve doruğa ulaştıklarında, birlikte parçalanıp yatağa döküldüler.

Emma soluk soluğa Julian'a sokuldu. Julian'ın yanakları kızarmıştı. Vücudu incecik bir ter tabakasıyla kaplıydı. Saçlarını parmaklarına doladı. "Bizi ancak ölüm ayırır, Emma," dedi ve saçlarını dudaklarına bastırdı.

Emma gözlerini kapayıp fısıldadı. "Bizi ancak ölüm ayırır."

Julian yatağın kenarına oturup gözlerini karanlığa dikti.

Kalbi Emma'yla doluydu ve aklı bir savaş meydanıydı. Emma'ya Kraliçe'nin sözleriyle ilgili gerçeği söylediğine pişman değildi. Sürgün konusundaki kararını da biliyordu artık.

Sen ve ben var oldukça, seni hep seveceğim. Bu sözler kalbini doldurmuş ve paramparça etmişti. Emma'yı sevmenin tehlikesi bir savaş yarası gibiydi. Acı bir hatıra ve bir gurur kaynağı. Ama ona asıl endişesinden bahsedememişti. *Ya eve döndüğümüzde*

sihir yine etkili olursa? Ya seni sevmenin anlamını unutursam? Ona bunları soramamıştı.

Emma, onun Emma'sı öylesine güzel ve cesurdu ki. Ve Julian onu o kadar büyük bir tutkuyla istiyordu ki, tişörtünün düğmelerini açarken elleri titriyordu. Tıpkı komodine uzarken de titrediği gibi. Emma şimdi mışıl mışıl uyuyordu. Yorganın kenarından görünen omzu ay gibi soluk, beyaz bir ışık saçıyordu. Julian'ın elinde Emma'nın cephanelikten getirdiği sapı mücevher kakmalı hançer vardı.

Küçük ama keskindi. Topuzundaki yakutlar kan damlaları gibi parlıyordu. Kraliçe'nin sesi kulaklarında çınlıyordu: Periler Diyarı'nda, ölümlüler kederlenemez ama sevinemez de.

Julian, Emma'yla birbirlerinin tenlerine parmaklarıyla yazılar yazışlarını düşündü. Başka kimsenin duyamadığı kelimeler.

Sihirden sonra içinde taşıdığı kocaman boşluğu hatırladı. O zamanlar onun farkında bile değildi. Bir iblis tarafından ruhu ele geçirilip kemirilen bir ölümlü kadar acizdi. Acı çekiyor ama kaynağını bilmiyordu.

Empati kuramadığın zaman canavarlaşırsın. Burada sihrin etkisi geçmiş olabilir, Julian Blackthorn. Ya geri döndüğünde ne olacak? Hissettiklerini hissetmeye dayanamadığında ne yapacaksın?

Kolunu öne uzattı ve hançeri indirdi.

21

KUTSAL GÖKLERDEN IŞIK SAÇILMIYOR

Diana şafak sökerken kapılarına dayandı. Emma dolaşık saçlar ve sızlayan dudaklarla uyandı. Yana yuvarlandığında, Julian'ı giyinik bir halde yanında yatarken buldu. Asker yeşili, bol bir pantolonla siyah, uzun kollu bir tişört giymişti. Duştan yeni çıkmıştı. Saçları dalgalanmayacak kadar ıslaktı. Emma onu öpmek için uzandığında diş macunu tadı aldı. Yoksa hiç uyumamış mıydı?

Emma kalkıp banyoya doğru sendeledi. Üzerine geçirdiği her bir parça giysiyle biraz daha ayıldı. Heyecan kafein ve şekerden daha etkili bir uyarıcıydı. Uzun kollu bir tişört, cepli bir yelek, bol, kanvas bir pantolon ve kalın tabanlı botlar giydi. Kemerinde hançerler ve bir chigiriki vardı. Ceplerini Ninja yıldızlarıyla doldurmuştu. Sırtında kılıfıyla bir kılıç asılıydı. Saçlarını sıkıca örüp bir tabanca seçti ve kemerine bağlı kılıfa soktu.

"Hazırım," dedi.

Julian kapının yanındaki duvara dayanmıştı. Alnına düşen saçlarını arkaya attı. "Ben saatlerdir hazırım."

Emma ona bir yastık fırlattı.

Birlikte aşağı inerlerken, Julian'la yeniden şakalaşabilmenin ne kadar harika olduğunu düşündü. Mizah ve şaka yapabilme yetisi duygularla ilintiliydi. Hisleri olmayan Julian karanlık ve sıkıcı biriydi.

Aşağısı kalabalıktı ve kahve kokuyordu. Kurt adamlar, vampirler ve eski Gölge Avcıları uzun masalara oturmuş, kahvaltı ediyordu. Emma önlerindeki kırık dökük taslara ve fincanlara bakarken, bu sahneyi tuhaf bir şekilde hoş buldu. Onların dünyasında Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar'ın bu tür bir iletişime geçmesi mümkün değildi. Belki Alec'le Magnus'un Aşağı Dünyalı-Gölge Avcısı Birliği birlikte yemek yiyordu ama Emma utanarak itiraf etmeliydi ki, onlar hakkında pek az bilgi sahibiydi.

"Hey," diye seslendi Maia. Bat'le Cameron'ın da oturduğu uzun masayı işaret etti. Yulaf lapalarıyla kahveleri hazır bekliyordu. Emma fincanına ters bir bakış fırlattı. Thule'de bile herkes kahve içiyordu.

"Yiyin," dedi Maia Bat'in yanındaki sandalyeye otururken. "Enerjiye ihtiyacımız olacak."

"Livvy nerede?" diye sordu Julian.

Cameron kaşığıyla gösterdi. "Şurada. Her zamanki gibi ateşleri söndürüyor."

Emma yulaf lapasını denedi. Tadı pişmiş kâğıt gibiydi.

"Al," dedi Maia. Eline küçük bir kâse tutuşturdu. "Tarçın. Daha kolay yutuluyor."

Emma, Maia'nın kolunda zambaktan başka dövmeler de olduğunu gördü. Ucuna kuştüyü takılı bir ok, mavi bir alev ve bir adaçayı yaprağı.

"Bunların bir anlamı var mı?" diye sordu. Julian, Cameron'la konuşuyordu. Emma onların dünyasında böyle bir sohbetin gerçekleşebileceğini hayal bile edemezdi.

Maia parmaklarının ucuyla dövmelerine dokundu. "Savaşırken ölen arkadaşlarımın anısına yaptırdım," dedi usulca. "Adaçayı yaprağı Clary için. Okla alev Alec ve Magnus için. Zambak da..."

"Lily Chen için," dedi Emma. Lily'nin adını söylediğinde, Raphael'in yüzünde beliren ifadeyi hatırladı.

"Evet," dedi Maia. "Burren Savaşı'ndan sonra, New York'ta arkadaş olduk."

"Bütün arkadaşların için üzgünüm."

Maia arkasına yasladı. "Üzülme, Emma Carstairs. Sen ve Julian bize umut aşıladınız. Bu Sebastian'a karşı ilk eylemimiz olacak. Şimdiye kadar sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk. Size teşekkür borçluyuz."

Emma'nın gözleri yanmaya başladı. Başını eğip yulaftan bir kaşık daha aldı. Maia haklıydı Tarçınla daha lezzetli olmuştu.

"Kahveni içmiyor musun?" diye sordu Diana birden arkasında biterek. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Beline iki fişeklik takmıştı.

"Alabilirsin," dedi Emma.

Diana gibi, siyahlar içinde bir grup tüfekleriyle içeri girdi. "Keskin nişancılar," dedi Diana. "Onları stratejik noktalara yerleştireceğim. Bizi koruyacaklar."

Raphael vampirlere özgü o sinir bozucu sessizlikle salonda belirdi. "Biz önden gidiyoruz," dedi. Görev için özel bir hazırlık yapmamıştı. Kot ve tişörtüyle on beş yaşında gibi görünüyordu.

"İzcilik mi yapacaksın?" diye sordu Emma.

"Evet. Böylece insanlarla seyahat etmek zorunda kalmayacağım."

Magnus'la Alec'in Raphael'i, adını oğullarına verecek kadar sevmesi enteresandı doğrusu. "Tüh," dedi Emma. "Ben de yolda *I Spy* oynarız diyordum."

"Kaybederdin," dedi Raphael ukalaca. "Kelime oyunlarında kimse vampirlerin eline su dökemez."

Kapıdan çıkarken Livvy'yle konuşmak için duraksadı. Livvy onun omzuna vurduğunda Emma'ya yaptığı gibi hırlamadı. Dostça başını salladı ve diğer vampirlerin yanına gitti. Livvy, Julian'la Emma'nın masasına yaklaştı.

"Herkes hazır," dedi. Onu Thule'de ilk gördükleri gibi sert ve her ihtimale hazır görünüyordu. Saçlarını sımsıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Cameron'ı yanağından öpmek için eğildi ve Julian'ın omzunu okşadı. "Jules, sen ve Emma benimle gelin. Bugün sis var."

"Ne fark eder?" diye sordu Emma.

Livvy iç çekti. "Görürsün."

Emma bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Thule'nin sisi de başka hiçbir yerinkine benzemiyordu.

Bradbury'den küçük bir grupla birlikte ayrıldılar. Livvy, Cameron, Bat, Maia, Divya, Rayan ve birkaç asi daha vardı. Sis onlara bir duvar gibi çarptı. Yerden yükselen kalın pus sütunları havaya karışırken, insanın burnunun ucundakileri bile görmesine engel oluyordu. Genizlerine dolan yanık kokusu da cabasıydı.

"Gözleri ve boğazı yakması dışında bir zararı yok," dedi Livvy. Daha küçük gruplara ayrılıp geniş bir yelpaze halinde

Broadway'e yayıldılar. Livvy sıkıntıyla başını salladı. "Keskin nişancılar yalan oldu. Bu havada hiçbir şey göremezler."

Kaldırım kenarındaki oluklardan ayrılmıyordu. Nereye gittiğini iyi biliyor gibi bir hali vardı. Sis ölü güneşin ışığını tamamen kesiyordu. Livvy el fenerini çıkardı.

"En azından, etrafta arabalar olmayacak," dedi. "Bazen Kararmışlar bizi Yeminli olmayanlardan sanıp ezmeye çalışır. Ama bu siste kimse arabayla çıkmaz."

"Hiç yağmur yağıyor mu?" diye sordu Emma.

"İnan bana," dedi Livvy, "yağmur yağdığında burada olmak istemezsin."

Emma ses tonuna bakarak daha fazla sorgulamadı. Muhtemelen gökten bıçak ya da kuduz kurbağalar yağıyordu.

Beyaz sis görüntüler kadar sesleri de maskeliyordu. Livvy'nin el fenerinin ışığını takip ederlerken, betona çarpan botları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Julian düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Livvy bir ona, bir Emma'ya baktı. "Sana bir şey vereceğim," diye fısıldadı Emma'ya. "Ty'a bir mektup yazdım."

Zarfı Emma'nın eline tutuşturdu. Emma üzerinde yazan, Tiberius ismine kısaca göz attıktan sonra onu iç cebine koydu.

"Tamam," dedi gözlerini karşıya dikerek. "Ama bizimle gelmeyeceksen, Julian'a söylemelisin."

"Daha bir portal açılabileceğinden bile emin değiliz."

"Ama biz öyle ya da böyle kendi dünyamıza döneceğiz."

Livvy, Emma'nın kararlılığını görünce başını eğdi. "Daha karar vermedim."

"Bakın," dedi Julian.

Angels Flight tam karşılarındaydı. İnsanların güvenlik gibi şeyleri takmamaya başladığı zamanlardan beri parmaklıklı

kapısı kırıktı. Asma kilidinden kopan parçalar yerlere saçılmıştı. İki ahşap vagon tepenin yarı yolunda tepetaklak duruyordu. Girişteki turuncu ve siyah ANGELS FLIGHT tabelası her nasılsa hâlâ sağlamdı.

Tessa onları ayakta kalan sütunlardan birinin önünde bekliyordu.

Bugün Jem kılığında değildi. Bir Gölge Avcısı ya da Sessiz Kardeş gibi de giyinmemişti. Üzerinde siyah, düz bir elbise vardı. Saçları açıktı. Clary'nin yaşlarında görünüyordu.

"Geldiniz," dedi.

Livvy durup elini kaldırdı. El fenerini sisten çıkan birkaç düzine kadar insana doğrulttu. Emma önce telaşlandı ama Diana'yı görünce rahatladı. Onu Bat, Cameron, Raphael, Maia ve siyahlı yeşilli kıyafetlere bürünen diğer asiler izledi.

İki sıra halinde sessizce durdular. Ordu düzeninde. Hiçbiri kıpırdamıyordu.

Tessa hayretle Livvy'ye baktı. "Seninkiler mi? Bu kadar kalabalık olduğunuzu bilmiyordum."

"Evet," dedi Livvy. "Silah arkadaşlarım." Tessa'yı hem şüphe hem de umutla süzüyordu.

Tessa birden gülümsedi. "Harika bir iş başarmışsın, Livia Blackthorn. Ailenin adını onurlandırdın."

Livvy şaşırdı. "Ailem mi?"

"Blackthorn'lar eski ve köklü bir aile," dedi Tessa. "Uzun yıllar boyunca şerefleriyle yaşadılar. Şimdi de karşımda onurlu insanlar görüyorum." Asilere baktı ve sonra onlara sırtını dönüp ellerini kaldırdı.

Tessa'nın parmaklarında sarı alevler yandığında asiler nefeslerini tuttu. Büyücünün avuçlarının altında iki kapı belirdi.

İkisi de taştan oyulmuştu. Üzerlerine kaba harflerle Latince bir söz kazınmıştı. *Nescis quid serus vesper vehat.*

"Gece karanlığı ne getirir bilinmez," diye tercüme etti Julian. Emma'nın sırtında buzdan eller dolaştı.

Tessa parmak uçlarındaki ateşi kapılara sürdüğünde kulakları tırmalayan bir gıcırtı koptu. Kapılar sarsılarak ayrılmaya başladı. Üzerlerinden tozlar yağdı.

Kapılar tamamen açıldığında, karanlığın içinden bir çığlık yankılandı. Emma, Sessiz Şehir'e inen merdiveni bile göremiyordu. İleride hayal meyal bir karaltı vardı o kadar.

Julian'la aynı anda yürüdüler. Emma karanlığa doğru bakarken, Tessa birden yere yığıldı.

Onu kenara çektiler. Tessa bir sütuna dayanarak doğrulmaya çalıştı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. "İyiyim," dedi ama ağzıyla gözlerinin kenarları kızarmıştı. Minik kılcal damarları baskıya dayanamayıp patlamış gibiydi. "Acele etmeliyiz. Sessiz Şehir'i açık bırakmak akıl kârı değil..."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama yine yığıldı.

Livvy el fenerini Emma'ya verip onun yanına çömeldi. "Cameron! Diana! Emma ve Jules'la Kemikler Şehri'ne gidin. Maia, bana ilkyardım çantasını getir."

Herkes aynı anda harekete geçti. Cameron'la Diana yanlarına geldiğinde, Emma, Tessa'yla onun kalmasının daha doğru olacağını anlatmaya çalıştı. Ama Livvy ısrar etti. "*Parabatai* töreni yaptınız. Sessiz Şehir'i biliyorsunuz. Burada da mimarisi aynıdır diye düşünüyorum."

"Elinizi çabuk tutun," dedi Tessa. İlkyardım çantasıyla yanında diz çöken Maia'ya bakmadı bile. "Oyuncaklar Yıldız Odası'nda." Öksürmeye başladı. "Gidin!"

Emma, Livvy'nin el feneriyle şehrin girişine doğru koştu. Julian da onunla birlikte fırladı. Cameron'la Diana hemen arkalarındaydı. Ağır taş duvarların arasında şehrin gürültüsü bıçak gibi kesildi. Emma, Sessiz Şehir'in her zamankinden de daha sessiz olduğunu düşündü. El fenerinin ışığı duvarlardan sekiyordu. Yeraltına indikçe taş duvarların yerini sarı ve beyaz, cilalı kemikler aldı.

Livvy haklıydı. Sessiz Şehir tıpkı hatırladıkları gibiydi. Julian yanındayken, Emma ister istemez *parabatai* törenlerini anımsadı. Şehir o zamanlar da eskimişlik kokuyordu. Kemik, toz ve taş gibi. Ama canlı ve yaşanan bir yerdi. Şimdiyse içeride bayat bir ölüm kokusu vardı.

Burası onun Kemikler Şehri değildi tabii. Ama çocukluğunda ona bütün şehirlerin tek bir şehir olduğu öğretilmişti. Farklı girişleri olsa da, bir tek kaleleri vardı. Anıt mezarların kemerli odalarından geçerken, elinde olmadan düşündü: Asla başka bir savaşçı eklenmeyecek bu orduya; asla daha çok kül birikmeyecek Kemikler Şehri'ni kurmak için.

Bir tünelden geçip kare şeklinde bir salona girdiler. Köşelerde oymalı, kemik sütunlar vardı. Mermer zemin kırmızı ve bronz rengi damalıydı. Ortada ona adını veren mozaik sembol vardı: Gümüş yıldızlardan oluşan parabolik bir figür.

Bir duvarın önünde uzun, siyah, bazalt bir masa duruyordu. Üzerinde bir kupa bir kılıç vardı. Kupa altındı ve kenarları yakut kakmalıydı. Kılıç siyaha çalan gümüş grisiydi ve sapı melek kanatları şeklindeydi.

Emma ikisini de iyi biliyordu. Bütün Gölge Avcıları bilirdi. Onları binlerce tabloda, goblende ve tarih kitaplarında görmüşlerdi. Emma ikisinin de toz tutmadığını fark edince şaşırdı.

Cameron derin bir nefes aldı. "Savaş'tan sonra onları görebileceğim aklıma gelmezdi."

"El fenerini ver," dedi Diana. Emma'ya elini uzattı. "Gidin hadi."

Emma feneri verdi ve Julian'la birlikte masaya yaklaştılar. Julian, Kupa'yı alıp Sam Browne kemerinin göğsünden geçen kayışına sıkıştırdı. Emma, Kılıç'a dokunmadan önce derin bir nefes aldı. Onu son gördüğünde Annabel'in elindeydi. Annabel onunla Robert Lightwood'u öldürüp kılıcın kırılan parçalarını Livvy'nin göğsüne saplamıştı.

Ama bu başka bir kılıçtı. Sağlam ve kansız. Sırtındaki kılıcı çıkarıp kılıfa Ölümcül Kılıç'ı soktu. Ağırlığıyla omurgası büküldü. Kraliçe'nin sözlerini hatırladı. *Bir zamanlar bin adam gücünde devler olduğunuz için mi,* diye alay etmişti Nefilimler'le. *Ama unutmayın ki devler de düşer.*

"Gidelim," dedi Diana. "Büyücü haklı. Burayı uzun süre açık bırakmaya gelmez."

Cameron nefretle etrafına bakındı. "Bana uyar."

Şehir'den geçerlerken, el fenerinin ışığı kemik kemerlere kakılan yarı değerli taşları aydınlatıyordu. Pırıltıları Emma'yı hüzünlendirdi. Kimse görmedikten sonra güzellik neye yarardı? Tünele ulaşmışlardı. Emma merdivenlere yaklaştıklarını düşünerek rahatladı. Rüzgârın sesini duyabiliyordu. Ve bir arabanın motor gürültüsünü...

Bir dakika. Bu siste kimse arabayla çıkmaz.

"Bu ses ne?" diye sordu.

Hepsi kulak kesildi. Ses yine geldiğinde, Cameron'ın beti benzi attı.

"Birileri ateş ediyor," dedi Diana ve silahını çekti.

"Livvy." Cameron koşmaya başladı. Birkaç adım ileride, gölgelerin arasında kırmızı ve kül rengi figürler belirdi. Gümüş bir bıçak karanlığı yardı.

"Karanlık Gölge Avcıları!" diye bağırdı Julian.

Emma'nın kılıcı sol elindeydi. Kemerinden bir bo-shuriken çıkararak koştu. Onu kırmızı figürlerden birine doğru fırlattı. Arkalarındaki duvara kanlar sıçradı. Birkaçı geri çekildi.

Uzun, kumral saçlı bir kadın Emma'nın üzerine atıldı. Cameron merdivenin dibinde bir başkasıyla boğuşuyordu. Bir silah patladı ve Karanlık Gölge Avcısı pat diye düştü. Emma başını kaldırdığında, Julian tabancasını indiriyordu. Namludan dumanlar yükseldi.

"Gidin!" diye bağırdı Diana. Feneri atıp Emma'yı sırtından itti. "Livvy'yle ötekileri bulun!"

Mesaj netti. Kılıç'la Kupa'yı Karanlık Gölge Avcıları'ndan uzaklaştırmalarını istiyordu. Emma elinde kılıçla koştu. Cameron'ın dövüştüğü Karanlık Gölge Avcısı, Dane Larkspear'dı. *Pislik her yerde pislik,* diye düşündü. Tam o sırada, Cameron Dane'in ayaklarını tekmeleyerek onu yere serdi.

Başka bir tünelden bir grup Kararmış daha geliyordu. Julian'ın bağırdığını duydu. Emma kılıcı, Julian tabancasıyla merdivenleri çıktılar. Sessiz Şehir'in kapısından dışarı fırladılar.

Ve kendilerini korkunç bir tablonun ortasında buldular.

Sis hâlâ yoğundu. Dev bir örümceğin kolları gibi dört bir yana uzanıyordu. Ama Emma göreceğini gördü. Livvy'nin düzinelerce yandaşı dizlerinin üzerindeydi. Ellerini enselerinde kavuşturmuş, sessizce bekliyorlardı. Arkalarında Karanlık Gölge Avcıları vardı. Makineli tüfekleriyle süngülerini onlara doğrultmuşlardı. Tessa hâlâ sütunun dibindeydi. Raphael

ondan beklenmeyecek bir şefkatle Tessa'yı kollarında tutuyordu.

Livvy, Karanlık Gölge Avcıları'yla asilerin ortasında duruyordu. Ayaktaydı çünkü baştan aşağı kırmızılar içindeki daha uzun boylu, daha yaşlı ve iri yarı Julian arkasındaydı ve koluyla boğazına yapışmıştı. Diğer eliyle de tabancasını Livvy'nin şakağına dayamıştı. Yüzünde ölümcül bir gülümseme vardı.

Sebastian yine şık ve koyu renkli bir takım elbiseyle onların arkasındaydı. İki yanında Jace ve Ash vardı. Ash silahsızdı ama Jace'te Emma'nın iyi tanıdığı bir kılıç vardı. Adı Heosphoros'tu ve onların dünyasında Clary'nin kılıcıydı. Altın ve obsidyen çapraz koruması ve gümüş bıçağındaki siyah yıldız figürleriyle göz alıcı bir silahtı.

Zaman yavaşlamıştı sanki. Emma, Julian'ın titrek nefesini duydu. İnip kalkan göğsü dışında bir heykel kadar hareketsizdi.

"Julian Blackthorn," dedi Sebastian. Etrafında dalgalanan sis Ash'le ikisinin saçlarıyla aynı renkti. İki kış prensini andırıyorlardı. "Gece kulübündeki amatörce performansınla beni kandırabileceğini mi sandın?"

"Annabel," dedi Julian boğuk bir sesle. Emma onun aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Onları Annabel'in sattığını düşünüyordu.

Sebastian kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?"

Ash hafifçe başını iki yana salladı. Bunu belli belirsiz yapmıştı ama Emma yine de fark etmişti. Julian'ın da gördüğünden emindi. *Hayır,* diyordu. *Annabel size ihanet etmedi.*

Ama Ash neden...

"İndir silahını," dedi Sebastian. Julian dediğini yaptı.

Sebastian ilk kez tembel bakışlarını Emma'ya çevirdi. "Sen de. İndir şu ucuz kılıcı."

Emma kılıcı attı. Sırtındaki Ölümcül Kılıç'ı görmüş müydü?

"Cilt renkleriniz," dedi Sebastian. "Güneşten kararmışsınız. Sırf bu bile Thule'den olmadığınızı anlamama yetti. Ash, sağ olsun, sizin dünyanızda olanları biliyordum. Portaldan haberim vardı. Bunca zamandır biriniz ondan geçecek mi diye bekliyordum. Doğruca Ölümcül Oyuncaklar'a gideceğinizi tahmin ettim. Onun için de, buraya birkaç nöbetçi diktim. Hepsi bu." Bir sırtlan gibi sırıttı. "Ölümcül Oyuncaklar'ı verin, yoksa buradaki Julian, kardeşinin beynini patlatır."

Gerçek Julian, Livvy'ye baktı. Emma içinden, *buna ikinci kere dayanamaz,* diye haykırıyordu. *Kimse dayanamaz.*

Livvy gözlerini Julian'a dikmişti. Bakışlarında bir damla korku yoktu.

"Ben ne yaparsam yapayım, onu öldüreceksin," dedi Julian.

Sebastian sırıttı. "Bekleyip göreceksin."

"Tamam," dedi Julian. "Kupa'yı çıkaracağım." Bir elini öne uzatıp diğeriyle montunun fermuarını indirdi. Emma onu hayal kırıklığıyla izliyordu. "Şimdi onu size vereceğim..."

Elini montundan çıkardığında parmaklarının arasında bir bıçak vardı. Sapı kırmızı taşlarla süslü, küçük ve keskin bir silahtı. Emma daha onu tanımaya bile fırsat bulmadan havada gördü. Livvy'nin yanağına teğet geçip Kararmış Julian'ın gözüne saplandı.

Julian bağırmadı bile. Pat diye yere düştü. Silahı kaldırıma yuvarlandı. Sebastian bağırdı ama Livvy çoktan sislere karışmıştı.

Emma, Ölümcül Kılıç'ı çekerek Sebastian'a saldırdı.

Bir anda ortalık savaş alanına döndü. Sebastian, Karanlık Gölge Avcıları'na bağırdı. Asileri bırakıp kendilerini Emma'nın önüne attılar. Jace, Ash'i arkasına iterek Emma'ya saldırdı. Ama Julian yerdeki kılıcı kaptığı gibi onu karşıladı.

Emma, Ölümcül Kılıç'la en yakınındaki Kararmış'ı hakladı. Kılıç artık ağır gelmiyordu. Tıpkı Cortana gibi, kendine ait bir zekâsı vardı sanki. Emma birden adını hatırladı. *Maellartach.* Asker tıraşlı, sarışın bir Karanlık Gölge Avcısı ona ateş etti. Mermi *Maellartach*'a çarpıp sekti. Karanlık Gölge Avcısı bu sahneyi hayretle izlerken Emma, Ölümcül Kılıç'ı göğsüne daldırdı. Sonra da onu böyle bir itti ki Kararmış yere yığılırken bir arkadaşını da beraberinde götürdü.

Emma o sırada birinin bağırdığını duydu. Livvy'di. Kendini kargaşanın ortasına atıp yere yuvarlandı. Bat'e saldıran bir Karanlık Gölge Avcısı'nı tek atışta kalbinden vurdu. Sisin kalın duvarları arasında bütün sesler boğuklaşıyordu.

Maellartach, Emma'nın elinde gümüşi bir girdaba dönüşmüştü. Emma, Julian'a doğru ilerlerken, önüne çıkanı indiriyordu. Bat'in bir süngüyle Ash'e doğru koştuğunu gördü. Ash kıpırdamadan duruyordu. Bir tiyatro izleyicisi gibi, sakin bakışlarla etrafında olan biteni seyrediyordu.

"Ellerini arkanda kavuştur," dedi Bat. Ash ona dikkatini dağıttığı için öfkelenmiş gibi, kaşlarını çatarak baktı. Bat süngüyü havaya kaldırdı. "Dediğimi yap, evlat. Hemen... Yoksa..."

Ash yeşil gözlerini ona dikti. "Bunu yapmak istemezsin."

Bat silahını sıkıca kavrayarak donup kaldı. Ash arkasını dönüp hiç acele etmeden, adeta sallanarak yürüdü ve sisin içinde kayboldu.

"Bat! Dikkat!" diye bağırdı Maia. Bat hızla dönüp süngüyü arkasındaki Karanlık Avcı'ya sapladı.

Birden bir çığlık koptu. Sisi yaran ızdırap dolu bir feryat. Kararmışlar gibi giyinmiş bir kadın meydanın karşısından onlara doğru koştu. Saçları altın bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Yerde ölü yatan Julian Blackthorn'un üzerine kapandı.

Emma kendini hemen tanıdı. Thule'deki Emma başını ölen sevgilisinin göğsüne dayayarak ağlamaya başladı. Parmakları kanlı giysilerine yapıştı. Defalarca bağırdı. Çığlıkları boş bir sokaktaki araba alarmı gibi yankılandı.

Emma bu manzaradan gözlerini ayıramıyordu. Ve Julian, onun Julian'ı Emma'nın sesini tanıyarak hayretle onlara döndü. Jace bu bir anlık dikkat dağınıklığını değerlendirmekte gecikmedi. Heosphoros'la ileri atıldı. Julian son anda yan döndü. Ama tökezledi. Jace ayağına çelme takarak onu yere düşürdü.

Hayır. Emma onlara doğru hamle yaptı. Ama Jace kılıcı indirirse, Julian'ı kurtarmak için vaktinde yetişmesi imkânsızdı.

Jace'le Julian arasında sarı bir alev parladı. Julian geriye sıçrarken, Jace neler olduğuna bakmak için başını çevirdi. Raphael, Tessa'yı ayağa kaldırmıştı. Tessa elini öne uzatmıştı ve parmak uçlarında hâlâ sarı alevler oynaşıyordu. Yorgun ve hasta görünüyordu ama Jace'e diktiği gözleri kederle gölgelenmişti.

Tuhaf bir andı. Zaman durmuştu sanki. Bazen savaşın ortasında böyle şeyler olurdu. Tam o sırada, Sessiz Şehir'in kapısından biri fırladı. Diana kanlar içinde ve nefes nefeseydi. Ama yaşıyordu. Emma rahat bir nefes aldı.

Sebastian gözlerini kıstı. "Şehir'e girin!" diye bağırdı. "Her şeyi istiyorum! Büyü kitaplarını ve bütün kayıtları!"

Tessa, "Hayır!" diye inledi. "Bu büyük bir yıkım olur. Yapmayın..."

Jace, Julian'ın orada olduğunu bile unutmuş gibiydi. "Karanlık Gölge Avcıları!" diye seslendi. "Benimle gelin!" Sesi boğuk ve ruhsuzdu.

Emma dönüp Şehir'in girişine doğru koşmaya başladı. Sebastian'ın güldüğünü duydu. Julian da ayağa fırlayıp Emma'ya yetişti. Livvy bir Kararmış'ı tekmeleyerek Tessa'yla diğerlerinin yanına koştu. "Kapıları kapatın! Kapıları kapatın!"

"Hayır!" diye bağırdı Diana çılgınca etrafına bakınarak. "Cameron hâlâ içeride!"

Julian, Tessa'ya baktı. "Ne yapabiliriz?"

"Kapıları kapatabilirim ama yeniden açamam. Cameron mahsur kalır."

Livvy'nin yüzü çaresizlikle çarpıldı. Karanlık Gölge Avcıları, Jace'in önderliğinde onlara doğru ilerliyordu. Saniyeler bile değerliydi.

Livvy'nin gözlerindeki kederin yerini kararlılık aldı. Galiba Julian'a en çok benzediği andı. "Kapıları kapatın," dedi.

"Büyücüyü durdurun!" diye bağırdı Sebastian. "Durdurun şu kadını..."

Cümlesi acı dolu bir feryatla yarım kaldı. Maia arkasından yaklaşıp kılıcını karnının yanına saplamıştı. Siyaha çalan kanı takım elbisesini ıslattı.

"Tessa," diye başladı Emma ama cümlesinin devamını getiremedi. Ne istediğinden emin değildi çünkü. Ama Tessa incecik kollarını kaldırdı ve Emma'nın bir türlü ezberleyemediği kelimeleri mırıldanmaya başladı.

Tessa'nın parmaklarından altın sarısı kıvılcımlar saçıldı.

Kapılar gıcırdayarak kapanmaya başladı. Sebastian öfkeyle haykırarak vücuduna saplanan kılıcın sapını kavradı. Onu hızla çekti ve Maia'ya doğru savurdu. Maia bu hamleden kurtulmak için kendini yere attı.

"Durun!" diye bağırdı Sebastian. "Durun diyorum!"

Kapılar birbirine çarptığında sis dalgalandı. Emma, Tessa'ya baktı. Büyücü'nün yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Ağzının kenarlarından ve kırık tırnaklarından kanlar süzülüyordu.

"Hayır," diye inledi Raphael. O kadar sessizdi ki Emma orada olduğunu bile unutmuştu. "Tessa..."

Tessa Gray bir anda alev aldı. Yakılan bir ölünün tutuşması gibi değildi. Saniyeler içinde kendisi bir yangına dönüştü. Alevler beyaz ve altın sarısıydı. Sisi yararak dünyayı aydınlatıyorlardı.

Raphael arkaya doğru düşüp ışıktan korunmak için kolunu yüzüne attı. Parlak ışıkta Emma en ince detayları bile görebiliyordu. Karanlık Gölge Avcısı Julian'ın kılıcının Livvy'nin yüzünde açtığı yarayı, Diana'nın gözlerindeki yaşları, kapalı kapılara bakan, Sebastian'ın gözlerindeki hiddet pırıltılarını ve ışıktan kaçan Kararmışlar'ın korkulu bakışlarını...

"Ödlekler!" diye bağırdı Sebastian. "Savaşmaya devam edin! Işık size hiçbir şey yapamaz!"

"Bradbury'e dönmeliyiz," dedi Livia ümitsizce. "Buradan çıkmalıyız."

"Livvy," dedi Julian. "Onları sığınağımıza götüremeyiz. Bu işi burada halledeceğiz."

"Ve bunu yapmanın bir tek yolu var," dedi Emma. Ölümcül Kılıç'ı sıkıca kavrayıp Sebastian'a doğru yürüdü.

Cameron'la Tessa'yı kaybetmenin acısıyla öfkesi tazelenmişti. Livvy bir sevdiğini daha bu lanet savaşa kurban vermişti. Emma, Sebastian'ın üzerine atılırken, Ölümcül Kılıç havada ateş ve altın karışımı bir kamçı gibi kavislendi.

Sebastian öfkeyle hırladı. Avucuna düşen Phaesphoros'la Emma'nın üzerine yürüdü. Öfkesi kıvılcımlara dönüşmüş, etrafında dans ediyordu sanki. "Beni Ölümcül Kılıç'la yok edebileceğini mi sanıyorsun?" diye gürledi. "Isabelle Lightwood da böyle boş bir ümide kapıldı. Şimdi İdris'teki mezarında çürüyor."

Emma ona aldırmadı. Alayla sırıttı. "Kafanı kessem mi diyorum? İki parça halinde bu gezegene hükmedebilir misin acaba?"

Sebastian kendi etrafında döndü. Morgenstern kılıcı siyah ve gümüş bir girdaba dönüştü. Emma sıçradı ve kılıç ayaklarının altındaki havayı yardı. Emma devrik bir yangın musluğunun üzerine indi. "Hevesini kırmayacağım," dedi Sebastian bıkkın bir sesle. "Madem o kadar istiyorsun dene. Ama ben ölümsüzüm. Seni yorar, sonra da iblisleri eğlendirmek için yapboz parçalarına bölerim."

Etraflarında Karanlık Gölge Avcıları'yla asiler arasındaki savaş bütün hızıyla devam ediyordu. Tessa'nın ateşi sönüyordu. Emma, Julian'ın Jace'le kapıştığını gördü. Julian bir Kararmışın kılıcını almıştı. Sadece kendini savunmak için dövüşüyordu. Bunu Diana'dan öğrenmişlerdi. Rakip onlardan daha güçlü olduğunda başvurulacak en doğru yöntemdi.

Livvy, Kararmışlar'la yeni bir öfke ve enerjiyle dövüşüyordu. Raphael de öyle. Emma onun kızıl saçlı bir kadının boğazını parçaladığını gördü.

Ve sonra onu gördü. Uzakta bir pırıltı vardı. Çok iyi tanıdığı, dalgalanan, dönen bir hayal.

Emma yangın musluğundan yere atlayarak Sebastian'ın üzerine gitti. Sebastian bir an şaşalayıp geri çekildi. Emma bunu fırsat bilerek baskıyı artırdı. Kılıç elinde enerjiyle zonklarken, zihninde iki kelime belirdi: *Dikkatini dağıt.*

Phaesphorus, *Maellartach*'a çarptı. Sebastian dişlerini gösterdi. Bir zamanlar sahte de olsa insanlar gibi sırıtabiliyordu belki. Ama şimdi bu yetisini tamamen yitirmişti. Clary'nin ondan nasıl söz ettiğini hatırladı. Daha ölmeden kaybolduğunu söylemişti.

Birden keskin bir acıyla irkildi. Sebastian'ın kılıcı sol bacağının üst kısmını boydan boya kesmişti. Pantolonu kan içindeydi. Sebastian yine dişlerini göstererek yarasını tekmeledi. Emma'nın acıdan gözleri karardı ve yere o kadar sertçe kapaklandı ki köprücükkemiğinden çat diye bir ses geldi.

"Canımı sıkmaya başladın," dedi Sebastian. Emma, portala doğru baktı. Işığı giderek kuvvetleniyordu. Pırıltısı etrafındaki havaya yayılmıştı. İleride diğer Emma hâlâ ağlıyordu.

"Başka dünyalar umurumda değil," diye tısladı Sebastian. "Buna hükmederken neden yeni bir dünya arayayım?"

"Orada nasıl öldüğünü bilmek ister misin?" diye sordu Emma. Kırık kemiğinin acısından bütün vücudu uyuşmuştu. Julian'la Jace hâlâ savaşıyordu. Emma bayılmamak için çabaladı. Sebastian'ı ne kadar uzun süre oyalarsa o kadar iyiydi.

"Bu dünyada sonsuza dek yaşamak istiyorsun," dedi. "Bizim dünyamızda nasıl öldüğünü merak etmiyor musun? Belki burada da aynısı olur. Ash bir şey bilmiyor. Annabel de öyle. Ama ben biliyorum."

Sebastian, Phaesphoros'u indirdi. Ucu Emma'nın kırık kemiğine dayandı. Emma acıyla bağırmamak için dudaklarını ısırdı. "Anlat," dedi Sebastian.

"Seni Clary öldürdü," dedi Emma ve Sebastian'ın gözleri hayretle irileşti. "Cennet ateşiyle. İçindeki bütün kötülükleri yaktı ve geriye seni yaşatmaya yetecek kadar iyilik kalmadı. Ama annenin kollarında öldün ve kız kardeşin senin için gözyaşı döktü. Dün kulüpte üzerindeki baskıdan söz ediyordun. Bizim dünyamızda son sözlerin neydi biliyor musun? *Kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim.*"

Yüzü çarpıldı. Bir an gözleri korkuyla karardı. Ya da belki korku değil de pişmanlıktı. Hatta ızdırap.

"Yalan söylüyorsun," diye tısladı ve kılıcını göğüs kemiğine daldırdı. Sert bir darbe karın aortunu kesebilir ve Emma kan kaybından acılar içinde ölebilirdi. "Söyle! Gerçek olmadığını söyle!"

Sebastian kılıcı daha da sıkı kavradı.

Sonra birden arkasında kanatlar belirdi. Bir şey ona sertçe çarptı. Sebastian omzuna aldığı darbeyle sendeledi. Emma onun hızla döndüğünü gördü. Gözleri hayal kırıklığıyla bulutlandı. "Ash! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Emma'nın dudakları hayretle aralandı. Ash'in sırtında bir çift kanat vardı. Çocukluğu Raziel'in resimleriyle geçen Emma dirseklerinin üzerinde doğrularak ona bakakaldı.

Ash'in melek kanatları mı vardı? Ama beyaz değil, siyahlardı ve uçları gümüş rengiydi. Gece gökyüzü gibi parlıyorlardı.

O kadar güzellerdi ki. Emma, Thule'de ilk kez bu kadar güzel bir manzarayla karşılaşıyordu.

"Hayır," dedi Ash sakin bir sesle. Kılıcı Sebastian'ın elinden

aldı ve geri çekildi. Emma can acısına rağmen ayağa kalktı. Ölümcül Kılıç'ı Sebastian'ın göğsüne sapladı.

Bıçağın ucunun Sebastian'ın kaburga kemiklerine kadar dayandığını hissetti. Bir kere daha saldırmaya hazırlandı. Sebastian'ı paramparça edecekti.

Ama kılıcı etinden çıkardığında, Sebastian sadece titredi. Ona kılıcı saplarken hiç ses çıkarmamıştı. Ama şimdi ağzı açıktı ve alt dudağından kanlar süzülüyordu. Gözleri arkaya devrildi. Emma, Karanlık Gölge Avcıları'nın çığlıklarını duydu. Sebastian'ın derisi çatladı ve yanmaya başladı.

Sessiz bir çığlıkla başını arkaya attı ve külleri etrafa saçıldı. Emma'nın dünyasındaki iblisler gibi bir anda yok oldu.

Thule'de yaşayan Emma'nın feryatları bıçak gibi kesildi. Cansız bedeni Julian'ın üzerine düştü. Diğer Kararmışlar da bir bir savaştıkları asilerin ayaklarının dibine yığıldı.

Jace bağırarak dizlerinin üzerine düştü. Emma arkasındaki Kapı'nın maviye boyandığını gördü.

"Jace," diye fısıldadı ona doğru bir hamle yaparak.

Ama Ash yolunu kesti.

"Ben olsam yapmazdım," dedi babasına hayır dediğindeki ürkütücü sakinliğiyle. "Uzun zamandır Sebastian'ın kontrolünde. Bu saatten sonra değişemez."

Emma kılıcını ona doğrulttu. Acıdan midesi bulanıyordu. Ash gözlerini bile kırpmadan ona baktı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Emma. "Sebastian'a neden ihanet ettin?"

"Beni öldürecekti," dedi Ash. Sesi boğuktu. Unseelie Sarayı'ndaki çocuğunkinden çok farklıydı. "Bir de Clary hakkında söylediklerin hoşuma gitti. Enteresan geldi."

Jace dizlerinin üzerinde, elindeki kılıca bakıyordu. Julian Emma'ya doğru yürüdü. Livvy yaralıydı ama hâlâ ayaktaydı. Asiler onun etrafında toplanıyordu. Hepsi de şoktaydı.

Sessizliği bir çığlık yırttı. Emma bu sesi iyi tanıyordu.

"Durun!" diye bağırdı Annabel. "Sakın ona zarar vermeyin!" Ellerini öne uzatarak Ash'e doğru koştu. Kırmızı bir elbise giymişti. Ayakları çıplaktı.

Ash'i kollarından tutup portala doğru çekiştirdi.

Emma nihayet sersemliğini üzerinden attı. Portala doğru koşan Julian'a yetişmek için ileri atıldı. Julian kılıcını kaldırdı. Bu arada Ash, Annabel'in elinden kurtulmak için debeleniyor ve Jace'siz hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyordu.

Emma, Annabel'in ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Ama görünüşe bakılırsa, Jace ondan da daha kuvvetliydi. Annabel'in elinden kurtulup Jace'e doğru koştu.

Portalın ışığı solmaya başlamıştı. Annabel'in işi miydi, yoksa doğal olarak mı sönüyordu anlamak mümkün değildi. Emma'nın kalbi hızla göğüs kafesini yumrukluyordu. Bir Kararmış'ın ölüsünün üzerinden atladı. Annabel hızla ona döndü.

"Yaklaşma! İkiniz de portaldan geçemezsiniz! Ash'i almadan gitmenize izin vermem!"

Ash, Jace'in yanına çömelip elini omzuna koydu. Bakışları keder yüklüydü.

Annabel, Emma'ya doğru ilerledi. Yüzündeki donuk ifade Emma'ya Meclis Salonu'ndaki o uğursuz günü anımsattı. Annabel, Ölümcül Kılıç'ı Livvy'nin kalbine saplarken de tıpkı böyle boş gözlerle bakıyordu.

Annabel'in arkasında Julian elini kaldırdı. Emma onun ne

söylemeye çalıştığını hemen anladı. Acıdan dişlerini sıkarak Ölümcül Kılıç'ı fırlattı.

Kılıç Annabel'i geçip Julian'a doğru uçtu. Julian kendi kılıcını yere atıp onu havada yakaladı. Kanlı kılıcı tek hamlede Annabel'e sapladı ve omurgasını biçti.

Annabel tüyler ürpertici bir çığlık attı. Hızla Julian'a döndü ve Julian bu kez kılıcı tıpkı onun Livvy'ye yaptığı gibi tam kalbine sapladı.

Kılıcı geri çektiğinde üzerine kanlar sıçradı. Annabel ipleri kopan bir kukla gibi yere yığılırken, Julian elinde Ölümcül Kılıç'la kıpırdamadan durdu.

Annabel sırtüstü düştü. Etrafını saran kanlar kırmızı elbisesine karıştı. Yumruk yaptığı elleri gevşedi. Çıplak ayakları kandan yapılmış terlikler giymişçesine koyu kırmızıydı.

Julian'ın Blackthorn gözlerinde donuk bir ifade belirdi.

"Hava ve Karanlık Kraliçesi," dedi usulca. "Ben asla Malcolm gibi olmayacağım."

Julian, Ölümcül Kılıç'ı ona uzattığında Emma titrek bir nefes aldı. Julian bileğindeki paçavrayı çözdü ve Annabel'in ölüsünün yanına bıraktı.

Annabel'in kanı Livvy'ninkine karıştı.

Emma ağzını açamadan, Ash'in çığlığını duydu. Ama bunun bir zafer çığlığı mı, yoksa bir ızdırap feryadı mı olduğunu çözemedi. Hâlâ Jace'in yanındaydı.

Julian elini uzattı. "Ash, bizimle gel. Söz veriyorum, seninle ilgileneceğiz!"

Ash'in yeşil gözleri kısıldı. Sonra başını iki yana salladı. Kollarını Jace'e doladı ve siyah kanatlarını çırparak havalandı. Bulutların arasında gözden kayboldular.

Julian elini indirdi. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Livvy onlara doğru koşuyordu. "Jules! Emma! Portal!"

Emma arkasına baktı. Portalın ışığı titremeye başlamıştı. Livvy, Julian'a sıkıca sarıldı.

"Gitmeliyiz," dedi Julian. "Kapı kapanıyor. Sadece birkaç dakikamız var."

Livvy yüzünü Julian'ın omzuna bastırdı ve bir an için ona daha da sıkı sarıldı. Geri çekildiğinde gözleri yaşlarla parlıyordu. "Git hadi," diye fısıldadı.

"Bizimle gel," dedi Julian.

"Hayır, Julian. Yapamayacağımı biliyorsun. Nihayet bizim için bir şans doğdu. Bize umut verdin. Sana minnettarım ama Cameron'ı, ardımda bırakacağım bir dünya için feda etmedim."

Emma, Julian'ın ısrar edeceğinden korktu ama Julian bunu yapmadı. Belki de kendini buna hazırlamıştı. Montunun içinden Kupa'yı çıkardı. Portaldan yansıyan gökyüzünün mavi ışığında altın sarısı parlıyordu. "Al bunu," dedi. "Belki Nefilimler bu dünyada yeniden doğar."

"Bunu asla kullanamayabilirim."

"Ya da belki kullanırsın," dedi Emma. "Sende kalsın."

"Son bir şey daha," dedi Julian ve kardeşinin kulağına eğildi. Livvy'nin gözleri hayretle irileşti.

"Hadi aptal insanlar!" diye bağırdı Raphael. Diana, Bat ve Maia'yla onları izliyorlardı. "Yoksa çok geç olacak!"

Julian'la Livvy son kez birbirlerine baktı. Emma, Julian'ın kalbinin bir parçasını Thule'de bıraktığını biliyordu.

"Çabuk!" diye bağırdı Raphael. Kapı normal bir kapıdan bile daha ufak kalmıştı. "Magnus'la Alec'e söyleyin, çocuklarına başka isim bulsunlar!"

Emma, Julian'ın elini tuttu. Diğer elinde Ölümcül Kılıç vardı. Julian ona baktı. Portaldan yansıyan ışıkta gözleri deniz mavisiydi.

"Öbür tarafta görüşürüz," diye fısıldadı ve portaldan geçtiler.

22

EN KÖTÜ VE EN İYİ

Sessiz Şehir boştu. Duvarlarda eskinin fısıltıları yankılanıyordu. Meşalelerin sarı ışığı kemik kulelerini ve anıt mezarların pembe kristalleriyle beyaz akiklerini aydınlatıyordu.

Emma ölülerin kemikleri arasında yavaşça yürüyordu. Aslında telaşlı olmalıydı. Hatta acele etmeliydi. Ama buraya neden geldiğini ve ne aradığını hatırlayamıyordu. Üzerinde Gölge Avcısı kıyafeti vardı. Yıldızlı bir gökyüzü gibi siyah ve gümüşi renklerdeydi. Botlarının sesi mermer zeminde yankılanıyordu.

Yüksek, kubbe tavanlı bir odadan geçti. Burayı tanıyordu. Rengârenk mermerlerdeki desenler gözü yoracak kadar karmaşıktı. Zeminde iç içe geçmiş iki halka vardı. Burası Julian'la parabatai *olduğu yerdi.*

İleride Yıldız Odası vardı. Yerde parabolik yıldızlar parlıyordu. Ölümcül Kılıç bazalt yargıçlar kürsüsünün arkasında asılıydı. Emma onu eline aldığında tüy kadar hafif geldi. Odayı geçti ve Konuşan Yıldızlar karesine adım attı.

"Emma! Emma, benim, Cristina." Soğuk bir el onunkinin

üzerine kapandı. Emma boğazındaki yakıcı acıyla sağa sola dönüp duruyordu.

"Cristina," diye fısıldadı. Dudakları kuruyup çatlamıştı. "Kılıç'ı sakla. Ne olur, sakla!"

Tık diye bir ses geldi. Ayaklarının altındaki mermer usulca ayrıldı. Altındaki kare bölmenin içinde taş bir tablet vardı. Üzerine ilkel bir parabatai *rune'u çizilmişti. Ne bir sanat eseriydi ne de güzeldi. Ama adeta içinden güç fışkırıyordu.*

Emma, Maellartach'ın sapını kavradı ve onu diklemesine taş tablete daldırdı. Kılıç tableti parçaladı. Bir toz bulutu yükseldi.

Bağ koptu, *diye düşündü.*

Ama mutlu değildi. Bir ses, "Emma, Emma bunu nasıl yaparsın?" diye fısıldarken hissettiği sadece korkuydu.

Döndüğünde, Sessiz Kardeş cübbesi içindeki Jem'i gördü. Göğsüne kırmızı bir leke yayılıyordu. Jem yere düşerken Emma çığlık attı...

"Emma, konuş benimle. İyi olacaksın. Duyuyor musun? Julian da iyi olacak." Cristina'nın sesi ağlamaklıydı.

Emma bir yatakta yattığını biliyordu. Ama elleriyle ayaklarını zincirlerle bağlamışlardı sanki. O kadar ağırlardı ki. Etrafında sesler vardı. Mark'ınkini tanıdı. Sonra Helen'ınkini.

"Anlayamıyorum," dedi Helen. "Ne oldu bunlara? Sizden birkaç dakika sonra geldiler ama kıyafetleri bambaşkaydı."

"Ben de," dedi Mark. Sesi berbattı. Emma saçlarını okşadığını hissetti. "Emma, neredeydiniz?"

Emma gümüş bir aynanın önünde dikiliyordu. Açık sarı saçları, rune'larla kaplı cildi... Hepsi aynıydı. Ama gözlerinin rengi Thule'deki ayın soluk kırmızısına dönüşmüştü.

Başka bir an suyun derinliklerine yuvarlandı. Köpekbalığı

yüzgeçli ve yılan dişli, korkunç dip canavarlarını gördü. Sonra Ash siyah kanatlarıyla gümüş ve altın sarısı ışıltılar saçarak okyanustan yükseldi. Ve bütün canavarlar korkuyla sindi...

Emma bağırarak uyandı. Ayaklarına dolanan yosunların aslında çarşaf olduğunu gördü. Biri omuzlarını tuttu. Saçlarını alnından çekerek adını fısıldadı.

"Emma, geçti," dedi Cristina. "Kâbus gördün. Bak, yanındayım."

Emma gözlerini açtı. Enstitüdeki odasındaydı. Mavi duvarlardan birine bir şatonun kuleleri üzerinde uçan kırlangıçlar resmedilmişti. Açık pencereden içeri güneş ışığı doluyordu. Dalgaların hışırtısını ve başka bir odada çalan müziği duyabiliyordu.

"Cristina," diye fısıldadı. "Seni gördüğüme sevindim."

Cristina hıçkırarak ona sarıldı. "O kadar üzgünüm ki," dedi. "Diyar'dan sizi almadan ayrıldık. Nasıl böyle bir şey yaptık bilmiyorum."

Emma, Unseelie Sarayı'ndaki ayrılık ânını hayal meyal hatırlıyordu. Cristina ve diğerleriyle aralarında alevler vardı. Emma arkadaşına bakıp kafasını sallamıştı. *Gidin, kurtarın kendinizi,* demişti içinden. "Ah, Tina. Sakın kendini suçlama," dedi. "Başka çareniz yoktu. Sana ben gidin dedim."

Cristina geri çekildiğinde yüzü kıpkırmızıydı. "İyi de siz nereye gittiniz? Bana neden Meksika Gülü deyip durdun?"

Emma hafifçe güldü. "Anlatacak çok şey var. Ama önce" -elini yakaladı- "herkes yaşıyor, değil mi?"

Cristina şaşırdı. "Elbette!"

Emma onun elini sıktı. "Çürüme ne âlemde? Magnus'un durumunu merak ediyorum."

"Aslında bunu sorman enteresan. İçine mi doğdu ne? Alec'le Magnus dün geldi. Magnus iyi değil. Bayağı hasta. Spiral Labirent'le temasa geçtik ve..."

"Hâlâ enerji hatlarından olduğunu mu düşünüyorlar?" Emma yataktan kalkmaya yeltendi. Ama başı dönünce tekrar uzandı.

"Hayır," dedi Cristina. "Hastalığa Periler Diyarı'ndaki çürümenin sebep olduğunu fark ettim. Emma, ne olur kalkma..."

"Ya Diana? En son İdris'teydi."

"Şimdi değil." Suratı asıldı. "Uzun hikâye. Ama iyi. Merak etme."

"Emma!" Helen odaya daldı. Sarı saçları birbirine girmişti. Koşup Emma'ya sarıldı. Emma'nın bir kez daha başı döndü. Thule'yi düşündü. Helen orada ailesinden sonsuza dek ayrılmıştı. Onu Wrangel Adası'na sürdükleri için Konsey'i asla affetmeyecekti. Ama en azından şimdi yanlarındaydı. Neyse ki burası iyi şeylerin de olabildiği bir dünyaydı.

Helen onu hâlâ bırakmamıştı. Emma sonunda onu hafifçe itmek zorunda kaldı. Ayağa kalkmaya çalıştığında Cristina'dan sıkı bir azar işitti. Arkadaşı yastıkları kabartıp onu yatırdı. O sırada, odaya Aline, Dru, Tavvy, Jace ve Clary girdi.

"Emma!" diye bağırdı Tavvy yatağa atlayarak. Emma ona sarılıp saçlarını karıştırdı. Jace'in Cristina'ya onun sağlığını sorduğunu duydu.

"Tıraş olmuşsun," dedi. "Büyük gelişme!"

Herkes gülüştü. En son Clary yatağa yanaştı. Ona ilk karşılaşmalarında, Meclis Salonu'nun önünde gülümsediği gibi gülümsedi. Emma o zamanlar çocuktu ve Clary onun korkularından kurtulmasına yardımcı olmuştu.

"İyi olacağını biliyordum," dedi sadece Emma'nın duyabileceği kadar alçak bir sesle.

Kapı çalındı. Emma sol kolunda hafif bir yanma hissetti. Julian, Mark'a yaslanarak odaya girdiğinde, sevinçle bunun nedenini anladı.

Parabatai rune'u yıllardır uykudaydı sanki. Julian'la göz göze geldiklerinde bir an odadaki herkesi unuttu. Sol kolu sargılıydı ama önemi yoktu. Hâlâ hayattaydı.

"Daha bir saat önce uyandı," dedi Mark. "Seni merak etti, Emma."

Aline el çırptı. "Pekâlâ. Bu kadar duygusallık yeter. Siz ikiniz ne cehennemdeydiniz? Diğerleri geldiğinde sizi yanlarında göremeyince korkudan öldük. Sonra birden ortaya çıktınız. Yara bere içindeydiniz ve üzerinizde şu tuhaf giysiler vardı." Komodini işaret etti. Emma, Thule kıyafetlerinin orada katlı durduğunu gördü.

"Ben..." diye başladı ama Aline'in odadan çıkmasıyla duraksadı. "Bu kadar mı kızgın?"

"Sizi merak etti," dedi Helen diplomatça. "Hepimiz ettik. Köprücükkemiğini kırmışsın. Julian da kaburgalarını. Üç gündür baygındınız." Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

"Sayıklayıp durdun," dedi Jace. "İblislerden, siyah bir gökyüzünden ve ölü bir güneşten bahsettin. Anlattıkların tıpkı Edom'a benziyordu." Gözlerini kıstı. Pek de uzak bir tahmin sayılmazdı ve Jace bazen aptala yatsa da aslında son derece zeki biriydi.

Aline ayaklarını yere vura vura odaya girdi. Onun kadar narin vücut hatlarına sahip bir kadının yürürken bu kadar gürültü çıkarabilmesi tuhaf geliyordu. "Ah, bir de," dedi Ölümcül Kılıç'ı göstererek. "Bu ne?"

Tavvy sevinçle bağırdı. "Ben biliyorum! Ölümcül Kılıç!"

"Olamaz," dedi Dru. "Ölümcül Kılıç kırıldı." Kaşlarını çattı. "Jules, sahi nedir bu?"

"Ölümcül Kılıç," dedi Julian. "Ama burada olduğunu kimse bilmemeli."

Yine bir patırtı koptu. Biri kapıyı çaldı. Kit'le Ty gelmişti. Kieran, Alec ve Magnus alt kattalardı ve Emma'nın uyandığını yeni duymuşlardı. Cristina gürültü yaptıkları için herkesi İspanyolca azarladı. Jace, Ölümcül Kılıç'ı eline almak istedi. Julian, Mark'a kendi başına ayakta durabileceğini işaret etti. Aline hâlâ koridorda bekleyen, Ty'la Kit'e bir şeyler söylemek için kapıdan başını uzattı. Emma, Julian'a baktı ve göz göze geldiler.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Emma. "Bize biraz izin verin. Julian'la yalnız konuşmalıyız. Sonra hepsini anlatacağız." Kaşlarını çattı. "Ama benim odamda olmaz."

"Kütüphane," dedi Clary. "Ben etrafı toplayıp size yiyecek bir şeyler getiririm. Açlıktan ölüyor olmalısınız. Gerçi bunlar biraz idare etmiştir." Emma'nın kolundaki Beslenme rune'una vurdu. "Hadi bakalım. Odayı boşaltıyoruz."

"Ty'a benim için sarılır mısın?" dedi Emma, Tavvy'ye. Tavvy bunu istediğinden pek emin görünmese de başını salladı ve herkesle birlikte dışarı çıktı.

Oda birden sessizleşti. Emma yataktan kalktı ve bu kez ayakta durmayı başarabildi. Rune'unun olduğu yer hafifçe batıyordu. *Julian burada olduğu için,* diye düşündü. Ondan güç alıyorum.

"*Parabatai* rune'unu hissediyor musun?" diye sordu sol pazusuna dokunarak.

"Fazla değil," dedi Julian. Emma daha odaya girdiğinde anlamıştı. Ama nedense sihrin etkisinin geçtiğine dair umudundan bu kadar kolay vazgeçmek istememişti.

"Arkanı dön," dedi. "Giyineceğim."

Julian kaşlarını kaldırdı. "İlk kez görmeyeceğim."

"Bu, sonrakileri rahat rahat izleyebileceğin anlamına gelmez. Arkanı dön."

Julian dediğini yaptı. Emma dolabını açtı. Eli hemen çiçekli bir elbiseyle vintage sandaletlere gitti. Özellikle, Thule'de giydiği kıyafetlere en benzemeyen iki parçayı seçmişti. Julian duvara bakarken üzerini değişti.

"Benimle açık konuşabilirsin," dedi. "Sihir geri geldi, değil mi?" Yeleğinin cebinden usulca Livvy'nin mektubunu aldı.

"Evet," dedi Julian ve Emma'nın kalbine bir bıçak saplandı. "İçlerinde duygular olan rüyalar gördüm. Ama uyandığımda kayboldular. Bir zamanlar hissedebildiğimi biliyorum. Hatta ne hissettiğimi bile biliyorum. Ama şimdi içim bomboş. Bir yaran olup da acının nasıl bir şey olduğunu hatırlayamamak gibi."

Emma sandaletleri ayağına geçirip saçlarını topuz yaptı. Berbat göründüğünden emindi, ama ne önemi vardı? Etkilemek istediği tek kişi Julian'dı. Onun da umurunda değildi.

"Dönebilirsin," dedi. Julian hayal ettiğinden de kötü görünüyordu. Sihrin bozulmaması onu da düş kırıklığına uğratmış gibiydi. "Eee, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Gel," dedi Julian. Emma yaklaştığında kolundaki sargıyı açmaya başladı. Emma ister istemez Thule'de paylaştıkları özel anları hatırladı. Julian'ın onunla nasıl konuştuğunu, tüm ruhu ve bedeniyle onun oluşunu, umudunu, tutkularını ve özlemini avuçlarına bırakışını.

Sensiz kendim gibi değilim, Emma. Boyayı suya kattığında, bir daha asla geri alamazsın. Seni içimden çıkarıp atamam. Bu kalbimi söküp atmak gibi olur. Ben böyle biri olmak istemiyorum. Artık bundan eminim.

Julian sargıyı tamamen açtığında kolunu ona uzattı. Emma nefesini tuttu. "Kim yaptı bunu?"

"Ben. Thule'den ayrılmadan önce."

Kolunun iç kısmına üç tane kelime kazımıştı. Üzerleri kırmızı siyah kabuk bağlamıştı.

SEN BİR KAFESTESİN.

"Bunun anlamını biliyor musun? Neden yaptığımı?"

Emma'nın kalbi bin parçaya bölündü. "Biliyorum," dedi. "Sen biliyor musun?"

Biri kapıyı çaldı. Julian hemen kolunu sarmaya başladı.

"Ne var?" diye seslendi Emma. "Birazdan geliyoruz."

"Herkes aşağıda sizi bekliyor," dedi Mark. "Hikâyenizi dinlemek için sabırsızlanıyoruz. Size meşhur donut sandviçlerimden yaptım."

"Tavvy'nin onları sevmesi meşhur oldukları anlamına gelmez," dedi Emma.

Onun Julian'ı gülerdi. Bu Julian kuru bir sesle, "Gidelim," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Cristina önce Kieran'ın saçlarının şoktan ya da öfkeden beyazladığını sandı. Birkaç dakika sonra, pudra şekerine bulandıklarını fark etti. Mutfakta Mark'a yardım ediyorlardı. Menüde elma, peynir ve Mark'ın donutları ortadan kesip içlerine fıstık ezmesi, bal ve marmelat sürerek hazırladığı ona göre meşhur ama Cristina'ya göre aşırı tatlı sandviçler vardı.

Gerçi Kieran bal seviyordu. Bir elmayı soymadan önce parmaklarını iştahla yaladı.

"Guacala," dedi Cristina gülerek. "İğrenç. Parmaklarını yaladıktan sonra ellerini yıka."

"Av'da hiç elimizi yıkamazdık," dedi Kieran ve parmaklarını yalamaya devam etti. Cristina hafifçe kızararak başını çevirdi.

"Doğru," dedi Mark. "Hiç yıkamazdık." Bir donut'ı daha kestiğinde pudra şekerleri etrafa saçıldı.

"Vahşiler gibi yaşıyordunuz da ondan," dedi Cristina. "Git, ellerini yıka!" Kieran'ı omuzlarından tutup eviyeye doğru itti. Sonra da Mark'ın üzerine yapışan şekerleri silkelemeye koyuldu.

Mark başını çevirip ona gülümsedi. Cristina yine kızardı ve Mark'ı kendi haline bırakıp peynirleri küp küp kesmeye başladı. Bu arada Mark'la Kieran doğrudan kutudan şeker yemenin iğrenç olup olmadığını tartışıyordu.

Bu ikisiyle vakit geçirmenin Cristina'ya kendini evinde gibi hissettiren bir yanı vardı. İşin tuhafı, ne Mark ne de Kieran sıradan tiplerdi ve Cristina'nın onlarla ilgili hisleri de kesinlikle normal değildi.

Aslında Periler Diyarı'ndan döndüklerinden beri, onları pek az görmüştü. Cristina vaktinin çoğunu Emma'nın odasında geçirmişti. Emma uyandığına mutlaka yanında olmak istemişti. Yere yer yatağı yapıp geceleri orada uyumuştu. Ona uyku denebilirse tabii. Emma durmadan kâbus görüyor, Livvy'nin, Dru'nun, Ty'ın, Mark'ın, ailesinin ve en çok da Julian'ın isimlerini sayıklıyordu.

Cristina'nın Emma'nın yanında olmak istemesinin başka bir sebebi daha vardı. Kimseyle paylaşmadığı bir sebep. Emma

baygınken, Julian'a aşkını haykırıyor, yanına gelip onu kollarına alması için yalvarıyordu. Bunlar *parabatai*'ler arasındaki bağlılık sözcükleri gibi algılanabilirdi. Ama algılanmaya da bilirdi. Cristina, Emma'yla Julian'ın sırrını korumayı kendine vazife edinmişti.

Mark'ın da aynı şekilde hissettiğini biliyordu. Julian'ın yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Gerçi Julian'ın Emma kadar bağırmadığını söylemişti. Diyar'dan döndüklerinden beri Cristina'yla konuştuğu birkaç cümleden biriydi bu. Cristina Mark'la Kieran'dan bilerek uzak duruyordu. Diego'yla Jaime hapisteydi. Meclis Başkanı ev hapsinde tutuluyordu. Dearborn hâlâ dilediği gibi at koşturuyordu. Emma'yla Julian baygın yatıyordu. Hayatlarında bütün bunlar olup biterken, Cristina bir aşk üçgeninin ortasında olmak istemiyordu.

Bu âna dek, onları ne kadar özlediğinin bile farkında değildi.

Tavvy hoplaya zıplaya mutfağa girdi. "Selam!" Julian hasta olduğu için birkaç gündür durgundu. Ama abisi yataktan kalkınca o da eski neşesine kavuşmuştu. Cristina çocukların iyileşme gücüne hayrandı. "Sandviçleri ben götüreceğim," dedi Tavvy dünyanın en mühim işini üstlenir gibi şişinerek.

Mark tabaklardan birini ona, diğerini Kieran'a verdi. Kieran küçük kardeşlere alışkın bir abi edasıyla Tavvy'yi önüne katıp mutfaktan çıktı.

"Keşke fotoğraf makinem olsaydı," dedi Cristina. "Bir peri prensi korkunç sandviçlerle dolu bir tabak taşıyor. İyi bir hatıra olurdu."

"Sandviçlerime laf söyletmem." Mark tezgâha yaslandı. Kotu ve tişörtüyle tıpkı bir insan gibi görünüyordu. Sivri uçlu

kulakları fark edilmediği sürece tabii. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Cristina'nın kalp atışları hızlandı. "Kieran'dan mı?" Günlerce yüzeysel konulardan bahsettikten sonra hislerden konuşmak onu heyecanlandırmıştı. "E-evet," diye kekeledi. "Biliyorsun zaten. Bizi öpüşürken gördün."

"Gördüm evet ama senin için anlamını bilemem. Ya da Kieran için." Düşünceli görünüyordu. "Periler Diyarı'nda hislere kapılıp gitmek kolay. Kızmadığımı ya da kıskanmadığımı bilmeni istedim. Gerçekten."

"Tamam," dedi Cristina. "Teşekkür ederim."

İyi de kızmaması ya kıskanmamasının anlamı neydi? Periler Diyarı'nda, Kieran'la aralarında geçenler Gölge Avcıları arasında olsa Cristina kesinlikle bunu bir ilgi belirtisi olarak görürdü. Ve Mark'ın üzüleceğinden endişelenirdi. Ama işin asıl öyle değildi ki. O öpücük Kieran için biriyle el sıkışmak kadar sıradandı belki de.

Cristina elini tezgâhın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Mark'la bir keresinde enstitüde yaptıkları konuşmayı hatırladı. Üzerinden uzun yıllar geçmiş gibiydi. Cristina'ya uzak bir rüya gibi geliyordu.

Mark'ın gözlerinden dürüstlük akıyordu. Hiç düşünmeden, tamamen kalbinden geçenleri söylüyordu. "Güzel olduğunu söylerken ciddiydim. Seni arzuluyorum ve Kieran buna aldırmaz..."

"Beni arzuluyor musun?"

"Evet," dedi Mark ve Cristina birden ne kadar yakın olduklarının farkına varıp başını çevirdi. Ceketinin altında, omuzlarının şeklini görür gibiydi. Bütün periler kadar güzel-

di. Suya vuran ay ışığı gibi masalsı, doğaüstü bir tarafı vardı. Dokunulamaz, ulaşılamazdı sanki. Ama Cristina onu Kieran'ı öperken görmüştü. "Arzulanmak istemiyor musun?"

Başka bir zaman olsa, Cristina utanıp sıkılırdı. "Ölümlü kadınların duymak isteyeceği türden sözler söylemiyorsun."

"Neden?" diye sordu Mark.

"Çünkü beni kullanmak istiyormuşsun gibi bir algı yaratıyor. Bir de üzerine Kieran aldırmaz diyorsun. Hani o kadar değersizsin ki bunu basit bir gönül eğlencesi olarak görür gibi anlaşılıyor."

"Bir kalbi değil de, bir vücudu kıskanmak tamamen insanlara özgü bir kavram."

"Ben de onu söylüyorum işte, Mark. Ben kalbi olmayan bir vücut istemiyorum."

Kalbi olmayan bir vücut.

Şimdi her ikisine de sahip olabilirdi. Mark'ın uzun zaman önce söylediği gibi, onları öpebilir, onlarla birlikte olabilir ve onu terk ettiklerinde arkalarından el sallayabilirdi. Bir gün bunun olacağını biliyordu çünkü.

"Cristina," dedi Mark. "İyi misin? Üzgün görünüyorsun. Ben sadece bilmeni istedim." Parmaklarının ucuyla yanağına dokundu.

Bunu konuşmak istemiyorum, diye düşündü Cristina. Emma ve Julian dışında üç gündür doğru düzgün tek laf etmemişlerdi. O üç günün huzuru o kadar narin, o kadar kırılgandı ki üzerinde konuşmak onu paramparça edecekti sanki.

"Şimdi vaktimiz yok," dedi. "Belki sonra..."

"Son bir şey söylememe izin ver. Uzun zamandır iki dünya arasında bölündüm. Kendime bir Gölge Avcısı olduğumu

[illegible] sandım. Meğer perilerle bağım sandığımdan daha kuvvetliymiş. Kanımın, kalbimin yarısını iki dünya için de feda edebilmem. Bir zamanlar bunun mümkün olduğunu sanırdım. Ama artık gerçeği biliyorum."

Cristina, Mark'ın kederli bakışlarını görmemek için başını çevirdi. Onun evinde sonunda Periler Diyarı'nı seçeceğini biliyordu. Mark er geç Kieran'la olmak isteyecekti. Birlikte bir geçmişleri vardı. Onlarınki büyük bir aşktı. Üstelik ikisi de perivdi. Cristina periler hakkında birçok şey biliyordu ama onlardan değildi. Mark ve Kieran birlikte olacaktı, çünkü birbirlerine aitlerdi. Birlikte güzellerdi. Ve Cristina onları yitirdiğinde acı çekecekti.

Ama peri halkına âşık olan ölümlülerin kaderi değil miydi bu? En ağır bedeli her zaman onlar öderdi.

Emma şu donut sandviçlere bayılmayacak biri var mıdır diye merak etti. Bir gün acısının damarlarından çıkacağını bile bile üç taneyi mideye indirdi. Mark onları büyük tabaklara dizip kütüphanedeki masalardan birine yerleştirmişti. Bu çabası Emma'nın kalbini ısıttı.

Herkes büyük masanın etrafında toplandı. Kieran bile oradaydı. Mark'ın yanında sessizce oturuyordu. Siyah bir tişörtle kalın penyeden, bol bir pantolon giymişti. Emma'nın Unseelie Sarayı'nda gördüğü haline hiç benzemiyordu. O gün üstü başı kan içindeydi. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Şimdi ise sakin, hatta durgun görünüyordu.

Magnus da son gördüğünden farklıydı. Kütüphaneye, Alec'e yaslanarak gelmişti. Yüz hatları acıyla gerilmişti. Cildi kül rengiydi. Şimdi de omuzlarında bir battaniyeyle masanın

yanındaki kanepede uzanıyordu. Ilık havaya rağmen titriyordu. Alec beş dakikada bir üzerine eğilip saçlarını okşuyor ve battaniyeyi düzeltiyordu.

Alec'in bu şefkatli dokunuşları masanın karşısında, Clary'nin yanında oturan Jace'in her seferinde yumruklarını sıkmasına neden oluyordu. Emma *parabatai*'liğin bu tarafını iyi biliyordu. Başka birinin acısını kendininmiş gibi hissetmenin ne demek olduğunu.

Emma, Thule'yi anlatırken ve Julian arada bir söze karışırken, Magnus gözlerini hiç açmadı. Emma, Alec'le Magnus'un ölümü ve Isabelle'in Ölümcül Kılıç'la son imtihanı gibi zor konulardan da bahsetmek zorunda kaldı. Clary'nin Lilith'in elinde can verdiğini söyledi.

Bir de Jace meselesi vardı tabii. Emma, Thule'de yaşayan versiyonundan söz ettiğinde, Jace'in gözleri hayretle irileşti. Emma, Clary'nin uzanıp onun elini sıkıca tuttuğunu gördü. Kendi ölümünü dinlerken bile ağlamamıştı. Ama şimdi gözleri yaşlarla parlıyordu.

En zoru da Livvy'den söz etmekti. Diğer hikâyeler buradaki gerçeklerden uzak kâbuslardı. Ama Thule'deki Livvy'yi öğrenmek onlara bu dünyada da asla değiştiremeyecekleri bir kâbus olduğunu hatırlatıyordu.

Herkesle birlikte masada oturmak için ısrar eden, Dru Livvy'nin öyküsünü dinlerken sessiz gözyaşları döktü. Mark'ın yüzü bembeyaz kesildi. Ve Emma'nın hatırladığından daha zayıf görünen, Ty heykel gibi oturmaya devam etti. Yanındaki Kit elini Ty'ın masada duran elinin üzerine kapadı. Ty tepki vermedi ama elini de çekmedi.

Emma başka seçeneği olmadığı için devam etti. Sözlerini

bitirdiğine boğazı yanıyordu. Cristina'nın önüne koyduğu suyu minnetle içti.

Odaya bir sessizlik çöktü. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Köşede treniyle oynayan, Tavvy'nin kulaklığından cızırtılı bir müzik sesi geliyordu o kadar. Kulaklık Ty'ındı. Emma konuşmaya başladığında gidip onu kardeşinin kafasına takmıştı.

"Zavallı Ash," dedi Clary. Yanakları solmuştu. "Ne de olsa, yeğenimdi. Kardeşim bir canavar olabilir ama..."

"Ash hayatımı kurtardı," dedi Emma. "Senin hakkında söylediğim bir şey hoşuna gitmiş. Öyle dedi. Ama Thule'de kalmak istedi. Onu geri getirmeyi teklif ettik. Yanaşmadı."

Clary gözlerinde yaşlarla gülümsedi. "Teşekkürler."

"Asıl önemli konuyu konuşmadık," dedi Magnus ve öfkeyle Alec'e baktı. "İntihar mı ettin? Neden?"

Alec şaşırdı. "Ben öyle bir şey yapmadım. Emma farklı bir boyuttan söz ediyor!"

Magnus onun tişörtüne yapıştı. "Ben ölürsem, böyle bir saçmalığa kalkışmayacaksın, duyuyor musun? Çocuklarımıza kim bakacak? Bunu onlara nasıl yaparsın?"

"O dünyada çocuğumuz yokmuş ki!"

"Rafe'le Max nerede?" diye fısıldadı Emma, Cristina'ya.

"New York'talar. Simon'la Isabelle'in yanında. Alec her gün Max'in sağlığını soruyor. Neyse ki şimdilik iyi."

"Hiçbir koşulda kendine zarar vermeye hakkın yok," dedi Magnus. "Anlıyor musun, Alexander?"

"Asla yapmam," dedi Alec usulca ve uzanıp yanağını okşadı. Ama Magnus onun elini itti. "Asla!"

Onlara alan tanımak için hepsi başka taraflara baktı.

"Seni kucağıma almak istediğimde beni neden tırmaladığını

anladım," dedi Jace, Emma'ya. Altın sarısı gözleri pişmanlıkla gölgelenmişti. "Portaldan ilk geçtiğinizde yerde yatıyordun. Kanaman vardı. Seni revire götüreyim diye kucaklamak istedim. Ama canavar görmüş gibi bağırdın. Beni tırmaladın."

"Hatırlamıyorum," dedi Emma dürüstçe. "Jace, senin Thule'dekinden bambaşka biri olduğunu biliyorum. Sen olmayan birinin yaptıkları için kendini suçlayamazsın." Diğerlerine baktı. "Thule'deki versiyonlarımız biz değiliz. Onları kopyalarımız olarak düşünürsek hepimiz aklımızı kaçırırız."

"O Livvy," dedi Ty, "o benim Livvy'm değil."

Kit ona şaşkın bir bakış fırlattı. Diğer Blackthorn'lar da şaşırmış görünüyordu. Julian itiraz edermiş gibi elini kaldırdı. Ama sonra indirdi ve kimse konuşmadı.

Belki de Ty'ın Thule'deki Livvy'nin kaybettiği ikizi olmadığına inanması daha iyiydi. Emma cebindeki mektubu düşündü. Kâğıt değil de kurşundu sanki. Öylesine ağırdı.

"Dünyamızın yakınında böyle bir karanlık olduğunu düşünmek istemiyorum," dedi Mark. "Şansa bakın. Korkunç bir gelecekten kıl payı kurtulmuşuz."

"Hepsini şansa bağlamak hata olur," diye atıldı Helen. "Clary'yle Jace'in çabalarını unutmayalım. İyi insanlar işleri yoluna koymak için canlarını dişlerine taktı."

"Şimdi de iyi insanlar var," dedi Magnus. "Ama iyilerin de yenildiğini gördüm."

"Alec'le buraya tedavinle ilgili bir umut doğduğu için geldiğinizi söyledin," dedi Helen.

"Aslında bunu Catarina istedi," diye karşılık verdi Magnus. "Normal şartlar altında, sağlığım için California'nın yolunu tutmak aklıma bile gelmezdi."

"Yaşadıklarımızın normal bir yanı yok," dedi Emma.

Helen kaşlarını çattı. "Lütfen. Biliyorum, hepinizin morali bozuldu. Ama konumuza odaklanalım."

"Bir dakika," dedi Magnus. "Max küçük bir iblise mi dönüşecek yani? Kaç anaokulunun bekleme listesine adını yazdırdık haberiniz var mı? İblis olursa Little Red School House'a gidemez."

Aline bir lambayı kaptığı gibi pencereye fırlattı. Seramik kırıkları her yere saçıldı. Herkes suspus oldu.

Aline ayağa kalkıp ellerini silkeledi. "Ha şöyle. Karım konuşuyor, dinleyen yok! Tırstığında espritüel bir kişiliğe büründüğünü biliyorum, Magnus. Roma'yı nasıl unuturum?" Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Ama esas konumuza dönmeliyiz." Helen'a baktı. "Devam et, hayatım. Harika gidiyorsun."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Arkadaş bayağı asabi," diye fısıldadı Emma, Cristina'ya. "Tuttum bu kızı."

"Sonra bana *frittata* de. Sana bomba bir hikâye anlatacağım."

"Şimdilik en önemli konumuz çürüme," dedi Helen. "İblislerin çürüyen alanlardan dünyamıza girebileceğini hiç düşünmedik. Büyücülerimizin iblislere dönüşeceğini." Magnus'a baktı. "O kapıları bir an önce kapatıp çürümeyi durdurmalıyız. İdris'ten destek görmeyeceğimiz de kesinleşti."

"Neden?" diye sordu Julian. "Neler oluyor? Jia'yla ilgili bir şeyler duydum. Aslı var mı?"

"Maalesef İdris'te ev hapsinde tutuluyor," dedi Aline usulca. "Horace onu Brocelind'de perilerle gizlice görüşürken suçüstü yakaladıklarını söylüyor. Diana'yla birlikte tutuklandılar ama Diana kaçtı."

"Orada yaşananların bir kısmını Diana'dan öğrendik," dedi Clary. "İdris'ten kaçtıktan sonra, Gwyn onu buraya getirdi."

"Neden hâlâ burada değil?" diye sordu Emma. "Neden gitti?"

Mark masaya bir kâğıt parçası koyup onlara doğru itti. "Şuna bakın."

Konsey'den gelen bir mesajdı. Diana Wrayburn'ün kaçtığını ve perilerin etkisinde olduğunu bildiriyordu. Bütün enstitülerden gözlerini kulaklarını dört açmaları ve Diana'yı gördükleri anda engizitöre haber vermeleri bekleniyordu.

"Saçmalık," dedi Aline. "Babam Diana'nın etkisinden korktuklarını söylüyor. Dolayısıyla onu vatan haini gibi göstermek işlerine gelmiyor. Engizitörün başına gelenleri bile yanlış aksettiriyorlar. Sözde kolunu İdris'i Aşağı Dünyalılar'dan temizlerken kaybetmiş."

"Kolunu mu?" diye sordu Emma hayretle.

"Diana, engizitörün kolunu kesti," dedi Jace.

Emma suyunun kalanını kafaya dikti. "Ne?"

"Dearborn onu tehdit ediyordu," dedi Clary. "Gwyn onu Alicante'den çıkarmasaydı, kim bilir neler olurdu?"

"Yine de bravo," dedi Jace. "Diana işini biliyor."

"Bakarsınız ileride bu sahne bir duvar resmine bile konu olur," diye atıldı Emma.

"Engizitör lazer tabancalı takma bir kol yaptırmasın da," dedi Kit. Herkes ona bakınca omuz silkti. "Filmlerde hep öyle olur."

"Biz robot değiliz," dedi Julian. "Gölge Avcıları'yız."

Arkasına yaslandı. Emma kolundaki sargıya baktı.

SEN BİR KAFESTESİN.

Elinde olmadan titredi.

"Diana'nın bizimle kalmasını istedik ama burada onu kolayca bulurlardı," dedi Helen. "Gwyn'le saklanıyor. Birkaç güne haber alırız."

Emma, Diana'nın Gwyn'le bir ağacın tepesinde ya da onun kadar romantik başka bir yerde vakit geçirdiğini umdu. Çünkü bunu hak ediyordu.

"Aşağı Dünyalılar'ın kayıt işlemleri neredeyse tamamlandı," dedi Alec. "Bazı istisnalar dışında tabii." Başıyla Helen'la Aline'i işaret etti.

"Ben de dahil, birkaç Aşağı Dünyalı kayıttan kaçtık," dedi Magnus. "Alec, Lejyon'un mimliler listesine adımı yazdırmayı aklımdan bile geçirirsem beni öldüreceğini söyledi."

"Amacım tehdit etmek değildi," dedi Alec.

"Gölge Avcısı Akademisi'nde öğretmenlik yapanlar da dahil, İdris'teki bütün Aşağı Dünyalılar kapı dışarı edildi," dedi Mark.

Magnus ciddi bir yüzle başını iki yana salladı. "Aşağı Dünyalılar arasında Gölge Avcıları'nın vahşi baskınlarıyla ilgili söylentiler dolaşıyor. Yasa'dan önceki günlere döndük."

"Demir Kız Kardeşler Lejyon'la bütün bağlarını kopardı," dedi Aline. "Sessiz Kardeşler henüz bir açıklama yapmadı. Ama Demir Kız Kardeşler onların da Horace'ın otoritesini kabul etmediğini söylüyor. Horace tam bir sinir küpü. Ölümcül Kılıç'ın parçaları da onlarda olduğu için zavallıları durmadan taciz ediyor."

"Dahası da var," dedi Cristina. "Diego, Divya, Rayan ve daha birçok kişi tutuklandı."

Aline başını salladı. "Onlarla aynı fikirde olmayan herkesi hapse atıyorlar."

Dru cılız bir sesle ekledi. "Jaime, abisini kurtarmaya çalışacaktı ama onu da tutuklamışlar. Patrick Penhallow'dan duyduk."

Emma, Cristina'ya baktı. Arkadaşı üzüntüyle dudaklarını kemiriyordu.

"Konsey'den yardım bekleyemeyeceğimize göre ne yapıyoruz?" diye sordu Julian.

"Tessa'nın Thule'de size verdiği tavsiyeyi dinleyeceğiz," dedi Magnus. "Ona güvenim tam. Siz de oradaki Livvy'ye güvenmediniz mi? Birebir aynı olmayabiliriz ama o kadar da farklı olduğumuzu sanmıyorum."

"O halde Lyn Gölü'nün sularının bir kısmını çürüyen alanlara dökeceğiz," dedi Helen. "Bir kısmını da Büyücüler'in tedavisi için saklayacağız. En büyük sorun Lyn Gölü'ne nasıl ulaşacağımız. İdris'in her yerinde Lejyon'un muhafızları var. Suyu alsak bile nasıl geri..."

"Ben hallederim," dedi Magnus yerinden doğrularak.

"Hayır!" diye bağırdı Alec. "Bu halde kendini riske atamazsın."

Magnus itiraz etmek için ağzını açtı ama Clary öne eğilip gözlerinin içine baktı. "Magnus, lütfen. Bize yeterince yardım ettin. Şimdi sıra bizde."

"Nasıl yapacaksınız?"

Jace ayağa kalktı. "İdris'e gideceğiz."

Clary de doğruldu. Jace'in omzuna bile gelmiyordu ama en az onun kadar kararlı görünüyordu. "Ben portal açabiliyorum. Alicante'ye giremeyiz. Gerek de yok zaten. İdris yeter. Önce Lyn Gölü'ne, sonra Brocelind'e gideceğiz ve mümkün olduğunca çabuk geri döneceğiz. Yeterli su toplanana kadar birkaç tur yaparız."

"İdris'te muhafızlar devriye geziyor," dedi Helen. "Silahlı ve hazırlıklı olmalısınız."

"Biz de silahlanırız öyleyse." Jace, Magnus'a göz kırptı. "Hoşuna gitse de gitmese de sana yardım edeceğiz, Büyücü."

"Gitmiyor," diye homurdandı Magnus ama battaniyesine sarınırken gülümsüyordu. Ve Alec'in Jace'le Clary'ye bakışları en duygusal kelimelerden bile daha etkiliydi.

Aline elini kaldırdı. "Durun." Masadaki kâğıtları karıştırıyordu. "Bende devriyelerin görev çizelgeleri var. Aşağı Dünyalılar'ın tamamen temizlendiğinden emin olmak için farklı noktalarda geziyorlar. Bugün ve bu gece Lyn Gölü'ndeler." Başını kaldırdı. "Şimdi gidemezsiniz."

"Birkaç muhafızla başa çıkabiliriz," dedi Jace.

Ama Magnus başını iki yana salladı. "Hayır. Birkaç kişi dediğin en az elli, hatta yüz adam..."

"Yüz," dedi Helen. "En az."

"Risk almanıza izin vermem," dedi Magnus inatla. "Sizi geri çekmek için bütün sihrimi kullanırım. Gerekirse bu uğurda ölürüm."

Clary afalladı. "Magnus."

"En erken ne zaman gidebiliriz?" diye sordu Julian.

"Yarın, gün ağarırken. O vakte kadar dağılırlar." Kâğıtları masaya bıraktı. "Bugün iyi bir plan yapıp sizi hazırlarız."

Herkes bir işin ucundan tutmak istiyordu. Emma'yla Cristina olası bir tedaviyle ilgili Catarina'yla konuşmaya karar verdi. Mark'la Julian, Brocelind haritasından çürümenin olduğu yerleri saptayacaktı. Silahları toparlama işi Jace ve Clary'deydi. Helen'la Aline devriye ekibinin Lyn Gölü'nden Brocelind Ormanı'na tam olarak ne zaman geçeceğini öğren-

meye çalışacaktı. Ty'la Kit'e de önemli bir görev düşmüştü. L.A. bölgesinde göl suyuna ihtiyacı olabilecek büyücülerin isim listesini çıkaracaklardı.

Herkes işe koyulduğunda Ty, Tavvy'nin yanına gidip ona küçük bir tren verdi. Emma karışıklıktan faydalanarak usulca onu izledi. Ty belli ki, kulaklığını geri almak için treni rüşvet olarak teklif etmişti.

"Ty," dedi Emma yanlarına çömelerek. Tavvy trenleri ters çevirmekle meşguldü. "Sana bir şey vereceğim."

"Nasıl bir şey?" diye sordu şaşkınlıkla.

Emma kısa bir duraksamanın ardından mektubu cebinden çıkardı. "Bir mektup. Thule'deki Livvy sana yolladı. Ona senden bahsettik ve birkaç satır yazmak istedi. Ben okumadım," diye ekledi. "Sadece senin için."

Ty ayağa kalktı. Bir kuş kadar hafif, narin ve zarifti. "O benim Livvy'yim değil."

"Biliyorum," dedi Emma. Gözlerini ellerinden alamıyordu. Eklem yerleri kızarmıştı. Eski Julian bunu çoktan fark edip nedenini öğrenene kadar uğraşırdı. "Okumak zorunda değilsin. Ama Livvy bunu sana yolladı. Bende kalması doğru olmaz." Duraksadı. "Ne de olsa uzun bir yoldan geldi."

Ty'ın gözlerinde anlam veremediği bir ifade belirdi. Mektubu alıp cebine koydu.

"Teşekkürler," dedi ve AŞAĞI DÜNYALILAR - BÜYÜCÜLER bölümündeki ağır ciltlerle boğuşan, Kit'in yanına gitti.

Emma birden Cristina'nın sesini duydu. "Yapma," diyordu. Etrafına bakındı ama arkadaşını göremedi. "Kieran, Adaon için endişe ettiğini biliyorum ama toplantı boyunca tek kelime etmedin."

Emma, Cristina'nın sesinin kitaplığın diğer tarafından geldiğini fark etti. Cristina'yla Kieran baş başa konuşabilmek için bir köşeye çekilmişti. Emma'nın farkında değillerdi ama en ufak bir ses çıkardığı anda orada olduğunu öğreneceklerdi.

"Gölge Avcıları'nın iç meseleleri beni ilgilendirmiyor," dedi Kieran. Sesindeki değişiklik Emma'nın dikkatinden kaçmadı. "Olan bitene bir anlam da veremiyorum zaten. Bu benim kavgam değil."

"Aksine," dedi Cristina. "Sevdiklerin için savaşmak zorundasın. Hepimiz gibi." Emma arkadaşını ilk kez bu kadar hararetli konuşurken duyuyordu. Cristina kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Kalbini gizliyorsun ama Mark'ı sevdiğini biliyorum. Halkını da seviyorsun. Onlar için savaş, Kieran."

"Cristina," diye başladı Kieran ama Cristina çekip gitmişti bile. Kitaplığın diğer ucundan çıktığında, Emma'yı gördü. Önce şaşırdı. Sonra utançla başını eğdi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Kieran bir an peşinden gidecek gibi göründü. Ama odanın yarısında durdu. Ellerini masaya koyup başını eğdi.

Emma kimseye görünmeden odadan çıkabileceğini umarak kapıya doğru süzüldü. Ama perilerin sezgilerini hafife almıştı. Daha bir adım bile atamadan Kieran başını kaldırdı. "Emma?"

"Sen bana aldırma," dedi Emma. "Gidiyordum zaten."

"Aldırmamak mı? Sana yaptıklarımdan sonra mı?" Masanın arkasından çıktı. Yürüyüşünde öyle bir zarafet vardı ki Emma, Cristina'nın ondan etkilenmesini anlayabiliyordu. "Iarlath seni kamçıladığında ne kadar acı çektiğini biliyorum artık," dedi. "Böyle bir sonucu asla arzulamasam da, ıstırabına ben neden oldum. Geçmişi değiştiremem ama bütün kalbimle senden özür diliyorum. Benden ne istersen yapmaya hazırım."

Emma bunu hiç beklemiyordu. "Ne istersem mi? Benim için hula dansı öğrenir misin mesela?"

"Nedir o? Bir işkence yöntemi mi? Eğer istiyorsan, tabii ki."

Emma saz etekli Kieran'la ilgili hayallerini üzülerek bir kenara bıraktı. "Unseelie Sarayı'nda yanımızda savaştın," dedi. "Mark'la Cristina'yı buraya sağ salim geri getirdin. Benim için ne kadar değerli olduklarını biliyorsun. Gerçek bir dost olduğunu kanıtladın, Kieran. Seni çoktan affettim. Başka hiçbir şey yapman gerekmiyor."

Soluk yanaklarına renk geldi. "Bir peri asla böyle söylemezdi."

"Ben de bir peri değilim zaten," dedi Emma neşeyle.

Kieran kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce bir an dönüp ona baktı. "Cristina'nın seni neden bu kadar sevdiğini anladım. Bir peri olarak doğsaydın, büyük bir şövalye olurdun. Sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin."

Emma teşekkür etti ama Kieran ormanda eriyen bir gölge gibi çoktan gözden kaybolmuştu. Emma onun arkasından düşüncelere daldı. Cristina'nın adını söyleyiş şekli dikkatini çekmişti. Kieran'ın daha önce sadece bir tek ismi bu şekilde telaffuz ettiğini duymuştu. Mark'ınkini.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Magnus.

Julian tam kütüphaneden çıkacakken duraksadı. Magnus'un uyuduğunu sanıyordu. Kanepede sırtüstü yatıyordu ve gözleri kapalıydı. Günlerdir uyumamış gibi perişan görünüyordu. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

"Hayır," dedi Julian. Bütün vücudu kaskatı kesildi. Koluna kazıdığı kelimeleri düşündü. Magnus onları görse sihri ânında

kaldırmak isterdi. Ama bunun için fazlasıyla güçsüzdü. Çabalarken ölebilirdi.

Magnus'un ölebileceğini düşünürken bile ne kadar da soğukkanlıydı. Bu hissinin normal olmadığını biliyordu. Julian tabii ki Magnus'un ölmesini istemiyordu. Ama istememekten daha fazlasını hissetmesi gerektiğinin de farkındaydı. Aynı şekilde, kardeşleriyle yeniden kavuşmak da ona hafif bir rahatlamadan fazlasını hissettirmeliydi.

Bir de Emma vardı. Onu gördüğünde mutluluktan uçmalıydı. Ama Emma'nın etrafı kocaman bir boşlukla sarılıydı sanki. Onunla konuşmak bile zor geliyordu. Julian durumunun eskisinden bile kötü olduğunu düşündü. Thule'den öncesine göre daha da bir uyuşmuştu sanki.

Çaresizlik hissediyordu ama o da yavan ve uzak bir duyguydu. Sırf gerçek bir şeyler hissedebilmek için bazen bir bıçağı avucuna sürtesi geliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi Magnus. "Pek bir şey hissedemiyorsun ne de olsa." Kedi gözleri parladı. "Çok pişmanım. Sana o sihri hiç yapmamalıydım."

"Lütfen," dedi Julian. Ama neyi kastettiğinden bile emin değildi. *Lütfen, pişman olma* mı, yoksa *lütfen, bana bunları söyleme* mi? Aklından geçenleri yoklamaya çalıştı ama duygularına ulaşamadı. Tek bildiği, Magnus'la konuşmak istemediğiydi. Koridora çıktığında gergin ve nefes nefeseydi.

"Jules!" Arkasını döndüğünde, Ty'ın ona yaklaştığını gördü. Uzak bir yanı Ty'ın farklı göründüğünü söylüyordu. Aklında karmakarışık kelimeler vardı. Kırılgan, üzgün, yaralı... Ama onları yakalayamıyordu. "Konuşabilir miyiz?"

Enteresan, diye düşündü. *Hiç Ty gibi değil.* Doğru kelimeleri

bulmaya çalışmaktan vazgeçip Ty'ın peşinden koridordaki boş yatak odalarından birine girdi. Ty kapıyı kapadı ve tek kelime etmeden boynuna atıldı.

Berbattı.

Kardeşinin ona sarılması güzeldi tabii. Julian hissedebildiği kadarıyla bunun güzel olduğunu algılayabiliyordu. İçinden, *o senin ailen, senin kanın, canın,* gibi cümleler geçiyordu. Dolayısıyla otomatikman kollarını kaldırdı ve Ty'a sarıldı. Kardeşi öylesine narindi ki deniz kabukları ve püf çiçeklerinden yapılmış ve ibrişimlerle tutturulmuştu sanki.

"Döndüğüne sevindim," dedi Ty boğuk bir sesle. Başını Julian'ın omzuna yasladığı için kulaklığı yana kaymıştı. Ty geri çekilirken onu düzeltti. "Bir daha asla bir arada olamayacağımızdan korktum."

"Ama bak, birlikteyiz işte," dedi Julian.

Ty, Julian'ın ceketine yapıştı. "Senden özür dilemek istedim," diye fısıldadı bu konuşmaya uzun zamandır hazırlanıyormuş gibi. "Livvy'nin cenazesinde kuleye tırmandım ve sen de peşimden gelirken, ellerini acıttın ya? Belki de benimle uğraşmamak için gittiğini düşündüm."

Julian'ın kafasının içinde bir ses kardeşini bu dünyadaki herkesten daha çok sevdiğini haykırıyordu. Ty'ın onunla bu tür bir fiziksel teması nadiren kurduğunu ve en doğru şekilde davranması gerektiğini biliyordu. Ty'ın Livvy'nin ölümünü atlatmak için ona ihtiyacı vardı.

Ama bu tıpkı ses geçirmez bir cama vurmak gibiydi. Sihirden sonra dönüştüğü Julian artık duyamıyordu. Kalbinin sessizliği Emma yakınındayken hissettiği sessizlik kadar somut ve yoğundu.

"Yok, öyle değil," dedi. "Engizitör yüzünden gittik." İçinde bir yerlerdeki Julian camı yumrukluyordu. Bu Julian ise söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Senin bir kabahatin yok."

"Tamam," dedi Ty. "Bir planım var. Her şeyi yoluna koyacak bir plan."

"Güzel," dedi Julian. Ty şaşırdı ama Julian bunu fark etmedi. Hâlâ, ona kızdığı için uzaklara gittiğini sanan kardeşine söylemesi gereken en doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Eminim, harika bir plandır. Sana güveniyorum."

Bununla birlikte, Ty'ı odanın ortasında bırakarak kapıya yöneldi. Yanlış bir laf etmektense hiçbir şey söylememenin daha doğru olacağına karar vermişti. Sihrin etkisi geçtiğinde, Ty'la uzun uzun konuşabilirdi nasıl olsa. Ama şimdi değil.

"Jules?" dedi kardeşi. Tereddütlü bir tavırla kanepenin koluna dokundu. Sonra da kulaklığının kordonuyla oynamaya başladı. "Ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Seni biraz daha moralli gördüğüme sevindim," dedi Julian ona bakmadan.

Birkaç saniye sonra, koridora çıktığında bir canavarın elinden zor kurtulmuş gibi soluk soluğaydı.

23

RÜZGÂRLAR

Diego Jaime için ciddi ciddi endişelenmeye başlamıştı.

İki kardeşin kaç gündür Gard'daki hapishanede olduğunu kestirmek güçtü. Ara sıra diğer hücrelerden gelen boğuk mırıltıları duyuyorlardı. Kalın, taş duvarlar öbür mahkûmlarla konuşmalarını imkânsız kılıyordu. Zara bir daha uğramamıştı. Sadece yemek getiren muhafızları görüyorlardı.

Diego bazen lacivert ve altın sarısı üniformalı Gard Muhafızları'na ona bir stel ya da ilaç getirmeleri için yalvarıyordu. Ama onu duymazdan geliyorlardı. Gard'da görev yapan muhafızları Lejyon'a sadık askerlerden seçmek tam da Dearborn'un aklına gelecek türden bir kurnazlıktı.

"Yemin ederim, dün gece onu gördüm," diye mırıldandı Jaime.

"Kimi?" Diego sırtını taş duvara yaslamıştı. Her zaman kardeşine yakın durmaya gayret ediyordu. "Zara'yı mı?"

Jaime'nin gözleri kapalıydı. "Meclis Başkanı'nı. Üzerinde cübbesi vardı. Bana baktı ve başını iki yana salladı. Burada olmamam gerektiğini düşünüyor gibiydi."

Olmamalısın zaten. Daha on yedi yaşındasın. Diego, Zara'nın

ardından Jaime'nin yaralarına elinden geldiğince pansuman yapmıştı. Yaralarının çoğu sığ kesiklerdi. İki de kırık parmağı vardı. Ama asıl sorun omzundaki derin yaraydı. Gün geçtikçe şişip kızarmıştı. Diego'nun içi içini yiyordu. Gölge Avcıları enfeksiyondan ölmezdi. Ya *iratze*'lerle iyileştirilirler ya da savaş meydanında şerefleriyle ölürlerdi. Bu şekilde saman bir yatakta ateşler içinde yanarak değil.

Jaime acı acı gülümsedi. "Benim için üzülme. Anlaşmanın en tatsız kısmı sana düştü. Ben Eternidad'la dünyayı gezdim. Sen Zara'ya âşıkmış gibi rol yapmak zorunda kaldın."

"Jaime..."

Boğulurcasına öksürdü. "En şık Diego Rosales hareketlerinden birini yapıp onun için panayırdan tüylü bir oyuncak kazansaydın, başımıza bunlar gelmezdi."

"Jaime, lütfen. Şakanın sırası değil."

Jaime gözlerini kocaman açtı. "Ben ciddi olmak istemiyorum. Son arzuma karşı mı geleceksin?"

Diego öfkeyle sırtını dikleştirdi. "Saçmalama. Tabii ki ölmeyeceksin. Cristina'yla ilgili konuşmalıyız."

Bu konu Jaime'nin dikkatini çekti. Güçlükle doğrulup oturdu. "Ben de onu düşünüyordum. Zara emanetin onda olduğunu bilmiyor. Hiçbir zaman da öğrenmesi gerekmiyor."

"Cristina'yı uyarmanın bir yolunu bulmalıyız. Eternidad'ı bir yere saklamalı. Ya da belki birine vermeli. Yoksa..."

"Hayır," dedi Jaime. Gözleri ateşten parlıyordu. "Kesinlikle olmaz. Zara'ya onun Cristina'da olduğunu söyleseydik, bilgi almak için ona da işkence ederdi. Cristina, Eternidad'ı okyanusa attım dese bile fark etmezdi. Hiçbir şekilde onun kimde olduğunu bilmemeli."

"Ya Cristina'ya onu Zara'ya vermesini söylersek?" diye sordu Diego usulca.

"Yapamayız. Gerçekten Lejyon'un eline geçmesini mi istiyorsun? Bütün özelliklerini biz bile bilmiyoruz." Uzanıp Diego'nun elini yakaladı. Parmakları on yaşında bir çocuğunkiler kadar inceydi. "İyi olacağım," dedi. "Lütfen, benim için saçmasapan bir işe kalkışma."

Metalik bir sesle konuşmaları bölündü. Zara peşinde kamburunu çıkararak yürüyen Anush Joshi'yle koridorda belirdi. Cortana her zamanki gibi yanındaydı. Bu manzara Diego'yu öfkelendirdi. Cortana gibi bir silahı kemerine değil, kılıfıyla sırtına asmalıydı. Ama Zara onu herkese sergilemekle daha çok ilgileniyordu.

Anush'un elindeki tepside her zamanki bulamaçla dolu iki tas vardı. Diz çöküp tepsiyi hücrenin kapısının altındaki kapaktan içeri sürdü.

Divya kadar sıkı bir hatunun nasıl böyle sefil bir kuzeni olabilir, diye düşündü Diego.

"Aferin, Anush," dedi Zara etrafında dolanarak. "Ormandaki ödlekliğinin cezasını en azılı suçlulara lapa getirerek çekiyorsun. Umarım bundan sonra böyle ahmaklıklara kalkışmazsın." Diego'ya baktı. "Kardeşin iyi görünmüyor. Ateşi var galiba. Fikrini değiştirdin mi?"

"Boşuma umutlanma," dedi Jaime.

Zara ona aldırmadı. Doğruca Diego'nun gözlerinin içine bakıyordu. Jaime'nin iyiliği için aile yadigârını feda edip etmeyeceğini öğrenmek istiyordu. Diego bir abi olarak daima kardeşini korumaya çalışmıştı.

Ama ne tuhaftır ki o an Kieran'ın söylediği bir şeyi hatırla-

dı: *Vakti gelince bir çözüm bulacağına karar veriyorsun. Ama en kötüsü başına geldiğinde, hep hazırlıksız yakalanıyorsun.*

Jaime'yi hemen şu an kurtarabilirdi ama Zara'yı iyi tanıyordu. Onları kolay kolay serbest bırakmayacağını biliyordu.

Lejyon istediğini alırsa, iyi insanlar bir daha asla güvende olmayacaktı.

"Jaime haklı," dedi Diego. "Boşuna umutlanma. Fikrimi değiştirmedim."

Zara gözlerini devirdi. "Sen bilirsin. Sonra görüşürüz."

Hışımla arkasını dönüp uzaklaşırken Anush da sadık bir köle gibi peşinden koşturdu.

Emma ofisteki masada Cristina'nın yanına oturup manzaraya baktı. Duvarlar camdı ve bir tarafta dağlar, diğer tarafta okyanus vardı. Thule'nin karanlığından sonra dünyanın bütün renkleri önüne serilmişti sanki. Okyanus mavi ve gümüşi pırıltılar saçıyor, dağlar altın sarıları ve yeşillerle bu cümbüşe ortak oluyordu. Çölün yoğun sarıları ve kızılları tepelerin arasındaki koyu mor gölgelere karışıyordu.

Cristina cebinden kalın mavi camlı, küçük bir şişe çıkardı. Tıpasını açıp ışığa doğru tuttu.

Hiçbir şey olmadı. Emma ona yan yan baktı.

"Hep biraz zaman alır," dedi Cristina.

"Unseelie Sarayı'nda seni duydum. Enerji hatları değilmiş meğer dedin. Büyücülerin hastalığına çürümenin sebep olduğunu anlamıştın."

Cristina şişeyi evirip çevirdi. "Şüphelendim ama yüzde yüz emin değildim. Brocelind'deki çürümenin Periler Diyarı'ndakiyle aynı olduğunu biliyordum. Sonra ikisine de

Kral'ın sebep olduğunu fark edince belki büyücüleri hastalandıran da budur diye düşündüm."

"Catarina biliyor mu?"

"Döndüğümüzde söyledim. Araştırıp bana döne..."

Şişeden gri-beyaz dumanlar yükselmeye başlayınca sustu. Mat dumanlar yavaşça bir görüntüye dönüştü. Kenarları hâlâ dalgalansa da, Tessa bol, mavi elbisesiyle karşılarında belirdi. Arkasında taş bir duvar vardı.

"Tessa?" dedi Emma.

"Tessa! Catarina da yanında mı?"

Acı acı gülümsedi. "Dün gece uyuyakaldı ve bir daha onu uyandıramadık. Maalesef çok hasta."

Cristina üzüntüyle mırıldandı. Emma, Tessa'dan gözlerini alamıyordu. Çok farklı görünüyordu. Daha genç ya da yaşlı değil ama kesinlikle daha canlıydı. Thule'deki Tessa'nın donukluğunu şimdi daha net ayırt edebiliyordu. Duygularından vazgeçeli çok olmuş gibiydi.

Emma bu Tessa'nın hamile olduğunu hatırladı. Henüz belli değildi ama konuşurken korumacı bir tavırla karnını tutuyordu.

"Catarina bilincini kaybetmeden önce bana Cristina'ya hak verdiğini söyledi. Çürüyen yerlerden bazı numuneler almıştık. Hâlâ üzerlerinde çalışıyoruz. Ama Magnus ve Catarina için geç kalmamızdan korkuyorum. Ve tabii daha pek çok kişi için." Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Emma onu teselli etmek için atıldı. "Biz bir çözüm yolu bulduk galiba," dedi ve bütün hikâyeyi baştan sona anlattı. Mağarada Tessa'yla buluştuklarını da atlamadı.

"Bunları size ben mi söyledim?" dedi şaşkınlıkla. "Başka bir boyutta benimle karşılaştığınızı mı söylüyorsunuz?"

"İnanması zor biliyorum. Staircase Plajı'ndaki şu büyük mağarada yaşıyordun. Church de yanındaydı."

"Vay canına," diye mırıldandı. "Eee, plan ne? Size yardım edebilirim. Gerçi güçlerimi birleştirebileceğim pek az büyücü kaldı..."

"Sorun değil," dedi Cristina. "Jace'le Clary halledecek."

Tessa kaşlarını çattı. "Ama bu çok tehlikeli."

"Aline nöbet değişimi saatlerine ulaştı," dedi Cristina. "Yarın bir ara Lyn Gölü'nün korumasız kalacağını söyledi. Jace ve Clary şafak sökerken yola çıkacak."

"Nefilimler için her zaman tehlike var. Emma'yla bir dakika yalnız konuşabilir miyim, Cristina?"

Cristina bir an şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sonra apar topar kalktı. "Elbette." Kapıdan çıkarken Emma'nın omzuna son bir kez dokundu. Emma ofiste Tessa'nın dalgalanan görüntüsüyle baş başa kaldı.

Cristina kapıyı arkasından kapadığında, Tessa kararlılıkla Emma'ya baktı. "Seninle Kit Herondale hakkında konuşmak istiyorum."

Kit kumların üzerinde yürüyordu. Gelgiti hesaplayamadığı için spor pabuçları şimdiden ıslanmıştı.

Ty olmadan ilk kez enstitünün yakınındaki kumsala geliyordu. Neredeyse kendini suçlu hissedecekti. Gerçi ona yürüyüşe çıkacağını söylediğinde başını sallayıp görüşürüz demekle yetinmişti. Kit, Ty'ın Julian'la konuşmak istediğini biliyordu. İkisi baş başa kalsın istemişti.

Denizin kıyıyla buluştuğu bu yerin insana huzur veren bir yanı vardı. Kit uzun yıllar önce, Hayalet Pazar'da bazı yerlerde

büyü yapmanın daha kolay olduğunu öğrenmişti. Hepsi de arada kalan yerlerdi. Köprülerin ortası. Aşağı Dünya'yla yeryüzü arasındaki mağaralar. Seelie ve Unseelie Sarayları arasındaki sınır. Ve tabii Aşağı Dünya'yla ölümlülerin dünyasının tam ortasındaki Hayalet Pazar.

Gelgit hattı da bu yerlerdendi. Dolayısıyla Kit kendini evinde gibi hissediyordu. Birinin ona söylediği eski bir şarkıyı hatırladı. Herhalde babası söylemişti ama nedense bir kadın sesi hatırlıyordu.

Söyle ona, bana bir dönüm arazi alsın,
Maydanoz, adaçayı, biberiye ve kekik;
Tuzlu su ve deniz kumu arasında,
İşte gerçek aşkım olur o anda.

"Bu çok eski bir şarkı," dedi bir ses. Kit bir kayanın üzerinden atlarken, az kalsın yere kapaklanıyordu. Gökyüzü masmaviydi. Beyaz bulutlar hafif esintiyle birlikte nazlı nazlı sürükleniyordu. Ve tepesinde, bir kaya yığınının üzerinde, Gölge dikiliyordu. Yırtık pırtık, lacivert bir takım giymişti. Yakasıyla kolları teyelliydi. Yeşil cildiyle tuhaf bir tezat yaratıyordu. "Sen nereden biliyorsun?"

Kit şarkıyı mırıldandığının bile farkında değildi. Omuz silkti. Gölge'nin başında bu kez kukuletası yoktu. Yeşil suratı kırış kırıştı. Saçları kıvırcık ve beyazdı. Şakaklarından fırlayan minik boynuzlar deniz kabukları gibi içe kavisliydi. Nedense bugün Kit'in gözüne değişik geldi. "Pazar'da duymuştum," dedi.

"Hayret yalnızsın! Gölgen nerede?"

"Ty benim gölgem değil," dedi Kit öfkeyle.

"Kusura bakma. Senin onun gölgesisin tabii." Bakışlarına hüzünlü bir ifade çöktü. "Bana şu aptalca planınızın hangi aşamasında olduğunuzu anlatmaya mı geldin?"

Hayır. Kit buraya onunla Ty'ın Livvy'yi diriltme çabalarını tartışamaya gelmemişti. Yine de olan biteni anlattı. Thule'den hiç bahsetmeden, Emma'yla Julian'ın eve döndüğünü söyledi. Pazar'a kimsenin dikkatini çekmeden yaptıkları ziyaretleri anlattı. Julian'ın bir ara baygın yattığını ve uyandığında dünyanın en ilgili abisinden donuk ve mesafeli birine dönüştüğünü söyledi.

"Düşündüğümden daha hızlı ilerlediniz," dedi Gölge gözlerini denizden ayırmadan. "Yine de, bunlar işin basit kısmıydı. Sonrası sizi zorlayacak."

"Başarısız olmamızı ister gibisin."

"Ah, keşke!" diye bağırdı Gölge. "Nekromansiden şu güne kadar kime hayır gelmiş ki size gelecek?"

Kit ayakları suya değene kadar geriledi. "Öyleyse bize neden yardım ediyorsun?"

"Bak, burada oluşumun bir sebebi var," dedi Gölge. "Hypatia Tiberius'un mesajını bana iletmişti ama mağaraya asıl sana göz kulak olmaya geldim."

"Bana mı?"

"Aynen öyle. Sırf Hypatia'nın gönlü olsun diye aptal nekromansinize çanak tutacak halim yoktu ya? Hypatia'yla o kadar samimi bile değiliz. Seninle ilgilenmemi Jem istedi. Carstairs'lerin hepsi kendilerini Herondale'lere karşı sorumlu hissediyor."

Birinin onu sırf soyadından ötürü korumaya çalışması, Kit'e tuhaf geldi. "Onu anladım da, sen neden bize yardım ediyorsun?"

"Çünkü seni koruyacağımı söyledim ve görevimi sonuna kadar yapacağım. Senin Ty bütün Blackthorn'lar gibi inatçı. Ama sen ondan da inatçısın. Size yardım etmeyi kabul etmeseydim, başka bir büyücü edecekti. Ve sizin bu işten zarar görüp görmeyeceğiniz umurunda olmayacaktı."

"Büyücülerin çoğu hasta," dedi Kit. Gölge'nin ona neden değişik geldiğini anlamıştı. Belki de içten içe onu da hasta görmeyi bekliyordu. Ama turp gibiydi.

"Eninde sonunda ben de hasta olabilirim. Her halükârda düşüncesizce sihir kullanan birileri çıkacaktır. Hey, neden öyle bakıyorsun, çocuk?"

"Büyücüleri etkileyen şu salgın. Sanırım bir çaresini buldular. Şu anda enstitüde herkes bununla ilgileniyor."

Bir Büyücü'yü ilk kez şaşkın görüyordu. "Nefilimler mi? Büyücü hastalığının tedavisini mi buldular? Ne diyorsun!"

Kit, Gölge Avcıları'yla ilgili önyargılarını hatırladı. Onları kibirli ve kötü kalpli savaşçılardan oluşan bir ordu zannedişini. Julian Blackthorn ya da Cristina Rosales gibileriyle karşılaşacağını bir an bile düşünmemişti. Kit'in hayalinde bütün Gölge Avcıları, Horace Dearborn gibiydi. Ama hasta büyücü sevgilisi pipetle iki yudum su içebilsin diye bardağı sabırla tutan Gölge Avcıları da vardı. Tıpkı Alec Lightwood gibi.

"Evet," dedi. "Jace'le Clary bu işi halledecek. Şifalı sudan sana da ayırmalarını isteyeceğim."

Gölge yüzünü buruşturdu ve Kit bunu görmesin diye başını çevirdi. "Madem ısrar ediyorsun," dedi. "Ama önce Catarina Loss ve Magnus Bane'le ilgilenin. Onların durumu acil. Benim kendime göre bazı korunma yöntemlerim var. Bir süre daha idare ederim."

"Zaten ilk Magnus'ta deneyeceğiz," dedi Kit. "Bu ara enstitüde kalıyor."

Gölge hayretle ona baktı. "Magnus burada mı?" Gözleri tepede bir masal şatosu gibi parlayan binaya kaydı. "İyileştiğinde Staircase'te olduğumu söyle. Ragnor'un sana selamı var de."

Ragnor Gölge mi? İsimden yana amma da şanssızdı zavallı.

Kit dönüp kumsaldan otobana çıkan yola doğru yürüdü. Kumlar önünde parlak bir ay gibi uzanıyordu. Gelgit gümüşi bir çizgi oluşturmuştu.

"Christopher," dedi Gölge. Kit onu kimse böyle çağırmadığı için şaşırarak duraksadı. "Baban..." diye mırıldandı Gölge. "Senin baban bir Herondale değildi."

Kit donup kaldı. Sonra birden büyük bir paniğe kapıldı. O bir Gölge Avcısı değildi. Bütün bunlar yalandı. Enstitüye ait değildi ve hepsi elinden alınacaktı. Ty'ı ve diğerlerini bir daha hiç göremeyecekti.

"Annen," dedi Gölge. "Asıl o bir Herondale'di. Öyle sıradan bir Herondale de değil. Belki onu biraz araştırmak istersin."

Kit rahat bir nefes aldı. Birkaç hafta önce, bir Gölge Avcısı olmadığını söyleseler sevinçten havalara uçardı. Şimdi ise bundan daha korkunç bir kader düşünemiyordu. "Adı neydi?" diye sordu. "Gölge! Annemin adı neydi?"

Ama büyücü kayalıklardan aşağı atladı ve hızla uzaklaştı. Kit'in sorusu rüzgârın uğultusuna karıştı. Gölge ardına bile bakmadı.

Katil oyuncak bebekler, uğursuz oduncular, gözsüz hortlaklar ve puslu mezarlıklar. Dru Asylum: Frozen Fear'da en çok sevdiği şeyleri böyle sıralardı. Ama Kieran hiçbiriyle ilgilenmemişti.

Kanepenin diğer ucuna yayılmış, ekrandaki insanlar dehşet çığlıkları atarken, boşluğu seyrediyordu.

"Bak, burası bomba," dedi Dru. Ağzına birkaç tane patlamış mısır atarken, Kieran'ın kendini nerede hayal ettiğini düşündü. Huzurlu bir yer olduğu kesindi. Belki bir kumsal. Toplantıdan sonra buraya nasıl geldiklerini hatırlamıyordu. Belki de sadece onlara görev verilmediği içindi. Dru televizyon odasına kaçmış, birkaç dakika sonra da içeri Kieran girmişti. Kendini kanepeye atıp birilerinin -pekâlâ, onun- sehpanın bir köşesine fırlattığı tüylü kedi fotoğraflarıyla dolu takvimi eline almıştı. "Şimdi voodoo bebeğinin üzerine basacak ve her yere kanlar fışkı..."

"Geçen zamanı enteresan bir şekilde ifade etmişler," dedi Kieran. "Bir yavru kediden sıkıldığında, sayfayı çevirip bir başkasını görüyorsun. Sonra bir başkasını. Bir sonraki kış gündönümüne kadar on iki tane kedi yavrusu görüyorsun. Üstelik biri bir bardağın içinde!"

"*Aralık*'ta bir sepette üç kedi var," dedi Dru. "Ama sen filmi izlemiyorsun."

Kieran takvimi bırakıp ekrana baktı. Az sonra iç çekti. "Bir türlü anlayamıyorum," dedi. "Ben ikisini de seviyorum. Ama bunu bir işkence ya da hakaret gibi görüyorlar."

Dru televizyonu sessize aldı ve kumandayı sehpaya bıraktı. Nihayet biri onunla bir yetişkin gibi sohbet ediyordu. Gerçi Kieran'ın ne demek istediğini pek anlamamıştı ya neyse.

"Gölge Avcıları kolay kolay sevemez," dedi. "Ama bir kere sevdik mi, sonsuza dek severiz."

Bunu galiba Helen'dan duymuştu. Eğer yanılmıyorsa, düğününde.

Kieran gözlerini kırpıştırarak ona dünyanın en zekice lafını etmiş gibi baktı. "Evet," dedi. "Doğru. Mark'ın sevgisine güvenmeliyim. Ama Cristina bir kere bile beni sevdiğini söylemedi. Ve şimdi ikisiyle de aramda aşılmaz bir mesafe varmış gibi hissediyorum."

"Şu anda herkes aynı durumda," dedi Dru. Son birkaç gündür ilk kez kendini bu kadar yalnız hissettiğini düşündü. "Bence insanı bu hale endişe getiriyor. Kabuğuna çekiliyorsun ve başkalarını unutuyorsun." Patlamış mısırlara baktı. "Ama bu seni umursamadıkları anlamına gelmiyor."

Kieran dirseğini dizine dayadı. "Sence ne yapmalıyım, Drusilla?"

"Şey... bana kalırsa, istediğin şeyleri dile getirmekten çekinme. Yoksa onları hiçbir zaman elde edemezsin."

"Çok zekisin," dedi Kieran ciddi bir yüzle.

"Aslına bakarsan, bunu bir kupanın üzerinde görmüştüm."

"Bu dünyadaki kupalar pek akıllı." Espri mi yapıyordu, yoksa buna gerçekten inanıyor muydu? Dru anlayamamıştı doğrusu. Ama Kieran'ın kollarını göğsünde kavuşturup arkaya yaslanmasından, cevaplarından tatmin olduğunu anladı. Kumandaya uzanıp televizyonun sesini açtı.

Emma raptiyeleri çıkarıp eski gazete kupürlerini ve kenarları kıvrık fotoğrafları astığı renkli ipleri dikkatle indirdi. Her biri bir ipucuydu. En azından, eskiden öyle sanmıştı. Annesiyle babasının katilini arıyordu. Onları kim öldürmüştü? Neden bu şekilde ölmüşlerdi?

Şimdi cevapları biliyordu. Bir süre önce, Julian'a topladığı bunca kanıtı ne yapacağını sormuştu. O da bunun onun kara-

rı olduğunu söylemişti. Julian bu duvara her zaman Delilik Duvarı derdi. Ama Emma tam tersine, onu en çaresiz günlerinde akıl sağlığını korumak için tutunduğu bir dal olarak görüyordu.

Bunların hepsi sizin içindi, diye düşündü son fotoğrafları da ayakkabı kutusuna koyarken. *Şimdi size ne olduğunu biliyorum ve katiliniz çoktan öldü. Belki bir teselli. Ya da belki değil. Ama sizi ilk günkü kadar çok özlüyorum.*

İntikamını almak sandığı gibi her derdine deva olmamıştı. Hatta şimdi bu duygusundan biraz ürküyordu. Çünkü gücünü biliyordu. İnsanı hangi noktaya getirebileceğini. Thule'de, terk edilen, öfkeli bir çocuğun hıncının nasıl tüm dünyayı yakıp yıktığına tanık olmuştu. Ama Sebastian da tatmin olmamıştı. Gözünün değdiği her şeyi fethetmesine rağmen, zamanla daha da üzgün ve sinirli birine dönüşmüştü.

Kapı çalındı. Emma kutuları dolabına itip kapıya koştu. Julian'ı görünce şaşırdı. Onu diğerleriyle aşağıda sanıyordu. Tay yemeği söylemişlerdi. Herkes kütüphanedeydi. Magnus'la Alec kanepeye yayılmıştı. Magnus, Alec'in kollarında uyukluyordu. Şakalar havada uçuşuyordu. Jace'le Clary'nin gün ağarırken, tehlikeli bir göreve gideceği unutulmuş gibiydi. Ama Gölge Avcıları'nın kaderi buydu. Tehlikeli görevler her zaman çıkardı.

Emma onlarla daha çok vakit geçirmek istiyordu. Ama Julian bu haldeyken etrafında olmak acı veriyordu. Başkaları da farkında mıydı acaba? Öyleyse ne düşünüyorlardı?

Julian gidip pervaza yaslandı. Yıldızlar daha yeni çıkmıştı.

"Ty'la ilgili bir konu var," dedi. "Benimle konuşmak istedi ama doğru düzgün cevap veremedim."

Emma eteğini silkeledi. Üzerinde elbise niyetine de giydiği, açık yeşil, vintage bir gecelik vardı. "Ne anlattı ki?"

Julian'ın bitter çikolata rengindeki buklelerinden birkaçı alnına düşmüştü. Hâlâ güzeldi. Emma'nın onun hakkında bildiği gerçek hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Güçlü ve zarif ressam elleri, saçlarının yumuşaklığı, biçimli dudakları, gözlerinin rengi ve hareketlerindeki ahenk. Bütün bunlar Emma'ya onun delice sevdiği Julian olduğunu fısıldıyordu. "Bilmiyorum," dedi Julian. "Anlamadım. Sihir olmasaydı anlardım."

"Ty için o kuleye tırmandın," dedi Emma.

"Sana söyledim. O kontrol edebileceğim bir davranış değildi. Hayatta kalma içgüdüsü gibiydi. Ama bu bir ölüm kalım meselesi değil. Duygularla ilgili. Dolayısıyla zihnim algılayamadı."

Duygular da ölüm kalım meselesi olabilir. Emma dolabı işaret etti. "Bunları neden indirdim biliyor musun?"

Julian kaşlarını çattı. "Onlarla işin bittiği için. Annenle babanı kimin öldürdüğünü buldun. Artık onlara ihtiyacın yok."

"Hem evet hem hayır."

"İşler yolunda giderse, Magnus yarın sihri bozabilir," dedi Julian. "Tedavinin ne kadar çabuk etki edeceğine bağlı."

Emma da pervaza yaslandı. Ona böylesine yakın olmak Julian'la bu odada geçirdikleri saatleri hatırlatmıştı. Bazen ikisi de karşılıklı pervaza tüneyip kitap okurdu. Ya da Julian saatlerce resim yapardı. "Keşke şimdiden konuşsaydınız," dedi. "Neyi bekliyorsun?"

"Magnus'a her şeyi anlatamam. Koluma ne yazdığımı da gösteremem. Sihri hemen bozmak ister. Ama yeterince gücü yok. Ölebilir bile."

Emma şaşkınlıkla ona baktı. "Şu anda empati kurduğunun farkında mısın? Magnus için endişelenen sensin. Yani gerçek sen. Bu iyi bir şey değil mi?"

"Belki. Duygularla başa çıkamadığımda kendimce bir yöntem geliştirdim. Senin öyle bir durumda ne yapacağını düşünüyorum. Ama Ty'la konuşmamız o kadar hızlı aktı ki, beceremedim."

"Benim ne yapacağımı, ha?"

"Seninleyken işe yaramıyor tabii. Seni senin gözlerinden göremiyorum. Senin gözünden kendimi bile göremiyorum." Usulca Emma'nın çıplak koluna dokundu. Parmağını *parabatai* rune'unun dış çizgilerinde gezdirdi.

Emma camda onun yansımasını görebiliyordu. Aynı sert profilli, aynı gölgeli kirpikli ama bambaşka bir Julian'dı. "Sende o yetenek var, Emma," dedi. "İyiliğinle insanları mutlu ediyorsun. Herkesin elinden gelenin en iyisini yapabileceğine inanmakla kalmayıp bir de bunu istediklerini varsayıyorsun." Emma normal nefesler alıp vermeye çalışıyordu. Oysa Julian rune'unu okşadıkça bütün vücudu ürperiyordu. "Bana benim kendime inandığımdan daha çok inanıyorsun."

Parmaklarını bileğine kaydırdı. Sonra yine yukarı çıktılar. Bir ressamın dokunuşlarıyla köprücükkemiklerinde dolaştılar. Boynundaki çukurda ve elbisesinin yakasında.

Emma titredi. Kendini bu hislerde kaybedebilirdi. Kaybedebilir ve unutabilirdi. "Bunu yapmaya devam edecek-sen beni öpmelisin," dedi.

Julian onu kollarına aldı. Dudaklarına kapanan ağzı sıcak ve yumuşaktı. Onu usulca öptü ama sonra elleri vücudunda dolaştıkça daha ateşli öpüşmeye başladılar. Emma tişörtünün

altındaki kaslarını, yaralarının üzerindeki sert deriyi, omuzlarını ve bel çukurunu hissedebiliyordu ve hepsi de öylesine tanıdıktı ki. Ne kadar güzel olduğunu, onu ne kadar arzuladığını fısıldıyordu.

Emma'nın göğsü bir körük gibi inip kalkıyor ve bütün hücreleri Julian diye haykırıyordu. Kokusu, tadı ve nefesi onu ne kadar sevdiğini hatırlatıyordu.

"Mükemmel," diye fısıldadı Julian. "Bu şekilde devam edebiliriz. Hem kimseyi de incitmemiş oluruz."

Emma'nın vücudu tepki vermemesi için yalvarıyordu. Ama aklı ona ihanet etti. "Anlamadım. Ne demek istiyorsun?"

Julian geri çekildi. Saçları alnına düşmüştü. Emma onunla çılgınca öpüşmek istiyordu. Gözlerini kapamak ve yanlış olan her şeyi unutmak istiyordu.

Ama Julian'layken hiçbir şeye göz yummak zorunda kalmamıştı. Şimdi de yapmayacaktı.

"Önemli olan eylemler değil, duygular," dedi Julian. "Sana âşık olmadığım sürece bunu yapabiliriz. Fiziksel olarak birlikte olabiliriz ve lanete hiçbir etkisi olmaz."

Sana âşık olmadığım sürece.

Emma bir adım geri çekildi. Etinden et kopuyordu sanki. Başını eğse, ondan zorla ayırdığı teninde açılan yaraları görecekti.

"Yapamam," dedi. "Duygularını geri aldığında ikimiz de pişman oluruz."

Julian kaşlarını çattı. "Ama ben seni her zamanki kadar çok istiyorum. Bu bakımdan hiçbir değişiklik yok."

Emma birden kuşkulandı. "Sana inanıyorum," dedi. "Ama sadece beni istediğini söyledin. Güzel olduğumu. Beni sevdiğini söylemedin. Daha önce hep söylerdin."

Julian'ın gözlerinde tuhaf bir ışık yanıp söndü. "Ben aynı insan değilim, Emma. Anlam veremediğim duyguları hissettiğimi söyleyemem."

"Ama ben aynı insanı istiyorum. Benim Julian Blackthorn'umu."

Julian yüzüne dokunmak için elini uzattığında, Emma bir adım daha çekildi. Dokunuşundan hoşlanmadığı için değil. Aksine çok hoşlandığı için. Vücudu bu Julian'la onun ihtiyacı olan Julian arasındaki farkı ayırt edemiyordu zira.

"Öyleyse ben senin için neyim?" diye sordu elini indirerek.

"Benim Julian'ım dönene kadar korumam gereken bir kabuk," dedi Emma. "Bu şekilde olmasını istemiyorum. Ben sevdiğim, âşık olduğum Julian'ı istiyorum. Bir kafeste olabilirsin, Jules. Ama sen bu şekilde devam ettikçe, bil ki, ben de seninle o kafesteyim."

Sabah her zamanki gibi başladı. Güneş ışığı ve sinir bozucu kuş cıvıltılarıyla. Emma şakaklarında şiddetli bir zonklamayla sendeleyerek odasından çıktığında, Cristina'yı koridorda dolanırken buldu. Elinde dumanları tüten bir kahve fincanı vardı. Yakası incili, şeftali rengi, şirin bir süveter giymişti.

Julian gittikten sonra, Emma taş çatlasa üç saat uyumuştu. Onda da dinlendiği söylenemezdi. Kapıyı arkasından kapadığında, Cristina irkildi.

"Kaç tane kahve içtin?" diye sordu Emma. Saçlarını papatya desenli bir lastik tokayla tepeden topladı.

"Bu üçüncü. Sabahtan beri fincan elimden düşmedi." Mutfağa yönelen, Emma'nın peşine takıldı. "Konuşmalıyız."

"Neden? Ne oldu?" diye sordu Emma birden dikkat kesilerek.

"Aşk hayatım iyice sarpa sardı," dedi Cristina. "Qué lio."

Emma rahatladı. "İyi bari. Yine siyaset konuşacağız sandım."

Cristina dramatik bir tavır takındı. "Kieran'ı öptüm."

Emma az kalsın merdivenden düşüyordu. "Ne? Nereden?"

"Periler Diyarı'nda."

"Nerede demiyorum, kızım. Nereden? Yani yanağından mı, dudağından mı?"

"Dudağından. Anlasana, öpüştük işte."

Emma şaşkındı. "Nasıldı bari?" Kieran'la öpüştüğünü hayal edemiyordu. Her zaman o kadar soğuk ve mesafeliydi ki. Tamam, yakışıklıydı ama gerçek birinden ziyade bir heykel gibiydi.

Cristina kızarıp bozardı. "Güzeldi," dedi cılız bir sesle. "Yumuşaktı. Romantik."

Bu daha da tuhaftı. Emma yine de arkadaşına destek olması gerektiğini düşündü. Cristina'nın Mark'la birlikte olmasını tercih ederdi o ayrı. Ama Mark saçmalıyordu ve bir de şu bağlama büyüsü vardı. "Eh. Periler Diyarı'nda olan Periler Diyarı'nda kalır."

"Mark'a söylememem gerektiğini kastediyorsan biliyor zaten. Kimi istiyorsun diye sorarsan, hiçbir fikrim yok."

"Ya Mark'la Kieran'ın birbirlerine karşı hissettikleri?" diye sordu Emma.

"Bence aralarında kimsenin koparamayacağı bir bağ var." Sesi o kadar hüzünlüydü ki Emma ona sarılmak istedi. Ama mutfağa gelmişlerdi bile. İçerisi kalabalıktı ve kahve kokuyordu. Ama masanın üzeri boştu ve kimse konuşmuyordu. Jace'le Clary oturuyordu. Julian, Helen, Mark ve Kieran da başlarına toplanmıştı. Hepsi önlerindeki resmi görünüşlü belgeye hayretle bakıyordu.

Emma zınk diye durdu. Cristina da şaşırmıştı. "İdris'e gidip geri mi döndünüz? Amma çabuk!" dedi Emma.

Jace başını kaldırdı. "Hayır, hep buradaydık." Clary kâğıdı eline aldı. Yüzü bembeyazdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Emma kaygıyla.

"Sayılır." Jace'in sesi rahattı ama altın sarısı gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Kâğıda vurdu. "Konsey'den geldi. Buna göre Clary'yle ben ölmüşüz."

Zara, engizitörün ofisinde her zaman aynı sandalyeye oturuyordu. Manuel bunu kendi portresinin altında oturmayı sevmesine bağlıyordu. Böylece insanlar mecburen iki Zara'ya birden bakıyordu.

"Her yerden raporlar yağıyor," dedi örgülerinden birini parmağına dolayarak. "Bütün enstitüler perilerin Jace'le Clary'yi acımasızca katletmesini kınayan bildiriler yayınladı."

Horace yerinde acıyla kıpırdandı. "Biz de bunu umuyorduk." Manuel, Horace'ın koluyla ilgili şikâyetlerinden bıkıp usanmıştı. Yara, *iratze*'lerin yardımıyla çoktan iyileşmiş olmalıydı. Ayrıca Horace, Wrayburn kaltağına bu fırsatı tanıdığı için bir tek kişiyi suçlamalıydı: Kendisini.

Manuel, Horace Dearborn'dan iğreniyordu. Gerçi bu hissi bağnazların tümü için geçerliydi. Alicante'de Aşağı Dünyalılar'ın ya da Brocelind'de perilerin ve hatta küvetinde kurt adamların olması bile onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Aşağı Dünyalılar'a önyargıyla yaklaşılması gereksiz olduğu kadar, sıkıcıydı da. Ama insanların onlardan korkması işine geliyordu.

İnsanlar bir kere korkuya kapıldı mı, onları yeniden güvende hissettireceğine inandıkları herkesin her dediğini yapardı.

Horace, Nefilim'lerin şanlı günlerinin geri geleceğini söylerken, tezahürat yapıyorlardı çünkü bu, korkunun sona ermesi demekti. Karanlık Savaş'tan beri yaşadıkları dehşet yenilmez olmadıklarını anlamalarını sağlamıştı.

Bir zamanlar kendilerini yenilmez sanıyorlardı oysa. Aşağı Dünyalılar'la iblislerin boğazına basıp dünyada at koşturuyorlardı. Şimdi ise Melek Meydanı'nda yananları hatırlayıp korkuyorlardı.

Korku faydalıydı. Korku daha büyük bir güç elde etmek için yönlendirilebilirdi. Ve Manuel sadece güce değer veriyordu.

"Los Angeles Enstitüsü ne durumda?" diye sordu Horace. "Blackthorn'larla dostlarının Periler Diyarı'ndan döndüğünü biliyoruz. Asıl mesele onlar ne biliyor?"

Sahi ne biliyorlardı? Dane'in parçalanmış cesedi önlerine geldiğinde Horace'la Zara en çok bunu merak etmişti. Dane ahmağın tekiydi. Bütün övgüleri toplamak için gecenin bir yarısı Oban'ın kampından gizlice ayrılarak Kara Kitap'ın peşine düşmüştü. (Zaman kaymalarını engelleyen madalyonu da yanında götürmesi, Manuel'e İdris'e dönüşünde en az iki gün kaybettirmişti.) Manuel cesetteki sayısız kelpie ısırığının arasında ölümcül bir kılıç yarası gördüğünden neredeyse emindi. Ama bunu Dearborn'larla paylaşmamıştı. Baba kız bildiklerini okuyordu nasıl olsa. Emma'yla Julian da Horace'in peşlerine bir katil taktığını öğrenmişse bile yakında bir önemi kalmayacaktı.

"Clary ve Jace hakkında mı?" diye sordu. "Portaldan geçip Thule'de kaybolduklarını bildiklerinden eminim. Ama onları geri getirmek imkânsız. Aradan zaman geçti ve portal kapandı. Ayrıca Oban, Thule'nin son derece ölümcül bir yer olduğunu

söylüyor. Şimdiye kadar çoktan kemikleri başka bir dünyanın kumların üzerinde ağarmaya başlamıştır."

"Blackthorn'lar ve şu Emma denen kız bizim hakkımızda ileri geri konuşmaya cesaret edemez," dedi Zara. "Sırlarını onlara karşı koz olarak kullanmaya devam edeceğiz." Cortana'nın sapına dokundu. "Hem yakında ellerinde avuçlarında hiçbir şeyleri kalmayacak. Bir enstitüleri bile olmayacak. Birkaç enstitü daha bize karşı ayaklanabilir. Mexico City, Buenos Aires ve Mumbai. Ama icaplarına bakarız."

Zara da bağnazdı. Manuel onun kadar sıkıcısını az görmüştü. Diego Rocio Rosales'in ona âşık olmadığını zaten biliyordu. Haklı da çıkmıştı. Diego şu anda hapiste çürüyorsa bunun tek nedeni aptal bir perinin Scholomance'ten kaçmasına yardım etmesi değildi. Zara reddedilmenin acısıyla ondan intikam almaya çalışıyordu.

Horace, Manuel'e döndü. "Senin planın hangi aşamada, Villalobos?"

"Her şey öngördüğümüz gibi ilerliyor. Unseelie kuvvetleri Prens Oban'ın sancağı altında toplanıyor. Alicante'nin duvarlarına dayandıklarında, onlarla Ebediyet Kırları'nda buluşup barış görüşmeleri için ne kadar istekli olduğumuzu göstereceğiz. Alicante'deki bütün Gölge Avcıları bizi görecek. Bu maskaralığın ardından, Konsey'e perilerin bize saldırmaktan vazgeçtiğini söyleyeceğiz. Karşılığında Soğuk Barış sona erecek ve Periler Diyarı'nın bütün girişleri koruma büyüleriyle mühürlenecek. Gölge Avcıları bundan sonra Diyar'a giremeyecek."

"Güzel," dedi Horace. "Ama Thule Portalı kapandığında, çürüme ne durumda olacak?"

"Tam da istediğimiz kıvama gelecek," dedi Manuel.

Çürümeyi ateşle durdurmaya çalışmaları onun fikriydi. İşe yaramayacağını tabii ki biliyordu. Bu başarısızlık Nefilimler'i her zamankinden de çok korkutacaktı. "Zehir amacımıza ulaşmamızı sağlayacak kadar yayıldı. Konsey çürümenin farkında ve sebep olabileceklerinden korkuyorlar."

"Bu korku da onları dize getirecek," dedi Horace. "Zara?"

"Büyücülerin durumu giderek kötüleşiyor," diye şakıdı Zara. "Henüz herhangi bir dönüşüm haberi gelmedi ama birçok enstitü, Büyücüler'i misafir etmeye başladı. Onları iyileştirmeye çalışıyorlar. İblislere dönüştüklerinde yaşanacak kan banyosunu hayal edebiliyor musunuz?"

"O zaman da derhal sıkıyönetim ilan edip Büyücüler'in kalanıyla bütün ilişkimizi keseriz," dedi Horace.

Çürümenin sadece Gölge Avcıları'nı korkutmakla kalmayıp aynı zamanda Büyücüler'e de zarar vermesi Horace'ın bir taşla iki kuş hayallerine hizmet ediyordu. Gelgelelim, Manuel Gölge Avcıları'nın portal açabilme ya da sıra dışı hastalıkları iyileştirebilme gibi birçok yeteneğini kısıtlamanın neye yarayacağını kestiremiyordu. Bağnazların sorunu buydu. Pratik düşünemiyorlardı. Ama yine de... bazı Büyücüler kurtulurdu belki. Lejyon'un taleplerinin çoğu karşılandığında, cömertliklerini konuşturup çürümeyi ortadan kaldırabilirlerdi. Horace da çürümeye ve melek sihrini yok etme potansiyeline bayılmıyordu zaten.

"Dönüşen Büyücüler'in kontrolden çıkıp Gölge Avcıları'nı katletme olasılığı sizi ürkütmüyor mu?" diye sordu. "Hatta ölümlüleri?"

"Hayır," dedi Horace. "İyi yetişmiş bir Gölge Avcısı, iblise dönüşen bir Büyücü'yle nasıl başa çıkacağını bilir. Diyelim

beceremediler, o zaman da toplumu zararlı haşerelerden temizlemiş oluruz."

"Ben hâlâ Oban'a güvenebileceğimizden emin değilim," dedi Zara dudaklarını sarkıtarak. "Ne de olsa bir peri."

"O konuda endişe etme," diye yanıtladı Manuel. "Babasından daha yumuşak başlı olduğu muhakkak. O kendi krallığını istiyor, biz de bizimkini. Söz verdiğimiz gibi, ona Prens Kieran'ın başını götürürsek, ilişkilerimiz sağlamlaşır."

Horace iç çekti. "Keşke işlerimizi gizli kapaklı yürütmek zorunda kalmasaydık. Bütün Konsey planımızı takdir edebilirdi."

"Ama perileri sevmiyorlar, baba," dedi Zara. Her zamanki gibi dan dun konuşuyordu. "Onlarla anlaşmamızı ya da çürümeyi İdris'e yaymamızı hoş karşılamazlar. Bunu iyi bir dava uğruna yaptığımızı anlayamazlar. İblis sihriyle uğraşmak yasadışı. Gerçi ne kadar gerekliydi biliyorum," diye ekledi telaşla. "Keşke Samantha'yla Dane yanımızda olsaydı. Belki uzlaşma konusunda yardımları dokunurdu."

Manuel kendi aptallığından geberen, Dane'le de, Basilias'ta kafasını duvarlara vuran, Samantha'yla da ilgilenmiyordu. Hele herhangi birinin onlara faydası olabileceğine zerre kadar inancı yoktu.

"Yalnızlık doğru olanı yapmakla görevli kişilerin taşıdığı ağır yüklerden biridir, kızım," dedi Horace sahte bir kederle.

Zara kalkıp babasının omzunu okşadı. "Canım benim. Bir kere daha keşif aynasına bakmak ister misin? Belki biraz neşelenirsin."

Manuel sırtını dikleştirdi. Keşif aynası sıkıcı bulmadığı birkaç şeyden biriydi. Oban ona sihir yapmıştı. Unseelie Kulesi'nin önündeki kırları gösteriyordu.

Zara iblis kulelerinden yansıyan ışığın gümüş sapına vurması için aynayı kaldırdı. Cam şeffaflaşıp da ardında Unseelie kulesinin yeşil çayırları göründüğünde küçük bir çığlık attı. Kulenin önünde sıra sıra Unseelie askerleri bekliyordu. O kadar kalabalıklardı ki hepsi aynanın görüş alanına sığmıyordu. Güneşte parlayan silahlarıyla bir kılıç tarlasını andırıyorlardı.

"Eee, ne düşünüyorsun?" dedi Horace bu orduyu kendi toplamış gibi gururla. "Olağanüstü ha, Annabel?"

Odanın köşesinden sessizce onları dinleyen koyu kumral, uzun saçlı kadın başını salladı. Meclis Salonu'ndaki o uğursuz gün de aynı kıyafeti giyiyordu. Ya da ilk bakışta öyle görünüyordu. Bunlar asılları değil, Zara'nın topladığı birebir kopyalarıydı zira. Bu fikir Manuel'den çıkmıştı. Yaratacakları etkiyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Korkudan daha güçlü pek az şey vardı. Meclis Salonu'nda yaptıklarından sonra, Gölge Avcıları, Annabel Blackthorn'dan korkuyordu. Birdenbire karşılarına çıksa, Horace'ın arkasına saklanırlardı. Horace'ta değer verdikleri tek özellik buydu zaten. Onları koruyabileceğine inanıyorlardı.

Öte yandan, Julian Blackthorn'la sinir bozucu ailesi korkunun da ötesinde nefret ve öfke uyandıracaktı. Lejyon da bu duyguları kendi çıkarları doğrultusunda istismar edecekti.

Horace sinirli bir kahkaha atıp gözlerini yeniden aynaya dikti.

Manuel uzayan gölgelerin arasında zalimce sırıttı. Kimse olacaklara karşı hazırlıklı değildi.

Tam da istediği gibi.

24

UZUN GECE

Los Angeles Enstitüsü Başkanı, Aline Penhallow,

Bugün başkentin üzerinde beyaz yas sancakları ve yüreklerimizin acısı çabuk dinsin diye yeşil bayraklar dalgalanıyor.

Karanlık Savaş'ın büyük kahramanları, Jonathan Herondale ve Clarrissa Fairchild Konsey için çıktıkları bir görevde, Unseelie topraklarında alçakça bir saldırıya uğradı. Onları kahramanlara yakışır şekilde uğurlayacağız. Ne yazık ki, henüz cansız bedenlerine ulaşılamadı.

Soğuk Barış'ın böyle vahşice çiğnenmesinin halkımız tarafından mazur görülecek hiçbir yanı yoktur. Bu sabah, Alicante'de, gün doğumundan itibaren, perilerle resmen savaşa girmiş bulunmaktayız. Konsey üyeleri tazminat ve barış görüşmeleri için Saray'la bağlantıya geçecek. Bizim topraklarımızda yakalanan periler sorgu için derhal Alicante'ye getirilecek. Bir direnişle karşılaşıp da karşılık vermek zorunda kalırsanız, Yasa'yı ihlal etmiş sayılmayacaksınız.

Periler kurnazdır ama kahramanlarımızın başına gelenlerin sorumluları mutlaka cezalarını çekecek. Savaş halinde

her zaman olduğu gibi, Gölge Avcıları'nın her biri her kırk sekiz saatte bir İdris'e rapor verecek. İdris'e portal açma faaliyetlerinizin yakinen takip edileceğini bildirmek isterim.

Engizitör, Horace Dearborn

Not: Meclis Başkanı Jia Penhallow perilerle işbirliği şüphesiyle Gard kulesinde tutuluyor. Kendisi sorgulanana dek serbest bırakılmayacaktır.

"Jia mı?" diye bağırdı Emma hayretle. "Meclis Başkanı'nı hapse mi attılar?"

"Aline, Patrick'e ulaşmaya çalışıyor," dedi Helen usulca. "Ev hapsi bir derece ama bu anlaşılır gibi değil. Aline çıldırdı."

"Hayatta olduğunuzu kimler biliyor?" diye sordu Alec Jace'e. "Bu mektupta yazanların doğru olmadığını?"

Jace şaşırdı. "Bu evdekiler. Bir de Magnus." Etrafına bakındı. "Sahi nerede o?"

"Uyuyor," dedi Alec. "Bizim dışımızda?"

"Simon'la Izzy. Annem. Maia ve Bat. Bu kadar." İskemlesinde huzursuzca kıpırdandı. "Neden? İstersek hemen Alicante'ye gidip yalanlarını ortaya çıkartabiliriz."

"Hayır," dedi Julian. Alçak sesle konuşmuştu ama kararlı görünüyordu. "Bunu yapamazsınız."

"Neden?" diye sordu Helen.

"Çünkü yalan değil. Gerçekten öldüğünüzü sanıyorlar. Yoksa böyle bir riske girmezlerdi. Perilerle savaşa girmek için de suçu üzerlerine atıyorlar."

"Kim, neden savaş istesin?" dedi Helen. "Geçen seferkinin başımıza ne işler açtığını bilmiyorlar mı?"

"Bazıları savaşla güç kazanır," dedi Julian. "Perileri düşmanımız gibi gösterirlerse, kendileri de kahramanlar gibi görünecek. Horace Dearborn'la ilgili bütün kuşkular ortadan kalkacak. Ortak bir davada buluşacaklar. Bir tek ölüm bile bir savaşı başlatabilir. Ve şimdi iki önemli kişinin ölümü söz konusu. Konsey'in büyük kahramanlarından bahsediyoruz."

Jace de, Clary de huzursuz görünüyordu.

"Yalnız bu planın bir kusuru var," dedi Jace. "Yine de savaşıp bir savaş kazanmak zorundalar."

"Belki," dedi Julian. "Ya da belki hayır. Planın ne olduğuna bağlı."

"Ve bir kusur daha var," diye atıldı Clary. "Biz ölmedik. Bunu bile bile nereye kadar devam edebilirler ki? Julian'ın dediği gibi, gerçekten öldüğümüzü düşünmüyorlarsa tabii."

"Bence öyle düşünüyorlar," dedi Emma. "O gün Saray'da büyük bir kargaşa vardı. Portaldan kimlerin Thule'ye geçtiğini fark edemediler bence. Hem kim bilir Manuel onlara neler söyledi? Gerçekleri onun kadar çarpıtmayı seven birini daha görmedim. Ölümcül Kılıç kırıldığı için dilediği gibi yalan atabiliyor. Onun savaş istediğinden eminim."

"İyi de, Konsey perilerle savaşa girme fikrini desteklemez ki," dedi Clary. "Yoksa hepsi bize sırt mı çevirdi?"

Clary'nin Julian'a düşüncelerini gerçekten merak ediyormuş gibi bakması Emma'yı şaşırttı. Ne de olsa, Clary ondan beş yaş büyüktü. Emma, Julian'ın keskin zekâsını nedense bir tek kendisinin fark edebildiğini sanıyordu. Anlaşılan yanılıyordu.

"Çoğu, evet," dedi Julian. "Yoksa Lejyon'un mesajı hepimize ulaşmadan durdurulurdu. Baksanıza, iki gün içinde Alicante'ye dönmemiz bekleniyor."

"Daha çok beklerler," dedi Mark. "Böyle bir ortamda Alicante'ye gidemeyiz. Orası çoktan Lejyon'un kontrolüne geçti."

Emma başını salladı. "Oraya son gittiğimizde Horace bizi bir intihar görevine yolladı. İdris'te güvende olacağımızı hiç sanmıyorum." Aslında üzücü bir düşünceydi. İdris onların anavatanıydı zira. Şu hayatta Gölge Avcıları için daha güvenli bir yer daha yoktu. En azından, bir zamanlar.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Helen. "Yalnızca güvenliğimiz tehlikeye girmekle kalmaz. Aynı zamanda, büyücüleri de çürümenin korkunç etkileriyle baş başa bırakmış oluruz."

"Ama bu durumda, Jace'le Clary Lyn Gölü'ne gidemez," dedi Alec. Siyah saçları birbirine dolanmıştı. Yumruklarını sıktı. "Bütün portal faaliyetleri gözleniyor."

"Ondan şafakta yola çıkamadınız," dedi Emma. Jace'le Clary kim bilir kaç saattir ellerinde Lejyon'un mektubuyla burada oturuyordu?

Jace, Alec'e baktı. "Bir yolu var. Karayolunu kullanabiliriz. Ya da..."

"Olmaz," dedi Emma. "Henüz anlam veremediğim bir sürü şey var. Ama tek bir şeyden eminim. Lejyon emellerine ulaşmak için sizin ölümünüzü kullanıyor. Eğer Alicante'ye giderseniz ve Lejyon'dakilerin kulağına en ufak bir fısıltı bile gelirse, sizi gerçekten öldürmek için ellerinden geleni artlarına koymazlar."

"Emma haklı," dedi Julian. "Öldüğünüzü sanıyorlar ve bu böyle kalmalı."

"Öyleyse ben gideyim?" diye önerdi Alec. "Clary, İdris'in yakınlarına bir portal açar. Sınırı yaya geçerim ve..."

"Alec, hayır," dedi Clary. "Magnus'un sana ihtiyacı var. Hem sen Aşağı Dünyalılar-Gölge Avcıları Birliği'nin başkanısın. Seni ele geçirmek Lejyon'un ekmeğine yağ sürer."

Kieran ayağa kalktı. "Hiçbiriniz gidemezsiniz. Siz Nefilimler ince ayrıntıları hiç düşünmüyorsunuz. Bıraksalar, hepiniz İdris'e koşacak ve hepimizi felakete sürükleyeceksiniz. Ama periler kimseye fark edilmeden İdris'e girip size istediğinizi getirebilir."

Jace tek kaşını kaldırdı. "Periler mi? Bana burada bir tek peri varmış gibi göründü. Helen'la Mark'ın melez kanları da bir tam peri eder belki."

Kieran somurttu.

"Perilerin İdris topraklarına ayak basması kesinlikle yasak," dedi Alec. "Koruma büyüleri ve alıcılar vardır."

"Toprağa basmayacağız ki. Uçan atlarımızı unutuyorsunuz. Ben de o atlardan birinin binicisiyim. Bilmem anlatabildim mi?"

"Pek nazik bir yardım teklifi olduğu söylenemez," dedi Jace ve Clary'yle göz göze geldi. "Ama ben varım," diye ekledi aceleyle. "İdris'e uçup bize su getirmeyi teklif ediyorsun. Doğru mu anladım?"

Kieran odada bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladı. Saçları koyu maviye dönüşmüştü. Aralarında beyaz teller vardı. "Bir kişi bu işin altından kalkamaz. Size sıkı bir ekip lazım. İdris'e uçacaklar, suyu alacaklar, çürümeyi durduracaklar ve bütün dünyadaki Büyücüler'e şifa dağıtacaklar. Bunu yapsa yapsa Vahşi Av yapar."

"Av mı?" dedi Mark. "Gwyn Diana'nın arkadaşı. Ama yine de Nefilimler için bunca zahmete katlanacaklarını sanmam."

Kieran sırtını dikleştirdi. Emma duruşunda ve çenesini azimle sıkışında ilk kez babasını andıran bir şeyler buldu. "Ben bir prens ve bir avcıyım. Unseelie Kralı'nı ellerimle öldürdüm. Bunu benim için yapacaklar."

Kit çatıdaydı. Alttaki mutfakta ara sıra sesler yükseliyordu. Ama neden bahsettiklerini duyamıyordu.

"Livvy sana bir mektup yollamış ha?" dedi Ty'a bakarak. Ty çatının kenarına tüneyip bacaklarını aşağı sarkıtmıştı. Kit bazen onun bu tür tehlikeleri hiç anlayamadığını düşünüyordu. Şuradan düşse neler olabileceğine dair en ufak fikri yoktu. "Başka bir evrendeki Livvy?"

Ty başını salladı. Uzun saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Onları sabırsızca arkaya attı. Beyaz, merserize kazağının kollarında başparmaklarını geçirebilmesi için delikler vardı. "Emma verdi. Belki okumak istersin dedim."

"Evet. İsterim tabii."

Ty zarfı ona uzattı. Üzerinde Tiberius yazıyordu. Livvy'nin el yazısına benziyor muydu? Emin değildi. Livvy'yi bir şeyler yazarken gördüğünü hatırlamıyordu. Sesi bile yavaş yavaş silinmeye başlamıştı.

Ty'ın altın madalyonu çatıya vuran güneşin altında parlıyordu. Kit zarfı açıp mektubu okumaya başladı.

Ty,

Birdenbire karşıma çıksan sana neler söyleyeceğimi o kadar çok düşündüm ki. Bir gün sokakta yürürken, aniden yanımda bitsen, her zamanki gibi, ellerin ceplerinde, başını arkaya atarak yürüsen.

Annem bu çocuğun gözü hep göklerde derdi. Hatırlıyor musun? Bulutların arasında melekleri aradığını söylerdi.

Sizin dünyanızda ben küllere karıştım. Anılarım, umutlarım ve hayallerim Kemikler Şehri'ni kurmaya gitti. Sizin dünyanızda ben şanslıyım, çünkü senin olmadığın bir hayatı yaşamak zorunda kalmadım. Ama bu dünyada ben senim. İkizimi kaybedenim. Onun için sana şunu söyleyebilirim:

İkizin senin yaşadığın dünyayı terk ettiğinde, o dünya bir daha asla eskisi gibi olmuyor. Ruhunun ağırlığı kaybolunca bütün dengeler şaşıyor. Dünya ayaklarının altında azgın bir deniz gibi kabarıyor. Gün geçtikçe kolaylaşıyor diyemem. Ama duruluyor. Bu yeni dünyanın dalgalarıyla yaşamayı öğreniyorsun. Tıpkı fırtınada güvertede düşmeden dolanan yaşlı deniz kurtları gibi. Öğreneceksin, Ty. Söz veriyorum, öğreneceksin.

Senin bu dünyadaki güzel ve zeki Ty'la birebir aynı olmadığını biliyorum. Ama Julian senin de güzel ve zeki olduğunu söyledi. Orada çok sevildiğin belli. Umarım bunun kıymetini biliyorsundur ve umarım mutlusundur. Lütfen, mutlu ol. Bunu fazlasıyla hak ediyorsun.

Karanlıkta birbirimize fısıldadığımız kelimeleri anımsıyor musun? Yıldız, ikiz, cam. Cevabını asla öğrenemeyeceğim. Onun için, bu mektubu katlayıp bir zarfa koyarken, ben kendi kendime fısıldayacağım. Umarım, UMARIM yazdıklarım sana ulaşır. Şimdi adını fısıldıyorum, Ty. Ve en önemlisi de,

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Livvy

Kit mektubu indirdiğinde, dünyaya bir büyütecin ardından bakıyordu sanki. Her şey daha net ve parlaktı. Boğazı yanıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

İzin ver duysun ve inansın... Bırak...

Ty mektubu alıp cebine koydu. "Bence bu benim Livvy'm değil. İyi biri ama benim Livvy'm değil."

Kit oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Ty gözlerini okyanusa dikti. Suyun yüzeyi çırpıntılıydı. "Benim Livvy'm bana geri dönmek isterdi. Ama bu Livvy istemedi. Onunla tanışmak enteresan olabilirdi. Ama belki de Julian ve Emma'yla buraya gelmemesi iyi oldu. Çünkü o zaman doğru Livvy'yi geri getiremezdik."

"Yanlış anlıyorsun," dedi Kit. "Buraya gelmek istemediği için yapmadı. Orada ona ihtiyaçları olduğunu bildiği için kaldı. Elinden gelse, eminim ailesiyle olmak isterdi. Yaşadığı kaybı düşünsene."

"Düşünmek istemiyorum," dedi Ty sertçe. "Kötü hissettiğini biliyorum. Onun için üzülüyorum." Cebinden çıkardığı bir ip parçasıyla oynamaya başladı. "Ama sana bu mektubu neden getirdim biliyor musun?"

"Galiba, hayır."

"Büyü için gerekli son malzemeyi de tamamladık. Başka bir boyuttan bir cisim."

Kit kendini bir hız treninden düşmüş gibi hissetti. Tam cevap verecekti ki Ty hayretle inledi. Tepelerinden geçen siyahlı grili ve doru iki peri atına bakmak için başını arkaya attı. Havayı yarıp geçerken arkalarında altın ve gümüş pırıltılar bırakıyorlardı. Enstitünün önündeki çimlere sessizce indiler.

Binicilerden biri siyah elbiseli Diana'ydı. Diğeri de Vahşi Av'ın lideri, Gwyn ap Nudd. İki çocuk onun atından inip Diana'ya yardıma koşmasını huşuyla izledi.

Dru çatıya çıktı. Ty'la Kit de oradaydı. Kenara tehlikeli bir biçimde yakınlardı. Dru onları çatıda bulduğuna şaşırmadı. Emma'yla Julian'ın daha gençken yaptıkları gibi özel konuşmak istediklerinde buraya geldiklerini biliyordu.

Ty'ın odasına girdiğinden beri ikisiyle de doğru düzgün iki çift laf etmemişti. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ailedeki diğer herkes, Helen, Mark, Ty'ın ne kadar çabuk toparladığını konuşuyordu.

Ama Dru, Ty'ın odasının dağınıklığını ve yastıklardaki kan lekelerini görmüştü. O günden beri, abisine daha dikkatli bakıyordu. Ne kadar zayıfladığını yeni fark etmişti. Ellerinin eklem yerlerindeki kesikleri de öyle.

Babalarının ölümünden sonra, Ty bir dönem ellerini kemirmişti. Geceleri kâbuslarla uyandığında ellerini kan içinde buluyordu. Dru bu alışkanlığın geri döndüğüne inanıyordu. Yastıklardaki kanın başka bir nedeni olamazdı. Helen da, Mark da bunu anlayamazdı çünkü yıllar önce Ty bunalıma girdiğinde burada değillerdi. Ama Dru anlamıştı. Julian daha yeni dönmüştü. Kuşkusuz er geç o da fark edecekti. Dru buna güveniyor ve Ty'a ihanet etmemek için bilhassa susuyordu.

Thule'nin hikâyesi rüyalarına giriyordu. Ty'ın öldüğü bir dünya düşünmek istemiyordu. Kendisinin kayıp olduğu, Blackthorn'ların dağıldığı ve Sebastian Morgenstern'in yönettiği bir dünya. Ash ismi bile onu ürkütüyordu. Sanki bu adı daha önce duymuştu ama nerede? Thule ona ailesiyle bağlarının ne

kadar kırılgan olduğunu hatırlatan bir sembole dönüşmüştü adeta. Dolayısıyla en son istediği şey Ty'ı incitmekti.

En iyisi, Ty'ı ve yapışık kardeşi Kit'i görmezden gelmekti. Ama çatı bir tek onlara ait olamazdı. Geldiğini anlasınlar diye ayaklarını yere vurarak yürüdü.

İkisi de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Gwyn'le Diana geldi," dedi Kit. Enstitüdeki ilk günlerinde yüzü biraz soluktu. Vaktinin çoğunu içeride ve gece pazarlarında geçirmiş gibi. Şimdi güneşten yanmış, yanaklarına renk gelmişti. Saçları da uzayıp dalgalanmaya başlayınca Jace'e daha çok benzemişti.

"Biliyorum," dedi yanlarına giderek. "İdris'e gidecekler. Lyn Gölü'nden su taşıyacaklar."

Hikâyenin gerisini çabucak anlattı. Son havadisleri getiren olmak hoş bir değişiklikti doğrusu. Bu arada Kieran, Gwyn ve Diana'yla binadan çıktı. Dimdik yürüyordu. Güneş ışığı mavi-siyah saçlarında oynaşıyordu.

Kieran başını yana eğerek Diana'yı selamladıktan sonra Gwyn'e döndü. Dru onun değiştiğini düşündü. Peri prensini ilk gördüğünde bütün dünyaya kızgındı. Dru da onu Mark'ın ve hepsinin düşmanı olarak görmüştü.

Ama o günden beri, Kieran'ın birçok farklı yönüne tanık olmuştu. Yanlarında savaşmış, onunla kötü filmler izlemişti. Geçen gece aşk hayatından şikâyet edişini düşününce gülümsedi. Gwyn elini omzuna koymuş, başını sallıyordu. Ona saygıyla bakıyordu.

Dru insanların birçok parçanın birleşiminden meydana geldiğini düşündü. Komik, bencil, romantik ve cesur parçalar. Bazen sadece birkaçını görebiliyordun. Ama hepsini görmeden de bir insanı tam anlamıyla tanımak mümkün değildi.

Ailesi dışında böyle bütünüyle tanıdığı biri olacak mıydı, merak ediyordu doğrusu.

"Aşağı inelim," dedi Ty gri gözlerinde meraklı bir ifadeyle. "Neler olduğunu biz de öğrenelim."

Merdivenlere açılan kapağa doğru yürüdü. Kit peşinden gidiyordu ki Drusilla parmağıyla omzuna vurdu.

"Efendim?" dedi Kit.

"Ty," diye fısıldadı Dru. Omzunun üzerinden baktı. Ty'ın gittiğini görünce yine Kit'e döndü. "Seninle onun hakkında konuşmam gerek ama başkalarının yanında olmaz. Bir de bana söz vereceksin. Ty bunu bilmeyecek. Tamam mı?"

"İyi nöbetler," dedi Jace, Clary'nin saçlarını karıştırarak. Diana'yla Gwyn İdris'e gitmişti. Emma, ikisi Los Angeles pusunda iki noktaya dönüşene dek arkalarından bakmıştı. Alec, Magnus'a bakmaya gitmişti ve diğerleri de enstitünün çevresinde devriye gezmek için sözleşmişti.

"Dikkatli olmalıyız," demişti Julian. "Lejyon'un mektubu bir sadakat testi. İlk kimler Alicante'ye koşup perilerle savaşmaya gönüllü olacak diye bekliyorlar. Bizim ağırdan alacağımızı biliyorlar. Üzerimize adam salarlarsa hiç şaşırmam."

Mark kaşlarını çatmıştı. "Hiç akıllıca olmaz. Tek yapmaları gereken beklemek. Yakında bizi hain ilan ederler."

"O kadar zeki değiller," demişti Julian. "Zalim ama aptallar."

"Manuel hariç," diye atılmıştı Emma ve kimse karşı çıkamamıştı.

Jace'le Helen'dan sonra nöbet sırası Emma ve Clary'deydi. Helen, Aline'e bakmaya gitmişti. Jace'le Clary öpüşürken Emma başını çevirdi.

"Umarım Alicante'de işler yolundadır," dedi sonunda.

Jace nihayet Clary'yi bıraktı. "Olamaz. Hepsi öldüğümü sanıyor. Bir yas töreni düzenlemişlerdir herhalde. Kimlerin çiçek yolladığını öğrenmem gerek."

Clary şakadan gözlerini devirdi. "Belki Simon'la Izzy bir liste tutar. Dirildiğimizde hepsine tek tek teşekkür ederiz."

"Kadınlar arkamdan yas tutacak," diye seslendi Jace basamakları çıkarken. "En şık yas kılıklarını giyecekler."

"Maalesef sahiplisin," dedi Clary. "Artık bekar bir ölü kahraman değilsin."

"Aşk sınır tanımaz. Ben Alec'le Magnus'a bakacağım. Sonra görüşürüz."

El sallayıp binaya girdi. Clary'yle Emma, enstitünün etrafını dolaşan patikada yürümeye başladı.

Clary iç çekti. "Jace böyle zamanlarda Alec'ten ayrı kalmaktan nefret ediyor. Elinden bir şey gelmese de *parabatai*'siyle olmak istemesini anlıyorum. Ben de Simon'la olmak isterdim."

"Sadece kendi için yapmıyor," dedi Emma. Gökyüzü koyu lacivertti. Bulutlar dağılmaya başlamıştı. "Yanında olması Alec'e de güç veriyordur. Thule'deki Alec'i düşünüyorum da. Magnus'un ölümünden sonra yapayalnız kalacaktı. Arkadaşları çoktan ölmüştü. *Parabatai*'si desen, ölse daha iyiydi."

Clary titredi. "Daha neşeli bir şeyler konuşsak?"

Emma şöyle bir düşündü. Julian'ın üzerindeki sihirden bahsedemezdi. Zara'yı bir kayayla ezme hayalinden söz ederse de bir psikopat gibi görünme riski vardı.

"Senin görülerinden bahsedelim," diye önerdi neşeyle. Clary ona şaşkınlıkla baktı. "Kendi ölümünü gördüğünü söylemiştin. Unseelie Sarayı'nda portaldan baktığında..."

"Evet, ne gördüğümü o zaman anladım. Kendimi görüyordum ve ölüydüm. Ama aynı zamanda da gördüğüm rüyayı görüyordum." Derin bir nefes aldı. "Diyar'dan döndükten sonra o rüyayı bir daha hiç görmedim. Galiba rüyalarım bana Thule'yi anlatmaya çalışıyordu."

Çölün kıyısına gelmişlerdi. Okyanus uzakta kalın bir boya fırçasının masmavi bir darbesiydi adeta. "Jace'e anlattın mı?" diye sordu Emma.

"Hayır. Şimdi olmaz. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Beni hiç affetmeyecekmiş gibi. Hem Jace'in şu anda Alec'le Magnus'a odaklanması lazım. Hepimiz gibi." Yoluna çıkan küçük bir taş parçasını tekmeledi. "Magnus'u çocukluğumdan beri tanırım. Onu ilk gördüğümde kedi kuyruğunu çekmiştim. İsterse beni bir kurbağaya ya da bir posta kutusuna dönüştürebileceğini bilmiyordum."

"Magnus iyi olacak," dedi Emma. Ama o bile bundan emin olamazken arkadaşını ikna edebilir miydi?

Clary titrek bir sesle konuştu. "Büyücüler yok olursa ve Lejyon, Gölge Avcıları'nı Aşağı Dünyalılar'la bir savaşın içine çekerse, o zaman yaptığım hiçbir şeyin bir anlamı kalmayacak. Karanlık Savaş sırasında bir sürü şeyden vazgeçtim. Ben bir kahraman değilim, Emma. Asla olmadım."

Durup büyük bir kayaya yaslandı. Ty ona tırmanmayı severdi. Clary gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. Emma ona dehşetle baktı.

"Clary, bana kahramanlığın anlamını sen öğrettin. Kahramanların her zaman kazanmadığını söyledin. Bazen kaybettiklerini ama mücadeleye devam ettiklerini."

"Mücadeleye devam ettiğimi sanıyordum," dedi. "Hatta kazandığımı."

"Ben Thule'yi gördüm," dedi Emma sertçe. "Senin içinde yaşamadığın bir dünyanın neye benzediğini biliyorum. Dönüm noktası sendin. Bütün farkı sen yarattın. Sen olmasaydın Karanlık Savaş'ı Sebastian kazanırdı. Bir sürü insan ölür ve iyilik dünyayı sonsuza dek terk ederdi."

Clary derin bir nefes aldı. "Savaşlar hiç bitmeyecek, değil mi? Hep mücadele edeceğiz?"

"Sanırım, evet," dedi Emma.

Tekrar yürümeye başladılar. Patika yeşilli morlu çöl bitkilerinin arasından kıvrılarak ilerliyordu. Güneş alçalmıştı. Kumları altın sarısına boyuyordu.

"Thule'de," dedi Emma binanın köşesini dönerlerken "Jace, Sebastian'ın etkisindeydi. Ama kütüphanede söylemediğim bir şey var. Sebastian'ın Jace'i kontrol edebilmesinin tek nedeni senin ölümünde parmağı olduğunu saklamasıydı. Jace'in kuvvetli bir sihrin etkisindeyken bile seni incitmelerine izin vermeyeceğinden korkuyordu."

Clary ona yan yan baktı. "Bana bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü Jace seni her türlü affeder. Git ve ona uyuzluğunun bir nedeni olduğunu anlat. Sonra da evlenme teklif et."

Clary gülmeye başladı. "Aman ne romantik!"

Emma sırıttı. "Sen daha uygun bir dille anlatırsın canım."

Helen, Magnus'la Alec'e en geniş odalardan birini vermişti. Jace buranın eskiden Blackthorn'ların anne ve babalarına ait olduğundan şüphelendi.

Bir zamanlar bu çocukların bir anne ve babaları olduğunu düşünmek bile garip geliyordu. Julian onlara öyle bir kol kanat germişti ki, sanki hepsi de onun kızları ve oğullarıydı. Ama

insanlar kendilerine yazılan kaderleri yaşıyordu. Julian on iki yaşında ebeveyn olmayı hayal etmemişti kuşkusuz. Jace de dokuz yaşında babasını kaybedeceğini ve İdris'ten ayrılacağını düşünemezdi. Biri ona New York'ta yeni ve daha iyi bir ailesi olacağını söylese inanmazdı. Julian da kardeşlerini, bütün yaşadıklarına rağmen böyle seveceğini bilemezdi.

Alec'e baktı. Sonradan olma kardeşine. Odanın ortasındaki büyük, ahşap yatağın kenarında oturuyordu. Magnus dizlerini karnına çekmiş, yan yatıyordu. Siyah saçları beyaz yastığa dağılmıştı.

Magnus beş yıl önce Edom'da kaybolduğundan beri Jace, Alec'i bu kadar perişan görmemişti. Alec onu geri getirmek için peşinden gitmişti. Magnus için cehenneme bile giderdi.

Ama Jace, Magnus'un bu kez Alec'in onu takip edemeyeceği bir yere gitmesinden korkuyordu.

Magnus ölürse olacakları düşünemiyordu. Thule'nin hikâyesi damarlarında buzdan iğneler dolaşmasına neden olmuştu. Clary'yi kaybederse, ne hissedeceğini az çok tahmin ediyordu. Alec'in böyle bir acıyla yüzleşebileceğini bilmek içini yakıyordu.

Alec eğilip Magnus'un şakağını öptü. Magnus usulca kıpırdanıp mırıldandı ama gözlerini açmadı. Önceki geceden beri uyuyordu.

Alec kederli gözlerini Jace'e dikti. "Saat kaç?"

"Güneş batıyor," dedi asla saat takmayan Jace. "İstersen gidip saate bakayım."

"Gerek yok. Çocukları aramak için geç oldu." Gözlerini ovuşturdu. "Hem iyi bir haber veremedikten sonra neye yarar?"

Jace kalkıp pencereye doğru yürüdü. Bir an nefes alamamıştı. *Alec'in acısını hafiflet*, diye yalvardı Melek Raziel'e. *Hadi, ne olur. Benim için yap. Seninle tanışmıştık.*

Boşuna bir dua olduğunu biliyordu. Yine de içinden gelmişti. Alec kaşını kaldırdı. "Dua mı ediyorsun?"

"Nereden anladın?" Pencereden enstitünün önündeki çimenlik alan, otoban ve okyanus görünüyordu. Dünya Gölge Avcıları'nın ve Büyücüler'in sorunlarından habersiz kendi düzeninde işliyordu.

"Dudakların kıpırdıyordu. Sen pek dua etmezsin. İşe yaramayacağını biliyorum ama yine de hoş bir düşünce."

"Genelde dua etmeme gerek kalmaz da ondan. İşler ters gittiğinde Magnus'a koşarız ve her şeyi yoluna koyar."

"Biliyorum." Alec tişörtünün kolundan bir iplik kopardı. "Belki de Magnus'la evlenmeliydik. Bunca zamandır nişanlıyız. Ama Soğuk Barış'ın bitmesini bekliyorduk. Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları'nın evlenmesinin yasak olmadığı günleri."

"Gölge Avcısı altınları ve büyücü mavileri içinde," dedi Jace. Alec'le Magnus'un neden evlenmediğini biliyordu. Ama bir gün bunu yapmayı planlıyorlardı. Alec'le yüzük almaya bile gitmişlerdi. İçlerinde *Aku Cinta Kamu* yazan düz, altın halkalardan Magnus'un haberi yoktu. Alec ona sürpriz yapmak istemişti. Bir gün mutlaka gerçekleşeceğini düşündükleri hayallerinin ardında böylesine entrikalar döndüğünden haberleri yoktu tabii.

İnsan ilişkilerini çözmek imkânsızdı.

"En azından onu ne kadar sevdiğimi bilirdi," dedi Alec. Magnus'un yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya itti.

"Zaten biliyor," dedi Jace. "Bundan şüphe duymamalısın."

Alec başını salladı. Jace yine pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu. "Nöbet yeni değişti. Clary işini bitirdiğinde Magnus'a uğrayacak."

"Ben de nöbet tutsam mı? İnsanları yarı yolda bırakmak istemiyorum."

Jace'in boğazına oturan yumru sızladı. Gidip sonsuza dek korumaya, birlikte yaşayıp birlikte ölmeye yemin ettiği *parabatai*'sinin yanına oturdu. Bu bağ elbette kederleri paylaşmayı da kapsıyordu.

"Senin nöbetin burada, kardeşim," dedi.

Alec derin bir iç çekip elini Magnus'un omzuna koydu. Dokunuşu kuş kadar hafifti. Diğer elini Jace'e uzattı. Parmakları kenetlendi. Güneş okyanusun üzerinde batarken, birbirlerine sımsıkı tutundular.

"Ne olacak şimdi?" dedi Aline. Otoyola ve okyanusa bakan kayalıkların kenarındaydılar. "Magnus bir iblise dönüşmeye başlarsa ne yapacağız?"

Ağlamaktan kızarıp şişen gözlerine rağmen dik durmaya çalışıyordu. Babasıyla konuşmuştu ama o da fazla bir şey bilmiyordu. Sabahın köründe muhafızlar gelip Jia'yı Gard'a götürmüştü. Horace Dearborn ona kesinlikle zarar gelmeyeceğine dair söz vermişti. Ama inancını yitirenlere doğruları hatırlatmak boyunlarının borcuydu.

Babası Aline'e Horace'ın sözlerinden kuşku duyduğuna dair en ufak bir imada bulunmamıştı. Ama Aline sesinden anlamıştı. Telefonu kapadığında Horace'a dakikalarca saydırmıştı. Aline'in küfür dağarcığı azımsanmayacak kadar genişti doğrusu.

"Elimizde Ölümcül Kılıç var," dedi Helen. "Thule'den gelen. Gizli bir yerde ama Jace biliyor. Ne yapılması gerektiğini de öyle. Bu işi Alec'e bırakmaz."

"İblisi yakalayıp tekrar Magnus'a dönüştürmeye çalışsak? En azından denesek?"

"Hayatım, inan bilmiyorum. Ama bir kere iblise dönüştün mü geri dönüşünün olacağını sanmıyorum. Hem Magnus o şekilde bir gün bile yaşamak istemez."

Aline bir taşı tekmeledi. "Haksızlık bu." Taş kayalıklardan aşağı, otoyola doğru yuvarlandı. "Magnus bu saçmalığı hak etmiyor. Hiçbirimiz etmiyoruz. Hani mutluyduk? Nasıl bu hale geldik?"

"Sürgündeydik, Aline." Karısını kollarına alıp çenesini Aline'in omzuna dayadı. "Konsey'in zalimliği beni ailemden kopardı. Damarlarımda dolaşan kan yüzünden onlardan ayrılmak zorunda kaldım. Elimde olmayan bir şey için suçlandım. Bu zehir ağacının tohumları çok önce ekildi. Şimdi de çiçek açıyor işte."

Mark ve Kieran nöbete başladığında güneş batmıştı. Mark Julian'la eş olmayı ummuştu. Ama Emma nedense Clary'yle takılmak isteyince, çiftler karışmış ve ona da Kieran kalmıştı.

Bir süre sessizce yürüdüler. Alacakaranlık yerini geceye bıraktı. Diyar'dan döndüklerinden beri Mark Kieran'la doğru düzgün hiçbir şey konuşmamıştı. İstemişti ama bu karmaşık durumu daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmekten korkmuştu.

Mark artık sorunun kendisinde olduğunu düşünmeye başlamıştı. İnsan yarısıyla peri yarısının aşk hakkında zıt fikirleri

vardı. Bir yanı Kieran'ı ve gökyüzünün özgürlüğünü istiyordu. Diğer yanı ise, Cristina'yı, onu güzelliğini ve yeryüzüne bağlı meleklerin sorumluluğunu almayı.

Yerinde başka biri olsa heykel bahçesine gidip kafasını Virgil'in büstüne vururdu.

Neyse ki buna kalkışmamıştı.

"Bence konuşabiliriz, Mark," dedi Kieran. Karanlık okyanusun üzerinde ay bütün parlaklığıyla doğuyordu. Su gümüş ışıltılı, siyah bir camı andırıyordu. Tıpkı Kieran'ın gözleri gibi. Ağustosböcekleri şarkılarıyla çölü şenlendirmeye başlamıştı. Kieran ellerini arkasında kavuşturmuştu. Kotu ve tişörtüyle tıpkı bir insana benziyordu. Gölge Avcıları'nın kıyafetlerinden giymesi önerildiğinde şiddetle karşı çıkmıştı. "Birbirimizi görmezden gelmek ikimize de yaramıyor."

"Seni özledim," dedi Mark. Dürüst davranmamanın bir anlamı yoktu. "Seni bilerek görmezden gelmedim. Kalbini kırdıysam, özür dilerim."

Kieran şaşkın göründü. "Buna gerek yok, Mark." Duraksadı. "Ölümlüler dünyasında nasıl diyordunuz? Zaten aklım fazlasıyla meşguldü."

Mark gülümsediğini görmesin diye başını çevirdi. Kieran'ın modern tabirler kullanması sinir bozacak kadar şirindi.

"Senin de öyle olduğunu biliyorum," dedi Kieran. "Julian ve Emma için endişeliydin. Bunu anlayabiliyorum. Yine de bencillik etmeden duramıyorum."

"Ne tür bir bencillikten söz ediyorsun?" Otoparka yaklaşmışlardı. Arthur Blackthorn'un yıllar evvel enstitüye getirttiği heykellerin arasındaydılar. Londra'daki Blackthorn evinin bahçesinde birlikte gezmişlerdi. Şimdi de Sofokles ve diğer çöl

sakinleriyle birlikte Ege'den çok uzaklarda, okyanusu izliyorlardı.

"Davanıza inanıyorum," dedi Kieran usulca. "Lejyon'dakiler kötü kalpli insanlar. Ya da en azından, korku ve önyargılarının yarattığı sorunlara şeytani çözümler arayan, güce aç insanlar. Yine de benim ülkemin kimsenin umurunda olmadığını düşünmeden edemiyorum. Periler Diyarı tehlikelerinin ve sınavlarının yanında nice güzellikler ve mucizeler barındırır. Ama bunu kimse göremiyor."

Mark şaşkınlıkla Kieran'a döndü. Tepelerinde yıldızlar parlıyordu. Ancak bir çölde elini uzatsan dokunabilecekmişsin kadar yakın görünürlerdi.

Seni unutana dek yıldızlar sönecek, Mark Blackthorn.

"Daha önce Diyar'la ilgili böyle konuştuğunu duymamıştım," dedi Mark.

"Herkese anlatmam zaten." Boynunda elf fişeğinin bir zamanlar durduğu yere dokundu. Sonra elini indirdi. "Ama sen Diyar'ın farklı yönlerini biliyorsun. Branwen's Şelaleleri'nin buzlu sularını, müziğin tadını ve şarabın sesini. Derelerdeki denizkızlarının bal saçlarını. Sık ormanların gölgelerinde parlayan peri ışıklarını."

Mark dayanamayıp gülümsedi. "Yıldızların parlaklığını. Buradaki yıldızlar Diyar'dakilerin soluk gölgeleri."

"Orada tutsaktın, biliyorum. Ama ben Diyar'a güzel yanlarını görmek için geldiğine inanıyorum. Tıpkı benim de içimdeki iyiliği gördüğün gibi."

"Senin kalbinde sonsuz bir iyilik var, Kieran."

Kieran huzursuzca okyanusa baktı. "Babam kötü bir hükümdardı. Oban ondan da beter olacak. İyi bir kralın Periler

Diyarı'na neler yapabileceğini hayal etsene. Adaon'un hayatı için endişeleniyorum. Onsuz kalan ülkemin geleceği için de öyle. Abim tahta çıkamadıktan sonra, Diyar için nasıl umut besleyebilirim?"

"Buna layık başka bir prens daha var. Sen, Kieran."

"Havuzda gördüklerimi unutuyorsun. İnsanlara zarar verdim. Sana da öyle. Ben kral olamam. Olmamalıyım."

"Ama değiştik. İkimiz de." Cristina'nın sesini duyar gibiydi. Her zaman o yumuşak tavrıyla Kieran'ı savunurdu. Bıkmadan, usanmadan. Anlayışla, açıklayarak. "Av'dayken çaresizdik. Çaresizlik insanları kötü kişilere dönüştürebiliyor. Ama sen değiştin. Buna bizzat şahidim. Hem de o havuzun sularına değmeden çok önce. Babanın sarayında yaşarken halkın seni sevmiş. Vahşi Av bu iyiliği maskelese de silemedi. Scholomance'ten döndüğünden beri, bana, aileme ve Cristina'ya hep iyilikle yaklaştın."

"Havuz..."

"Sadece o değil ki. Belki zaten içinde var olanı yüzeye çıkarmana yardım etti o kadar. Bir başkasının acı çekmesinin ne demek olduğunu anlıyorsun. Kimsenin ıstırabının seninkinden o kadar da farklı olmadığını. Çoğu kral empati kuramaz. Böyle bir kralın Diyar'da neler yapabileceğini düşün."

"Kendime o kadar inanıyor muyum bilmiyorum," dedi usulca.

"Ben sana inanıyorum, Kieran."

Kieran bütün vücuduyla ona döndü. Yüzünde uzun zamandır ilk kez bu kadar dürüst bir ifade vardı. Korkusunu da, kararsızlığını da, aşkını da gizlemeye gerek duymuyordu. "Bilmiyordum," dedi. "Aramızdaki bağla birlikte bana olan inancın da sarsıldı sanıyordum."

"Kier," diye fısıldadı Mark ve Kieran'ın bu ismi duyduğunda ürperdiğini fark etti. "Bugün ayağa kalktın ve bir prens ve bir peri olarak bütün gücünü ailemin hizmetine sunmayı teklif ettin. Sana karşı iyilikten ve güzellikten başka ne hissedebilirim?"

Kieran elini yakasına uzattı. Parmak uçlarının tenine değdiği yere büyülenmişçesine baktı. "Minnet," dedi. "Bana karşı tek duygun bu mu?"

Mark onun elini yakalayıp göğsüne, kalbinin tam üzerine koydu. "Bak, nasıl hızlı atıyor. Bu sana sadece minnet gibi mi geldi?"

Kieran'ın gözleri hayretle irileşti. Ve Mark kendini yeniden Av'da hayal etti. Yağmurda yemyeşil bir tepedeydi. Kieran'ın kollarında. Sev beni.

"Kieran," diye inledi usulca ve onu öptü. Kieran minik bir hayret çığlığı attı. Sonra Mark'ı kollarından yakalayıp kendine çekti. Mark'ın elleri ensesine kaydı. Nefesleri birbirine karıştı. Mark vücuduna yayılan özlemi ve sıcaklığı hissetti.

Kieran nihayet geri çekildiğinde hınzırca gülümsüyordu. Mark belki de bu gülümsemeye şahit olan tek kişiydi. Mark'ı kollarından tutarak geri geri yürümeye zorladı. Nihayet sırtı bir kayanın kenarında çarptığında, durup yüzünü boynunda nabzının attığı yere gömdü. Orayı usulca emdi ve Mark inleyerek parmaklarını Kieran'ın ipek gibi saçlarına geçirdi.

"Beni öldürüyorsun," dedi göğsünün derinliklerinden yükselen gülme isteğiyle.

Kieran kıkırdayarak ellerini tişörtünün içine soktu. Sırtını, kürekkemiklerindeki yara izlerini okşadı. Mark bu dokunuşlara parmaklarını Kieran'ın saçlarında gezdirerek karşı-

lık verdi. Bir hayal gibi hatırladığı yerlere dokundu. Narin boynuna, köprücükkemiklerine, bileklerine. Sonsuza dek bir daha asla ayak basamayacağını sandığı, bu güzel, unutulmuş diyarda bir gezintiye çıktı. Ellerini tişörtünün altına kaydırıp düz karnının ipeksi sertliğine dokunduğunda, Kieran zevkle inledi.

"Mark," diye fısıldadı yanağına usulca dokunarak. "Sana tapıyorum."

Te adoro, Mark.

Mark'ın teni buz kesti. Birden her şey gözüne yanlış göründü. Ellerini indirip Kieran'dan uzaklaştı. Bir an nefes alamadığını hissetti.

"Cristina."

"Bizi ayıran Cristina değil," dedi Kieran. "Aksine. O bizi birbirimize yaklaştırıyor. Değişmekle ilgili sözlerin..."

"Cristina," dedi Mark yine. Zira Cristina tam karşılarında duruyordu.

Cristina bir an yüzünün alev alacağını sandı. Mark'la Kieran'a Aline'le birlikte nöbeti devralmaya hazır olduklarını söylemeye gelmişti. Onları böyle özel bir ânı paylaşırken yakalayacağı aklının ucundan geçmemişti.

Kayalığın etrafından dolaştığında, donup kalmıştı. Bu onları ilk kez birlikte görüşü değildi. Kieran, Mark'a yaslanmış ve adeta tek vücut olmuşlardı. Parmaklarını birbirlerinin saçlarına geçirmişler, hiç durmayacaklarmış gibi öpüşüyorlardı.

Ne aptalım, diye düşündü. Şimdi ikisi de gözlerini ona dikmişti. Mark sarsılmış görünüyordu. Kieran tuhaf bir şekilde sakindi.

"Ben... özür dilerim," diye geveledi. "Nöbetiniz bitmek üzere. Onu haber verecektim. Gidip Aline'i çağırayım."

Mark ona doğru bir hamle yaptı. "Cristina."

"Gitme," dedi Kieran. Bir rica değil, talepti. Sesinde yoğun bir karanlık ve derin bir özlem vardı. Cristina'nın onu dinlemek için hiçbir nedeni olmasa da yavaşça döndü.

"Ben gerçekten gitmeliyim," dedi.

"Geçenlerde sözüne güvendiğim biri bana güzel bir öğüt verdi. İsteklerim konusunda sessiz kalmamamı söyledi. Seni arzuluyorum ve seviyorum, Cristina. Mark da öyle. Bizimle kal."

Cristina kıpırdayamadı. Yine Mark'la Kieran'ı birlikte gördüğü günü düşündü. İçinde müthiş bir arzu uyanmıştı. Onlarınki gibi bir tutku istediğini düşünmüştü. Henüz adını bilmediği ve yüzünü görmediği bir erkekle böyle bir arzuyu paylaşmak istemişti.

Ama uzun zamandır rüyalarında sadece onların yüzlerini görüyordu. Cristina onların sahip olduğu şehveti değil, onları istiyordu.

Mark umutla dehşet arasında bir yerde donup kalmıştı. "Kieran," dedi titrek bir sesle. "Ondan bunu nasıl istersin? Cristina peri değil. Bir daha bizimle asla konuşmayacak."

Cristina konuşmaya başladığında kendi sesi kulaklarına yabancı geldi. "Beni terk edeceksiniz. Siz birbirinizi seviyorsunuz ve birbirinize aitsiniz. Beni terk edip Periler Diyarı'na gideceksiniz"

İkisi de ona hayretle baktı. "Seni asla terk etmeyiz," dedi Mark.

"Sana gelgitin kıyıya durduğu kadar yakın dururuz," diye

fısıldadı Kieran. "İkimizin de başka bir isteği yok." Elini uzattı. "Lütfen, inan, Güllerin Leydisi."

Onlarla arasındaki incecik kum kesiti Cristina'nın bugüne dek aştığı hem en uzun, hem de en kısa mesafeydi. Kieran kollarını açtı. Cristina ona yaklaştı ve Kieran'ı öptü.

Dudaklarının tatlı kıvrımları ve sıcaklığıyla az kalsın ayakları yerden kesilecekti. Kieran gülümsüyor, adını söylüyordu. Elini indirdi ve Cristina'nın bileğinin iç kısmını usulca okşadı.

Cristina ona yaslanıp diğer elini uzattı. Mark'ın ılık parmakları bileğini kavradı. Bir prensesmiş gibi dudaklarını usulca parmaklarının üzerine değdirdi.

Kieran'ın kollarında dönüp ona sırtını yasladığında kalp atışları iyice hızlandı. Kieran saçlarını ensesinden çekip dudaklarını oraya bastırdı. Mark altın sarısı ve mavi gözleri şehvetle parlayarak ona yaklaştı.

Cristina, Kieran'ın göğsüne yaslanarak Mark'la öpüşmeye başladı. Kieran'ın eli Mark'ın saçlarına uzandı. Cristina'nın içi aşkla dolup taşıyordu.

Birden gökyüzünde bir gürültü koptu. Hepsinin, özellikle de, Mark'la Kieran'ın yakından tanıdığı bir patırtı.

Etraflarındaki hava dalgalanırken ayrıldılar. Yeleler ve kuyruklar birbirine karıştı. Bin renkte yanıp sönen gözler ve bağıran savaşçılar gördüler. Tüm bu kargaşanın ortasında, siyah bir atın üzerinde bir adam ve bir kadın vardı. Av borusunun sesi rüzgârın uğultusunu deldi.

Gwyn'le Diana dönmüştü ve yalnız değillerdi.

Julian eskiden annesine ait stüdyosunun enstitünün en güzel odası olduğunu düşünmüştü hep. İki cam duvardan okyanus

ve çöl manzarası görünüyordu. Öteki duvarlar krem rengiydi ve annesinin soyut tablolarıyla süslüydüler.

Ne var ki, Julian şimdi odayı görüyor ama hissedemiyordu. Güzelliklerin sanatçı ruhunda uyandırdığı coşku kaybolmuştu.

Duygularım olmadan çözülüyorum. Tıpkı kral suyunun altını çözdüğü gibi. Bunu da biliyor ama hissedemiyordu.

Üzüldüğünü bilip de üzüntü duyamamak tuhaf bir histi. Tuvalin etrafına dizdiği boyalara baktı. Mavi ve altın, kırmızı ve siyah. Onları şekillendirmesi gerektiğini biliyordu. Ama fırçayı eline aldığında duraksadı.

Resim yapmakla ilgili bütün içgüdüleri onu terk etmişti. Fırçanın hangi darbeleriyle daha iyi bir iş çıkaracağını bile kestiremiyordu. Renk tonlarını anlamlandıramıyordu. Mavi sadece maviydi. Yeşil koyu ya da açık, sadece yeşil. Kan kırmızısıyla narçiçeği kırmızısı aynıydı.

Emma benden kaçıyor, diye düşündü. Bu düşünce canını acıtmadı. Hiçbir şey acıtmıyordu ki. Sadece bir gerçekti. Önceki gece onun odasında hissettiği tutkuyu hatırlıyordu. Fırçayı elinden bıraktı. Tutkuyu diğer duygulardan ayrı düşünmek tuhaf geliyordu. Şimdiye kadar sevmediği birini hiç istememişti. Zaten Emma'dan başka birini de arzulamamıştı.

Ama gece, o kollarındayken, Julian bir an etrafını saran donukluğu kırabilecekmiş gibi hissetmişti. Emma'yı istemek onu boğan hiçliği yok edebilecekmiş gibi.

Aslında Emma'nın onu görmezden gelmesi daha iyiydi. Zira Julian bu haldeyken bile ona çılgınca bir ihtiyaç duyuyordu.

Camın önünde bir ışık parlayınca dışarı bakmaya koştu. Gwyn'le Diana enstitünün önündeydi. Cristina, Mark ve Kieran da oradaydı. Gwyn, Alec'e cam bir kavanoz verdi. Alec

kendi okları gibi fırladı ve binaya doğru koştu. Dru, Tavvy'yle sevinç dansı yapıyordu. Emma, Cristina'ya ve sonra Mark'a sarıldı. Gwyn kolunu Diana'nın omzuna attı. Diana başını onun omzuna yasladı.

Julian yüzüne soğuk su çarpmış gibi bir anlığına rahatladı. Daha fazlasını hissetmesi gerektiğini biliyordu. Mutlu olmalıydı. Ty'la Kit'in diğerlerinden biraz ayrı durduğunu fark etti. Ty başını arkaya atmış, yıldızları işaret ediyordu.

Julian başını kaldırdı ve gökyüzünü karartan yüz avcıyı gördü.

Mark, Vahşi Av çimlerin üzerine indiğinde, Kieran'ın gerildiğini hissetti. Avcılar bir karahindiba çiçeğinin rüzgârda savrulan tohumları gibi, enstitünün önündeki alanı kapladı.

Mark, Kieran'ın bu halini yadırgamıyordu aslında. O da şoktaydı. Az önce, Kieran ve Cristina'yla yaşadığı şehvetli anlar gerçek miydi? Öyle olmalıydı, zira Cristina saçlarını düzeltiyordu ve dudakları öpülmekten kızarmıştı. Mark hemen kendini kontrol etti. Deminki ânın çılgınlığıyla tişörtünü çöle fırlatıp bundan sonra hep çıplak gezeceğini bile haykırmış olabilirdi.

Kieran'ın hızla kabuğuna çekildiğini fark etti. Avcılar onunla dalga geçip onu minik prens diye çağırdığında hep aynı surat ifadesini takınırdı. Sonradan saygılarını kazanmıştı. Mark'ı da, kendini de savunabildiğini onlara kanıtlamıştı. Yine de, Mark dışında Av'da tek bir dostu bile yoktu. Belki sadece Gwyn. Ama onun da kendine özgü, tuhaf bir arkadaşlık anlayışı vardı.

Öte yandan, Mark asla saygılarını kazanamamıştı. Ya da en azından, hissiyatı bu yöndeydi. Atlarının üzerinde sessizce oturan Avcılar'a baktı. Çoğu tanıdıktı ama aralarında yeniler

de vardı. Mark ona bakışlarında o eski küçümsemeyi görmedi. Kollarındaki taze İşaretler'i, belindeki silah kemerini ve melek bıçaklarını ilgiyle süzüyorlardı.

Av'ın gelişi Gwyn'le Diana'nın uyandırdığı coşkuyu söndürmüştü. Helen, Dru'yla Tavvy'yi itirazlarına aldırmadan içeri götürdü. Diana, Orion'dan inip Kit'le Ty'ın yanına gitti. Emma da Aline'le Alec'in yardıma ihtiyacı var mı diye bakmaya gitti.

Gwyn atından inerken miğferini çıkardı. Mark'ın şaşkın bakışları arasında Kieran'ı başını eğerek karşıladı. Mark ilk kez onun birinin önünde eğildiğini görüyordu.

"Gwyn," dedi Kieran. "Bütün Avcılar'ı buraya neden getirdin? Su taşıyacaklarını sanıyordum."

"Önce senin onayını almak istediler."

Avcılar'dan biri, donuk ifadeli yüzü yara izleriyle kaplı, uzun boylu bir peri eyerinde başını eğdi. "İsteğinizi yerine getirdik, efendimiz."

Kieran kızardı.

Cristina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Efendimiz mi?"

Diana, Gwyn'in omzuna usulca dokunup içeri girdi. Mark'ın başı dönüyordu. Av sadece Peri hükümdarlarına efendimiz derdi. Kieran'ı da sıradan bir prens ya da Av'a bağlılık yemini eden bir Avcı gibi selamlamamışlardı.

Kieran başını yana eğdi. "Teşekkür ederim," dedi. "Bu yardımınızı hiç unutmayacağım."

Avcılar atlarını çevirip fişek gibi gökyüzüne atıldılar. Ty'la Kit onları izlemek için çimliğin kıyısına koştu. Binicilerle atları uzakta birbirine karıştı. Nal sesleri kumsalı inletti.

Kieran, Gwyn'e döndü. "Bu da neydi? Ne işler karıştırıyorsun?"

"Deli abin Oban, Unseelie tahtında oturuyor," dedi Gwyn. "Durmadan içiyor. Fahişelerle düşüp kalkıyor. Kanun kural tanımıyor. Ama saygı ve sadakat bekliyor. Lejyon'la yapacağı görüşmelere ordusuyla birlikte gelecek. Danışmanları onu defalarca uyardı ama dinlemiyor."

"Adaon nerede?" diye sordu Kieran.

Gwyn huzursuzlukla kıpırdandı. "Adaon zayıf. Hem Kral'ı o öldürmedi. Tahtı hak etmedi."

"Tahta bir Avcı çıkarmak istersin tabii. Davana sadık birini."

"Belki," dedi Gwyn. "Ama benim ne istediğimin ötesinde Adaon, Seelie'de tutsak. Savaş çıkacak, Kieran. Bunu engellemenin bir yolu yok. Çok geç olmadan Oban'dan krallık asasını almalısın."

"Oban kendini kral ilan etti," dedi Mark. "Bundan kolay kolay vazgeçmeyecektir."

Gwyn başını salladı. "Evet."

"Ondan abisini öldürmesini mi bekliyorsunuz?" diye sordu Cristina hayretle karışık bir öfkeyle.

"Kieran babasını öldürdü," dedi Gwyn. "Bunu da yapabileceğine inanıyorum. Aralarında sıkı aile bağları varmış gibi davranmayalım, lütfen."

"Yeter," dedi Kieran. "Kendi adıma konuşabilirim. Bunu yapmayacağım, Gwyn. Ben kral olmak için doğmamışım."

"Bunu Avcılar'ımdan en iyisi mi söylüyor? Kieran..."

"Vazgeç, Gwyn," dedi Mark. "Kieran seçimini yaptı."

Gwyn miğferini takıp Orion'un sırtına atladı. "Böyle bir ortamda Kieran'ın iyiliğinden daha önemli bir şey var," dedi. "Periler Diyarı'nın iyiliği."

Orion gökyüzüne fırladı. Ty'la Kit heyecanla bağrışarak ona el salladı.

"Gwyn aklını kaçırmış," dedi Kieran. "Benim ne ülkeme, ne de başka bir yere hayrım dokunur."

Mark cevap veremeden Cristina'nın telefonu bipledi. "Emma. Magnus iyileşiyormuş." Gülümserken yüzü bir yıldız gibi parladı. "Göl suyu işe yaradı."

25

HOYRAT RÜZGÂRLAR

Pencerelerden kütüphaneye güneş ışığı doluyordu. Hepsi de ardına kadar açıktı. Işık huzmeleri yerlerde parlak kare şekilleri oluşturup masayı sarı çizgilerle donatıyordu. Mark'la Helen'ın saçlarını beyaza boyuyor, Jace'i bronz bir heykele dönüştürüyor ve Magnus'un kedi gözlerini turmalin gibi parlatıyordu. Büyücü kanepede oturuyordu. Solgun ama toparlamış görünüyordu. Rengârenk çizgili bir pipetle kristal bir şişeden Lyn Gölü'nün suyunu içiyordu.

Alec her zamanki gibi yanındaydı ve uzun zamandır ilk kez gülümsüyordu. Bir yandan da Magnus'u yeterince su içmediği için azarlıyordu. Emma bu ikisini aynı anda yapabileceğini hiç sanmıyordu ama Alec çocuklardan alışıktı belki.

"Ama tadı iğrenç," diye sızlandı Magnus. "Hem sarhoş gibi oldum."

"Ne sarhoşluğu? İçinde alkol yok ki," dedi Diana. Yorgun görünüyordu. İdris'e gidip gelmek kolay değildi tabii. Ama üzerine oturan siyah elbisesiyle her zamanki gibi şıktı. "Gerçi hafif bir halüsinasyon gördürme etkisi olabilir."

"Seni neden yedi tane gördüğüm şimdi anlaşıldı," dedi

Magnus, Alec'e. "Sakın şikâyet ettiğimi sanma. En büyük fantezimdi."

Dru, Tavvy'nin kulaklarını kapadı. Gerçi Tavvy, Alec'in verdiği bir oyuncakla oynuyordu. Zaten dünyadan haberi yoktu.

Magnus elini öne uzattı. "Bak şuradaki sen acayip çekicisin, Alexander."

"O bir vazo," dedi Helen.

Magnus gözlerini kırpıştırdı. "Satmayı düşünür müsün?"

"Belki daha sonra," dedi Helen. "Şimdi hepimiz Diana'nın anlatacaklarına odaklanmalıyız."

Diana kahvesinden bir yudum aldı. Emma çay içiyordu. Onun dışında herkes kahve ve şekere abanmıştı. Alec mutluluk sarhoşluğuyla kahvaltı için tarçınlı çörekler, donutlar ve minik turtalar almıştı. Kit ve Ty da dahil, herkes kütüphaneye hücum etmişti tabii. En içine kapanık on beş yaşındakiler bile elmalı poğaçaya dayanamazdı.

"Dün gece bir kısmını anlattım," dedi Diana. "Ama ayrıntılı konuşmakta fayda var. Vahşi Av'ın yardımıyla Lyn Gölü'nden büyük miktarda su alabildik. Şimdi onu dünya üzerindeki bütün büyücülere dağıtıyorlar."

"Konsey hiçbir şeyin farkında değil," dedi Helen. "Aline sabah babasıyla konuştu ve o da doğruladı." Aline ofiste suyun en ücra yerlerdeki büyücülere bile ulaştırıldığından emin olmak için çalışmalar yapıyordu.

Emma kâğıt çay bardağını kaldırdı. "Diana'ya içiyorum. Büyük iş başardın."

Herkes şerefe kahve bardaklarını kaldırdı. Diana güldü. "Gwyn olmasaydı yapamazdım," dedi. "Ya da Kieran. Bize periler yardım etti."

"Lilith'in çocukları bugünden sonra Saraylar'ın çocuklarına borçlandı, Kral Oğlu Kieran," dedi Magnus. Bunu Kieran'a bakarak söylemeye çalışmıştı ama henüz bakışlarını odaklayamıyordu.

Jace sırıttı. "İyi dedin, Bane. Ama keşke bir donutla konuşmasaydın."

"Yine de teşekkür ederim," dedi Kieran. Yanakları hâlâ Diana'nın sözlerinden ötürü pembeydi ve mavi saçlarıyla pek hoş görünüyordu.

Diana hafifçe öksürdü. "Göl suyunu çürüyen alanlara serptik. Yayılmasını engelledi, ama toprak hâlâ ölü. Zamanla iyileşir mi bilmiyorum."

"Tessa büyücüleri artık etkilemeyeceğini söylüyor," dedi Cristina. "O bölgeler hep çorak kalacak ama hastalık yayılmayacak."

"İdris'te bilmemiz gereken başka bir şey gördünüz mü?" diye sordu Julian. Emma ona yan gözle baktı. Doğrudan gözlerinin içine bakmak canını acıtıyordu zira.

Diana düşünceli bir tavırla bardağını döndürdü. "Aşağı Dünyalılar olmayınca İdris soğuk, tenha bir yere dönüşmüş. Daha şimdiden sihrinin bir kısmı etkisini kaybetmiş. Perilerin olmadığı bir Brocelind düşünemezdim bile. İdris'in ruhu yok olmuş."

"Helen..." Aline kütüphaneye girip kapıyı arkasından kapadı. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Elinde bir ateş mesajı vardı. Odayı bu kadar kalabalık bulmayı beklemiyor olacaktı ki, duraksadı. "New York'taki, Maia'yla konuştum," dedi. "Bir Gölge Avcısı çetesi ortada hiçbir neden yokken, zararsız bir peri grubuna kaldırmış. Hepsini öldürmüşler. Kaelie Whitewillow da ölenler arasında."

Magnus öfkeyle doğruldu. "Bu ne cüret?" Şişeyi masaya vurdu. "Soğuk Barış yetmedi mi? Yüzyıllardır İdris'te yaşayan Aşağı Dünyalılar'ı yurtlarından etmeleri yetmedi mi? Bir de başımıza katil mi kesildiler?"

"Magnus," dedi Alec endişeyle.

Magnus'un ellerinde mavi ateşler yandı. Herkes geri sıçradı. Dru, Tavvy'yi yakalayıp çekti. Kieran, Mark'la aynı anda Cristina'yı korumak için uzandı. Cristina şaşkınlıkla onlara baktı.

Emma masanın karşısından tek kaşını kaldırdı. Cristina kızardı ve Kieran'la Mark ellerini indirdi.

Mavi ateş göz açıp kapayıncaya kadar söndü. Masanın ortası kararda ama bunun dışında bir hasar oluşmadı. Magnus şaşkınlıkla ellerine baktı.

"Sihrin geri geldi!" dedi Clary.

Magnus ona göz kırptı. "Bazıları hiç gitmediğini söylüyor, ballı çörek."

"Bu böyle süremez," dedi Jace. "O zavallı perilere bizim intikamımızı almak için saldırdılar."

Clary başını salladı. "İnsanlara ölmediğimizi söylemeliyiz. Bizi kullanarak vahşice saldırılar yapmalarına göz yumamayız."

Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Jace kötü görünüyordu. Alec elini *parabatai*'sinin omzuna koydu. Magnus ciddi bir yüzle ellerine bakıyordu. Parmak uçları hâlâ maviydi.

"Gerçekçi ol, Clary," dedi Helen. "Ortaya çıkarsanız kendinizi nasıl koruyacaksınız?"

"Bana ne olduğu umurumda değil," dedi Clary sertçe.

"Hiçbir zaman olmadı ki," dedi Magnus. "Ama Jace'le ikiniz Lejyon'a karşı kullanabileceğimiz önemli iki kozsunuz. Bu denklemden çıkmanız doğru olmaz."

"Ofisteyken İdris'ten bir mesaj geldi," dedi Aline. "Unseelie Kralı'yla Horace Dearborn arasındaki müzakereler iki gün sonra Ebediyet Kırları'nda gerçekleşecekmiş."

"Başka kimler katılacak?" diye sordu Emma.

"Hiç kimse. Sadece Lejyon ve Kral."

"O halde dilediklerini konuşabilirler," dedi Mark. "Nasıl olsa biz hiçbir şey duymayacağız."

Aline kaşlarını çattı. "Hayır. İşin en tuhaf kısmı nedir biliyor musunuz? Müzakereler Alicante'nin çeşitli yerlerine kurulan ekranlardan izlenebilecekmiş. Bütün şehir onları dinleyecek."

"Horace şov peşinde," diye mırıldandı Julian.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Emma.

Julian kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Emin değilim."

"Manuel Diyar'da bundan bahsetmişti," diye atıldı Mark. "Kieran, hatırlıyor musun? Oban'a Nefilimler'le Unseelie halkı arasında müzakereler yapılacak ve sonunda bütün Gölge Avcıları senin ve Horace Dearborn'un ne kadar önemli liderler olduğunu anlayacak demişti. Hatta birlikte tarih yazacaklarmış."

"Oban'la Manuel bunların olacağını biliyor muydu?" dedi Emma. "İyi de nasıl?"

"Lejyon'un planlarının bir parçası da bu görüşme anlaşılan," dedi Magnus. "Birlikte bir haltlar karıştırıyorlar." Kaşlarını çattı. "Bu arada Seelie perilerini tamamen dışlamış durumdalar."

"Unseelie perileri Nefilimler'i yok etmeyi kafalarına koymuş," dedi Mark. "Thule kapısını açıp çürümeyi bu topraklara bulaştıran da onlar."

Cristina başını eğdi. "Gölge Avcıları'nın çoğu Seelie, Unseelie demeden bütün perilere düşman kesilecek. Soğuk

Barış'ta da Seelie ve Unseelie perileriyle ilgili bir ayrım yapılmadı. Halbuki Sebastian Morgenstern'in yanında sadece Seelie Sarayı savaştı."

"Soğuk Barış'ın şartlarını kabul edenler de onlardı," dedi Kieran. "O zamandan beri Kral, Nefilimler'den nefret ediyordu. Belli ki Oban'la Lejyon bu savaşı çıkarmak için ellerinden geleni yapacak. Oban halkını umursamıyor. Horace Dearborn da öyle. Herkesin şahitliğinde, barış görüşmelerini zora sokup büyük bir yıkıma sebep olacaklar. Güç için insanların hayatlarını hiçe sayacaklar."

Julian bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi hâlâ kaş çatıyordu. "Savaşlar güç dengelerini değiştirir," dedi. "Ama..."

"Büyücüler iyileştiğine göre artık saklanmayalım," diye araya girdi Jace. "İdris'e gidip oyunlarını bozalım."

"Nasıl?" diye sordu Julian.

"Bir ekip kuracağız," dedi Jace. "Isabelle ve Simon, Bat, Maia ve Lily. Hepsine gözü kapalı güvenebiliriz. Gard'a girip Meclis Başkanı'nı serbest bırakacağız ve engizitörü esir alacağız. Yaptıklarını bir bir itiraf ettireceğiz."

"Etmez ki," dedi Julian. "Horace davasına körü körüne bağlı. Uğrunda ölme ihtimali onu mutlu bile eder."

Herkes şaşkınlıkla Julian'a baktı.

"Lejyon'u durdurmak için hiçbir şey yapmayacak mıyız yani?" diye sordu Cristina. "Bunu mu öneriyorsun?"

"Hayır. Ben bir isyan başlatmamızın daha etkili olacağını düşünüyorum."

"Sayımız az," dedi Clary. "Lejyon karşıtları dört bir yana dağıldı. Kimlerin Horace'a sadık olduğunu ya da olmadığını nereden bileceğiz?"

"Annabel kardeşimi öldürmeden önce Meclis Salonu'ndaydım," dedi Julian. Emma iliklerine kadar ürperdi. Şüphesiz diğerleri de Livvy'den bu kadar rahat söz etmesini yadırgayacaktı. "İnsanların Horace'a nasıl tepki verdiklerini gördüm. Cenazede o söz aldığında da öyle. Ona karşı olanlar sandığımızdan fazla. Aşağı Dünyalılar'a ulaşalım derim. Periler, büyücüler ve Lejyon karşıtı Gölge Avcıları bir koalisyon oluşturabilir."

Thule'deki Livvy'den ilham alıyor, diye düşündü Emma. Aşağı Dünyalı ve Gölge Avcısı asiler onun liderliğinde omuz omuza çarpışıyordu. Özgürlük savaşçıları...

Göz ucuyla Kieran'ın kalkıp odadan çıktığını gördü. Mark'la Cristina arkasından bakakaldı.

"Çok tehlikeli," dedi Jace. "Aramıza hainler de girebilir. İnsanlara senin onlar hakkındaki tahminlerinle gözü kapalı güvenemeyiz."

"Julian tanıdığım en zeki insan," dedi Mark kararlılıkla. "Ayrıca insan sarrafı. Ben onun görüşlerine güveniyorum."

"Biz de güveniyoruz," dedi Alec. "Ama sırlarımızı Lejyon'a ötecek birinin aramıza karışmasına izin veremeyiz."

Julian'ın yüzünde sakin bir ifade vardı. Bir tek gözleri hareket ediyor ve masada oturanların yüzlerinde dolaşıyordu. "Lejyon'dakilerin avantajı birlikte hareket etmeleri. Biz ise başkalarını tehlikeden korumak için bireysel olarak tehlikeye atılıyoruz. Ben diyorum ki birlikten güç doğar. Neden hep birlikte..."

Jace sözünü kesti. "İyi fikir, Julian ama yapamayız."

Emma daha söyleyecek bir şeyleri olduğunu hissetmesine rağmen, Julian sustu. Belki kendinde olsa üstelerdi ama yapmadı.

Alec ayağa kalktı. "Biz bu akşam Magnus'la New York'a döneceğiz. Hep birlikte İdris'e gideceksek, çocukları anneme teslim etmeliyim. Dönüşte Simon'la Izzy'yi de yanımızda getirebiliriz."

"Biz burada kalacağız," dedi Jace, Clary'yle kendisini kastederek. "Enstitüyü Lejyon'dan gelebilecek bir saldırıya karşı boş bırakmak olmaz."

"Hepimiz hazır olmalıyız," dedi Clary. "Helen, izin verirsen, cephaneliğe bir bakmak istiyoruz. Bir eksiğimiz gediğimiz varsa tamamlayalım." Duraksadı. "Demir Kız Kardeşler'e ulaşamayız değil mi?"

"İdris'teki hükümeti tanımadıklarını açıkladılar," dedi Aline. "Ama kendilerini Adamant'a kapadılar. Hiçbir mesaja geri dönmüyorlar."

"Silah bulmanın başka yolları da var," dedi Ty. "Mesela Hayalet Pazar."

Emma, Hayalet Pazar'ın Gölge Avcıları'na yasak olduğunu belirten olacak mı diye bekledi.

Ama kimse konuşmadı.

"İyi fikir," dedi Jace. "Silah problem değil. Los Angeles'taki bütün kiliselerde ve ibadethanelerde zulalar var. Ama..."

"Ama iblislerle savaşmıyorsunuz," dedi Kit.

Jace gözlerini ona dikti. Yan yana durduklarında benzerliklerini fark etmemek imkânsızdı. "Evet, her zamankiler değil belki ama bunların da aşağı kalır yanı yok."

Mark da kalkmıştı. Yanında Cristina'yla odadan çıktı. Az sonra Ty'la Kit de onları izledi. Dru, Tavvy'yle oyuncağını kucaklayıp gitti. Magnus kedi gözlerini Julian'a dikti.

"Sen kal," dedi. "Konuşmalıyız."

Helen'la Aline merakla ona baktı. Alec tek kaşını kaldırdı. "Burada işimiz bittiğine göre ben Izzy'yi arayıp geleceğimizi haber vereyim," dedi. Helen'la Aline'e döndü. "Toplanmamıza yardım ederseniz sevinirim. Magnus'u ilk günden yormayalım."

Onları odadan çıkarmak için bahane uyduruyor, diye düşündü Emma. Alec'le Magnus arasındaki gizli iletişimi anlamak güç değildi. Julian'la o da kendilerini bu kadar açık ediyor muydu? Gerçi Thule'den döndüklerinden beri hiç gizli bir iletişimleri olmamıştı.

Magnus, Emma'ya döndü ama Julian başını iki yana salladı. "Emma biliyor," dedi. "Kalabilir."

Magnus arkasına yaslanırken, diğerleri odadan çıktı. Geride sadece Emma, Julian ve Magnus kaldı. Magnus'un bakışları bir an Emma'ya kaydı. Sonra yine Julian'a döndü.

"Emma'ya sihirden ne zaman söz ettin, Julian?" Sesi aldatıcı bir şekilde fazlasıyla anlayışlıydı. Ama Emma bu sorunun altında başka anlamlar olduğunu tahmin edebiliyordu.

Julian kaşlarını çattı. "Hemen. Şimdi onu kaldırmanı istediğimi de biliyor."

"Ah. O sihir için yalvardın. Çaresizdin. Tehlikedeydin. Şimdi ne değişti?"

Parlak güneş ışığında Julian'ın gözleri dergilerdeki tropik denizlerin rengindeydi. Üzerinde onları iyice vurgulayan mavi, uzun kollu bir tişört vardı. O kadar yakışıklıydı ki Emma'nın içi özlemle doldu.

Ama bu bir heykelin güzelliğiydi. İfadesi neredeyse bomboştu. Emma aklından geçenleri kesinlikle okuyamıyordu. O gece odasına geldiğinden beri iki kelime zor etmişlerdi.

Julian belki de hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu ve artık bunu istemiyordu. Belki de ondan nefret ediyordu. Emma buna bile alışabilirdi belki ama Julian'ın içi boş bir kabuk gibi yaşamasına katlanamazdı.

Kısa bir sessizliğin ardından, Julian sol kolunu sıvadı. Sargıları çıkarmıştı. Kolunu Magnus'a uzattı.

SEN BİR KAFESTESİN.

Magnus'un rengi uçtu. "Ne yaptın sen?"

"Bunu koluma Thule'de kazıdım. Duygularım kaybolduğunda, onlarsız ne kadar zavallı olduğumu hatırlayayım diye."

"Zalimce bir yol seçmişsin," dedi Magnus. Belli ki sarsılmıştı. *Saçları dağılmış,* diye düşündü Emma. Bu Magnus için pek alışıldık bir görüntü değildi. "Ama sen kararlı bir gençsin. Siz kayıpken, Helen'la konuştum. Uzun zamandır enstitüyü tek başına yönettiğini doğruladı. Arthur, Periler Diyarı'ndaki tecrübesinden sonra bir daha kendine gelememiş. Sen de onun yokluğunu hissettirmemek için elinden geleni yapmışsın."

"Bunun büyüyle ne ilgisi var?"

"Hep zor seçimler yapmışsın," dedi Magnus. "Kendin ve değer verdiğin insanlar için. Bu da başka bir zor seçim. *Parabatai* laneti hakkında istediğim kadar bilgiye sahip değilim. Ama bir arkadaşım bu konuyu araştırıyor ve söylediğine göre, ortada ciddi bir tehdit var. Bu şekilde kalman daha doğru olabilir."

"Olmaz," dedi Julian. "Ve bunu duygularımın söyletmediği malum." Sözlerinin acılığına rağmen, ses tonu ifadesizdi. "Hislerim olmadan kötü bir Gölge Avcısı'yım. Daha kötü kararlar veriyorum. Ben olsam kimse için hiçbir şey hissetmeyen birine güvenmezdim. Başka insanları etkileyecek kararlar almasını istemezdim. Sen ister miydin?"

Magnus düşünceli görünüyordu. "Bilemiyorum. Ama akıllısın, Julian. Hem de çok."

Julian bu iltifattan etkilendiğini belirten hiçbir şey yapmadı. "Her zaman böyle değildim. Ama on iki yaşıma bastığımda, babam öldü ve çocukların sorumluluğu bana kaldı. İşte o zaman yalan söylemeyi ve insanları nasıl yönlendireceğimi öğrendim. Buna zekâ diyorsan, olabilir. Ama nerede durmam gerektiğini iyi biliyordum."

Magnus kaşlarını kaldırdı.

"Duyguları olmayan Julian nerede durması gerektiğini bilmiyor," dedi Emma.

"Bir isyan çıkarma fikrin hoşuma gitti," diye mırıldandı Magnus. "Neden diretmedin?"

"Çünkü Jace'i haksız bulmuyorum. İhanete uğrayabilirdik. Normalde bunu enine boyuna düşünürdüm. Bir çözüm bulmaya çalışırdım." Şakağına dokundu. "Hislerim olmadan zihnim berraklaşır, daha iyi düşünürüm sanıyordum. Ama yanılmışım."

Magnus duraksadı.

"Lütfen," dedi Emma.

"Bir plana ihtiyacınız olacak," dedi Magnus. "Önceden sürgün ihtimalini değerlendirdiğinizi biliyorum. Ama Robert artık yok. Horace Dearborn da sizi asla yardım etmez."

"Dearborn değil ama başka bir engizitör edebilir. Her halükârda Lejyon'un ipini çekmeliyiz. Belki yeni engizitör mantıklı biri olur."

"Tarihte öyle bir engizitör yok maalesef," dedi Magnus. "Hem ne kadarlık bir süreçten söz ettiğimiz de meçhul." Parmaklarını masaya vurdu. "Bir fikrim var," dedi sonunda. "Ama hoşunuza gitmeyecek."

"Hoşumuza gidecek bir yol önermeye ne dersin?" dedi Emma.

Magnus ona ters bir bakış fırlattı. "Acil bir durumda bağınızı koparacak birkaç çözüm var. Ölüm. Ki bunu kesinlikle önermiyorum. Bir vampir tarafından ısırılmak. Onu da ayarlaması kolay değil ve yine ölümle sonuçlanır. Üçüncü yolsa İşaretler'inizin silinmesi ve bir ölümlüye dönüşmeniz. Bu bana en iyi seçenek gibi geliyor."

"Ama bunu sadece Sessiz Kardeşler yapabilir," dedi Emma. "Ve şu anda yanlarına bile yaklaşamıyoruz."

"Jem var," dedi Magnus. "O da bir Sessiz Kardeş'ti. İkimiz de İşaretler'in nasıl silindiğine tanık olduk. Birlikte başarabiliriz diye düşünüyorum." Suratını buruşturdu. "Acı verici ve nahoş bir deneyim olacak. Ama başka çare kalmazsa..."

"Ben varım," dedi Emma. "Lanet gerçekleşmeye başlarsa İşaretler'imi alın. Dayanabilirim."

"Ben..." diye başladı Julian. Emma nefesini tuttu. Gerçek Julian kendini bu şekilde feda etmesine izin vermezdi. Magnus büyüyü bozmadan önce onu ikna etmeliydi. "Bu fikir hoşuma gitmedi," dedi Julian sonunda. Kendi düşüncelerinden hayrete düşmüşçesine şaşkın görünüyordu. "Ama başka seçeneğimiz yoksa, tamam."

Magnus, Emma'ya baktı. "Bunu bir söz olarak kabul ediyorum," dedi kısa bir duraksamanın ardından. Yüzüklü elini uzattı. "Julian. Buraya gel."

Emma onları endişeyle izledi. Ya bir şeyler ters giderse? Ya Magnus büyüyü bozamazsa? O zaman ne olacaktı? Julian büyücünün karşısına oturdu.

"Kendini hazırla," dedi Magnus. "Şok geçirebilirsin."

Uzanıp Julian'ın şakağına dokundu. Magnus'un parmaklarından fışkıran kıvılcımlar tenini yaladığında, Julian irkildi. Ama sonra ışık bir anda söndü ve Julian nefes nefese kaldı.

"Biliyorum," dedi elleri titreyerek. "Thule'de deneyimledim. Tekrar yapabilirim."

"Thule'de hastalandın ama," dedi Emma. "Kumsalda."

Julian ona baktı. Ve Emma'nın yüreği hop etti. Bu bakışta Julian'a dair her şey vardı zira. *Parabatai*'si, en yakın dostu ve ilk aşkı karşısında duruyordu. Onları bağlayan o pırıltılı bağ tamir olmuştu.

Julian gülümsedi. Ama düşünceli ve temkinli bir gülümsemeydi bu. Emma, Julian'ın gülümseyişinde binlerce anıyı gördü. Güneşli çocukluk günlerini, kumsaldaki gelgitte oyunlar oynayışlarını, Julian'ın en büyük ve gösterişli deniz kabuklarını her zaman ona ayırışını. Bir cam kırığıyla kestiği elini dikkatle tutuşunu. Emma o zamanlar *iratze*'ler için çok gençti. Yarayı dikmek zorunda kalmışlardı ve Julian ağlamıştı. Emma'nın, dayanılmaz acısına rağmen, ona dikiş atmalarını istemediğini biliyordu çünkü. İkisi de on iki yaşına bastıklarında, Julian ondan bir tutam saçını istemişti. Boyalarla o rengin üzerinde çalışmak istediğini söylemişti. On altı yaşındayken, kumsalda bikinisinin askısı düştüğünde Julian'ın nefesini tutup başını çevirdiğine tanık olmuştu.

Nasıl anlayamamıştı? Julian'ın hislerini? Kendininkileri? Birbirlerine bakışları Alec'in Jace'e ya da Clary'nin Simon'a bakışlarına benzemiyordu ki.

"Emma," diye fısıldadı Julian. "İşaretlerin..."

Emma gözyaşlarını güçlükle engelleyerek başını iki yana salladı. Bitti.

Julian'ın bakışları yüreğini yaktı. İşaretleri silinen o olmalıydı belki ama artık tartışmanın anlamı yoktu. Julian onu tekrar okuyabiliyordu. Tıpkı Emma'nın da onu okuyabildiği gibi.

"Julian," dedi Magnus. "Bana kolunu ver. Solu."

Julian gözlerini Emma'dan güçlükle ayırıp yaralı kolunu Magnus'a uzattı.

Magnus mavi kıvılcımlar çakan parmaklarını usulca tenin-de gezdirdi. Harfler bir bir soldu ve kayboldu. İşi bittiğinde, Julian'ı bırakıp bir Emma'ya, bir ona baktı. "Size güzel bir haber vereceğim. Thule'deyken *parabatai* değildiniz. Dolayısıyla kısa bir süre için bağ zayıf olacak."

Melek'e şükürler olsun. "Ne kadar?" diye sordu Emma.

"Size bağlı. Aşk güçlü bir duygu. Birlikte vakit geçirdikçe ve birbirinizi hissettikçe daha da güçlenecektir. Mümkün olduğunca ayrı kalmalısınız. Birbirinize dokunmamalı, birbirinizle konuşmamalısınız. Hatta birbirinizi düşünmemeye çalışmalısınız." Bir ahtapot gibi kollarını salladı. "Birbirinizle ilgili güzel duygularınızı bastırmalısınız."

İkisi de ona bakakaldı.

"Bunu sonsuza dek yapamayız," dedi Emma.

"Biliyorum. Ama Lejyon'u alt edebilirsek, yeni bir engizitörümüz olacak. Belki o size bir sürgün hediye edebilir. Dua edelim de bütün bunlar en kısa zamanda gerçekleşsin."

"Sürgün bayağı acı bir armağan," dedi Julian.

Magnus kederle gülümsedi. "Çoğu öyledir."

Kieran'ı bulmak zor olmadı. Fazla uzaklaşmamıştı. Koridorda, tepelere bakan pencerelerden birinin önünde dikiliyordu.

Kumlara ve çöl çiçeklerine dokunabilecekmiş gibi, avuçlarını cama dayamıştı.

"Kieran," dedi Mark biraz uzağında durarak. Cristina da durdu. Kieran'ın yüzünde uzak bir ifade vardı. Önceki gece aralarında geçenlerin huzursuzluğu halen devam ediyordu.

"Halkımı katledecekler," dedi Kieran. "Ülkemi yakıp yıkacaklar. Periler Diyarı'nın bütün sihri ve güzellikleri heba olacak. Unutulacak."

"Periler güçlü ve akıllı," dedi Cristina. "Çağlardır ölümlülerin arasında yaşıyorlar. Bu... bu culero'lar onları yok edemez."

Mark da söze karıştı. "Ben Diyar'ın güzelliklerini asla unutmayacağım. Sen de öyle. Ama iş hiçbir zaman o noktaya gelmeyecek."

Kieran görmeyen gözlerle onlara döndü. "Bize iyi bir kral lazım. Adaon'u bulmalıyız. Tahtı Oban'dan alıp bu deliliğe bir son vermeliyiz."

"Adaon'u bulmak istiyorsan buluruz. Helen Nene'ye ulaşabilir. Seelie Sarayı'nda onu aramasını isteyebilir."

"Helen'ın benim için böyle bir şey yapacağına inanmıyorum, Cristina," dedi Kieran.

"Senin benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor," diye atıldı Mark. Cristina ona hak verircesine başını salladı. Helen da yarı periydi. Şüphesiz endişelerine hak verecekti.

Ama Kieran acı çekiyormuş gibi gözlerini kıstı. "İkinize de teşekkür ederim."

"Bu kadar resmi olmamıza gerek yok," diye başladı Cristina.

"Var," dedi Kieran. "Dün gece... Üçümüz birlikteyken nasıl da mutluydum. Ama bir daha asla öyle bir anımız olamayacağını biliyorum. Birinizi, hatta ikinizi birden kaybedeceğim."

Ne Mark ne de Cristina bir şey söyledi. O rahatsız edici an uzadıkça uzadı. Cristina felç olmuş gibiydi. İkisine de sarılmak istiyordu ama Kieran da söylemişti işte. Aralarında olanlar bir daha yaşanamazdı. Mark berbat görünüyordu. Belli ki o da aynı endişeleri taşıyordu. Ve Kieran..."

Kieran çenesini sıktı. "Bağışlayın ama gitmeliyim."

Cristina onun koridorun ucundaki gölgelere karışmasını izledi. Pencereye döndüğünde, Alec'le Magnus'un enstitünün arka kapısından parlak gün ışığına çıktığını gördü. Clary'yle Jace de peşlerindeydi. Şimdilik Magnus ve Alec'e veda etme zamanları gelmişti anlaşılan.

Mark sırtını cama yasladı. "Kieran harika bir kral olacağını anlayabilseydi keşke."

Pencereden giren ışıkta beyaza çalan sarı saçlarında pırıltılar oynaşıyordu. Gözleri kehribar ve safir rengiydi. Onun altın çocuğu. Gerçi Kieran'ın gümüşi karanlığının da cezbedici bir yanı vardı.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi. "Gece enstitünün önünde buluşalım."

Emma'yla Julian kütüphaneden çıkarken hiç konuşmadı. Emma'nın odasına giderken de ağızlarını bıçak açmadı. Nihayet Julian hafifçe öksürdü.

"Burada ayrılıyoruz," dedi kapıyı göstererek. Sesi kısık ve hafifçe boğuk çıkmıştı. Kolu hâlâ dirseğine kadar sıvalı olduğu için iyileşen yer açıkça görünüyordu. Emma oraya dokunmak istedi. Ona dokunmak ve kendine geldiğinden emin olmak istedi. Yeniden onun Julian'ı olduğundan. "İyisin değil mi?" diye sordu Julian.

Nasıl olabilirim? El yordamıyla kapı tokmağını buldu, ama bir türlü çeviremedi. Magnus'un sözleri kulaklarında çınlıyordu: *Lanet, silinen İşaretler, birbirinizden uzak durun.*

Sırtını kapıya yasladı ve kütüphaneden çıktıklarından beri ilk kez gözlerinin içine baktı. "Julian," diye fısıldadı. "Ne yapacağız? Biz böyle konuşmadan ve birbirimizi düşünmeden yaşayamayız ki. Mümkün değil."

Julian kıpırdamadı. Emma, bu son diye kendini kandıran bir alkolik gibi, onun yüzünü adeta gözleriyle içti. Büyü bozulduğunda Julian'ı geri alacağını sanmıştı hep. En azından, yine onun Jules'u olacaktı. En yakın arkadaşı ve *parabatai*'si. Bu ümide tutunarak yoluna devam edebilmişti.

Ama belki de tek yaptıkları bir kafesten diğerine geçmekti.

Julian da aynı fikirde miydi? Yüzü eskisi gibi donuk değildi. Renk ve duygularla aydınlanmıştı. Okyanusun derinliklerinden fazlasıyla hızlı yüzeye çıkıp da sersemlemiş gibiydi.

Uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu antika bir vazo ya da değerli bir mücevhermiş gibi usulca tuttu. Avuçları yanaklarının şeklini aldı.

Emma'nın dizleri titremeye başladı. *Ne harika,* diye düşündü. Hissiz Julian'ın karşısında çırılçıplak kalsa bile, içi bomboştu. Ama bu Julian, onun Julian'ı hafifçe yüzüne dokunduğunda bile özlemle ürperiyordu.

"Mecburuz," dedi. "Alicante'te, Magnus'tan bana sihir yapmasını istemeden önce bir şey oldu." Duraksadı. "Biz şey yaptıktan sonra... yani az kalsın yapıyorduk ya? Rune'um yanmaya başladı."

"Ondan mı benden kaçtın?"

"Laneti hissettim, Emma. Rune'um yanıyordu. Derimin altında alevler dolaşıyordu."

"Neden söylemedin?" Emma'nın başı dönüyordu. Diana'nın Thule'de anlattıklarını hatırladı: Rune'ları tutuştu. Damarlarında kan yerine ateş dolaşıyordu sanki.

"Çünkü ancak şimdi bir anlam kazandı," dedi Julian. Emma gözlerinin altındaki koyu gölgeleri ve ağzının kenarındaki derin endişe çizgilerini yeni fark ediyordu. "Önceden Thule'deydik ve üzerimde büyü vardı. Hem orada *parabatai* bile değildik."

Emma onun sol bileğini yakaladı. Julian irkildi ama acıdan değil. Emma bunu hissedebiliyordu. Her bir dokunuş tuhaf bir yoğunluk kazanmıştı. Bir çanın titreşimi gibiydi. "Magnus sihri aldı diye üzgün müsün?"

"Hayır," dedi hemen. "Böyle bir zamanda kapasitemi tam olarak kullanabilmem önemli. Hem büyü beni olmak istemediğim bir insana dönüştürdü. Hoşlanmadığım, hatta güvenmediğim birine. Öyle bir adamın senin ya da çocukların yanına yaklaşmasına izin veremezdim. Benim için çok değerlisin."

Emma hâlâ bileğini tutuyordu. Usulca titredi. Julian'ın yanaklarına değen avuçları sabun ve terebentin kokuyordu. Kendini ölüyormuş gibi hissediyordu. Onu kaybetmiş ve geri kazanmıştı. Ama şimdi bir kez daha kaybetmenin eşiğindeydi.

"Magnus az zamanımız olduğunu söyledi. Dediğini yapmak zorundayız. Birbirimizden uzak durmalıyız. Şimdilik başka çaremiz yok, Emma."

"Ama ben senden uzak durmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Julian deniz camı mavisi gözlerini ona dikmişti. Thule'nin gökyüzü gibi karanlıklardı. Sesi alçak ve kontrollüydü ama bakışlarındaki ilkel açlık bir çığlıktan farksızdı.

"Belki son kez öpüşürsek," dedi Julian. "Son bir kez. Belki dayanmak kolaylaşır."

Susuzluktan ölen biri suya hayır diyebilir miydi? Emma'nın başını sallamasıyla birbirlerinin kollarına öyle bir atıldılar ki, kapı sarsıldı. Koridordan geçen herhangi biri onları görebilirdi. Emma bunu bilmesine rağmen umursamadı. Ensesindeki saçlara yapıştı, tişörtünün sırtına. Dudakları kilitlenirken, kafasını kapıya çarptı.

Julian'ın inlediğini duydu. Sonra küfredip Emma'yı kendine çekti. Adeta tek vücut oldular. Emma onun göğsünü tırmaladığında, parmaklarını saçlarına geçirdi. Emma, Julian'ın vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. Kendini tutmaya çalışıyordu.

Elini arkaya atıp tokmağı çevirdi. Kapı aralandı ve ayrıldılar.

Emma fiziksel olarak acı çekti. Rune'u sancıyor, dizleri boşalıyordu. Bir an düşeceğinden korkarak kapıya tutundu.

Julian da sersemlemişti. Emma kalp atışlarını duyabildiğini hayal etti. Belki de kendi kalbinin sesini duyuyordu. "Emma..."

"Neden?" diye inledi. "*Parabatai* bağının neden bu kadar korkunç bir sonucu var? Aslında tamamen iyilik ve güzellikle ilgili olması gerekmez miydi? Belki de Kraliçe haklı. Bağ aslında kötülük saçıyor."

"Seelie Kraliçesi'nin sözüne güvenilmez," dedi Julian soluk soluğa. Gözbebekleri büyümüştü. Emma kalbini kayan bir yıldıza benzetti. Bir anlığına parlayıp yine sönmüştü.

"Kime güveneceğimi bilmiyorum. Ama Kraliçe söylemişti. *Ya sana* parabatai *bağının kalbinde bir çürüme olduğunu söylersem*, demişti. *Bir zehir? İyiliğini aksettiren bir karanlık?*"

Julian yumruğunu sıktı. "Ama Kraliçe..."

Dahası var. Ona söylemeliyim. Diana'nın anlattıklarını bilmeye hakkı var. Ama yapamadı, çünkü Julian bunu kaldırabi-

lecek durumda değildi. Hem ikisi de ne yapılması gerektiğini iyi biliyordu.

"Magnus'un söylediklerini duydun," diye fısıldadı. "Vaktimiz az. Zorlamamamız lazım."

Keder Julian'ın yüz hatlarını ele geçirdi. Ama kıpırdamadı. "Bana gitmemi söyle."

"Julian..."

"Bundan sonra sen nasıl istersen öyle olacak, Emma." Yüzündeki kemikler birden belirginleşmişti sanki. Yanakları çökmüş, bakışları kararmıştı. "Lütfen. Sen söyle, yapayım."

Emma yıllar önce Julian'ın Cortana'yı kollarına bırakışını hatırladı. Onu o kadar sıkı tutmuştu ki eli kesilmişti. Çektiği acıyı ve yaradan sızan kanları hatırlıyordu. Ve hissettiği minneti.

Julian o zaman ona ihtiyacı olanı vermişti. Şimdi o da aynısını yapacaktı.

Çenesini havaya dikti. Müthiş bir acı çekeceği muhakkaktı ama başarabilirdi. *Ben Joyeuse ve Durendal'ın çeliğinden dövüldüm ve onlar kadar güçlüyüm.*

"Git, Julian," dedi elinden geldiğince kararlı görünmeye gayret ederek. "Git ve beni yalnız bırak."

Julian bunu ondan kendi istemesine ve Emma'nın samimi olmadığını bilmesine rağmen, etine iğneler batmış gibi irkildi.

Başını eğdi ve hızla uzaklaştı.

Emma gözlerini kapadı. Julian'ın ayak seslerinin yankısı duyulmaz olduğunda, *parabatai* rune'unun acısı geçti. Yapmıştı işte. Başarmıştı. Ne yazık ki.

Kit gölgelerin arasında geziniyordu. Aslında bunu hiç istemiyordu. Hayatında yeni bir sayfa açtığına ve artık gizli kapaklı

işler çevirmeye eskisi kadar meyilli olmadığına inanmak istiyordu.

Gelgelelim, son günlerde belki de yanıldığını düşünüyordu. Nekromansiyle uğraşmak gayet de gizli kapaklı bir işti. Ama bu tür faaliyetlerinden kimsenin haberi olmadığı sürece belki de sorun olmazdı.

Sırtını enstitünün duvarına yasladı. *Kendimi kandırıyorum,* diye düşündü. *Gizli ya da değil, her türlü başıma iş açılacak.*

Jace'le konuşmak için dışarı çıkmıştı. Ama Jace yalnız değildi. Clary, Alec ve Magnus'la birlikteydi. Kit bu veda sahnesini bölmemek için bir köşeye çekilmişti.

Clary, Magnus'la Alec'e sarılmış, Jace, Magnus'a dostça bir beşlik çakmıştı. Sonra da Alec'le uzun uzun kucaklaşmışlardı. Clary'yle Magnus sabırla birbirlerinin sırtlarını sıvazlamalarını beklemek zorunda kalmıştı.

Şu *parabatai*'lik gerçekten de içinde yoğun hisler barındırıyor olmalıydı. Kit omuzlarını çevirip sırtını dikleştirdi. Uzun zamandır, Ty'ın *parabatai*'si olmakla ilgili hiçbir şey düşünmemişti. Belki de Ty bir karar verebilecek durumda olmadığı içindi.

Ya da belki onu bu fikirden soğutan bir neden vardı. Bu arada, Jace nihayet Alec'i bırakıp Clary'nin elini tuttu. Magnus ellerini kaldırdı ve parmaklarından fışkıran mavi kıvılcımlarla bir portal açtı.

Portaldan esen rüzgâr kumları havalandırdı ve Kit gözlerini kapadı. Onları yeniden açtığında Alec'le Magnus gitmişti ve Jace'le Clary el ele enstitüye doğru yürüdü.

Kit gözlerini kapayıp başını duvara vurdu.

"Bunu hoşuna gittiği için mi yapıyorsun, yoksa sonrasında iyi mi hissettiriyor?" diye sordu biri.

Kit gözlerini açtı. Jace kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu alayla süzüyordu. Clary içeri girmiş olmalıydı.

"Pardon," diye mırıldandı.

"Özür dileme. Beynini patlatmak istiyorsan, senin bileceğin iş."

Kit kendi kendine homurdanarak güneşe çıktı. "Seninle konuşmak istiyordum ama duygusal vedanızı bölmeyeyim dedim."

"Sorun değil. Alec'le birbirimize sevgimizi göstermekten çekinmiyoruz. Hatta bazen beni kucağında taşıyor."

"Sahi mi?"

"Yok canım. Silahlıyken bayağı ağır oluyorum. Eee, benimle ne konuşacaktın?"

"Aslında tam da bunu."

"Kilomu mu?"

"Silahları."

Jace gevrek gevrek güldü. "Gerçek bir Herondale olduğunu biliyordum. Neyi merak ediyorsun, söyle. Kılıç çeşitleri? İki saplı, tek saplı? Tam adamına geldin, dostum."

"Benim ne zaman bir silahım olacak?" diye sordu Kit. "Emma'nın Cortana'sı, Livvy'nin kılıçları vardı. Ty fırlatma bıçaklarını seviyor. Julian yayları. Cristina hançeriyle harikalar yaratıyor. Madem bir Gölge Avcısı'yım benim de bir silahım olması gerekmez mi?"

"Karar verdin ha? Gölge Avcısı olmak istiyorsun."

Kit duraksadı. Bu tam olarak ne zaman olmuştu bilmiyordu ama evet. Bir Gölge Avcısı olmak istiyordu. Gölge'yle kumsaldayken, bir Nefilim olmadığından korktuğunda anlamıştı. "Başka ne olacaktım?" diye sordu.

Jace gururla gülümsedi. "Senden şüphem yoktu, evlat." Kit'in saçlarını karıştırdı. "Henüz eğitim almadın. Dolayısıyla yay ve bıçak seçeneklerini eliyoruz. Ben sana başka bir silah bulacağım. Ben bir Herondale'im, diye bağıracak."

"İnce mizah anlayışım ve vahşi cazibem de bir silah olabilir tabii."

"İşte bir Herondale," dedi Jace. "Christopher... Sana Christopher diyebilir miyim?"

"Hayır."

"Christopher, aile benim için hiçbir zaman kan bağı olmadı. Ben ailemi kendim seçtim. Yine de bir akrabam olduğunu bilmek güzel. Sıkıcı aile hikâyeleri anlatabileceğim biri. Will Herondale'i duydun mu? Ya da James Herondale'i?"

"Sanmıyorum," dedi Kit.

"Süper. Yani benim açımdan. Yoksa sen yandın, adamım." Jace ellerini ovuşturdu. "Pekâlâ, şimdi gidip sana bir silah buluyorum. Aklına takılan bir şey olursa bana gelebilirsin. Her konuda." Kit ona değer verdiği birinin kara büyüyle bir ölüyü diriltmek istemesine karşı nasıl bir tavır takınacağını sormaya hazırlandı. Ama Jace kaşlarını kaldırıp gülümsedi ve gitti.

"Belki böylesi daha iyi," diye söylendi.

Tam o sırada, biri "Kit! Kit! Buradayım," diye tısladı. Kit korkuyla sıçradı ve arkasını döndüğünde, Drusilla'nın üst katın penceresinden sarktığını gördü. "Konuşuruz demiştin."

Kit gözlerini kırpıştırdı. Dru'ya verdiği söz tamamen aklından çıkmıştı. "Tamam, geliyorum."

Merdivenleri çıkarken, Ty'ın nerede olduğunu düşündü. Kit onunla her yere gitmeye alışmıştı. Sabahları odasından çıktığında, onu koridorda kitap okurken bulmaya ya da Hypatia'nın

alaycı bakışları arasında Hayalet Pazar'da ayaklarına kara sular inene dek dolaştıktan sonra birlikte eve dönmeye. Ty, Hayalet Pazar'ın patırtısından hoşlanmasa da belli ki herkesin gönlünü kazanmıştı. Bir Gölge Avcısı'ydı ama kimseye silah çekmiyordu tabii. Tehditler savurmuyor, istediklerini kibarca rica ediyordu.

Ty özel biriydi. Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları arasındaki gerginliğin ona en ufak bir etkisi olmamıştı. Dikkatini tek bir amaca odaklamıştı: Livvy'yi geri getirmeye. İşler yolunda gittiğinde seviniyor, gitmediğinde öfkeleniyordu. Ama öfkesini başkalarından çıkarmıyordu.

Kötü davrandığı tek kişi kendisiydi.

Gelgelelim, son günlerde, Emma ve Julian'ın ayaklanıp evde gezinmeye başlamasından sonra, Ty'ı bulmak zorlaşmıştı. Kit'i karıştırmak istemediği bir şey üzerinde çalışıyordu belli ki ve bu ketumluğu Kit'i şaşılacak kadar üzüyordu. En azından, bu gece için planları vardı.

Dru'nun odasını bulmak zor olmadı. Onu kapıda bekliyordu. Kit'i görünce sabırsızca bir aşağı bir yukarı dolanmaktan vazgeçip onu içeri aldı. Kapıyı arkasından kapadı ve kilitledi.

Kit kaşlarını kaldırdı. "Beni öldürmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Ha-ha," dedi ve kendini yatağa attı. Üzerinde bağıran bir surat olan, siyah, penye bir elbise giymişti. Saçlarını birkaç yerinden ayırıp sıkıca örmüştü. Bu haliyle onu Barnabas Hale'i tufaya düşüren vamp iş kadını olarak hayal etmek güçtü. "Ne hakkında konuşmak istediğimi bal gibi biliyorsun."

Kit masaya yaslandı. "Ty."

"Ty iyi değil," dedi Dru. "Sadece rol yapıyor. Bundan haberin var mı?"

Kit kendinden Ty'ı savunur şekilde konuşmasını beklerdi. Ya da bir terslik olduğunu inkâr etmesini. Bunun yerine, omuzları çöktü. "Galiba başka kimse görmüyor," dedi. Acı verse de birine açılabilmek içini rahatlatmıştı. "Ty iyi değil, evet. Nasıl olabilir ki?"

Dru daha yumuşak bir sesle konuştu. "Hiçbirimiz iyi değiliz. Belki acı çekmek böyle bir şey. Başkalarının ne hissettiğini kolay kolay anlayamıyoruz."

"Ama Helen..."

"Helen bizi iyi tanımıyor," dedi Dru örgülerinden birini çekiştirerek. "Uğraşıyor ama Ty'daki değişikliği nasıl fark edemiyor? Mark peri olaylarına takıldı. Julian'la Emma burada değildi. Ortalık biraz yatıştığında, Julian'dan ümitliyim. Er geç Ty'daki garipliği anlayacaktır."

Bir savaşın eşiğindeyken, Dru'nun iyimserliği şaşılacak şeydi doğrusu. Gerçi Blackthorn'ların bazı meselelere ondan biraz farklı baktığını öğrenmişti.

"Aslında günlük rutinini aksatmıyor," dedi düşünceli bir tavırla. "Kahvaltısını ediyor. Çamaşırlarını yıkıyor. Ama bütün bunların tek nedeni..."

Birden fazla konuştuğunu anlayıp sustu. Avuçları terlemişti. Az kalsın, Ty'a verdiği sözü unutup Dru'ya gerçeği söyleyecekti.

"Affedersin," dedi Dru'nun şaşkın bakışları arasında. "Boş boş konuşuyorum işte."

Dru gözlerini kıstı. "Hadi oradan. Ty'a söz vermişsin. Benimle ondan konuşamıyorsun. Pekâlâ, sadece evet ve hayır de. Tamam mı?"

Ty omzunu silkti. Tahmin etmesi imkânsızdı zaten.

"Livvy'nin hayaletiyle bağlantı kurmaya çalışıyor," dedi

Dru. "Thule hikâyesini dinledikten sonra aklıma geldi. Ölen insanlar başka formlarda varlıklarını sürdürüyor. Ya hayalet olarak ya da başka bir boyutta. Ama onlara ulaşamıyoruz." Gözlerini kırpıştırdı.

"Evet," dedi Kit. "Evet, Ty tam olarak bunu yapmaya çalışıyor."

Dru'nun suratı asıldı. "Bence iyi bir fikir değil. Sonuçta Livvy başka bir diyara göç etti. Ruhu artık dünyada değil. Yani hayaletler öyle durup dururken ortaya çıkmaz ki. Ya önemli bir konu olması lazım ya da doğru şekilde çağrılmaları."

Kit, Robert Lightwood'un *parabatai*'sini düşündü. Ölüsü yakılırken kulenin yanında duruyordu. Önemli bir şey.

"Onunla konuşabilirim," dedi Dru usulca. "Ona bir kız kardeşi daha olduğunu hatırlatırım."

Kit, Dru'nun onlarla Barnabas'ı kandırmaya geldiği geceyi hatırladı. Ty hafiflemiş görünüyordu. İtiraf etmese de kardeşinin varlığı onu mutlu etmişti. "Biz bu gece..." diye başladı. Ama bir dakika. Ona Gölge'den söz etmemesi daha iyi olurdu. "Büyü için gerekli son malzemeyi almaya gidiyoruz," diye ekledi telaşla. "Saat onda otobanın kenarında buluşacağız. Sen de gel ve bizi tehdit et. Bizimle gelmene izin vermezsek herkese anlatacağını söyle."

Dru burnunu kırıştırdı. "Kötü adamı mı oynayacağım?"

"Hadi ama," dedi Kit. "Birazcık otoriter davranacaksın hepsi bu. Hoşuna gitmeyeceğini söyleme."

Sırıttı. "Anlaştık. Gece görüşürüz."

Kit kilidi açıp dışarı çıktı. Sonra bir an duraksadı. "Hayatım boyunca yalan söyleyip insanları kandırdım," dedi yüzünü ona dönmeden. "Ama Ty'a yalan söyleyemiyorum. Sence neden?"

"Çünkü Ty senin arkadaşın," dedi Dru. "Başka bir sebep gerekli mi?"

Boyalarının durduğu çekmeceyi açmanın Julian için özel bir anlamı vardı. Her bir tüp onun karakterinin bir parçasıydı adeta. Menekşe moru, çivit mavisi, narçiçeği kırmızısı ve mürdüm rengi.

Önceki gece boş bıraktığı tuvale döndü. Seçtiği tüpleri masaya attı. Kırık beyaz, bakır rengi ve limon sarısı.

Bunlar Emma'nın saçları için kullandığı renklerdi. Odasının kapısında ona nasıl baktığını hatırlayınca kalbi sızladı. Yüzü bembeyazdı. Kirpiklerinde gözyaşları titreşiyordu. Sevdiğin birine dokunamamanın, onu öpüp okşayamamanın dehşet verici bir yanı vardı. En kötüsü de onu teselli edememekti.

Emma git demişti ama onu orada öylece bırakmak Julian'ı darmadağın etmişti. Henüz duyguları o kadar taze ve yoğundu ki. Stüdyosu ona daima huzur verirdi. Ama önceki gece resim yapmaya çalıştığında kendini bilmediği bir dili konuşmaya çalışır gibi hissetmişti.

Şimdi her şey farklıydı oysa. Fırça elinin uzantısıydı sanki. Uzun ve cesur fırça darbeleri ona tam olarak ne istediğini fısıldıyordu. Tuvalde şekiller belirdikçe, aklı sustu. Hâlâ acı çekiyordu, ama en azından dayanılır bir hale gelmişti.

Kapı çalındığında, ne kadardır resim yaptığından emin değildi. Böylesine bir yaratıcılık çılgınlığına kapılmayalı uzun zaman olmuştu. Thule'deyken bile boya kalemleriyle fazla vakit geçirememişti.

Fırçaları suya koyup kapıyı açmaya gitti. Belki Emma'dır, diye heyecanlandı ama karşısında Ty'ı buldu.

Ellerini beyaz sweatshirt'ünün ön cebine sokmuştu. Bakışları Julian'ın yüzünde dolaşıyordu. "Girebilir miyim?"

"Elbette." Julian kardeşinin odada dolaşıp resimlere bakmasını bekledi. Ty en son şövalenin önünde durdu. Yıllar önce bu odada gözü vardı ama Julian inatla buna karşı çıkmıştı.

Ama Ty istediğinde odaya gelebiliyordu tabii. Daha küçükken kâğıt ve boyalarla yaptığı deneyler onu saatlerce oyalıyordu. Asla somut bir resim çizmemişti ama renklerden iyi anlıyordu. Hep renkli girdaplar çiziyordu. Dıştan içe doğru. Her an kâğıttan fırlayıp gidecekmiş gibi capcanlıydılar.

"Bu Livvy'nın kılıcı," dedi Ty tuvale bakarak. Üzgün ya da öfkeli değildi. Daha çok emin olmaya çalışır gibiydi.

"Onu en iyi sembolize edecek şeyi bulmaya çalıştım," dedi Julian.

Ty boynundaki altın kolyeye dokundu. "Bana Livvy'yi en çok bu hatırlatıyor."

"O... o da iyiymiş." Julian ortadaki adaya yaslandı. "Ty," dedi. "Livvy öldüğünden beri yeteri kadar yanında olamadım. Ama artık buradayım. Ne zaman istersen."

Ty temiz bir fırçayı eline aldı. Parmaklarını ucunda gezdirdi ve bir an kendini bu hislere bırakırcasına gözlerini kapadı. Julian konuşmadı. Ty'ın düşündüğünü biliyordu. "Senin suçun yok," dedi Ty. "Engizitör Emma'yla ikinizi uzaklara yolladı."

"Benim suçum ya da değil ama yanında yoktum. Herhangi bir konuda benimle konuşmak istersen, seni dinlerim."

Ty başını kaldırdı. Gri bakışları bir kuştüyünün dokunuşundan farksızdı. "Sen her zaman yanımızdaydın, Jules. Bizim için onlarca fedakârlık yaptın. Bütün enstitüyü sen yönettin."

"Ama..."

"Şimdi ben senin yanında olmalıyım," dedi Ty ve fırçayı masaya bıraktı. "Gitmeliyim. Kit'le buluşacağım."

Julian yalnız kaldığında taburesini boş bir şövalenin önüne çekti. Gözlerini boşluğa dikti. Ty'ın bir sözü aklına takılmıştı.

Bütün enstitüyü sen yönettin.

Horace'ı düşündü. Unseelie Kralı'yla görüşmesini bütün dünyanın izlemesini istiyordu. Daha önce bunun nedenini anlayamamıştı. Duyguları olmadığı için, Horace'ın düşünce yapısını çözememişti. Ama şimdi biliyordu ve onu durdurmaları sandığından da önemliydi.

Arthur'un eski ofisini düşündü. Sabahın kör karanlığında, orada mektupları düzenleyip gerekenlere cevap yazardı. Parmakları enstitünün mührünün ağırlığını hâlâ hatırlıyordu. O mühür artık Aline'le Helen'ın ofisindeydi. Yeni görevlerinde ihtiyaç duyabileceklerini Arthur'un odasından oraya taşımışlardı. Ama Arthur'un masasındaki gizli bölmelerden haberleri yoktu. Julian da hep uzaklarda olduğu için onlara söyleyememişti.

Bütün enstitüyü sen yönettin.

O bölmelerde Julian'ın dikkatle tuttuğu listeler vardı. Önemli Aşağı Dünyalılar'ın, her bir meclis üyesinin ve enstitülerdeki Gölge Avcıları'nın isimlerini bir bir kaydetmişti.

Pencereden baktı. Mutlu olmasa da yeni bir enerjiyle dolmuştu. Artık bir amacı vardı. Şimdi resmini bitirebilirdi. Sonra, herkes uykudayken, gerçek işine odaklanacaktı.

26

HAVADA BİR KIPIRTI

Tak. Tak. Tak.

Emma hızla dönüp bıçakları arka arkaya fırlattı. Başının tepesinden ve iki yanından geçtiler. Havayı yırtıp duvardaki hedefi on ikiden vurdular. Az sonra hâlâ sapları titriyordu.

Emma eğilip ayağının dibindeki yığından iki bıçak daha aldı. Eğitim kıyafetini giymemişti. Askılı bluzu ve kotuyla su gibi terliyordu. Açık saçları çıplak sırtına yapışmıştı.

Ama umurunda değildi. Julian'a âşık olduğunu fark ettiği ilk günlere dönmüştü sanki. Tamamen annesiyle babasının ölümlerine bağladığı tarifsiz bir çaresizlik ve öfke buhranı içindeydi.

İki bıçağı da sırayla fırlattı. Hedefe kilitlenerek uçtular. *Tak. Tak.* Bir zamanlar o kadar çok *bo-shuriken* fırlatmıştı ki, avuçları açılıp kanamıştı. O öfkenin ne kadarı ailesiyle ilgiliydi? Şüphesiz, büyük bir kısmı. Ama farkındalığının kapılarını sımsıkı kapatıp onu gerçek mutluluğa neyin taşıyacağını asla bilememenin acısı da azımsanmayacak kadar ızdıraplıydı.

İki bıçak daha kaptı. Hedefe arkasını döndü. Nefes nefese kalmıştı. Julian'ı aklından çıkaramıyordu. Sihir bozulmuştu

ve umutsuzca onunla olmak istiyordu. Pişmanlığın, geçmiş seçimlerinin ve harcanan yıllarının acı tadı ağzını doldurdu. O da, Julian da uzun süre inkâr etmişti. Şimdi de bunun bedelini en ağır şekilde ödüyorlardı. İkisinden biri neden *parabatai* olmamaları gerektiğini anlayabilseydi, şimdi ayrılmak zorunda kalmayacaklardı. Ya da onları sevdiklerinden ayrı bırakacak bir sürgünü kabullenmeyeceklerdi.

Aşk güçlü bir duygu. Birlikte vakit geçirdikçe ve birbirinizi hissettikçe daha da güçlenecektir. Mümkün olduğunca ayrı kalmalısınız. Birbirinize dokunmamalı, birbirinizle konuşmamalısınız. Hatta birbirinizi düşünmemeye çalışmalısınız.

Bir bıçak omzunun üzerinden uçtu. *Tak.* Beklemeden diğerini de fırlattı. *Tak.* Arkasını döndüğünde hedefin tam ortasına saplandıklarını gördü.

"İyi atış."

Emma irkilerek arkasına döndü. Mark kapıya yaslanmıştı. Uzun, ince silueti gölgelere karışıyordu. Üzerinde Gölge Avcısı kıyafeti vardı ve yorgun görünüyordu.

Mark'la baş başa kalmayalı uzun zaman olmuştu. Ondan kaçtığı filan yoktu. İdris'te, sonra Periler Diyarı'nda ve Thule'de ayrı kalmışlardı. Emma ona dikkatle baktı. Aslında bir süredir farkındaydı da, şimdi daha da net görebiliyordu. Bugünlerde Mark'ın gözlerinde mana veremediği bir hüzün vardı. Sanki her an kötü bir haber almayı bekler gibiydi. Periler Diyarı'ndan ilk döndüğü günlerde bile böylesine yoğun bir mutsuzluk enerjisi saçmıyordu.

Emma bir bıçak daha alıp ona uzattı. "Denemek ister misin?"

"Olur."

Mark bıçağı alıp gözlerini kıstı.

"Cristina'yla olanları konuşalım mı?" diye sordu Emma biraz da tereddütle. "Ve Kieran'la tabii."

Bıçağı fırlattı. Duvarda Emma'nınkilerden birinin yanına saplandı. "Hayır," dedi. "Bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum."

"Tamam," dedi Emma. "O zaman, hiç konuşmayalım. Hıncımızı duvardan çıkaralım."

Mark hafifçe gülümsedi. "İlla benim aşk hayatımı konuşmak zorunda değiliz ki. Seninki ne güne duruyor?"

Emma bir bıçak daha aldı. Bu kez daha da hışımla fırlattı. Bıçak ahşap duvarı çatlattı. "Kafama bıçak saplasam daha iyi."

"Ölümlüler konuşacak bir şey bulamadıklarında hava durumundan bahsediyor," dedi Mark. Gidip bir yay aldı ve duvardan uzaklaştı. Üzerindeki gümüş işlemeli rune'larla sanat eserlerini aratmayacak güzellikle bir silahtı. "Ama biz ölümlü değiliz," diye ekledi.

"Bazen ne olduğumuzu merak ediyorum," dedi Emma. "Alicante'nin dengeleri değişti. Baştakiler bizim birer Nefilim olmamızdan hoşnut değil."

Mark yayı çekip bıraktı. Ok havayı delip hedefin ortasına saplandı. Emma hüzünle karışık bir gurur duydu. İnsanlar çoğu zaman Mark'ın savaşçı yönünü hafife alıyordu.

"Onların ne düşündüğü önemli değil," dedi Mark. "Bizi Raziel Gölge Avcısı yaptı. Lejyon değil."

Emma iç çekti. "Farklı bir hayatın olabilseydi ne yapmak isterdin?"

Mark düşünceli gözlerini ona dikti. "Sen hep Jace Herondale gibi olmak istedin. Bütün savaşçıların en büyüğü. Ama ben

daha çok Alec Lightwood'a benzemek isterdim. Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar için bir şeyler yapmak isterdim. Ben iki dünyaya da aitim, Emma. İkisi de kalbimde."

"Jace gibi olmayı hayal ettiğimi hatırladığına inanamıyorum. Çok utandım."

"Ah, hayır. Öyle büyük bir savaşçı olmayı hayal etmen çok şekerdi." İçtenlikle gülümsedi. "Julian'la ikiniz on yaşındaydınız. Tahta kılıçlarınız vardı. Size onlarla birbirinizin kafasına nasıl vuracağınızı öğretiyordum."

Emma kıkırdadı. "Seni koca adam gibi görürdüm. Halbuki daha on dört yaşındaydın!"

Yüzü asıldı. "Düşünüyorum da farklı olan her şey kötü değil. Periler Diyarı'ndan döndüğümden beri, Julian'la ve seninle yılların açığını kapadık. Şimdi ikinizle de arkadaşım. Benim hem kardeşim hem de dostumsunuz."

"Mark," diye başladı Emma ama sonra sustu ve batıya bakan pencereye döndü. Biri kararlı adımlarla enstitüye doğru yürüyordu.

Emma'nın gözüne bir altın pırıltısı takıldı.

"Gitmeliyim," dedi ve bir kılıç kaptığı gibi dışarı fırladı. Basamakları üçer üçer inip dışarı çıktı. Çimenliği geçti. Bu arada pencereden gördüğü kişi de yolun başına ulaşmıştı.

Parlak ay ışığı geceyi aydınlatıyordu. Emma gözlerini kırpıştırarak bekledi.

Zara Dearborn, Yüzbaşı üniforması giymiş ve Primi Ordines iğnesini takmıştı. Saçlarını örüp bir taç gibi kafasına sarmıştı. Elinde şafağın altın ışığı gibi bir kılıç parlıyordu.

Cortana.

Emma'nın vücudu kaskatı kesildi. Kılıcını çekti. Ama Cortana'yı gördükten sonra, bu sıradan silah gözüne daha da

değersiz geldi. "Dur," dedi. "Burada istenmiyorsun, Zara."

Zara gergin bir ifadeyle sırıttı. Sonra da, Emma'yı iyice çileden çıkarmak ister gibi Cortana'nın sapını sıkıca kavradı. O silahı Demirci Smith dövmüştü ve şimdi Zara'nın terli, beceriksiz elinde olması katlanılır gibi değildi. "Bunu sormayacak mısın?" dedi Cortana'yı bir oyuncakmış gibi evirip çevirerek.

Emma öfkesini bastırmak için yutkundu. "Git buradan, Zara."

"Hatırlatmama izin ver, Emma," dedi yılışık bir sesle. "Burası bir enstitü ve Konsey'in malı. Sen ve Blackthorn'lar haddinizi aşıp burayı eviniz gibi görmeye başladınız. Ama değil. Ayrıca yakında binayı boşaltmak zorunda kalacaksınız."

Emma kılıcını daha sıkı tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Size bir mesaj yollandı. Bilmiyormuş gibi davranma. Enstitülerin çoğu desteklerini göstermek için İdris'e geldi. Ama sizden hâlâ ses seda yok." Cortana'yı ustalıktan uzak bir hamleyle döndürdü. "Çağrımıza cevap bile vermediniz. Kayıt dosyanızı gördüm. İçindeki bütün isimler sahte. Beni bunu anlamayacak kadar aptal mı sanıyorsunuz?"

"Evet," dedi Emma. "Neyse ki bir haftada duruma uyandınız. Ama itiraf et, oyunumuzu sen keşfetmedin, Zara. Kesin, Manuel'dir. Doğru mu?"

Zara öfkeyle kızardı. "Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun ha? Aşağı Dünyalı tehdidi umurunda değil. Ama Samantha öldü biliyor musun? Basilias'ın penceresinden atladı. Peri arkadaşın yüzünden..."

"Kendini yorma," dedi Emma içinden Samantha'ya üzülerek. "Ben neler olduğunu biliyorum. Samantha'yı havuzdan Kieran çıkardı. Ona yardım etmeye çalıştı. Gerçeği çarpıtabilir-

sin, Zara ama onu dilediğin gibi şekillendiremezsin. Samantha suya düştüğünde gülmüşsün. Samantha senin zalimliğini gördü. Acı çekerken onunla alay ettiğini. Ortada tek bir gerçek var. O da bu."

Zara göğsü bir körük gibi inip kalkarak ona baktı.

"Cortana'yı hak etmiyorsun," dedi Emma. "Baksana, eline yakışmıyor bile."

"Hak etmiyor muyum?" diye tısladı. "Cortana'yı sana sadece bir Carstairs olduğun için verdiler! Bense hayatım boyunca insanların saygısını kazanmak için didinip durdum. Ama sen annenle baban Karanlık Savaş'ta öldüğü için birdenbire kıymete bindin." Cortana'yı tutan eli titremeye başlamıştı. Bir iki adım geriledi. "Anlamıyor musun? Bunların hiçbiri senin değil. Enstitü, kılıç... Blackthorn'lar senin ailen değil. Büyük bir savaşçı olarak biliniyordun ya hani, aslında onu bile hak etmedin."

"Ama neyse ki sen şöhretini fazlasıyla hak ediyorsun, Zara. Aklı başında herkesin söylediği gibi, pisliğin önde gideni olduğunu çoktan kanıtladın."

Zara'nın gözlerinde tehlikeli pırıltılar oynaştı. "Yirmi dört saatiniz var. Idris'e gelip Lejyon'a bağlılık yemini edeceksiniz. Beş dakika bile gecikirseniz hepiniz asker kaçağı sayılacaksınız ve onları gördüğüm yerde indirmem emredildi. Merak etme, ilk senden başlarım."

Emma kılıcını kaldırdı. "Neden kozlarımızı şimdi paylaşmıyoruz?"

Zara bir adım daha geri çekildi. "Yirmi dört saat."

Emma'nın gözü kararardı. "Cesaretin varsa, bana şimdi saldır." Kılıcı savurdu. Ucu Zara'nın pelerinine takıldı. Yırtılan

kumaşın sesi geldi. "Buraya kadar geldin. Bana meydan okudun. Ailemi tehdit ettin."

Zara'nın ağzı beş karış açık kalmıştı. Emma onun kuralları hep kendisi koymaya alışkın olduğunu düşündü. Beklenmedik durumlarda ne yapacağını şaşırıyordu.

"Sen bir yalancısın, Zara," dedi üzerine yürüyerek. Zara geriye sıçrarken az kalsın düşüyordu. "Hayatta hiçbir şey başarmadın. Başkalarının zaferlerinden kendine pay çıkardın. Ama gerçek yüzünü görenler de olduğunu unutma. Zayıflarla uğraşmayı bırak artık. Yiyorsa çık karşıma. Sen korkak bir hırsızsın!"

Zara, Cortana'yı kaldırarak tısladı. "Bana korkak diyemezsin!"

"Öyleyse dövüşelim!" Emma kılıcını savurdu. Zara daha Cortana'yı havaya kaldıramamıştı bile. Yine de Emma'nın kılıcını karşıladı. Ama Emma'nın darbesi o kadar şiddetliydi ki, Cortana'yı tutan elinin bileği tuhaf bir açıyla büküldü. Zara acıyla bağırdı ve Emma bir kez daha Cortana'ya vurdu. Sevgili kılıcıyla savaşmak tuhaf geliyordu. Dünya tersine dönmüştü sanki.

Zara'nın acısı karşısında belki bir nebze olsun merhamet hissetmeliydi ama acımadı. Onu kayalıklara doğru sürüne dek çılgınca kılıcını savurdu. Her hamlesinde öfkesi biraz daha kabardı.

Zara kayalıklardan suya düşmemek için topuklarını yere gömerek ona var gücüyle karşı koymaya çalıştı. Cortana'yı kaldırdı ve onu Emma'ya doğru savurduğunda kılıç sanki canlıymış gibi büküldü. Zara bağırdı. Az kalsın dengesini kaybediyordu. Emma bacaklarını tekmelediğinde daha fazla dayanamadı. Olduğu yere yıkıldı. Vücudunun yarısı boşluktaydı.

Emma'nın vücudu yay gibi gergindi. Kendini öylesine güçlü hissediyordu ki damarlarında kan yerine kıvılcımlar dolaşıyordu sanki. Zara'nın tepesinde dikildiğinde ışık ve güçle kutsanan bir intikam meleğini andırıyordu.

Onu iki parçaya bölüp Cortana'yı geri alabilirim.

Kılıcını kaldırdı. Nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu. Zara'nın tepesinde dikilen uzun boylu bir savaşçı.

Rune'ları tutuştu. Damarlarında kan yerine ateş dolaşıyordu sanki. İnsanlar onlarla savaşanların bıçaklarının ellerinde paramparça olduğunu söylüyordu. Bütün vücutları siyah çizgilerle kaplandı. Görünüşleri tamamen değişti.

Diana'nın sesi kulaklarında çınlıyordu. Birden geri sıçradı. Zara emekleyerek uçurumun kenarından uzaklaştı.

Emma artık kendini bir intikam meleği olarak görmüyordu. Bunun yerine, kafasının içinde Julian'ın mantıklı sesini duyuyordu. Ona Horace Dearborn'un muhtemelen kızının yerini bildiğini söylüyordu. Zara ortadan kaybolursa ya da başına bir iş gelirse, Lejyon anında Los Angeles Enstitüsü'nün tepesine çökerdi.

"Kalk," dedi. Zara güçlükle doğruldu. "Defol buradan."

Zara nefes nefeseydi. Suratı toz toprak içinde kalmıştı. "Seni küçük sapık," diye tısladı. "Babam *parabatai*'nle nasıl bir ilişki içinde olduğunu anlattı. Jace'le Clary gibi olmak istiyorsunuz ha? Yasakları delmek hoşunuza gidiyor? Ya da sizi azdırıyor mu demeliydim?"

Emma gözlerini devirdi. "Clary ve Jace'in o tür bir bağı yok, Zara."

"Ama öyle sanıyorlardı!" diye bağırdı Zara. "Ve şimdi öldüler! Sana ve Julian'a da aynısı olacak! Cesetlerinizi savaş meydanında bırakacağız. Kargalar gözlerinizi oyacak."

"Hangi savaş meydanı? Ne diyorsun sen?"

Zara kızardı. Dudaklarının kenarlarında tükürükler belirdi. Bir vampiri haçla korkutmaya çalışırmış gibi Cortana'yı dik tutup Emma'ya doğru uzattı. "Yirmi dört saat," dedi. "O zamana kadar Alicante'nin kapılarında olmazsanız, hepiniz ölürsünüz."

Sonra da çekip gitti. Emma peşinden koşmamak için kendini zor tutuyordu. Ama iradesini kullandı ve yüzünü binaya döndü.

Çimenliği koşarak geçip binanın önündeki basamakları tırmandı. Kapıya ulaştığında öfkesinin yerini telaş almıştı. Julian'la konuşmalıydı. Ona Zara'yı anlatmalıydı.

Kapıyı hızla çekti. Julian'ın neler söyleyeceğini tahmin edebiliyordu. *Endişelenme, bir planım var,* diyecekti. Hatta belki onu güldürürdü bile.

Birden koluna berbat bir sancı saplandı.

Rune'u. Emma inleyerek iki büklüm oldu. Neyse ki, daha enstitüye girmemişti. Etrafta kimsecikler yoktu. Kolunu sıvadı.

Üst kolundaki *parabatai* rune'u kırmızı bir damga gibi parlıyordu.

Duvara yaslandı. Julian'ı düşünmek bile buna neden oluyorsa, ne kadar zamanları kalmıştı? Magnus'a gidip onu sonsuza dek rune'larından arındırmasını istemeden önce ne kadar vakti vardı?

Gard'daki hücrede Diego duvarın önüne çökmüş, kardeşini kollarında tutuyordu.

Jaime önceki gece bir ara uykuya dalmıştı. En azından, Diego gece olduğunu sanıyordu. Yemekler arasındaki zamanı

hesaplamasına imkân yoktu, çünkü düzenli olarak getirilmiyorlardı. Uyuyorlar, yemek yiyorlardı. Diego, Jaime'nin biraz daha dayanması için elinden geleni yapıyordu.

Jaime sığ ve düzensiz nefesler alıp veriyordu. Gözleri kapalıydı. Diego'nun çocukluk yıllarına dair ilk hatıralarından biri de, kardeşini kucağında taşımasıydı. O beş, Jaime üç yaşındayken, onu her yere kucağında götürürdü. Aksi halde, kısa bacakları üzerinde yalpalayarak durabilen kardeşinin ona göstermek istediği her şeyden mahrum kalacağını sanırdı.

Bazen uzun bir günün sonunda, Jaime kucağında uyuyakalır ve Diego onu yatağına taşırdı. O daima kardeşine göz kulak olmuştu. Dolayısıyla şimdi hissettiği öfke ve çaresizliğin bir tarifi yoktu.

Jaime'nin büyüdüğünü bir türlü kabullenememişti. Kardeşi onun gözünde hâlâ yaramaz bir çocuktu. Aile yadigârıyla birlikte kaçtığında bile bunu onun başka bir oyunu sanmıştı. Ama şu son birkaç günde, Jaime giderek güçten düşmesine rağmen, Zara'ya istediğini vermemişti. Diego kardeşinin alaycı tavırlarının altında yatan çelik gibi iradeyi ve ailesine bağlılığını daha yeni fark ediyordu.

Jaime'nin kafasının tepesine bir öpücük kondurdu. Siyah saçları yağlanıp topak topak olmuştu ama Diego aldırmadı. Nasıl olsa, kendisi de pisti. "*Siempre estuve orgulloso de ti,*" dedi.

Jaime gözlerini araladı. "Seninle her zaman gurur duydum."

Diego rahatlayarak gülümsedi. "Uyumuyorsun!"

Jaime kıpırdamadı. Esmer yanakları ateşten kızarmıştı. Dudakları çatlamış, kanıyordu. "Evet ve bunu sonsuza kadar sana karşı kullanacağım."

Sonsuza kadar. İkisinin de sonsuza kadar yaşamayacağı belliydi. Diego aile yadigârını düşündü. Sonsuzluk sembolü onlara asla sonlanmayacak bir gelecek vaat eder gibiydi. *Eternidad.*

Söylenecek hiçbir şey yoktu. Sessizce Jaime'nin saçlarını okşayarak nefesini dinledi. O kadar çaresizdi ki bir stel için her şeyini feda edebilirdi.

Artık tanıdık gelen metalik sesle ikisi de kapıya baktı. Diego kahvaltılarının geldiğini tahmin etti. Demek sabah olmuştu. Hapishanenin kapısı açılınca içeri loş bir ışık doldu. Anush Joshi elinde bir tepsiyle karşılarına dikildi.

Diego ona tek kelime etmedi. Muhafızlardan yardım dilenmekten vazgeçmişti. Jaime'nin yavaş yavaş ölmesine seyirci kalacak kadar canavarlarsa, onlardan medet ummaması aptallıktı.

Anush tepsiyle çömeldi. Üzerinde Konsey Muhafızı üniforması vardı. Siyah saçları karışmış, gözleri kızarmıştı. Tepsiyi yere bıraktı.

Diego boğazını temizledi. "Jaime kötü. Hiçbir şey yiyemez. Taze meyveye ihtiyacı var. Meyve suyu da olur. Bize kalorili bir şeyler getir."

Anush duraksayınca Diego bir an heyecanlandı. Ama Anush tepsiyi usulca kapının altındaki bölmeden içeri itti.

"Bence bunu yemek ister," dedi.

Ve çekip gitti. Diego az sonra hapishanenin kapısının kapandığını duydu. Jaime'yi tutmaya devam ederek bir eliyle tepsiye uzandı.

Birden irkildi. Her zamanki bulamaçla dolu tasların arasında bir stel ve bir not vardı. Diego titreyen eliyle onları aldı. Notu

açtı: *Scholomance'te bana sadece sen iyi davrandın. Muhafızlığı bırakıyorum ve İdris'ten gidiyorum. İsyancılara katılacağım.*

Kardeşine iyi bak.

"Nedir o?" diye seslendi Kit. Ty elinde bir cadı ışığıyla otobana doğru yürüyordu. Bir tek yüzü aydınlıktı. Vücudunun geri kalanı gölgedeydi. Kit yine de omzunda küçük bir hayvan olduğunu görebiliyordu.

"Bir ağaç faresi," dedi Ty. Otobanın kenarında, Kit'le buluştuğunda cadı ışığı söndü. Baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Livvy'nin kolyesi karanlıkta parlıyordu.

Farelerden pek hoşlanmayan Kit arkadaşının omzundaki hayvanı temkinli bakışlarla süzdü. Yuvarlak kulakları, tüylü bir suratı ve uzun bir kuyruğu vardı. Minik elleri arasında tuttuğu cevizi kemiriyordu.

"Meraklanma," dedi Ty. "Tamamen zararsız bir tür. Yuvalarında şişe kapağı, yaprak ve meşe palamudu gibi şeyler biriktirmeyi severler."

Bu arada, ağaç faresi cevizi bitip boncuk gözlerini Ty'a dikti.

"Üzgünüm, dostum. Ama başka yok." Fareyi avcuna alıp usulca yere bıraktı. Küçük hayvan yolun kenarındaki çalılıklarda gözden kayboldu. "Evet," dedi Ty ellerini silkeleyerek. "Büyü için gerekli malzemelerin üzerinden bir kere daha geçelim mi?"

Kit'in midesi düğümlendi. Hem Dru'nun nerede kaldığını merak ediyor, hem de Gölge'nin yapacakları konusunda endişeleniyordu. Büyücü Ty'ın durdurmayı kafasına koyduysa, son dakikaya kadar bekleyecekti kuşkusuz.

"Tabii," dedi cebindeki listeyi çıkararak. "Bir volkanın kalbinden tütsü."

"Hayalet Pazar'dan aldık."

"Bir cinayet kurbanının kemik tozu."

"Tamamdır."

"Diriltilecek kişinin kanı, saçları ve kemiği," diye mırıldandı Kit.

Ty'ın solgun yüzü karanlıkta yarımay gibi parlıyordu. "Livvy'nin bir bukle saçını ve bebek dişini getirdim."

"Ya kan?" diye sordu Kit. Oyuncak bir bebekmiş gibi, Livvy'nin vücut parçalarından konuşmak tuhaf geliyordu.

Ty boynundaki madalyona dokundu. "Bu pas değil, kan," dedi.

Kit güçlükle devam etti. "Periler tarafından yetiştirilen sakız ağacı reçinesi..."

Çat diye bir ses geldi. Ty elini beline attı. Kit yanlış bir şey yapmaması için onun koluna yapışırken Drusilla gölgelerin arasından çıktı.

Ellerini kaldırdı. "Hey, benim."

"Ne işin var burada?" dedi Ty öfkeyle.

"Camdan bakıyordum. Seni gördüm. Her şey yolunda mı diye bakmaya geldim."

Kit etkilenmişti doğrusu. Dru gerçekten de iyi bir yalancıydı. Konuşurken gözlerini kaçırmıyordu. Sesi sakin, tavırları rahattı. Babası olsa, ona yıldızlı pekiyi verirdi.

"Reçine filan diyordunuz. Ne iş? Yoksa büyü mü yapacaksınız?"

Ty hafifçe suratını buruşturdu. Kit vicdan azabıyla sarsıldı. Ty yalan söyleme konusunda hiç başarılı değildi ve planlardaki sürpriz değişikliklerle başa çıkmakta zorlanıyordu. "Eve dön, Dru," dedi.

Dru ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Dönmeyeceğim. Canımın istediği yerde dururum."

Kit bunun da rolünün bir parçası olup olmadığını düşündü.

"Beni geri gönderirsen iblis tebeşiriyle tuhaf bir büyü yaptığını herkese anlatırım."

Ty sinirden kızardı. Kit onu kolundan tutup çekti ve "İzin ver, gelsin," diye fısıldadı. "Yoksa herkese söyler. Sırf bizim değil, Gölge'nin de başı derde girer."

Ty başını iki yana salladı. "Ama..."

"Mağaranın dışında bekler," dedi Kit. Yeni farkına varıyordu ama bu onun da işine gelirdi. Gölge daha ilk bakışta Kit'in Dru'yla konuştuğunu anlardı.

Ty iç çekti. "İyi."

Dru el çırptı. "Yaşasın!"

Otobandan birlikte geçtiler. Dru kumsalda ayakkabılarını çıkardı. Hava yumuşaktı. Hafif esinti giysilerinin açıkta bıraktığı yerleri gıdıklıyordu. Dalgaların hışırtısı huzur veriyordu. Kit etrafındaki güzelliği huşuyla izlerken, babasının onu buraya hiç getirmemesine bir kez daha üzüldü. Ona şehrinin bu kadar güzel olduğu hiç söylenmemişti.

Ve ona söylenmeyen daha birçok şey vardı. Ty suyun kıyısında kumları tekmeleyerek yürüyordu. Rüzgâr saçlarını havalandırdı ve siyah bir fırça darbesi gibi yanağına savurdu. Drusilla'yı bilerek görmezden geliyordu. Gerçi Dru'nun da ona pek aldırdığı yoktu. Saçlarını açıp kumlarda koştu. Kotunun paçaları ıslanmıştı. Kit'e bakıp muzipçe göz kırptı.

Kit bu işbirliğinin doğru bir karar olduğunu umdu. Mağaranın girişinde heyecanı ikiye katlandı. Ty kayaların arasındaki karanlık aralığın önünde durdu.

"Buraya kadar," dedi Dru'ya.

Dru itiraz etmek için ağzını açtı, ama Kit ona kaş göz etti. "Dışarıda beklesen daha iyi olur," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Dru mutsuzca kumlara oturdu. "İyi. Tamam."

Ty mağaraya girdi. Kit, Dru'ya üzgün bir bakış fırlattıktan sonra, tam mağaraya girecekti ki, Ty kucağında kızgın suratlı, gri, pofuduk bir tüy yumağıyla dışarı çıktı.

Dru'nun gözleri parladı. "Church!"

"Bak, yalnız da değilsin," dedi Ty kediyi kardeşinin kucağına bırakarak. Dru, Church'ü öpmek için eğilirken Ty yeniden mağaraya girmişti bile. Kit onun peşine takıldığında, Ty'ın Dru'nun ona bakışlarını fark edip etmediğini düşündü. Kit'in ona hayran bir kardeşi olsa, galiba bütün vaktini ona gösteriş yaparak geçirirdi.

Ama Ty bu tarz biri değildi.

Tünele girdiklerinde kulak tırmalayıcı bir müzik duydular. İnternetten yarım yamalak indirilen bir şarkı gibiydi. Ana mağarada, Gölge'yi gramofondan yükselen acıklı bir melodi eşliğinde dans ederken buldular.

"*Non, rien de rien,*" diye şarkı söylüyordu. "*Je ne regrette rien. Ni le bien qu'on m'a fait, ni le mal...*"

Kit hafifçe öksürdü.

Gölge hiç de utanmışa benzemiyordu. Ama kendi etrafında dönmeyi bırakıp parmaklarını şaklattı ve müzik kesildi.

"Bu gece sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum," dedi öfkeyle. "Ya meşgul olsaydım?"

"Notumuzu almadın mı?" diye sordu Kit. Gölge beyaz kaşlarını çatıp yüzeyi çiziklerle kaplı, tahta masaya baktı. Üzerinde

Lyn Gölü'nün sularını büyücülere dağıttıkları cam şişelerden biri vardı. Kit, Gölge'nin tedaviye yanaşmasına sevindi. Gerçi suyun etkisi malumdu. Gölge hafiften kafayı bulmuş olabilirdi.

Ty hevesle ona doğru bir adım attı. "Bütün malzemeler tamam."

Gölge'nin gözleri çabucak Kit'e kaydı. Sonra yine Ty'a baktı. "Hepsi mi?" diye sordu sıkıntıyla.

Ty başını salladı. "Tütsü, kan, kemik..."

"Ya başka bir dünyadan bir cisim?"

"O da var," dedi Kit, Ty cebinden mektubu çıkarırken. "Thule diye bir yerden."

Gölge'nin yüzü pörsümüş marul rengine döndü. "Thule mi?"

"Orayı biliyor musun?" diye sordu Ty.

"Evet." Sesi donuktu. "Birçok başka dünya biliyorum. Thule en kötülerinden."

Kit, Ty'ın kafasının karıştığını görebiliyordu. Gölge'den böyle bir tepki beklemiyordu anlaşılan. "Ama her şey hazır," dedi. "Bütün malzemeleri tamamladık. Bize bir güç kaynağı sağlayacağını söylemiştin."

"Evet, öyle dedim." Gölge masaya oturdu. "Ama yapmayacağım."

Ty hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Ama dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum," diye yapıştırdı Gölge. "Bütün malzemeleri bulabileceğiniz aklıma gelmemişti, aptal çocuk. Sonunda pes edersin sanıyordum. Ama nerde?" Kollarını iki yana açtı. "Anlamıyor musun? Bu korkunç bir şey. Hayatın boyunca sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın. Her ölümün bir sebebi vardır."

"Ama sen ölümsüzsün." Ty'ın kocaman gözleri, ince yüzünde iki gümüş para gibi parlıyordu.

"Evet, uzun bir hayatım var ama sonsuza kadar yaşamayacağım," dedi Gölge. "Her birimiz payımıza düşen hayatı yaşarız. Livvy'yi ait olduğu yerden koparırsan, evrende bir delik açılacak. Ve orası kara bir keder ve çaresizliğin ıstırabıyla dolacak. Bundan yara almadan kurtulman imkânsız. Hele de şimdi."

"Bize yalan söyledin," dedi Ty.

Gölge ayağa kalktı. "Evet. Bugün olsa yine yaparım. Bu konuda size asla yardım etmeyeceğim. Öbür büyücülere de haber salacağım. Sizinle işbirliği yapan, gazabıma uğrar."

Ty yumruklarını sıkıp açıyordu. "Ama Livvy..."

"Senin kardeşin öldü, Tiberius," dedi Gölge. "Acını anlıyorum ama onu geri getirmek için evreni paramparça edemezsin."

Ty arkasını dönüp çıkışa doğru koştu. Kit, Gölge'ye bakakalmıştı.

"Bu kadar acımasız olmak zorunda mıydın?"

"Evet," dedi Gölge. Tekrar iskemleye çöktü. "Git, arkadaşını teselli et. Sana ihtiyacı var. Benimse hiç yok."

Kit birkaç adım geriledikten sonra döndü ve Ty'ın cadı ışığının peşinden koştu. Kumsala çıktıklarında Ty dizlerinin üzerine yığıldı.

Dru, Church'ün öfkeli miyavlamalarına aldırmadan onu kucağından indirdi ve ayağa fırladı. "Ne oldu? Ty, neyin var?"

Kit elini Ty'ın sırtına koydu. Kürekkemiklerinin tam ortasına. Ty hep fazlasıyla kırılgan görüyordu. Kit avucunun altındaki kasları hissedince şaşırdı. Sırtı incecik bir demir tabakasıyla kaplıydı sanki. Esnek ama kırılmazdı.

Kit birilerinden sırta dairesel hareketlerle masaj yapmanın insanı rahatlattığını duymuştu. Bunu denediğinde, Ty'ın sık nefesi düzene girdi.

"Maalesef," dedi Kit, Dru'ya bakarak. "Livvy'nin hayaletini göremeyeceğiz."

"Tüh," diye mırıldandı Dru. "Onu görmeyi ben de çok isterdim."

Ty doğruldu. Gözlerini ovuşturdu. "Ben... üzgünüm, Dru."

Kit'le Dru şaşkınlıkla bakıştı. Kit başkalarını hayal kırıklığına uğratmanın Ty'ı üzebileceğine ihtimal vermezdi.

"Üzülme," dedi Dru. "Bazı şeyler bizim elimizde değil." Mahcup bir tavırla elini uzattı. "Kendini kötü hissediyorsan, sabaha kadar seninle televizyon odasında film izleyebilirim. Ah, bir fikrim var. Kurabiye de yapayım ister misin?"

Uzun bir sessizlik oldu. Ty nihayet kardeşinin elini tuttu. "Harika olur."

Kit öylesine rahatladı ki bir an dizlerinin bağı çözüldü. Ty bir kız kardeşi daha olduğunu hatırlamıştı sonunda. Bu da bir şeydi. Onun müthiş bir hayal kırıklığına uğrayıp daha da kabuğuna çekileceğinden endişelenmişti.

"Gelin," dedi Dru, Ty'ı hafifçe çekiştirerek. Birlikte enstitüye doğru yürüdüler.

Kit kayalıkların köşesinde, arkasına baktı. Gölge mağaranın girişinden onları izliyordu. Bir an Kit'le göz göze geldiler. Gölge başını iki yana salladı ve gözden kayboldu.

Cristina ve Mark çöl rüzgârının süpürdüğü bahçede, Arthur Blackthorn'un İngiltere'den getirttiği heykellerle, Santa Monica Dağları'nın kaktüsleri arasında oturuyordu. Kumlar hâlâ günün

sıcaklığını taşıyordu. Mark, Vahşi Av'da, Kieran'la böyle bir kumsalda uyumayı lüks sayardı.

"Doğrusu biraz endişeliyim," dedi Cristina. "Sence Kieran'ı kırdık mı?"

Ayakları çıplaktı. Kısa, dantelli bir elbise giymişti. Kulaklarında altın küpeler vardı. Ona bakmak Mark'ın yüreğini sızlatıyordu. Dolayısıyla gözlerini eski dostu Virgil heykeline dikmişti. En azından, Virgil onu yargılamıyordu.

"Onun derdi benim derdim," dedi Mark. "Ama kendi korkularımı yenemezken, onunkileri nasıl dindireyim?"

"Başkalarını teselli etmek için kendin mutlu ya da rahat olmak zorunda değilsin, Mark." Cristina madalyonuyla oynuyordu. Uzun parmakları ön yüzündeki Raziel figürünün üzerinde gezindi. Mark onu öpmek istiyordu. Bunun yerine elini kumlara daldırdı.

"Bütün gündür yay gibi gergindin," dedi. "Sen de korkuyorsun."

Cristina iç çekip çıplak ayağını bacağına sürttü. "Pekâlâ. Önce sen anlat, sonra ben."

"Helen için endişeleniyorum," dedi Mark.

Cristina kaşlarını kaldırdı. "Ah. Bak, bunu beklemiyordum."

"Helen peri kanı taşıdığı için sürgün edildi. Bütün hikâyeyi biliyorsun zaten." Dayanamayıp elini Cristina'nın elinin üzerine koydu. "Peri atalarımız yüzünden bütün aile acı çekti. Sürekli sadakatimiz sorgulandı. Kieran'la birlikte olursam ve o Unseelie tahtına otururse, Aline'le Helen'ın işi daha da zorlaşacak. Böyle deyince bencillik gibi geliyor, ama..."

"Asla."

İkisi de başlarını kaldırdı. Kieran iki heykelin arasında dikiliyordu ve kendisi de bir heykel kadar solgundu. Saçları karanlıkta kuzgun kanatlarını andırıyordu.

"Bir insanın ailesini düşünmesi bencillik değil," dedi Kieran. "Senden ve Julian'dan böyle öğrendim. Kendi mutluluğundansa sevdiklerinin güvenliğini düşünmek ayıplanacak bir şey değil. Aksine." Ona yan yan baktı. "Benimle olmanın seni mutlu ettiğini varsayarsam tabii ki ben buna inanmak istiyorum."

Mark cevap veremedi. Ama Cristina, Kieran'a ellerini uzattı. Altın bilezikleri esmer teninde hoş bir pırıltı yaratıyordu. "Gel, yanımıza otur."

Kieran'ın da ayakları çıplaktı. Periler ekseri öyle gezerdi. Kumları kaldırmadan, bir kedi gibi zarif adımlarla onlara doğru yürüdü ve karşılarında dizlerinin üzerine çöktü.

"Seninle olmak tabii ki beni mutlu eder," dedi Mark. "Ama söylediğin gibi" -eline bir avuç kum alıp parmaklarının arasında kaymalarını izledi- "başka konular var."

"Kral olmak zorunda değilim," dedi Kieran.

"Ama olabilirsin," diye atıldı Cristina. "İnan, ben de korkuyorum. Bugün annemle konuştum. Birileri ona benimle ilgili kötü şeyler söylemiş. Perilerle düşüp kalkıyormuşum. Ben Aşağı Dünyalılar'ın kirlettiği, lekeli bir kadınmışım. Artık kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum," diye ekledi telaşla. "Annem de bunu gayet güzel kaldırabilir ama şu bir gerçek ki şu anda bir Rosales olmak için iyi bir zaman değil. Perilerle geçmişe dayanan dostluğumuz başımıza iş açacak. Diego ve Jaime hapiste. Benim yapıp ettiklerimin onları da etkileyeceğinden korkuyorum."

"Size gerçekten bencilce bir şey söyleyeyim mi?" dedi Kieran. "Dün gece olanlardan pişman olacağınızdan korktum. Benden utanmanızdan. Benimle yaşadıklarınızdan."

Mark'la Cristina birbirlerine baktı. Cristina başını iki yana salladı.

"Bunun utanç ya da pişmanlıkla ilgisi yok," dedi Mark. "Sadece..."

"Biliyorum," dedi Kieran. "Gwyn kral olmam gerektiğini söylediğinde, bunun ne anlama geleceğini fark ettim. Konsey Saraylar'a ulaşımın kendi kontrolünde olmasını istiyor. Ve Kontrol edemedikleri iki Gölge Avcısı'nın Kral'a yakın olması işlerine gelmez."

"Ama Kieran," dedi Cristina.

"Aptal değilim. Bir şeyin imkânsız olduğunu anlayabilirim." Gözleri iki kalkandı. Biri cilalı, öbürü değil. "Ben her zaman huzursuz bir ruhtum. Önce babamın sarayında, sonra Av'da kalbimdeki fırtınalar dinmek bilmedi." Başını eğdi. "Mark'la tanıştığımda ruhuma huzur verecek insanı bulduğumu biliyordum. Onun gibi birini daha bulamayacağımı sanırdım ama yanılmışım. Bu büyük fırtınadan önce sizinle şurada birkaç dingin dakika geçirebilmek bile bana yetiyor."

"Bana da," dedi Cristina. Küçük elini uzatıp Kieran'ın elini tuttu. Kieran başını kaldırdı ve diğer elini Mark'a uzattı. Mark da Cristina'nın elini tuttu ve halka tamamlandı. Hiçbiri konuşmadı. Gerek yoktu. Birlikte olmaları yeterliydi.

Emma ertesi sabah mutfağa girdiğinde, nefret ettiği kahveden fincanlarca içmiş gibi huzursuzdu.

Diana'nın Thule'de söyledikleri bir çekiç gibi beynini dövü-

yordu. Dün gece Julian'ın odasına uğramamıştı. Ama Helen'la Aline'i uyandırıp Zara'nın gelişini ve tehditlerini anlatmıştı. Sonra soluğu eğitim odasında almıştı. Kum torbalarını yumruklamanın ona yanan rune'unu unutturacağını ummuştu. Ama bu sefer de, Kraliçe'nin sözlerini hatırlayarak boğulacak gibi olmuştu.

Rüyasında Sessiz Şehir'deki *parabatai* rune'unu görmüştü. Cortana'nın kabzasındaki kanları ve dev canavarların gölgesiyle çirkinleşen yıkık şehri.

Mutfağı kalabalık bulunca sevindi. Gerçi küçük yemek alanı fazlasıyla sıkış tıkıştı. Neyse ki, biri cephanelikten boş bir kasa getirip masanın ucuna eklemeyi akıl etmişti. Evin başka yerlerinden birkaç tane de açılır kapanır iskemle getirmişlerdi.

Herkes Alicante'yi işgal etmeye hazırlanırken, Emma evde kasvetli bir ortam olacağını hayal etmişti. Julian'la burada kalacağı için üzülüyordu. Bu onların da kavgasıydı. Hem oyalanacak bir şeylere ihtiyacı vardı. En son istediği şey, Julian'la ve minimal destekle enstitüde bir başına kalmaktı.

Gelgelelim, mutfakta beklediği kasvetli havanın tam tersini bulmuştu. Livvy de orada olsaydı, mutlu aile tablosu tamamlanacaktı. Helen'la Aline kahve fincanlarının üzerinden çocuklara gülümsüyordu. Mark, Kieran ve Cristina'nın arasında oturuyordu. Mark hiçbir zaman ailesinden koparılmamışçasına oraya ait görünüyordu. Jace'le Clary eski günlerde, Arthur'un yönetimindeki enstitüye gelen iki misafirdi sanki. Kit, Ty'ın eksik parçasını tamamlamış görünüyordu. Ty'ın tabağından patates çalarak onu güldürdü. Diana dramalara yatkın bir ailenin sakin ve serinkanlı, otoriter ama şefkatli büyüğü rolünde harikalar yaratıyordu. Kieran bile yanında Mark ve

Cristina olduğu sürece aileden biri gibi davranıyordu. Şimdi de Tavvy'yle Dru'ya çilekleri akçaağaç şurubuna batırarak yemenin inceliklerini öğretiyordu.

Ve Julian da oradaydı tabii. Ocağın başındaydı. Pişirdiği pankeki büyük bir ustalıkla ters çevirdi.

"Yavaş ye, boğulacaksın," dedi Helen, Tavvy'ye.

Emma, Julian'la göz göze geldi. Ona bakarken, Julian'ın omuzlarının gerildiğini fark etti. *Normal davran,* diye düşündü. *Bu mutlu bir aile yemeği.*

"Pankekleri sen mi yaptın?" dedi sahte bir neşeyle. "Başımıza taş yağacak!"

"Bazen bir savaş başlattığında canın pankek yapmak istiyor." Julian bir tabağa iki pankek koyup Emma'ya uzattı.

Jace'in ekmeği az kalsın ağzından fırlıyordu. "Ne? Ne yaptım dedin?"

Julian duvar saatine baktı. Sonra ocağı kapatıp büyük bir soğukkanlılıkla önlüğünü çıkardı. "Her an gelebilirler."

"Kim?" Diana çatalını bıraktı. "Julian, neden bahsediyorsun?"

Tavvy sandalyesinin üzerine çıkmıştı. Heyecanla bağırdı. "A-a, bunlar kim?"

Kit'le Ty ayağa fırlayıp pencereye koştu. "Periler," dedi Ty. "Kurt adamlar da var. Şu siyah arabalardakiler de vampirler olmalı..."

"Ve Gölge Avcıları," dedi Kit. "Çok kalabalıklar!"

"Sığınak hazır sayılır," dedi Julian. "Gidip konuklarımızı karşılayayım."

Jace ayağa kalktı. Clary ona endişeyle baktı. Jace'in altın sarısı gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Sana ikinci kez sormayacağım. Neler oluyor?"

Julian tezgâha yaslandı. Emma, Jace'ten çok daha genç görünmesine rağmen, boyunun ona yetiştiğini fark ederek şaşırdı. "Koalisyon fikrimi beğenmemiştin hatırlıyor musun? Diğer Gölge Avcıları'na sadakatleri konusunda güvenemeyeceğimizi söylemiştin?"

"Evet," dedi Jace. "Ama sen herkesi harp meclisine davet etmişsin bile."

"He-herkes burada mı?" diye bağırdı Clary. "Ama üzerimde Boynuzlu At Gücü yazan bir tişört var!"

"Boynuzlu at diye bir şey yok," dedi Jace.

"Biliyorum. İşin esprisi orada zaten."

"İhanet konusuna dönersek..." dedi Jace.

"Ya sana böyle bir ihaneti beklediğimi söylersem?" dedi Julian. "Hatta bütün planımı bunun üzerine kurduğumu?"

"Ne planı?"

"Benim her zaman bir planım vardır," dedi Julian sakince.

Dru fincanını kaldırdı. "Geri döndüğüne sevindim, Jules. Çılgın planlarını özlemiştim."

Helen da kalkmıştı. Aline gülmemek için dudaklarını kemiriyordu. "Bu kalabalığı nasıl topladın?" diye sordu Helen. "Bunca Aşağı Dünyalı ve Nefilim'le nasıl bağlantıya geçtin? Hem de kısacık bir zamanda!"

"Yıllardır hepsiyle yazışıyordum," dedi Julian. "Büyücüler'le Gölge Avcıları'na ateş mesajı yollamayı biliyorum. Ya da perilere meşe palamudu mesajları. Bütün önemli vampir ve kurt adamların telefon numaraları bende kayıtlıydı. Aşağı Dünyalı-Gölge Avcısı Birliği'ne nasıl ulaşacağımı biliyordum. Normal değil mi zaten? Beş yıl boyunca enstitüyü ben yönettim."

"Ama daha önce onlara Arthur'un ağzından yazıyordun," dedi Helen endişeyle. "Bu sefer kim olduğunu söyledin mi?"

"Evet, onlara kendi adımla yazdım," dedi Julian. "Bu insanları tanıyorum. Karakterlerini biliyorum. Hangilerinin bizim tarafımızda olacağını biliyorum. Yıllardır Enstitü Başkanı'ydım. Müttefiklerime bir çağrıda bulundum çünkü onların kimler olduğunu öğrenmeliydim." Sesini yükseltmeden, sakince ama kararlı bir tavırla konuşuyordu. Söylediklerinin saygısızca bir yanı yoktu. Ama Emma neyi kastettiğini iyi biliyordu: *Ben yıllardır diplomatlık yapıyorum. Bir başkasının yerine olması önemli değil. Bu işte uzmanım. Şimdi hoşunuza gitse de, gitmese de yeteneklerimi kullanacağım.*

"Lejyon'la tek başımıza savaşamazdık," diye ekledi. "Onlar bizim bir parçamız. Devletimizin bir parçası. Sebastian gibi dışarıdan gelen bir tehdit değiller. Müttefiklere ihtiyacımız var. Göreceksiniz."

Sonra belki de gayriihtiyari Emma'ya baktı. Gözleriyle anlatmaya çalıştığı açık ve netti. Emma hâlâ şoku atlatamasa da, Julian ondan onay bekliyordu. Her zamanki gibi.

Emma *parabatai* rune'unun zonklamaya başladığını hissetti. Acıyla yüzünü buruşturarak sol koluna baktı. Derisi sıcak ve gergindi ama rune normal görünüyordu. *Tek bir bakışla bile bunlar oluyor,* diye düşündü.

"Sığınağı toplantı için hazırlamana yardım edeyim," dedi. "Evdeki bütün sandalyeleri aşağı taşımak gerek."

Kieran ayağa kalkıp deniz mavisi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben de yardım edeyim," dedi. "Aşağı Dünyalılar'la aynı masaya oturmayı kabul ettiğiniz için halkım adına teşekkür ederim. Julian haklı. Hiçbirimiz bunu yalnız başımıza başaramayız."

Diana ayağa kalktı. "Ben Gwyn'e haber vereyim. Gelmek isteyeceğinden eminim. Vahşi Av da bizim tarafımızda olacaktır."

Elini taşın altına koyma sırası Cristina'daydı. "Mexico City Enstitüsü'ne ulaştın mı?"

"Evet," dedi Julian. "Annen aramıza katılmaktan memnuniyet duyacağını bildirdi."

Cristina birden telaşlandı. "Gidip üstümü değiştireyim," dedi ve odadan fırladı.

Genç Blackthorn'lar Jace'in elini kaldırmasını şaşkın gözlerle izledi. Emma gerildi. Jace güçlü bir Gölge Avcısı'ydı. Sırf fiziksel olarak değil, politik açıdan da. O ve Clary isterlerse bu planı hemen şimdi sabote edebilirdi.

"Magnus'la Alec'e haber verdin mi?" diye sordu. "Planlarımızın değiştiğini biliyorlar mı?"

Planlarımız. Emma rahatladı.

"Elbette," dedi Julian. "Yanımızda olacaklarına inandığım herkesi davet ettim. Ve onlara da güvendikleriyle bağlantıya geçebileceklerini söyledim."

"Muhtemelen berbat bir fikir," dedi Jace. "Hatta berbatın da ötesi. Ama..."

Clary ayağa fırladı. "Biz varız demek istiyor. Kötü fikirlere bayılırız."

"Doğru," dedi Jace ve suratına yayılan gülümsemeyle on yedisine geri döndü.

En son Aline kalktı. "Teknik açıdan burası benim enstitüm. Dolayısıyla benim dediğim olur." Duraksadı. "Ben de Helen ne istiyorsa onu yaparım."

Helen güldü. "Bir harp meclisi istiyorum. Hadi hazırlanalım."

27

UZAK VE ÖZGÜR

Sığınağın açık kapılarından içeri müthiş bir kalabalık akın etti. Aşağı Dünyalılar ve Gölge Avcıları'nın ardı arkası kesilmedi.

İlk vampirler gelmişti. Kireç beyazı yüzleri ve soğuk zarafetleriyle film camlı arabalarından indiler ve binaya kadarki birkaç adımlık mesafeyi siyah şemsiyelerinin altına gizlenerek yürüdüler. Emma aralarında Lily Chen'in de olduğunu gördü. Rasta saçlı, uzun boylu bir vampirin koluna girmişti. Bir grup sarışın İsveçli vampir Stockholm Enstitüsü'nün başındaki Lindquist'lerle sohbet ediyordu.

Dünyanın her yerinden kurt adamlar gelmişti. Pamuklu ceketi, dağınık saçları ve kıtık sakalıyla, Luke Garroway Clary'nin annesi, Jocelyn'le birlikteydi. Kurt adamların bazıları İskoç etekliydi. Kore ve Çin geleneksel giysileri giyenler de vardı. Maia Roberts ve Bat Velasquez Thule'deki gibi, burada da el eleydi.

Emma bu kadar Büyücü'yü ilk kez bir arada görüyordu. Mavi ciltli, beyaz saçlı, Catarina Loss, Tessa ve Jem'le içeri girdi. Üzerinde hemşire kıyafeti vardı. Düşünceli bir tavırla etrafına bakındı. Gözleri Kit'i bulduğunda, onu sessizce izlemeye daldı. Ty'la konuşan Kit onun farkında bile değildi.

Hypatia Vex bronz rengi saçları ve esmer cildiyle asil ve meraklı görünüyordu. Yarasa kanatlı, toynaklı, yüzgeçli, rengârenk gözlü, antenli ve geyik boynuzlu büyücüler de vardı. Yarasa yüzlü bir kadın Cristina'nın yanına gidip İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Yanağında örümcek ağı şeklinde, beyaz bir desen olan, siyahi bir büyücü ilgiyle etrafına bakınıyordu.

Gölge Avcıları da oradaydı. Emma bu kadar kalabalık bir Gölge Avcısı grubunu ancak Konsey toplantılarında bir arada görmüştü. Blackthorn'larla yakın dostları uzun bir masa kurarken, Julian odanın önünde bekledi. Arkasındaki duvarda katlı bir flama asılıydı. Julian sakince masaya ellerini koydu. Ama Emma onun ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu.

Julie Beauvale ve Beatriz Mendoza kollarında parlayan *parabatai* rune'larıyla Julian'ın söze başlamasını bekliyordu. Marisol Garza, Jon Cartwright anısına beyazlar giymişti. Magnus ve Alec, Maryse ve çocuklarla daha yeni gelmişti. Onlar Aşağı Dünyalılar'ı, Aline'le Helen da Gölge Avcıları'nı karşılıyordu. New York'tan Kadir Safar küçük, mavi Max'i kucağında tutan Maryse'yle konuşmadan önce, Diana'yı başıyla selamladı. Bu arada Rafe de koşarak etraflarında dönüyordu.

Romero'lar Arjantin'den, Pederoso'lar Brezilya'dan, Keo'lar Kamboçya'dan ve Rosewain'ler Kuzey İngiltere'den gelmişti. Siyah saçlı, ufak tefek bir kadın Cristina'ya sıkıca sarıldı. Cristina'nın annesi! Emma, Mükemmel Diego'ya adını veren kadının karşısında eğilmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bütün İttifak'ı iş üzerinde görmek bayağı havalı bir şeymiş," dedi Mark. Diğerlerinin sandalyeleri dizmesine yardım ediyordu. Daha ciddi görünmek için koyu renk bir takım elbise giymişti. Geçen günkü toplantı için hazırladığı sandviç-

ler gibi, bu tavrı da Emma'nın yüreğini ısıttı. İnsanın ailesine hizmet etmesinin birçok yolu vardı. Julian daha tutkulu ve büyük jestlerin adamıydı. Mark'ınkiler daha minik ve gösterişsizdi. Ama bir o kadar anlamlıydı. "Alec buradaki Aşağı Dünyalılar'ın hepsini tanıyor galiba."

Görünüşe bakılırsa, öyleydi. Alec heyecanla Fransızca konuşan bir kurt kızı karşıladı ve ona Rafael'le ilgili bir şeyler sordu. Tişörtünde Çince yazılar olan uzun boylu, esmer bir vampir Alec'in sırtına dostça bir şaplak attı. Lily ve Maia yanında gelip onunla fısır fısır bir şeyler konuştu.

Mark birden toparlandı. Emma onun bakışlarını takip ettiğinde, birkaç perinin odaya girdiğini gördü. Elini Mark'ın koluna koydu. Sığınağa en son ne zaman geldiğini hatırlıyor muydu? Emma, Mark'ın bunu unuttuğunu hiç sanmıyordu. Vahşi Av onu ailesine geri getirdiğinde de buraya inmişlerdi.

Kieran, Julian'la fısıldaşıyordu. Ama perileri fark edince o da dikkat kesildi. Herkesin beklediği gibi, Gwyn tabii ki gelmişti. Ama başkaları da vardı. Su ve orman perilerinin yanında, Emma'yla Julian'ın Cornwall'dan tanıdığı birkaç peri de oradaydı. Arkalarından odaya tişörtünde KAELIE İÇİN ADALET yazan uzun boylu bir phouka girdi. Onu uzun, yeşil pelerinli bir kadın izledi. Yüzü görünmüyordu ama kukuletasının kenarlarından beyaz-sarı saç telleri fırlamıştı.

Emma, Mark'a döndü. "Nene geldi."

"Onunla konuşmalıyım." Mark, Emma'nın omzuna vurup teyzesinin yanına koştu. Emma, Cristina'yla Kieran'ın onu izlediğini gördü. Gerçi Cristina annesi tarafından esir alınmıştı ve istese de bir yere gidemezdi.

Emma tekrar Julian'a baktı. Masanın başına geçmişti.

Helen'la Aline de ona katıldı. Ailenin kalanı odanın solundaki iskemlelerin başında toplandı. Kit'le Ty her zamanki gibi birlikteydi. Dru elini Tavvy'nin omzuna koymuştu. O sırada sığınağa giren birine bakmak için başını çevirdi.

Cameron'dı. Parlak kızıl saçlarıyla göze batmaması imkânsızdı ama o yine de bundan kaçabilecekmiş gibi, hafifçe kamburunu çıkarmıştı. Emma dayanamayıp yanına koştu.

Ellerini yakaladığında, Cameron şaşırdı. "Geldiğin için teşekkürler," dedi Emma. "Her şey için."

"Ailemin haberi yok," dedi. "Onlar..."

"Biliyorum. Lejyon'u destekliyorlar. Ama sen farklısın. İyi bir insansın. Artık bundan eminim. Geçmişte seni kırdıysam özür dilerim."

Cameron daha da telaşlandı. "Birlikte olmamız hataydı zaten. Bence birbirimize uygun değiliz."

"Ah, elbette," dedi Emma. "Sadece seni iyi gördüğüme sevindim." Julian masanın oradan Cameron'a el sallayıp başparmaklarını havaya dikti. Cameron iyice şaşkına dönmüştü. Kendini bir sandalyeye dar attı.

Emma belki bir gün ona Thule'yi anlatırdı.

Belki.

El ele içeri giren Simon'la Isabelle'e el salladı. Isabelle doğruca annesiyle Max'in yanına gitti.

Simon, Gölge Avcısı Akademisi Dekanı Vivianne Penhallow'la konuşmak için odanın bir köşesine seğirtirken, gözleri Kieran'a takıldı. Belki biraz şaşırdı ama çabuk toparlandı. Emma, Simon'ın Akademi'de nasıl vakit geçirdiğini merak ediyordu. Acaba eğitime başlasa, orayı sever miydi? Ama şimdilik geleceği düşünmek anlamsızdı.

Julian'a baktı. Portallar hâlâ açıktı. Birden bir rüzgâr esti. Emma bir anlığına Livvy'yi gördü. Ama Thule'de bıraktıkları Livvy'yi değil, bu dünyadaki Livvy'yi. Bir sanrı ya da hayal gibi, Julian'ın arkasında duruyordu. Ellerini abisinin omuzlarına koymuştu ve rüzgâr hayalet saçlarını dalgalandırıyordu.

Emma gözlerini kapadı ve onları yeniden açtığında, Julian yalnızdı. Bakışlarını hissetmiş gibi Emma'ya baktı. O an şaşılacak kadar genç göründü. Her hafta otoban kenarından otostopla şehir merkezine inen ve kardeşlerine market alışveriş yapıp ağır torbalarla geri dönen on iki yaşındaki çocuk gibi.

Bana söyleseydin, diye düşündü. *Yardıma ihtiyacın olduğunu bilseydim.*

Bu saatten sonra, Julian'ın ne *parabatai*'si olabilirdi, ne de sevgilisi. Ona Clary'nin Jace'e gülümsediği gibi gülümseyemezdi. Alec'in Magnus'a yaptığı gibi elini sırtına koyamazdı. Ya da Aline'in Helen'ınkini tuttuğu gibi elini tutamazdı.

Ama müttefiki olabilirdi. Diğerleriyle birlikte odanın önünde durup kalabalıkla yüzleşebilirdi. Masaya doğru yürüdü.

Mark, Nene'nin yanına Helen'la aynı anda vardı. Teyzeleri gergin görünüyordu. Uzun, beyaz parmakları zümrüt rengi pelerinin kenarlarında dolaşıyordu. Gözlerini odadakilerden ayırmadan selamladı onları. "Miach," dedi. "Alessa. Ben de sizi gördüğüme sevindim."

"Nene teyze," dedi Helen. "İyi ki geldin. Her şey yolunda mı?"

"Kraliçe Unseelie'den döndükten sonra, Saray'da kalmam emredildi. O günden beri fazlasıyla öfkeli. Kimselere güvenmi-

yor. Buraya gelerek hükümdarımın isteklerine karşı geldim." İç çekti. "Saray'a bir daha hiç dönemeyebilirim."

"Nene," dedi Helen dehşetle. "Gelmek zorunda değildin."

"Ama istedim. Hayatım boyunca Kraliçe'nin korkusuyla yaşadım. Saray'dan ayrılıp vahşi bir peri olma hayallerimi bir kenara bıraktım. Ama siz, yeğenlerim, siz dünyalar arasında yaşıyorsunuz ve korkmuyorsunuz."

Onlara gülümsediğinde, Mark aslında vaktinin yarısını korkarak geçirdiğini söylemek istedi ama yapmadı.

"Davanızda haklısınız," dedi Nene. "Soğuk Barış'ın sona erme vakti geldi. Ben de elimden geleni yapacağım."

Julian'ın bu vaadinden haberi olmayan, Mark hafifçe öksürdü.

"Adaon," dedi. "Helen sana onunla ilgili yazmıştı. Hayatımızı kurtardı."

"Haberi yüz yüze vermek istedim. Adaon iyi. Her nasılsa, Kraliçe'nin gözdesi oldu. Saray'da yükselmeyi başardı."

Mark bunu beklemiyordu doğrusu. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Seelie Kraliçesi'nin gözdesi mi?"

"Yani sevgilisi mi? Sanırım Mark bunu merak ediyor," dedi Helen her zamanki açık sözlülüğüyle.

"Ah, evet. Enteresan hım? Fergus gözden düştü. Bir zamanlar Kraliçe ona çok değer verirdi."

"Selamlar, Nene," dedi Kieran yanlarına gelerek. Krem rengi binici pantolonu ve geyik derisi, uzun çizmeleriyle Mark'ın onu ilk gördüğü günkü gibi tam bir peri prensi olmuştu. Saçları koyu lacivertti. Geceleri okyanus da bu rengi alırdı. "Adaon nasıl? Kraliçe tepesine çıkmıyor umarım?"

"Sadece Adaon istediğinde," dedi Nene neşeyle.

Kieran şaşırdı. Mark yüzünü ellerine gömdü.

"Emma!"

Emma masaya doğru yürürken, bu sese doğru döndü. Jem mahcup bir gülümsemeyle yanına geldi. Emma onun Tessa'yla birlikte geldiğini görmüştü. Tessa şimdi Catarina Loss'un yanında oturuyordu. Emma gözlerini kırpıştırdı. Livvy'nin cenazesinden beri Jem'i görmemişti. Üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu.

Jem ellerini tuttu. "Emma. İyi misin?"

Ne kadar yorgun göründüğümün farkında, diye düşündü Emma. *Gözlerim şiş, üstüm başım darmadağın. Kim bilir başka neler görüyor?* Gülümsemeye çalıştı. "Hoş geldin, Jem."

Avizenin ışığı yanaklarındaki yaraları aydınlatıyordu. "Soruma cevap vermedin. Tessa, Thule'yi anlattı. Sizin açınızdan inanılmaz bir seyahat olmuş."

"Aslında hepimiz açısından öyleydi," diye mırıldandı Emma. "Korkunçtu. Neyse. Artık buradayız."

Jem ellerini son bir kez sıkıp bıraktı. "Sana teşekkür etmek istedim. Sen ve arkadaşların büyücü hastalığını tedavi etmek için büyük zahmete girdiniz. Sen bana benim sana olduğumdan daha iyi bir arkadaş oldun, *méi mei.*"

"Hayır. Sen bana birçok kez yardım ettin," dedi Emma. Bir an duraksadı. "Aslında sana sormak istediğim bir şey var."

Jem ellerini ceplerine soktu. "Elbette. Nedir?"

"Gölge Avcısı İşaretleri'nin nasıl silindiğini biliyor musun?"

Jem şaşkına döndü. "Ne?" Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Herkes yavaş yavaş yerlerini alıyordu. "Emma, böyle tatsız bir konuyu neden merak ediyorsun?"

Emma çabucak bir bahane uydurdu. "Lejyon'dakileri düşünüyordum da. Belki onları güçten düşürmenin yolu budur. Yani illa acı çekmeleri gerekmez diye düşündüm. Belki artık Gölge Avcısı olmazlarsa... Sen bir Sessiz Kardeş'tin. Belki sen yapabilirsin ya da nasıl yapıldığını söyleyebilirsin."

Jem'in gözlerindeki dehşeti görünce devamını getiremedi.

"Emma, lütfen. Böyle bir kararı sen veremezsin. Vermek zorunda da değilsin zaten. Konsey er geç toparlanacak ve Lejyon'u onlar bitirecek." Sesi yumuşadı. "Endişe ettiğini biliyorum. Ama bir Sessiz Kardeş olarak, daha önce bir Gölge Avcısı'nın İşaretler'inin silinme ayinine katılmıştım. İnan bana, hatırlamak bile istemeyeceğim kadar korkunçtu. Hiçbir koşulda, böyle bir işlemi yapmayı kabul etmem."

Emma kendini boğuluyormuş gibi hissetti. "Elbette. Kusura bakma, tadını kaçırdım."

"Önemli değil." Sesi o kadar anlayışlıydı ki, Emma'nın yüreği sızladı. "Biliyorum, korkuyorsun, Emma. Hepimiz korkuyoruz."

Emma, Jem'in arkasından bakarken, kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmediğini düşündü. *Korkuyorum, ama Lejyon'dan değil.*

Kendimden.

Emma gidip odanın önündeki yerini aldı. Mark da küçük gruba katılmıştı. Emma, Julian'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak için Mark'a sokuldu. Kapılar kapanmış, meşaleler yakılmıştı. Odanın ortasına sıra sıra yerleştirilen sandalyelerin hepsi doluydu. Oturacak yer bulamayan Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları duvarlara yaslanmıştı.

"Çağrıma kulak verdiğiniz için öncelikle hepinize teşekkür

ederim," diye başladı Julian. Emma onun ne kadar heyecanlı olduğunu hissedebiliyordu. Duygularının yoğunluğuyla bir an içi titredi. Ağlamaktan korkarak derin nefesler aldı. Gerçi Julian hislerini dışarı yansıtmamakta ustaydı. Sesindeki otorite herkesi susturmaya yetmişti. Dikkatlerini çekmek için bağırmasına bile gerek kalmamıştı. "Tanışma faslını uzatmayacağım. Hepiniz beni tanıyorsunuz zaten. Kardeşlerimi, Aline Penhallow'u ve Emma Carstairs'i de tanıyorsunuz. Bildiğiniz üzere, Aline'in annesi ve Meclis Başkanı'mız kanunlara aykırı bir şekilde tutuklandı. Horace Dearborn, İdris'in komutasını ele aldı ve..."

"Dearborn oy birliğiyle seçildi," dedi Kwasi Bediako. "Bunu unutmayalım, lütfen." Yüzünde beyaz bir örümcek ağı deseni olan büyücüydü. Cristina, Emma'ya onun Akra Baş Büyücüsü olduğunu söylemişti.

"Kimse ona annemi hapse tıkması için oy vermedi," dedi Aline sertçe. "Meclis Başkanı'nı bertaraf edip yerine geçeceğini de bilmiyorlardı."

"Hapiste olan başkaları da var," dedi Cristina'nın annesi. Yanında oturan Cristina pancar gibi kızardı. "Diego Rocio Rosales de hapse atıldı. Hem de bir hiç uğruna!"

Kieran, Cristina'ya bakarken dudaklarının kenarında minik bir gülümseme oynaştı.

"Kuzenim Divya da öyle," dedi siyah saçlı, endişeli yüzlü bir genç. Adı, Anush Joshi'ydi. "Bu konuda ne yapmayı planlıyorsunuz? Konsey'den ricacı mı olacaksınız?"

Julian ellerini kaldırdı. "Hepimiz, buradaki herkes Konsey'in önyargılarından şu veya bu şekilde nasibini aldı. Bazen bir gereklilik, bazen de bir seçimdi."

Oda sessizleşti. Julian'a karşı çıkan olmadı. Ama bazıları utanmış gibi başlarını eğdi.

"Şimdi Lejyon normal saydığımız her şeyi değiştirdi. Daha önce, Aşağı Dünyalılar İdris'ten sürülmemişti. Gölge Avcıları diğer Gölge Avcıları tarafından mahkemeye bile çıkarılmadan hapse atılmamıştı."

"Gölge Avcıları'nın birbirlerine ne yaptıkları bizi neden ilgilendirsin?" diye sordu Kaelie tişörtlü phouka.

"Çünkü bu ilk adım," dedi Emma dayanamayıp. "Aşağı Dünyalılar'a daha da beterini yapacaklar. Zaten çoğunuzu kayıt altına aldılar." Bu şekilde söze karıştığına kendi bile şaşırmıştı.

"Onlarla savaşmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?" diye gürledi Gwyn. "Bu bir savaş çağrısı mı?"

Julie Beauvale ayağa fırladı. "Şu anki yönetim hoşumuza gitmeyebilir ama Gölge Avcıları'ndan söz ediyoruz. Hem birçok kişi Lejyon'u korktukları için destekliyor. Ben o insanlara zarar vermek istemem. Jace ve Clary öldükten sonra, zavallılar daha da büyük bir paniğe kapıldı. Onlar bizim kahramanlarımızdı. İkisini de tanırdım ve..."

"Julie," diye tısladı Beatriz. "Otur."

"Jace'le gayet yakındık," dedi Julie ona aldırmadan. "Hatta en yakın arkadaşımdı bile diyebilirim ve..."

"Julie." Beatriz onu eteğinden çekiştirip zorla oturttu. Boğazını temizledi. "Julie'nin söylemek istediği, Lejyon'un devletimizi mahvetmek istediğini iddia ediyorsunuz ama bütün bu gizliliğe bakılırsa, bence siz de Konsey'i devirmek niyetindesiniz ve masum insanlara zarar vermeden bunu nasıl yaparız bilmem."

Salondan sesler yükseldi. Emma gölgelerin arasında iki kişi gördü. Bir Demir Kız Kardeş ve bir Sessiz Kardeş odanın kar-

şısındaki duvarın dibinden olan biteni izliyordu.

"Konsey'e zarar vermekten söz eden kim?" dedi Julian. "Ama hükümetin içten çöktüğüne de şüphe yok. Oysa Konsey bütün Gölge Avcıları'nın sesi olması için kuruldu. Eğer bizim sesimiz yoksa o halde o bizim Konsey'imiz değil. Yasa bizi korumak ve başkalarını korumamız için çıkarıldı. Kanunlar masumları tehlikeye atacak şekilde çarpıtılıyorsa Yasa da bizim yasamız değil. Valentine Konsey'i yönetmek istiyordu. Sebastian da onu yok etmek. Ama bizim tek arzumuz gerçek Meclis Başkanı'nın görevine geri dönmesi ve Gölge Avcıları'nın birer diktatör gibi değil, koruyucu olarak görülmesi."

"Bunlar hoş sözler," dedi biraz önce, Alec'le konuşan, Fransız kurt kız. "Ama Jace ve Clary sizin halk kahramanlarınızdı. Onları öldürenlerle savaşmak isteyecekler."

"Evet," dedi Julian. "Ben de buna güveniyorum."

Bir işaret vermedi. Verdiyse bile Emma görmedi. Ama tam o sırada, kapılar açıldı ve Jace'le Clary içeri girdi.

Önce kimse tepki vermedi. Meşaleler odayı aydınlatıyordu ve ikisi de günlük kıyafetleri içindeydi. Jace kot, Clary mavi, sade bir elbise giymişti. Kalabalığın arasından geçerlerken, insanlar onlara gözlerini kırpıştırarak baktı. Sonunda Lily Chen ayağa kalktı. "Gözlerime inanamıyorum," dedi bıkkın bir sesle. "Bunlar, Jace Herondale ve Clary Fairchild değil mi? Ölüler Diyarı'ndan geri mi döndüler?"

Kalabalık işte tam da o zaman bağrışmaya başladı. Clary telaşla etrafına bakınırken, Jace kıs kıs güldü. Emma'yla diğerlerinin yanında durdular. Lily yerine oturmuş, tırnaklarını inceliyordu.

Julian sessizlik çağrısında bulundu ama kalabalığın uğultusu

sesini bastırdı. Bunun üzerine, Emma masanın üzerine çıkıp bağırdı. "HEY! KAPAYIN ÇENENİZİ!"

Gürültü bıçak gibi kesildi. Emma, Cristina'nın elini ağzına götürerek kıkırdadığını gördü. Jace parmağıyla Julie Beauvale'e nişan alıp ateş edermiş gibi yaptı. Julie kıpkırmızı kesildi.

"Seni gördüğüme sevindim, kanka," dedi Jace.

Simon'ın omuzları titriyordu. Isabelle onun sırtını okşadı.

Clary, Jace'e bakıp burnunu kırıştırdı ve tekrar kalabalığa döndü. "Teşekkür ederiz," dedi. "Burada olduğumuz için mutluyuz."

Herkes suspus oldu.

Emma masadan yere atladı. Julian ellerini arkasında kavuşturmuş, mimarı olduğu durumu tartar gibi, kalabalığa bakıyordu. Bütün gözler Jace'le Clary'ye çevrilmişti. *Demek kahraman olmak böyle bir şey,* diye düşündü Emma. *Melek kanı taşıyıp dünyayı kurtaranlar olmak? İnsanlar sana gerçek değilmişsin gibi bakıyor.*

"Engizitör Lightwood bizi Periler Diyarı'na yolladı," dedi Clary. "Unseelie Kralı'nın elindeki bir silahla ilgili bilgi toplamaya. Bu silahın Gölge Avcıları için ölümcül olduğu söyleniyordu. Unseelie Kralı'nın başka bir dünyaya bir portal açtığını öğrendik. Sözünü ettiğim yerde melek sihirleri etkisizdi. Kral o dünyanın topraklarıyla hepinizin duyduğu ve Brocelind Ormanı'nı kemiren çürümeyi yaratıyordu."

"Çürüme önceki gece durduruldu," dedi Jace. "Bir Nefilim ve peri ekibi birlikte çalıştı."

Odadaki sessizlik bozuldu. Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

"Ama perilerle işbirliği yapan tek Nefilimler biz değiliz," dedi Clary. "Unseelie'nin yeni kralı Oban, Lejyon'la güçlerini

birleştirmiş durumda. Aslına bakarsanız, onu tahta Lejyon çıkardı."

"Bunların doğru olduğu ne malum?" diye bağırdı Buenos Aires Enstitüsü'nden, Joaquin Acosta Romero. Fransız kurt kızın yanında oturuyordu. Kolunu onun omzuna atmıştı.

"Çünkü size yalan söylemekten başka hiçbir şey yapmadılar!" dedi Mark. "Jace'le Clary'nin öldüğünü söylediler. Onları perilerin öldürdüğünü söylediler. Ama bakın, sapasağlam karşınızda duruyorlar."

"Unseelie Sarayı neden cinayetle suçlandıkları bir entrikanın parçası olsun?" dedi Vivianne Penhallow.

Herkes Julian'a baktı.

"Çünkü Lejyon ve Unseelie Kralı bu sözde müzakerelerden kimin payına ne düşeceği üzerinde anlaştı. Barış görüşmesi koca bir yalan. Horace bu yüzden onu bütün Gölge Avcıları'na izlettirmek istiyor. Rol yapacak ve görüşmenin sonucu o kadar da önemli olmayacak. Perilerden istediğini alıyormuş gibi görünürse, Lejyon büyük bir güven kazanacak. Bir daha da kimseler onları yerlerinden edemeyecek."

Emma içinden güldü. *Tüm benliğinle geri dönmüşsün, Julian.*

"Lejyon otoritesini kaybetmemek için kendinden olanları bile öldürür," dedi Jace. Yüzündeki muzip ifadenin yerini sert bir soğukluk almıştı. "Bu seferkiler bizdik. Şans eseri, kurtulduk ve karşınızda konuşabiliyoruz. Engizitörden Yasa'yı desteklemesi beklenir. Onu mazeret göstererek kendi halkını öldürmesi değil."

"Ya Gölge Avcısı olmayanlar?" diye seslendi Keo ailesinin yakınında oturan bir naga. "Onlar öldürülebilir mi?"

"Hayır," dedi Jace. "Biz buna da karşıyız."

"Daha önce de kötü yöneticilerimiz oldu," dedi Julian. "Ama bu kez farklı. Lejyon bu durumu düzeltebilecek sistemi çökertti. Konsey'i diledikleri gibi yönlendiriyorlar. Hepimizle oynuyorlar. Bizi korkuyla hizaya sokmak için sahte tehditler yaratıyorlar. Haksız bir savaş çıkarmak için Jace'le Clary'nin öldürüldüğünü söylüyorlar. Bu kargaşada Meclis Başkanı'nı hapse attılar. İdris'te savaşa karşı çıkacak biri bile kalmadı."

Sarışın bir Nefilim elini kaldırdı. "Ben Oskar Lindquist," dedi. "Stockholm Enstitüsü'nden. Alicante'ye gitmememiz gerektiğini mi söylüyorsunuz? Müzakereler yarın. Bu gece başkentte olmazsak, hain ilan edileceğiz."

"Hayır," dedi Julian. "Aksine. Sizden her şey normalmiş gibi Alicante'deki diğer Gölge Avcıları'na katılmanızı isteyeceğim. Lejyon'u işkillendirecek hiçbir şey yapmayın. Barış görüşmesi Ebediyet Kırları'nda yapılacak. Biz, direnişçiler olarak, müzakereleri yarıda bölüp herkesin gözü önünde kanıtlarımızı sunacağız. İşimiz bittiğinde, yanımızda yer almanızı ve bütün bunlardan Konsey'i mesul tutmanızı istiyorum."

"Kanıt biziz," dedi Jace, Clary'yle ikisini göstererek.

"Bence biliyorlar," diye mırıldandı Emma. Jem'in kalabalığın arasından gülümseyerek ona baktığını görüp gerildi. *İnan bana, hatırlamak bile istemeyeceğim kadar korkunçtu. Hiçbir koşulda, böyle bir işlemi yapmayı kabul etmem.*

Bu sözleri zorla kafasından attı. Kendini düşünmenin sırası değildi.

Rio Enstitüsü Başkanı Morena Pedroso söz aldı. "Neden müzakereleri bekliyorsunuz?" diye sordu. Yanında Dru'nun yaşlarında, uzun, kahverengi saçlı bir kız oturuyordu.

Konuşulanlardan sıkılmış gibiydi. "Neden onlarla bir an önce yüzleşmiyorsunuz?"

"Horace, Unseelie güçlerine karşı kazandığı zaferi herkesin görmesini istiyor," dedi Julian. "İdris'teki bütün Gölge Avcıları dev bir ekrandan onları izleyecek." Odadan mırıltılar geldi. "Dolayısıyla bizi de izlemek zorunda kalacaklar. Bu bizim için bir fırsat. Lejyon hazır herkesi bir araya toplamışken, onlara gerçekte kim olduğumuzu göstermeliyiz."

"Ya tatsızlık uzarsa? Ya bu iş savaşa kadar giderse?" dedi Oskar Lindquist. "O zaman diğer Gölge Avcıları'yla savaşmak zorunda kalacağız. Ben şahsen bunu istemiyorum. Eminim, aynı fikirde olan başkaları da vardır."

"Ben bir şekilde uzlaşacağımıza inanıyorum," dedi Julian. "Ama her ihtimale hazırlıklı olmak lazım."

"Gölge Avcıları için bir planın var," diye seslendi Hypatia Vex. Kit'le Ty'a bakıp göz kırptı. Emma bunun ne manaya gelebileceğini merak etti ama üzerinde uzun uzun düşünecek zamanı olmadı. "Ya biz?" dedi Hypatia. "Aşağı Dünyalılar'ı neden çağırdınız?"

"Konuştuklarımıza şahit olmanız için," dedi Julian. "Burada hep beraberiz. Lejyon'un zulmüne karşı birlik olduk. Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları dayanışmasıyla daha sağlam ve güçlü olacağız. Ayrıca Lejyon çığırtkanlıkta ne kadar başarılı olursa olsun, yine de azınlıkta olduklarını bilin. Biz müttefikiz." Gözlerini odada gezdirdi. "Birkaçınız o gün yanımızda olacaksınız. Kral Oğlu Kieran. Magnus Bane. Ama geri kalanınız, Gölge Avcıları portallardan İdris'e geçtikten sonra, halkınızın arasına dönmelisiniz. Bizden haber almazsanız, yenilgiye uğramışız demektir. Ve biz yenildiysek, tehlikede olduğunuzu bilip ona göre davranın."

"Lejyon'la savaşabiliriz," dedi Nene. Mark ona şaşkınlıkla baktı. "Aşağı Dünyalılar onlardan sayıca katbekat üstün."

"Kaybedersek tek korkmamız gereken Lejyon olmaz," dedi Julian. "İyi Gölge Avcıları, Aşağı Dünyalılar'la baş edemediklerini anlayınca onları yok etmeye ve onlar üzerinde baskı kurmaya başlayacak. Onlar bununla meşgulken, diğer dünyalardan gelecek kötülüklere karşı duracak kimse kalmayacak. Bazı Gölge Avcıları'nın safkan olmakla ilgili o kadar büyük önyargıları var ki asıl görevlerini unuttular. Bu dünyayı iblislerden korumayı."

Odada sesler yükseldi. *Ben iblislerin işgal ettiği bir dünya gördüm,* demek istedi Emma. *Orada Aşağı Dünyalılar'a yer yoktu.*

"Biz bir orduyuz," dedi. "Adalet arıyoruz. İşler giderek kötüleşecek. Ne kadar beklersek, onları durdurmak için o kadar çok kan dökmemiz gerekecek."

"Horace savaş istemiyor," dedi Diana. "Zafer istiyor. Gerçek bir tehlike hissederse, geri adım atacağını düşünüyorum."

"Madem bir orduyuz, adımız ne?" diye sordu Simon.

Julian arkasını dönüp duvardaki flamanın iğnelerini çıkardı. Katlı duran kumaş açılınca odadan hayret nidaları yükseldi.

Julian onlara bir sancak hazırlamıştı. Ortada sapı yukarıda duran, dikey bir kılıç vardı. Açık altın sarısıydı. Arkasında ve iki yanında melek kanatları vardı ve dört bir yanına Aşağı Dünyalılar'a ait semboller serpiştirilmişti. Vampirler için bir yıldız, Büyücüler için bir büyü kitabı, kurt adamlar için ay ve periler için dört yapraklı yonca.

Kılıcın kabzasına bir madalyon takılıydı. Kapağında dikenlerden bir çelenk vardı.

"Ordumuzun adı, Livia'nın Nöbetçileri," dedi Julian ve Emma, Ty'ın oturduğu yerde dikildiğini gördü. "Bu sancağı kardeşimin ve Lejyon'un bütün kurbanlarının anısına taşıyacağız."

Jace odadakilere baktı. "Bizimle omuz omuza mücadele etmek istemeyen biri varsa, hemen şimdi gidebilir. Söz, alınmayacağız."

Herkes sessizleşti. Tek bir iskemle bir kıpırdamadı. Bir kişi bile ayağa kalkmadı. Kapılara yakın duran Demir Kız Kardeş'le Sessiz Kardeş de gelişmeleri izlemeye devam etti.

Julian'ın rahat bir nefes aldığını bir tek Emma duydu. "Şimdi," dedi. "Planımızın üzerinden geçelim."

Dru bir tepeye tünemiş, bir düzine Büyücü'nün enstitünün ön bahçesinde portallar açmasını izliyordu.

Bir gün böyle bir olaya tanık olacağını düşünmezdi doğrusu. Belki ara sıra bir Büyücü'yü bir portal açarken görebilirdi ama bu kadar kalabalık bir grubu asla.

Portallardan Alicante duvarlarının dışındaki kırlar görünüyordu Gölge Avcısı şehrine bir portaldan izinsiz girmek imkânsızdı. Dolayısıyla gidebilecekleri en yakın yer şehir duvarlarının dışıydı. Bu da işlerine geliyordu, çünkü Dearborn'la Lejyon'un geri kalanı orada olduklarını bilsin istiyorlardı. Dru biraz hayal kırıklığına uğramıştı doğrusu. O, şehri işgal edeceklerini sanmıştı. Ama Julian'ın hiç tarzı değildi tabii. Abisi istediklerini kavgasız alabildiği sürece, kimseyle dövüşmezdi.

Tavvy biraz ileride eski oyuncak arabasını bir kayaya tırmandırırken, motor sesleri çıkarıyordu.

Dru toplantı boyunca sessizce oturmuştu. Kit bir ara ona gülümsemişti o kadar. Ve Julian, Livia'nın Nöbetçileri derken, hepsine teker teker bakmıştı. Mark'la Helen'a, Dru'yla Tavvy'ye ve en son Ty'a.

Dru geceden beri endişeliydi. Ty mağaradan çıktığından beri. Kit arkasında olduğu için Ty'ın yüzündeki ifadeyi görmemişti. Tarif etmesi zordu. Hem ağlamaklıydı hem de bazen hayat kaldıramayacağı kadar üzerine geldiğindeki gibi dağılmanın eşiğindeydi. Livvy böyle anlarda onu nasıl sakinleştireceğini biliyordu. Ama Dru onun kadar başarılı olabileceğinden emin değildi. Sonuçta o Livvy değildi.

Kit dışarı çıktığında, Ty'ın ifadesi değişmişti. Bir şeyin farkına varmış gibiydi. Kit rahatlamış görünüyordu. Dru da rahatlamak istemişti.

Ama Julian sancağı açtığında Dru, Ty için endişelenmişti. Julian, Livvy'nin madalyonunu çizmişti. Ty'ın boynundan hiç çıkarmadığı madalyonu. Resimde bir kılıcın sapından sarkıyordu. Julian, Livia'nın Nöbetçileri dediğinde Dru'nın gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Gurur ve ablasını karanlıkta kaybetmenin hüznü birbirine karışmıştı.

Julian, Sığınak'ın kapısında, toplantıya katılan esmer Demir Kız Kardeş'le konuşuyordu. Gölge Avcıları'nın sonuncuları portallardan geçiyordu. Aşağı Dünyalılar'ın bazıları güneşten kaçındıkları için içerideydi. Diğerleri okyanusa karşı durmuş, sohbet ediyordu. Maryse Lightwood, Magnus'un yarattığı bir portalın yanında Alec'in etrafında dönen Max'le Rafe'i izliyordu.

Dru yaklaşan ayak sesleriyle başını kaldırdı. Julian yüzüne vuran güneş ışığını keserek tepesine dikildi. "N'aber, ufaklık?"

"Demir Kız Kardeşler'le Sessiz Kardeşler ne düşünüyor?" diye sordu. "Bizden yana olacaklar mı?"

"Demir Kız Kardeşler, Lejyon'un egemenliğini daha ilk günden reddetti," dedi Julian. "Bizi destekliyorlar. Hatta Emilia Kardeş, Ölümcül Kılıç'la ilgili güzel bir fikir verdi. Ama Sessiz Kardeşler... Aslında tarafsız değiller. Lejyon'dan onlar da hoşlanmıyor. Ama onların ihaneti daha çok göze çarpar. Bu da bizim işimize gelmez. Şimdilik sadece Alicante'de gözümüz kulağımız olacaklar ve Lejyon'un kuşkularını gidermeye çalışacaklar."

Julian'ın en sevdiği yanlarından biri de buydu. Onunla olgun biri gibi konuşuyordu. Dru'ya savaş stratejilerini anlatmakta bile sakınca görmüyordu.

"Alicante demişken," diye mırıldandı. "Artık bizim de oraya gitme vaktimiz gelmedi mi?"

Dru bunun er geç olacağını biliyordu. Julian toplantıdan önce söz etmişti. Bir şekilde üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Alicante'ye gitmek istiyorsa tek yolu buydu.

Tek sorun Julian'ın onun Alicante'ye gitme arzusundan haberinin olmayışıydı. Kederli bir ifade takındı. "Biz neden arkada bırakılıyoruz anlamıyorum."

"Aksine," dedi Julian. "Sizi önden yolluyorum. Unutma, siz de Livia'nın Nöbetçileri'nin bir parçasısınız."

Dru kaşlarını çattı. Tavvy hâlâ arabasıyla oynuyor gibi görünse de, aslında kulağı onlardaydı. "Kelime oyunlarından nefret ederim."

Julian onun önünde diz çöktü. Dru şaşırdı. Abisinin şık kıyafetini pisletmek istemeyeceğini sanırdı.

"Dru," dedi Julian. "Sizi burada bırakamam. Güvenli olmaz. Gittiğimiz yere de götüremem. Her an savaş çıkabilir."

"Ben de savaşırım."

Julian uzanıp onun çenesini tuttu. Dru abisinin gözlerinin içine baktı. Bir babanın gözlerine bakmak da böyle mi hissettiriyordu? Julian'ın yüzü Dru'ya kâbus görüp yanına koştuğu geceleri hatırlatıyordu. En ihtiyacı olduğu anlarda ona sıcak çikolata yapışını ve düştüğünde dizlerine yara bandı yapıştırışını. İlk İşaretleri kazınırken, elini Julian tutmuştu. Yaptığı berbat resimleri buzdolabına asan da oydu. Şimdiye kadar tek bir doğum gününü bile atlamamıştı.

Julian hâlâ ne kadar gençti oysa. Daha çocuk sayılırdı. Dru ona bakarken ilk kez bunu açıkça görebiliyordu. Julian, Jace'le Clary'den ya da Magnus'la Alec'ten daha gençti. Yine de Sığınak'ta onca insanın karşısına çıkıp onu dinlemelerini sağlamıştı.

"Biliyorum, savaşırsın," dedi Julian. "Ama siz tehlikedeyken, ben savaşamam."

"Ya Ty'la Kit?"

Julian ona sırıttı. "Sakın ağzından kaçırma ama Magnus onları gerçek savaşın yakınına bile götürmeyecek."

Dru hafifçe gülümsedi. "Sizden haber alabilecek miyim?"

"Hepimizin Aile mühürleri olacak. Tavvy'nin bile. İstediğinde nasıl olduğumuzu öğrenebileceksin." Birden ciddileşti. "Dru, sizi korumak için son nefesime kadar çarpışacağımı biliyorsun, değil mi? Kanımın son damlasına kadar. Emma da öyle."

"Biliyorum," dedi Dru. "Sizi seviyorum."

Julian ona sıkıca sarıldı. Sonra ayağa kalkıp elini uzattı. Dru abisine tutunarak ayağa kalktı. Julian gidip Tavvy'yi aldı. İkisi Maryse, Max ve Rafe'in yanına giderken, Dru da peşlerine

takıldı. Alicante'ye gitmek için hevesli görünmek istemiyordu. Aslında Julian'ı kandırdığı için kendini biraz kötü hissediyordu. Ama son haftalarda Ty'la Kit'ten öğrendiği bir şey varsa, o da, bazen oyun içinde oyun oynamanın en akıllıca taktik olduğuydu.

"Çocuklar neden gidiyor?" diye sordu Gwyn. Diana'yla önce Max'in, ardından Rafe'in ve son olarak Tavvy'nin Kapı'dan geçmesini izlediler. "Julian'ın güç birliği yapmak istediğini sanıyordum."

Diana iç çekip Gwyn'in elini tuttu. "Onları sevdiği için gönderiyor. Savaş çocuklara göre değil."

"Vahşi Av'da sekiz yaşında çocuklar bile var."

"Evet, ama bunun doğru olmadığını konuşmuştuk zaten."

"Bazen bana öğrettiğin bütün dersleri unutuyorum," dedi Gwyn gözlerinde muzip bir pırıltıyla. Dru Kapı'dan geçerken duraksayıp Julian'a baktı. Diana Julian'ın başını salladığını gördü ve Dru kendini girdabın içine bıraktı. "Hem savaş çıkacağı kesin değil," diye ekledi Gwyn.

"Ama kesin çıkmayacak diye de bir şey yok," dedi Diana. Julian Kapı'ya arkasını dönerken, Dru'yla Tavvy'ye cesaret verircesine gülümseyen genç adamın yerini, üzgün ve yorgun biri almıştı. Enstitünün kapısına doğru yürüdü.

Bazen sevdiklerimiz için de maskeler takıyoruz, diye düşündü Diana. Julian yaralansa kan kaybından ölmeyi bile göze alır. Sırf şu çocuklar yarasını sararken üzülmesin diye. "Maryse'nin yanında güvende olacaklar," dedi. "Julian onlar için endişelenmediği sürece daha özgür olacak. Biz de öyle. Ne gerekiyorsa onu yapacağız."

"Yani?"

Diana başını arkaya attı. "Yeniden birer savaşçı olacağız."

Gwyn onun saçlarına dokundu. "Sen zaten bir savaşçısın."

Diana gülümsedi. Julian enstitünün kapısında durup yüzünü bahçeye dönmüştü. Oradaki bir grup Büyücü'ye, Gölge Avcıları'na ve çuval yarışı yapan birkaç kurt adama hitaben konuştu. "İçeri buyurun," dedi dalgalarının uğultusunu bastıracak kadar gür bir sesle. "Gerçek toplantı şimdi başlıyor."

Manuel, Gard'ın penceresinden Alicante'nin Büyük Kapısı'ndan içeri akın eden Gölge Avcıları'nı izliyordu. Sahte Unseelie tehdidine karşı şehrin bütün girişlerine nöbetçiler dikmişlerdi.

"Blackthorn'ların toplantısı pek işe yaramamış anlaşılan," dedi Horace. Engizitörün büyük masasından pencereyi görebiliyordu. Manuel bu görüntüye hâlâ alışamamıştı. Horace'ı bir türlü engizitör olarak düşünemiyordu. Belki de engizitörün ya da Meclis Başkanı'nın kim olduğunu asla umursamadığı içindi. Bu makamların gücü çağrıştırdığı muhakkaktı ama Manuel için pek de bir anlamları yoktu. "İsyana davet ettiği bütün aileler soluğu burada aldı," diye ekledi Horace keyifle.

Zara her zamanki gibi kapıyı çalmadan odaya daldı. Ve yine her zamanki gibi, Yüzbaşı üniforması üzerindeydi. Manuel bunu gereksiz bir gösteriş olarak görüyordu. "Rosewain'ler, Keo'lar ve Rosales'ler geldi," dedi Zara. "Hepsi aynı anda portallardan geçti. İsteğimize uyduklarını saklamaya bile çalışmıyorlar."

"Ah, bilmem ki," dedi Manuel. "Toplantıdan haberimiz olmasaydı, bu kadar gözümüze batmayabilirdi. Sonuçta Alicante'ye bir sürü insan girip çıkıyor."

"Julian Blackthorn," diye tısladı Zara kaşlarını çatarak. "Vatan haini."

"Kesinlikle," dedi Manuel. "Ve bunun cezasını çekecek."

"Sen de zevkten dört köşe olacaksın." Zara ona küçümseyici bir bakış fırlattı. Ama Blackthorn'ların cezalandırılmasının onu da memnun edeceği aşikârdı. İkisi de Emma'dan nefret ediyordu. Manuel'in iyi bir sebebi vardı tabii. Son toplantıda Emma ona alenen saygısızlık etmişti. Zara'nın öfkesinin nedeni de kıskançlıktı elbette.

"Onları diğerlerinin gözünü korkutmak için kullanacağız," dedi Horace. "Müzakerelerden sonra bizi güzel bir gösteri bekliyor. Küçüklerin canları bağışlanacak. Kimse çocukların ölümünü izlemekten hoşlanmaz. Ama Julian ve melez kardeşleri kesinlikle yok edilmeli. Carstairs denen şu kız da ölecek tabii. Aline Penhallow meselesini henüz düşünmedim."

O sırada kapı birdenbire açıldı. Manuel merakla başını kaldırdı. Zara dışında, Horace'ın odasına izinsiz giren tek bir kişi vardı.

Gelen, uzun boylu, sarışın bir Gölge Avcısı'ydı. Manuel onu şehrin kapılarından girerken görmüştü. En az onun kadar sarışın ailesinden ayrılıp Gard'a doğru yürümüştü.

Horace da başını kaldırdı. Oskar Lindquist'e gözleri parlayarak baktı. "Kapıyı kapa."

Oskar homurdanmakla gülmek arası bir ses çıkardı. Kapıyı kapayıp kilitledi. Onlara döndüğünde odanın havası titreşti ve Oskar dönüşmeye başladı. Bir tablonun üzerine su dökülmesi gibiydi. Vücut hatları eriyip akmaya başladı.

Vücudu kramplarla bükülürken, kafası arkaya düştü ve Zara tiksintiyle inledi. Oskar'ın saçları siyaha çalan, koyu bir

kahverengiye dönüp uzadı. Omurgası kısaldı ve vücudu ufaldı. Çenesi ve yüz ovali yumuşadı.

Annabel Blackthorn mavi-yeşil gözlerini onlara dikti.

"Toplantı nasıldı anlat," dedi Horace. "İdris'e gelen Gölge Avcıları'na bakılırsa, iyi gitmedi."

"Bence tam da planlandığı gibi gitti." Annabel karşısına geçerken, Horace'ın yüzü asıldı. Zara, Annabel'i temkinli gözlerle süzüyordu. Horace ondan Unseelie Kralı'nın armağanı olarak söz ediyordu ama Zara'nın Annabel'i öyle görmediği kesindi. "Hesaba katmadıkları tek şey benim varlığımdı," diye ekledi Annabel.

"Kimse Oskar olmadığını anlamadı mı?" diye sordu Zara.

"Hayır." Gözlerini ellerine dikti. "Planları basit. Ki bu da bir avantaj olarak görülebilir. Ters gitme ihtimali az."

Horace öne eğilip dirseklerini masaya koydu. "Ne demek istiyorsun? Endişelenmeli miyiz yani?"

"Hayır," dedi Annabel boynundaki cam şişeye dokunarak. İçinde kırmızı bir sıvı vardı. "Tek avantajları sürpriz faktörüydü. O da bertaraf edildi. İhanete uğramayacaklarını varsaymaları büyük aptallık." Arkasına yaslandı. "Önce en basit gerçeği konuşalım. Jace Herondale ve Clary Fairchild yaşıyor."

Emma, enstitünün kapısında durdu. Son Aşağı Dünyalılar da gitmişti. Yakında Brocelind'e doğru yola çıkacaklardı. Shadrach Kardeş, Julian'la diğerlerini müzakere günü bütün muhafızların İdris'e çağrılacağı konusunda ikna etmişti. Orman sahipsiz kalacaktı.

Akşam güneşi okyanusun yüzeyinde pırıltılar yaratıyordu. Emma bugünden sonra bir daha Pasifik'i görebilecek miydi?

Bunu merak ediyordu doğrusu. Uzun zaman önce, babası yüzeydeki pırıltıların sudaki mücevherlerden kaynakladığını söylemişti. Elini okyanusa daldırırsa belki birini yakalayabilirdi.

Emma elini öne uzattı. Avucunu yukarı çevirdi. Jem'in sözlerini düşündü. Ve Diana'nınkileri.

Rune'ları tutuştu. Damarlarında kan yerine ateş dolaşıyordu sanki. Bütün vücutları siyah çizgilerle kaplandı. Görünüşleri tamamen değişti.

Kolunun iç kısmında, derisinin bembeyaz ve pürüzsüz olduğu yerde, avucu büyüklüğünde, iç içe geçmiş, siyah çizgiler vardı. Bir mermerdeki çatlakları andırıyorlardı.

Üçüncü Bölüm

İNTİKAM LEYDİSİ

Güçlü büyüleri bir bir terk ediyor onu,
Korku şatoları yıkılıyor,
İmbiklerindeki zehirler kuruyor
Ve ensesinde bir bıçak,

Hava ve Karanlık Kraliçesi
Başlıyor haykırmaya,
"Sen, genç adam, benim katilim,
Yarın öleceksin."

Sen, Hava ve Karanlık Kraliçesi,
Haklısın sözlerinde
Ben yarın öleceğim,
Ama sen bugün öleceksin.

-A. E. Housman, "Her Strong Enchantments Failing"

28

ORADAKİ GÖLGELER

Brocelind Ormanı serindi. Yaklaşan güz havaya soğuk, metalik bir tat katmıştı.

Portal yolculuğunun ardından derin bir sessizlik gelmişti. Kadim ağaçların arasındaki açık alana çadırlarını kurmuşlardı. Diana çürüyen bölgelerden uzak olduklarını söylemişti. Emma ileride, Alicante'nin iblis kulelerinin ışıltısını görebiliyordu.

Kamp kurdukları tepenin zirvesinde durdu. Sıra sıra dizilmiş, bir düzine kadar çadır vardı. Her birinin kapısında iki meşale yanıyordu. İçleri rahat döşenmişti. Yere kalın kilimlerle battaniyeler serilmişti. Alec çadırları görünce Magnus'a sert bir bakış fırlatmıştı.

"Çalmadım, sadece ödünç aldım," demişti Magnus tırnaklarını inceleyerek.

"O halde, işimiz bitince onları ödünç aldığın kamp malzemeleri mağazasına geri götüreceksin," dedi Alec ellerini beline koyarak.

"Aslına bakarsan, bunları film dekorlarının saklandığı bir depodan aldım. Kaybolduklarını fark etmeleri yıllar sürer. Ama," diye ekledi telaşla "işimiz bitince yerlerine geri koya-

cağım tabii. Hey, millet! Çadırları yakmamaya çalışın! Bizim değiller!"

"Neden öyle söyledi?" diye sordu Kieran. Tek başına bir çadırda kalıyordu. Mark, Julian'la başka bir çadırı paylaşıyordu. Emma da Cristina'yla. "Bu bir tür gelenek mi?"

Mark'la Cristina ona gülümsedi. Üçü arasındaki gerginlik daha da belirginleşmişti. Emma bir ara bunu Cristina'yla konuşmaya karar verdi.

Fırsat beklemediği kadar çabuk ayağına geldi. Çadırda tek başına huzursuzca oturuyordu. Cristina, akşam yemeğini hazırlayan Aline ve Julian'a yardım ediyordu. Başını Clary'nin kucağına dayayarak uyuyakalan Jace dışında herkes haritalar ve planlarla meşguldü.

Emma bir türlü dikkatini toplayamıyordu. Vücudu ve zihni enerjiyle zonkluyordu. Tek istediği Julian'la konuşmaktı. Bunu yapamayacağını bilse de, ona her şeyi anlatma ihtiyacı katlanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. Emma şimdiye kadar bütün önemli kararlarını ona danışmıştı.

Sonunda çadırda çaresizce oturmaktan sıkılıp sırtına bir kazak geçirdi. Kampın etrafında bir gezintiye çıktı. Havada alışık olmadığı çam, orman ve kamp ateşi kokusu vardı. Karanın iç kısmında oldukları için deniz ya da tuz kokusu alamadı. Bir kayalığa tırmanıp etrafa bakındı.

Yarın Horace Dearborn'la ve Lejyon'la yüzleşeceklerdi. Ve her zaman omuz omuza savaştığı *parabatai*'sini öyle ya da böyle kaybedecekti.

İblis kuleleri batan güneşin son ışıklarıyla parlıyordu. Gece kuşları cıvıldamaya başlamıştı. Emma ormanın başka hangi yaratıkları gizlediğini düşünmek istemiyordu. Birden ürperdi.

Yok canım, düpedüz titriyordu. Yön duygusunu yitirmiş gibiydi. Başı dönüyordu. Aklı yetişemeyeceği bir hızla çalışıyordu sanki.

"Emma!" Cristina endişeli gözlerle kayalığa tırmandı. "Çadırda yoktun. İyi misin? Nöbet mi tutuyorsun?"

Topla kendini. "Ah, hayır. Yine de tedbiri elden bırakmamak gerek ha? Belki Lejyon'dan birileri buraya bakmaya gelir."

"Yani nöbet tutuyorsun."

"Belki. Kieran ve Mark'la aranızda neler oluyor?"

"Of of!" Cristina elini alnına vurup yere oturdu. "Gerçekten bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Emma arkadaşının yanına oturdu. "İstemezsen konuşmayız." İşaretparmağını Cristina'nın suratına doğru salladı. "Gerçi yarın ikimiz de savaşta ölürsek, hiçbir zaman konuşamayacağız ve müthiş bilgeliğimden faydalanamayacaksın."

"Deli," dedi Cristina gülerek. "Pekâlâ, pes ediyorum. Aramızda yeni bir durum olduğunu da nereden çıkardın?"

"Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Hayatımda ilk kez böyle bir şey görüyorum."

Cristina'nın yüzü asıldı. Gerginken yaptığı gibi eli hemen boynundaki melek kolyesine gitti. "İkisini de seviyorum," diye itiraf etti. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Mark'ı da, Kieran'ı da farklı şekilde ama aynı şiddette seviyorum."

Emma sözlerini dikkatle seçti. "Aralarında bir seçim yapmanı mı istiyorlar?"

Cristina gözlerini sarı ve kızıl günbatımına dikti. "Hayır."

"Anlıyorum," dedi Emma ama ne anladığından pek emin değildi doğrusu. "Sonra?"

"Bunun imkânsız olduğuna karar verdik. Üçümüz de korktuk. Birlikte olmamız sevdiklerimize zarar verebilirdi."

"Nasıl?" Emma yine titremeye başlamıştı. Cristina görmesin diye ellerini dizlerinin arasına sakladı.

"Kieran ülkesi için endişeleniyor," dedi Cristina. "Onca korkunç kraldan ve vahşetten sonra oraya geri dönüp Saray'da bir görev almak ve halkının güvenliğinden emin olmak istiyor. Kalbinin çağrısına kulaklarını tıkayamaz. Zaten Mark'la ben de bunu istemeyiz. Bize gelince... önümüzdeki günler ne gösterecek bilmiyoruz. Lejyon'u alt etsek bile bu, Soğuk Barış'ın sona ereceği anlamına gelmiyor. Mark, Helen için korkuyor. Bütün Blackthorn'lar için. Bir peri prensiyle birlikte olması ailesinin cezalandırılmasına yol açabilir. Ben de kendi ailem için aynı korkuları taşıyorum. Velhasıl, bu ilişki asla yürümezdi."

Emma bir çimen koparıp parmağına doladı. "Biliyorsun değil mi? Daha önce anlatsaydın da seni asla yargılamazdım. Öncelikle, konu sensin. Ve ikincisi, ben kimim ki birini yargılayacağım? Ama dürüst fikrimi söyleyeyim mi? Bence korkuların yüzünden gerçekten istediğin bir şeyden vazgeçiyorsun, çünkü aslında istediğin şey korktuğun şeyle aynı."

Cristina gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek bu?"

"Beni tarafsız bir göz olarak kabul et. Mark'la Kieran baş başayken, geçmiş peşlerini bırakmıyor, Cristina. Ve ne kadar zor günler geçirdiklerini sen de biliyorsun. Bu onları yiyip bitiriyor. Mark seninle birlikteyken de, kendini sana layık bulmadığı için bir türlü rahatlayamıyor. Kieran'la yalnız kaldığında da birbirinizle yeterince yakınlaşamıyorsunuz. Çünkü bazen Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar arasındaki düşünce yapısı farklılıkları çözümsüz olabiliyor. Ama Mark aranızda bir köprü görevi görüyor." Güneş batmak üzereydi. Gökyüzü laciverte

boyanmıştı. Emma, Cristina'nın yüzündeki ifadeyi seçemiyordu. "Yanılıyor muyum? Bir şey söyle."

"Hayır," dedi Cristina uzun bir sessizliğin ardından. "Ama..."

"Sen de herkes gibi kalbinin kırılmasından korkuyorsun. Ama söylediklerin Lejyon'un söylemleriyle aynı. Onlar da insanları korkutmak istiyor. Sevdiğin biriyle olduğun için cezalandırılabileceğin bir korku ve şüphe ortamı yaratmak işlerine geliyor. Bunu başarırlarsa, Alec'i Magnus'la ilişkisi yüzünden cezalandıracaklar. Ama bu Magnus'la Alec'in ayrılması gerektiği anlamına gelmiyor. Bilmiyorum, sözlerim senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Fazlasıyla," dedi Cristina kolundan sarkan bir ipi koparak.

"Bir tek şeyden eminim. Cristina, sen hayatımda tanıdığım en cömert insansın. Durmadan başkalarının mutluluğunu düşünürsün. Bence artık kendini de mutlu etme zamanın geldi. İnan, bunu hak ediyorsun."

Cristina hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ya Julian ve sen? Nasıl gidiyor?"

Emma'nın midesi ağzına geldi. Julian ve onunla ilgili tek bir laf bile vücudunun garip bir tepki vermesine neden oluyordu. Bu hissi kontrol etmeye çalıştı. "Zor," diye fısıldadı. "Doğru düzgün konuşmuyoruz bile. Bundan sonra en iyi ihtimal bir sürgün."

"Biliyorum." Cristina onun elini tuttu. Emma hâlâ titremesini durdurmaya çalışıyordu. Cristina'nın güven veren dokunuşu işe yaradı. Emma belki bininci kez onunla daha önce tanışmadığına üzüldü. O zaman, *parabatai*'si o olabilirdi. "Sürgünden sonra yanıma gel," dedi. "Nerede olursam.

Meksika'da ya da herhangi bir yerde. Yanımda kal. Ben sana bakarım."

Emma ağlamakla gülmek arası bir ses çıkardı. "Gördün mü? Hep başkaları için uğraşıyorsun, Tina."

"Şey... Aslında ben senden bir şey isteyecektim."

"Elbette! Anneni kızdırmadığımız sürece ne istersen yaparım. Doğrusu, ondan biraz çekiniyorum."

"Savaş çıkarsa Zara'yı öldürmek istersin değil mi?"

"Bunu düşünmedim desem yalan olur. Pekâlâ, sana karşı dürüst olacağım. Onu bir başkası indirirse bayağı kızarım."

Cristina iç çekti. "Savaş olacak mı onu bile bilmiyoruz, Emma. Zara hapse atılırsa ya da kaçarsa veya bir başkası tarafından öldürülürse, bunu takıntı haline getirmeni istemem. Yarından sonraki hayatına odaklan."

Yarından sonra sürgüne gönderileceğim, diye düşündü Emma. *Seni bir daha görebilecek miyim? Yoksa daima özleyecek miyim?*

Cristina endişeyle gözlerini kıstı. "Emma? Söz ver."

Ama Emma bir şey söyleyemeden, akşam havasında Aline'le Helen'ın sesleri yankılandı. Yemek hazırdı.

"Marshmallow'lu bisküvinin üzerine ketçap dökmeyi deneyen var mı?" diye sordu Isabelle.

"Neden berbat bir aşçı olduğun şimdi anlaşıldı," dedi Alec. "Damak tadın sıfır."

Kuru bir ağaç kütüğüne yaslanan Simon bütün kibarlığıyla "Ben denemiştim," dedi. "Fena olmuyor." Sonra Clary'ye bakıp "Kâbus," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Clary. "*Parabatai* bağımızdan hissedebiliyorum."

"Julian müthiş bir aşçıdır," dedi Emma bir marshmallow'u çubuğa takarken. Magnus onlardan torbalarca getirmişti. Çikolata ve tuzlu bisküvi de vardı. Magnus, Emma'ya ters bir bakış fırlattı. *Julian'dan ve aşçılığından uzak dur,* der gibiydi.

"Ben de süper bir aşçıyım," dedi Mark. Marshmallow'lu bisküvisinin üzerine bir meşe palamudu koydu. Herkes şaşırdı.

"Ne yapsın?" diye savunmaya geçti Cristina hemen. "Uzun süre Vahşi Av'la yaşadı."

"Hiç bahane bulma," dedi Kieran. "Bak, ben öyle mi yiyorum?"

"Gölge Avcıları'nın marshmallow'lu bisküvi yediğini bilmezdim," dedi Kit ateşin başındaki yüzlere bakarak. Küçük bir çocukken hep kampa gitmeyi düşlerdi. Ateş, ağaçlar, kalın kazaklarına sarınarak kütüklere tüneyen insanlar ve üzerlerine sinen is kokusu. Tam da hayallerindeki gibiydi. "Bu arada ilk kez ev yapımı marshmallow'lu bisküvi yiyorum."

"O zaman gerçek bir marshmallow'lu bisküvi sayılmaz," diye atıldı Ty. "Bir kurabiye ya da bir çeşit çörek desen daha iyi."

Kit gülümsedi. Ty da ona aynı şekilde karşılık verdi. Yanında oturan Julian'a yaslanmıştı. Julian kolunu kardeşinin omzuna atmış, Ty'ın saçlarını okşuyordu.

"İlk savaşın için heyecanlı mısın?" diye sordu Jace, Kit'e. Yere bağdaş kurup Clary'ye sarılmıştı. Clary yulaflı çikolataların arasına marshmallow tıkıştırmakla meşguldü.

"Yok artık!" dedi. "Kit tabii ki savaşa katılmayacak. Daha eti ne budu ne. Sen ona bakma, Kit."

"Ben on yaşında savaşıyordum," dedi Jace.

"Çocuklarımdan uzak dur," diye gürledi Magnus. "Gözüm üzerinde, Herondale."

Kit, Magnus'un onunla konuşmadığını fark edince rahat bir nefes aldı. Sonra Herondale adını üzerine alındığı için şaşırdı.

"Bu iş süper oldu," dedi Helen esneyerek. "Ne zamandır kamp yapmamıştım. Wrangel Adası'nda geceyi dışarıda geçiremezsin. Yoksa parmakların buz tutup kopar."

Emma kaşlarını çattı. "Cristina nerede?"

Kit etrafına bakındı. Emma haklıydı. Cristina ortada yoktu.

"Ormanın kıyısına gitmemiştir umarım," dedi Magnus kaşlarını çatarak. "Orada bubi tuzakları var." Ayağa kalktı. "Gidip bakayım."

Mark'la Kieran da doğrulmuştu.

"Biz onu buluruz," dedi Mark telaşla. "Av'dan tuzaklara alışığız."

"Ormanı sıradan perilerden bile daha iyi biliriz," dedi Kieran.

Magnus omuz silkti. Gözlerinde Kit'in anlam veremediği bir pırıltı yanıp söndü. "Tamam, gidin."

İkisi gölgelerin arasında kaybolurken Emma çubuğa bir marshmallow daha geçirdi.

Aline plastik su bardağını kaldırdı. "Hadi, şerefe kadeh kaldıralım. Ailelerimizden hiç ayrılmamaya." Ateşe baktı. "Yarın Konsey'in bir daha bunu hiçbirimize yapmamasını sağlayacağız."

"Ailelerimizden ve dostlarımızdan hiç ayrılmamaya," dedi Helen.

"Ve *parabatai*'lerimizden," diye ekledi Simon, Clary'ye göz kırparak.

Alec'le Jace de onlara katıldı ama Emma ve Julian sessiz kaldı. Emma üzgün gözlerini su bardağına dikti. Julian'ın

bakışlarının farkında değil gibiydi. Julian da az sonra başını çevirdi.

"Asla ayrılmamaya," dedi Kit kamp ateşinin karşısındaki Ty'a bakarak.

Ty'ın ince yüzünde sarılı kızıllı alevlerin ışığı oynaşıyordu. "Asla ayrılmamaya," dedi. Sesinde öyle bir ısrar vardı ki Kit ister istemez ürperdi.

Maryse artık engizitörün evine dönemezdi. Zira oraya Horace'la Zara taşınmıştı. Dru ve diğerlerini Graymark evine götürdü. Clary, İdris'e ilk geldiğinde orada kaldığını söylemişti.

Dru kibarca izin isteyip odasına çekildi. Yorganı çenesine kadar çekti ve yuvarlak pencerelerden güneşin son ışıklarına baktı. Evin bu kanadı sarımtırak krem rengi güllerle dolu bir bahçeye bakıyordu. Bir gül sarmaşığı pencerelere kadar uzanıp etraflarını sarmıştı. Tepeden Alicante'nin duvarlarına kadar inen yokuşlu arazide birçok ev vardı. Yarın o duvarların dışındaki Ebediyet Kırları, Gölge Avcıları'yla dolacaktı.

Dru yorganın altına biraz daha gömüldü. Maryse yan odada Max, Rafe ve Tavvy'ye Fransızca bir ninni söylüyordu. Ninnilerle avunmayacak kadar büyük ama savaş hazırlıklarında bile yer alamayacak kadar küçük olmak tuhaf bir histi. İyi şans getirmesi için sevdiklerinin isimlerini aklından bir bir geçirdi: *Jules ve Emma. Mark ve Helen. Ty ve Li...*

Livvy de nereden çıkmıştı?

Ninni sustu. Dru koridorda ayak sesleri duydu. Kapısı açıldı ve Maryse başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı, Drusilla? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir bardak su hiç fena olmazdı ama Dru, Max'le Rafe'in

uzun boylu ve esmer büyükannesinden bir şey istemeye çekiniyordu. Aslında Maryse'yi Tavvy'yle oynarken dinlemiş ve ne kadar iyi bir kadın olduğunu düşünmüştü.

"Yok, teşekkür ederim," dedi.

Maryse kapıya yaslandı. "Zor olduğunu biliyorum. Ben gençken, bizimkiler iblis avlamaya abim Max'i götürürdü. Ben evde yalnız kalırdım. Onlarla gidersem korkacağımı söylerlerdi. Halbuki ben geri dönmeyeceklerinden daha çok korkardım ama bunu onlara bir türlü söyleyemezdim."

Dru, Maryse'yi onunla aynı yaşlardayken hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Onu o kadar yaşlı görüyordu ki. Oysa Maryse genç bir büyükanne bile sayılırdı. Ama Dru, Julian ve Helen gibi görünen ebeveynlere alıştığı için, onu yadırgaması normaldi.

"Neyse ki, her seferinde döndüler," dedi Maryse. "Seninkiler de dönecek. Julian'ın yaptığı şey riskli görünüyor ama abin akıllı. Horace onca insanın önünde tehlikeli bir işe kalkışmayacaktır."

"Uykum geldi," dedi Dru cılız bir sesle. Maryse iç çekip anlayışlı bir tavırla başını salladı ve kapıyı kapadı. Evde olsa, Helen çayı ne kadar sevdiğini ama kafein yüzünden uyuyamadığını bilirdi. Dolayısıyla Dru'ya İngiltere'den aldıkları özel kafeinsiz karışımı getirirdi. Koca bir kupada, süt ve balla. Tam da, Dru'nun tercih ettiği gibi.

Helen'ı özlediğini fark etti. Tuhaf bir histi. Helen'a duyduğu öfke o farkında olmadan dinmişti. Enstitüden ayrılırken ablasına istediği şekilde veda edemediği için üzüldü.

Belki ailesiyle doğru düzgün vedalaşamaması iyi bir şeydi. Bu onları yeniden göreceği anlamına geliyordu.

Ve belki planlarını öğrendiklerinde ona karşı daha anlayışlı davranırlardı.

Koridorun ışığı söndü. Maryse yatmaya hazırlanıyordu. Dru yorganı açtı. Botlarından, kalın montuna dek tamamen giyinikti. Yataktan kalkıp yuvarlak pencerelerden birine yaklaştı. Kapalıydı ama buna hazırlıklıydı zaten. Cebinden ufak bir hançer çıkardı ve camı kanırtarak kolayca açtı.

Kit karanlıkta yatmış, çadırın tepesinden görünen yıldızları seyrediyordu.

Emma ve Julian Periler Diyarı'ndaki yıldızların farklı olduğunu söylemişti. Ama İdris'te aynıydılar. Kit hayatı boyunca gördüğü takımyıldızlara baktı. Los Angeles'ın pusundan sonra Brocelind'in berrak havasında daha parlak görünüyorlardı. Neredeyse elini uzatsa, birine dokunabilecekmiş gibi.

Ty'ı kamp ateşinin başında bırakmıştı. Şimdi nerede olduğunu bilmiyordu. Belki Jules'la ya da Helen'la konuşuyordu. Ya da belki ormanda geziniyordu. Yok canım. Simon'la Isabelle buna izin vermezdi. Ama belki de Ty yine hoşuna giden bir hayvan bulmuştu. Kit düşünmeye başladı: *Nerede bu? Beni neden yanında istemedi? Ya buradaki sincapları evdekiler gibi eğitemezse? Ya sincaplar ona saldırırsa?*

Kit öfkeyle homurdanarak yorganını tekmeledi. Montuna uzanıyordu ki Ty başını içeri uzattı.

"Ah, şimdiden hazırlanmaya başlamışsın."

Kit sesini alçalttı. "Anlamadım. Ne için?"

Ty dizlerinin üzerine çöktü. "Göle gitmek için tabii."

"Ty," dedi Kit. "Ne diyorsun sen?"

Ty derin bir iç çekince alnına düşen saçları havalandı.

"Büyü için gerekli bütün malzemeleri yanımda getirdim. Ölüleri diriltmek için en uygun yer su kıyısıdır. Bu işi okyanus kıyısında yaparız diye düşünmüştüm ama Lyn Gölü daha iyi. Zaten sihirli bir yer."

Kit gözlerini kırpıştırdı. Bir kâbustan uyandığını sanıp da hâlâ rüya gördüğünü anlamak gibiydi. "İyi de Gölge bize katalizörü vermedi ki. Nasıl yapacağımızı bile bilmiyoruz."

"Gölge'nin yan çizebileceğini tahmin etmiştim. Onun için, Hayalet Pazar'a son gidişimizde alternatif bir enerji kaynağı aldım." Cebinden kayısı büyüklüğünde şeffaf, cam bir küre çıkardı. İçinde kırmızı-turuncu bir alev parlıyordu. Camın serinliğine rağmen, küçük ve kor gibi sıcak bir gezegeni andırıyordu.

"Bu da nereden çıktı?" dedi Kit hayretle.

"Hayalet Pazar dedim ya?"

Kit iyice panikledi. "Bunu sana kim sattı? İşe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Yaramak zorunda." Ty küreyi cebine koydu. "Kit. Ben denemek zorundayım. Yarın savaş çıkarsa, sen de gayet iyi biliyorsun ki bizi bu işe karıştırmayacaklar. Bizim savaşamayacak kadar küçük olduğumuzu düşünüyorlar. Ben de aileme bu şekilde yardım etmek istiyorum. Livvy'yi geri getirebilirsem, ailecek Jules'a destek olacağız. Hepimiz yeniden mutlu olacağız."

Kit avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Mutlu olmayı bu kadar kolay mı sanıyorsun? Bir şey bir kere kırıldı mı, bütün parçalarını toplayıp yapıştırsan bile aynı olmaz.

"Ateşle oynuyorsun, Ty," dedi titrek bir sesle. "Bilinmeyen bir güç kaynağıyla bu tür bir büyü yapmak akıl kârı değil."

Ty hızla kabuğuna çekildi. Bir kapının kapanması gibiydi. "Tuzakların yerlerini saptadım. Göl kıyısına nereden gideceğimizi biliyorum. Benimle geleceğini sanmıştım. Ama gelmesen bile ben gideceğim."

Kit aklını çalıştırdı. *Herkesi uyandırıp Ty'ın başının dertte olduğunu söylerim. Julian ona engel olur.*

Ama bu fikre bir türlü sıcak bakamıyordu. Babası ona ispiyoncuları kimsenin sevmediğini öğretmişti.

Ve Ty'ın hayal kırıklığıyla gölgelenen bakışlarına hiç dayanamıyordu.

"Tamam," dedi yüreğinde kurşun gibi ağır bir sıkıntıyla. "Ben de geliyorum."

Ateşin kalbinde şekiller oynaşıyordu. Emma bir kütüğe tünemişti. Bol kazağının kollarını çekiştirerek üşüyen ellerini ısıtmaya çalıştı. Yemek faslı bittiğinde herkes dağılmıştı. Ama o oturduğu yere çakılıp kalmıştı. Belki de artık çadırına gitmeliydi ama Cristina orada değildi. Emma da karanlıkta bir başına yatmak istemiyordu.

Yaklaşan bir gölgeyle başını kaldırdı. Julian'dı. Yürüyüşünden tanımıştı. Elleri cebinde, omuzları gevşekti. Nemli gece havasında saçlarının uçları kıvrılmıştı.

Julian hislerini gizlemeyi iyi bilen biriydi. Sırlarını da öyle. Emma ilk kez ondan bir şey saklıyordu. Julian da hep böyle mi hissediyordu? Göğsünde hep böyle bir baskıyla mı yaşıyordu?

Onunla konuşmadan geçip gitmesini umdu ama Julian duraksadı. Deniz camı bilekliğiyle oynamaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu usulca.

Emma başını salladı.

Mavi gözleri sönmeye yüz tutan ateşi yansıtıyordu. "Birbirimizle konuşmamamız gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama biriyle ilgili bir konu var."

Yapamam, diye düşündü Emma. *Anlamıyorsun. İşler ters giderse İşaretler'imi alacaklarını ve bu işin biteceğini sanıyorsun.*

Öte yandan, Los Angeles'tan beri, rune'unda hiçbir değişiklik yoktu. Kolundaki siyah çizgiler çoğalmamıştı. Kederiyle lanetin gerçekleşmesini engelliyordu sanki.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Thule'de hakkında bir şeyler öğrendiğimiz birinden," dedi Julian. "Diana."

Diana rüyasında uçuyordu. Sonra birden bir tıkırtıyla uyandı. Bıçağını çekip yorganı açtı.

Dışarıdan iki ses geldi. "Ahtapot," dediler aynı anda.

Bu uzun zaman önce belirledikleri bir parolaydı. Bıçağını kınına sokup çadırın fermuarını açtı. Emma'yla Julian karanlıkta parlayan gözleriyle bir çift mirketi andırıyordu.

Diana kaşlarını kaldırdı. "Girecekseniz girin. Çadır soğuyor."

Çadırların tavanı ayakta durabilecekleri kadar yüksekti. Diana yorganının altına girdi. Julian bir sırt çantasına yaslanarak oturdu. Emma yere bağdaş kurdu.

"Uyandırdığımız için özür dileriz," dedi Julian her zamanki diplomatlığıyla. "Ama başka türlü yalnız kalamazdık."

Diana dayanamayıp esnedi. Ne tuhaftır ki savaşlardan önce hep deliksiz bir uyku çekerdi. Bazı Gölge Avcıları'nın heyecandan bütün gece dolanıp durduklarını biliyordu. Ama Diana onlardan değildi. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Öncelikle senden özür dilerim," dedi Julian. Emma kotunun yırtık dizinden fırlayan iplikleri çekiştiriyordu. Diana onun bir süredir garip davrandığını düşündü. Thule'den döndüklerinden beri kendinde değildi sanki. "Enstitü Başkanı olman için seni zorlamamalıydım."

Diana gözlerini kıstı. "Bu da nereden çıktı?"

"Thule'deki Diana bize Bangkok'u anlattı," dedi Emma dudaklarını kemirerek. "Ama istemiyorsan hiçbir şey konuşmak zorunda değiliz."

Diana'nın ilk tepkisi tamamen içgüdüseldi. *Hayır, bunu konuşmak istemiyorum.*

Bir savaşın arifesinde, aklında bunca şey varken olmazdı. Zaten Gwyn için endişeleniyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu. Ya da yarın ne yapacağını.

Yine de Emma'yla Julian'a bu meseleyi anlatmaya karar verdiğinde, onları bulamamış ve büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. O zaman gayet kararlıydı.

Onlara böyle bir borcu yoktu ama kendine borçluydu.

İkisi de sessizce onu izliyordu. Savaştan bir gece önce ona gelmişlerdi. Bu kavgaya katılıp katılmama kararını ona bırakıyorlardı.

Hafifçe öksürdü. "Cinsiyet değiştirdiğimi biliyorsunuz," dedi. "Ne düşündüğünüzü siz söyleyin."

"Doğduğun cinsiyet gerçek kimliğini yansıtmıyordu ve onu değiştirdin," dedi Julian.

Diana gülmeye başladı. "Birileri internette araştırma yapmış. Evet, doğru. Yani aşağı yukarı böyle oldu."

"Bangkok'tayken ölümlülerin ilaçlarını kullandın," dedi Emma. "Gerçekte olduğun kişiye dönüşmek için."

"Ben hep bendim zaten. Bangkok'ta, Catarina Loss bana vücudumu değiştirecek doktorlar buldu. Orada benim gibi insanlar vardı. Birbirimize destek olduk. Kendimi yalnız hissetmedim." Rulo yaptığı montuna yaslandı. "En iyisi, hikâyeyi en başından anlatmak."

Sessizce konuşmaya başladı. Gwyn'e anlattıklarını onlara da tekrarladı. Konuşurken yüzlerine baktı. Julian sakindi. Emma ise her cümlesinde farklı tepkiler veriyor, zaman zaman dudaklarını kemiriyordu. Şu ikisi ezelden beri böyleydi. Emma, Julian'ın ifade edemediklerini ve etmeyeceklerini onun adına ifade ediyordu. İşin şaşılacak yanı, bunca farklılıklarına rağmen, benzer yönlerinin de şaşılacak kadar çok olmasıydı.

Bitirdiğinde, ilk Julian konuştu. "Kardeşin için üzgünüm."

Diana ona bakakaldı. Ama Julian'ı en çok hikâyenin bu yanının etkileyeceğini tahmin etmeliydi.

"İnanır mısınız, bazen bütün bunların en zor yanı Aria'dan bahsedememek," dedi.

"Gwyn biliyor, değil mi?" diye sordu Emma. "Sana anlayışlı davrandı mı?" Sesi Diana'nın daha önce hiç duymadığı kadar sertti.

"Elbette," dedi. "Ölüleri soyan birine göre oldukça anlayışlıydı."

"Sen istemediğin sürece kimseye söylemeyiz," dedi Emma. "Bu tamamen senin kararın."

"Enstitü başkanı olursam insanlardan tıbbi yardım aldığım ortaya çıkar diye endişelendim. Beni sizden ayırıp sürgüne yollarlar diye korktum." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Ama engizitör yine de bir şekilde öğrendi."

Emma sırtını dikleştirdi. "Ciddi misin? Ne zaman?"

"İdris'ten kaçmadan önce. Beni hain ilan etmekle tehdit etti."

"Pislik," diye homurdandı Julian.

"Bana kızdınız mı?" dedi Diana. "Size daha önce söylemediğim için?"

"Hayır," dedi Julian. "Asla. Böyle bir mecburiyetin yoktu."

Emma, Diana'ya yaklaştı. Çadırın şeffaf tavanından sızan ay ışığı sarı saçlarının üzerinde bir hale oluşturuyordu. "Diana, beş yıldır bana öz ablam kadar yakınsın. Seninle tanıştığımda, büyüyünce nasıl bir kadın olmak istediğimi anladım. Sen benim rol modelimsin." Diana'nın elini tuttu. "Bize hikâyeni anlattığın için kendimi şanslı ve özel sayıyorum."

"Kesinlikle," dedi Julian. Eski tablolardaki şövalyeler gibi başını eğdi. "Seni zorladığım için özür dilerim. Ben... fark edemedim. Herkes gibi sırların ve sorunların olabileceği aklıma gelmedi. Çocuklara o kadar odaklanmıştım ki burnumun ucundakileri göremedim."

Diana çocukken yaptığı gibi, usulca onun saçlarına dokundu. "Büyümek bu işte. Yetişkinlerin de sorunları olabileceğini fark etmek."

O sırada Helen başını içeri uzattı. "Oh, iyi bari. Daha uyumamışsınız. Yarın kimler bizimle geliyor, kimler arkada kalıyor diye soracaktım."

Julian elini cebine soktu. "Ben bir liste yaptım."

Emma, Cristina'ya bakacağını söyleyerek doğruldu. Giderken son kez Julian'a göz attı. Ama Julian, Helen'la konuşmaya dalmıştı. Onu fark etmedi bile.

Bu kızda bir hal var, diye düşündü Diana. Yarını atlattıklarında neler döndüğünü öğrenecekti.

29

SULAR BULANIYOR

"Cristina! Cristina!"

Aşağıdaki korudan ona sesleniyorlardı. Cristina şaşkınlıkla ayağa fırladı ve karanlığa doğru baktı.

Ateşin başında oturmak dayanılmaz bir işkenceye dönüşmüştü. Mark'la Kieran'a bakarken tek düşünebildiği birinden birinin ya da ikisinin birden hayatından çıkmasına saatler kaldığıydı. O da teselliyi Brocelind'in ağaçlarında ve gölgelerinde aramıştı. Burada, yeşilliklerin arasında, Idris'e has, beyaz çiçekler bitmişti. Cristina onları yalnızca kitaplarda görmüştü. Kederi baki kalsa da, taçyapraklarına dokunmak ona huzur vermişti.

Sonra sesleri duymuştu. Mark ve Kieran onu arıyordu. Cristina ağaçların arasındaki bir tepecikte oturuyordu. Üstünü silkeleyip tepeden aşağı koştu.

"*Estoy aqui!*" diye seslendi. Aceleden az kalsın yere kapaklanıyordu. "Buradayım!"

Gölgelerin arasından fırladıklarında, ikisinin de yüzü bembeyazdı. Mark onu kucaklayıp havaya kaldırdı. Az sonra, onun yerini Kieran aldı. Cristina'ya sıkıca sarıldı. Magnus'un tuzak-

larıyla ilgili bir şeyler geveliyorlardı. Cristina'nın bıçaklarla dolu bir çukura düşmesinden korkmuşlardı.

"Asla öyle bir tedbirsizlik etmezdim," diye karşı çıktı, Kieran yüzüne düşen saçları arkaya atarken. "Mark, Kieran, bence yanlış yaptık."

Kieran elini çekti. "Hangi konuda?"

Mark, Kieran'ın yanında duruyordu. Omuzları birbirine değiyordu. *Benim erkeklerim,* diye düşündü Cristina. *Sevgililerim.* Gece ve gündüz gibi onların da arasında seçim yapamazdı. Böyle bir isteği de yoktu zaten.

"Bizim imkânsızlığımız konusunda. Bunu size daha önce söylemeliydim. Korktum. Kırılmak istemedim. Kim ister ki? İşte bu yüzden, kalplerimizi tutsak ediyoruz. Onları özgür bırakırsak, incineceklerini düşünüyoruz. Ama ben tutsak olmak istemiyorum. Sanırım siz de aynı şekilde hissediyorsunuz ama hissetmiyorsanız da..."

"Ben ikinizi de seviyorum," dedi Mark boğuk bir sesle. "Birinizi diğerinden ayırmayı düşünemem bile. Ama korkuyorum. İkinizden birini kaybetmek beni öldürür. Dediğin gibi, yine kalbimin kırılmasından korkuyorum. Üstelik bu sefer bir değil, iki kere kırılacak."

"Bütün aşklar kalp kırıklığıyla bitmez," dedi Cristina.

"Benim ne istediğimi biliyorsunuz," diye söze karıştı Kieran. "İlk ben söyledim zaten. İkinizi de seviyor ve arzuluyorum. Diyar'da bu şekilde yaşayan birçok peri var. Hatta bazıları evli."

"Bize evlenme mi teklif ediyorsun?" diye sordu Mark muzip bir gülümsemeyle. Kieran kıpkırmızı kesildi.

"Tek bir sorun var," dedi. "Bir Peri Kralı'nın insan bir eşi olamaz. İkiniz de biliyorsunuz zaten."

"Şu anda bunun bir önemi yok ki," dedi Cristina. "Henüz kral değilsin. Bir gün tahta çıkarsan da eminim bir çözüm bulunur."

Mark başını yana eğdi. "Cristina haklı, Kieran. Kalbim onun sözlerinden yana."

"Ben ikinizle de birlikte olmak istiyorum," dedi Cristina. "İkinizi de öpebilmek, ikinize de sarılabilmek istiyorum. Bazen aynı anda ikinize de dokunabilmek istiyorum. Bunları istiyorum çünkü beni mutlu edeceklerini biliyorum. Üçümüz hep birlikte mutlu olalım istiyorum."

Kieran böyle bir işareti bekliyormuşçasına hızlı hızlı konuşmaya başladı. Kelimeler içinden çağlıyordu sanki. "Durmadan sizi düşünüyorum. İkinizi de. Yanımda olmadığınızda sizi özlüyorum." Uzun parmaklarıyla Mark'ın yüzüne dokundu. Rüzgârın çimenleri okşaması gibi hafifçe. Diğer elini Cristina'ya uzattı. Usulca yanağını okşadı. Cristina onun titrediğini fark etti. Elini elinin üzerine kapayarak yüzüne bastırdı. "Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Mark da elini Kieran'ın elinin üzerine koydu. "Ben de. Bize inanıyorum. Aşk aşkı uyandırır, güven güveni." Cristina'ya gülümsedi. "Meğer bunca zamandır seni bekliyormuşuz. Biz birbirimizi çok sevdik ve bu muhteşem bir şeydi. Ama seninle daha da büyük ve anlamlı bir şeye dönüşecek."

"Öp beni," diye fısıldadı Cristina. Mark onu kendine çekip önce yavaşça, sonra giderek artan bir tutkuyla öptü. Kieran'ın elleri sırtında ve saçlarında dolaşıyordu. Mark'ın dudakları omuzlarına kaydı. Cristina, Kieran'a yaslandı ve üçünün de parmakları kenetlendi.

Kieran mutlulukla gülümsüyordu. Üçü de öpüşüyor ve

şaşkınlıkla karışık bir aşkla birbirlerinin yüzlerine dokunuyorlardı. "Sizi seviyorum," dedi Cristina. Onlar da tekrarladılar. Sesleri birbirine karıştı.

"Sizi seviyorum."

"Sizi seviyorum."

"Sizi seviyorum."

Kit, Lyn Gölü'nü resimlerde görmüştü. Melek'in Ölümcül Oyuncaklar'la onun sularından yükselişini betimleyen duvar resimleri Gölge Avcıları'na ait bütün binaları süslüyordu.

Ama gerçeği bambaşkaydı. Ay ışığının altında yağ gibi süzülüyordu. Yüzeyi gümüşi siyahtı ama aralarda başka renkler de patlıyordu. Yol yol ateş kırmızıları, buz yeşilleri, menekşe morları ve turkuaz maviler. Kit dev cüsseli ve donuk yüzlü, Melek Raziel'in bu sulardan yükselişini hayal ettiğinde korku ve hayretle titredi.

Ty sığ suyun kumlarla buluştuğu kıyıya bir ayin halkası kurmuştu. Aslında iki halka vardı. Biri daha küçüktü. Ty aralarına sivri uçlu bir dal parçasıyla rune'lar çizmişti.

Kit bu tür halkaları daha önce de görmüştü. Genellikle kendi salonunda. Ama Ty bu konuda nasıl uzman olmuştu? Halkaları Johnny'ninkilerden daha düzgündü. Kullandıkları Gölge Avcıları'nın rune'ları değildi. Daha keskin hatlı ve çirkinlerdi. Ty her ortadan kaybolduğunda bunlarla mı uğraşıyordu? Bir kara büyücü olmayı mı öğreniyordu?

Malzemeleri düzgün sıralar halinde yanına dizmişti. Reçine, tebeşir, Livvy'nin bebeklik dişi ve Thule'den gelen mektup.

İçinde Livvy'nin saçları bulunan kadife keseyi de diğer malzemelerin yanına usulca yerleştirdi ve başını kaldırıp Kit'e baktı. "Doğru yaptım mı?"

Kit yeni bir isteksizlik dalgasıyla sarsıldı. "Nereden bileyim?"

"Baban sihirbaz değil miydi? Bunları sana öğretmiştir."

Kit suyu tekmelediğinde etrafa parlak kıvılcımlar saçıldı. "Aslında, babam gerçek büyülere bulaşmamı istemezdi. Ama bir şeyler biliyorum tabii."

Kumlara bağdaş kuran Ty'a doğru yürüdü. Kit sık sık onun tam bir gece insanı olduğunu düşünürdü. Güneş ışığının tenine değmesinden hoşlanmıyordu. Zaten hiç güneş görmemiş gibi bembeyazdı. Ama ay ışığında bir yıldız gibi parlıyordu.

Kit derin bir iç çekerek Ty'ın Hayalet Pazar'dan aldığı küreyi işaret etti. "Katalizör halkanın ortasında durmalı."

Ty onu eline aldı. "Gel, yanıma otur," dedi. Malzemeleri halkanın içine yerleştirirken, her zamanki gibi, kendi kendine mırıldanmaya başladı. Kit onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Ty en son madalyonu çıkarıp Kit'e verdi. Kit derin bir korkuyla onu halkanın kenarına koydu.

Ty daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı. "*Abyssus abyssum invocat in voce cataractarum tuarum; omnia excelsa tua et fluctus tui super me transierunt.* Derinlikler derinlikleri çağırıyor şelalelerin sesiyle ve bütün girdaplarınla dalgaların üzerimden geçiyor."

Ty büyülü sözleri söylerken, bütün malzemeler bir bir tutuştu. Küle dönmeden, temiz, beyaz bir ateşle yanıyorlardı.

Gölden sert bir rüzgâr esmeye başladı. Kil ve mezarlık toprağı gibi kokuyordu. Kit sesler duyunca etrafına bakındı. Orada birileri mi vardı? Yoksa takip mi edilmişlerdi? Ama kimseyi göremedi. Kumsal ıssızdı.

"Duydun mu?" diye fısıldadı.

Hâlâ mırıldanan Ty başını iki yana salladı. Gölün yüzeyi parlamaya ve su hareketlenmeye başladı. Karanlık gölden beyaz, solgun figürler yükseldi. Çoğu Gölge Avcısı kıyafetleri içindeydi. Bazıları eski tarz zırhlar giymişti. Saçları ay ışığında şeffaf gibi görünüyordu. Kollarını Ty'a uzattılar. Ama Ty onları görmüyordu. Hâlâ dudakları kıpırdıyordu.

Kit iliklerine kadar ürperdi. Gerçekten oluyor. Büyünün işe yaramayacağına dair tüm ümitleri tükenmişti. Ty taramalı tüfek gibi kelimeleri söylemeye devam ediyordu. "*Hic mortui vivunt, hic mortui vivunt...*"

Kit birden onun omuzlarına yapıştı. "Ty, dur!" Aslında bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Ty ani hareketlerden hoşlanmazdı. Ama korku damarlarında zehir gibi dolaşıyordu. "Ty, yapma. Lütfen!"

Ty cümlesinin ortasında yutkundu. Hayretle irileşen gri gözleri Kit'in yüzünde dolaştı. Sonra boynuna ve tekrar yüzüne kaydılar. "Ne demek istiyorsun?"

"Yapma. Livvy'yi diriltme."

"Ama yapmak zorundayım." Sesi yay gibi gergindi. "Livvy olmadan yaşayamam."

"Tabii ki, yaşayabilirsin," diye fısıldadı Kit. "Bunun aileni güçlendireceğini sanıyorsun, ama onu geri getirmen onları mahvedecek. Livvy'siz hayatta kalamayacağını sanıyorsun ama yapabilirsin, Ty. Bunu birlikte başarabiliriz." Yüzüne çarpan serin rüzgârla irkildi ve ağladığını ancak o zaman fark etti. "Ty, ben seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum."

Ty önce şaşırdı. Sonra yüzü tamamen ifadesizleşti. Kit düşünmeden konuşmaya devam etti.

"Livvy gitti, Ty. Bir daha geri gelmeyecek. Bunu aşmak

zorundasın. Ailen sana yardım edecek. Ben de edeceğim. Ama bunu yaparsan, hepimizi tehlikeye atacaksın. Kara büyünün geri dönüşü yok."

Ty ağlamamak için kendini tutuyormuşçasına ağzını çarpıttı. Kit bu hissi iyi biliyordu. Ve Ty'ın yüzünde görmekten nefret ediyordu. Bütün bu olanlardan nefret ediyordu.

"Onu geri getirmeliyim," diye fısıldadı Ty. "Mecburum."

Kit'in elinden kurtulup yüzünü halkaya döndü. Malzemelerin bazıları hâlâ yanıyordu. Hava kömür kokuyordu. "Ty!" dedi Kit ama Ty yine Latince sözcükler mırıldanmaya başlamıştı. Ellerini halkaya doğru uzattı.

"*Igni ferroque, ex silentio, ex animo*—"

Kit, Ty'ın üzerine atıldı ve onu kumlara devirdi. Ty kendini savunamayacak kadar şaşırmıştı. Sırtüstü döndü. Kit boş bulundu ve birlikte suyun kenarına yuvarlandılar. Ty kendine gelmiş gibiydi. Kit'i sertçe itip dirseğini boğazına yapıştırdı. Kit öksürmeye başlayınca onu bırakmak zorunda kaldı. Ama sonra yine Ty'ı yakaladı ve Ty bu kez onu tekmeledi. Kit onun ağladığını fark etti. Ama bu haldeyken bile, Kit'ten daha iyi bir savaşçı olduğu kesindi. Bütün kırılganlığına rağmen bir Gölge Avcısı olarak doğmuş ve öyle eğitilmişti. Kit'in elinden bir kez daha kurtulup halkaya doğru uzandı.

"*Ex silentio, ex animo!*" diye bağırdı nefes nefese. "*Livia Blackthorn! Resurget! Resurget! Resurget!*"

Halkanın ortasındaki ateş kararardı. Kit ağzında kan tadıyla topuklarının üzerine oturdu.

Geç kalmıştı. Büyü tamamlanmıştı.

Karanlık alevler göğe yükseldi. Ty geri çekilerek onları seyre daldı. Daha önce de kara büyülere tanık olan, Kit güçlükle

ayağa kalktı. Birçok şey ters gidebilirdi. Kaçmak zorunda kalırlarsa, Ty'ı bir kaya parçasıyla bayıltıp sürüklemeyi bile düşündü.

Gölün yüzeyinde hareler oluşmaya başlamıştı. İki çocuk da o tarafa baktı. Kit ölülerin kaybolduğunu fark etti. Şimdi sadece tek bir figür vardı. Sudan yükseliyordu ve saçları gümüş şelaleler gibi omuzlarından aşağı akıyordu. Az sonra yüz hatları netleşti. Uzun saçları, boynundaki madalyon ve Livvy'nin zevkine pek de uymayan, beyaz, uçuşan bir elbise.

"Livvy," diye fısıldadı Kit.

Ty ona doğru koştu. Kıyıda dizlerinin üzerine düştü. Livvy'nin hayaleti suyun üzerinden onlara doğru süzüldü.

Kıyıya vardığında suda çıplak ayaklarının izi kalmıştı. Vücudu saydamdı. Üzgün bir ifadeyle Ty'a baktı. "Beni neden uyandırdın?" diye sordu kış rüzgârı kadar kasvetli bir sesle.

"Livvy," dedi Ty. Ona dokunabilecekmiş gibi elini uzattı. Parmakları elbisesinin içinden geçti.

Kit yüzündeki kanları sildi. "Bu Livvy değil. Yalnızca hayaleti."

Göğsündeki ağırlığın hafiflediğini hissetti. Livvy hâlâ ölüydü ama bir hayaleti çağırmak da pek iyi bir fikir değildi.

"Neden burada değilsin? Neden yanımda değilsin?" diye inledi Ty. "Her şeyi doğru yaptım."

"Kullandığın katalizör kirliydi. Beni geri getirecek kadar güçlü değildi. Hem başka sonuçları da olabilirdi. Ty..."

"Yine de yanımda kalacaksın, değil mi?"

Livvy'nin vücut hatları dalgalandı. "İstediğin bu mu?"

"Evet. Bütün bunları seni geri getirmek için yaptım. Benimle olmanı istiyorum. Daha ben doğmadan önce bile ora-

daydın, Livvy. Sensiz... ben sensiz yapamam. Burada kalmam için hiçbir nedenim kalmaz."

Burada kalmam için hiçbir nedenim kalmaz. Kit'in kalbi paramparça oldu. Böyle dediği için Ty'dan nefret edemezdi. Ama Ty için hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu artık.

"Seni sevdim, Ty," dedi Livvy'nin hayaleti. "Bir ölüyken bile. Ama sen bütün evreni altüst ettin ve bunun cezasını hep birlikte çekeceğiz. Yaşamla ölümün kumaşında bir delik açtın. Ne yaptığının farkında bile değilsin." Yanaklarından süzülen gözyaşları suya karıştı. Her biri birer kıvılcım kadar parlaktı. "Ölümden ödünç alamazsın. Sadece ona borç ödersin."

Ve gözden kayboldu.

"Livvy!" Ty bu kelimeyi haykırmadı. İkizinin adı ciğerinden sökülüp alındı sanki. Kollarını gövdesine dolayarak iki büklüm oldu.

Kit onun acı acı hıçkırdığını duydu. Bir saat önce, Ty'ı teselli etmek için dünyayı yıkabilirdi. Ama şimdi ona doğru bir adım bile atamıyordu. Olduğu yerde donup kalmıştı. Halkalara baktı. Alevler hâlâ beyazdı ama bu kez gerçekten yakıyorlardı. Kadife kese kül oldu. Diş isten karardı. Diğerleri eridi. Bir tek madalyon hâlâ sağlamdı.

Kit'in gözleri önünde, Thule'den gelen mektup tutuştu ve kâğıttaki kelimeler son bir kez parladı:

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Gard hapishanesinin kapısında, Dru elinde maymuncukla duraksadı. Yokuş yukarı tırmandığı için nefes nefeseydi. Normal yolu kullanmamış, çalılıkların arasında gizlenerek ilerlemişti. Dikenler elleriyle dizlerini yara bere içinde bırakmıştı.

Ama Dru acı hissetmiyordu. Hesaplaşma zamanı gelmişti. Bu saatten sonra vazgeçemezdi. Ne kadar genç olursa olsun, Horace ve diğerleri yaptığını öğrenirse, en ağır şekilde cezalandırılacaktı.

Julian'ın sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Unutma, siz de Livia'nın Nöbetçileri'nin bir parçasısınız.

Livvy tereddüt etmezdi. Dru bunu biliyordu. Bir adaletsizliğe tanık olursa, onu düzeltmeye çalışırdı. Asla korkmazdı.

Livvy, bu senin için, ablacığım.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Maymuncuğu kilide soktu.

Sessiz Şehir'in girişi tam da Emma'nın hatırladığı gibiydi. Brocelind Ormanı'nın bir köşesini kesen ve etrafı yeşil çalılıklarla çevrili, sıradan bir patika. Belli ki, burayı pek az insan kullanıyordu. Cadı ışığının aydınlattığı patikada tek tük ayak izleri seçiliyordu.

Gece kuşlarının sesleri ve ormanın tabanında dolanan küçük hayvanların gürültüsü birbirine karışıyordu. Ama Brocelind'de bir eksiklik vardı. Eskiden yaprakların arasında minik peri ışıkları yanıp sönerdi. Uzaklardan bir kurt adam sürüsünün yaktığı ateşin çıtırtıları gelirdi. Ve Emma bunların olmadığı bir ormanda daha dikkatli adımlar atmak zorundaydı.

Dağın kenarına vardığında, ağaçlar sıklaştı. Kayalıkların arasındaki kapıyı buldu. Tıpkı üç yıl önceki gibiydi. Tepesi sivriydi ve üzerinde bir melek rölyefi vardı. Ortasında halka şeklinde, pirinç bir tokmak asılıydı.

Emma içgüdülerinin sesini dinleyerek sırtındaki kılıfa uzandı ve Ölümcül Kılıç'ı çekti. Başka hiçbir kılıç, hatta Cortana

bile bu kadar ağır değildi. Gece karanlığında kendi ışığını yayıyordu.

Emma kılıcı Julian'ın çadırından almıştı. Bir döşeğin altında gizli ve kadife bir kumaşa sarılıydı. Emma onun yerine başka bir kılıç koymuştu. Julian yakından baksa kesin anlardı ama Emma onun beş dakikada bir Ölümcül Kılıç'ı kontrol ettiğini hiç sanmıyordu.

Elini kapıya uzattı. Shadrach Kardeş mesajında Sessiz Şehir'in bu gece boş olacağını yazmıştı. Sessiz Kardeşler müzakerelerden önceki gece şehir duvarlarında nöbet tutacaktı. Yine de kapı avucunun altında atan bir kalp gibi zonkluyordu.

"Ben, Emma Carstairs. Ölümcül Kılıç'ı taşıyorum. Maellartach adına açıl."

Bir an hiçbir şey olmadı ve Emma paniklemeye başladı. Belki de Thule'deki Ölümcül Kılıç buradakinden farklıydı. Sihirli bir uzaylı gibi atomları mutasyona uğramıştı.

Ama sonra kapı esneyen bir ağız gibi, sessizce açıldı. Emma içeri süzülürken, omzunun üzerinden ıssız ormana baktı.

Kapı yine sessizce kapandı. Emma kendini dar bir tünelde buldu. İleride bir merdiven vardı. Basamakları inerken cadı ışığı mermer duvarlardan sekiyormuş gibi görünüyordu. Emma kendini anıların arasında yürüyormuş gibi hissetti. Thule'deki Sessiz Şehir boş ve terk edilmişti. Julian'la *parabatai* ayinini mühürlerken kemik odalarında ateşler yanıyordu. Hayatının en büyük hatasıydı. Onu bu yolculuğa sürükleyecek kadar büyük bir hata.

Şehir'in merkezine geldiğinde ürperdi. Duvarlarda kafatasları ve kalça kemikleri diziliydi. Tavandan kemik avizeler sarkıyordu. Thule'deyken en azından yalnız değildi.

Nihayet Konuşan Yıldızlar odasına girdi. Tıpkı rüyasındaki gibiydi. Zemin gökyüzü gibi parlıyordu. Yıldızlar Sessiz Kardeşler'in oturduğu siyah mermer masanın önünde derin bir kavis çiziyordu. Masa boştu ve Kılıç her zamanki yerinde asılı değildi.

Emma yıldızların üzerine bastı. Botları mermer zemine çarptı. Rüyasında odanın tabanındaki kapak kolayca açılıyordu, ama şimdi hiçbir şey olmadı. Yorgun gözlerini ovuşturarak ona Sessiz Şehir'in kapısını açan sezgilerine ulaşmaya çalıştı.

Ben bir parabatai*'yim,* diye düşündü. *Beni Julian'a bağlayan sihir burada, Nefilimler'in kumaşına işlendi.* Biraz da tereddüt ederek Ölümcül Kılıç'ın bıçağına dokundu. Parmağını yüzeyinde usulca kaydırırken anılara daldı. Burada, Julian'la ateşin başında dikilmişlerdi. *Senin halkım benim halkım olur. Senin Tanrın, benim Tanrım...*

Parmağının ucunda bir kan damlası belirdi ve ayaklarının dibine yuvarlandı. Tık diye bir ses geldi. Odanın tabanı yana kayarak açıldı ve alttaki karanlık bölme göründü.

Orada eski bir tablet vardı. Rüyasındakinden çok daha net görebiliyordu. Beyaz mermerden yapılmıştı ve üzerine kanla *parabatai* rune'u çizilmişti. Kan o kadar eskiydi ki kendi uzun zaman önce çözülmüştü ve geriye rune şeklinde kızıl kahve bir leke kalmıştı.

Emma nefesini tuttu. Her şeye rağmen bu kadar kadim ve güçlü bir şeyin karşısında dikilmek kalp atışlarını hızlandırıyor ve içini huşuyla dolduruyordu. Kılıcını kaldırdığında bir an boğulacağını sandı.

Kendini bunu yaparken hayal edebiliyordu. Kılıcı indirecek ve tableti paramparça edecekti. Kırılma sesini duyabiliyordu.

Parabatai'lik geleneği tamamen yok olurken, dünya üzerinde kırılacak birçok kalbin sesiydi bu. Onları dehşetle birbirlerine uzanırken hayal etti. Jace ve Alec'i, Clary ve Simon'ı.

Julian'ın çekeceği acıyı tahmin edebiliyordu.

Sessizce ağlamaya başladı. Cain'le aynı kaderi paylaşacaktı. Toplumdan dışlanacaktı. Clary'yle diğerlerinin ona sırt çevirdiğini hayal etti. İnsanları bu şekilde incitip bağışlanmayı beklemek hayaldi.

Bir kez daha Thule'deki Diana'yı düşündü. Rune'ları tutuştu. Damarlarında kan yerine ateş dolaşıyordu sanki. İnsanlar onlarla savaşanların bıçaklarının ellerinde paramparça olduğunu söylüyordu. Bütün vücutları siyah çizgilerle kaplandı. Görünüşleri tamamen değişti. Gerçi bütün bunları görmüş gibi anlattığıma bakma. Hep başkalarından duydum. Şehirleri yakıp yıkan, dev yaratıklardan söz ediyorlardı. Sebastian onlarla baş etmek için binlerce iblisi üzerlerine saldı. Birçok insan ve Gölge Avcısı öldü.

O ve Julian birer canavar olamazdı. Tanıdıkları ve sevdikleri herkesi yok edemezlerdi. Bunca ölüm ve yıkıma sebep olmaktansa *parabatai* bağlarını koparmak en iyisiydi. Jem'in ona laneti anlatmasının üzerinden bin yıl geçmiş gibi geliyordu. Bunun başlarına gelmemesi için her yolu denemişlerdi.

Sonunda güç onları delirtecek ve canavarlaşacaklar. Ailelerini ve sevdiklerini yok edecekler. Ölüm etraflarını saracak.

Bundan kaçış yoktu. Kılıcın sapını daha sıkı kavradı. Maellartach'ı kaldırdı.

Beni affet, Julian.

"Dur!" Kemikler Şehri'nde bir ses yankılandı. "Emma! Ne yapıyorsun?"

Emma, Konuşan Yıldızlar'dan inmedi. Kılıcını da indirmedi. Ama arkasına döndü. Julian odanın girişinde duruyordu. Yüzü bembeyazdı. Belli ki koşmuştu. Nefes nefeseydi. Saçlarına yapraklar takılmış, botları çamurlanmıştı.

"Beni engellemeye çalışma, Julian," diye fısıldadı.

Julian silahsız olduğunu göstermek için ellerini öne uzattı ve ona doğru bir adım attı. Ama Emma başını iki yana sallayınca durdu. "Bunu hep benim yapacağımı düşünmüştüm. Sen olabileceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Julian, git buradan. Bunu izlemek zorunda değilsin. Beni bulurlarsa, yalnız bulmalarını istiyorum."

"Biliyorum," dedi. "Kendini feda ediyorsun. Birini suçlayacaklarını biliyorsun ve bu Ölümcül Kılıç'a ulaşabilen biri olmalı. Seni tanıyorum, Emma. Beni kurtarmak için kendini öne sürüyorsun." Bir adım daha attı. "Seni durdurmaya çalışmayacağım. Ama hiçbir yere gitmiyorum."

"Gitmek zorundasın!" diye bağırdı. "Beni sürgüne yollayacaklar, Julian. En iyi ihtimal bu. Horace gözden düşse bile, ne Jia ne de başka biri buna müsamaha gösterebilir. Bizi anlamayacaklar. İkimizi de burada bulurlarsa, bunu birlikte planladığımızı sanacaklar. Çocukları kaybedeceksin. Bunun olmasına izin vermem."

"Emma!" Julian ona ellerini uzattı. Deniz camı bilekliği onca griliğe inat neşeyle parladı. "Seni bırakmayacağım. Yapamayacağım şeyler isteme benden. O rune'u parçalasan bile, seninle kalacağım."

Emma gözyaşlarıyla hıçkırdı. Sonra bir kere daha ve kılıcı bırakmadan dizlerinin üzerine çöktü. Bütün ümitsizliğine rağmen bir yanı rahatlamıştı. Julian usulca yanına gelip soğuk

taşlara diz çöktü. Emma gözleri kapalı olmasına rağmen onu hissetti.

"Ne oldu, Emma? Magnus biraz zamanımız olduğunu söylemişti."

"Rune'um yanmaya başladı. Seninki gibi. Bir de bu var." Kazağının kolunu sıvayıp siyah örümcek ağı desenini gösterdi. Henüz küçüktü ama büyüyordu. "Bence vaktimiz kalmadı."

"İşaretler'imizi sildiririz," dedi Julian. Sesi yumuşak ve ikna ediciydi. Bu sesi sadece en sevdikleriyle birlikteyken kullanırdı. "Seni yalnız bırakmam. Ben de kendiminkileri sildiririm."

"Toplantıda Jem'le konuştum. Bana böyle bir işlemi asla yapmayacağını söyledi. Magnus da tek başına yapamaz." Derin bir nefes aldı. "Thule'de Diana bana bir hikâye anlattı. Sebastian başa geçerken, o dünyadaki *parabatai*'ler canavarlaşmış. Rune'ları tutuşmuş ve vücutları siyah çizgilerle kaplanmış. Bize de olan bu, Julian. Lanet bizi iki canavara dönüştürüyor. *Parabatai* bağının özündeki kötülük bu. Kanserli bir hücre gibi."

Uzun bir sessizlik oldu. "Neden daha önce anlatmadın?"

"Başta inanmadım," diye fısıldadı. "En azından, sadece Thule'de olan bir olay olduğunu sandım. Ama rune'larımız yanmaya başladı. Şu siyah çizgiler çıktı ve..."

"Yine de emin olamayız," dedi Julian. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Sersemledin ve aklını susturamıyorsun. Kalbini de öyle. Doğru mu?"

Başını salladı. "Sen..."

"Evet, aynı hissediyorum. Sebebinin de şu kahrolası lanet olduğundan eminim. Jem bize güç vereceğini söylemişti. İçimden elektrik akımları geçiyor gibi ve titrememi durduramıyorum."

"Ama iyi görünüyorsun," dedi Emma.

"Sihrin etkisini üzerimden atmak tıpkı düştüğün çukurdan çıkmaya çabalamak gibi. Henüz tamamen kurtulmadım, ama eskisine göre daha iyi durumdayım." Dizlerine sarıldı. "Neden korktuğunu biliyorum. Herkes korkar. Yine de benim için bir şey yapmalısın. Senden inanmanı istiyorum, Emma."

"Neye?"

"Bize. Bana birbirimize âşık olmamızın yasak olduğunu söylediğinde ve *parabatai* olmamızın aslında ne kadar büyük bir hata olduğunu öğrendiğimde bile hep güzel anılarımızı düşündüm. Ortağın olmak, aramızda böylesine kutsal bir bağ olması müthiş bir şeydi. Ben hâlâ bu bağa inanıyorum, Emma. Alec'le Jace'in ya da geçmişte Jem'in sahip olduğu şeyin güzelliğine inanıyorum."

"İyi de ya onun yüzünden acı çekersek? Ya en büyük gücümüz en büyük zayıflığımız olursa?"

"İşte bunun için, bize inan. Bu fikre inanmasan bile, bize inan. Yarın savaşabiliriz. Onlara karşı biz. Alec'le Jace'e, Clary'yle Simon'a ve bize ihtiyacımız var. Savaş meydanında tek yumruk olmalıyız. Bir gün daha, Emma. Buraya kadar geldik. Bir gün daha."

"Ama Ölümcül Kılıç'a ihtiyacım var," dedi Emma kılıca sarılarak. "Bunu onsuz yapamam."

"Yarın kazanırsak, Konsey'den yardım alabiliriz. Kazanamazsak da Horace büyük bir keyifle rune'larımızı alır."

"Bunu ben de düşündüm. Ama asla emin olamayız."

"Olamayız, evet. Ama şimdi bağları koparırsan, burada kalacak ve seninle birlikte suçu üstleneceğim. Beni durduramazsın."

"Çocuklar ne olacak?" diye fısıldadı. Julian'ın onlardan ayrıldığını düşünmek bile istemiyordu. Blackthorn'ların bir kez daha acı çekmesine katlanamazdı.

"Helen'la Aline var," dedi Julian. "Aileyi bir arada tutacak tek kişi ben değilim. Kötü günlerimde bana hep destek oldun. Şimdi sıra bende."

"Tamam, bir gün daha bekleyeceğim."

O sırada, yerdeki kapak söylediğini duymuş gibi kapandı. *Parabatai* tableti mermerin altında kaldı. Emma, Julian'a uzanmak, ellerini tutup teşekkür etmek istedi. Ve dahasını da söylemek istedi. Yasak sözcükleri. Bunların yerine, gözlerine baktı ve onları aklından geçirmekle yetindi. Sessiz Şehir'de daha önce kimse bunları düşünmüş müydü acaba? Ve eğer düşünmüşse, aynı karmaşık duygular içinde miydi?

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

30

ELMAS GÖZLER

Emma uykusundan sıçrayarak uyandı. Biri çadırı mı tırmalıyordu? Gece deliksiz uyumuştu. Bir ara Cristina'nın geldiğini duymuştu o kadar. Güçlükle doğruldu. Kumaşın şeffaf penceresinden dışarıdaki gri dünyaya baktı. Yağmur yağıyordu.

Çadırı tırmalayan, Helen'dı. "Yarım saat kaldı," dedi ve ayak sesleri uzaklaştı.

Cristina yorganını başına çekerek homurdandı. İkisi de giysileriyle uyumuştu. "Stel'im," dedi. "Birbirimizi İşaret'lemeliyiz." Uzun uzun esnedi. "Bir de acilen kahve içmem lazım."

Emma üstünü çıkarıp atletiyle kaldı ve Cristina'nın da soyunmasını beklerken soğuktan titredi. Emma'ya Hız ve Kararlılık, Cristina'ya Hedef Şaşırtma ve Kendini Savunma mühürleri ve ikisine de Etkili Saldırı ve Uzağı İyi Görebilme mühürleri kazıdılar. Cristina, Emma'nın neden Julian'dan yardım almadığını sormadı. Sebebini ikisi de biliyordu.

Tekrar giyindiler. Kalın botlarını ayaklarına geçirdiler. Çadırdan çıktıklarında esneme hareketleriyle soğuktan tutulan kaslarını açtılar. Gökyüzü kara bulutlarla doluydu. Çimenler sabah çiyiyle ıslanmıştı. Herkes hazırlıklara başlamıştı bile.

Simon montunu giyip fermuarını boğazına kadar çekti. Isabelle kılıcını parlatıyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünen Magnus, Alec'in ok kılıfının kayışlarını bağlamasına yardım ediyordu. Aline, Helen'ın ensesine bir Dayanıklılık mührü kazımakla meşguldü. Mark belinde ağır bir silah kemeriyle ateşin başında yulaf lapasını karıştırıyordu.

"Kahve yok mu?" diye inledi Cristina.

Emma sırıttı. "Hep derim, kahve korkunç bir bağımlılık. Ver elini. Sana bir Enerji mührü çizeyim."

Cristina homurdanarak elini uzattı. İyi bir Enerji mührünün kahveyi aratmayacağını biliyordu zira. Emma stel'i arkadaşının teninde gezdirirken ona sevgiyle baktı. Cristina'nın dün gece nerede olduğuna dair bir fikri vardı ama şimdi bunları konuşmak için uygun bir zaman değildi.

"Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum," dedi Cristina elini çekerken.

"Evet, bana da rüya gibi geliyor. Kötü bir şey olursa, merak etme. Arkanı kollayacağım."

Cristina madalyonuna dokundu. Sonra uzanıp arkadaşının yanağını okşadı. "Melek seni korusun ve kutsasın, kardeşim."

Emma başka bir şey söyleyemeden, bağrışmalarla irkildi. Arkasını döndüğünde Julian'ı Ty ve Kit'le birlikte gördü. Ty bağırarak konuşuyordu. Belli ki öfkeliydi. Kit biraz gerideydi. Ellerini ceplerine sokmuştu. Emma onlara doğru yürüdüğünde Kit'in yüzündeki ifadeyle duraksadı. Onu ilk kez bu kadar üzgün ve çaresiz görüyordu.

"Sizinle gelmek istiyoruz," diyordu Ty. Mark da lapayı bırakıp yanlarına gelmişti. Helen, Aline ve Kieran biraz ileriden

tartışmayı sessizce izliyordu. Diğerleri aile meselelerinden uzak durmayı yeğlemişti. "Sizinle savaşmak istiyoruz."

"Ty." Julian'ın bileklerinde ve göğsünde yeni çizilmiş rune'lar vardı. Emma onları kimin yaptığını merak etti. Mark olabilir miydi? Ya da Helen? Ne önemi vardı? Her halükârda, bunu o yapmalıydı. "Hangi savaş?" dedi Julian. "Bu bir barış görüşmesi. Bütün ailemi oraya götüremem."

"Seni davet etmişler de, bizi etmemişler gibi konuşuyorsun," dedi Ty. Gölge Avcısı kıyafetini giymişti. Kit de öyle. Ty'ın belinde kılıcı asılıydı. "Hiçbirimiz davetli değiliz."

Emma usulca gülümsedi. Ty'la tartışmak kolay iş değildi. Her zaman can alıcı noktalara parmak basıyordu.

"Hepimiz gidersek tam bir kargaşa ortamı olur," dedi Julian. "Size burada ihtiyacım var, Ty. Görevinizi biliyorsunuz."

"Bir terslik çıkarsa sizi uyaracağız," diye homurdandı Ty isteksizce.

"Çok doğru," dedi Julian ve kardeşinin yüzünü avuçları arasına aldı. Ty hâlâ ondan bir kafa kısaydı. "Dikkatli olun, Tiberius."

Mark rahatlamış görünüyordu. Kit hâlâ tek kelime etmemişti. Julian, Ty'ın kafasının üzerinden Magnus'a başını salladı. Alec'le ikisi bir ağacın altında dikiliyordu. Magnus da başını salladı. *Enteresan,* diye düşündü Emma.

Tartışma bittiği için diğerleri de yanlarına geldi. Cristina ve Kieran, Diana, Isabelle ve Simon, Clary ve Jace. Jace, Kit'e yaklaşıp omzuna dokundu. Emma onun istediğinde ne kadar şefkatli biri olabildiğini biliyordu. Ama Jace bu yönünü nadiren gösterirdi. Kit'e sapında uçan balıkçıllar olan, gümüş bir hançer verdi. Kit onu özenle alıp başını salladı. Emma ne

konuştuklarını duyamıyordu ama Kit eskisi kadar kötü görünmüyordu.

Kieran'la Cristina kafa kafaya verip bir şeyler fısıldaşmıştı. Kieran şimdi Kırlar'a gideceklerin yanındaydı. Nemli saçları alnına yapışmıştı. "Benim de yola çıkma vaktim geldi," dedi.

"Planın bu kısmına katılamayacağın için üzgünüm, Kieran," dedi Julian. "Bize büyük yardımın dokundu. Adeta içimizden biri gibisin."

Kieran onu dikkatle süzdü. "Seni yanlış değerlendirmişim, Julian Atticus. Acımasızsın ama iyi bir kalbin var."

Julian hafiften şaşırdı. Ama Kieran, Mark'a bir veda busesi kondurup Cristina'yı öpmeye gittiğinde şaşkınlığı ikiye katlandı. Herkesin hayret dolu bakışları altında, Mark'la Cristina, Kieran'a tatlı tatlı gülümsedi. *Haklıymışım,* diye düşündü Emma ve tek kaşını kaldırarak arkadaşına hınzırca gülümsedi. Cristina saç diplerine kadar kızardı.

Kieran onlara Emma'nın duyamadığı bir şeyler mırıldandı ve sis gibi ormana karıştı.

"Kamptan ayrılacak ekibin yola çıkma vakti geldi," dedi Diana. "Barış görüşmeleri yakında başlayacak. Kırlar'a yürümek bir saatten uzun sürüyor."

Clary, Simon'la konuşuyordu. Onun omzunu okşayıp endişeyle Isabelle'e döndü ve ona sıkıca sarıldı. Alec, Jace'in yanına gitmişti. *Parabatai*'ler kısacık ayrılıklarda bile yıllarca görüşmeyecekmiş gibi davranırdı. Emma kendini tuhaf hissetti. Şimdiye dek, bu bağların kopacağını sanıyordu. Dolayısıyla bu insanların arasında dışlanmadan durabilmek rüya gibi geliyordu.

Alec, Jace'in elini tuttu. "Kendine iyi bak."

Jace birkaç saniye boyunca gözlerini ona dikti ve elini çekti. Clary, Simon'ın yanından ayrılıp Jace'e yaklaştı. Magnus ıslak çimlerden geçip Alec'i sevgiyle öptü.

"Keşke bizimle gelebilseydin," dedi Alec.

"Anlaşmayı biliyorsun. Etrafta Horace'ı ürkütecek bir Aşağı Dünyalı olmaması lazım. Dikkatli ol, Okçu. Ve bana geri dön."

Magnus böyle söyledikten sonra, Jace'le Clary'nin yanına gitti. Helen'la Aline de onlara katıldı. En son Kit ve Ty geldi. Küçük, sessiz bir grup halinde diğerlerinin Brocelind'in ağaçları arasında kaybolmasını izlediler.

"Benimle bir daha konuşmayacak mısın?" diye sordu Ty.

O ve Kit ormanda, kampa yakın bir hendekteydi. Arkalarında yeşil yosunlarla kaplı, gri bir kaya yükseliyordu. Ty sırtını ona yaslamıştı. Gözleri yarı kapalıydı.

Kit önceki gece Lyn Gölü'nden dönüşlerini hayal meyal hatırlıyordu. Ty güçlükle yürüyordu. Yolun büyük bir kısmında, Kit'e yaslanmak zorunda kalmıştı. Kit tek kelime etmemişti. Yağmur yağmaya başladığında bile ağzını açmamıştı. Ty patikanın kenarında kurumaya çalışırken de onu izlemekle yetinmişti. Ty iki büklüm olup umutsuzca Julian'ın adını fısıldadığında yine istifini bozmamıştı.

Kit'in hisleri bir kavanozda havasızlıktan ölmek üzereydi sanki. Ty onu önemsemiyordu. Onu bir arkadaş ya da başka bir şey olarak hayatında istemiyordu. Aldığı her nefes acı verse de, nedenini düşünmeye yanaşmıyordu. Olanlardan aslında kimi sorumlu tuttuğundan bile emin değildi.

"Bize sessiz olmamız söylendi," diye mırıldandı. "Ben de buna uyuyorum."

Ty ona şüpheci bir bakış fırlattı. "Hayır. Bence bana kızgınsın."

Kit, Ty'a neler hissettiğini anlatması gerektiğini biliyordu. Ondan tahmin etmesini beklemek haksızlıktı. Tek sorun kendinden emin olmamasıydı.

Kampa dönüp birlikte çadıra girdiklerini hatırlıyordu. Ty yorganına sarınıp dizlerini karnına çekmişti. Kit, Julian'ı çağırmak istediğinde başını iki yana sallamış ve yorgun bir uykuya dalana dek kendi kendine mırıldanmıştı.

Kit hiç uyumamıştı.

Elini cebine soktu. "Şey... dün gece kampa dönmeden önce ateşin başına uğradım ve bunu aldım." Livvy'nin madalyonu küle bulansa da, hâlâ altın ışıltıları saçıyordu.

Kit onu Ty'a uzattığında, göz kenarlarının kırıştığını gördü. Şaşırdığında hep böyle yapardı.

"Benim için mi aldın?"

Kit'in kolu havada asılı kalmıştı. Madalyon zincirin ucunda sallanıyordu. Ty ona uzandı. Yüzü ölü beyazıydı. Birden madalyonu kaptı ve boynuna geçirdi.

"Kit," dedi. "Sen..."

Yapraklar hışırdayınca sustu. Bir dal kırıldı. İkisi de kulak kesildiler. Ty boynundaki madalyonu kavrayıp usulca doğruldu ve ıslık çalmaya başladı.

Emma'yla diğerleri ormanda sessizce ilerliyordu. Nemli havada ağaçlar daha da yeşil görünüyordu. Havada toprak kokusu vardı. Emma ara sıra ensesine yuvarlanan su damlacıklarıyla irkiliyordu.

Az sonra yol çatallandı. Diana, Isabelle ve Simon sağa yönel-

di. Diğerleri sola. Kimse vedalaşmadı. Ama Alec son anda kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Beş kişi kalmışlardı. Julian öndeydi. Mark'la Cristina hemen arkasındaydı. El ele değillerdi ama omuzları birbirine değiyordu. Alec'le Emma geride kalmıştı. Alec elinde yayıyla, temkinli adımlarla yürüyordu. Mavi gözleriyle patikanın iki yanındaki çalılıkları tarıyordu.

"Üzerinde resmin olan kocaman bir goblenin olsun ister miydin?" diye sordu Emma.

Alec çabuk heyecanlanan bir tip değildi. "Neden?" dedi. "Yoksa yaptıracak mısın?"

"Aslında, bir goblenin var," dedi Emma. "Engizitörün ofisinden kurtardım. Alicante sokaklarında elimde onunla yürümek pek kolay olmadı."

Alec'in dudakları titreşti. "Tahmin ederim."

"Engizitörün onu çöpe atmasını istemedim. Burren Savaşı önemli değilmiş gibi davranıyor. Ama Thule'yi gördüm. Clary'nin olmadığı bir dünya hiç de iyi bir yer değil. Aynısı Jace ve senin için de geçerli."

Alec yayını hafifçe indirdi. "Julian, Cristina, Mark ya da sen olmasaydınız kim bilir hangi noktada olurduk? Bir de öyle düşün. Her birimizin işe yaradığı ayrı ayrı zamanlar oldu. Direnmeyi seçtiğimiz ve seçmediğimiz. Periler Diyarı'nda yaptığınız..." Duraksadı. "Şu gobleni Magnus'a vermelisin. Kıymetini en çok o bilir."

Birden ağaçların arasından bir ışık sızdı. Emma bulutların dağıldığını düşünerek yukarı baktı. Ama ormanın kıyısına varmışlardı. Ağaçlar eskisi kadar sık değildi. Gökyüzü inci beyazıyla karışık puslu bir maviydi.

Ormandan çıktıklarında, karşılarında yemyeşil kırlar belirdi. İleride Alicante'nin duvarları vardı. Emma uzakta karınca gibi insanlar gördü. Ebediyet Kırları'nın ortasına doğru ilerliyorlardı. Lejyon üyeleri mi, yoksa Unseelie perileri mi oldukları bu mesafeden anlaşılmıyordu. Uzak Görüş mühürleri bile yetersiz kalıyordu.

"Emma, hazır mısın?" diye sordu Julian.

Emma bir an sadece ikisi kalmış gibi hissetti. Sessiz Şehir'deki *parabatai* odasında karşılıklı dikiliyorlardı. Aralarındaki bağın kuvveti kıvılcımlar saçıyordu. Julian'ın yüzü siyah kılığıyla tuhaf bir tezat yaratacak kadar beyazdı. Mavi-yeşil gözleri çakmak çakmaktı. Emma onun ne düşündüğünü biliyordu. Buraya kadar geldikten sonra artık geri dönüşleri yoktu. Emma'nın onunla bu son adımı atması gerekiyordu. Julian'ın buna ihtiyacı vardı.

Çenesini kaldırdı. "Biz direnmeyi seçtik," dedi ve Ebediyet Kırları'na adım attılar.

Gökyüzü meleklerle doluydu.

Dru, Graymark evinin önünden geçen kanalın kıyısında duruyordu. Tavvy de yanındaydı. Dru onun elini tutmuştu. Alicante'nin dört bir köşesinde, genci yaşlısı, bütün Gölge Avcıları sokaklara dökülmüş, gökyüzüne bakıyordu.

Dru, Horace'ın etkileyici bir gösteri hazırladığını kabul ediyordu. Dev bir sinema ekranına bakmak gibiydi. Maryse, Max'le Rafe'i önüne katmış evden çıkarken, hep birlikte gökyüzündeki ekrana bakakalmışlardı. O sırada, sadece Alicante'nin yeşil kırları ve biraz da gökyüzünün gri mavisi görünüyordu.

Sonra, ekranda Horace'la Zara belirmişti. Kameranın açısı nedeniyle, gökyüzünde süzülen iki meleği andırıyorlardı. Horace her zamanki gibi görünüyordu. Tek farkı, sol kolunun dirsekten aşağısının olmayışıydı.

Zara saçlarını açık bırakmıştı. Savaşa elverişli bir model sayılmazdı ama dramatik bir etki yarattığı muhakkaktı. Altın Cortana'yı belinin sağ tarafına takmıştı. Kılıcı görünce Dru'nun yüreği sızladı.

"Bu Emma'nın kılıcı," dedi Tavvy öfkeyle. Dru onu sakinleştirmeye çalışmadı. Zira kendisi de fazlasıyla kızgındı.

Horace ve Zara arkalarında Vanessa Ashdown'la Martin Gladstone'un da bulunduğu bir muhafız alayı ve bir grup Yüzbaşıyla birlikte ilerliyordu. Dru bazılarını enstitüyü ziyaretlerinden hatırlıyordu. Mallory Bridgestock, Jessica Beausejours ve Timothy Rockford'u hemen tanıdı. Manuel enteresan bir şekilde yanlarında değildi. Halbuki daima göz önünde olmayı seven biriydi.

Horace'la Zara'nın başı çektiği grup kırlardaki yerini aldığında, Maryse kafasını iki yana sallayarak Gladstone hakkında bir şeyler mırıldandı. Max de, Rafe de gökyüzündeki ekranla ilgilenmiyordu. Maryse onları zapt etmeye çalışarak Horace'a baktı. "Yine Halka tamamlandı," dedi. "Valentine de böyleydi. Haklılığından pek emindi. O kadar ki başkalarının inançlarına bile karar verme hakkını görüyordu kendinde."

Etraftaki Gölge Avcıları'ndan heyecanlı mırıltılar yükseldi. Maryse'nin sözlerine aldırış ettikleri yoktu. Hepsi de yukarı bakıyordu. Dru başını kaldırdı. Unseelie Sarayı'nın ordusu Lejyon'a doğru ilerliyordu.

Müthiş kalabalıklardı. Hepsi de Unseelie Kralı'nın koyu

renk üniformasını giymişti. Atlı şövalyelerin gümüş ve bronz mızrakları sabah ışığında parlıyordu. Bodur goblinler baltalarını omuzlarına atmıştı. Orman perilerinin ellerinde kalın odunlar vardı. Kelpie'ler sivri dişlerini gıcırdatıyordu. En önde, döktükleri kanla kızaran, üniformalarıyla Kırmızı Başlıklılar vardı. Demir botları yeri göğü titretiyordu. Unseelie'nin yeni kralı, atının üzerinde azametle ilerliyordu. Dru'nun resimlerden tanıdığı kraldan çok daha gençti. Kafasında çarpık duran tacıyla son derece ukala ve vurdumduymaz birine benziyordu.

Kral yaklaştıkça, Dru onun Kieran'ı andırdığını fark etti. Aynı biçimli dudaklara ve aynı insanüstü güzellikteki yüz hatlarına sahipti. Ama Kral'ın saçları kömür karasıydı ve aralarında mor teller parlıyordu. Atını onu soğuk bakışlarla süzen engizitöre ve Lejyon'a doğru sürdü.

Maryse'den bir hayret nidası yükseldi. Diğer Gölge Avcıları da heyecan içindeydi. Cistern Köprüsü'nde dikilen birkaçı alkış tuttu. Dru, Horace'tan ne kadar nefret etse de düzenlediği gösteriye bir kez daha hakkını verdi. Lejyon'dan küçük bir grubun koskoca Unseelie ordusuna kafa tutması etkileyici bir manzaraydı doğrusu.

Neyse ki, Dru da kendince bir gösteri planlamıştı.

"Sizi saygıyla selamlıyorum, Lord Oban," dedi Horace başını eğerek. "Bu sabah bizimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürlerimi sunuyorum."

"Yalancı," diye tısladı Tavvy.

"Şştt," dedi Dru. "Haklısın ama bunları uluorta konuşamayız."

Oban zarifçe atından indi. Horace'ı reveransla selamladı. Alicante sokakları yine hayretle çalkalandı. Zira bir perinin

Gölge Avcıları'nın önünde eğilmesi görülmüş şey değildi.

Horace'ın suratına kaypak bir gülümseme yayıldı. "Durumun hassasiyeti malum," dedi. "İki Gölge Avcısı öldü. Üstelik Jace Herondale ve Clary Fairchild sıradan Gölge Avcıları değil. Onlar bizim ulusal kahramanlarımızdı ve gidişleri kalplerimizde derin bir yara açtı. Medeni bir toplum böylesi bir vahşeti kabul edemez. Halkımız adalet istiyor."

Adalet değil, intikam, diye düşündü Dru. Belki kelimelerle tam anlamıyla ifade edemezdi ama bu ikisinin farklı olduğunu biliyordu.

"Unseelie halkı da aynı görüşte," dedi Oban. "Belli ki, Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar bir arada olduğu sürece, iki taraf da kendini güvende hissetmeyecek. En iyisi, ayrılmamız ve ilişkilerimizi mümkün olduğunca uzaktan, saygı çerçevesi içinde yürütmemiz."

"Kesinlikle," dedi Horace. "Ben de aynı fikirdeyim."

"Şaka mısınız?" diye homurdandı Maryse. "Bu zırvalığa kim inanır?"

Dru ona yan yan baktı. "Bazen tam bir New York'lu gibi konuşuyorsun."

Maryse sırıttı. "Bunu iltifat olarak alıyorum."

O sırada, ortam bir kez daha hareketlendi. Dru başını kaldırdığında, Kral Oban'la karşılıklı duran Horace'ın gözlerinin hayretle irileştiğini gördü. Uzakta bir noktaya bakıyordu.

Oban da döndü ve kaşlarını çattı. İlk kez yüzünde samimi bir ifade belirdi. "Kim bunlar? Bu ne cüret?"

Dru dayanamayıp ellerini göğsünde kavuşturdu. Julian, Emma ve grubun geri kalanı Lejyon'a doğru yürüyordu. Bütün engelleri aşıp buraya kadar gelmişlerdi.

*

Kırlarda rüzgâr çıkmıştı. Ne şehrin duvarları, ne de ağaçlar hızını kesebiliyordu. Emma'nın önündeki çimenler gibi, Horace'ın engizitör pelerininin etekleri de dalgalanıyordu. Zara suratına savrulan saçlarını arkaya atarak bir an Julian'a baktı. Sonra nefret dolu bakışları Emma'yı buldu.

"Sen," diye tısladı.

Emma, Cortana'yı bir kez daha onun üzerinde görmenin hıncıyla pis pis sırıttı. "Sayende hayallerim gerçek oldu," dedi. "Oldum olası birinin bana aynı böyle *sen* diye hırlamasını istemişimdir. Tıpkı filmlerdeki gibi."

"Burada ne işiniz var, çocuklar?" diye hesap sordu Horace. "İki devlet arasındaki bir barış görüşmesine nasıl bu şekilde müdahil olabiliyorsunuz? Oyun oynamıyoruz. Bu ciddi bir mesele."

"Oyun oynadığınızı söyleyen olmadı, Dearborn." Julian bir yanında Mark ve Alec, diğer yanında Emma ve Cristina olduğu halde peri şövalyeleriyle Lejyon üyelerinin arasına daldı. "Ve biz çocuk değiliz."

"Hele ben hiç," diye mırıldandı Alec.

Kırmızı Başlıklılar'ın arasında duran bir adam Mark'ı işaret etti. Hafiften Kieran'ı andırıyordu. Morlu, siyahları saçları rüzgârda karışmıştı. Başında altın bir halka vardı. "Seni tanıyorum."

Mark öfkeyle ona baktı. "Maalesef, evet." Diğerlerine döndü. "Size Prens Oban'ı takdim edeyim."

"Kral Oban," diye hırladı Oban. "Horace, söyle şunlara, bana saygılı davransınlar. Şey yani... Engizitör."

"Sizden özür diliyorum. Bu insanların burada olmaması

gerekiyordu." Ukala bir tavırla adamlarına işaret etti. "Ashdown, Gladstone, kurtulun şu densizlerden."

Vanessa elini belindeki hançere atarak üzerlerine yürüdü. "Engizitörü duydunuz."

"Zavallı Cameron," dedi Emma. "Senin gibi akrabaları hiç hak etmiyor." Vanessa'nın öfkeyle kızarmasını büyük bir keyifle izledi.

Alec yayını kaldırdı. Mark da onu taklit etti.

"Derhal silahlarınızı bırakıp teslim olun," dedi Horace. "Yoksa..."

"Gerçekten istediğiniz bu mu?" diye araya girdi Julian. "Biraz önce, iki genç Gölge Avcısı'nın ölümlerine hayıflanıyordunuz. Daha çok kan dökülmesini istemezsiniz herhalde?" Yüzünü Alicante'nin duvarlarına döndü. Gür ve berrak bir sesle konuştu. "Gözlerinizi açın artık! Bu barış görüşmeleri koca bir yalan. Engizitör, Unseelie Sarayı'yla çoktan anlaştı. Oban onun kuklası. Hatta onu tahta geçiren Horace Dearborn'un ta kendisi!"

Zara inledi.

Horace'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Yalan!" diye böğürdü. "Bu çocuk sizi kandırıyor!"

Zara nefretle haykırdı. "Utanmasa Jace'le Clary'yi de babamın öldürdüğünü iddia edecek!"

Julian ona bakmadı bile. Gözlerini Alicante'ye dikmişti. Emma şehirdeki Gölge Avcıları'nı hayal etti. Onu görüp duyabiliyorlar mıydı? Ve en önemlisi, anlayabiliyorlar mıydı?

"Hayır," dedi Julian. "Bakın, onu söyleyemem. Çünkü Jace Herondale ve Clary Fairchild yaşıyor!"

*

Jace Herondale ve Clary Fairchild yaşıyor!

Dru'nun etrafında bir şamata koptu. Sokaklarda tam bir kafa karışıklığı yaşanıyordu. Bazıları sevinçle bağırırken, diğerleri şaşkın ya da öfkeliydi. Şehrin her tarafında Jace ve Clary isimleri yankılanıyordu. Tavvy yumruklarını havaya kaldırdı. Julian, Emma ve diğerlerinin görüntüsü şimdi bütün ekranı doldurmuştu.

İşte benim abim, diye düşündü Dru gururla.

"Ne çirkin bir şaka," dedi Gladstone. "Nefilimler kahramanları için ağlarken, kalkmış neler söylüyorsunuz!"

"Kanlı giysilerini bulduk," diye atıldı Zara. "Öldüklerinden eminiz."

"İnsanlar bazen ceketlerinden kurtulmak zorunda kalabilir," dedi Alec. "Jace benim *parabatai*'m. Ölseydi hissederdim."

"Bana hislerden bahsetme, Lightwood," dedi Horace bütün şirretliğiyle. "Lejyon sadece gerçeklerle ilgilenir."

"Kimse gerçekleri sahiplenemez," diye mırıldandı Cristina. "Onlar asla değişmez."

Horace ona nefret dolu bir bakış fırlattı ve Oban'a döndü. "Jace Herondale ve Clary Fairchild öldü. Siz de bir şey söylesenize."

Oban'ın yüzünde öfkeyle karışık bir huzursuzluk ifadesi belirdi. "Kırmızı Başlıklılar'ımdan biri öyle söyledi. Biliyorsunuz, halkım yalan söyleyemez."

"Aldınız mı cevabınızı?" dedi Horace. "Sabrım taşmak üzere, Blackthorn! Muhafızlar, onları Gard'a götürün. Cezalarına daha sonra karar vereceğim."

"Onları biz götürürüz." Zara yanında Timothy Rockford'la bir adım öne çıktı. Cortana'yı çekip Julian'la arkadaşlarını

tehditkâr bakışlarla süzdü. "Emma Carstairs, sizi Konsey adına tutuk..."

Emma elini öne uzattı. Julian, Karanlık Savaş'ın başlangıcında Cortana'yı ona verdiğinden beri yaptığı gibi. Diyar'da, dikenlerin arasındayken yaptığı gibi. Ona öyle bir şevkle uzandı ki tarih boyunca Cortana'ya dokunan bütün Carstairs kadınlarına bir selam çaktı sanki.

Zara'nın eli titredi. Cortana parmaklarının arasından kurtuldu.

Emma sevgili kılıcının avucuna değmesiyle sapına yapışıp onu havaya kaldırdı. Cortana bir kez daha onundu.

Kamp ateşinin etrafındaki kütüklerden birine tünemiş, sohbet ediyorlardı. Gerçi Helen aklını sohbete vermekte güçlük çekiyordu. Jules'la Mark için endişeliydi.

Magnus sorusuna ikinci kez cevap alamayınca, "Korkma," dedi. "Başlarının çaresine bakarlar." Helen gözlerini ağaçlara dikmişti. "Horace onca insanın önünde onlara zarar vermez. O bir politikacı."

"Herkesin bir kırılma noktası vardır," dedi Helen. "İnsanların bir sürü tuhaf şey yaptığını gördük."

Magnus'un kedi gözleri parladı. "Doğru."

"Seni yeniden görmek güzel," dedi Aline, Magnus'a. "Roma'dan beri bir araya gelememiştik."

Helen'a gülümsedi. Roma yıllar evvel tanıştıkları yerdi.

Magnus üzüntüyle başını salladı. "Kendime söz veriyorum. Savaşlardan uzak duracağım diyorum. Ama bir şekilde beni buluyorlar. Galiba dış görünüşümle ilgili bir şey."

Helen bir ıslıkla yerinden fırladı. Aline de onu taklit etti.

Ama uyarı pek de işe yaramadı. Etraflarındaki ağaçlar hışırdadı ve Helen kılıcını çekerken, elli almış kadar silahlı Lejyon askeri kampa doğru koşmaya başladı. En önde Manuel Villalobos vardı.

Magnus ayağa kalkmaya bile tenezzül etmedi. "Beklenmedik bir saldırı," diye homurdandı. "Aman ne hoş."

Aline omzuna bir şaplak indirdi. O sırada, Lejyon askerleri etraflarını sardı. Manuel, Yüzbaşı üniforması giymişti. Aline'i kolundan hızlıca çekip hançerini boğazına dayarken, kırmızı-gri pelerininin dalgalanışı dramatik bir sahne oluşturdu.

"Jace'le Clary'nin çadırı hangisi?" diye sordu. Hançeriyle adamlarına işaret etti. "Siz ikiniz! Milo, Amelia! Büyücü'nün ellerini bağlayın. Onlarsız büyü yapamaz." Magnus'a nefret yüklü bir bakış fırlattı. "Çoktan ölmüş olman gerekiyordu!"

"Hayallerini yıkmak istemem," dedi Magnus alayla. "Ama ben ölümsüzüm." Milo etli parmaklarıyla ellerini arkasına çekerken güldü. "Hayret! Kimse sana bundan bahsetmedi mi?"

Helen, Magnus kadar neşeli olamıyordu. Aline bakışlarıyla onu teselli etmeye çalıştı. Ama karısını Manuel'in elinde görmek sabrını taşırdı. "Bırak onu!"

"Jace'le Clary'nin çadırını göster," dedi Manuel. "Yoksa karının boğazını keserim."

Helen'le Aline göz göze geldi. "Şu mavi olan," dedi Helen sözde isteksizce bir tavırla.

Manuel, Aline'i sertçe itti. Helen yetişmeseydi yere kapaklanıyordu. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Lejyon askerleri silahlarını çekerek yanlarından geçerken, Helen, Aline'in boynuna fısıldadı. "Sana bir şey olacak diye ödüm koptu."

"Ben de her ânından nefret ettim, inan. Adi herif, çam kozalağı kokulu parfüm sürmüş."

Magnus'a baktılar. Büyücü tepesinde bekleyen muhafızların aksine, gayet rahat görünüyordu. Helen'la Aline'e usulca başını salladı. İki kadın Manuel'le adamlarının peşinden mavi çadıra doğru koştu.

"Yakalayın," dedi Manuel.

Askerler çadırı kazıklarından söküp bir kenara fırlattı.

Jace'le Clary yere karşılıklı oturmuş, iki dal parçasıyla XOX oynuyordu. Clary atkuyruğu yaptığı saçlarıyla en fazla on beşinde gibi duruyordu.

"Öldürün," dedi Manuel tükürükler saçarak.

Lejyon askerlerinin bir an için elleri ayaklarına dolandı. Amelia bıçağını kaldırarak ileri atıldı. Sonra birden şaşaladı.

Kampın etrafındaki ağaçlar hışırdamaya başlamıştı. Ağaçların kıyısında kalan askerler korku ve hayretle etraflarına bakınıyordu.

Jace yere bir X çizip elindeki dalı bir köşeye fırlattı. "Şah mat."

Clary etrafındaki askerleri iplemeden sırıttı. "Satranç mı oynuyoruz?"

Jace etrafına ışık saçan o gülümsemelerinden biriyle Clary'ye baktı. Helen işte o zaman, Aline'in yıllar önce onu neden öptüğünü anladı. "Bizim oyunu kastetmemiştim."

"Öldürün!" diye gürledi Manuel.

"Ama Manu," dedi Amelia ve titreyen parmağıyla ileriyi gösterdi. "Ağaçlar..."

Aline, Helen'ın elini yakaladı ve orman patladı.

*

Bir anlık sessizlik oldu. Oban da dahil olmak üzere, herkes hayretle duraksadı. Bir peri olarak, belki de Cortana'nın seçiminin önemini kavramıştı.

Emma, Julian'la göz göze geldi. Julian'ın gözlerinin içi güldü. Bunun Emma için önemini biliyordu. Daima bilmişti.

Zara, "Kılıcımı ver!" diye cıyakladı. Zaferle Cortana'yı kaldıran Emma'ya doğru yürüdü. "Hainler! Yalancılar! Buraya gelip her şeyi mahvedebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Cortana seni istemiyor, Zara," dedi Julian usulca. "Demirci Smith'in kılıcı onu kimin taşıyacağını kendi seçer. Ve Cortana asla bir yalancının yalanlarına ortak olmak istemez."

"Biz yalancı değiliz..."

"Öyle mi? Manuel nerede?" diye sordu Mark. "Ben Diyar'dayken oradaydı. Oban'la işbirliği içindeydi. Lejyon'la müttefiklik anlaşması yaptıklarını kulaklarımla duydum."

"Barış görüşmelerinden söz etmiştir," diye gürledi Horace. "Bunun bir anlaşma olduğu gizli değil ki."

"Ama o sırada, Konsey'e Jace'le Clary'nin öldüğünü söylememiştin," dedi Cristina. "Manuel geleceği mi görebiliyor?"

Horace ayaklarını yere vurdu. "Vanessa! Martin! Susturun şunları!"

"Kırmızı Başlıklılar işlerini bitirsin," diye önerdi Oban. "Gölge Avcısı kanından iyi kumaş boyası olur."

Lejyon donup kaldı. Julian'ın yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi.

"Sahi mi, Prens?" dedi Mark. "Siz nereden biliyorsunuz acaba?"

Oban hızla ona döndü. "Bana Kral diyeceksin! Unseelie topraklarını ben yönetiyorum! Bu unvanı babamdan aldım..."

"Ama onu sen öldürmedin," dedi Cristina. "Kieran öldürdü. Kral Oğlu Kieran."

Unseelie ordusunda mırıldanmalar başladı. Kırmızı Başlıklılar istiflerini bozmadı.

"Bu maskaralığa bir son ver, Dearborn," dedi Julian. "Unseelie ordusunu evlerine yolla. Sonra da Meclis Salonu'nda halkınla yüzleş."

"Yüzleşmek mi?" Horace'ın ağzı tiksintiyle çarpıldı. "Henüz adaleti sağlamamışken bunu nasıl yapmamı tavsiye edersin? Dostlarım dediğin cesur Gölge Avcıları'nı ne çabuk unuttun. Onlar Aşağı Dünyalılar'ın elinde can verdi. Halk kahramanlarımızı asla unutmayacağım. Bu iş çözülene dek haklarını araya..."

"Bırak da, kendi haklarını kendileri arasın," dedi Alec. "Bak, geldiler bile."

"Ah, Manuel de onlarla," dedi Emma. "O güzel yüzünü özlemiştik. Ama tüh."

"Sakın söyleme! Buna kalbim dayanmaz!" dedi Julian alayla.

Emma sırıttı. "Olamaz! Ellerini bağlamışlar!"

Manuel ve elli kadar Lejyon askeri elleri arkadan bağlı bir şekilde Brocelind'den çıkıp onlara doğru yürüdü. Arkalarında bir grup Gölge Avcısı vardı: Aline, Helen, Isabelle, Diana ve Simon.

Ve sabah yürüyüşüne çıkmışçasına rahat görünen Jace ve Clary de yanlarında yürüyordu. Clary'nin taşıdığı Livia'nın Nöbetçileri sancağı rüzgârda uçuşuyordu. Emma'nın gözleri doldu. Livvy'nin madalyonu ve kılıcı Ebediyet Kırları'nın üzerinde dalgalanıyordu.

En arkada ise gece boyunca ormanda bekleyen Aşağı Dünyalılar vardı: Büyücüler, kurt adamlar ve her türden peri

hoplayıp zıplıyor, sıçrıyor ve sürünüyordu. Brocelind bir kez daha Aşağı Dünyalılar'la doluydu.

Horace donup kalmıştı. Zara babasının arkasına saklanmıştı.

"Neler oluyor?" diye inledi cılız bir sesle. Emma neredeyse ona acıyacaktı.

Julian pelerininin tokasını açtı. Kumaş omuzlarından kayarken Ölümcül Kılıç'ın sapı göründü. Siyaha çalan gümüş kabzası melek kanatlarıyla süslüydü.

Horace gözlerini kılıca dikti. Emma onun silahı tanıyıp tanımadığını bile anlayamadı.

"Ne yaptın sen, aptal çocuk?" diye tısladı. "Nefilimler için verdiğimiz onca uğraştan sonra..."

"N'aber, Dearborn?" Horace, Jace'le Clary'nin sırf görüntüsü bile onu yakabilecekmiş gibi geri sıçradı. Jace, Manuel'in Yüzbaşı üniformasının arkasına yapışmıştı. "Duyduğuma göre, ölüm haberimiz seni yıkmış."

Clary sancağı toprağa sapladı. "İtiraf et, bu repliği çalıştın, Jace."

Alec onlara bakıp başını iki yana salladı. Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar kırlardan Alicante'nin duvarlarına doğru yayıldı. Kalabalığın arasında tanıdık simalar vardı. Simon'la Isabelle yakınlardaydı. Emma; Catarina, Diana, Maia ve Bat'i gördü. Magnus'a bakındı. Büyücü Brocelind'in kıyısında duruyordu. Neden yaklaşmıyordu?

"Dearborn," dedi Alec. "Bu son şansın. Müzakereleri sonlandır ve bizimle Meclis Salonu'na dön."

"Hayır," diye ayak diredi Horace. Yüzüne biraz renk gelmişti.

"Herkes nasıl bir yalancı olduğunu anladı," dedi Emma. "Bütün Gölge Avcıları'nı kandırdın. Bizi korkutarak yönetmeye çalıştın."

"Bunlar Jace ve Clary değil," dedi Horace titreyen parmağıyla onları göstererek. "Büyüyle yerlerine geçmişler."

"Demir Kız Kardeşler bizi uyarmıştı," dedi Julian. "Böyle söyleyeceğini biliyorduk. Onun için bana bunu verdiler." Ölümcül Kılıç'ı kınından çıkardı. Kılıç kıvılcımlar saçarak havada bir yay çizdi. Lejyon'dan ve Unseelie perilerinden hayret nidaları yükseldi. Emma şehirdeki şaşkınlığı ancak tahmin edebiliyordu. "Ölümcül Kılıç onarıldı."

Julia içinden Emilia Kardeş'e ve Lejyon'u kandırma konusundaki istekliliğine teşekkür etti.

"Bu gerçek olamaz," diye inledi Horace.

"Öyleyse Manuel'in onu tutmasına aldırmazsın," dedi Julian. "Emret, kılıcı eline alsın."

Horace donup kaldı. Gözleri kılıçtan Manuel'e ve tekrar kılıca kaydı. Sessizliği Oban bozdu.

"Madem sahte, söyle çocuğa, onu alsın," dedi. Gümüşi gözlerini Manuel'e çevirdi. "Kılıcı al, Yüzbaşı."

Manuel çenesini sıkarak ellerini uzattı. Julian, Ölümcül Kılıç'ı avuçlarına bıraktı. Emma, Manuel'in acıyla irkildiğini görünce rahatladı. Kılıcın gücü hâlâ etkiliydi. Doğruyu söylemeye zorlanmak acı verici bir tecrübeydi. Kılıç'ın gücü can yakardı. Sadece yalan söyleyenleri değil, sırlarını saklamaya çalışanları da hedef alırdı.

Julian kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini Manuel'e dikti. Blackthorn'lar nesiller önce engizitörlük yapmıştı. Julian'ınki de bu makama yakışacak kadar sert ve soğuk bir

bakıştı. "Sen ve Lejyon askerleri biraz önce Jace'le Clary'yi öldürmeye teşebbüs ettiniz mi?"

Manuel'in suratı pence pençe kızardı. "Evet," diye tısladı. Horace'a kindar bir bakış fırlattı. "Engizitörün emriyle. Hâlâ yaşadıklarını ve dün geceyi Brocelind'de geçireceklerini öğrendiğinde, şafakta onları öldürmemizi istedi."

"Ama başaramadınız," dedi Julian.

"Hayır. Birileri onları önceden uyarmış olmalı. Bizi bekliyorlardı ve orman Aşağı Dünyalılar'la doluydu. Bize saldırdılar. Hiç şansımız yoktu."

"Nefilim kardeşlerinizi öldürüp suçu Aşağı Dünyalılar'a atacaktınız? Doğru mu anlıyorum? Savaş mı çıkarmaya çalışıyorsunuz? Ama neden?"

"Horace ne dediyse onu yaptım."

"Ya Periler Diyarı'nda, Oban'ı tahta çıkarman? Lejyon'la Unseelie Sarayı arasında bir uzlaşma sağlaman? Bunları da mı Horace istedi?"

Manuel dudaklarını ısırdı. Çenesinden kanlar süzüldü. Ama Kılıç onun iradesinden daha güçlüydü. "O benim fikrimdi," diye inledi. "Ama Horace da destekledi. Konsey'in burnunun dibinde bir dolap çevirme fikrine bayıldı. Oban'ı tahta çıkardık çünkü ahmağın tekiydi. Onu kolayca idare edebileceğimizi düşündük. Bu görüşmeyi birlikte tezgâhladık. Sonunda anlaşmaya varmış gibi yapacaktık ve iki taraf da istediğini elde edecekti. Unseelie Sarayı, Seelie tehdidine karşı Gölge Avcıları'nı arkasına alacaktı. Diğer Aşağı Dünyalılar'a karşı da avantaj sağlamış olacaklardı tabii. Lejyon da Unseelie Sarayı'nı bir barış anlaşmasına zorladığını iddia edecek ve karşılığında bir daha İdris'e girmemelerini sağlayacaklardı. İki taraf da halklarının gözünde yücelecekti ve..."

"Yeter!" diye bağırdı Oban. "Susturun şu pisliği!" Ölümcül Kılıç'ı Manuel'den almak için uzandı. Ama Mark atılıp onu durdurdu.

"Önemli değil," dedi Julian herkesi şaşırtarak. Kılıcı Manuel'in elinden çekip aldı. "Gençler ligi bitti. Dearborn, sıra sende."

Horace'a doğru yürüdü. Lejyon üyeleri onu kınayan gözlerle süzdü. Manuel'in itiraflarına kimlerin şaşırıp kimlerin şaşırmadığı o kadar belliydi ki.

"Halkınla konuşmak istemez misin, Dearborn?" diye üsteledi Julian. "Seni görebiliyorlar. Duyabiliyorlar. Onlara bir açıklama borçlusun." Kılıcı uzattı. "Korkacak bir şeyin olmadığını ispatla."

"Bizler ancak savaşta sınanırız!" diye bağırdı Horace. "Kendimi kanıtlayacağım. Ben onların lideriyim. Görevime oybirliğiyle seçildim."

"Meclis Başkanları meclis üyelerine yalan söylemez," dedi Julian. Ölümcül Kılıç'ı indirdi ve bıçağı sol elinin avucuna değdiğinde irkildi. "Dane Larkspear'ın ölümünden perileri sorumlu tuttun. Ama Dane Larkspear'ı ben öldürdüm."

Emma'nın gözleri irileşti. Julian'ın bunu itiraf etmesini beklemiyordu.

"Dürüstlüğün böylesi," diye mırıldandı Simon.

"Onu öldürdüm, çünkü Dane'i *parabatai*'mi ve beni öldürmesi için peşimize kiralık katil olarak taktın," dedi Julian. "Bak, Ölümcül Kılıç elimde. Yalan söylemiyorum." Sadece Horace'ı hedef alarak konuşuyormuş gibi görünüyordu. Ama Emma onun bütün Gölge Avcıları'na ve Aşağı Dünyalılar'a hitaben konuştuğunu biliyordu. "Samantha Larkspear, Scholomance'te

Kral Oğlu Kieran'a işkence ettiği sırada zarar gördü. O da muhtemelen senin emrinle hareket ediyordu." Hafifçe inledi. Kılıcın canını yaktığı aşikârdı. "Gölge Avcıları'nı Gölge Avcıları'na kırdırıp masum Aşağı Dünyalılar'ı günah keçisi ilan ettin. Hepsi, Konsey'in bağnaz reformlarını kabul etmesi içindi."

"Evet!" diye bağırdı Horace. Zara anında babasının yanında bitti ve boşta sallanan koluna yapıştı. Ama Horace onun farkında bile değildi. "Aynen bu dediklerini yaptım, çünkü Nefilimler aptal! Çünkü senin gibiler Aşağı Dünyalılar'a arkadaş muamelesi yapıp herkese kötü örnek oluyor. Ensemizde celladın baltasıyla yaşıyoruz. Size kalsa, savaşmaya bile vakit bulamadan ölüp gideceğiz." Sağ eliyle Oban'ı gösterdi. "Konsey bu kadar ahmak ve inatçı olmasaydı, bu sefil ayyaşla işbirliğine gider miydim sanıyorsun? Onlara şereflerini iki paralık etmeden Aşağı Dünyalılar'dan korunmanın yolunu göstermek zorundaydım."

"Şeref mi?" dedi Julian, Ölümcül Kılıç'ı avucundan çekerek. Kılıç yeniden bir silaha dönüşmüştü. Artık onu taşıyanın dürüstlüğünü test etmiyordu. "Aşağı Dünyalılar'ı Brocelind'den kovdun. Unseelie Sarayı'nın Büyücüler'i öldüren bir çürüme yaydığını biliyordun ama kılını bile kıpırdatmadın. Şerefli bir yol dediğin bu mu?"

"Utanmadan kendini savunuyorsun," dedi Mark. "Kral'ı zehri buraya yayması için o teşvik etti. Lilith'in çocuklarını katletmek için..."

"Bence burada işimiz bitti," dedi Alec soğuk bir sesle. "Unseelie Sarayı'nın evine dönme vakti geldi, Horace. Vatanına sadakatin sorgulanırken ne Aşağı Dünyalılar ne de Nefilimler adına pazarlık edebilirsin."

"Bizi buradan gönderecek konumda değilsin, çocuk," dedi Oban. "Meclis Başkanı gibi davranamazsın. Anlaşmamız Horace Dearborn'laydı. Onun dışında kimseyle konuşmayız."

"Horace size ne vaat etti bilmiyorum," dedi Jace. "Ama bu noktadan sonra size hiçbir yardımı olamaz, Prens."

"Ben kralım." Oban yayını kaldırdı.

Aşağı Dünyalılar'ın arasından bir kadın fırladı. Mark'la Helen'in teyzesi Nene'ydi. Tüm mağrurluğuyla Oban'ın karşısına dikildi. "Bizim kralımız değilsin."

"Çünkü bir Seelie'sin!" diye tısladı Oban.

"Aramızda iki sarayın da temsilcileri var. Hatta vahşi periler bile burada. Seni Unseelie topraklarının kralı olarak kabul etmiyoruz. Biz bir tek yaşlı kral Arawn'ı öldüren Kral Oğlu Kieran'ı tanırız. Damarlarında dolaşan kan kadar döktüğü kanla da tahtı o hak etti."

Nene kenara çekildi ve perilerin arasında Kieran göründü. Diyar'a uygun giyinmişti. Üzerinde pamuklu bir tunik, altında yumuşak geyik derisinden bir binici pantolonu ve çizmeler vardı. Dimdik yürüyerek öne çıktı.

"Seni selamlıyorum, kardeşim, Oban."

Oban'ın ağzı nefretle çarpıldı. "Seni son görüşümde, bileklerinde zincirlerle atlarımın arkasında sürükleniyordun."

"Doğru," dedi Kieran. "Ama bu bendense senin ayıbın." Sessizce bekleyen Unseelie askerlerine baktı. "Unseelie tahtı için Oban'a meydan okuyorum. Bu anlaşmazlığı çözmenin tek yolu birimizden biri ölene dek dövüşmek. Kalan, tahtı alır."

Oban sinirli bir kahkaha attı. "Düello mu yapacağız? Hem de burada?"

"Neden olmasın?" dedi Nene. Mark'la Cristina dehşetle birbirlerine baktı. Planın bu kısmından ikisinin de haberi yoktu belli ki. Emma, Kieran'ın bunu en fazla birkaç periyle paylaştığını tahmin etti. "Yoksa korkuyor musunuz, lordum, Oban?"

Oban aniden yayını Kieran'a doğrulttu. Ok vınlayarak uçtu ve Kieran son anda yana sıçramasaydı koluna isabet edecekti. Ne yazık ki Julie Beauvale onun kadar şanslı değildi. Yıldırım çarpmış gibi yere yığıldı. Kamçısı elinden fırladı.

Emma inledi. Beatriz Mendoza haykırarak Julie'nin yanında dizlerinin üzerine düştü. Alec hızla döndü, yayını gerdi ve Oban'ı ok yağmuruna tuttu. Ama Kırmızı Başlıklılar çoktan Kral'ın etrafını sarmıştı. Birkaçı Alec'in ardı arkası kesilmeyen oklarıyla yere düştü.

"Alec'i koruyun! Saldırın!" diye bağırdı Maia. Kurt adamlar elleri ve dizlerinin üzerine çökerken dönüştü. Vücutları kıllarla kaplandı. Dişleri uzadı. Horace'ın etrafını saran Lejyon askerleri silahlarını çekerek ileri atıldı. Julian, Timothy'nin hamlesini Ölümcül Kılıç'la savuşturdu. Bu arada Jessica Beausejours kılıcını savurarak Emma'ya saldırdı.

Nene, Kieran'ın eline gümüş bir kılıç tutuşturmak için atıldı. Krala sadık Unseelie perileri canla başla Oban'ı korumaya çalışıyordu. Mark'la Cristina, Kieran'ın yanına koştu. Cristina iki saplı kılıcını savurdu. Mark yayını gerip bir elf güllesi fırlattı. Kırmızı Başlıklılar sapır sapır döküldü. Simon, Jace ve Clary kılıçlarını çekip savaşın ortasına daldı.

Timothy, Maellartach'ın kılıcını yarıdan bölmesiyle dehşetle haykırdı. Silahsız kalınca Horace'ın arkasına sığındı. Horace avazı çıktığı kadar "Durun!" diye bağırıyordu, ama kulak asan yoktu. Müthiş bir gürültü vardı. Kılıçlar kılıçlara çarpıyor,

kurt adamlar uluyor, yaralananlar acıyla cıyaklıyordu. Hava kan ve metal kokuyordu. Emma, Jessica'yı silahsız bırakmıştı. Bacaklarını tekmeleyerek onu düşürdü. Hızla arkasına döndüğünde, kırık cam dişli, buruşuk deri suratlı iki goblin savaşçının yaklaştığını gördü. Cortana'yı kaldırıp onlara doğru koştu. Ama yanlarına varamadan biri elektrik çarpmış gibi yere yığıldı.

Emma kılıcını diğer goblinin kalbine sapladı ve arkasına baktığında diğerini altın kırbacıyla Isabelle'in indirdiğini gördü.

Simon ayaklarına dolanan kırbaçla kıvranan goblinin işini bitirdi. Emma onları seyre dalmıştı ki Julian'ın haykırışıyla kendine geldi. Bir peri şövalye tepesinde bitti. Ama Emma daha Cortana'yı kaldıramadan şövalye boğazına saplanan bıçakla çam gibi devrildi.

Emma arkasına bakıp gözlerini kırpıştırarak Julian'a teşekkür etti. Julian'ın üstü başı kan içindeydi. Yanağı açılıp morarmıştı. Ama elindeki Maellartach'la bir intikam meleğine benziyordu.

Emma'nın kalbi küt küt atıyordu. Cortana'yı yeniden elinde tutabilmek ona o kadar iyi gelmişti ki. Hele Julian'la omuz omuza savaşmak paha biçilmezdi. *Parabatai* savaş büyüsünü tüm gücüyle hissedebiliyordu. Aralarında ışıklı bir bağ vardı ve her hareketlerinde dalgalanıyor, ama onları asla kısıtlamıyordu.

Julian onu takip etmesini işaret etti ve birlikte savaşın tam kalbine daldılar.

Gökyüzündeki ekran havai fişek gibi patladı. Görüntüler parlak cam kırıkları misali kentin üzerine yağdı. Ama Dru göreceğini görmüştü. Hepsi görmüştü.

Arkasında duran Maryse hâlâ gözlerini gökyüzünden alamıyordu. "Zavallı Julie. Nasıl vuruldu gördünüz mü?"

Dru birbirlerine sarılan Max'le Rafe'e baktı. "Çocukları eve götürün. Lütfen. Tavvy de sizinle gelsin."

"Hayır!" diye bağırdı Tavvy ama Dru onu Maryse'ye ve Graymark evinin kırmızı kapısına doğru itti. "Beni bırakma, Silla! Seninle kalmak istiyorum!" diye ağladı Tavvy. Drusilla yüreğini katılaştırıp kardeşinin elinden kurtuldu.

Maryse ona şaşkınlıkla baktı. "Drusilla, nereye?"

Maryse'nin arkasındaki sokaklar insanlarla doluydu. Hepsi silahlanmıştı. Artık resmen savaştaydılar ve Alicante daha fazla beklemeyecekti.

"Üzgünüm ama gitmeliyim," dedi Dru.

Koşmaya başladı. Tavvy'nin yakarışları uzun süre kulağında çınladı. Gölge Avcısı kıyafeti içinde kalabalığın arasında zikzaklar çizerek koştu. Herkesin omzunda kılıçlar ve yaylar asılıydı. Tenlerine kazınan taze rune'lar parlıyordu. Yeniden Karanlık Savaş günlerine dönmüşlerdi. Kaldırım taşlı sokaklara tam bir kargaşa hâkimdi. Dru, Cistern Meydanı'ndan geçip dar bir sokağa daldı. Hausos Meydanı'na çıktı. Karşısında şehrin Batı Kapısı yükseliyordu.

Dru kapının kapalı olacağını tahmin ediyordu. Lejyon askerleri Gölge Avcıları'nın çıkışını engelliyordu. Dru harp meclisinden tanıdığı bazı yüzler gördü. Nefilimler meydanı doldurmuştu. Öfkeli sesleri giderek yükseliyordu.

"Bizi burada tutamazsınız!" diye bağırdı New York Meclisi'nden Kadir Safar.

Lazlo Balogh ona kaşlarını çatarak baktı. "Engizitör, Gölge Avcıları'nın şehirden çıkmasını yasakladı. Kendi güvenliğiniz için!"

Biri Dru'nun koluna yapıştı. Az kalsın çığlığı basıyordu. Tavvy'di. Perişan görünüyordu. "Sessiz Kardeşler neden hiçbir şey yapmıyor?" diye inledi. Yaşadığı stres küçük yüzünün hatlarına sinmişti.

Sessiz Kardeşler nöbet yerlerinde heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Dru önceki gece birçoğunun önünden geçmiş, ama hiçbiri onu durdurmaya çalışmamıştı. Ama şimdi Sessiz Kardeşler'i düşünemezdi. Kardeşini omuzlarından tutup silkeledi.

"Ne işin var burada? Tavvy, çok tehlikeli!"

"Seninle gelmek istiyorum. Arkada bırakılmaktan sıkıldım."

Kalabalıktan bağrışmalar yükseldi. Kapıları tutan Lejyon askerleri güçlükle saflarını koruyordu.

Tavvy'yi geri gönderecek vakit yoktu. Her an bir kan banyosu yaşanabilirdi. Dahası Dru'nun ailesi ve dostları Ebediyet Kırları'ndaydı. Yardıma ihtiyaçları vardı.

Tavvy'nin elini tuttu. "Yürü öyleyse," dedi. "Mızmızlanmak yok, ona göre." Kalabalığı yararak meydanın karşısına doğru ilerlediler. Princewater Kanalı'nın aşağısına doğru koştular. Köprüden geçip Flintlock Sokağı'na vardılar. Etrafta kimsecikler yoktu. Bazı evler o kadar acele terk edilmişti ki kapıları ardına kadar açıktı.

Sokağın yarısına doğru bir dükkânın önünde durdular. Küçük tabelasında DIANA'NIN OKU yazıyordu. Dru kapıyı üç kere sertçe yumrukladı. Sonra üç kere de kısa kısa hafifçe tıklattı. *Açın şunu,* diye dua etti içinden. *Hadi, hadi!*

Kapı ardına kadar açıldı. Jaime Rocio Rosales siyah dövüş kıyafeti içinde karşısına dikildi. Yaylı tüfeğini ona doğrultmuştu.

"Benim," dedi Dru. "Seni hapisten çıkaran kız. Hatırladın mı?"

"Temkinli olmakta fayda var, prenses," dedi Jaime göz kırparak. Tüfeği indirip Diego'yla diğerlerine seslendi. Hep birlikte sokağa akın ettiler. Ellerinde yepyeni silahlar vardı. Çeşit çeşit kılıçlar, oklar, baltalar ve hançerler. "Dün gece soramadım. Kilit açmayı sana kim öğretti?"

Kit Herondale, diye söylendi Dru içinden. Kit'i düşünmek ona bir şey daha hatırlatmıştı. Tavvy parlak silahlara hayranlıkla bakıyordu. Diego'nun elinde bir balta, Divya'da iki saplı *bidenhänder* ve Rayan'da bir İspanyol *bola*'sı vardı. Jia bile en sevdiği kılıçla, kıvrık uçlu bir *dao*'yla dışarı çıktı. "Pekâlâ, millet," dedi Dru. "Bu silahlar Diana'nın. Bugünden sonra dükkâna geri dönecekler."

"Merak etme," dedi Jaime. "Makbuzları hazır."

Diego gözlerini devirdi. "Atıyor."

"En azından düşündüm," dedi Jaime.

"Bazen sadece düşünmek işe yaramaz, ufaklık," dedi Diego. Sesinde Dru'nun daha önce hiç duymadığı derin bir sıcaklık vardı. Ona hak vermeden edemedi. Bir kardeşi kaybedip geri kazanmanın ne demek olduğunu biliyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Tavvy. "Lejyon kapıları tutuyor. Kimseyi dışarı salmıyorlar."

Jia bir adım öne çıktı. "Bizi zorla şehirde tutamazlar. Gelin."

Jia şehri avucunun içi gibi biliyordu. Birkaç geniş caddeden, dar sokaklardan ve evlerin arka bahçelerinden geçtiler. Dakikalar içinde Hausos Meydanı'ndaydılar.

"Biri mahkûmları serbest bıraksın!" diye bağırdı bir ses. Ona başkaları da katıldı. Bazıları Jia'nın adını haykırdı.

"Çekilin!" diye bağırdı Rayan. Jia'nın yanına geçip Diego'yla arasında durdu. Divya'yla Jaime de diğer yanına geçti. Dru, Tavvy'nin elini bırakmadan peşlerinden koştu. Arkasında Gard'dan kaçan başkaları da vardı. "Meclis Başkanı'na yol açın!"

Jia mağrur adımlarla kalabalığı yardı. Güneşin soluk ışıkları gri-siyah saçlarına vuruyordu. Kilitli kapının ortasına ulaştığında, mızrağını dimdik tutan Lazlo Balogh'un karşısında durdu.

"Kapıyı aç, Lazlo," dedi alçak ama etkili bir sesle. "Bu insanların ailelerinin ve dostlarının yanında savaşmaya hakkı var."

Lazlo'nun dudakları onu küçümsercesine kıvrıldı. "Artık Meclis Başkanı değilsin. Üstelik bir tutuklusun. Ben geçici olarak Meclis Başkanlığı yapan Engizitör Horace Dearborn'un emirlerini uyguluyorum."

"Gördüğün gibi, Gard'dan çıktım ve kuşlar kadar özgürüm. Hakkımdaki soruşturma sona erdi. Horace Dearborn bu yetkileri türlü usulsüzlüklerle elde etti. Yalan söyledi ve bize ihanet etti. Beni nasıl haksız yere hapsettiyse, şimdi de bizi şehre hapsetmeye çalışıyor. Kırlar'da Nefilimler ölüm kalım mücadelesi veriyor, Lazlo. Aç şu kapıyı!"

"Kapıları açın!" diye gürledi esmer bir delikanlı. Dru, Divya'nın gülümsediğini gördü. Bağıran genç adam, kuzeni Anush'tu.

Divya kılıcını havaya kaldırdı. "Kapıları açın! Raziel adına, kapıları açın!"

Jaime gülümseyerek ıslık çaldı. "*Abre las puertas!*"

Diğer Nefilimler de bağırmaya başladı. Kadir Safar'la Vivianne Penhallow aynı anda "Kapıları açın!" diye haykırdı. Tavvy ve Dru da onlara katıldı. Dru bir an kendini bu bağrış

çağrışın içinde kaybetti. Büyük bir şeyin parçası olmak gururunu okşuyordu. Bir banka çıkıp Tavvy'yi de yanına çekti. Lejyon üyeleri gözle görülür şekilde huzursuzdu. Nefilimler hâlâ bağırıyordu. Birkaç Gölge Avcısı ne yapacaklarını şaşırmış halde dikiliyordu.

"Gerçek Meclis Başkanı'nın emirlerine karşı gelemeyiz!" diye bağırdı Lazlo. "Yasa'yı çiğnemektense buracıkta ölürüz daha iyi."

Gürültü bıçak gibi kesildi. Kimse bunu beklemiyordu doğrusu. Tavvy'nin gözleri irileşti. "Ne demek istedi?"

Herkes donup kalmıştı. Hiçbir Nefilim kendi halkından birine zarar vermeyi istemezdi. Özellikle de Karanlık Savaş kâbusundan sonra. Jia bile tereddüt ediyordu.

Bir Sessiz Kardeş öne çıktı. Onu başkaları izledi. Parşömen cübbeleri rüzgârda hışırdıyordu. Herkes onlara yol açtı. Dru merakla bu sahneyi izledi. Sessiz Kardeşler'i en son Livvy'nin cenazesinde görmüştü.

Meydanda bir ses yankılandı. Dru insanların yüz ifadelerine bakarak onların da sesi sadece kafalarının içinde duyduğunu anladı.

Ben, Shadrach Kardeş. Yasa'nın neleri kapsayıp kapsamadığı konusunu aramızda tartıştık ve Jia Penhallow'un gerçek Meclis Başkanı olduğu sonucuna vardık. Bir an duraksadı. O ve diğer Sessiz Kardeşler kıpırdamadan durdu. *Kapıları açın.*

Balogh'un kaşı gözü ayrı oynamaya başladı.

"Hayır!" Bağıran Paige Ashdown'dı. Sesinde Ty'ı çağırırken ve Dru'nun kilosunu ya da giysilerini eleştirirken kullandığı o şirret ton vardı. "Bize ne yapacağımızı söyleyemezsiniz."

Shadrach Kardeş sağ elini kaldırdı. Diğerleri de onu taklit

etti. Bir gürültü koptu ve kapılar aralandı. Lejyon üyeleri dev bir el tarafından tokatlanmış gibi sağa sola saçıldı. Dru onların bağrışmaları arasında Ebediyet Kırları'na baktı. Gri gökyüzü ve yeşil çimenler büyük bir savaşa sahne oluyordu.

"Nefilim!" Jia *dao*'sunu çekti ve savaş meydanını işaret etti. "Saldırın!"

Gölge Avcıları savaş çığlıkları atarak şehrin kapılarından dışarı akın etti. Yere düşen Lejyon askerleri onların botları altında ezilerek inledi. Cameron Ashdown kızıl saçları sayesinde kolayca seçiliyordu. Bir tek o duraksadı ve kız kardeşi Paige'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Diego'yla ötekiler kapılara doğru ilerledi. Dru, Jaime'nin abisinin omzuna dokunduğunu gördü. Diego başını salladı. Jaime gruptan ayrılıp Dru'nun yanına koştu. Dru bankın üzerinde şaşkınlıkla donup kaldı. Jaime fırlatılan bir bıçak gibi zarifçe ona doğru ilerliyordu. Ve gülümsemesi bir bıçağın ışığı yakalayan kenarı kadar parlaktı.

Dru bankta durduğu için hemen hemen aynı boydaydılar. "Sen olmasaydın, bunu başaramazdık," dedi Jaime. "Bizi sen kurtardın." Alnına bir öpücük kondurdu. "Savaş meydanında seni düşüneceğim."

Ve tekrar abisinin yanına koştu.

Dru diğerleriyle birlikte savaşacağını hayal etmişti. Ama Tavvy'yi bırakamazdı. Banka oturup onu kucağına çekti ve kırlara koşan Diego, Jaime, Rayan, Divya ve Cameron Ashdown'ın arkasından baktı.

31

KIZIL DALGALAR

"Magnus'un bize bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Ty. O ve Kit meşe ağacının altındaki hendekteydi. Kampa uzak değillerdi. Kit uzun zamandır yerde oturmaktan donmuştu ama başka seçeneği yoktu. Magnus diğerleriyle gitmeden önce, onları ışık zincirleriyle ağacın dallarına bağlamıştı.

"Kusura bakmayın, çocuklar," demişti, parmaklarından mavi kıvılcımlar saçarak. "Ama Julian'a sizi koruyacağıma söz verdim ve burada kalmanız en iyisi."

"Magnus engel olmasaydı, Julian'la diğerlerinin arkasından Ebediyet Kırları'na giderdin," dedi Kit. "Mantığını anlamak zor değil." Ayak bileğindeki zinciri tekmeledi. Sadece ışıklı bir hayal gibi görünüyordu ama şaşılacak kadar sağlamdı. Işığa dokunduğunda elektrik çarpmış gibi irkildi.

"Kes şunu," dedi Ty. "Başka bir çözüm yolu bulacağız."

"Ya da geri dönmelerini bekleyeceğiz." Kit birden kendini fazlasıyla yorgun hissederek sırtını ağacın köklerine yasladı. Onunki fizikselden çok ruhsal bir yorgunluktu.

"Olmaz," dedi Ty kesin bir dille. "Bunu kabul edemem." Ayak bileğindeki ışık zincirini kuru bir dalla dürttü.

"Bazı şeylerin değişmeyeceğini kabullenmeyi öğrenmelisin."

Ty hızla başını kaldırdı. Gri gözleri ince yüzünde parlıyordu. "Bana kızgınsın. Ondan böyle konuşuyorsun."

"Evet, kızgınım," dedi Kit.

Ty dalı bir köşeye fırlatınca Kit irkildi. "Livvy'yi dirilteceğimi biliyordun," dedi Ty. "Baştan beri bunu senden saklamadım ve senin açından hiçbir sorun yokmuş gibi davrandın. Beni durdurmak için son ana dek bekledin. Bana değer verdiğini sanıyordum. Ama bana yalan söyledin. Sen de herkes gibisin."

Kit bu haksız suçlamalar karşısında hafifçe inledi. *Bana değer verdiğini sanıyordum.* Ty'a bunu defalarca ispatlamamış mıydı? Ama o her seferinde umurunda değilmiş gibi davranmıştı. Gece yaşadığı aşağılanmanın öfkesiyle dişlerini sıktı. "Biliyor musun, sen bencilin tekisin. Livvy'yi de kendin için dirilttin. Başkaları ya da onun iyiliği için değil. Bunun nelere sebep olabileceğini biliyordun ama önemsemedin. Sadece kendini düşündün. Keşke... keşke seni hiç tanımasaydım."

Ty'ın gözleri yaşlarla doldu. Kit şaşırarak sustu. Onun kolay kolay ağlayabilen biri olmadığını biliyordu. Ama Ty şimdi titreyen eliyle gözlerinden süzülen yaşları siliyordu. Kit'in öfkesi geçiverdi. Ona doğru emeklemek istedi ama Ty başını iki yana sallayarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

"Merhaba. Buradayım."

Ty'ın yüzündeki ifade tamamen değişti. Yanaklarından hâlâ yaşlar süzülüyordu ama dudakları hayretle aralanmıştı.

Hendeğin kıyısında biri vardı. Sert toprağa diz çökmüştü. Ama rüzgâr kumral saçlarını havalandırmıyordu. Uzun, beyaz elbisesinin içinde hiç de üşüyormuş gibi bir hali yoktu. Kit gece bu elbiseyi gördüğünde şaşırmıştı. Bir zamanlar tanıdığı kızın asla böyle bir tercih yapmayacağını düşünmüştü.

Ama şimdi bu tercihi zaten onun yapmadığını fark ediyordu. Üzerindeki Gölge Avcıları'nın cenaze kılığıydı. Yakılırken üzerinde bu vardı.

"Livvy," dedi Ty. Doğrulmaya çalıştı ama bileğindeki ışıklı pranga yüzünden tekrar düştü.

Livvy Blackthorn'un hayaleti gülümsedi. Sonra usulca hendeğe indi. Bir kuştüyü gibi süzülerek.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ty, ikizi yanında diz çöktüğünde.

"Dün gece sana o kadar yüklenmemeliydim," dedi Livvy. "Kötü bir niyetin yoktu."

"Özür dilemeye mi geldin?" diye sordu Kit.

Livvy ona döndü. Altın madalyonu boynunda pırıldıyordu. Ty'ın boynunda ise gerçeği vardı. İkisini bir arada görmek tuhaf bir histi. Anılar kulağına fısıldıyordu sanki. Livvy'nin insanlara bu suretle görünmesine karar veren ölümün ta kendisi miydi?

"Hayaletleri görebildiğini unutmuşum, Herondale," dedi.

Sesi eskisi gibiydi. Ama bir yandan da değildi. İçine bir tutam soğuk bir tını katılmış gibiydi. Hem gerçek Livvy ona Kit derdi.

Yine de Ty'ın bileğine şefkatle dokundu. Magnus'un ışıklı prangası kayboldu. Ty dizlerinin üzerinde doğruldu. "Neden yaptın bunu? Pişman olduğun için mi?"

"Hayır," dedi Livvy. "Hayaletler pişmanlıkla hareket etmez." Ty'ın yanağına dokunmak için uzandı ama parmakları içinden geçti. Ty usulca titredi, fakat gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı. "Julian, Mark, Helen ve Emma Ebediyet Kırları'nda," dedi Livvy. Gözleri odaklarını yitirmişti. Başka bir sahneyi izler gibiydi. "Onlara yardım etmelisiniz. Yanlarında olmalısınız."

Sonradan hatırlamış gibi Kit'in zincirine dokundu. Işıklı zincirle birlikte Livvy de ortadan kayboldu. Gitmeden önce başını eğdi ve ardında incecik bir duman bile kalmadı.

Ty'ın yılgın ifadesi Kit'in yüreğini sızlattı. Livvy'nin hayaleti onu böyle ara sıra ziyaret etmeye devam ederse, daha da üzüleceğinden korkuyordu. Her seferinde onu kaybetmiş gibi olacaktı.

Ty ayağa kalktı. Kit onun Livvy hakkında konuşmayacağını biliyordu. "Savaşa katılmak zorunda değilsin," dedi. "İstersen burada kalabilirsin."

Hendeği tırmanmaya başladı. Kit tek kelime etmeden peşine takıldı.

Cristina, Gölge Avcıları'nın tarihini birçoklarından daha iyi bilirdi. Yeşil çimenlerin üzerinde koşarken, geçmişi düşündü. Gölge Avcısı Jonathan, Ebediyet Kırları'nda bir iblis lejyonuyla savaşmıştı. Cristina kılıcını savurarak ilerlerken, onun ayak izlerini takip ediyordu.

Yanında Mark vardı. Yayı Alec'inkinden daha hafif ve küçük olmasına karşın oldukça etkiliydi. İkisi Kieran'a yöneldiğinde, Unseelie ordusu yollarını kesti. Mark defalarca yayını çekti. Elf gülleleriyle gulyabanileri indirdi. Cristina onlardan daha ufak tefek ve hızlı Kırmızı Başlıklılar'la dövüşüyordu. Kurbanlarının kanıyla boyanan üniformalarına şimdi kendi kanları sıçrıyordu.

Arkalarında bir gürültü koptu. "Bu da ne?" diye bağırdı Mark. Elinin tersiyle yüzüne bulaşan kanları silip gözlerini kıstı.

"Horace'ın destek kuvvetleri. Şehirde bıraktığı nöbetçiler."

Mark usulca küfretti. "Kieran'a ulaşmalıyız."

Cristina, Mark'ın da en az kendisi kadar endişeli olduğunu görebiliyordu. Kieran tek başına Oban'a bağlılık yemini eden Kırmızı Başlıklılar, Unseelie piyadeleri, kelpieler, goblinler ve daha bir sürü periyle savaşmak zorundaydı. Cristina baktığı her yönde Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar'ın kıyasıya çarpıştığını görüyordu. Simon'la Isabelle, iblislerle boğuşuyordu. Alec yayıyla gulyabanileri indirmeye devam ediyordu. Maia ve Bat, dişleri ve pençeleriyle trolleri parçalıyordu. Emma'yla Julian biraz ileride sırt sırta vermişti. Ve Jace, Timothy Rockford'la dövüşüyordu. İyi de neden kılıcının küt kısmını kullanıyordu?

"İşte orada," dedi Mark. Bir tepeye çıkmışlardı ve Kieran aşağıdaydı. Nene'nin verdiği kılıçla demir botlu, geniş omuzlu bir Kırmızı Başlıklı'yla çarpışıyordu. Mark küfretti. "Bu adama General Kış diyorlar. Bütün bir köyü ölümcül bir dondan bile hızlı kırıp geçirebilirmiş."

"Onu hatırlıyorum." Cristina, Unseelie Sarayı'nın taht odasındaki savaşı düşününce ürperdi. "Mark, Kieran ölebilir. Kırmızı Başlıklılar'ı okumuştum. Ne yapacağız?"

Mark endişeli gözlerle Kieran'ı süzdü. "Gel."

Yokuş aşağı koşarken, birkaç Unseelie askerinin yanından geçtiler. Oban'ın etrafı bir grup goblinle çevriliydi. Onu canla başla koruyorlardı. Birkaç Kırmızı Başlıklı, Kieran'la Kış'ın etrafında gevşek bir halka oluşturmuştu. Kavgayı zevkle izliyorlardı.

Kış kılıcını Kieran'ın omzuna indirince Kırmızı Başlıklılar'dan tezahüratlar yükseldi. Kieran'ın beyaz tuniği kan içindeydi. Saçları beyazdı. Kar ve kül rengi. Ama yanakları kızarmıştı. Kış'ın kılıcının bir sonraki hamlesini savuşturup rakibinin gövdesini hedef aldı. Kış son anda yana sıçradı.

"Yazık," dedi gülerek. "Bir kral gibi dövüşüyorsun. Yüz yıl sonra belki benim kadar iyi olabilirdin."

"Pislik herif," diye tısladı Mark. "Cristina."

Cristina başını iki yana salladı. "Olmaz. Kış'ı hedef alırsak, diğer muhafızlar işimizi bitirir. Gwyn'e işaret ver. Oban'a saldırırsa belki bir şansımız olabilir."

Mark'ın gözleri parladı. Avuçlarını ağzının kenarlarına dayayıp ıslık çaldı. Vahşi Av'ın birbirlerini çağırmak için kullandığı bu alçak ama uğultulu ses Cristina'nın kemiklerinin içinde titreşti.

Gökyüzünden bir gölge geçti. İleriden döndü. Gwyn, Orion'un sırtındaydı. Peri atı bir avcı kuş gibi dalışa geçti. Diana kollarını kaldırdı ve az sonra Gwyn'in atının terkisinde oturuyordu. Tekrar yükseldiler.

Orion, Oban'ın etrafını çeviren goblinlere doğru uçtu. Siyah saçları rüzgârda dalgalanan, Diana kılıcıyla birlikte eğildi ve goblinlerden birinin göğsünü boydan boya yardı. Diğerleri bağrışarak kaçıştı. Diana kılıcını bir kez daha savururken, Gwyn miğferinin altında sırıttı.

Ama Kieran'ın başı hâlâ dertteydi. Kış kılıcını savurarak üzerine geliyordu. Kieran sonunda bu sert darbelere dayanamayarak yere düştü. Neyse ki çabuk toparlandı. Yana yuvarlanıp ayağa fırlayarak ölümcül bir hamleyi savuşturdu.

Mark'la Cristina ona doğru koşmaya başladı. Ama kavgayı izleyen bir Kırmızı Başlıklı onları fark ederek yollarını kesti. Mark'ın yayı yakın mesafede işe yaramıyordu. Kemerindeki kılıcı çekip saldırdı. Kırmızı Başlıklı'yı şaşılacak bir hızla öldürdü. Başka bir muhafız Cristina'nın önüne çıktı. Cristina adamın mızrağından kaçarken kılıcını savurdu. Ama göğsüne inen

bir tekmeyle soluksuz kaldı. Kaburgalarının kırıldığını hissetti. Dayanılmaz bir acıyla yere serildi.

Bu arada Oban'ın goblin muhafızları başlarına gelecekleri anlayarak silahlarını attı ve kaçmaya başladılar. Diana'yla Gwyn onların peşine düşerken, Oban yalnız kaldı. Bir goblinin kılıcını kaptığı gibi panikle etrafına bakındı. "Geri dönün, ahmaklar! Kralınız olarak emrediyorum!"

Cristina inleyerek doğrulmaya çalıştı. Ama kırık kemiklerinin acısı onu yere mıhladı. İki Kırmızı Başlıklı'nın üzerine koştuğunu gördü ve *sonum geldi*, diye düşündü.

Ama Kırmızı Başlıklılar ortadan bölünen bir elma gibi iki yana devrildi. Üstü başı kan içinde kalan Mark üzerine eğildi. "Cristina!"

Cristina acıyla yüzünü buruşturdu. "Iratze."

Mark, stel'ini çıkarmaya çalışırken Kış var gücüyle bağırdı. "Kral Oban!"

Cristina başını yana çevirdi. Kış yerde yatan, Kieran'ın tepesinde dikiliyordu. Kieran'ın kılıcı paramparça olmuştu. Mark derisine bir *iratze* çizerken, dehşetle onları izlemeyi sürdürdü.

Acısının geçtiğini anlamadı bile. *Ah, Kieran.*

"General Kış!" diye bağırdı Oban. Kırmızı Başlıklılar'ın liderine kollarını salladı. Gömleğinin dantelleri yırtılmış, kadife binici pantolonu lime lime olmuştu. "Sana o haini öldürmeni emrediyorum!"

Kış başını iki yana salladı. Dev gibi bir adamdı. Geniş omuzları kanlı üniformasının kumaşını zorluyordu. "Bunu siz yapmalısınız, kralım," dedi. "Tahtın gerçek sahibi olduğunuzu ancak böyle kanıtlayabilirsiniz."

Oban isteksizce kaşlarını çattı ve elinde kılıcıyla onlara

doğru yürüdü. Mark, Cristina'ya baktı. Cristina başını salladı ve Mark'ın eline tutunarak kalktı.

Mark doğruca sağ taraftaki Kış'la Kieran'a doğru koştu.

Cristina sola yönelip Oban'ın yolunu kesti. "Kieran'a hiçbir şey yapamazsın," dedi.

Kış'ın şaşkınlıkla bağırdığını duydu. Mark generalin sırtına atlamıştı. Kış ondan kurtulana kadar Kieran ayağa kalkmayı becerebildi.

Oban bütün ukalalığıyla Cristina'yı süzdü. "Benim kim olduğumu biliyor musun, Gölge Avcısı? Unseelie Kralı'nın yoluna çıkmaya nasıl cesaret edersin? Kim oluyorsun da, bana meydan okuyorsun?"

Cristina kılıcını kaldırdı. "Adım, Cristina Mendoza Rosales. Kieran'ın kılına zarar verirsen, sana kim olduğumu gösteririm." Oban'ın gri gözlerinde bir pırıltı yanıp söndü. Onu ilk gördüğünde Kieran'a benzetmişti. Ama hayır. Oban zalim ve yetersiz biriydi. "Sen kral olamazsın," dedi. "Hamurunda yok. Kaç, kurtar kendini. Ancak o zaman canını bağışlarım."

Oban, Mark ve Kieran'la dövüşen Kış'a baktı. Her yere ölü Kırmızı Başlıklılar saçılmıştı. Çimenler kanla sulanmıştı. Gwyn'le Diana ileride Orion'la turluyordu.

Cristina, Oban'ın gözlerinde korkuyu gördü. Etrafındaki bunca ölüm değildi onu dehşete sürükleyen. Hükümdarlığının, servetinin ve kudretinin elinden kayıp gitmesinden korkuyordu.

"Hayır!" diye bağırdı ve kılıcıyla Cristina'ya saldırdı.

Cristina onu kendi kılıcıyla karşıladı. İki metal birbirine çarptı. Oban şaşkınlıkla poposunun üzerine düştü ama çabuk toparlandı. Ayyaş ve serseri olabilirdi fakat yine de bir peri prensiydi. Dişlerini gıcırdatarak bir kez daha saldırdı. Bu kez

Cristina tökezledi. Neyse ki düşmeden dengesini bulmayı başardı ve yine Oban'ın üzerine yürüdü. Gelgelelim, Oban hiç de yabana atılacak bir hasım değildi. Kılıcının ucu Cristina'nın omzuna geldi. Cristina yaranın kanamaya başladığını hissetti.

Başladı dua etmeye.

Bana gücümü bahşeden, ellerime savaşmayı öğreten Melek ne olur yardım et.

Hayatı boyunca Soğuk Barış'ın acısını hafifletecek bir şeyler yapmak istemişti. Şimdi fırsat ayağına gelmişti. Raziel bunu ona armağan etmişti. Cristina bunu Emma için yapacaktı. Blackthorn'lar, Diego ve Jaime, Mark ve Kieran ve bütün Rosales'ler için. Aslında bir savaş olan barıştan zarar gören herkes için.

Kalbi derin bir sükûnetle doldu. Kılıcını İhtişam'mış gibi, göklerde parlayan bir yıldızmış gibi kaldırdı. Oban kılıcını savurdu. Cristina kendi etrafında dönerek bu hamleyi savuşturdu ve kılıcını Oban'ın kürekkemiklerinin arasına daldırdı.

Dünya iç çekti sanki. Cristina metalin kemiğe çarpışını hissetti. Yumruğuna sıcak kanlar fışkırdı. Kılıcını etinden çekerken, Oban sendeledi. Yeleğinin önüne yayılan koyu lekeye hayretle baktı.

"Sen," diye inledi. "Kimsin sen?"

Önemsiz biri.

Ama konuşmanın anlamı yoktu. Oban yere yığılmıştı. Donuk bakışları gökyüzüne takılı kalmıştı.

Mark'la Kieran hâlâ savaşıyordu. Cristina onların kendi hayatlarından çok birbirlerini düşündüklerini tahmin edebiliyordu.

"Prens Oban öldü!" diye bağırdı. "Oban öldü!"

Sesini Mark'la Kieran'a duyurmak için kanla sulanan çimenlerde yürüdü.

Ama onu ilk duyan, General Kış oldu. Cristina'yla sevgilileri arasında bir duvar gibi durdu. Kırmızı gözleri önce Cristina'yı buldu. Sonra yerdeki kanlı kadife yığınına baktı.

Kılıcı tutan elinin eklem yerleri bembeyaz kesildi. Cristina bir an onun Kral'ın hıncını Mark ve Kieran'dan alacağından korktu. Nefesini tuttu.

Ama sonra, bir intikam meleği kadar ürkütücü Kış yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Kanla kararan kafasını eğdi. Sesi bir gök gürültüsü gibi gümbürdedi. "Çok yaşa, Kral Kieran."

Kieran'la Mark yan yana duruyordu. Ellerinde hâlâ kılıçları vardı ve soluk soluğa kalmışlardı. Cristina yanlarına gitti.

Kieran'ın yüzü ölü beyazıydı. Kaybolmuş bir çocuk gibi görünüyordu. Cristina'ya yardım istercesine baktı. Cristina onun elini tuttu. Kieran'ın gözleri bu kez Mark'a kaydı. Sırtını dikleştirdi. Cristina onu bu ağır sorumluluğu almak için hazırlandığını görebiliyordu.

Kendi kendine söz verdi. Mark'la ona yardım edeceklerdi.

"Prens Oban öldü," dedi Mark. Sesi gökyüzünde turlayan Gwyn'le Diana'ya kadar ulaştı. "Herkes duysun. Yeni Unseelie Kralı, Kral Oğlu Kieran'dır. Çok yaşa, kralımız!"

Yolun yarısını koşarak, ağaçların kıyısına varmışlardı. Ebediyet Kırları'na bir an önce ulaşabilmek için birkaç kez ağaç köklerine takılarak düşme tehlikesi atlamışlardı. Kırlarla orman arasında belirli bir sınır yoktu. Ağaçlar azaldı ve Ty zınk diye durdu. Kit de onu taklit etti.

Karşılarındaki manzara bir film sahnesini andırıyordu. Kit

kendinden utansa da tüm bunların müthiş görsel efektlerle süslü bir filme benzediğini düşünmeden edemedi. Şimdiye dek savaşları hep karşılıklı birbirlerine doğru ilerleyen sıra sıra askerler olarak hayal etmişti. Ama Ebediyet Kırları'na tam bir kargaşa hâkimdi. Savaş meydanı bir satranç oyunundansa yıkılmış bir Jenga kulesini andırıyordu. Askerler gruplar halinde dövüşüyor, hendeklere yuvarlanıyor ya da oradan oraya koşturuyordu. Düzen böyle bir ortamı tarif ederken kullanılabilecek en son kelimeydi. Hava kan kokuyordu. Müthiş bir gürültü vardı. Kılıçlar çarpışıyor, askerler bağırıyor, kurtlar uluyor ve yaralılar acıyla inliyordu.

Kit birden Ty'ın yüksek seslerden hoşlanmadığını hatırladı. Ona döndüğünde yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. "Be-ben kulaklıklarımı getirmedim," diye kekeledi Ty.

Kit de onları yanlarına almayı akıl edememişti. Ama kendini bir savaşın ortasında bulmayı beklemiyordu ki. Hele de böylesinin. Alicante'nin kapıları ardına kadar açıktı ve Gölge Avcıları hâlâ kırlara akın ediyordu.

Ty gözleri ve kulaklarını koruyacak hiçbir şey olmadan burada kalmayı başaramazdı.

"Julian'ı görüyor musun?" diye sordu Kit. Belki yakınlarda bir yerdeyse, Ty'ı sakinleştirebilirdi.

Birden Ty'ın gözleri parladı. "Bekle." Montunun önünü açtı. Cebine birkaç bıçakla birlikte bir avuç taş koymuştu. Kit onları daha önce de görmüştü.

Ty en yakındaki ağaca koştu. Büyük, yayvan bir meşeydi. Ty ona tırmanmaya başladı.

Kit yanına koştu ama Ty yaprakların arasında gözden kaybolmak üzereydi. "Hey, ne yapıyorsun?"

"Yukarıdan daha iyi görünür," diye seslendi Ty. "Alec'i gördüm! Jace, Lejyon'dan birileriyle dövüşüyor. Mark'la Cristina şu tarafta, Kırmızı Başlıklılar'ın yanında. Helen... Olamaz! Arkasında bir trol var." Heyecanla ıslık çaldı. "Artık yok. Gelsene. Buradan her şeyi izleyebilirsin."

Cevap gelmedi.

Ty dalların arasından başını uzattı. Ama Kit gitmişti.

Alec kırlardaki tek tük kayalıklardan birinin üzerine çıkmıştı. Jace, Unseelie askerleriyle dost Aşağı Dünyalılar arasında zikzaklar çizerek koşuyordu. Alec ardı ardına oklarını fırlatırken, Jace onu kardeşçe bir hayranlıkla süzdü.

"Alec." Uzun dişleri kana bulanmış bir trol, baltasını kaldırarak onlara doğru koştu. Gözleri nefretle parlıyordu. Jace kemerinden bıçağını çekip ona fırlattı. Trol boğazına saplanan hançerle tuhaf sesler çıkararak yere yığıldı.

"Ne var?" diye sordu Alec ona bakmadan. Yayına bir ok daha takıp Simon'ın üzerine atılmaya hazırlanan cam dişli bir goblini indirdi. Simon ona elini kaldırarak teşekkür etti ve Jace'in bir orman perisi olduğunu tahmin ettiği yosunlu bir yaratıkla dövüşmeye davam etti.

"Şehir kapıları açık..."

"Fark ettim." Alec orman perisini vurdu. Yaratık koşarak ağaçların arasına daldı.

"Lejyon askerleri giderek çoğalıyor."

"Müttefiklerimiz de öyle. Jia bile burada."

"Doğru." Jace solundaki gulyabaniyi bir çırpıda öldürdü. "Magnus nerede?"

Alec gözlerini kısmış, Simon'a bakıyordu. Bir Kırmızı

Başlıklı'nın işini bitiren Clary'nin yanına gidiyordu. Kırmızı Başlıklılar savaş meydanındaki en ölümcül perilerdi. Clary'nin onlarla kolayca başa çıkabildiğini görmek Jace'i memnun ediyordu. Clary rakibini dizlerinin üzerine düşürdü ve Simon kafasını kesti. Tam da *parabatai*'lere yakışacak şıklıkta bir hareketti.

"Magnus'u neden soruyorsun?" dedi Alec.

"Lejyon'dakilerin hepsi Gölge Avcısı. Onları öldürmemeye çalışıyorum. Kılıcımın kabzasıyla kafalarına vuruyorum ya da Clary'nin Nakavt mühürleri yapmasına izin veriyorum. İnsanları öldürmemeye çalışmak daha zormuş." İç çekip onlara saldıran bir orman perisine bıçağını fırlattı. "Magnus'un yardımı dokunabilir."

"Biliyorsun," dedi Alec, "vampirler de insanları öldürmeden indirme konusunda başarılıdır. Birini kolundan tut ve bayılana kadar kanını iç."

"İşe yaramaz," dedi Jace. Başka bir trol onlara doğru koştu. Jace'le Alec aynı anda silahlarına sarıldı. Trol onlara şöyle bir baktıktan sonra ters istikamete doğru kaçmaya başladı.

Alec güldü. "Keşke başka bir şey isteseymişsin, *parabatai*," dedi Brocelind'in kıyısını işaret ederek.

Jace onun gösterdiği yere baktı. Ağaçların sınırı gölgede kalıyordu ama Clary ona Uzak Görüş mührü çizmişti. Bir meşe ağacının alçak dallarına tüneyen ufak tefek figürü bile görebiliyordu. Bir sapanla Unseelie askerlerini vuruyordu. Magnus da oradaydı. Ağaçların altındaki gölgelerin arasından çıktı.

Büyücü kıyafetini giymişti. Sırtında, gümüş yıldızlar işli, boynunda ve kollarında gümüş zincirler olan, siyah bir pelerin vardı. Saçlarını dimdik yapmıştı. Ellerinde mavi kıvılcımlar

çakıyordu. Parmaklarının arasından kayan bir ateş yukarı süzüldü ve bulutlar daha da yoğunlaştı.

Clary ölü gulyabanilerin üzerinden atlayarak yanlarına koştu. Sırıtıyordu. "Bir de başaramayacağından endişeleniyordu!" diye bağırdı. "Nasıl da fiyakalı!"

Alec ona göz kırptı. "Asıl bundan sonrasını izle. Ve evet, acayip havalı." Daha sözünü bitirmeden yakınlardaki bir trolü indirdi.

Savaş meydanı iyice hareketlenmişti. Kurt adamlar, Büyücüler, periler ve Gölge Avcıları, Magnus'un ellerinden göğe yükselen mavili siyahlı büyüyü izliyordu.

Gökyüzü kararmaya başladı. Üzerine bir örtü çekilmiş gibi, ışık azaldı. Kırları ayla yıldızların ışığı gibi mavimsi, loş bir aydınlık kapladı. Gwyn'le Diana hâlâ tepelerinde tur atıyordu.

Magnus sallanmaya başladı. Jace, Alec'in gerildiğini hissetti. Bu bir Büyücü'nün gücünü tüketebilecek kadar etkili bir büyüydü.

O sırada, ormandan başka biri çıktı. Teni yeşildi, kıvrık boynuzları vardı ve saçları Catarina'nınkiler gibi, beyazdı. Kot ve üzerinde beyaz harfler olan, siyah bir tişört giymişti.

Elini Magnus'un omzuna koydu.

"Ragnor Yaşıyor tişörtü giyen şu adam, Ragnor Fell değil mi?" diye sordu Clary hayretle. Ragnor, Magnus'un en eski arkadaşlarındandı ve birkaç yılını ölü taklidi yaparak ve diğer birkaç yılını da Gölge adlı bir büyücü olduğunu iddia ederek geçirmişti. Ama Jace'le Clary'nin onu iyi tanımak için başka bir nedeni daha vardı.

"Savaş meydanına Simon Yaşıyor yazılı bir tişörtle gitmezdim," dedi Simon. "Ne o öyle bela arar gibi!"

Alec güldü. "Bence her şey yolunda gidecek," dedi. O sırada Ragnor, Magnus'u sıkıca tutuyordu. "Sadece Magnus'a biraz güç veriyor."

Gökyüzü gün batmış gibi kararmış. Arkasındaki ormandan bir anda onlarca vampir fırladı. Lily grubun başını çekiyordu.

"Demin ne söylediğini duydum," dedi Jace vampirlerin Lejyon üyeleriyle aralarındaki mesafeyi hızla kapamasını izlerken. "Vampirler, Gölge Avcıları'nı öldürmeyecekleri biliyor mu peki?"

Alec sırıttı.

"Melek aşkına!" dedi Aline.

Helen kılıcını kaldırarak döndü. Sevdiklerinin yanında çarpışmak her zaman korkutucuydu. Sadece kendini korumak için dövüşmezdin. Onlar için de savaşırdın. Aline'in hayatı söz konusuysa, Helen dev gibi bir iblise bile çıplak elle saldırabilirdi.

Aline, Helen'ın kılıcı tutan eline yapıştı. "Annem! Şehirden çıkanlara bak! Annem de orada!"

Gölge Avcıları, Alicante'nin kapılarından kırlara akın ediyordu. Başlarında Jia vardı. Savaş kıyafetlerini giymişti ve kocaman bir *dao* taşıyordu. İki yanında Yüzbaşılar vardı. Diego, Rayan, Divya ve diğerleri. *Gelmiş geçmiş en ürkütücü kayınvalide,* diye düşündü Helen.

Helen'la Aline yeni gelenlere doğru koştu. Onlara yaklaştıklarında, Aline hızlandı ve annesinin kollarına atıldı. Jia kılıcını indirip kızına sarıldı. Aynı tondaki koyu kumral saçları birbirine karıştı.

"Babam nerede?" diye sordu Aline.

"Hâlâ şehirde. İçeridekilerin güvende olması için Carmen Rosales Delgado ve Sessiz Kardeşler'le birlikte çalışıyor."

"Gard'dan nasıl çıktın?"

Jia belli belirsiz gülümsedi. "Dün gece bizi Drusilla çıkardı. Gerçekten cesur bir çocuk. Blackthorn'lardan söz etmişken. Helen, buraya gel."

Helen biraz da tereddütle ona yaklaştı. Kayınvalidesinin daima fazlasıyla etkileyici ve otoriter bir tip olduğunu düşünmüştü. Ama onun yanındayken ilk kez bu kadar geriliyordu.

Jia ona o kadar sıkı sarıldı ki Helen kendi annesini hatırladı. Eleanor da onu tıpkı böyle bağrına basardı. "Hayatım, enstitüde harika bir iş başardın. Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin."

Divya burnunu çekti. "Ay, ne şeker."

Jia, Helen'ı bıraktığında yine her zamanki otoriter havasına büründü. "Pekâlâ, millet. Bu kadar duygusallık yeter. Bir savaşa giriyoruz ve bu kez rakibimiz diğer Gölge Avcıları. Onları öldürmek istemeyiz. Dolayısıyla bir Malaki Konfigürasyonu yaratacağız."

Helen bunun ne olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. *Adama* ve rune'larla oluşturulan geçici ve sihirli bir hapishaneydi. Bazen bir mahkûmu zapt etmek için başka şansları kalmadığında engizitör ya da Sessiz Kardeşler tarafından kullanılırdı.

"Hallederiz," dedi Diego. Bir melek bıçağını kaptığı gibi, kırların kenarına koştu. Bıçağı toprağa sapladı. "Ben kuzeyi alıyorum. Divya, sen güneye git. Rayan, sen doğuya. Dört yönü de işaretlemek zorundayız."

"İlla patronluk taslayacak," dedi Divya ama gülümsüyordu. Aline de batıyı aldı. Diğer yeni gelenler silahlarını çekti. Jaime

elinde yayıyla sabırsızca etrafına bakındı. Savaşmak için bir işaret bekler gibiydi.

"Drusilla'nın Nöbetçiler'in planıyla ilgili sözlerini unutmayın," dedi Jia. "Başka seçeneğiniz kalmadığı sürece, Lejyon üyelerini öldürmeyeceksiniz. Onları hapishaneye doğru sürün. Yanlış yönlendirilseler bile, hâlâ birer Gölge Avcısı olduklarını unutmayın."

Gölge Avcıları savaşa katılmak için koşarken, Malaki Konfigürasyonu tatlı, çıngıraklı bir sesle kuruldu.

Dört melek bıçağından dökülen ışık seli duvarları değişken pırıltılarla dalgalanan bir hapishane oluşturdu. Kelebek kanatları kadar narin görünüyordu ve cam gibi prizmatikti. Helen, Lejyon üyelerinin canlarını korumakla ilgili çabalarının boşa gitmeyeceğini umdu. Hapishanenin saydam duvarları bunca nefreti içinde barındıramayacak kadar kırılgan görünüyordu zira.

"Bırak beni!" diye bağırdı Kit. Ama işe yaramayacağını biliyordu. Emma tişörtünün arkasına yapışmış, onu ormanın kıyısı boyunca sürüklüyordu. Fazlasıyla kızgın görünüyordu.

"Burada ne işiniz var?" diye hesap sordu. Diğer elinde altın kılıcı vardı. Temkinli gözlerle etrafı süzüyordu. "Sizi görünce az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Kampta olmanız gerekiyordu!"

"Ty ne olacak?" diye inledi Kit. Emma'nın elinden kurtulmak için debelendi ama nafile. "Ty ağaçta. Onu orada bırakamayız."

O sırada, tepelerinden vınlayarak bir şey geçti. Onlara doğru koşan bir gulyabani alnının ortasından kanlar fışkırarak yere devrildi.

"Bana idare ediyor gibi geldi," dedi Emma kuru bir sesle. "Ayrıca Tessa'ya söz verdim. Seni savaşlardan da, perilerden de uzak tutacağım. Ve bu savaş perilerle dolu. Tessa duyarsa beni öldürür."

Kit birden öfkelendi. "Neden? Ben o kadar kötü bir savaşçı mıyım?"

Emma nihayet tişörtünü bırakıp onu kendine çevirdi. "Başka mesele," dedi öfkeyle. Kıyafeti kan lekeleriyle doluydu. Yüzü çizilip kanamıştı. Kit, Julian'ın nerede olduğunu merak etti. *Parabatai*'ler birlikte savaşmaz mıydı?

"Benim ne özelliğim var?" diye üsteledi Kit.

"Sandığından daha önemlisin," dedi Emma. Birden gözleri açıldı. "Ah, hayır!"

"Ne?" Kit çılgınca etrafına bakındı. Önce hiçbir tuhaflık göremedi. Ya da en azından, perilerle Gölge Avcıları'nın kıyasıya savaşı dışında bir anormallik yoktu.

Sonra üzerlerine bir gölge düştü ve Kit anladı.

Mannan Atlıları'nı en son Londra'da görmüştü. Şimdi altı taneydiler. Mürekkep siyahı gözlü, gümüş zırhlı atlarının üzerinde, bronz ve altın ışıltılar saçıyorlardı. Bronz zırhlarının ek yerleri ya da perçin çivileri yoktu. Vücutlarını sıvı bakır gibi sarıyorlardı ve bu halleriyle tıpkı parlak kabuklu böceklere benziyorlardı.

"Arkama geç," dedi Emma. Yüzü sararıp solmuştu. Cortana'yı kaldırarak Kit'in önüne atladı. "Dikkat çekme. Muhtemelen benim peşimdeler."

Atlılar bir yıldız yağmuru gibi üzerlerine geldi. Güzel ve korkunçlardı. Kit'in yanında sadece Jace'in verdiği Herondale hançeri vardı. Nasıl da hazırlıksızdı. Nasıl aptal...

Atlılar'dan biri bağırarak kolunu tuttu. Ty sapanıyla iş başındaydı. Kit kısacık bir an için rahatladı ama sonra yüreği korkuyla doldu. Ya Ty'ı bir daha göremezsem?

Vurulan Atlı küfretti. Şimdi tam tepelerindeydiler. Bronz saçları ve soğuk, keskin hatlarıyla yakından daha da ürkütücüydüler.

"Altıya karşı bir," diye bağırdı Emma. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. "Bu kadar şerefsiz misiniz? Size meydan okuyorum. Teker teker gelin!"

"Belli ki sayı saymayı da bilmiyorsun, katil Gölge Avcısı," dedi Ethna. Atlılar arasındaki tek kadın oydu. "Bir değil, iki kişisiniz."

"Kit daha çocuk," dedi Emma. Kit bu lafa sinir olsa da, Kieran'ın bir sözünü hatırladı: *Mannan çocukları daha hiç yenilmedi.*

Julian kırlardan onlara doğru koşuyordu. Yanında Helen'la Aline vardı. Ama Emma'yla Kit'e zamanında ulaşmaları imkânsızdı.

"Kit aradığımız çocuk," dedi Etarlam pis pis sırıtarak. "İlk Vâris'in soyundan."

"Onu bize ver," dedi Karn. "Belki o zaman canını bağışlarız."

Kit'in boğazı kurudu. "Bu doğru değil. Peri kanı taşımıyorum. Ben bir Gölge Avcısı'yım."

"İkisi birden olabilirsin," dedi Ethna. "Seni o pis şehirde gördüğümüz anda anladık."

Londra'yı kastediyor, diye düşündü Kit. İyice sersemlemişti. Eochaid'in, *seni tanıyorum, bu yüzü biliyorum,* dediğini hatırladı.

"Ona çok benziyorsun," dedi Eochaid ağzını çarpıtarak. "Auraline'in tıpkısının aynısısın."

"Anneni öldürdük," dedi Ethna. "Şimdi de seni katledip kirli kanınızı bu dünyadan sileceğiz."

"Ne?" Kit birden dünyayı unuttu. Emma'yı ve onlara yardıma gelen herkesi. Ethna'nın sözleri kafasının içinde yankılanıyordu. "Annemi mi öldürdünüz? Benim annemi?"

"Ona ne olduğunu sanıyordun, çocuk?" dedi Ethna. "Kral'ın emriyle kanını döktük. Senin için bağıra bağıra öldü. Ona işkence ettiğimizde bile adını ya da yerini söylemedi. Bunu bilmek son dakikalarında belki senin için bir teselli olur." Gülmeye başladığında diğer Atlılar da ona katıldı.

Kit buzdan bir öfkeyle onlara doğru atıldı. Sanki onlara ulaşıp da hepsini bir anda gökyüzünden çekip alabilecekmiş gibi.

Ty'ın üst koluna yaptığı Yetenek mührü yanmaya başlamıştı.

Emma küfrederek onu arkasına çekmeye çalıştı. "Kit, dur. Onları yenemezsin. Kit..."

Bu arada Atlılar kılıçlarını çekti. Gökyüzünü metal pırıltıları kapladı. Emma'yla Kit'e doğru atıldılar. Emma da kılıcını kaldırdı. Ethna vahşi aygırını ona doğru sürdü. Kılıçları çarpıştı. Emma'nın ayakları yerden kesildi. Kit onun sırtüstü yere düştüğünü gördü. Ethna gülerek atının burnunu çevirirken, Emma ayağa kalktı. Ama Atlılar'ın hedefinde bu kez Kit vardı. Öyle hızlı ilerliyorlardı ki çimenler yattı. Kit ellerini kaldırdı. Eochaid'in güldüğünü duydu.

Kit birden içinden olağanüstü bir gücün fışkırdığını hissetti. Bütün vücudu bir elektrik akımına kapılmışçasına titremeye başladı.

Emma, Kit'in ellerinden fışkıran beyaz ışığın bir ağ gibi Atlılar'ın etrafını kuşatmasını şaşkınlıkla izledi. Kit, Atlılar'ın bağırdığını duydu ve yükseklere kaçmaya çalıştıklarını gördü.

Ellerini yumruk yaptı ve atlar kayboldu. Hem de birden-bire, puf diye! Atlarıyla ok gibi gökyüzüne fırlayan Mannan Atlıları bağırarak yere düştü ve savaşın hengâmesi içinde gözden kayboldular.

Kit sırtüstü çimlere serildi. Nefes nefese kalmıştı. *Ölüyorum*, diye düşündü. *Söyledikleri kişi olamam. Bu imkânsız.*

"Kit!" Emma üzerine eğilip yakasını yana çekti ve oraya bir *iratze* kazıdı. "Melek aşkına, ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum." Ciğerlerinde hiç hava kalmamış gibiydi. Usulca parmaklarını kıpırdattı. *Emma, yardım et. Bana yardım et.*

Ty'a söyle...

"Sakin ol," dedi biri ve görüş alanına tanıdık bir yüz girdi. "Christopher. Christopher, nefes al."

Jem'di. Kit gözlerini kapadı ve Jem'in şefkatli kollarının onu yerden kaldırmasına izin verdi. Ve dünya karardı.

"Emma!"

Emma doğrulurken hafifçe sendeledi. Kit'in üzerine eğilmişti ve sonra Jem gelip Kit'i almıştı. Emma hâlâ Atlılar'ın saldırısının ve sonrasında yaşananların şokundaydı.

Kit, Atlılar'ın atlarını yok etmişti. Atlılar gökten düşüp kendilerini savaşın ortasında bulmuştu. Ve şimdi Julian onu endişeyle süzüyordu.

"Emma," dedi Julian bir kere daha ve ellerini omuzlarına koydu. "İyi misin?"

"Aline'le Helen nerede? Seninleydiler..."

"Diğerlerine yardım etmeye gittiler," dedi. "Atlılar meydanı birbirine kattı."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Emma. "Kit'i bilmiyordum..."

"Ben hiç üzgün değilim," dedi Julian. Sesi öyle haşin çıkmıştı ki Emma kafasını kaldırdı. Julian'ın yüzü kan ve toz toprak içindeydi. Montunun omzu yırtılmıştı. Botları kan ve çamurla kaplıydı. Yine de güzeldi. "Kit'in ne yaptığı umurumda değil. Sonuçta hayatını kurtardı. Atlılar seni öldürecekti."

Emma'nın korkudan soluğu kesilmişti. Kendinden çok Julian için endişe ediyordu. Atlılar ikisinden de nefret ediyordu. Gwyn'le Diana kırların üzerinde turlayarak Oban'ın öldüğünü ve Kieran'ın kral olduğunu haykırıyordu. Belki Kieran Atlılar'a söz geçirebilirdi. Ama henüz ona bağlılık yemini etmemişlerdi. Mannan Atlıları tamamen özgürdü. Buraya intikam için gelmişlerdi ve son derece tehlikelilerdi.

"Bir *iratze*'ye ihtiyacın var mı?" Julian hâlâ omuzlarını tutuyordu. Emma ona sarılmak, yüzüne dokunmak ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak istiyordu. Ama bunu yapamayacağını biliyordu.

"Hayır," dedi. Aralarında rune alışverişi yapmaları son derece tehlikeliydi zira. "İyiyim."

Julian yavaşça başını eğdi ve alnını onunkine dayadı. Bir an kıpırdamadan durdular. Emma ikisinin de *parabatai* enerjisini hissedebiliyordu. Bir elektrik akımı gibi derilerinin altında titreşiyordu. Etrafta kimsecikler yoktu. Savaşın kıyısındaydılar. Ormanın yanında.

Emma hafifçe gülümsedi. "Ty sapanıyla ağaçta," diye fısıldadı.

Julian'ın yüzünde komik bir ifade belirdi. "Biliyorum. Onun için en güvenli yer orası. Gerçi Magnus'un sihrinden nasıl kurtulduğunu öğrendiğimde, hangisini öldüreceğimden emin değilim." Emma savaş meydanından gelen gürültüyle kafasını çevirdi. Kırlarda bronz ışıltılar yanıp sönüyordu. Atlılar yeniden bir aradaydı. Kılıçlarıyla Gölge Avcıları'nın arasında koşuyorlardı. Yerde ölüler vardı. Emma, Vivianne Penhallow'un sarı-kızıl saçlarını hemen tanıdı. Kanla ıslanmışlardı.

Cortana'yı kavradı. "Julian, Ölümcül Kılıç nerede?"

"Jace'e verdim," dedi koşmaya başladıklarında. "O şeyi taşımaktan nefret ediyorum. Ama Jace'in hoşuna gideceğini düşündüm."

"Muhtemelen," dedi Emma. Etrafına bakındı. Gökyüzünün mavisi siyah bulutlarla kararmıştı. Kırlar, Aşağı Dünyalı ve Gölge Avcısı cesetleriyle kaplanmıştı. Emma az kalsın Yüzbaşı üniformalı birinin üzerine basıyordu. Timothy Rockford'dı. Emma mide bulantısıyla savaşarak başını çevirdi. Bir Kırmızı Başlıklı arkasından koştu.

Emma, Cortana'yı kaldırdı.

"Emma!" Julian onun omzunu yakaladı. "Tamam, gitti." Kırmızı Başlıklı gerisin geri kalabalığa karıştı. "Unseelie askerleri ne yapacaklarını bilmiyor. Bazıları hâlâ Oban'ın emirlerini uyguluyor. Bazıları da Kieran'ın emriyle geri çekiliyor. Tam bir kargaşa."

"Öyleyse birazdan savaş biter," dedi Emma umutla.

Julian suratını ovuşturdu. Gözleri bulutlardan yansıyan ışıkta capcanlı bir yeşile boyanmıştı. Onu baştan aşağı süzdü. Emma bu bakışta söyleyemediği kelimeleri gördü. Ona veremediği öpücüğü.

"Lejyon kolay pes etmez," dedi Julian. "Hâlâ savaşıyorlar. Onlara zarar vermemeye çalışıyoruz ama işimiz zor."

"Horace nerede?" diye sordu Emma. Kırlarda olan biteni görmek için başını uzattı.

"Yandaşları onu koruyor," dedi Julian ölü bir trolün üzerinden atlarken. "Jace'le diğerleri ona ulaşmaya çalışıyor ama Lejyon'dakiler Horace için ölür. Biz de ölmelerini istemiyoruz. Dediğim gibi, işimiz zor."

"Bizimkilere yardıma gitmeliyiz." Yanında Julian'la kırlarda yürümeye devam etti. Yanlarından Unseelie perileri ve Lejyon askerleriyle savaşmaya giden Aşağı Dünyalılar geçti. Jessica Beausejours melek bıçağıyla esmer bir vampiri alt etmeye çalışıyordu. Yakınlarda, bir kurt adam bir trolle yerde yuvarlanıyordu.

Emma birinin bağırdığını duydu. Mark'tı. Cristina biraz ileride Vanessa Ashdown'la dövüşüyordu. Cristina onu incitmemek için dikkatli davranıyordu ama Vanessa için aynısı söylenemezdi. Kılıcıyla Cristina'ya acımasızca saldırıyordu.

Ve Mark, Eochaid'le karşı karşıyaydı.

Emma'yla Julian ona doğru koştu. Mark arka arkaya oklar fırlatarak geri çekiliyordu. Ama Eochaid zırhına saplanan oklardan pek de etkilenmişe benzemiyordu.

Tarih boyunca kimse Mannan Atlıları'ndan birini öldüremedi.

Emma onlardan birini öldürmüştü. Ama bunu Cortana'yla başarmıştı. Mark'ın elindeki yay sıradan bir silahtı. Cristina'yla Kieran kalabalığın arasında sıkışıp kalmıştı. Mark'a vaktinde ulaşmaları imkânsızdı.

Emma, Julian'ın *Mark* diye fısıldadığını duydu. Engebeli

arazide çılgınlar gibi koşuyorlardı. Emma *parabatai* enerjisini içinde hissediyordu. Ama sonra ayakları yerden kesildi ve kendini bir anda çimenlerin üzerinde buldu. Anında ayağa fırladı.

Zara karşısında dikiliyordu.

Uzun saçları kan ve tozla matlaşmıştı. Renkli Yüzbaşı üniforması lime lime olmuştu. Yanakları yol yol gözyaşı izleriyle kaplıydı. Gözlerini Cortana'ya dikti.

"Kılıcımı geri ver, sürtük!" diye tısladı.

Julian daha Emma'nın düşüşünün şokunu bile atlatamamışken *parabatai*'sini Zara Dearborn'la karşı karşıya dururken gördü. Zara kılıcını öne arkaya sallıyor ve Emma şaşkın gözlerle onu izliyordu. Zara o kadar da iyi bir savaşçı sayılmazdı ama Emma'nın bu tedbirsizliğini kullanamayacak kadar da becerik-siz değildi.

Emma, Cortana'yı kaldırırken Julian'la göz göze geldi. *Mark'a git.* Julian bir an duraksadı ama sonra Emma'nın Zara'yla başa çıkabileceğine karar verdi. Dönüp Mark'a doğru koştu.

Mark hâlâ savaşıyordu ama göğsünden yaralanmıştı. Yüzü sapsarıydı. Eochaid onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Mark acı çekerek ölsün diye onu özellikle ufak ufak yaralıyordu. Julian'ın boğazı düğümlendi. Cristina'nın kılıcının sapıyla Vanessa'nın kafasına vurduğunu gördü. Cameron'ın kuzeni yere yığılırken Cristina, Mark'a yardıma koştu.

Ama başka bir Atlı yolunu kesti. Julian'ın gözleri korkuyla irileşti. Ethna'yı tanımıştı. Uzun, bronz örgüsü her hareketinde sağa sola savruluyordu. Bir elinde kılıç, diğer elinde bir asa vardı. Onu Cristina'ya doğru savurdu ve Cristina kendini yerde buldu.

"Dur!"

Cristina da, Mark da yerdeydi. Rakipleri bu sert sese doğru döndü. Kieran sargılı omzuyla karşılarında duruyordu. Konuşan, Kış'tı. Elinde kılıcıyla ve tüm heybetiyle Kieran'ın önüne geçti. Kılıcını Eochaid'e doğrulttu.

"Kral'ınız saldırıyı durdurmanızı emrediyor."

Eochaid'le Ethna birbirlerine baktı. Metalik gözleri kinle parlıyordu. Kit'in onları atlarından düşürmesinin öfkesini üzerlerinden atamamışlardı.

"Bizim kralımız Arawn'dı," dedi Eochaid. "Bize Blackthorn'larla müttefiklerini öldürmemizi emretti. Ona verdiğimiz sözü tutacağız ve söyleyeceğiniz hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Henüz sana sadakat yemini etmedik," dedi Ethna. "Sen bizim kralımız değilsin."

Julian, Kieran'ın vereceği tepkiyi merakla bekledi. Ama Kieran gözünü bile kırpmadı. "İsteseniz de istemeseniz de, kralınızım," dedi. "Onları bırakın ve derhal Unseelie'ye dönün. Yoksa vatan haini ilan edilirsiniz."

"Vatan hainliği ha?" dedi Ethna ve kılıcını indirdi. "Bize uyar!"

Ama hamlesi hedefi bulmadı. Hava dalgalandı ve Rüzgâr Mızrağı bir anda Ethna'nın önünde bitti. Kişneyerek şahlandı ve toynaklarını Ethna'nın göğsüne indirdi. Ethna geriye doğru uçtu. Bir dakika sonra, Cristina ayağa kalktı. Bileği kanıyordu ama kılıcının sapını sıkıca kavradı.

"Mark'a yardım et," diye haykırdı. Kieran atına atlayıp Eochaid'in üzerine gitti. Atlı bir kıvılcım şelalesi gibi göz alıcıydı. Havaya sıçradı ve zarifçe yere konmadan önce kılıcı Kieran'ınkiyle çarpıştı.

Mark bir sıçrayışta Eochaid'i yakaladı ve kollarını arkadan boğazına doladı. Birlikte düştüler. Ama Eochaid hemen ayağa kalktı. Julian kılıcını savurarak aralarına daldı.

Eochaid güldü. Julian, Mark'ın kalkmasına yardım ederken, Atlı Karn bir gülle gibi ona çarptı. Julian arkasını döndü ve ona vargücüyle vurdu. Karn şaşkınlıkla sendeledi.

"İyi hamle," dedi Mark.

Emma yüzünden. *Parabatai* bağımız kor gibi yanıyor.

"Sağ ol," dedi ve Karn'ın hamlesini savuşturmak için kılıcını kaldırdı. Kieran'la Cristina, Eochaid'le meşguldü. Ethna, Kış'la dövüşüyordu. Julian *parabatai* gücünün bile yeterli olmadığını düşündü. Atlılar çok kuvvetliydi.

Bir bronz ışıltısı gözlerini kamaştırdı. Mark küfretti. Tek kollu Atlı, Delan'dı. Şimdi dördü de oradaydı. Etarlam ve Airmed hâlâ savaş meydanında bir yerlerdeydi.

Delan yüzünün yarısını kaplayan, bronz bir maske takmıştı. Altın dikenli bir gülleyle Kieran'a doğru koşuyordu.

Birden sırtına bir balta indi. Delan'ın ayakları yerden kesildi ve küfretme sırası Eochaid'e geldi. Ethna bağırdı ve Delan ayağa kalkıp rakibiyle yüzleşti.

Diego Rosales'ti. Kieran'a göz kırpıp kafasına doğru savrulan gülleyi baltasıyla karşıladı. Diego'nun ortaya çıkışı Kieran'ı şaşırttığı kadar mutlu etmişti. Rüzgâr Mızrağı'nın sırtına atlayıp atını Delan'a doğru sürdü. Kış peşinden koşarken Cristina, Ethna'ya saldırdı.

Ama müthiş bir gürültü koptu. Cristina'nın kılıcı kırılmıştı. İnleyerek geri çekildi. Mark'la Kieran onun sesine döndü. Ethna kılıcını kaldırdı...

Ve havaya uçtu. Kırlar altın sarısı enerji hatlarıyla dolar-

ken, Atlılar birer birer gökyüzüne fırladı ve kırık bebekler gibi çimenlere saçıldı. Julian hayretle döndüğünde Hypatia Vex'i gördü. Ellerini kaldırmıştı ve parmaklarından kıvılcımlar saçılıyordu.

"Beni Magnus yolladı," dedi Nefilimler'in hayret dolu bakışları arasında. Kış bile ona bakakalmıştı. İşin tuhafı, gözlerindeki ifade ilk görüşte âşık olan birininkini andırıyordu. Julian, onun Hypatia'yla fazla şansı olmadığını düşünmeden edemedi. "Zaman kazandık ama birazdan dönerler," dedi Hypatia. "Mannan Atlıları! Bir onlar eksikti. Neden kendimi durmadan Gölge Avcıları'nın işlerine burnumu sokarken buluyorum?"

Zara delirmiş gibiydi. Emma onu vasat bir savaşçı olarak hatırlıyordu. Öyleydi de. Ama kılıçları birbirine değdiği andan beri, Zara'ya elektrik çarpmış gibiydi. Kendini defalarca Emma'nın üzerine atmıştı. Görünüşe bakılırsa, canını korumak gibi bir derdi yoktu. Yaşamak ya da ölmek umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

İşin tuhafı, bu hali Emma'nın kendini tutmasına neden olmuştu. Zara'yı indirmek için her türlü sebebe sahip olduğunu biliyordu. Ama Zara'nın bu çılgın hali belli ki çektiği ızdıraptandı. Emma onun savaş meydanında Timothy'le birlikte daha birçok arkadaşını kaybettiğini biliyordu. Bir de savaşı kaybetmenin acı tadı ve utancı vardı tabii. Ne olursa olsun, Lejyon eski şanlı günlerine geri dönemeyecekti. Nefilimler onların yalanlarını unutmayacaktı.

Julian bunu garantilemişti.

"İlla her şeye burnunuzu sokmak zorundasınız," diye tısladı Zara, Emma'ya bir kez daha saldırırken. Emma bu hamleyi

kolayca savuşturdu. "Ahlak bekçileri Blackthorn'lar ve baş yalakaları Emma Carstairs!"

"Yalan dolanla idareyi ele geçirmeye çalıştınız," dedi Emma. Zara'nın sonraki hamlesiyle yana sıçradı. Böyle giderse, Zara az sonra yorgunluktan bayılacaktı. "Baban bizi öldürmeye çalıştı."

"Çünkü bize zarar vermek istediniz. Çünkü ezelden beri hep bir biz ve onlar ayrımı vardı. Sizi korumak isteyenler ve sizin canınızı yakmak isteyenler."

"Bu doğru değil..."

"Sahi mi?" Kanlı saçlarını arkaya attı. "İstesem arkadaşım olur muydun?"

Emma, Zara'nın Aşağı Dünyalılar'la ilgili sözlerini düşündü. Mark hakkındaki yorumlarını. Onlara melezler ve sapıklar diye isim takışını.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye tısladı Zara. "Kendini benden üstün görüyorsun, Emma Carstairs. Livvy öldüğünde kahkahalarla güldüm. Hepimiz güldük. O ukala suratlarınız üzüntüden çarpılmıştı ve..."

Emma'nın içi öfkeyle doldu. Cortana'yı savurdu ve son anda küt tarafıyla Zara'yı yere serdi. Zara sırtüstü düştü. Kan tükürerek öksürmeye başladı. Emma üzerine eğilip Cortana'nın ucunu boğazına dayadı.

"Hadi, sürtük," diye tısladı Zara. "Bitir işimi. Hadi, ne duruyorsun?"

Emma burada ve tehlikede olmalarının tek nedeninin Zara olduğunu düşündü. Lejyon yüzünden canlarını korumak zorunda kalmışlardı. Livvy onlar yüzünden ölmüştü. İntikam ateşi damarlarında kor gibi dolaşıyordu. Derisini yakıyor ve Zara'nın boğazını kesmesi için yalvarıyordu.

Emma yine de duraksadı. Kafasının içinde tuhaf bir ses yankılandı. Nedense Arthur Blackthorn'u hatırlamıştı. *Cortana. Demirci Wayland'in kılıcı. Excalibur ve Durendal'ı da o dövmüştü. Ogier savaş meydanında Charlemagne'in oğlunu öldürmek için onu kaldırdığında, bir melek geldi ve kılıcı kırdı. Ogier'e "Merhamet intikamdan daha yüce bir duygudur," dedi.*

Emma odasındaki resimleri indirmişti çünkü intikamla işi bitmişti. Cristina haklıydı. O anda anladı ki ne olursa olsun, *parabatai* rune'unu yok edemeyecekti. Bugün savaş meydanında *parabatai*'leri görmüştü. Belki bir *parabatai* olmak insanı rüzgâra düşürebilecek bir zaaftı. Ama bütün sevgiler öyle değil miydi? Sevgi zayıflık kadar güç de demekti.

Kılıcını Zara'nın boğazından çekti. "Seni öldürmeyeceğim."

Zara'nın gözlerinden yaşlar yuvarlanmaya başladı. Emma az sonra Julian'ın adını seslendiğini duydu. Yanlarına gelmişti. Zara'yı kolundan çekip ayağa kaldırdı ve onu diğer mahkûmların yanına götürmekle ilgili bir şeyler söyledi. Zara, Julian'a direnmedi. Ama sonra gözleri Julian'ın arkasına kaydı ve yüzündeki ifade Emma'yı işkillendirdi.

Zara gülmeyi andıran boğuk bir ses çıkardı. "Bence ilgilenmeniz gereken başka biri var," dedi serbest eliyle işaret ederek.

Julian bembeyaz kesildi.

Kırlardaki bir açıklıkta, mavi-siyah gökyüzünün altında, Annabel Blackthorn tek başına dikiliyordu.

Emma yumruk yemiş gibi sersemledi. Annabel mavi bir elbise giymişti. Boynundaki cam şişe kırmızı bir sıvıyla doluydu. Koyu kumral saçları rüzgârla havalanarak kafasının etrafını bir bulut gibi sarıyordu. Dudakları müstehzi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Emma bir terslik olduğunu düşündü. Çok büyük bir terslik. Annabel'in bir ölü olarak orada bulunmasından bile daha büyük bir terslik.

Eyvah!

"Gerçekten beni öldürebileceğine inanmadın umarım?" dedi Annabel. Emma ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Kanlı toprakta iki mermer parçası kadar beyazlardı. "Ben başkayım. Kız kardeşin gibi değilim. Hayatımı kanımı akıtarak sonlandıramazsın."

Julian, Zara'yı bırakıp ona doğru koştu ve hiç düşünmeden üzerine atıldı. Emma onu durdurmak için haykırdı. Julian'ın peşinden gidiyordu ki sırtına bir şey saplandı.

Saniyeler sonra, müthiş bir acıyla iki büklüm oldu. Şaşırarak arkasını döndüğünde, Zara'yı elinde küçük bir bıçakla dikilirken gördü. Onu kemerinden çıkarmış olmalıydı.

Bıçağın sapından kanlar damlıyordu.

Emma, Cortana'yı kaldırmaya çalıştı ama kolu taş gibi ağırdı. Yaralandığını ancak o zaman tam anlamıyla algılayabildi. Kendi kanıyla boğulurken, Julian'a seslenmeye çalıştı. Ama Zara bu kez bıçağı göğsüne daldırdı.

Emma'nın dizleri büküldü ve yere yığıldı.

32

ALEVDEN DUVAR

Yine aynı sahne tekrarlanıyordu.

Annabel, Julian'ın karşısına geçmiş, onu küçümseyen bakışlarla süzüyordu. Julian onun gözlerinde kendi yansımasını görüyordu. Livvy'nin kanıyla ıslanan kıyafetiyle Meclis Salonu'nun kürsüsündeydi. Bir de Thule'deki Annabel'i görüyordu. Ash için haykırıyor ve sonra Julian'ın kılıcını savurmasıyla kendi kanı içinde kıpırdamadan yatıyordu.

Hiçbirinin önemi yoktu. Annabel elinden gelse Emma'yı öldürürdü. Mark'la Helen'ı da öyle. Ty'ın, Dru'nun ve Tavvy'nin boğazlarını keserdi. O Julian'ın ailesini kaybetmekle ilgili bütün korkularının vücut bulmuş haliydi. Her gece onu uykusundan sıçratarak uyandıran ve bir türlü unutamadığı bir kâbustu.

Tek hamlede kılıcını vücuduna daldırdı. Bıçağın havayı ya da bir kâğıdı yırtması gibiydi. Julian hiçbir engelle karşılaşmadı. Ne bir kasla ne de bir kemikle. Kendini Annabel'in kan kırmızısı gözlerine bakarken buldu. Parmakları hâlâ sıkıca kılıcın sapını kavrıyordu.

Annabel'in dudakları yırtılırcasına aralandı. *Gözleri kırmızı değil. Blackthorn mavisi.*

Julian kılıcını bırakmadan geri çekildi. Ucundan siyah kanlar damlıyordu. Hava iblis kokuyordu. Julian zihninin derinliklerinde Emma'nın çığlığını duyabiliyordu. Ona bir terslik olduğunu söylemeye çalışıyordu.

"Sen Annabel değilsin," dedi. *Bir iblissin.*

Annabel değişmeye başladı. Yüz hatları eriyip balmumu gibi yere damladı. Solgun teniyle koyu kumral saçlarının altında bir Eidolon iblisinin dış hatları belirmeye başladı. Pis bir sabun kalıbı gibi, beyaz ve her tarafı gri gözeneklerle doluydu. Kırmızı sıvıyla dolu şişe hâlâ boynunda asılıydı.

"Kardeşimle tanıştın," diye tısladı. "Thule'li Sabnock."

Julian döktüğü kanı her zaman hatırlardı. *Cornwall'da bir kilise. Emma.*

Kemerindeki melek bıçağını çekip ona hemen bir isim verdi. "*Sariel.*"

İblis sırıtıyordu. Birden Julian'ın üzerine atıldı. Julian melek bıçağını ona sapladı.

Hiçbir şey olmadı.

Ama nasıl? Melek bıçakları iblisleri öldürürdü. Bu yöntem şimdiye kadar her seferinde işe yaramıştı. İblis bıçağı böğründen çekip çıkardı. Onu şaşkınlıkla izleyen Julian'a saldırdı. Julian hazırlıksız yakalanmıştı. Kendini korumak için kolunu kaldırdı ve...

Bir karaltı aralarına girdi. Jilet gibi keskin dişleriyle bir kelpie'ydi. Toynaklarıyla yeri eşeledi. Julian onu hemen tanıdı. Dane Larkspear'dan kurtardığı peri atıydı.

Kelpie, Eidolon'un göğsüne bir çifte savurdu. İblisin ayakları yerden kesilirken, melek bıçağı elinden kaydı. Kelpie omzunun üzerinden Julian'a bakıp göz kırptı ve ayağa kalkıp kaçmaya başlayan Eidolon'un peşine takıldı.

Julian onları takip edecekti ki müthiş bir acıyla sarsıldı.

İki büklüm oldu. Sırtı ve göğsü sancıyordu. Oysa yaralı değildi.

Emma, diye düşündü ıstırabının arasında.

Arkasını döndü.

Yine aynı sahne tekrarlanıyordu.

Emma yerdeydi. Göğsü kan içindeydi. Zara üzerine eğilmişti. Boğuşuyor gibiydiler. Julian acısına rağmen koşmaya başlamıştı bile. Her adımı bir kilometre, her soluğu bir saatti. Tek düşünebildiği Emma'ya ulaşmaktı.

Yaklaştığında, Zara'nın Emma'nın yanına çömelmiş, ondan Cortana'yı almaya çalıştığını gördü. Emma yaralı olmasına rağmen kılıcına sıkıca yapışmıştı. Boynu ve saçları kan içindeydi ama Cortana'yı bırakmıyordu.

Zara başını kaldırdığında Julian'ı gördü. Ona insan kılığında ölüm gibi görünmüş olmalıydı ki, ayağa fırlayıp kalabalığın arasına karıştı.

Başka kimse neler olduğunun farkında değildi. Julian avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Dizlerinin üzerine çöküp Emma'yı kucakladı.

Emma'nın vücudu gevşekti ve tıpkı Livvy gibi ağırdı. İnsanlar kendilerini koyuverdiklerinde böyle kurşun gibi ağırlaşırdı. Emma'yı sıkıca tuttuğunda, başı göğsüne düştü.

Etraflarındaki çimenler kıpkırmızıydı. Çok kan vardı.

Yine aynısı oluyordu.

"Livvy, Livvy, Livvy, canım, kardeşim." Bir yandan sallanırken, diğer yandan Livvy'nin kanlı saçlarını okşuyordu. O kadar çok kan vardı ki. Julian saniyeler içinde kırmızıya boyanmıştı. Livvy'nin üstü başı, hatta pabuçları bile kana bulanmıştı.

"Livia." *Julian titreyen elleriyle stelini çıkardı.*

Kılıcı düşmüştü. Steli elindeydi. *Iratze*'yi tamamen kas hafızasıyla kazıdı. Zihni daha neler olduğunu bile tam anlamıyla algılayamamıştı zira.

Emma'nın gözleri açıldı. Julian'ın yüreği hop etti. Yoksa işe yaramış mıydı? Livvy asla gözlerini açmamıştı. Onu kürsüden aldığında ölüydü zaten.

Emma onun gözlerinin içine baktı. Koyu kahverengi gözleri bakışlarını bir okşayış gibi uzun bir an boyunca bırakmadı. "Sakin ol," diye fısıldadı.

Julian bir *iratze* daha çizmek istedi. İlki iz bırakmadan kaybolmuştu. "Yardım et," diye inledi. "Emma, *parabatai* bağını kullanmak zorundayız. Seni iyileştirebiliriz..."

"Hayır," dedi. Uzanıp yanağına dokundu. Julian yüzüne bulaşan kanları hissetti. Emma hâlâ sıcaktı. Hâlâ nefes alıyordu. "Senden sonsuza dek ayrılmaktansa ölürüm daha iyi."

"Emma, beni bırakma. Beni bu dünyada sensiz bırakma."

Emma güçlükle de olsa, gülümsemeyi başardı. "Sen benim hayatımın en iyi kısmısın."

Eli kucağına düştü. Gözleri kapandı.

Julian birilerinin onlara doğru koştuğunu hayal meyal gördü. Bir rüyada gibi, yavaş hareket ediyorlardı. Helen adını sesleniyordu. Mark çılgınca koşuyordu. Yanında Cristina vardı. "Emma!" diye bağırıyordu. Ama hiçbiri vaktinde yetişemeyecekti. Yapabilecekleri bir şey de yoktu zaten.

Julian, Emma'nın elini sıkıca tuttu. Parmaklarını ezercesine. *Emma, ne olur geri dön. Bunu da atlatacağız. Biz birlikte taşı bile eritmedik mi? Hayatımı kurtardın. Birlikte başaramayacağımız hiçbir şey yok.*

En derindeki anılarına uzandı. Emma plajda omzunun

üzerinden ona bakarak gülüyordu. Pacific Park'taki, dönme dolapta kahkahalar atıyordu. Julian'ın annesinin cenazesinden ona kırlardan topladığı çiçekleri veriyordu. Thule'de motora biniyordu. Pudra rengi elbisesiyle Midnight Theater'daydı ve Malcolm'ın evinde şöminenin önünde.

Emma.

Emma gözlerini açtı. Ateş kırmızısı, altın sarısı ve bakır ışıltıları saçıyorlardı. "Hatırlıyorum," diye fısıldadı.

Sesi uzaklardan geliyordu. Bir çan sesi gibi yankılıydı. Julian'ın yüreği buz kesti.

"Durayım mı?"

"Hayır," dedi Emma ve gülümsedi. Gözleri şimdi sadece ateş rengiydi. "Bırak, yanalım."

Julian ona sarıldı. *Parabatai* bağı altın sarısı ve beyaz ışıltılar saçıyordu. Emma'nın saçlarının uçları yanmaya başladı. Parmak uçları. Sıcak ve ızdıraplı değildi. Sadece ateş vardı. Alevler yükseldi ve onları yuttu.

Diego, Zara'yı Malaki Konfigürasyonu'nun içine itti. Zara yalnız kalmayacaktı. Şeffaf hapishaneden başka Lejyon üyeleri de vardı. Ama çoğu onu nefretle süzüyordu. Diego, Horace'ın kızının şu ara pek popüler olacağını sanmıyordu.

Zara öfkeyle ona döndü. Aralarında bir duvar yoktu. Buna gerek de yoktu.

"Bugünden itibaren nişanımız resmi olarak bozuldu," dedi Diego. "İçinde en ufak bir şüphe kaldıysa bil istedim."

Zara'nın suratı öfkeyle çarpıldı. Ama cevap veremeden doğudan alevler yükseldi. Savaş meydanından çığlıklar geldi.

Diego o tarafa doğru koştu. Ama bir Kırmızı Başlıklı bekle-

mediği bir anda mızrağıyla yoluna çıktı. Diego acıyla karanlığa yuvarlandı.

Julian'la Emma'nın saniyeler önce bulunduğu yerden bir alev duvarı yükselirken Mark, Cristina'nın bileğine yapıştı.

Cristina, Emma'nın adını haykırdığını biliyordu. Mark onu kendine çekiyordu. Cristina onun sık nefeslerini duyabiliyordu.

Julian, diye düşündü. *Ah, hayır.*

Lanet yüzünden olmalı. Onları diri diri yakıyor. Olamaz. Bu çok zalimce...

"Bak," diye inledi Mark.

Alevlerin arasından iki parlak figür çıkıyordu. Julian'la Emma değillerdi. En azından, onların bildiği Julian ve Emma.

Alevler en az dokuz metre yükselmişti. İki figürün boyları da o kadar vardı. Julian'la Emma ışıktan oyulmuştu sanki. Cortana bile oradaydı. Emma'nın yanında. Ama o da bir ağaç büyüklüğüne ulaşmıştı.

Cristina birinin, "Dev olmuşlar," dediğini duydu. Aline'di. Yanında Helen vardı. Eliyle ağzını kapamıştı.

"Dev değil," dedi Cristina. "Nefilim." O zamanlar yeryüzündeki devlerdi ve sonrasında, melekler geldiğinde onlara çocuklar verdiler. Titrek bir nefes aldı. "Onlar... ilkti."

Kalabalık artıyordu. Emma'yla Julian'ın etrafındaki alevler sönerken, gökyüzü kaynamaya başladı. Göklerin ateşi Magnus'un karanlığını yakıp kül etmişti sanki. Gölgeli bulutlar dağılmaya başladı.

Vampirler korku içinde ormana kaçıştı. Magnus dizlerinin üzerine çökmüştü. Ragnor yanındaydı. Ellerinden mavi kıvıl-

cımlar fışkırıyordu. Cristina, Alec'in Magnus'a doğru koştuğunu gördü. Gücü tükenen, Magnus onun kollarına yığıldı.

Büyük ve parlak Emma tereddütlü bir adım attı. Cristina nefesini tuttu. Hayatında hiç melek görmemişti. Ama neye benzediklerini hayal etmişti. Güzel ve korkunç olmalıydılar. Ölümlü gözleri rahatsız edecek kadar parlak ışıklar saçmalıydılar.

Kimse bundan sağ çıkamaz, diye düşündü. *Emma bile.*

Julian da Emma'yla birlikte yürüdü. Her adımda cesaretleri artıyor gibiydi. Devlerden beklendiği gibi, ayaklarını yere vurarak yürümüyorlardı. Daha çok süzülüyor gibiydiler ve her hareketlerinde ışık saçıyorlardı.

Julian eğilip Horace'ı aldığında Lejyon üyeleri dehşetle inledi. Savaştan kaçıp yandaşlarının arasına saklanan Horace cılız sesiyle bağırarak tekmeler savurdu. Ama Julian onu iki eliyle birden tutup omurgasını ikiye ayırıverdi.

Sonra da onu kırık bir bebek gibi bir köşeye fırlattı. Bir an kırlara derin bir sessizlik yayıldı. Ve herkes aynı anda bağırmaya başladı.

Horace Dearborn'un ölüsü Manuel'in biraz ilerisine düştü.

Olamaz, diye düşündü Manuel korkuyla. Yere yığılıp emeklemeye başladı. Malaki Konfigürasyonu'nda hapis kalan Lejyon üyeleri çılgınca bağırıyordu. Manuel bütün kalbiyle bir an önce susmalarını diledi. Aklını çalıştırmalıydı.

Aldığı dini eğitimi tamamen unuttuğunu sanıyordu. Ama şimdi tepesinde parlayanın meleklerin gücü olduğunu biliyordu. Üstelik bunlar beyaz kanatlı melekler değillerdi. Gölge Avcıları'nın yaratılması için güçlerini bahşeden kan karası intikam melekleriydi.

Bir gece, Tanrı'nın meleği dışarı çıktı ve Asurlular'ın yüz seksen beş bin kişilik kampını bastı. İnsanlar sabah erkenden kalktığında, her yerde cesetler vardı. Hepsi ölmüştü.

İyi de, hiç mantıklı değildi. İnsanlar ışıklı devlere dönüşüp savaş meydanlarında düşmanlarını avlamazdı. Blackthorn'larla müttefiklerinin planı bu olamazdı. Hiçbir insan böyle bir güce ulaşamazdı.

Dev Emma Carstairs elini uzattığında Manuel olduğu yerde büzüldü. Ama Emma'nın aradığı o değildi. Horace'ın büyük kozu Eidolon iblisini avucuna aldı.

İblis yeri göğü titreten bir çığlık attı. Emma'nın parlak elinin dokunuşu derisini asit gibi yaktı. Bağırarak erimeye başladı ve az sonra çorba gibi parmaklarının arasından akıp gitti.

İnsanlar sabah kalktığında, her yerde cesetler vardı. Hepsi ölmüştü.

Manuel panikle Horace'ın cesedine doğru emekledi. Hâlâ her tarafından kanlar damlıyordu. Horace sağken yanındakileri korumayı başaramamıştı. Belki ölüyken bir işe yarardı.

Bunu nasıl atlatacaklar?

Mark hâlâ Cristina'yı tutuyordu. İkisi de kıpırdamıyordu. Aline'le Helen yakınlardaydı. Birçok Gölge Avcısı hâlâ savaş meydanındaydı. Mark gözlerini Emma'yla Julian'dan alamıyordu.

Dehşet içindeydi. Onlardan korkmuyordu. Onlar için korkuyordu. Büyük, parlak ve ihtişamlıydılar. Ama gözleri heykellerinki gibi donuktu. Emma, Eidolon'ı yok edip doğrulurken, Mark kolundaki derin yarığı gördü. Cortana'dan kalma yara izinden alevler fışkırıyordu.

Emma başını kaldırdı. Saçları altın şimşekler saçtı. "MANNAN ATLILARI!" diye bağırdı. Sesi bir insanın sesi değildi. Boş vadilerde yankılanan gök gürlemelerini andırıyordu. "MANNAN ATLILARI! YÜREĞİNİZ VARSA, ÇIKIN KARŞIMIZA!"

"Konuşabiliyorlar," diye fısıldadı Cristina.

Güzel. Belki dinlemeyi de becerebilirler.

Bir umut.

"Emma!" diye seslendi Mark. "Julian! Buradayız! Bizi dinleyin!"

Emma onu duymuyor gibiydi. Julian aşağı baktı ama yüzünde onları tanıdığına dair hiçbir ifade belirmedi. Bir karınca yuvasına bakan bir ölümlü gibiydi. Gerçi şu iki devin ölümlülerle en ufak bir ortak noktası yoktu.

Mark, Clary ya da Simon için bir meleği uyandırmanın böyle hissettirip hissettirmediğini merak etti.

Kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Atlılar kırlardan devlere doğru yürüyordu. Mark onları izlerken, Kieran'ın anlattığı hikâyeyi düşündü. Atlılar, Unseelie kralı onları savaşa çağırana dek bir tepenin altında uyuyordu.

Herkes Mannan Atlıları'na yol açmak için geri çekildi. Savaş sona ermişti. Kırlar artık meraklı izleyicilerle doluydu.

Ethna başını yana eğdiğinde bronz saçları omzuna döküldü. "Biz, Mannan Atlıları'yız," diye bağırdı. "Firbolg'i öldürdük. Devlerden korkmayız."

Havaya sıçradı ve Delan da onu izledi. Kılıçlarını çekerek iki bronz kuş gibi gökyüzünde süzüldüler.

Emma tembelce elini kaldırdı ve Ethna'yı yakaladı. Onu bir parça tuvalet kâğıdı gibi buruşturup bir köşeye fırlatıverdi.

Julian, Delan'ı öyle bir şiddetle yere çaldı ki çimenlerin ortasında bir çukur açıldı. Delan oracıkta ölüverdi.

Diğer Atlılar kaçmadı. Mark asla geri çekilmeyeceklerini tahmin etmişti zaten. Hepsi de savaşmaya çalıştı. Ama teker teker yakalanıp parçalara ayrıldılar. Toprak kanlarıyla sulandı.

Onlara ilk arkasını dönen Julian oldu. Malaki Konfigürasyonu'nu bir yumrukta paramparça etti.

Lejyon üyelerinin çığlıkları havayı yırttı. Cristina, Mark'ın elinden kurtulup Emma'yla Julian'a doğru koştu. "Yapmayın! Emma! Jules! Durun! Onlar mahkûmlar! Bize zarar veremezler!"

Helen da ellerini öne uzatarak koştu. "Savaş bitti! Biz kazandık! Atlılar'ı öldürdünüz! Durun!"

Ama onları ne Emma ne de Julian duydu. Emma zarifçe elini uzattı. Lejyon üyelerinden birini yakarışlarına aldırmadan havaya kaldırdı ve yere çaldı.

Mark, Emma'yla Julian'ın bunu nasıl atlatacağını düşünmekten vazgeçti. Asıl kendilerinin nasıl atlatacağını düşünmeye başladı.

Dru kapının iç tarafından Ebediyet Kırları'na bakıyordu.

Böyle bir savaşa ilk kez tanık oluyordu. Karanlık Savaş'ta, yeterince kan ve ölüm görmüştü. Ama böylesi bir kargaşayı takip etmeye çalışmak bile acı veriyordu. İşin kötüsü, detayları yakalayamayacak kadar uzaktaydı. Bronz Atlılar'ın gelişini görmüştü ama sonrasında neler olduğunu bilmiyordu. Ara sıra birilerinin yere yığıldığını görüyordu. Her seferinde, Mark, Emma ya da diğerlerinden biri olmasından endişe ediyordu.

Son bir saattir, kapılardan yaralılar giriyordu. Çoğu yürüyemeyecek kadar ağır yaralıydı. Sessiz Kardeşler kemik rengi cübbeleriyle Lejyon üyelerini ve sıradan Gölge Avcıları'nı Basilias'a götürüyordu. Bir ara, Jem Carstairs kucağında baygın yatan, Kit'le içeri girmişti.

Dru onlara yönelmiş ama Tessa Gray'in Sessiz Kardeşler'in arasında koşturduğunu görünce duraksamıştı. Yanında Catarina Loss vardı. İkisinin de üstü başı kan içindeydi. Belli ki yaralılarla ilgileniyorlardı.

Dru, Kit'in yanına gitmek istiyordu. Kit onun arkadaşıydı ve Ty için çok değerliydi. Ama Jem ve Tessa gibi büyüklerin onu Amatis'in evine geri göndereceğinden korkmuştu. Oysa burası ailesini görebileceği tek yerdi. Tessa, Catarina'nın Kit'i bir sedyeye yatırmasına yardım ederken, Dru gölgelerin arasında onları izlemişti.

Jem'le Catarina sedyeyi kaldırdı. Basilias'a çıkan yokuşu tırmanmadan önce Tessa eğilip Kit'i alnından öptü. Dru bir nebze olsun rahatladı. En azından Kit onu sevenlerin yanındaydı.

Savaş kızıştıkça yaralılar arttı. Beatriz Mendoza kapılardan içeri taşınırken ağlıyordu. Görünür bir yarası yoktu ama Dru, *parabatai*'si Julie'nin savaşta can veren ilk Gölge Avcısı olduğunu biliyordu. Dru, Tavvy'nin bu manzarayı görmesini hiç istemezdi. Çocukları savaşın sonuçlarından uzak tutmak Gölge Avcıları'na göre bir davranış değildi. Ama Dru, Tavvy'nin yıllardır gördüğü kâbusları düşünüyordu.

"Tavs," dedi sonunda. "Yeter, bakma artık."

Kardeşinin elini tuttu ama Tavvy başını çevirmedi. Gözlerini inatla savaş meydanına dikmişti.

Devleri ilk o görüp işaret etti.

Dru önce bunu Julian'ın garip planlarından biri sandı. Beyaz bir ateş duvarı yükseldi ve sonra iki tane kocaman ve parlak figür belirdi. O kadar güzellerdi ki Dru onları şokla karışık bir hayranlıkla izledi. Çocukluğunda Raziel'in resimlerine bakarken de böyle hissederdi.

Beyaz alev gökyüzünü deliyordu. Bulutlar dağılıyordu. Çığlıklar duydu. Vampirler Brocelind'in gölgelerine doğru kaçıştı.

Vampirlerin çoğu kurtulmayı başardı. Ama bulutlar yuvarlanıp da gri güneş ışığı bir bıçak gibi yeryüzüne saplandığında, Dru diğerlerinden daha yavaş bir vampirin bağırarak yandığını gördü.

Gözlerini alevlerden güçlükle ayırdı. *Bu Julian'ın planı olamaz.*

Tavvy elini çekiştirdi. "Gitmeliyiz. Emma'yla Jules'un yanına gitmeliyiz."

Dru onun parmaklarını sıkıca kavradı. "Delirdin mi? Seni savaşa sokamam."

"Ama gitmemiz gerek," diye ısrar etti Tavvy. "Jules'la Emma'nın bize ihtiyacı var."

"Dru!" Dru başını kaldırdı. Kapılardan iki kişi giriyordu. Biri Jaime'ydi. Dru'nun yüreği hop etti. Jaime yaşıyordu. Üstü başı toz içindeydi ama gözleri hâlâ parlaktı. Cameron Ashdown kolunu onun omzuna atmıştı. Yaralıydı.

"Cameron!" Dru, Tavvy'yi çekiştirerek yanlarına koştu. "İyi misiniz?"

Cameron güçsüzce el salladı. "Vanessa beni bıçakladı." Suratını buruşturdu. "Bıçağında bir çeşit iblis zehri varmış."

"Kuzenin seni bıçakladı mı?" diye sordu Dru şaşkınlıkla. Ashdown'ların siyasi görüşleri konusunda anlaşamadığını biliyordu. Yine de bir aileydiler. Dru ailesinden birine bunu yaptığını düşünemiyordu.

"Bundan sonra yılbaşı yemekleri bayağı enteresan geçecek," dedi Jaime. Sessiz Kardeşler'den biri Cameron'ı Basilias'a götürmek için yanlarına yaklaştığında, Jaime arkadaşının sırtına cesaret verircesine vurdu.

"Siz ikiniz," dedi Dru'yla Tavvy'ye işaret ederek. "Savaştan uzak durmalısınız. Kapılar güvenli değil."

"Başka yerden hiçbir şey göremeyiz ki," dedi Dru. Kırları gösterdi. "Şunlar Jules'la Emma değil mi?"

Jaime başını salladı. Dru derin bir hayal kırıklığıyla sarsıldı. İçten içe bunun korkunç bir yanılsama olduğunu umut ediyordu.

"Anlayamıyorum," dedi. "Neler oluyor? Julian'ın planlarında böyle bir şey var mıydı? Sen biliyor muydun?"

Jaime başını iki yana salladı. "Ben bunun bir plan olduğunu sanmıyorum. Tamamen kontrolden çıkmış görünüyorlar."

"Ne yapacağız? Bir şekilde durdurulamazlar mı?"

"Mannan Atlıları'nı öldürdüler. Şimdi askerler şehri onlardan korumak için etten bir duvar örmeye çalışıyor. Bütün çocuklar burada." Alicante'yi işaret etti. Dru; Max, Rafe ve Maryse'yi düşünerek korkuya kapıldı. "Ne olacak bilmiyorum." Gözleri Tavvy'ye kaydı. "Benimle gelin," dedi. "Sizi ormana ulaştırabilirim."

Dru tereddüt etti.

"Onları bırakamayız," dedi Tavvy kararlılıkla. "Jules'la Emma'ya gitmeliyiz."

"Olmaz. Çok tehlikeli..."

"Tavvy doğru söylüyor. Yanlarına gitmeliyiz." Dru ön kolundaki eksik rune'a baktı. Julian onu daha dün kazımasına rağmen aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu. "Sen kendini mecbur hissetme. Biz başımızın çaresine bakarız."

Jaime iç çekip yayını çekti. "Tamam. Sizi koruyacağım."

Dru, Jaime'nin arkasından kapılara doğru yürüyordu ki Tavvy koluna asıldı. Dru ona baktığında stel'ini çıkardığını gördü.

Dru iç çekti. Az kalsın unutuyordu. Stel'i aldı ve Aile mührünü tamamlamaya koyuldu.

Kieran'ın etrafı Unseelie ordusundan otuz kadar periyle çevriliydi. Kırların ateşteki çorba gibi fokurdayan kalabalığında ne Cristina'yı görebiliyordu ne de Mark'ı. Rüzgâr Mızrağı iyice huzursuzlanmıştı. Kişneyip öfkeli çifteler atıyordu. Peri atı kalabalıktan da devlerden de ürkmüştü.

Kış, Kieran'ın yanından ayrılmıyordu. Yeni kralı canla başla koruması hem takdire şayan, hem de şaşırtıcı bir davranıştı. Kieran sadakatin bu kadarına alışık değildi zira.

"Halkınız yanınızda, hükümdarım," dedi. "Onlara ne emredersiniz?"

Emir mi? Kieran birden panikledi. Ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. İşte bu nedenle Adaon'un kral olmasını istemişti. Ama Adaon, Seelie sarayında tutsaktı. Burada olsaydı yarı melek devlerle bir savaş meydanında hapis kalan perilere ne tavsiye ederdi?

"Neden ormana kaçmıyorlar?" diye sordu. Orman peri halkının yuvasıydı. Su ve ağaçlarla ve tabiatın daha birçok

mucizesiyle doluydu. Brocelind Ormanı onlarca yıldır perilere ev sahipliği yapıyordu.

"Maalesef her yerde vampirler var," dedi Kış.

"Vampirler bizim müttefikimiz!" diye bağırdı Kieran altında tepişen Rüzgâr Mızrağı'nın yelesine yapışarak.

"Kimse buna inanmıyor."

Bütün Karanlık ve Işık tanrıları adına. Kieran bağırıp çağırmak ve bir şeyleri kırmak istiyordu. Rüzgâr Mızrağı şaha kalktı ve Kieran tanıdık birini gördü. Mark. Onu nerede görse tanırdı. Cristina da yanındaydı. İçinden iyi olduklarına şükretti. *Onlar bana ne tavsiye ederdi?* Mark'ın cömertliğini ve Cristina'nın merhametini düşündü. Önce Unseelie askerlerini düşünürlerdi şüphesiz.

"Halkımızı buradan sağ salim çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi. "Meleklerle savaşamazlar. Kimse savaşamaz. Kırlar'a nasıl geldiniz?"

"Oban bir kapı açtı," dedi Kış. "Siz de aynısını yapabilirsiniz, kralım. Periler Diyarı'na bir kapı açın. Ülkenize elinizi uzatın. Çağrınıza kulak verecektir."

Lanet Oban yaptıysa ben de yapabilirim, diye düşündü Kieran. Ama çekiniyordu. Bunca yıl ülkesine lanetler yağdırmıştı ve şimdi, dara düştüğünde ondan medet umuyordu.

Atından indi. Mark'ın sözlerini hatırladı. *Ben Diyar'ın güzelliklerini asla unutmayacağım. Sen de öyle. Ama iş hiçbir zaman o noktaya gelmeyecek.*

Sonra kendi sözleri kulağında çınladı.

Branwen's Şelaleleri'nin buzlu sularını, müziğin tadını ve şarabın sesini. Derelerdeki denizkızlarının bal saçlarını. Sık ormanların gölgelerinde parlayan peri ışıklarını.

Derin bir nefes aldı. *İzin ver, sana geleyim,* diye düşündü. *İzin ver, zira ben sana aitim. Peri kralları şimdiye kadar sana nasıl hürmet ettiyse, ben de öyle yapacağım. Ben parladıkça sen de parlayacaksın. Kıyılarına yıkım getirmeyeceğim. Çayırlarındaki kır çiçeklerini kanla sulamayacağım. Ben yanımda barışı getiriyorum. Ve huzuru. Yeşil tepelerine güzellikle, iyilikle koşuyorum.*

"Hükümdarımız," dedi Kış.

Kieran gözlerini açtı. Karşısındaki alçak tepe ortadan ikiye ayrılıyordu. Yarıktan Unseelie'nin büyük kalesi ve yemyeşil kırlar görünüyordu.

Yakınlardaki periler heyecanla bağrıştı ve giderek genişleyen yarığa doğru koştu. Kieran bazılarının diğer taraftaki yeşil çimenlere yığılıp sevinç taklaları attığını gördü.

"Kış," dedi titrek bir sesle. "Herkesi kapıdan geçir. Halkımın güvende olmasını istiyorum."

"Bütün perileri mi?"

"Herkesi," dedi Kieran, Kış'ı sert bakışlarla süzerek. "Gölge Avcıları'nı. Büyücüleri ve sığınacak bir yer arayan herkesi."

"Ya siz?"

"Mark'la Cristina'yı bulmalıyım."

Kış ilk kez ona karşı çıktı. "Ölümlü arkadaşlarınızdan vazgeçmelisiniz."

Kış bir Kırmızı Başlıklı'ydı. Kral'ı ve kraliyet soyunu korumak için kan yemini etmişti. Kieran ona kızmadı. Yine de bir şekilde anlamasını sağlamalıydı. Doğru kelimeleri aradı. "Sen sadık bir muhafızsın, Kış. Ama beni koruduğun gibi, en sevdiklerimi de korumalısın. Mark Blackthorn ve Cristina Rosales benim bu dünyada ve diğer bütün dünyalarda en sevdiklerim."

"Ama hayatınız," dedi Kış.

"Kış. İkisinin de eşim olamayacağını biliyorum. Ama ben onlarsız ölürüm."

Kapıdan Ölümsüz Topraklar'a geçen geçeneydi. Perilerin arasında birkaç Büyücü ve bir kurt adam sürüsü bile vardı.

Kış çenesini sıktı. "Sizi koruyacağım."

Helen kendini iki yöne birden akan bir nehrin ortasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordu.

Periler kırların doğusundaki alçak bir tepeye doğru koşuyordu. Gölge Avcıları ise Alicante'ye. Aline birazdan döneceğini söyleyip neler olduğuna bakmaya gitmişti.

Hâlâ kırların ortasında dolananlar da vardı. İki gruba da katılmak istemeyen Lejyon üyeleri kendi dar çemberlerinde sağa sola koşuşturuyordu. Helen tanıdıklarının yanında kalmıştı. Kadir'le Jia kırlardan yaralıların toplanmasına yardım ediyordu. Simon'la Isabelle, Hypatia Vex ve Kwasi Bediako'yla kafa kafaya vermiş ne yapabileceklerini tartışıyordu. Jace'le Clary, Rayan ve Divya'nın da aralarında olduğu bir grupla Emma'yla Julian'ı Lejyon üyelerinden uzak tutmaya gitmişti.

"Helen!" Aline ona doğru koştu. "Kaçmayacaklar!"

"Ne? Kim kaçmayacak?"

"Gölge Avcıları. Devler, yani Emma'yla Julian yanlış bir işe kalkışırsa, şehri koruyacaklar. Yaşlılarla çocuklar hâlâ orada. Hem," diye ekledi "Gölge Avcıları'nın görevi bu. Alicante'yi korumak."

Tam da Meclis Başkanı'nın kızı gibi konuşmuştu. "Ama Emma'yla Julian asla..." diye başladı.

"Emin olamayız," dedi Aline usulca. Bu arada, Hypatia Vex'le Kwasi Bediako hızla yanlarından geçti. Emma'yla Julian'a

doğru koştular. Kwasi ellerini kaldırırken, Hypatia omuzlarını tuttu. Birden havada altın bir ağ belirdi ve Emma'yla Julian'ın üzerine düştü. Bir örümcek ağı kadar narin görünse de Helen öyle olmadığını tahmin ediyordu.

Emma parlak eliyle ağı itti. Ama sımsıkıydı. Kwasi soluk soluğa kalmıştı fakat Hypatia onu sakinleştirdi.

Martin Gladstone'dan bir çığlık geldi. "Ne bekliyorsunuz? Blackthorn'ların etrafını sarın! O canavarlar eğer hemen durmazlarsa ailelerine neler olacağını görsün!"

Lejyon'dan tezahüratlar yükseldi. Helen, Zara'nın Martin'e destek çıktığını duydu.

Aline, Helen'ın önüne geçti. "Aşağılık serseri!"

Julian parmaklarını ağa geçirip onu paramparça etti. Gladstone'u yakalamak için eğildi.

Parmaklarının ufacık bir hareketiyle Gladstone'un boynunu kırıverdi.

Julian'la Emma dağılmaya başlayan diğer Lejyon üyelerine yönelmişti. Emma belli ki Zara'yı gözüne kestirmişti. Ona uzandı ve...

Jace aralarına daldı. Ölümcül Kılıç sırtında asılıydı ve Jace'in başka silahı yoktu. Altın saçlı başını arkaya atıp "Durun!" diye bağırdı. "Emma, Julian, beni duyuyor musunuz? Savaş bitti!"

Emma bir intikam meleği gibi ifadesiz bir yüzle eğilip Jace'e bir tane patlattı. Jace birkaç metre havalandı ve pat diye yere düştü. Clary ateş saçlarını savurarak ona doğru koştu.

Helen, *kalk, Jace,* diye yalvardı içinden. *Ne olur kalk.*

Ama Jace kalkmadı.

*

Dru ilk kez Aile mührü kullanıyordu. Tuhaf bir deneyimdi doğrusu.

Tarif edemediği bir güçle kardeşlerine doğru çekiliyordu. Omurgasına bir ip bağlıydı sanki. Böyle düşününce iğrenç geliyordu ama tam da bunu hissediyordu. İz Sürme mühürlerinin nasıl işlediğini birilerinden duymuştu. Anladığı kadarıyla bu da pek farklı değildi.

Tavvy'nin bileğini sıkıca kavrayarak koştu. Savaş meydanının kıyısında kalmaya özen gösteriyorlardı. Jaime yayını çekmiş, onlara yaklaşabilecek herkesi vurmaya hazır bir halde yanlarında koşuyordu.

Şehir duvarlarının dibinden ayrılıp ormana doğru ilerlediler. Dru, Emma'yla Julian'a bakmamaya çalışıyordu. Beyaz alev duvarından yükselen o iki canavarı görmek moralini bozuyordu zira.

Birden tepelerinden bir ses geldi ve Ty bir meşe ağacından yere yuvarlandı. Dru şaşkınlıkla inledi. Ty kalkıp doğruca yanına geldi ve ona sımsıkı sarıldı.

Sonra hafifçe geri çekilip kaşlarını çattı. "Savaş meydanında ne işiniz var? Şehirde olmalıydınız. Tavvy'yi buraya nasıl getirirsin?" Jaime'ye baktı. "Ona neden izin verdin?"

Jaime ellerini iki yana açtı. "Ne yapayım? Israr etti."

"Sen de buradasın," dedi Dru.

"Ama bir ağacın tepesindeydim." Dru ve Ty bir kardeş kavgasına tutuşmak üzereydi ki Helen sarı buklelerini savurarak yanlarına geldi. Aline de peşindeydi.

"Dru! Tavvy!" Helen atılıp Tavvy'yi kucakladı. Dru Tavvy'nin otomatikman ona kollarını uzattığını gördü. Daha önce bunu bir tek Julian'a yapardı. Helen onu kollarında sıkıca

tuttu. "Burada ne işiniz var? Dru, Aile mührünü bilerek mi kullandın?"

"Elbette! Emma'yla Jules'u durdurmak zorundayız. Eski hallerine dönmelerine yardım etmeliyiz."

Helen, Tavvy'yi yere indirdi. "Uğraşıyoruz ama fayda etmiyor."

Dru dişlerini gıcırdatmak istedi. Şu Helen neden onu dinlemiyordu? Aralarının düzeldiğini sanıyordu ama Helen bir türlü ona ablalık edemiyordu.

Dru ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Gün gibi ortadaydı. Diğerleri nasıl göremiyordu?

Kolunda, rune'un olduğu yer karıncalandı ve Mark, Cristina'yla birlikte koşarak yanlarına geldi. "Dru! Bizi çağırdın..." Ty'ı görünce sevinçle gülümsedi. "Sapanınla yaptığın atışları gördüm," dedi. "Bravo, kardeşim. Seninle gurur duydum."

"Mark! Ty'ı cesaretlendirme, lütfen," diye çıkıştı Helen. "Onun kampta kalması gerekiyordu."

"Beni dinleyin," dedi Dru. "Bilmiyorum, size mantıklı gelecek mi ama hep birlikte Emma'yla Jules'un yanına gidersek, onlarla konuşabiliriz. Denemek zorundayız. Bunu biz yapamazsak, başka kimse yapamaz. O zaman da, herkes tehlikede demektir."

Helen başını iki yana salladı. "Neden böyle bir şey oldu hiç anlamıyorum."

Cristina'yla Mark birbirlerine imalı bir bakış fırlattı. "Bence *parabatai* bağı yüzünden," dedi Cristina.

"Emma az kalsın öleceği için mi?" diye sordu Aline hayretle.

"Bilmiyorum," dedi Cristina. "Sadece tahmin yürütüyorum. Ama içlerinde yanan bir ateş var. Hiçbir ölümlü buna uzun süre dayanamaz."

"Onlara yaklaşmak çok tehlikeli," dedi Mark. "Emma'yla Julian'a güvenmek zorundayız. Bu kâbusu ancak onlar sonlandırabilir."

Uzun bir sessizlik oldu. Jaime, Blackthorn'larla diğerlerini kayıtsız gözlerle süzdü.

"Hayır," dedi Helen kararlılıkla ve Dru derin bir hayal kırıklığıyla sarsıldı. Helen kirli yüzünde mücevher gibi parlayan Blackthorn gözleriyle herkesi tek tek süzdü. "Dru haklı. Yanlarına gitmeliyiz." Dru'ya baktı. "Haklısın, hayatım."

"Seninle geleceğim," dedi Jaime, Dru'ya.

Dru içinden gülümsedi. Ama hep birlikte yürümeye başladıklarında, tek düşüncesi ablasıydı. *Helen bana güveniyor. Beni anlıyor.*

Savaşın karanlığında kalbi bir parça olsun aydınlandı.

Jaime birden durdu. "Diego," dedi ve İspanyolca bir şeyler söyledi. Dru'yla Helen etraflarına bakındı. Dru nefesini tuttu.

Biraz ileride, bir Kırmızı Başlıklı baygın Diego'yu kolundan çekerek sürüklüyordu. En azından, Dru onun Diego olduğunu tahmin ediyordu. Üstündekiler ve siyah saçları aynıydı. Ama yüzü kan içindeydi. Helen, Jaime'nin omzuna dokundu. "Git," dedi. "Biz başımızın çaresine bakarız."

Jaime koşmaya başladı.

Jace uyanıktı. Clary yanına geldiğinde gözlerini kırpıştırarak doğrulmaya çalışıyordu. Clary hem kollarına atılmak istedi hem de onu ölesiye korkuttuğu için Jace'i bir güzel paylamak.

Koluna bir *iratze* çizdi. Jace'in yanağındaki derin yara kapanmaya başladı. Alec yanlarına koşup dizlerinin üzerine yığıldı.

"İyi misin, *parabatai?*" diye sordu endişeyle.

"Söz ver," dedi Clary. "Bir daha böyle tedbirsizlik etmeyeceksin."

"Söz, bir daha Zara Dearborn'la katil bir devin arasına girmeyeceğim. Alec, neler oluyor?"

"Julian'la Emma, Vanessa Ashdown'ı yerden altı metre yükseğe fırlattı. Galiba Cameron'ı bıçaklamasına kızdılar."

Clary, Emma'yla Julian'a baktı. Kıpırdamadan duruyorlardı. Gözlerini Lejyon üyelerine dikmişlerdi. Onlarla ne yapacaklarına karar vermeye çalışır gibi bir halleri vardı. Arada bir Lejyon'dan biri kaçmaya teşebbüs ediyor, derken ya Emma ya da Julian onu tekrar diğerlerinin yanına gönderiyordu.

Uzaktan bakıldığında, bir oyun gibiydi. Ama melekler oyun oynamazdı. Clary, Raziel'in Lyn Gölü'nden yükselişini hatırlamadan edemedi. Melekler şimdiye dek pek az insana görünmüştü. Pek az insanın göklerin soğuk gözlerine bakma şansı olmuştu. Melekler ölümlülerin dertlerine aldırmazdı. Julian'la Emma da böyle mi hissediyordu? Yoksa içlerinde bir tutam insanlık kalmış mıydı?

Emma birden ileri atılıp tek dizinin üzerine çöktü. Lejyon üyeleri dehşetle kaçıştı. Ama Emma bir hamle yapmadı.

Yanında duran Julian parlak elini ona uzattı. Emma bu ele tutunarak güçlükle doğruldu.

"Ölüyorlar," dedi Jace usulca.

Alec şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne?"

"Onlar Nefilim," dedi Jace. "Gerçek Nefilimler. Eski çağların canavarları. İçlerinde semavi ateş var. Ama bu kadarını kaldıramayacaklar. Ölümlü vücutları yanacak. Şimdi bile acı çekiyorlar."

Ayağa kalktı.

"Onları durdurmalıyız. Acıdan iyice çıldırırlarsa, kim bilir neler yaparlar?"

Emma şehre doğru ilerlemeye başladı. Clary, Isabelle'le Simon'ın Alicante'yle devlerin arasında bekleyen Gölge Avcıları'na doğru koştuğunu gördü.

"İyi de nasıl durduracağız?" diye sordu Alec.

Jace üzgün bir yüzle Ölümcül Kılıç'ı çekti. Yürümeye başlamıştı ki, Clary yetişip onu durdurdu.

"Dur," dedi. "Bak."

İleride, küçük bir grup Emma'yla Julian'a doğru ilerliyordu. Helen Blackthorn ve kardeşleri, Mark, Tiberius, Drusilla ve Octavian. Güçlü ve kararlı bir çizgi halinde yürüyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Alec.

"Yapabilecekleri tek şeyi," dedi Clary.

Jace usulca Ölümcül Kılıç'ı indirdi. "Melek aşkına," diye inledi. "Bu çocuklar beni öldürecek."

"Diego. Uyan, abi. Ne olur, uyan."

Önce sadece karanlık vardı. Ara sıra beyninde acı şimşekleri çakıyordu. Şimdi Jaime'nin sesini duyuyordu. Diego karanlık ve sessizlikte kalmak istiyordu. Acıdan bir kol boyu uzaktaki bu sakin dünyada.

Ama kardeşinin sesi ısrarcıydı. Diego çocukluğundan beri ona tepki vermek için eğitilmişti.

Kardeşi ağladığında gece uykusundan uyanır, düştüğünde yardımına koşardı.

Gözlerini güçlükle açtı. Yüzü yanıyordu. Tepesinde karanlık gökyüzü ve bir de Jaime'nin yüzü vardı. Kardeşi dizlerinin

üzerine çökmüştü. Yayı yanındaydı. Biraz ötede, bir Kırmızı Başlıklı göğsünde bir okla yatıyordu.

Jaime'nin elinde bir stel vardı. Uzanıp Diego'nun alnına düşen saçları çekti. Diego eline kanlar bulaştığını gördü. "Kıpırdama," dedi Jaime. "Sana birkaç *iratze* çizdim."

"Kalkmalıyım," diye fısıldadı Diego. "Savaşmalıyım."

Jaime'nin gözlerinde öfke pırıltıları yanıp söndü. "Suratın paramparça. Çok kan kaybettin. Kalkamazsın."

"Jaime..."

"Hep sen beni iyileştirirdin. Bu sefer sıra bende."

Diego öksürdü. Ağzı ve boynu kan içindeydi. "Yaralarım ne kadar derin? İz kalacak mı?"

Jaime onun elini tuttu. Diego durumunun kötü olduğunu anladı. İçinden Jaime'ye ona yalan söylememesi ve acımaması için yalvardı.

Jaime usulca gülümsedi. "Galiba bundan böyle ailenin yakışıklısı ben olacağım. Ama kaslarım seninkilerle boy ölçüşemez tabii."

Diego ağzında kan tadıyla güldü. Sonra parmaklarını kardeşininkilere geçirdi ve elleri kenetlendi.

Savaş meydanındaki yürüyüş adeta bir rüya gibiydi.

Kardeşler, Emma ve Julian'a doğru ilerlerken Gölge Avcıları bu sahneyi izlemek için yaklaştı. Bazıları şaşkındı. Kimilerinin yüzlerinde ise utançla karışık hüzün vardı. Hepsi de ölüme yürüdüklerini düşünüyordu. Birkaç kişi, "Tavvy'yi götürmeyin!" diye bağırdı. Ama Tavvy başını iki yana sallayarak kardeşlerine daha da sokuldu.

Emma'yla Julian şehre yönelmişti. Parlak gölgeleri andırıyorlardı. Alicante'yle aralarındaki mesafe hızla kapanıyordu.

"Onlara bir an önce ulaşmalıyız," diye mırıldandı Dru. Ama önlerindeki kalabalık bir bariyer daha kuruyordu. Dru aralarında tanıdık yüzler gördü. Anush ve Divya Joshi, Luana Carvalho, Kadir Safar ve hatta Aşağı Dünyalılar. Bat Velasquez ve Kwasi Bediako da aralarındaydı. Onlara Emma'yla Julian'a yaklaşmanın güvenli olmadığını haykırıyorlardı

Dru kardeşlerine baktı. "Ne yapıyoruz?"

"Onları elf fişekleriyle vuramam," dedi Mark. "Sadece bizim iyiliğimizi istiyorlar."

"Elbette öyle bir şey yapmayacağız!" dedi Helen dehşetle. "Lütfen, dostlarım!" diye seslendi. "Bırakın, geçelim!"

Ama sesi kalabalığın gürültüsü arasında kayboldu. Emma ve Julian'dan giderek uzaklaşıyorlardı. İnsanlar onları şehre doğru sürüyordu. Dru'nun bütün ümitleri tükenmek üzereydi ki nal sesleri duydu.

Gölge Avcıları, Rüzgâr Mızrağı'nın sırtındaki Kieran'a yol açtı. Kieran ter içindeydi. Buraya vaktinde yetişmek için büyük bir çaba harcamıştı belli ki. Panikle irileşen gözleri Mark'la Cristina'yı buldu.

Üçü birbirlerine baktı. Mark elini kaldırdı. "Kieran!" diye bağırdı. "Bize yardım et! Emma'yla Julian'a ulaşmak zorundayız!"

Dru, Kieran'ın itiraz etmesini bekledi. *Çok tehlikeli* ya da *imkânsız* demesini. Kieran bunun yerine Rüzgâr Mızrağı'nın boynuna eğildi. Ona bir şey söyler gibiydi.

Az sonra, gökyüzü peri atları ve binicileriyle doldu. Vahşi Av gelmişti. Atlar yere inerken, Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları kaçıştı. Blackthorn'ların önü açılmıştı. Ellerinden geldiğince hızlı adımlarla Emma'yla Julian'a doğru yürümeye başladılar.

Şehri koruyan Gölge Avcısı hattını geçtiklerinde Dru, Diana'yla Gwyn'e el salladı. İkisi Vahşi Av'dan ayrılıp Blackthorn'ların yanına inmeye hazırlanıyordu. Diana, Dru'ya gülümseyip elini kalbine götürdü.

Dru gözlerini ilerideki hedeflerine dikti. Kieran da onlara katılmıştı. Başında Unseelie tacı vardı. Ama bütün dikkati Blackthorn'lardaydı. Rüzgâr Mızrağı'yla biraz geride kalarak kalabalığın önünü kesiyordu. Gwyn'le Diana da aynısını yapıyordu.

Emma'yla Julian'a iyice yaklaşmışlardı. Ormandaki, tepelerini göremediğin yüksek ağaçlar gibiydiler.

Dru derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "Bundan sonrası Blackthorn'ların işi."

Herkes durdu.

Mark alnını Cristina'nınkine dayadı ve bir an için gözlerini kapadı. Sonra Cristina'nın Kieran'ın terkisine binmesine yardım etti. Kieran, Mark'ın elini sıkıca tuttu. Aline, Helen'ı sevgiyle öpüp kalabalığın arasındaki annesinin yanına gitti. Blackthorn'lar devlere doğru ilerledi.

Julian'la Emma'ya birkaç adım kala durdular. Dru'yu bu âna dek getiren o müthiş kararlılığı bir anlığına söner gibi oldu. Sadece bu noktaya ulaşmayı düşünmüştü. Bundan sonrasında ne yapacağını bilmiyordu.

Ama ondan daha kararlı biri vardı. Tavvy bir adım öne çıkıp "Jules!" diye bağırdı. "Emma! Buradayız!"

Devler nihayet tepki verdi.

Şehre arkalarını dönüp Blackthorn'lara baktılar. Dru yüzlerini görmek için başını kaldırdı. Suratlarındaki bomboş ifade bir an için bile dalgalanmadı. Onları tanımamışlardı.

"Onlara durmalarını söylememiz yetmez," dedi Mark.

Tavvy biraz daha yürüdü. Devlerin parlak gözleri onu takip etti.

Dru uzanıp kardeşini geri çekmek istedi.

"Jules," dedi Tavvy, Dru'nun içine işleyecek kadar masum bir sesle. Derin bir nefes aldı. Tavvy onlara yaklaşabiliyorsa o neyi bekliyordu? Gidip kardeşinin yanında durdu. Emma'yla Julian'a bakmak güneşe bakmak gibiydi. Ama gözlerinin acısına aldırmadı.

"Emma! Julian! Benim, Dru! Drusilla! Savaşı kazandık ve herkes size durmanızı söylüyor. Ama ben bunu söylemeye gelmedim. Durmalısınız, çünkü sizi seviyoruz. Size ihtiyacımız var. Bize geri dönün."

Devlerin yüz ifadelerinde hiçbir değişiklik olmadı. Dru devam etti. Korku ve utançtan yanakları yanıyordu.

"Bizi bırakmayın! Julian, sen gidersen ben kiminle korku filmi izleyeceğim? Emma, sen olmazsan, beni kim eğitecek?"

Dru, Helen'ın da yanına geldiğini hissetti. Ablası ellerini uzattı. "Julian. Ben yanınızda yokken, bütün kardeşlerini sen büyüttün. Bu aileyi bir arada tutmak için kendi çocukluğundan vazgeçtin. Ve Emma. Ben yokken, bu aileyi sen korudun. Eğer şimdi bizi terk ederseniz, size borcumu nasıl ödeyeceğim?"

Hâlâ ifadesizlerdi ama Emma, Helen'ı dinler gibi başını yana eğmişti.

Mark yanlarına gelip narin elini Dru'nun omzuna koydu. "Julian," diye seslendi. "Bana yeniden bu ailenin bir parçası olmayı sen öğrettin. Emma, sen de bana yeniden arkadaşlığı öğrettin. Bana kaybettiğim umudu geri verdin." Bir elf fişeği gibi dimdik duruyordu. "Bize geri dönün."

Julian hafifçe kıpırdadı. Minicik bir hareketti ama Dru ümitlendi. Belki de...

Ty yırtık montu ve kir pas içindeki suratıyla öne çıktı. Siyah saçları yüzüne düşmüştü. "Livvy'yi kaybettik," dedi. "Bi-biz onu kaybettik."

Dru'nun gözleri yanmaya başladı. Ty'ın sesinde öyle bir tını vardı ki sanki bu gerçeğin ilk kez farkına varıyordu.

Ty gözlerini yukarı diktiğinde kirpiklerinde yaşlar titreşiyordu. "Sizi de kaybedemeyiz. Bir yanımız hep eksik kalır. Julian, bana bildiğim bütün kelimeleri sen öğrettin. Emma, sen de bana kötülük eden herkesi kovaladın. Siz giderseniz bana kim öğretmenlik edecek? Beni kim koruyacak?"

Büyük bir gürültü koptu. Julian dizlerinin üzerine düşmüştü. Dru eliyle ağzını kapadı. Julian hâlâ kocaman olmasına rağmen, şimdi eskisi kadar heybetli görünmüyordu. Parlak tenindeki siyah çatlaklardan kan gibi kırmızı kıvılcımlar saçılıyordu.

İçlerinde yanan bir ateş var. Hiçbir ölümlü buna uzun süre dayanamaz.

"Emma," diye fısıldadı. "Julian."

Emma ve Julian'ın yüzleri artık ifadesiz değildi. Dru yas tutan meleklerin heykellerini görmüştü. Kendi kılıçlarının üzerine kapanmış ve ızdırap gözyaşları döken melekler. Tanrı'nın kılıçlarını taşımak kolay değildi zira.

Dru şimdi de o heykelleri görüyordu.

"Emma!" Cristina arkadaşının adını haykırarak onlara doğru koştu. "Emma! Sen benim en iyi arkadaşımsın. Beni bırakırsan, ben kiminle dertleşeceğim? Ya da kiminle gülüp eğleneceğim?" Ağlamaya başladı. "Ve sen, Julian. Sen gidersen, en iyi arkadaşımı kim kollayacak?"

Emma, Julian'ın yanında dizlerinin üzerine düştü. İkisi de ağlıyordu. Ateşten, kızıl ve altın sarısı gözyaşları döküyorlardı. Dru bunun bir şey hissettikleri anlamına gelmesi için dua etti. Ateşin onları için için yaktığını ve can çekiştiklerini aklına bile getirmek istemiyordu.

"Siz olmazsanız, sınıfta kim beni saçma sorularla delirtecek?" diye seslendi Diana. Onunla birlikte Kieran ve Aline de Blackthorn'lara doğru ilerledi. Gwyn, Rüzgâr Mızrağı'nın yularını tutuyordu.

Aline boğazını temizledi. "Emma, Julian. Sizi o kadar iyi tanımıyorum ve şu dev olayı gerçekten de büyük bir sürpriz oldu." Helen'a yan yan baktı. "Ama sizinle olmak karımı mutlu ediyor. İkinizi de çok seviyor." Bir an duraksadı. "Ben de seviyorum. Hani bir aile olacaktık? Bu saçmalığa derhal bir son verin, anlaşıldı mı?"

Helen, Aline'in omzunu okşadı. "Teşekkürler, hayatım."

"Julian," dedi Kieran. "Mark'ın seni ve Emma'yı nasıl sevdiğini söylememe gerek yok. Ya da Cristina'nın sizin dostluğunuza ne kadar değer verdiğini. Doğrusunu isterseniz senin zekâna Julian ve senin cesaretine Emma, bu ikisine de fazlasıyla muhtacım. Yoksa korkarım, hükümdarlığım umduğumdan kısa sürecek."

Dru, Isabelle'le Simon'ın yaklaştığını gördü. Alec de yanlarındaydı. Kolunu Magnus'un omzuna atmıştı. Clary ve Jace yanlarında el ele yürüyordu.

Tavvy kollarını uzattı. "Jules," dedi tatlı sesiyle. "Beni kucağına al. Yoruldum. Eve dönmek istiyorum."

Julian çok yavaşça parlak ellerini uzattı. Çatlaklardan kan gibi ateş fışkırdı.

Dru'nun gözlerini kamaştıran bir ışık patlaması oldu. Görüntü yeniden netleştiğinde Emma'yla Julian artık orada değildi. Bir dakika. İşte şuradaydılar. Yere yığılmışlardı. Etrafları ışıkla çevriliydi ve giderek ufalıyorlardı.

Dru bir an öleceklerini sandı. İçi korkuyla doldu. Sonra o kör edici ışık söndü ve Emma'yla Julian yine insan boyutlarındaydı. El ele yerde yatıyorlardı. Gözleri kapalıydı. Göklerden düşen ve şimdi yeryüzünde rahat bir uykuya dalan iki melek gibi.

33

HÜRMET

"Emma, uyan."

Şefkatli bir el alnına dokundu. Tatlı bir ses uzun, karanlık bir tünelden ona seslendi.

Bir süre için yalnızca gölgeler vardı. İçin için yanmanın ardından gelen soğuk ve gölgeler. Dünya tepetaklak olmuştu sanki. Emma hatırlayamayacağı kadar parlak bir yer görmüştü ve güneşin altında kılıç gibi parlayan figürler. Birileri ona sesleniyordu. *Emma. Emma.*

Emma evren demek, demişti Julian.

Ama Emma bir türlü uyanamamıştı. Bir kez daha Julian'ı duyduğunda sesi Jem'inkine karışıyordu.

"İki toplantı yapmak akıllıca oldu," diyordu Jem. "Gölge Avcıları'ndan bazıları Lejyon'a sadık olabilirdi. Dolayısıyla onları sadece ilk toplantıya çağırdın. Horace'a senin planlarını anlattıklarında, Dearborn yalnızca barış görüşmelerine müdahale etmeni bekliyordu. Ama Aşağı Dünyalılar'ın saldırısına kesinlikle hazırlıklı değildi.

"Jace'le Clary yem olmayı kabul etti," dedi Julian. Sesi yorgundu.

"Horace'ın onları yok etmek için her yola başvuracağını biliyorduk. Böylece karşılarına çıktığımızda sadece Horace'ın yalan söylediğini değil, aynı zamanda da halk kahramanlarımızı öldürmeye teşebbüs ettiğini kanıtladık."

Uzun bir sessizlik oldu. Emma yine karanlıkta süzüldü. Ama şimdi bazı gölgeler ve şekiller görebiliyordu.

"Toplantıda casuslar olacağını biliyordum," dedi Julian. "Doğrusunu istersen, aramıza bir iblis yollamalarına şaşırdım. Eidolon'u savaş meydanında görene dek fark etmedim bile. Sence Sığınak'a nasıl girdi? Sadece Oskar Lindquist rolü yapmak onu kurtarmazdı."

"İblislerin enstitülere sızmak için Gölge Avcısı kanı kullandığı bilinir. Oskar Lindquist dün ölü bulundu. Belki de onun kanını kullandılar."

"İyi de bu bir iblise melek bıçaklarına karşı dayanıklı olma gücü sağlar mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Ben bunu başarabilecek kadar güçlü bir büyü tanımıyorum," dedi Jem. "Sessiz Kardeşler..."

Emma gözlerini isteksizce açtı. Karanlığın yumuşaklığını terk etmeye henüz hazır değildi zira. "Jem?" diye fısıldadı. Boğazı kupkuruydu.

"Emma!" Emma kendini Jem'in güçlü kollarında buldu. Başını omzuna yasladı. Babasının da ona böyle sarıldığını anımsadı. Bu hatırayı daima kalbinin bir köşesinde saklamıştı.

Yutkundu. "Julian?"

Jem geri çekildiğinde, iki yataklı, küçük bir odada olduklarını gördü. Pencereden güneş giriyordu. Julian karşısındaki yatağa oturmuştu. Üzerinde temiz bir tişörtle eğitim pantolonuna benzeyen bol bir eşofman altı vardı. Birileri ona da benzer

bir kıyafet giydirmişti. Emma'nın bütün vücudu kocaman bir çürük gibi ağrıyordu.

Julian sapasağlam görünüyordu. Göz göze geldiklerinde, yüz ifadesi yumuşadı. Sırtı dik, omuzları gergindi.

Emma ona sarılmak istedi. En azından, elini tutmak. Ama kendine engel oldu. Kalbi aşk ve korkuyla doluydu. Kendini fazlasıyla savunmasız hissediyordu. Duygularını uzun süre kontrol edebileceğine güvenemiyordu.

"Basilias'tasın," dedi Jem. "Julian uyanınca seni de uyandırayım dedim. Birbirinizi görmek isteyeceğinizi düşündüm."

Emma etrafına bakındı. Kapıdaki camdan, beyaz ranzalarla dolu, daha geniş bir oda görünüyordu. Sessiz Kardeşler onların arasında dolanıyordu. Şifalı otlarla çiçeklerin kokusu havaya yayılmıştı.

Onların odasının alçak ve kubbeli tavanında altın sarısı, kırmızı ve siyah Şifa mühürleri vardı. Dışarı bakan pencereden kırmızı çatılı evlerle iblis kuleleri görünüyordu.

"Çocuklar iyi mi?" diye sordu Emma. "Helen?"

"Ben de ilk onları sordum," dedi Julian. Ondan gözlerini kaçırmak Emma için öylesine güçtü ki. Ama ona bakmak da öyleydi. Julian farklı görünüyordu. Değişmişti. Kendini zorlayarak, pencerenin önünde dikilen, Jem'e baktı. "Herkes iyi, Emma."

"Ya Kit? Hayatımı kurtardı ama..."

"Yorgun ve hastaydı," dedi Jem. "Neyse ki çabuk toparlandı. Sessiz Şehir'de. Savaşta iyi savaşçılar kaybettik ama dostlarınız güvende. Üç gündür baygındın. Cenazeleri kaçırdın. Gerçi son zamanlarda yeterince cenazeye katıldın."

Emma kaşlarını çattı. "Kit neden Sessiz Şehir'de? Basilias..."

"Emma," dedi Jem. "Seninle Kit'i konuşmaya gelmedim. Sen ve Julian hakkında konuşmaya geldim." Alnına düşen saçlarını arkaya attı. Yorgun görünüyordu. Saçlarındaki beyaz tutam daha da belirginleşmişti. "Uzun zaman önce, bana *parabatai* lanetini sormuştun. İki *parabatai* âşık olduğunda neler olabileceğini. Sana bildiklerimi anlattım ama kendin için sorduğun aklımın köşesinden geçmemişti."

Emma kaskatı kesildi. Julian'a baktı. Julian başını salladı.

"Biliyor," dedi ruhsuz bir sesle. Emma onun neler hissettiğini merak etti. Eskisi gibi, aklından geçenleri okuyamıyordu. Ama belki de yaşadıkları şok yüzündendi. "Herkes öğrendi."

Emma kollarını gövdesine doladı. "Ama nasıl..."

"Keşke önceden bilseydim," dedi Jem. "Gerçi bana söylememeni anlayabiliyorum. Magnus'la konuştum. Lanetin gerçekleşmemesi için ne kadar uğraştığınızı biliyorum. Ama bu, dünyadaki bütün *parabatai* bağları kopmadıkça engellenebilecek bir lanet değil." Gözlerini Emma'ya dikti. Emma birden Jem'in ne kadar yaşlı olduğunu hatırladı. Bunca insan tanımış, onlarca tecrübe edinmişti. "En azından, yaygın inanış bu yönde ve yapılan araştırmalara dair hiçbir kanıt yok. Dolayısıyla lanet gerçekleştiğinde tam olarak neler yaşanacağını bilmiyoruz. Sadece belirtilerden haberdarız. Rune'ların güçlenmesi ve diğer Nefilimler'in yapamadıklarını yapmak gibi. Ölümcül Kılıç'ı parçalamanın sadece Cortana'nın gücüyle ilgili olduğunu sanmıyorum, Emma. Bence bu işte lanetin de parmağı var. Ama dediğim gibi, yıllardır sadece tahmin yürütebiliyorduk. Sonra üç gün önceki savaşta... Anlatın, ne kadarını hatırlıyorsunuz."

"Emma kollarımda ölüyordu," dedi Julian. Sesi titriyordu. İşin tuhafı, Emma böyle durumlarda göğsünde bir acı hisse-

derdi. Ama şimdi o tür bir anormallik yoktu. "Beyaz bir ışık parladı. Sonra biz dev olduk. Herkes minicikti. Karıncalar gibi ayaklarımızın dibinde dolaşıyorlardı. Bir görevimiz vardı sanki. Biri bizi yönlendiriyordu. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki bize ne yapmamız gerektiği söyleniyordu ve başka şansımız yoktu."

"Büyük bir güç sizi ele geçirmiş gibiydi, öyle mi?" dedi Jem.

Emma elini göğsüne koydu. "Şimdi hatırladım. Zara beni bıçaklamıştı. Kan kaybediyordum." Yanma hissini hatırladı. Dünya fırıldak gibi dönüyordu. "Biz dev mi olduk?"

"Müsaade edin, size Nefilimler'in tarihinden bir parça söz edeyim," dedi Jem. Emma devlerle ilgili kısımdan fazla uzaklaşmayacağını umdu. "Uzun yıllar önce, Gölge Avcıları'nın ilk günlerinde, dünya devasa büyüklükteki iblislerin tehdidi altındaydı. Bugünün en büyük iblisleri bile onların heybetiyle boy ölçüşemezdi. O zamanlar, Gölge Avcıları'nın gerçek Nefilimler olması mümkündü. Dünyadaki devler. Eski kabartmalarda ve yazmalarda onlara sıkça rastlanır." Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp yüksek sesle okudu. "'Casus olarak ziyaret ettiğimiz topraklar sakinlerini oburca yiyordu. Orada gördüğümüz bütün insanlar kocamandı. Onlar Nefilimler'di ve bizler çekirgeler kadardık. Ve biz de onlara dönüştük.'"

"Ama bu tarihi bir metin," diye itiraz etti Julian. "Günümüzde insanlar devlere dönüşmüyor."

Sakinlerini yiyen topraklar. Emma, Thule'yi ve oradaki dev hikâyelerini düşündü.

"Çoğu dönüşümden sağ çıkamadı," dedi Jem. "Semavi ateşle yanıp iblisleri yok ederken ölmek büyük bir fedakârlıktı. Ama bundan kurtulanların çoğunun *parabatai* olduğu keşfe-

dildi. Gölge Avcıları dönüşmeyip onları dünyaya bağlayan bir *parabatai*'leri olduğu sürece bu değişimi atlatabiliyordu."

"Ama biz ikimiz de dönüştük," dedi Emma.

"Yıllarca *parabatai* lanetinin ne olabileceğini araştırdık. Ama onu Nefilimler zamanıyla ilişkilendirmek aklımıza gelmedi. Dev iblislerin dünyayı istilası sona erdiğinde, Nefilimler'in de devri kapandı. İblislerin neden birdenbire ortadan kaybolduğunu bilmiyorum ama tam da bu oldu. Belki öldürüldüler. Ya da dünyaya olan ilgilerini kaybettiler. Nefilimler'den de korkmuş olabilirler. Sekiz yüz yıl öncesinden söz ediyoruz. Bütün kayıtlar çoktan kayboldu."

"Biz dev olduğumuzda," dedi Julian sıkıntıyla, "*parabatai* lanetinin bir şekilde Nefilimler'e bağlı olabileceğini anladınız. Öyle mi?"

"Savaştan sonra, gerçek Nefilimler'e ait bütün kayıtları inceledik. O sırada, bir hikâyeye rastladım. Korkunç bir olaydan bahsediyordu. Bir Gölge Avcısı bir iblisle savaşabilmek için gerçek bir Nefilim olmuş. *Parabatai*'sinin bu dünyayla bağını kaybetmemesi için kavgaya karışmaması gerekiyormuş. Ama ikisi de kontrolsüzce dövüşmüş. Tam anlamıyla delirmişler. İblisi öldürmekle kalmayıp ailelerini ve onları durdurmaya çalışan herkesi katletmişler. Sonunda da semavi ateş onları diri diri yakmış." Duraksadı. "Bu iki kişi evliymiş. O günlerde *parabatai*'ne âşık olmayı yasaklayan bir kanun yokmuş. Bu olaydan birkaç ay sonra, yine aynı felaket yaşanmış. Bu sefer de birbirleriyle sevgili olan iki *parabatai* kontrolden çıkmış."

"Kimsenin bunlardan haberi yok muydu?" diye sordu Emma. "Hepsi yeni mi ortaya çıktı?"

"Çoğu bilginin üzeri kapatıldı. *Parabatai* geleneği Gölge Avcıları'nın sahip olduğu en güçlü silahlardan biridir. Kimse onu kaybetmek istemez. Dev iblisler yeryüzünden kaybolduğundan beri, gerçek Nefilimler'e ihtiyaç kalmadı. Sessiz Şehir'de bile gerçekten neler olduğuna dair fazla kanıt yok. Ama Tessa, Spiral Labirent'te bir arşiv buldu. İki Gölge Avcısı'nın hikâyesini anlatıyordu. Büyücüler gibi güçlü olmuşlardı ve rune'ları kimseninkilere benzemiyordu. Yanarak ölmeden önce sessiz sakin bir şehri yakıp yıkmışlardı. Onları şehir halkının yaktığını hiç sanmıyorum. Bence semavi ateşle öldüler." Duraksadı. "O tarihten kısa bir süre sonra, *parabatai*'lerin birbirlerine âşık olmasını engelleyen kanun kabul edilmiş."

"Enteresan," diye mırıldandı Emma.

"Gölge Avcıları'nın kendi kayıtlarını yok ettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Julian. "*Parabatai*'ler arasındaki aşkı yasaklayan yasayı neden kabul ettiklerinin bilinmesini istememişler mi? İnsanların bu gücü kullanabileceğini mi düşünmüşler? Ama *parabatai*'liğin nimetlerinden vazgeçmek istememişler. Doğru mu anlıyorum?"

"Evet, tam olarak böyle düşünüyorum," dedi Jem. "Ama kanıtlayabileceğimizi sanmıyorum."

"Ama bu şekilde devam edemez," diye atıldı Emma. "Gerçeği herkes öğrenmeli."

"Ne fark eder?" dedi Julian. Emma'nın gözlerinin içine baktı. "Tehlikeden haberdar olsaydım da sana karşı hislerim değişmezdi."

Emma'nın yüreği sızladı. "Ama eğer şu korkunç cezalar kaldırılırsa, insanlar ailelerini kaybedeceklerini düşünmezse, daha

kolay işbirliği yaparlar. İntikam almaktansa merhamet etmek daha iyi değil mi?"

"Sessiz Kardeşler seninle aynı fikirde," dedi Jem. "Meclis Başkanı'na ve yeni engizitöre bu yönde tavsiyede bulunacaklar."

"Meclis Başkanı hâlâ Jia değil mi?" diye sordu Emma.

"Evet ama Jia hasta. Bir süredir iyi değil. Umarım tüm bunlardan sonra, yeterince dinlenmek için vakit bulur."

"Tüh," diye mırıldandı Emma. Jia onun gözünde o kadar dayanıklı biriydi ki hastalığı onunla bağdaştıramamıştı.

"Savaştan kurtulan Lejyon üyeleri Gard'da hapis. Sonuçta bu savaşı hepimiz için kazandınız. Gerçi aynı taktiği bir daha denemenizi önermem."

"Bize ne olacak?" diye sordu Julian. "Cezalandırılacak mıyız?"

"Savaş meydanında olanlar için mi? Sanmam. Savaştaydık. Mannan Atlıları'nı öldürdünüz. Bunun için herkes size minnettar. Lejyon üyelerinin bazılarını da zaten öldürmek zorunda kalacaktınız. Ama ilgi odağı olmaya hazır olun. Gerçek Nefilim'leri yüzyıllardır hiç kimse görmedi. Ayrıca kamu hizmeti cezası alabilirsiniz."

"Sahi mi?" dedi Emma.

Jem ona göz kırptı. "Şaka yapıyorum."

"Ben *parabatai* meselesini kastetmiştim," dedi Julian. "Birbirimiz hakkında özel hisler besliyoruz ve hâlâ yasayı çiğniyoruz. Kanunları yumuşatsalar bile ayrılmak zorundayız. Hatta belki de sürgüne yollanacağız."

Ah," dedi Jem. Kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "Basilias'a ilk getirildiğinizde kıyafetlerinizi makasla keserek çıkardılar. O sırada, *parabatai* rune'larınızın kaybolduğunu fark ettik."

Emma'yla Julian ona bakakaldı.

"*Parabatai* rune'u deriden kesilerek çıkarılsa da, bağınızı kaybetmeniz söz konusu değil tabii. Rune sadece bir sembol. Bağın kendisi değil. Ama işin enteresan yanı, *parabatai* rune'larınızın artlarında hiçbir iz bırakmadan kaybolmasıydı. Sanki hiç çizilmemişler gibi. Sessiz Kardeşler zihinlerinize girdi ve bağın koptuğunu keşfetti. Birçok vakada, bu kötü bir haber olarak algılanabilirdi ama sizin durumunuzda daha büyük bir şans düşünemiyorum. Artık *parabatai* değilsiniz."

İkisi de nefeslerini tuttu. Emma'nın kalbi geniş ve bomboş bir alanda küt küt atıyordu sanki. Yankısı kulaklarında uğulduyordu. Julian'ın yüzü iblis kuleleri kadar beyazdı.

"Artık *parabatai* değil miyiz?" diye sordu sonunda.

Jem gülümsedi. "Sizi birkaç dakika yalnız bırakayım da, bu haberi sindirin. Zaten ailelerinizle konuşmalıyım. Sizi merak ediyorlar." Jem odadan çıkarken, üzerinde bir kot ve kazak olmasına rağmen, cübbesinin eteklerinin gölgesi de onunla birlikte hareket etti sanki.

Emma, Jem kapıyı arkasından kapadığında bile kıpırdayamadı. Hayatının en büyük dehşetinin sona erdiğine inanamıyordu. Öylesine uzun zamandır omuzlarında bu yükle yaşıyordu ki. Sabah uyandığında aklına ilk bu geliyordu ve gece uykuya dalmadan önce de yine bunu düşünüyordu. Lanetin gölgesi rüyalarında bile yakasını bırakmıyordu. İçinden hep aynı cümleleri tekrarlıyordu: *Julian'ı kaybedeceğim. Ailemi kaybedeceğim. Kendimi kaybedeceğim.*

En mutlu anlarında bile kalbi korkuyla sıkışıyordu.

"Emma," dedi Julian. Ayağa kalktı ve hafifçe topallayarak ona doğru yürüdü. Emma onun neler hissettiğini tahmin ede-

biliyordu. Julian da ne zamandır bir kâbusun içinde yaşıyordu. Emma bacakları titreyerek ayağa kalktı. Karyolaların arasındaki boşlukta karşılıklı durdular.

Emma ilk hamleyi kimin yaptığını bilmiyordu. Belki aynı anda hareket etmişlerdi. *Parabatai* bağı kopsa da, eski alışkanlıklar kolay unutulmuyordu. Odanın ortasında birbirlerinin üzerine yığıldılar. Emma onun kollarına atıldı ve sargılı parmaklarını sırtına geçirdi.

Bu bir hayal değildi. Julian ona sarılıyor ve yüzünün her yerini öperken saçlarını okşuyordu. Emma'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. Julian defalarca adını fısıldadı. "Ah, Emma. Emma. Aşkım."

Emma'nın dili tutulmuştu. Eskiden oynadıkları oyunu hatırladı. Parmağıyla S-O-N-U-N-D-A, yazdı Julian'ın sırtına.

Birden kapı açıldı ve ilk kez ayrılmadılar. Blackthorn'larla dostları odaya akın etti. Sevinç gözyaşları birbirine karıştı.

"Periler Diyarı'nda herkesin senden ödü kopuyor, Cristina," dedi Kieran. "Sana kral ve prens katili, korkunç Gölge Avcısı diyorlar."

Mark, Cristina ve Kieran Angel Meydanı'ndaki boş bir süs havuzunun kenarındaydı. Basilias hemen karşılarındaydı. Cristina, Mark'ın bacaklarının arasında oturuyordu. Kieran Mark'a yaslanmıştı.

"Hiç de korkunç değilim!" diye itiraz etti Cristina.

"Beni korkutuyorsun," dedi Mark. Cristina arkasına dönüp suratını buruşturdu. Kieran gülümsedi. Nedense sıkıntılı bir hali vardı. Belki de Alicante'de olmaktan rahatsızdı. Karanlık Savaş sırasında burası demir, tuz ve üvez ağacı doluydu. Basilias

demir çivilerle kaplı olduğu için, Mark'la Cristina, Julian'la Emma'dan gelecek haberleri Kieran'la birlikte güneşin altında bekliyordu.

Mark, Karanlık Savaş'tan sonra bu meydanın cesetlerle dolduğunu biliyordu. Yakılıp gömülmek için sıra sıra dizilip gözlerine beyaz ipekler bağlanmıştı. Şimdi etraf sessizdi. Üç gün önceki savaşta ölenler ertesi gün Kırlar'da düzenlenen büyük cenaze töreniyle yakılmıştı. Jia bir konuşma yapmıştı. Acıları çok tazeydi ve bir şeyleri yeniden inşa etmeye çalışıyorlardı. Dolayısıyla Gard'a hapsedilen elli kadar Lejyon üyesine karşı bir nefret eyleminde bulunmamak önemliydi.

"Asıl annem korkunçtur," dedi Cristina başını iki yana sallayarak. Mark'ın kollarında rahattı. Yanlarındaki Kieran'ın sıcaklığı güven vericiydi. Emma'yla Jules'ı bu kadar merak etmese, mutlu bile olabilirdi. "Dün gece ona bizden bahsettim."

"Ne?" Mark'ın ağzı beş karış açık kaldı. Cristina'nın annesi gerçekten de sıkı bir kadındı. Şehir kapıları Sessiz Kardeşler tarafından açıldığında, duvarlardan birine tırmanıp Unseelie perilerine arka arkaya on iki tane mızrak fırlatmıştı. Kırmızı Başlıklılar'ın birçoğunu tek başına hakladığı söyleniyordu. Bir de Lazlo Balogh'un burnuna yumruk attığı iddia ediliyordu, ama Lazlo bunu doğrulamaya yanaşmamıştı.

"Ne dedi?" diye sordu Kieran. Siyah ve gümüş rengi gözleri endişeliydi.

"Büyük olasılıkla, benim için böyle bir tercih yapmazmış ama önemli olan benim mutluluğummuş. Bir de, Diego'nun yerini ancak iki erkeğin doldurabileceğini söyledi." Sırıttı.

"Diego hayatımı kurtardığı için yorum yapmayacağım," dedi Kieran.

"Ben de bir dahaki sefere onu gördüğümde, kesin bir laf sokacağım. Manuel'i Horace'ın ölüsünün altında saklanırken bulduklarına inanabiliyor musunuz?"

"Ben Horace'ın karnını yarıp içine saklanmasını beklerdim," dedi Kieran.

Mark gülerek onun omzunu yumrukladı.

"Ne?" dedi Kieran. "Diyar'da böyle bir olay yaşandı. Korkak bir peri savaşçısı tam bir hafta boyunca bir kelpie'nin içinde saklandı!"

Gökyüzünden döne döne beyaz bir şey indi. Bir pervaneydi ve Kieran'ın kucağına bir meşe palamudu bırakıp gitti.

"Bir mesaj mı?" diye sordu Mark.

Kieran meşe palamudunu açtı. Unseelie Kralı'nın resmi kıyafeti içinde son derece ciddi görünüyordu. Siyah çizme, siyah binici pantolonu ve Kieran'ın su perisi kökenlerini sembolize eden altın sarısı ve yeşil dalgalar işli, siyah bir yelek giymişti. "Kış'tan," dedi. "Bütün Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar Unseelie topraklarından evlerine dönmüş."

Kieran savaş meydanından kaçanlara kucak açmıştı. Alec bu jestin Soğuk Barış'ın kurallarını bile değiştirebileceğini söylemişti. Ertesi gün, Konsey toplantısı vardı. Mark hem huzursuz, hem de umutluydu.

Kieran, Unseelie Sarayı'nda çok kalmamıştı. Savaştan sonraki gün Mark'la Cristina'nın yanına dönmüştü.

"Bakın!" dedi Cristina. Basilias'ın pencerelerinden biri açılmış ve Dru başını dışarı uzatmıştı. Onlara içeri gelmelerini işaret ediyordu. "Emma'yla Julian uyandı!"

Cristina ayağa fırladı. Diğerleri de onu izledi. Dru gülüyordu. Mark rahat bir nefes aldı.

Basilias'a doğru koşarken, Cristina da ona katıldı. Ama sonra Kieran'ın peşlerinden gelmediğini fark ettiler.

"Kieran?" dedi Mark. "Demir yüzünden mi?"

"Hayır," dedi Kieran. "Periler Diyarı'na dönmeliyim."

"Şimdi mi?" diye sordu Cristina.

"Şimdi ve sonsuza dek. Bir daha buraya dönemem."

Mark ona doğru yürüdü. "Ne?" Kış'ın mektubu Kieran'ın elinde bir kuşun kanadı gibi çırpınıyordu. "Biraz mantıklı olur musun, lütfen? Ne demek bu?"

"Mark," diye mırıldandı Kieran usulca. "Emma ve Julian yaşayacak. Bunu öğrendiğime göre artık Diyar'a dönmeliyim. Kış'la böyle anlaştık. General beni çağırıyor. Ben kralım. Ülkemi başıboş bırakamam."

"Onların bir kralı var!" dedi Cristina. Kieran'ın yanına koşup öfkeyle mavi şalını çekiştirdi. "İlla orada olmana gerek yok."

Kieran gözlerini kapadı. "Hayır. Kral topraklarına bağlıdır. Ölümlü dünyada vakit geçirdikçe, ülkesi zayıflar. Burada kalamam. Ben kral olmak istemedim. Ama şimdi öyleyim ve kötü bir kral olamam. Bunu ülkeme yapamam."

"Öyleyse seninle geliriz," diye önerdi Mark. "Sürekli Diyar'da kalamayız ama ziyaret edebiliriz ve..."

"Bunu ben de düşündüm. Ama Saray'da bir kral olarak geçirdiğim süre zarfında bir gerçeği iyice kavradım." Saçları artık simsiyahtı ve başında altın tacı vardı. "Kralın ölümlü bir eşi olamaz."

"Bunu biliyoruz," dedi Cristina. Brocelind'de söylediklerini hatırladı. O zaman bile, Kieran'ın belki de kral olmak zorunda kalmayacağını düşünüyordu. Bir çare bulabileceklerini. "Ama

babanın ölümlü eşleri oldu. Kuralları esnetmenin bir yolu yok mu?"

"Hayır. Babamın ölümlü metresleri oldu. Ama kral eşi kralla birlikte ülkeyi yönetir. Ölümlü eşler sıkıldığında fırlatıp atabileceğin gelgeç şeylerdir. Babam onlara nasıl davranıldığına bile aldırmazdı. Ama ben size değer veriyorum. Sizi Saray'a götürürsem sadece aşağılama ve şiddet göreceksiniz. Buna katlanamam."

"Sen kralsın," dedi Cristina. "Halkına emredersin ve bize iyi davranırlar."

"Yıllarca böyle yaşadılar. Bir gecede değişemezler. Ben de iyiliği sizden öğrendim." Gözleri parladı. "Kalbim paramparça ama bizim için bir çıkış yolu göremiyorum. Tek istediğim sizsiniz fakat halkımı da düşünmek zorundayım. Burada zaman geçirerek ülkemi zayıflatamayacağım gibi, sizi de şiddetin içine çekemem. İki dünyada da huzur bulamayız."

"Lütfen, Kieran," dedi Mark. Kieran'ın bileklerini yakaladı. *Unseelie Kralı'nın kolunu tutuyorum,* diye düşündü. İlk kez Kieran'ı bir kral olarak düşünüyordu. "Bir çözüm bulabiliriz."

Kieran birden Mark'ı çekip sertçe öptü. Onu bıraktığında, yüzü solgundu ama yanakları kızarmıştı. "Üç gündür uyumuyorum. Adaon'un kral olmasını işte bu yüzden istedim. Herkes tahtı ister. Ama ben istemiyorum. Sadece sizi istiyorum."

"Bu nedenle de müthiş bir kral olacaksın," dedi Cristina. Kahverengi gözleri dökemediği gözyaşlarıyla parlıyordu. "Ya sadece Mark'la olsan? Mark yarı peri. Bunun bir anlamı olmalı."

"Periler onu bir Gölge Avcısı olarak görüyor." Kieran Mark'ın ellerini bırakıp Cristina'ya doğru yürüdü. "Hem ben

ikinizi de seviyorum, benim cesur Cristina'm. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Cristina'nın tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından yuvarlandı. Kieran usulca yüzünü okşadı. "Gerçekten gidiyor musun?" dedi Cristina ağlamaklı bir sesle. "Bir yolu olmalı!"

"Yok," dedi Kieran ve onu da Mark'ı öptüğü gibi sertçe öptü. "Ne kadar uzakta olursam olayım, sizi daima seveceğim."

Cristina'yı bıraktı. Mark itiraz etmek istedi ama Diyar'ın kurallarını Cristina'dan daha iyi biliyordu. Güllerin arasındaki dikenleri. Peri sarayında kralın oyuncağı olmak daimi olarak hor görülmek demekti. Cristina böyle bir hayatı kaldıramazdı. Mark da öyle.

Kieran, Rüzgâr Mızrağı'na atladı. "Birbirinizle mutlu olun," dedi gözlerini kaçırarak. "Kral olarak, sizden bunu istiyorum."

"Kieran..." dedi Mark.

Ama Kieran çoktan gitmişti. Kaldırım taşları nal sesleriyle inledi ve Kieran az sonra gözden kayboldu.

Kit odasının rahatlığına rağmen, Sessiz Şehir'den nefret ediyordu. En azından, Sessiz Şehir'in geri kalanına kıyasla öyleydi. Hemen her yer insan iskeletlerinden yapılan sert köşelerle doluydu zira. Üç ya da dört kafatasını eline alıp "Zavallı, iyi kalpli Yorick," diye mırıldandın mı, bir şekilde ortama alışıyordun.

Kit odasının Sessiz Kardeşler'den birine ait olduğundan şüpheleniyordu. Kitaplıkta ekseri tarih kitapları vardı. Yatak rahattı ve banyo hemen koridorun aşağısındaydı. Gerçi Kit, Sessiz Şehir'deki tuvalet alışkanlıklarını bir an önce unutmayı tercih ederdi ya neyse.

Burada yapayalnız kaldığı için tek uğraşısı iyileşmek ve savaş meydanında olanları düşünmekti. Atlılar'a saldırıp atlarını yok ederken içinden çağlayan gücü aklından çıkaramıyordu. Orada yaptığı şey kara büyü müydü? Ondan mı buraya kapatılmıştı? Damarlarında peri kanı dolaşması nasıl mümkün olabilirdi? Demire ve üvez tahtasına dokunabiliyordu. Hayatı boyunca teknolojiye yakın olmuştu. Bir periye hiç benzemiyordu ve Hayalet Pazar'da kimse ona böyle bir olasılıktan söz etmemişti.

Bunları düşünmekten Ty'ı bile unutmalıydı belki. Ama onu da bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Yatağa uzanmış taş tavana bakıyordu ki, koridorda ayak sesleri duydu. İlk düşüncesi ona yemek getirdikleri oldu. Bir Sessiz Kardeş günde üç kere yanına uğruyor ve ona bir tepsiyle sıkıcı ama besleyici yemekler bırakıyordu.

Ama bunlar topuk tıkırtılarıydı. Kit kaşlarını çattı. Meclis Başkanı olabilir miydi? Ya da Diana? Pekâlâ, sakin olacak ve yanlış bir şey yapmadığını anlatmaya çalışacaktı. Doğrulup saçlarını düzeltti. Sessiz Kardeşler aynaları olmadan bu kadar derli toplu görünmeyi nasıl başarıyordu?

Kapı açıldı ve Tessa Gray içeri girdi. Yeşil bir elbise giymiş ve Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi bir saç bandı takmıştı. Ona sevgiyle gülümsedi.

"Lütfen, çıkar beni buradan," dedi Kit. "Sonsuza dek burada hapis kalmak istemiyorum. Yanlış bir şey yapmadım. Hele nekromansiyle işim olmaz."

Tessa'nın gülümsemesi soldu. Gri gözleri endişeyle gölgelendi. *Sözde sakin olacaktım,* diye homurdandı Kit içinden.

"Christopher," dedi Tessa yatağın ucuna otururken. "Seni günlerdir burada yalnız bıraktığım için üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Kit yalan da olsa. "Ama bana Christopher deme. Kimse demez."

"Kit," dedi Tessa. "Emma ve Julian'la ilgilendiğimiz için şehirden ayrılamadık. Nihayet uyandılar ve bunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

Kit rahat bir nefes aldı. "Ya diğerleri? Ty nasıl?"

"Ty da ötekiler de iyi. Emma hayatını kurtardığın için sana teşekkür ediyor."

Kit yatağın başlığına yaslandı. "Savaşta yaptıklarım için suçlanmıyorum o halde?"

"Hayır," dedi Tessa. "Ama bunları neden yaşadığını öğrenmelisin. Bu hikâyeyi pek az kişi biliyor."

"Peri kanıyla ilgili," dedi Kit. "O atlı benim İlk Vâris'in soyundan geldiğimi söyledi. Ama nasıl olur?"

Tessa eteğini düzeltti. "Uzun zaman önce, Unseelie Kralı ve Seelie Kraliçesi peri saraylarını birleştirmek için anlaştı. Bu birliktelikten doğacak çocuğun her bakımdan mükemmel olması için Diyar'ın dört bir köşesinden büyücüler getirttiler. Ama bazıları kara büyüyle uğraşıyordu. Kral iki krallığı birleştirecek bir erkek evlat hayal ediyordu. Kusursuz bir sadakat ve sevgi timsali olacak ve cesarette bütün peri şövalyelerini geçecekti."

"Aynı ben," diye mırıldandı Kit.

Tessa güldü. "Ama bebek doğdu ve bir kızdı. Auraline."

"Beklenmedik gelişme diye buna derim."

"Kral erkek bir vâris beklediği için üzüldü. Onun gözünde çocuk kusurluydu ve sonunda bir peri şövalyesini onu öldürmek için görevlendirdi. Gerçi Kral etrafa onun kaçırıldığı söylentisini yaydı ve pek çok kişi buna inandı."

"Kral kendi kızını öldürtmek mi istedi?"

"Bununla da yetinmedi. Auraline'de yaşadığı hayal kırıklığını unutmak için o zamandan beri bütün kızlarını öldürttü. Çünkü Auraline ona başkaldırdı. Hâlâ tahtın vârisiydi. Şövalyenin sadakatini kazanmış ve ölümden kurtulmuştu. Kral bunu saklamaya çalıştı. Auraline'in ölümünün suçunu bir başkasının üzerine yıkmaya çalıştı. Auraline sonunda ölümlüler dünyasına kaçtı. Orada bir büyücüyle evlendi. Bu büyücü Gölge Avcıları'nın soyundan geliyordu ama ailesi Konsey'den ayrılmıştı."

"Kayıp Herondale'ler."

"Doğru. Onlar senin atalarındı. Annene kadar uzanan soy. Ama Unseelie Kralı boş durmadı. Kızının çocukları olduğunu düşündüğü herkesi avladı. Dolayısıyla Herondale'ler güçlü büyüler ve sahte isimlerle ondan saklanmak zorunda kaldı."

"Kral neden onların peşine düştü?"

"Auraline'e güçlü sihirler miras kalmıştı. Daha doğmadan önce birçok büyücünün sihrine sahip olmuştu. Ona İlk Vâris denmesinin sebebi hem Seelie, hem Unseelie saraylarının ilk peri vârisi olması. Onun soyundan gelenler de Auraline'in ayrıcalıklarına sahip. Kanın sana bütün Periler Diyarı'nın tahtında hak iddia etme hakkını tanıyor."

"Ne?" dedi Kit. "Ben Periler Diyarı'nın Kralı olmak istemiyorum ki!"

"Onlar için bunu isteyip istememen hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Tessa kederle. "Sen tahtın yakınından bile geçmesen, her zaman seni piyon olarak kullanmak isteyecek birileri çıkacaktır. Senin yönetimindeki bir ordu hem Kral'ı, hem de Kraliçe'yi tahttan indirebilir."

Kit'in tüyleri diken diken oldu. "İyi de, şu anda benim kim

olduğumu bilen yok mu? Atlılar'ın başına gelenleri birileri görmüştür mutlaka. Söyle, Tessa. Peşimdeler mi?"

Tessa elini Kit'in bileğine koydu. Şefkatli ve anaç bir dokunuştu. Kit hayatı boyunca kimsenin ona böyle dokunduğunu hatırlamıyordu. Sadece açık sarı saçlar ve ona şarkı söyleyen tatlı bir ses vardı. *Bizim aşk hikâyemizin sonu yok.*

"Seni son birkaç gündür burada tutmamızın sebebi Aşağı Dünya'nın nabzını yoklamaktı. Birçok bağlantımız var. Hayalet Pazarlar'da dolaşan söylentileri bize aktarırlar. Neyse ki, savaştan sonra sadece Atlılar'ın ölümü, Kieran'ın krallığı ve Julian'la Emma'ya olanlar konuşuluyormuş. Bir Büyücü'nün Mannan Atlılar'nın peri atlarını yok ettiğiyle ilgili söylentiler de kulaklarına çalınmış. Ama herkese o kişinin Ragnor Fell olduğunu söyledik." Gözlerini devirdi.

"Adı Gölge sanıyordum."

Tessa gülümsediğinde genç kız gibi göründü. "Ah, Ragnor Fell. Ne haylazdır bir bilsen. Birkaç yıldır saklanıyordu. Savaşta her zamanki ihtişamıyla geri döndü. Şimdi herkes Ragnor Fell'in dönüp Atlılar'ı yendiğini biliyor." Kıkırdadı. "Bayağı sükse yaptı."

"Ama Atlılar'ı o yenmedi ki."

"Ragnor için fark etmez."

"Öyleyse güvendeyim, Los Angeles'a dönebilirim, öyle mi?"

Tessa'nın alnında derin bir endişe çizgisi belirdi. "Bilmiyorum. Ragnor yakınında olmasına rağmen, enstitüde olman bizi huzursuz ediyordu. Seni Hayalet Pazar'da bile takip etti."

"Hayalet Pazar'a neden gittiğimizi söyledi mi?" Kit birden Ty için endişelenmişti.

"Tabii ki, hayır. Oraya sizi ispiyonlamak için değil, korumak için geldi." Uzanıp Kit'in omzunu okşadı. Kit pek az tanıdığı bu insanların sadakati karşısında şaşırıp kaldı. "Doğrusunu istersen," dedi Tessa, "İlk Vâris'in güçlerine sahip olduğunu bilmiyorduk. Auraline hariç, sadece birkaç akrabanda böyle bir özellik vardı. Seni güçleri tetikleyecek şeylerden uzak tutarsak..."

"Periler ve savaşlar."

"Kesinlikle. Ama bu olay tekrarlanırsa, söylentiler yayılabilir. Perilerin hafızası kuvvetlidir. Senin güvenliğini sağlamalıyız."

"Bundan sonra Sessiz Şehir'de kalacağımı söyleme sakın. Burayı hiç sevmedim. Bu kadar sessizlik bana göre değil. Hele şu tuvalet olayı!"

Tessa derin bir nefes aldı. "Hayır, Kit. Aslında gelip Jem ve benimle yaşamanı isteyecektim. Ve doğacak bebeğimizle. Bunca yıl dolaştıktan sonra bir ev kurmaya karar verdik. Senin de ailemizin bir parçası olmanı istiyoruz."

Kit, Tessa'nın teklifi kadar, hamile olmasına da şaşırdı. "Ama neden?"

Tessa onun gözlerinin içine baktı. "Çünkü uzun zaman önce, Herondale'ler hem bana hem de Jem'e bir yuva verdi. Şimdi biz de aynısını senin için yapmak istiyoruz."

"Ama ben tam anlamıyla Herondale sayılmam. Babamı bir Herondale ve annemi de bir ölümlü sanıyordum. Meğer ikisi de Gölge Avcısı'ymış. Gerçek adımdan bile emin değilim."

"Babanın gerçek soyadı bilinmiyor. Ama Gölge Avcıları'yla uzaktan akraba olduğunu biliyoruz. Geleceği görebilme yeteneği de onlardan miras kaldı."

"Gölge Avcıları'nın safkan olduğunu sanıyordum."

"Öyleler. Ama nesiller boyunca araya başka kanlar da karıştı. Baban eğitim alıp yükselebilirdi. Ama buna yanaşmadı. Asıl rune taşıyıcısı annendi. Seni uzun zamandır aradığımız Kayıp Herondale yapan da oydu. Tabii kendi seçimin. İstediğin adı kullanabilirsin. Kit Herondale olsan da, olmasan da seni ailemize katmaya istekliyiz."

Kit, Jace'i ve hiç tanımadığı annesini düşündü. Onu bir tek vaktiyle ona söylediği şarkılardan hatırlıyordu. Ama annesi onun için kendi hayatını feda etmişti.

"Bir Herondale olacağım," dedi. "Aile yüzüğü hoşuma gitti. Çok klas."

Tessa gülümsedi.

"Nerede oturmayı planlıyorsunuz?" diye sordu Kit.

"Jem'in Devon'da bir evi var. Eski bir yer. Orayı düşündük. Blackthorn'lara ne kadar değer verdiğini biliyoruz," diye ekledi çabucak. "Onlarla kalmak istersen anlarız. Üzülürüz ama seni korumak için elimizden geleni yaparız. Ragnor'la Catarina da yardım eder. Blackthorn'lara durumu açıklamak zorundayız tabii. Güvenliğinin neden önemli olduğunu..."

Tessa hâlâ konuşuyordu ama Kit artık onu duymuyordu. Kelimeler bir çağlayan gibi zihnine aktıkça, ötelediği hatıralar da gün yüzüne çıkıyordu. Enstitü, kumsal, Blackthorn'lar, ona daima iyi davranışları, Emma'nın hayatını kurtarışı, Julian'ın arabayla onu Market'e götürüşü ve Ty'la ilgili sözlerini dinleyişi. Daha o zamanlar bile Ty hakkında konuşmaya hevesliydi.

Kit bütün enerjisini Ty'a vermişti. Gelecekle ilgili umutlarını ona bağlamıştı. Ona sadakatle bağlıydı. Diğer Blackthorn'ları da seviyordu ama onları iyi tanımıyordu. Belki bir tek Dru'yla diğerlerine nazaran daha samimiydi.

Onu bir arkadaş olarak seviyordu. Ama Ty'ı düşündüğünde yüreği bir başka sızlıyordu.

Olanlar için Ty'ı suçlamıyordu. Asıl suçladığı kendisiydi. Ty'ı kaybetmemeye o kadar odaklanmıştı ki, ona duyması gerekenleri söyleyememişti. Bazen en yakınınızdakilerin kötü seçimlerine müdahale etmek zorunda kalırdınız. Ama Kit, Ty'ı durdurmaya çalışmamıştı. Bunu sonucunda da hak ettiğini bulmuştu. Ty için pek de bir şey ifade etmediğini bile bile bundan sonra enstitüde yaşayabilir miydi? Onu her gün görerek? Kendini bir aptal gibi hissederek ve ailenin diğer fertlerinin kederini fark edip ona acımalarına katlanarak? Belki de ona başka arkadaşlar edinmesi gerektiğini söyleyeceklerdi. *Hayır,* diye düşündü. *Oraya geri dönüp onlarla yaşamaya dayanamam. Yeni bir hayata başlamak için elime bulunmaz bir fırsat geçti. Gerçek kimliğimi yaşamak için.*

"Sizinle geleceğim," dedi. "Birlikte yaşamamız hoşuma gider."

"Ah!" Tessa'nın gözleri parladı. Kit'in elini yakalayıp sevgiyle sıktı. "Nasıl sevindim bilemezsin. Jem de duyunca çok mutlu olacak. Hem bebeğimiz de yalnız büyümez. Gerçi umarım onu seversin." Yanakları kızardı. Kit bir kardeşi olacağına seviniyordu ama cevap vermedi. "Sen bana bakma," dedi Tessa. "O kadar heyecanlandım ki. Bu gece yola çıkarız. Yeni odana hemen yerleşirsin. Sana bir de öğretmen buluruz. Sessiz Kardeşler gereken koruma büyülerini yapar."

"Harika," dedi Kit. Aslında bütün bunlar gözünde büyüyordu. "Fazla eşyam yok zaten. Bir tek bu çanta var." Çantada da Herondale hançeri ve Ty'ın verdiği cadı ışığı dışında, değer verdiği hiçbir şey yoktu.

"Gitmeden önce Blackthorn'larla vedalaşmak istersin herhalde?"

"Hayır. Onları görmek istemiyorum."

Tessa gözlerini kırpıştırdı.

"Hatta şu İlk Vâris meselesini hiç bilmemelerini tercih ederim," dedi Kit. "Güvenlikleri açısından böylesi daha iyi. Jem onlara L.A.'in benim için uygun olmadığına karar verdiğimi söylesin. Hem eğitimleri de benden bir hayli ileri. Bir Gölge Avcısı olmak istiyorsam, en baştan başlamalıyım."

Tessa başını salladı. Kit bu bahaneyi yeterli bulmadığını tahmin edebiliyordu ama Tessa üstelemedi.

"Yola çıkmadan bir sorum daha var," dedi ve Tessa ona merakla baktı. "Zamanla kulaklarımın uçları sivrilebilir mi? Ya da kuyruğum filan çıkar mı? Hayalet Pazar'da, birkaç tuhaf görünüşlü peri gördüm de."

Tessa sırıttı. "Vakti gelince öğreniriz."

Emma'yla Julian, Basilias'tan taburcu olmuştu. Şimdi kanal evindeydiler ve herkes geçmiş olsuna gelmek istiyordu. Dru'nun tanıdığı, tanımadığı birçok kişi çiçekler ve ufak hediyelerle kapılarını çalıyordu. Emma'ya zırhlı eldivenler ve Julian'a yepyeni bir mont bile gelmişti.

Bazıları fazlasıyla neşeliydi. Emma'yla Julian'ın savaş meydanındaki hallerini unutmuş gibiydiler. Devleşip az kalsın ölmelerini planın bir parçası sanıp onlara övgüler yağdıranlar bile vardı. Dru'nun Lejyon'a az çok sempatisi olduğunu tahmin edenler daha temkinliydi. Emma ve Julian'ın yine birer dev olup onları bir yumrukta ezebileceğinden korkar gibiydiler. Yaşlı bir hanım Julian'ın boyunu posunu övünce odaya ölüm

sessizliği çöktü. Tavvy, "Neden sustunuz?" diye tutturdu ve Dru onu yaka paça başka bir odaya götürmek zorunda kaldı.

Yaşananlardan önemli hayat dersleri çıkaranlar da vardı. "Savaş meydanında ailemle yeterince zaman geçirmediğimi düşündüm," dedi Trini Castel. "Barış günleri her anlarını kutlamaya değecek kadar özeller."

"Kesinlikle," dedi Julian.

Gülmemek için kendini zor tutar gibi bir hali vardı. Herkes düşünceli yüzlerle kafa salladı. Dru günlerdir Emma ve Julian'ın uyandıklarında cezalandırılacaklarından korkuyordu. Konsey ya da bazı kendini bilmez Gölge Avcıları çirkin karalamalarla üzerlerine gelecekti. Neyse ki, böyle bir şey olmamıştı.

Dru şöminenin başında, birilerinin Emma'ya getirdiği çikolataları yiyen, Magnus'a yaklaştı. Magnus, Tavvy oyalansın diye Maryse, Max ve Rafe'i de getirmişti. Alec, Jace ve Clary daha sonra gelecekti. Bir de sürprizleri vardı galiba. Isabelle'le Simon çoktan New York Enstitüsü'ne dönmüştü.

"İnsanlar neden Julian'la Emma'ya kızmadı?" diye fısıldadı.

Magnus kaşlarını kaldırdı. Dru, Magnus'un kaşlarının girebildiği şekilleri hep çok eğlenceli bulurdu. Upuzun boyu ve hayatta hiçbir şeyi ciddiye almayan yapısıyla genel olarak eğlenceli biriydi zaten. "Julian'ın harp divanı ve Dearborn'la başa çıkma taktikleri olmasa, Lejyon amacına ulaşacaktı. Ki bu da ülkeyi iç savaşa sürükleyebilirdi. Herkes kan dökülmediği için memnun."

"Evet," dedi Dru, "ama dev meleklere dönüşmeleri hesapta yoktu."

"Melekler habercidir," dedi Magnus ellerine bulaşan çikolata kırıntılarını silkelerken. "Evlatlarıyla, yani sizinle değişik şekil-

lerde iletişim kurarlar. Horace ve diğer Lejyon üyeleri meleklerin isteklerini yerine getirdiklerini iddia ediyordu. Dolayısıyla insanlar onlardan korkuyordu. Ama savaş meydanında, Julian ve Emma bunun doğru olmadığını kanıtladı. Melekler onlar aracılığıyla sizinle konuştu."

"O halde Horace'tan hoşlanmayan herkes Lejyon'u bir yumrukta yerle bir etmelerini istedi," dedi Dru. "Doğru mu?"

Magnus sırıttı. "Kimse bunu itiraf etmek istemez ama yaşananlar birçok kişiyi fazlasıyla memnun etti."

O sırada, Jace, Clary ve Alec süslemesini kendilerinin yaptığı devasa bir pastayla içeri girdi. Yabancıların çoğu gitmişti. Ty pasta kutusunu masaya koymalarına yardım etti. Kutunun kapağını açtılar ve pastanın üzerindeki yazıyı görünce herkes güldü: BİR DAHA DEV OLMAYACAĞINIZ İÇİN TEBRİKLER!

Limonlu, çikolatalı pastadan herkese dağıtıldı. Julian'la Emma sıralarını beklerken, birbirlerine yaslandı. Basilias'tan döndüklerinden beri, Julian'ın üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Karanlık Savaş öncesindeki gibi, mutlu ve rahat görünüyordu. Dru, Emma'yla artık *parabatai* olmadıklarını biliyordu. Melek sihri bir şekilde bağı yakmıştı. İkisinin de yüzlerinden eksilmeyen gülücüklere bakılırsa, bundan hiç şikâyetleri yoktu.

Öte yandan, Mark ve Cristina'nın suratları asıktı. Odadaki neşeli sohbete bir tek onlar katılmıyordu. Dru bir ara Emma'nın Cristina'yı mutfağa götürdüğünü ve kötü bir şey olmuş gibi ona sarıldığını gördü.

Dru neler döndüğünü çözememişti ama Kieran'ın yokluğu gözünden kaçmamıştı.

Ty da durgundu. Ne zaman, Julian'ın yanından geçse, Jules onu kolundan çekip saçlarını karıştırıyordu. Tıpkı çocukken yaptığı gibi. Ty her seferinde gülümsüyordu ama keyifsizdi. Dedektiflik maceraları için insanların konuşmalarını bile not etmiyordu.

Ty sonunda kalkıp Magnus'un yanına gitti. Magnus şöminenin önündeki mavi koltukta, kucağında koyu mavi oğluyla oturuyordu. Dru, Ty'ın Büyücü'ye ne söyleyeceğini merak ederek çaktırmadan yaklaştı.

"Kit nerede?" diye sordu Ty ve Dru Ne bekliyordum ki? diye düşündü. Jem onlara Kit'in bundan böyle Tessa ve onunla Devon'da yaşayacağını söylemişti. Sebebini ya da neden böyle apar topar gittiklerini açıklamamıştı. Julian ve ötekiler, Kit'in yakında onları ziyaret edeceğini düşünüyor gibiydi. Ama Dru bundan o kadar da emin değildi. "Sorup duruyorum ama kimse bir şey söylemiyor."

Magnus kedi gözlerini ona dikti. "Kit iyi. Tessa'yla Jem'in yanında. Artık onlarla yaşayacak."

"Biliyorum," dedi Ty. Sesi titriyordu. "Ama ona veda edemez miyim? Bir kerecik konuşabilseydik..."

"Kit gitti, Ty. Size veda etmek istemedi. Galiba en çok da sana."

Dru nefesini tuttu. Magnus neden bu kadar acımasızca bir şey söylemişti?

"Anlayamıyorum," dedi Ty. Sol eli istemsizce hareket ediyordu. Onu durdurmak ister gibi, sağ eliyle bileğini yakaladı.

Julian her zaman Ty'ın ellerinin onun kelebekleri olduğunu söylerdi. Güzel, zarif ve becerikliydiler. Neden uçmalarına izin vermeyecekti ki? Ama Dru endişeliydi. Zira Ty'ın elleri bu kez

bir kalp gibi zonkluyordu. Demek ki, huzursuzdu.

"Gel benimle," dedi Magnus ciddi bir yüzle.

Oğlunu Maryse'ye verip peşinde Ty'la yukarı çıktı. Dru da arkalarından gitti. Magnus'un Ty'a neden kızgın olduğunu öğrenecek ve gerekirse, Ty'ı koruyacaktı. Magnus onu bir kurbağaya dönüştürse bile.

Magnus'la Ty boş bir odaya girdi. Magnus heybetli gövdesini çıplak duvara yasladı. Ty yatağa otururken, Dru aralık kapıdan içeriyi gözlemeye başladı.

"Anlamıyorum," diye yineledi Ty. Dru onun merdivenleri çıkarken neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Magnus ne demek istemişti? Kit ona neden veda etmemişti?

"Ty," dedi Magnus. "Ne yaptığını biliyorum. Ragnor anlattı. Keşke daha önce söyleseydi ama hastaydım. Canımla uğraşırken, beni rahatsız etmek istememiştir. Hem seni vazgeçirdiğini sanmış. Ama sen Pazar'dan bir enerji kaynağı aldın ve yine de büyüyü yaptın."

Büyü mü? Livvy'nin hayaletini uyandıracak büyü mü?

Ty ona bakakaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Pazarlarda dostlarım var. Ayrıca ben bir Büyücü'yüm. Büyük bir iblisin oğluyum. Üzerindeki kara büyüyü sezemeyeceğimi mi sanıyorsun? Bir bulut gibi etrafında dolaşıyor." Pervaza tünedi. "İkizini diriltmeye çalıştığını biliyorum."

Ne? Dru neler olup bittiğini o zaman anladı: *Bir ölüyü diriltmeye çalıştılar. Bir hayaletle iletişim kurmaya çalışmak başka şey, nekromansi başka şey.*

Ty parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Yaptığınız büyü işe yaramadığı için çok şanslısınız," dedi Magnus. "Korkunç şeyler olabilirdi."

Ah, Ty! Nasıl yaptın? Hele sen, Kit!

"Clary, Jace'i diriltti," dedi Ty.

"Clary bunu Raziel'den istedi. Arada kocaman bir fark var. Tanrıların büyülerine sahip çıkmaya çalıştın, Ty. İnsanlar nekromansiden nefret etmekte haklı. Bir hayatı geri getirirsen, benzer bir bedel ödemek zorunda kalırsın. Ya bu başka bir hayat olsaydı? Livvy yanında olsun diye, bir başkasının ölmesini görmezden gelebilir miydin?"

Ty başını kaldırdı. "Ya o kişi Horace olsaydı? Savaşta kötü insanları öldürmüyor muyuz? Ne farkı var?"

Magnus, Ty'a uzun uzun baktı. Dru bir an ters bir laf edeceğinden korktu. Ama Magnus'un yüzü yumuşadı. "Tiberius," dedi. "Kardeşin ölmeyi hak ettiği için ölmedi. Hayat ve ölüm bir yargıcın kararlarıyla şekillenmez. Öyle bile olsa, sen o yargıç olmak ister miydin? Her yaşam ve her ölüm senin elinde olsa, bu hoşuna gider miydi?"

Ty gözlerini yumdu. "Hayır," diye fısıldadı. "Ben sadece kardeşimi geri istiyorum. Onu çok özlüyorum. İçimde bir boşluk var ve hiçbir zaman kapanmayacak."

Ah, diye düşündü Dru. Nasıl bu kadar güzel ifade edebiliyordu? Elini göğsüne götürdü. *Hiç kapanmayacak bir boşluk.*

"Biliyorum," dedi Magnus şefkatle. "Ve hayatının büyük bir kısmını farklı olduğunu bilerek geçirdiğini de biliyorum. Evet, farklısın. Ben de öyleyim."

Ty ona dikkatle baktı.

"Dolayısıyla yarını kaybetmiş gibi hissetmenin tamir edilmesi gereken bir şey olduğunu sanıyorsun. Herkes birini kaybettiğinde böyle acı çekmiyordur diye düşünüyorsun. Ama diğerleri de aynı acıyı çekiyor, Ty. Izdırap öyle bir şey ki, bazen

nefes bile alamazsın. Ama insan olmak bu demek. Kaybederiz, acı çekeriz ama nefes almaya devam ederiz."

"Diğerlerine söyleyecek misin?" diye fısıldadı Ty.

"Hayır. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz verirsen, sırrını saklarım."

"Yapmam."

"Sana inanıyorum. Ama yapmanı istediğim başka bir şey daha var. Seni buna zorlayamam. Ancak tavsiye edebilirim."

Ty eline bir yastık aldı. Dokusunu beynine kazımak istercesine onu okşamaya başladı.

"Hep Scholomance'e gitmek istediğini biliyorum."

Ty itiraz etmeye başlayınca, Magnus elini kaldırdı.

"İzin ver, bitireyim. Sonra ne istersen söylersin. L.A. Enstitüsü'nde, Aline'le Helen seni rahat ettirebilir ve ailenden ayrılmak istemediğini biliyorum. Ama senin zihnini meşgul edip ruhunu doyuracak esrarlar çözmeye ihtiyacın var. Daha önce de senin gibi insanlar tanıdım. Zihinleri özgür bırakılmadıkça huzur bulamıyorlar. Conan Doyle'ı tanırdım. Seyahat etmeyi severdi. Tıbbiyedeki üçüncü yılını bir balina gemisinde geçirdi."

Ty ona bakakaldı.

Magnus konudan saptığını anlayarak toparlandı. "Söylemeye çalıştığım, sen meraklı birisin, Ty. Esrarlar çözmeli, adeta bir hayat dedektifi olmalısın. Bunun için, daima Scholomance'e gitmek istedin. Ama ikizin seninle *parabatai* olmak istiyordu ve onu kıramayacağını düşünüyordun. Ya şimdi? Seni engelleyen ne?"

"Livvy için Scholomance'ten vazgeçerdim. Hem oraya gidenler Zara ve diğerleri korkunç insanlar."

"Scholomance artık bambaşka bir yer olacak. Lejyon orayı zehirledi. Ama artık hiçbir etkileri kalmadı. Bence orada çok mutlu olursun." Sesi yumuşadı. "Acı çekmek zordur. Ama değişikliğin sana yardımı olabilir."

"Teşekkür ederim," dedi Ty. "Biraz düşünebilir miyim?"

"Elbette." Magnus biraz pişman görünüyordu. Ty'a söylemek istediği başka şeyler de var gibiydi. Kapıya döndüğünde, Dru geri çekildi.

"Bundan böyle kardeşinin hayaletine bağlısın," dedi Magnus. "Anlıyorsun değil mi?"

Nasıl yani?

Livvy'nin hayaletine mi?

"Anlıyorum," dedi Ty.

Magnus gözlerini kapıya dikti. "Anladığını sanıyorsun. Ormanda seni özgür bıraktığını biliyorum. Şimdi bu hiç yoktan iyi geliyor. Tamamen onsuz olmaktan. Ama bedelinin farkında değilsin. Umarım onu asla ödemek zorunda kalmazsın."

Yüzüne bakmadan, usulca Ty'ın omzuna dokundu ve gitti. Dru, Magnus aşağı inene dek, yan odada saklandı.

Sonra derin bir nefes alıp Ty'la konuşmaya gitti.

Ty hâlâ yatakta oturuyordu. Başını kaldırdığında, yüzü bembeyazdı. "Dru?"

"Bana söylemeliydin," dedi Dru.

Ty kaşlarını kaldırdı. "Bizi mi dinledin?"

Dru başını salladı.

"Biliyorum, söylemeliydim," dedi Ty. "Ama bana engel olmanı istemedim. İyi bir yalancı olmadığım için de hiçbir şey söylememeyi daha uygun buldum."

"Kit bana yalan söyledi." Dru, Kit'e kızgınlığını belli etme-

meye çalıştı. Belki de aralarına dönmemesi en iyisiydi. Ona kilit açmayı öğretse bile. "Livvy'nin hayaleti gerçekten etrafta mı dolaşıyor?"

"Daha bugün gördüm. Emma'yla Julian uyandığında Basilias'taydı. Komodinin üzerinde oturuyordu. Ne zaman ortaya çıkacağını bilemiyorum. Magnus bana bağlı olduğunu söyledi."

"Belki bana da öğretirsin." Dru çömelip Ty'a sarıldı. Abisi hafifçe titriyordu. "Belki onu birlikte görebiliriz."

Ty da ona sarıldı. Dru'nun yanağı Tavvy'ninki gibi yumuşaktı. "Kimse bilmemeli."

"Ben bir şey demem." Ty'a sımsıkı sarıldı. *Onu dünyaya bağlayan bir çapa gibi.* "Asla demem."

Emma yatağında yatıyordu. Odadaki tek ışık iblis kulelerinden yansıyan parıltıydı.

Bir türlü uyku tutmaması pek de garip değildi aslında. Üç gün baygın yattıktan sonra şok üstüne şok yaşamıştı. Neler olduğunu fark etmesi, Jem'in açıklaması ve evi dolduran kalabalık onu şaşkına uğratmıştı. Sürekli bir şey unuttuğu hissine kapılıyordu.

Parabatai bağıydı elbette. Zihni ve bedeni henüz yokluğuna uyum sağlayamamıştı. Uzuvlarını kaybeden insanlar gibi, hâlâ onu hissedebiliyordu.

Julian'ı özlüyordu. Bütün gün birlikteydiler. Ama etraflarında insanlar vardı. Ev nihayet boşaldığında Julian, Tavvy'yi yatıracağını söyleyip herkese iyi geceler dilemişti. Hali bir tuhaftı.

Emma da çok beklemeden odasına çekilmişti ve saatlerdir karanlıkta yatıyordu. Artık *parabatai* olmadıkları için hep böyle

tuhaf mı hissedeceklerdi? Şimdi arkadaşlıkla sevgililik arasında yeni bir bölgedeydiler. Kendilerini asla kız ya da erkek arkadaş olarak tanımlamamışlardı, zira dev canavarlarla savaşırken bu kavramlar son derece basit kaçıyordu. Emma bir yandan da yaşadıkları yıkımın etkisinin temelli olmasından korkuyordu.

Bir daha asla normal olamamayı kaldıramazdı. Yataktan kalkıp geceliğini düzeltti. Julian'la konuşmalıydı.

Kapısını açtığında, Julian'ı karşısında bulunca şaşırdı.

Julian kapının koluna doğru uzattığı elini indirdi. Deniz camı bilekliği ay ışığını yakalayarak parladı. Koridor karanlık ve sessizdi. "Beni görmek isteyeceğinden emin olamadım."

Emma rahatladı. "İstiyorum."

Julian odaya girip kapıyı arkasından kapadı. Şimdi ikisi de karanlıktaydı. Julian baştan aşağı siyahlar giyinmişti. Saçları da siyah gibi görünüyor ve solgun teniyle şaşırtıcı bir tezat yaratıyordu. "Seni öpmemi ister misin?"

Emma kıpırdamadı. Julian'ın onu kollarına almasını her şeyden daha çok istiyordu. Zira aralarındaki boşluk artık yasaklar ve lanetlerle dolu değildi.

"İsterim," diye fısıldadı.

Julian aralarındaki mesafeyi bir adımda aştı. Dudakları ballı çay tadındaydı. Emma usulca alt dudağını dişleyince inledi.

Julian sonra öpücüklerini çenesine ve boynuna kaydırdı. "Sana dokunmamı ister misin?"

Bütün bunları aceleye getirmek zorunda olmamaları bile müthiş bir hazdı. Emma geceliğini çıkardı ve Julian'ın gözlerinin arzuyla gölgelenmesini izledi.

"İsterim," dedi. "Senden gelecek her şeyi isterim."

Julian bileklerini yakaladı. O tamamen giyinikken, Emma

kendini daha da çıplak hissediyordu. Julian onu kucaklayıp yatağa götürdü. Emma üzerine çıktı. Julian tişörtüyle kotunu çıkarmak için debelenirken boynunu uzun uzun öptü. Kalp atışlarını hissettiği noktayı yaladı.

"Yavaş olalım," diye fısıldadı. "Her şeyi hissetmek istiyorum."

Julian kalçalarından tutup onu yatırdı ve üzerine çıktı. Hınzırca gülümsedi.

"Demek yavaş?"

Parmaklarıyla başladı. Her birini tek tek öptü. Avuçlarını, bileklerini, omuzlarını ve köprücükkemiklerinin üzerini. Karnına indiğinde, Emma arzuyla kıvranıyordu. Sonunda işi Julian'ı tehdit etmeye kadar vardırdı ama Julian oralı olmadı. Dudaklarını daha hassas yerlerine kaydırdı.

Emma'nın dünyasında birkaç kez ışıklar patladıktan sonra, Julian uzanıp nemli saçlarını yüzünden çekti. "Şimdi," diye fısıldadı ve Emma'yı öperken vücutları buluştu.

Gerçekten de yavaştı. Tutkusu, eskiden olduğu gibi büyük bir ümitsizlikle gölgelenmiyordu. Emma usulca onun yüzünü okşadı. Dudaklarının kıvrımlarını, elmacık kemiklerini gölgeleyen kirpiklerini ve her dokunuşla Julian biraz daha arzuyla inledi. Emma gözlerinin ardında patlayan kıvılcımlarla onun kucağına oturdu ve vücutları tutuşana dek birbirlerinde eridiler. Birlikte melekler kadar parlaklardı.

Mark'ın odasından ay görünüyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Kaç geceyi at sırtında geçirmişti. Ay da Av'ın bir parçası gibi, onlarla birlikte hareket ederdi. Kieran'ın kahkahaları şimdi bile kulaklarında çınlıyordu.

Kieran'ın bir gün yine öyle tasasızca gülebileceğini umdu.

Ama Mark onu sadece tahtında yapayalnız otururken hayal edebiliyordu. Paramparça kalplerin ve kırık ruhların kralı, granit tahtında, yavaşça yaşlanıyordu.

Bu düşünce Mark'ın içini kemiriyordu. Cristina odasına gelip yanına uzandığında minnetle iç çekti. Üzerinde beyaz bir pijama vardı. Saçları açıktı. Yüzünü Mark'ın boynuna gömdü. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Gerçekten böyle mi bitecek?" diye sordu Mark.

Cristina elini kalbinin üzerine koydu. "Seni seviyorum, Mark," dedi tatlı sesiyle. "Kalbinin kırılması içimi acıtıyor."

"Sen yanımdayken daha iyi hissediyorum," dedi Mark elini onunkinin üzerine kapayarak. "Yine de..."

"Yine de... Uf, bilmiyorum, Mark. Aslında benim bir fikrim var ama işe yarar mı emin değilim." Mark'ın gözlerinin içine baktı. "Bana yardım etmelisin."

Mark, Cristina'yı üzerine çekip öptü. Tadı bal gibiydi ve teni kır çiçeklerinden bir döşek kadar ipeksiydi. O, Mark'ın ömrü boyunca seveceği tek kadındı.

Başparmağıyla yanağındaki yaşları sildi. "Elim, kalbim ve kılıcım senin," diye fısıldadı. "Söyle, ne yapmam gerek?"

Emma başını Julian'ın göğsüne yaslamıştı. Kalp atışları yavaşça düzene girdi. Yorgan yere düşmüş, çarşaf bacaklarına dolanmıştı. Julian usulca saçlarıyla oynuyordu.

"Kendinle gurur duyuyorsundur," dedi Emma.

Julian uykulu gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

Emma güldüğünde nefesi Julian'ın buklelerini dalgalandırdı. "Bilmiyorsan, söylemeyeceğim."

Julian gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Emma başını hafifçe kaldırarak ona baktı. "Mutlu. Hem de hak etmediğim kadar çok."

"Neden öyle dedin? Sen mutluluğu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun."

"Sen olmasaydın, korkunç bir şey yapacaktım. Dünyadaki bütün *parabatai* bağlarını koparacaktım."

"Lanet yüzünden yarı delirmiş haldeydin. Doğru düşünemiyordun."

"Olsun. Kraliçe'nin beni kullanmasına izin vermemeliydim. O sadece kendini düşünür. Bunu bilmeme rağmen, boş bulundum. İnancımı kaybettim."

"İnançlı olmak kalbinde hiçbir şüphe taşımamak anlamına gelmez ki. Önemli olan, onları yenecek gücü bulman." Yanağına dokundu. "Hepimizin pişmanlıkları var. Magnus'tan o sihri yapmasını asla istememeliydim. Ash'e yardım edemediğimize de üzülüyorum. Sonuçta o daha bir çocuk."

"Biliyorum. Ash'i geride bırakmamıza ben de üzülüyorum. Ama burada olsaydı, birileri hep onu arayacaktı. Kara Kitap'tan birkaç büyüyle bu kadar güçlü olabilen birini herkes kullanmak ister."

"Neyse ki, Kara Kitap'ların hepsi yok oldu," dedi Julian. "Bir ara onlardan hiç kurtulamayacağımızı sandım. Sanırım bunda biraz benim de payım var." Ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Ah, Dane Larkspear'ı öldürdüğüm için de pişmanım tabii."

"Sadece gerekeni yaptın. Yoksa o bizi öldürecekti."

"Benim acımasız sevgilim," dedi Julian. "Yine de, Dane olayını telafi edebileceğimi sanmıyorum. Umarım sen bir yol gösterirsin."

"Ben senin mutluluğu hak ettiğine inanıyorum," dedi Emma. "Sen benim tanıdığım en cesur ve sevgi dolu insansın."

"Ben de senin için aynılarını düşünüyorum. En azından, birbirimize inanıyoruz."

Emma pencereye doğru baktı. Gökyüzünde güneşin ilk ışıkları parlıyordu. Sabah oluyordu.

Julian'a döndü. Şafağın kızılı saçlarının uçlarını tutuşturuyor, kirpiklerini altın sarısına boyuyordu. "Odana dönmek zorunda mısın?" diye fısıldadı.

Julian ona gülümsedi. "Hayır. Yalan söylemeye de, rol yapmaya da paydos. Bundan sonra, istediğimiz gibi yaşayacağız."

Emma, Livvy'nin ölümünden beri ilk kez Meclis Salonu'na geliyordu.

Toplantının bir an önce sonlanmasını istemesinin tek nedeni bu değildi tabii ama önemli bir payı olduğu da yadsınamazdı. Kürsüdeki kanlar çoktan temizlense de, Emma oraya her bakışında onları görecekti. Julian'ın neler hissettiğini ancak tahmin edebiliyordu. Diğer Blackthorn'larla birlikte kapıdan girdiklerinde Julian'ın vücudu yay gibi gerilmişti. Bütün aile sessizdi. Tavvy bile.

Salon iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıktı. Emma burayı ilk kez böyle görüyordu. Gölge Avcıları sıra sıra banklara sıkışmıştı. Oturma yerlerinin arasındaki koridorlar ayakta dikilenlerle doluydu. Uzak enstitülerden toplantıya yansımalarıyla katılanlar da vardı. Yarı saydam görüntüleri arka duvar boyunca sıralanmıştı. Emma aralarında Isabelle'le Simon'ı görüp el salladı.

Jaime'yle Diego onlara yer tutmuştu. Jaime bunun için ilginç bir yöntem bulmuştu. Bir bankta boylu boyunca uzanıyordu.

Onları görünce doğruldu. Blackthorn'lar yerlerine geçerken, ayakta kalan birkaç Gölge Avcısı onları öfkeyle süzdü.

Bütün gözler Blackthorn'lardaydı ama özellikle Emma ve Julian'da. Önceki gün evde olduğu gibi, yabancılar onları merakla süzüyordu. Emma harp meclisinde Jace ve Clary hakkında düşündüklerini hatırladı. *Demek kahraman olmak böyle bir şey? Melek kanı taşıyıp dünyayı kurtaranlar olmak? İnsanlar sana gerçek değilmişsin gibi bakıyor.*

Şimdi ister istemez kendi gerçekliğini de sorguluyordu.

Emma, Cristina'yla Julian'ın arasında oturuyordu. Julian'la parmak uçları sıranın altında hafifçe birbirine değiyordu. Artık *parabatai* değillerdi. Emma'nın tek istediği eve dönmek ve bir an önce yeni hayatına başlamaktı. Yolculuk ederek geçirecekleri bir yılı planlayacaklardı. Meksika'da Cristina'yı, New York'ta Jace'le Clary'yi ve İngiltere'de büyük teyzeleri Marjorie'yi ziyaret edeceklerdi. Paris'te, Eiffel Kulesi'nin önünde el ele duracaklardı. Aşkları yasak olmaktan çıkmıştı.

Belki toplantı kısa sürerdi. Emma etrafındaki ciddi yüzlere baktı. Lejyon sempatizanı olmalarına rağmen, savaşta onlarla çarpışmayan bir grup kafa kafaya vermiş, fısıldaşıyordu. Lazlo Balogh gibi, Dearborn'a sadık olan ama savaş sırasında şehirde kalanlar tutuklanmamıştı. Sadece Nefilimler'e silah çekenler yargılanacaktı.

"Herkes çok ciddi," diye mırıldandı Emma, Julian'a.

"Kimse Lejyon üyelerinin cezalandırılmasını istemiyor. Çoğu çok genç. İnsanlar bunu barbarlık olarak görüyor."

"Zara cezalandırılmayı hak ediyor bence," diye mırıldandı Emma. "Beni bıçakladı ve sahte bir nişanla Cristina'yı üzdü."

Julian başını Mark'ın omzuna dayayan Cristina'ya baktı.

"Cristina, Diego'yu unuttu. Diego'nun da artık onu düşündüğünü sanmıyorum."

Emma'nın gözleri Diego'yu buldu. Sargılı yüzüyle Divya'nın yanında oturuyordu. Divya'nın gözleri bugün ayrı parlıyordu. Anush'un savaş meydanında onların yanında yer almasına sevinmişti. *Enteresan.*

Birden bir hareketlenme oldu. Muhafızlar salonun yan kapılarını kapadı. Jia arka kapıdan içeri girdi. Cübbesinin etekleri yerleri süpürerek kürsüye çıkarken salondaki herkes sustu. Arkasında, ateş rengi mahkûm tunikleri giyen Lejyon üyeleri vardı. Elli altmış kişi kadarlardı. Julian'ın dediği gibi, çoğu çok gençti. Ve yine birçoğu Scholomance kökenliydi. Vanessa Ashdown, Manuel Villalobos, Amelia Overbeck ve Zara da aralarındaydı. Zara her zamanki kadar küstah görünüyordu.

Muhafızlar onları Jia'nın arkasında sıraya dizdi. Bazıları hâlâ savaşın yaralarını taşıyordu. Hepsinde *iratze*'ler vardı. Tuniklerindeki rune'lar Alicante'den çıkmalarını engelliyordu. Dolayısıyla kaçmaları imkânsızdı.

Günahlarımızı arıtmak için ateş, diye düşündü Emma. Mahkûmların ellerini bağlı görmemek tuhaftı ama her birinde iki kılıç olsa bile, Meclis Salonu'ndaki yüzlerce Gölge Avcısı'yla başa çıkamazlardı.

Emma, Diego'nun kardeşine bir şeyler fısıldadığını ve Jaime'nin başını iki yana salladığını gördü. Yüzü sıkıntılıydı.

"Ulusumuz zor bir dönemden geçiyor," dedi Jia. Sesi duvarlarda yankılandı. "Yaralarımızı sarıp yola devam etmek için mücadele ediyoruz. Pek çok Gölge Avcısı'nın cesareti sayesinde, onurlu bir savaş verdik ve yeni müttefikler edindik. Aşağı

Dünyalılar'la iyi ilişkilerimizi korurken, bizi geleceğe güvenle taşıyacak yeni bir yol açtık."

Zara, Aşağı Dünyalılar lafını duyar duymaz suratını buruşturdu. Emma onun hayat boyu tuvaletleri temizleme cezasına çarptırılacağını umdu.

"Ne var ki," dedi Jia, "bizi bu yolda ilerletecek lider ben değilim."

Salondan mırıltılar yükseldi. Emma sırtını dikleştirip Aline'e baktı. O da herkes kadar şaşkın görünüyordu. Bir tek en önde oturan Patrick Penhallow istifini bozmadı. "Lejyon'un yargılanması sürecinde görevime devam edeceğim," dedi Jia. "Ama bu, Meclis Başkanı olarak son mesuliyetim olacak. Sonrasında yeni Meclis Başkanı ve engizitörün seçilmesi için açık oylama yapacağız."

Helen, Aline'e bir şeyler fısıldadı. Aline onun elini tuttu. Emma hafifçe ürperdi. Bu, sürpriz olmuştu ve şu anda en son istediği şey bir sürprizdi. Belki bencillik ediyordu. Jem, Jia'nın hasta olduğunu söylemişti. Ama Jia tecrübeli bir siyasetçiydi. Şimdi bir kez daha bilinmeyenle yüz yüzeydiler.

"Açık oylamayla gerçek anlamda şeffaf bir oylamayı kastediyorum," dedi Jia. "Meclis Salonu'ndaki herkes oy verme hakkına sahip olacak. Yaş ya da gerçekten burada bulunup bulunmamaları önemli değil. Projeksiyonla aramıza katılanlar da oy verecek. Ve dahi Lejyon üyeleri de."

Odada bir gürültü koptu.

"Ama onlar suçlu!" diye bağırdı, Buenos Aires Enstitüsü Başkanı Joaquin Acosta Romero. "Mahkûmların oy hakkı olamaz!"

Jia herkesin sakinleşmesini sabırla bekledi. Lejyon üyeleri bile ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Bugün ne kadar kalabalık

olduğumuza bir bakın," dedi. Salonun en arkası bile yüzlerce yansımayla doluydu. "Hepiniz geldiniz, çünkü savaştan sonra, durumun ne kadar acil olduğunun farkındasınız. Konseyimiz az kalsın bizi dışlanma ve yıkıma götürecek fanatiklerin eline geçiyordu. Ve kâh ilgisizlik kâh kendine aşırı güvenmekten, bunun olmasına izin veren herkes..." Sesi titriyordu. "Hepimiz suçluyuz. Dolayısıyla her sesin önemini hatırlamak için oy vereceğiz. Sesini kullanmayanlar susturulmaya mahkûmdur."

"Yine de mahkûmların neden oy vereceğini anlamadım!" diye bağırdı Jaime. Jia'nın oylamada yaş sınırı olmayacağıyla ilgili sözlerini fazlasıyla ciddiye almıştı belli ki.

"Çünkü," diye gürledi Diana ayağa kalkıp bütün salona hitap ederek "aksi takdirde, yeni Meclis Başkanı daima şaibeli olacak. Çoğunluğun sesine kulak verilmediği için onun seçildiğini iddia edecekler. Lejyon bütün Gölge Avcıları'nı temsil ettiği iddiasındaydı. Herkese söz hakkı tanınsa, bizimle aynı fikirde olduklarını görürdünüz diyorlardı. Bugün bütün Gölge Avcıları konuşacak. Bakalım sonuç ne olacak?"

"Bayan Wrayburn yerden göğe kadar haklı," dedi Jia ciddi bir sesle.

"Mahkûmlar ne olacak?" diye seslendi Kadir. "Özgürce aramızda mı dolaşacaklar?"

"Lejyon cezalandırılmalı! Yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı!" Herkes kimin bağırdığını duymak için etrafına bakındı. Elena Larkspear'dı. Yalnızdı. Kocası toplantıya katılmamıştı. Kadın bir haftada elli yaş yaşlanmıştı sanki. "Çocuklarımızı kullanıp çöp gibi bir kenara fırlattılar! Bütün pis işleri onlara yaptırdılar! Kızımı ve oğlumu öldürdüler! Adalet istiyorum!"

İnleyerek yerine oturdu ve elleriyle yüzünü örttü. Emma Lejyon'dakilere baktı. Zara bile suratındaki dehşeti silmek için üstün bir gayret gösteriyordu.

"Elbette cezalandırılacaklar," dedi Jia sesini yumuşatarak. "Ölümcül Kılıç'la yargılandılar ve suçlarını itiraf ettiler. Dane Larkspear'ı başka Gölge Avcıları'nı öldürmesi için Periler Diyarı'na yolladılar. Dolayısıyla ölümünden tamamen onlar sorumlu." Başını Elena'ya doğru eğdi. "Bir iblisin yerine geçip Los Angeles Enstitüsü'ndeki toplantıya katılması için Oskar Lindquist'i katlettiler. Horace Dearborn önderliğindeki bu grup yalan dolanla Konsey'i Periler'le sahte bir müttefiklik anlaşmasına sürüklemek istedi ve..."

"Şimdi siz de Konsey'i yeni kralla bir müttefiklik anlaşmasına sürüklemek istiyorsunuz!" diye gürledi Zara. "Ne farkı var?"

Emma dönüp salona baktı. Çoğu Gölge Avcısı öfkeli görünüyordu ama ne yazık ki aralarında Zara'nın sözlerine hak verenler de yok değildi. *Hay aksi.*

Salonda soğuk bir ses çınladı. Alec Lightwood söz almıştı. "Farkı şu," dedi. "Birinde halkın huzurunda açıkça yapılan siyasi bir anlaşma söz konusu. Diğerinde ise, sözde Aşağı Dünyalılar'la en ufak bir ilişkisi olmayan bir grubun, yönetmeye talip olduğu insanların arkasından Unseelie Kralı'yla türlü entrikalar çevirmesi."

"Lejyon sadık Nefilimler'i hapse attı ve diğerlerini ölüme yolladı," dedi Jia, Zara'yı buz gibi bakışlarla süzerek. "İç Savaş'ın eşiğine getirildik." Konsey üyelerine döndü. "Belki bazılarınız onlara ağır cezalar vermek istediğimi düşünüyor. İşaret'lerini sildirip onları hor gördükleri ölümlülerin dünyasına yollamak gibi. Ama Lejyon üyelerinin birçoğu henüz çok

genç. Yanlış bilgiler ve yalanlarla beyinleri yıkandı. Dolayısıyla biraz merhametli davranmamız gerektiği düşüncesindeyim. Onlara yeniden Konsey'e katılma ve hatalarından ders çıkarma şansı tanıyabiliriz. Saptıkları yanlış yoldan dönüp yeniden Raziel'in ışığında yürüyebilirler."

Yine mırıltılar yükseldi. Lejyon üyeleri şaşkınlıkla birbirlerine baktı. Bazıları rahatlamış görünüyordu. Diğerleri ise her zamankinden de öfkeliydi.

"Bu toplantıdan sonra," dedi Jia, "Lejyon üyeleri bir arada kalmayacak. Farklı enstitülere yollanacaklar. Julian Blackthorn'un harp meclisine katılan birkaç enstitü eski Lejyon üyelerine doğru yolu göstermekten memnun olacaklarını bildirdi. Böylece anavatanlarına dönmeden önce kendilerini kanıtlama fırsatları olacak."

Şimdi her kafadan bir ses çıkıyordu. Bazıları muhakkak cezalandırılmaları gerektiğini söylüyordu. Diğerleri onları Alicante'den sürmenin acımasızlık olduğunu haykırıyordu. Jia elini kaldırdığında herkes sustu.

"Bu cezadan yana olmayanlar lütfen ellerini kaldırsın. Manuel Villalobos, sen bu meselede oy hakkına sahip değilsin."

Zara elini kaldırmaya hazırlanan Manuel'i adeta bakışlarıyla dövdü.

Birkaç el daha kalktı. Az kalsın, Emma da onlara katılacak ve daha kötüsünü hak ettiklerini haykıracaktı. Ama sonra, savaş meydanında Zara'nın hayatını bağışladığını hatırladı. Bu davranışı savaşın sonlanmasına ve Julian'la özgürlüklerine kavuşmalarına neden olmuştu.

Belki de Arthur haklıydı. Belki merhamet sahiden de intikam hırsından daha iyi bir şeydi.

Emma elini kaldırmadı. Tıpkı diğer Blackthorn'lar gibi. Yakından tanıdıkları hiç kimse, hatta Zara'yla arkadaşlarından nefret eden Diego ve Jaime bile el kaldırmadı.

Jia rahatlamış gibiydi. "Şimdi yeni Meclis Başkanı'nı seçeceğiz."

Jace ayağa fırladı. "Benim adayım Alec Lightwood."

Blackthorn'lar çılgınca alkışladı. Alec şaşırmış ama bir o kadar da duygulanmış görünüyordu. Clary tezahürata başlayınca, salondaki birçok kişi ona destek vermek için el kaldırdı. Emma'nın içi coşkuyla doldu. Jace istese bu göreve kendisi talip olabilir ve rahatlıkla da seçilebilirdi. Aynısı Clary için de geçerliydi. Ama Jace, Alec'i önermişti, çünkü bunu istediğini biliyordu. Ayrıca Alec en uygun adaydı.

Delaney Scarsbury kıpkırmızı bir yüzle ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum. Alec Lightwood daha çok genç. Devlet yönetimi konusunda tecrübesiz ve Aşağı Dünyalılar'la yakın ilişkiler sürdürüyor."

"Alec Aşağı Dünyalı-Gölge Avcısı Birliği'nin Başkanı," dedi Julian. "Görevi bu."

Scarsbury pis pis sırıttı. "İşle özel hayatı karışmanın sonuçları kötü olabilir." Emma, Magnus'un orada olup onu bir kurbağaya dönüştürmesini istedi ama toplantıya Aşağı Dünyalılar katılmamıştı. Lejyon üyeleriyle aynı ortamda bulunmak istemediklerini bildirmişlerdi ve Emma onlara hak vermeden edemiyordu.

"Scarsbury'nin ne demek istediğini anladınız herhalde?" diye bağırdı Zara. "Alec Lightwood gibi pis bir sapık Meclis Başkanı olamaz. Jace bu göreve daha uygun."

"Ben de pis bir sapığım," dedi Jace. "En azından bunun için uğraş veriyorum. Özel hayatımdaki meşguliyetlerimi bil-

miyorsunuz. Daha geçen hafta, Clary'den bana şey almasını istedim..."

Clary onu zorla oturttuğunda alayla sırıttı.

"Patrick Penhallow'a ne dersiniz?" diye bağırdı biri. "Hem eşinden ötürü tecrübesi var."

En önde oturan Patrick ciddi bir yüzle ayağa kalktı. "Meclis başkanlığına aday olmak gibi bir düşüncem yok. Karım ve kızım yeterince fedakârlık yaptı. Bundan sonra, ailecek huzurlu bir hayat sürmek istiyoruz."

Tartışmaların uzamaması için oturdu ve gözlerini kürsüye dikti.

"Ben Lazlo Balogh'u aday gösteriyorum," dedi Delaney Scarsbury.

Emma toplantının başından beri ilk kez endişelendi. Julian'la aynı ânı hatırlayarak birbirlerine baktılar. Lazlo'nun Helen'ın sürgüne yollanmasına ve Mark'ın Vahşi Av'da terk edilmesine neden olan o uğursuz sözleri söyleyiş ânını. *Mark ve Helen Blackthorn peri kanı taşıyor. Oğlanın zaten Vahşi Av'a katıldığını biliyoruz, dolayısıyla kendisi artık bizi ilgilendirmiyor. Ama kız kesinlikle Gölge Avcıları'nın arasında kalamaz. Bu fazlasıyla yakışıksız olur.*

Alec'in adaylığını desteklemeyenler memnun görünüyordu. Lejyon üyeleri de umutlanmıştı. "Lazlo Meclis Başkanı olursa, Lejyon altın günlerine döner," dedi Emma, Julian'a.

"Çoğunluğun kararına uyulacak," dedi Julian.

"Umarım doğru kararı verirler."

"Alec'in resmi paraların üzerinde daha iyi durur," dedi Mark.

"Bizde paraların üzerine Meclis Başkanı'nın resmi basılmıyor," dedi Julian. "Hem biz para da basmıyoruz ki."

"İkisini de yapmaya başlayabiliriz," diye önerdi Mark.

"Alec Lightwood, İdris'te yaşamadı bile," dedi Lazlo ayağa kalkarak. "Anavatanımızı yönetmekten ne anlar?"

Alec de kalktı. "Ailem sürgün edildi," dedi. "Başka şansım yoktu. Ayrıca İdris'te yaşamayan çok sayıda Gölge Avcısı var. Alicante'de yaşayan Gölge Avcıları'nı daha üstün görüyorsan, halkın tamamını nasıl yöneteceksin?"

"Ailen sürgün edildi, çünkü Halka'daydılar!" diye yapıştırdı Balogh.

"Ve Alec ailesinin yanlışlarından ders aldı!" dedi Maryse. "Önyargı ve dar kafalılığın nelere yol açabileceğini oğlum herkesten daha iyi biliyor!"

Alec ona başıyla teşekkür edip sakin bir sesle devam etti. "Babamın Meclis Başkanlığı için oy vermiştin, Balogh. O zamanlar siyasi görüşleriyle ilgili bir sıkıntın yoktu. Ayrıca babam Konsey için bu odada can verdi. Ya sen? Peri kanlarından korktuğun için Gölge Avcısı çocuklarını sürgüne yollamaktan başka ne yaptın?"

"Ağzına sağlık!" diye bağırdı biri salonun arkasından.

"Lightwood, Aşağı Dünyalılar'ın kayıt altına alınmasını durduracak," dedi Lazlo. "Soğuk Barış son bulacak."

"Haklısın," dedi Alec. "Aşağı Dünyalılar'dan korkarak yaşayamayız. Onlar bize portalları verdi. Valentine'ı yenmemizi sağladı. Ebediyet Kırları'nda da zafer kazanmamıza büyük katkıda bulundular. Onlara ihtiyacımız yokmuş gibi davranmaya devam edemeyiz. Nasıl onların bize ihtiyacı varsa, bizim de onlara ihtiyacımız var. Geleceğimiz buna bağlı. Bizler iblis avcısıyız. Müttefiklerimizi avlamayız. Önyargılar yüzünden yolumuzdan saparsak, hepimizin canı tehlikede demektir."

Lazlo'nun bakışları gölgelendi. Odadan alkışlar yükseldi. Ama ellerini kucaklarında tutmayı yeğleyenler de azımsanmayacak sayıdaydı.

"Bence oylama zamanı geldi," dedi Jia. Kürsünün altından lekeli, cam bir şişe çıkardı. Onu en öndeki Patrick'e verdi. Patrick başını eğip şişenin içine doğru fısıldadı.

Emma olan biteni ilgiyle izliyordu. Meclis Başkanlığı oylamasının nasıl yapıldığını duymuştu ama ilk kez bizzat tanık oluyordu. Şişe elden ele dolaştırıldı. Bütün Gölge Avcıları bir sır verir gibi içine fısıldadı. Toplantıya projeksiyonla katılanlar onu ellerine alamayacakları için diğer Gölge Avcıları'nın yardımıyla oy verdi.

Şişe, Emma'ya geldiğinde, onu ağzına yaklaştırıp kararlılıkla "Alec Lightwood," dedi. Şişeyi Cristina'ya geçirirken Julian'ın kıkırdadığını duydu.

Sonunda geriye sadece Lejyon üyeleri kaldı. Jia şişeyi Zara'ya uzattı.

"Aklını kullan," dedi. "Meclis Başkanı'nı seçmek büyük bir sorumluluk."

Zara bir an şişeye tükürecekmiş gibi baktı. Sonra onu Jia'nın elinden kaparcasına aldı, içine fısıldadı ve sağındaki Manuel'e verdi. Manuel oyunu kullanırken pis pis sırıtmayı ihmal etmedi. Emma stresten omuzlarını kulaklarına kadar çektiğini fark etti. Lejyon'un her bir oyunun Alec'i başkanlıktan biraz daha uzaklaştırdığını biliyordu zira.

Şişe Jia'ya ulaştığında stel'ini çıkarıp yanına bir rune çizdi. Şişe titremeye başladı ve ağzından yüzlerce Nefilim'in nefesinden oluşan gri dumanlar yükseldi. Havada harfler belirdi.

ALEXANDER GIDEON LIGHTWOOD

Clary'yle Jace gülerek Alec'e sarıldı. Salondan tezahüratlar yükseldi. Aline'le Helen, Alec'e bakarak başparmaklarını havaya dikti. Isabelle'le Simon'ın yansımaları odanın arkasından ona el salladı. Blackthorn'lar çılgınca el çırpıyordu. Emma ıslık çaldı. Maryse Lightwood mutluluk gözyaşlarını silerken, Kadir şefkatle sırtını sıvazladı.

"Alec Lightwood," dedi Jia. "Ayağa kalk, lütfen. Yeni Meclis Başkanı'mız sen oldun."

Emma, Lazlo'dan bir çıkış bekliyordu. Ama Alec alkışlar arasında ayağa kalkarken, pis pis sırıtmakla yetindi.

"Bu oylama hileli!" diye bağırdı Zara. "Savaş meydanında ölenler de oy verseydi, Alec Lightwood asla kazanamazdı!"

"Uygun şekilde psikolojik destek almanı sağlayacağım, Zara," dedi Alec sakin bir sesle. "Bu konuda bir endişen olmasın."

Bir gümüş ışıltısı parladı. Zara yanında duran muhafızın kemerinden hançerini almıştı. Muhafız onu durdurmaya çalışmadı. Diğer muhafızlar da silahlarını Lejyon üyelerine fırlattıklarında salondan hayret nidaları yükseldi.

"Alec Lightwood'u Meclis Başkanı olarak tanımıyoruz," diye bağırdı Manuel. "Geleneklerimizin arkasındayız ve kimsenin onları bizden almasına izin vermeyiz!"

"Muhafızlar!" diye bağırdı Jia ama yirmi kadar muhafız kıllarını bile kıpırdatmadı. Hatta silahlarını çekerek Lejyon'dakilere katıldılar. Emma, Lazlo Balogh'a baktı. Kollarını kavuşturmuş, sakince olan biteni izliyordu. Emma, Lejyon'u destekleyenlerin bir komplosuyla karşı karşıya olduklarını anladı. Özellikle onlara yakın muhafızları seçmişlerdi. İyi ama planları neydi? Alec için oy verenlerin sayısı hâlâ ezici bir çoğunluktaydı.

Jia *dao*'sunu çekerek kürsüden atladı. Salonun her tarafında, Gölge Avcıları silahlarını çekmeye başladı. Alec yayına, Jace kılıcına sarıldı. Ailenin geri kalanı savaşmaya hazırlanırken, Dru bembeyaz bir yüzle Tavvy'yi kendine çekti.

Sonra Zara hançerini kendi boğazına dayadı.

Odadaki hareketlilik duruldu. Emma elinde Cortana'yla kalakaldı. Manuel, Amelia Overbeck, Vanessa Ashdown ve Milo Coldridge de sırayla Zara'yı taklit etti. Şimdi Lejyon'un bütün üyeleri hançerlerini boğazlarına dayamış halde gözlerini salonda dolaştırıyorlardı.

"Silahlarınızı indirebilirsiniz," dedi Zara. Elindeki bıçağın ucu etine batıyor ve tuniğine kanlar damlıyordu. "Gölge Avcısı kardeşlerimize zarar vermek niyetinde değiliz. Aptalca seçiminizle kendinize yeterince zarar verdiniz zaten. Tek derdimiz Alicante'yi bu kokuşmuşluktan korumak. Cam kulelerimizi sizin gibilerden sakınmak." Gözlerinde delice bir pırıltı vardı. "Alicante dışındaki toprakların değerinden söz ediyordunuz. Alicante halkımızın kalbi değilmiş gibi. Güzel. O halde gidin ve Melek'in ışığından uzakta, ölümlüler dünyasında yaşayın."

"Bizi Alicante'den kovuyor musun?" diye sordu Diana hayretle. "Biz de senin kadar Nefilimiz."

"Perilerle düşüp kalkanlar benim kadar Nefilim olamaz!" diye gürledi Zara. "Ve evet, sizi kovuyoruz. Clary Fairchild portal açabiliyor. Hemen şimdi bir tane açabilir. İstediğiniz yere gidersiniz. Ama Alicante'de sizin gibilere yer yok."

"Bir avuç kaldınız," dedi Emma. "Bizi Alicante'den çıkaramazsınız. Burası sizin bebek eviniz değil."

"İş bu noktaya geldiği için üzgünüm," dedi Lazlo. "Ama bir

avuçtan çok daha fazlayız. İnsanları gözdağıyla Lightwood'a oy vermeye zorladınız. Ama kalpleri bizimle."

"Burada, Meclis'te iç savaş çağrısı mı yapıyorsun?" diye kükredi Diana.

"Hayır," dedi Zara. "Savaşta sizi yenemeyeceğimizi biliyoruz. Sizin kirli oyunlarınızla kim boy ölçüşebilir? Büyücüler yanınızda." Alec'i nefretle süzdü. "Ama bizler inançlarımız ve Alicante için ölmeye razıyız. Buradan gitmeyeceğiz. Gölge Avcısı kanı dökülecek, evet. Bizim kanımız. Ya buradan gidersiniz ya da bu odayı kanımızla sularız."

Jaime ayağa kalktı. "Blöf yapıyorlar. Bizi zorla göndere..."

Zara, Amelia'ya işaret verdi. Amelia hançerini karnına saplayıp sertçe yan çevirdi. Yarasından kanlar fışkırarak yere yığıldı. Salondakiler dehşetle inledi.

"Yeni Konsey'i çocukların kanıyla mı inşa edeceksin?" diye bağırdı Zara, Alec'e. "Bize merhamet edeceğinize söz vermiştiniz. Ölmemize izin verirseniz, bu salona her girişinizde cesetlerimizi çiğnemiş olacaksınız."

Herkes Jia'ya bakıyordu ama onun gözü yeni Meclis Başkanı'ndaydı. Alec'te.

Alec, Zara'ya değil, odadaki başka yüzlere bakıyordu. Zara'yı bir özgürlük vaadi gibi görenlerin yüzlerine. Lejyon'dakiler acımasızdı. Amelia yerde kan kaybederken, bir tanesi bile yardımına koşmadı.

"Pekâlâ," dedi Alec büyük bir soğukkanlılıkla. "Gideceğiz."

Zara'nın gözleri açıldı. Emma planının işe yaramasını ummadığını tahmin etti. Kendini kurban edecek ve Alec'le diğerlerini sonsuz bir vicdan azabıyla baş başa bırakacaktı.

"Bir kere gittiniz mi, bir daha dönemezsiniz, Lightwood,"

dedi Lazlo. "İdris'in kapılarını kilitleyecek, Gard'ın duvarlarındaki portalı yok edecek ve Sessiz Şehir'in bütün girişlerine tuğla öreceğiz."

"Nasıl yani?" dedi Diego. "Sessiz Kardeşler'le bütün bağlarınızı koparacak mısınız? Kılıç ve Kupa'yla?"

"İdris kiminse Ölümcül Ayna onundur," dedi Lazlo. "Sessiz Kardeşler'e gelince, onlar da Demir Kız Kardeşler gibi lekelendi. Hatalarını anlayana dek Alicante onlara yasak. Gerçek Gölge Avcıları kimmiş anlayacaklar."

"Dünya, İdris'ten daha büyük," dedi Jace. Uzun boyu ve mağrur bakışlarıyla Alec'in yanında dikildi. "Vatanımızı elimizden aldığınızı sanıyorsunuz ama aslında burayı kendiniz için bir hapishaneye dönüştürmekten başka bir şey yapmıyorsunuz. Tıpkı bizim bir daha Alicante'ye dönemeyeceğimiz gibi, siz de bir daha dışarı çıkamayacaksınız."

"Bizler İdris'in korunaklı duvarları dışında dünyayı koruyacağız," dedi Alec. "Siz burada ancak birbirinizi yersiniz. Sonra kendinize savaşçı deyip komik duruma düşmeyin ama."

Balogh'a arkasını dönüp Konsey'e doğru yürüdü. "Portalı hemen açabiliriz. Alicante'de yaşamayanlar evlerine döner. Burada yaşayanlara da iki seçenek sunuyorum. Ya ailelerinizi de alıp bizimle gelirsiniz ya da sonsuza dek burada, Lejyon yönetimindeki Alicante'de kalırsınız. Unutmayın, bu aynı zamanda bir tutsaklık ve özgürlük seçimi."

Clary kalkıp salonun arkasındaki kapılara doğru yürüdü. Cebinden stel'ini çıkardı ve onunla havada gümüşi bir girdap yarattı. Az sonra, duvarların önünde devasa büyüklükte bir portal belirdi.

Clary salondakilere yüzünü döndü. "İdris'ten ayrılmak isteyen herkes gidene dek bunu açık tutacağım ve en son ben çıkacağım. Şimdi... ilk kim gitmek ister?"

Emma'yla Julian aynı anda ayağa kalktı. "Biz Meclis Başkanı'mızı takip edeceğiz," dedi Emma.

"Portaldan ilk Blackthorn'lar çıkacak," diye ekledi Julian. "Sana hapishanende iyi şanslar, Zara. Sensiz çok daha özgür olacağımız kesin."

Ailenin geri kalanı da kalktı. Aline, Jia'nın yanına gidip koluna girdi. Emma böyle bir durumda salonda kargaşa çıkacağını sanırdı. Ama Gölge Avcıları'nın hepsi durumu kabullenmiş gibiydi. Hem gidenler hem de kalanlar. Lejyon'la yandaşları Gölge Avcıları'nın birçoğunun portaldan geçişini izledi. Bir o kadarı da eşyalarını toplamak için evlerine gitti.

Alicante bir hayalet şehre dönüşecek, diye düşündü Emma. Diana'ya bakındı ve onu biraz ileride buldu. "Babanın dükkânı ne olacak? Evin?"

Diana gülümsedi. "Umurumda değil. Zaten bir ayağım Los Angeles'taydı. Ben öğretmenim. Böyle bir ortamda İdris'te esnaflık yapamam. Hem neden Gwyn'in olmadığı bir yerde yaşayayım?"

Cristina, Mexico City'e dönmek için hazırlanan Diego'yla Jaime'ye sarıldı. Divya ve Rayan da hazırlanmaya başlamıştı. Cameron ve Paige Ashdown da öyle. Hem de kürsüden onları nefretle izleyen Vanessa'ya rağmen. Amelia, Vanessa'nın ayaklarının dibinde yatıyordu. Ölmüştü. Emma onun için üzüldü. Saçma bir dava uğruna hayatını kaybetmişti.

Cameron, Vanessa'ya arkasını dönüp merdivenlerde Blackthorn'lara katıldı. Bir daha da kuzenine hiç bakmadı.

Dağılan tek aile Ashdown'lar olmayacaktı. Ama Emma en doğrusunu yaptıklarını biliyordu. Kan ve kemikler üzerine yeni bir dünya kurulamazdı.

Portala yaklaştığında ardındaki okyanusu, kumsalı ve enstitüyü gördü. Blackthorn'lar nihayet eve dönüyordu. Türlü felaketlerden sonra, nihayet yuvalarına kavuşacaklardı.

Julian'ın elini tuttu ve portaldan birlikte geçtiler.

34

DENİZDEKİ ŞEHİR

Kieran bir süredir çayırda bekliyordu. *Peri Kralı olunca sürekli şu kaşındıran kadifeleri giymem gerektiğini kimse söylememişti,* diye düşündü. Çizmeleri güzeldi neyse ki. Kral'ın kendi ayakkabıcısı vardı. Ama mücevher kakmalı bir kemer, ağır yüzükler ve üzerinde beş kilo işleme olan bir yelek ona göre değildi.

Çimenlerdeki dalgalanma General Kış'ın gelişini haber verdi. Kış, Kieran'ın önünde saygıyla eğildi. Kieran ona defalarca bunu yapmamasını söylemişti ama Kış ısrarcıydı.

"Kral Oğlu Adaon, efendimiz," dedi ve kenara çekildi.

Adaon, Kieran'a doğru yürüdü ve iki kardeş karşılıklı durdu. Adaon, Seelie Sarayı'nın resmi yeşil üniformasını giymişti. Yakışmıştı da hani. Ayrıca gayet sağlıklı ve keyfi yerinde görünüyordu. "Benimle görüşmek istemişsiniz, Kralım," dedi.

"Kış, arkanı dön," diye emretti Kieran. Aslında Kış'ın onları duymasına aldırmıyordu. Baş muhafızından sır saklayacak değildi. Hatta bir kralın sırları olmaması en idealiydi. Böylece düşmanlarının eline koz vermezdi.

Kış birkaç adım uzaklaştı. Ona eşlik eden Kırmızı Başlıklılar da aynısını yaptı. Adaon tek kaşını kaldırdı. Ama şaşırmış ola-

mazdı. Krallar çayırlarda tek başlarına gezmezdi zira.

"Düşman sarayın kapısına kadar bunca yolu sırf beni görmek için geldin," dedi Adaon. "Koltuklarım kabardı."

"Güvendiğim tek kardeşim sensin," dedi Kieran. "Ve aslında sana bir soru sormaya geldim. Benim yerime kral olmak ister misin?"

Adaon kaşlarını kaldırdı. "Neden? Kral olmayı sevmiyor musun?"

"Bunun sevip sevmemekle bir ilgisi yok. Kral olmak için Mark'la Cristina'dan ayrılmak zorunda kaldım. Ben böyle yaşayamam." Yüzüklerinden biriyle oynamaya başladı. "Hayat boyu onlarsız kalamam."

"Onlar da Saray'da yaşayamaz." Adaon düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Kieran ben kral olamam. İki sebebi var. Birincisi, sen Unseelie tahtında otururken ve ben Kraliçe'nin yanındayken, iki Saray arasındaki barışı inşa etmek için işbirliği yapabiliriz. Kraliçe, Arawn'dan nefret ediyordu ama senden etmiyor."

"Adaon..."

Adaon onu dinlemedi. "Kraliçe'yi yavaş yavaş bu fikre alıştırıyordum zaten. Saraylar arasındaki barışın iki tarafı da geliştireceğini söyleyip duruyordum. Ama şimdi gidip Unseelie tahtına çıkarsam, benden nefret eder. Bir anda düşman oluruz."

Kieran derin bir nefes aldı. Havaya kır çiçeklerinin kokusu yayılmıştı. Kieran normalde bu kokuya bayılırdı ama bugün midesini bulandırıyordu. Cristina'nın sesini duymadan nasıl yaşayacaktı? Mark'ın yüzünü görmeden? "İkinci sebep ne?"

"Sen iyi bir kralsın," dedi Adaon. "Tahta çıkalı sadece birkaç hafta olmasına rağmen müthiş işler başardın. Haksız yere

mahkûm edilenleri serbest bıraktın, adaletli bir toprak dağıtımı yaptın ve kanunları iyileştirdin. Halkın sadakatini kazandın."

"Oban gibi berbat bir kral olsaydım, istediğim hayata kavuşabilirdim, öyle mi? Sıkı çalışmanın cezası!"

"Kieran, üzgünüm. Ama yerini alacak başka kimse yok."

Kieran önce konuşamadı. Önünde aşk ve güven duygusunu tatmadan yaşayacağı uzun günler ve yıllar olduğunu düşündü. Sonra Mark'ın gülümsemesini hatırladı. Rüzgâr Mızrağı'nın üzerindeki hali gözlerinin önünde canlandı. Altın saçları ve güçlü bedeni. Ve Cristina. Gece karanlığındaki duman ve ateş. Müthiş bir cömertlik ve ince bir ruh. Kieran bir daha onlar gibi iki kalp bulamayacaktı.

"Anlıyorum," dedi ruhsuz bir sesle. Buraya kadardı. Kendini görevine adayacaktı. Birilerine iyilik ettiği için belki tatmin olacaktı ama o kadar. Vahşi Av'ın en vahşi avcısının kaderi böyle yazılmıştı demek. "Haklısın, görevimi yapmalıyım. Bunu senden istediğim için özür dilerim."

Adaon'un yüzü yumuşadı. "Ben görevi aşktan üstün tutanlardan değilim, Kieran. Cristina'dan bir haber aldım."

Kieran başını kaldırdı. "Ne diyor?"

"Sana kulübemi vermemi önerdi. Sınır bölgesinde olduğu için orada vakit geçirdiğinde, ülkenin topraklarını zayıflatmayacaksın. Mark'la Cristina da Saray'daki gibi tehdit altında olmayacak." Adaon elini Kieran'ın ipek ve kadifeyle kaplı omzuna koydu. "Onlarla orada buluşabilirsin."

Kieran bu haberle az kalsın yere yığılacaktı. "Bu iyiliği yapar mısın sahiden? Bana kulübeni verir misin?"

Adaon gülümsedi. "Elbette. Kardeşlerin arasında lafı mı olur?"

*

Emma bavulunun üzerine oturarak kapatmaya çalıştı. Daha şimdiden Julian'ın çantasına bir sürü şey sıkıştırmıştı. Julian bavul düzenleme konusunda ustaydı. Valizini bir hafta önce toplayıp hole koymuştu bile. Gerçi günden güne şişiyordu. Emma kimse bakmazken ön gözüne bir saç fırçası, bir torba lastik toka, parmak arası bir terlik ve fazladan birkaç güneş gözlüğü koymayı başarmıştı. Ah, bir de boyun yastığı. Bir boyun yastığına ne zaman ihtiyacın olacağını asla kestiremezdin. Özellikle de bir yıllık bir dünya turuna çıkıyorsan.

"Parti için hazır mısın?" Cristina mavi, şifon bir elbise giyip saçına bir papatya takmıştı. Burnunu kırıştırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir bavulun üzerinde zıplıyorum." Emma ayağa kalkıp ayakkabılarını çıkardı ve bavulun üzerine çıktı.

Cristina ona dehşetle baktı. "Hayatında hiç bavul düzenleyici diye bir şey duymadın mı?"

"Ay, öyle biri mi var?" Emma bavuluna trambolin muamelesi yapmayı sürdürdü.

"Valiz içine yerleştirilen küçük çantalardan bahsediyorum, şapşal." Cristina kapıya yaslandı. "Seni mutlu görmek güzel."

Bavuldan korkunç bir ses yükseldi. "Çabuk! Hemen fermuarı çek!"

Cristina homurdanarak çömeldi ve fermuarı çekti. Emma aşağı indi ve ikisi de patlamak üzere olan bavula baktı. Cristina kaygıyla, Emma gururla. "Bundan sonrakilerde ne yapacaksın?"

"İleriyi düşünmüyorum." Emma biraz daha süslenmediğine pişman oldu. Gerçi rahat bir parti olacaktı. Küçük bir grup olarak Aline'le Helen'ın resmi olarak Los Angeles Enstitüsü başkanları olmalarını kutlayacaklardı.

Altmışlardan kalma sırtı dantelli, midi boy, ipek bir elbise bulmuştu. Retro ve eğlenceli olacağını düşünmüştü ama Cristina o kadar şıktı ki, kendine biraz daha özenmediğine üzüldü. Saçlarını büyük, altın sarısı tokasıyla toplamayı hayal ediyordu. Bavuluna koymadığını umdu, çünkü onu açarsa bir daha kapatamayacağını biliyordu. "Gerçekten mutlu mu görünüyorum?"

Cristina arkadaşının yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şöyle diyeyim. Daha önce seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Gözleri içtenlikle parlıyordu. "Senin adına çok ama çok mutluyum."

Emma kendini yatağa attı. Kafasına bir şey battı. Aradığı toka bulunmuştu. "Ya sen, Tina? Sen mutlu değilsin diye korkuyorum."

Cristina omzunu silkti. "Merak etme, iyiyim. Hayatıma devam etmeye çalışıyorum."

"Cristina, seni seviyorum. Sen benim en yakın arkadaşımsın." Artık bunu rahatlıkla söyleyebiliyordu çünkü Julian hâlâ onun en yakın arkadaşı olsa da, ilişkilerinin bununla sınırlı kalmadığını artık herkes biliyordu. "Hayatına devam etmeye çalıştığını da görebiliyorum. Ama bu yetmez ki. Ya mutluluğun?"

Cristina iç çekip onun yanına oturdu. "Mark'la bir noktada mutluluğu yakalayacağımıza inanıyorum. Yani tabii ki mutluyuz ama daha da olabilirdik. Kieran için endişelenmekten kendimizi alamıyoruz."

"Adaon'a haber yolladın mı?"

"Evet ama cevap vermedi. Belki de Kieran istemedi."

Emma kaşlarını çattı. Bu ilişkide aklının almadığı bir takım unsurlar olmasına rağmen bir konudan emindi. Kieran, Mark

ve Cristina'yla olmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

"Cristina!" Enstitünün arkasından gelen sesle ikisi de pencereye baktı. Emma ayağa fırladı. Cristina da onu izledi. Camı açıp kafalarını dışarı uzattıklarında, Diego'yla Jaime'yi gördüler. Coşkuyla el sallıyorlardı. "Cristina, aşağı gel!"

Cristina gülmeye başladı. Emma bir anlığına o sessiz kederinin ardında, çocukluğunu Mexico City'de Rosales kardeşlerle geçiren kızı gördü.

Dayanamayıp o da gülümsedi. *Keşke seni o zamanlar tanısaydım, Tina. Umarım hayat boyu arkadaş kalırız.*

Cristina o kadar tatlı gülüyordu ki yaklaşan ayrılığın hüznüyle canını sıkmak istemedi. "Gel," dedi ayağına sandaletlerini geçirerek. "Kumsala gidelim."

Ragnor ve Catarina'nın yardımıyla, enstitünün aşağısındaki kumsalın bir kısmı özel kullanımları için kapatılmıştı. Etrafındaki uyarı levhalarında, plajda tehlikeli bir kum yengeci istilası olduğu yazıyordu.

Magnus otobanın gürültüsünü sessizlik büyüleriyle susturmuştu. Emma hava durumuna bir müdahalesi olmadığını biliyordu. Ama olsaydı bile belki ancak bu kadarını başarabilirdi. Gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu. Dalgalar kenarları sırma işlemeli, mavi ipeklileri andırıyordu.

Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar çevresi kayalıklarla çevrili kumsalda toplanmıştı. Alec fildişi rengi ince kazağı ve siyah pantolonuyla uzun boylu ve yakışıklıydı. Catarina ve Ragnor'un masaları kurmasına yardım ediyordu. Emma ellerinin hafifçe titrediğini fark etti. Magnus dünyanın her yerinden çeşit çeşit mantılar getirmişti. Çin'den *jiaozi*, Japonya'dan

gyoza, Polonya'dan peynirli *pierogi*, Rusya'dan *pelmeni* ve Kore'den *mandu*. Ragnor en sevdiği Arjantinli şarapçının fiyatları dudak uçuklatan şaraplarından getirtmişti. Fransız maden sodası ve çocuklar için elma suyu da vardı. Catarina bir İsviçre çikolatası şelalesi yaratmıştı. Özellikle Max'le Rafe yanından ayrılmıyordu. "Kumlu ellerinizi çikolataya sokmayın," dedi Magnus. "Yoksa ikinizi de deniz süngerine dönüştürürüm."

Cristina, Rosales kardeşlerle denize doğru yürüdü. Mark bir kum tepesine tüneyip uzaklara dalmıştı. Emma sandaletinin bağcıklarını bağlamak için eğildi. Doğrulduğunda Julian'ı gördü. Kotunun paçalarını sıvamış, suyun kıyısında Tavvy ve Helen'la oynuyordu. Emma belki de ilk kez onu bu kadar tasasız görüyordu. Mavi-yeşil gözleri bilekliğindeki deniz camı gibi parlıyordu. Yanına gelip beline sarılırken, tatlı tatlı gülümsedi. "Bu ne güzellik."

"Sen de hiç fena değilsin," dedi Emma gülerek ve öpüştüler. Emma onun bu rahatlığına hâlâ alışamamıştı. İlişkilerini gizleme konusunda Julian daima ondan daha dikkatliydi zira. Ama şimdi kimseye aldırdığı yoktu. Jem, Alicante'de bütün aileye durumu anlatmıştı. Ama Emma hâlâ biraz huzursuzdu. Diğerleri ne zamandan beri birbirlerine âşık olduklarını merak ediyordu belki. *Parabatai*'lik dönemlerinin ne kadarında birlikte olduklarını.

Gerçi kimsenin buna aldırır gibi bir hali yoktu. En rahatları da Julian'dı. Onu her görüşünde öpüyor ya da elini tutuyordu. Koridorlarda öpüştüklerini gören kardeşlerinin onlara tatlı tatlı takılması hoşuna gidiyordu.

Artık gizlenmek zoruna değillerdi ve bu inanılmazdı. Emma da ilk kez etrafı umursamadan, Julian'ı öptü.

Dudaklarında tuz ve okyanus tadı vardı. Evinin tadı ve kokusu. Çenesini Emma'nın alnına dayadı.

"Herkesin gelebilmesine sevindim," dedi Emma.

Parti beklediğinden kalabalıktı. Maia, Simon ve Bat kumsalda Anush'la voleybol oynuyordu. Güneş hâlâ tepede olduğu için, henüz vampirler ortaya çıkmamıştı. Ama Lily ikide bir Alec'e mesaj atıp sonrası için bol buzlu 0 negatifleri hazır etmelerini hatırlatıyordu. Isabelle, Aline'in yaptığı birkaç katlı pastayı süslüyordu. Marisol'la Beatriz kumdan kale yapmaya dalmıştı. İkisinde de beyaz yas giysileri vardı ve kumla oynamak onlar için bir çeşit meditasyon gibi görünüyordu. Emma birbirlerine iyi geleceklerini umdu. İkisi de sevdiklerini kaybetmişti zira.

Jace'le Clary bir cesaret suya girmişti. Birbirlerini ıslatarak şakalaşıyorlardı. Ragnor ise kocaman bir şişme yatağa uzanmış, limonatasını yudumluyordu. Jocelyn Fairchild ve Luke Garroway kumsalın aşağısında, Jia, Patrick ve Maryse'le sohbetteydi. Diana'yla Gwyn kumlara bir örtü sermiş, sarmaş dolaş oturuyordu.

"Ne çok müttefikimiz var," dedi Julian.

Emma'nın bakışları Magnus'la Alec'e kaydı. "Bu önemli bir gece ve hep birlikteyiz. Sadece müttefiklik değil, Julian. Bu insanlar bizim dostlarımız."

Julian'ın ona sataşmasını bekledi. Ama yüz hatları yumuşadı.

"Haklısın," dedi. "Ne çok dostumuz var."

Bir gözünün hep çocukların üzerinde olması artık alışkanlık haline gelmişti. Birkaç yengeç görme hevesiyle gelgit çizgisinde

kumları kazarken Dru bir yandan da, Tavvy, Max ve Rafe'i gözlüyordu. Etrafları bir sürü Büyücü ve Gölge Avcıları'yla çevrili olmasına rağmen, elinde değildi.

"Drusilla?"

Jaime kumsalın aşağısından ona doğru yürüyordu. Tıpkı Cristina'nın çağrısına uyarak enstitüye geldiği o günkü gibi. Bugün daha sağlıklı görünüyordu tabii. Biraz kilo almış, yanaklarına renk gelmişti. Ama rüzgârda savrulan saçları aynıydı ve her zamanki gibi, gözlerinin içi gülüyordu. Dru diğer kızlar gibi güzel giyinmediğine pişman oldu. Siyah elbiselere o kadar alışıktı ki bugün de hiç düşünmeden birini üzerine geçirmişti. Ama belki de Jaime bunu tuhaf bulacaktı.

"Eee, bundan sonraki planların ne?" diye sordu Jaime. "Yeni Akademi'ye mi gideceksin?"

Aşağı Dünyalı-Gölge Avcısı Birliği güvenli bir yerde Gölge Avcıları için yeni bir okul yaptırıyordu. Bunun için, Luke Garroway'in New York dışındaki çiftliğini seçmişlerdi. Neredeyse bitmek üzereydi. Simon'a bakılırsa, çorap çekmesinden fare çıkan eski Akademi'den bin kat güzeldi.

"Daha değil," dedi Dru ve Jaime hatasını anlayarak huzursuzca gözlerini kaçırdı. Dru tabii ki yeni Akademi'ye gitmiyordu, çünkü yaşı tutmuyordu. "Belki iki yıl sonra." Bir deniz kabuğunu tekmeledi. "Yine görüşecek miyiz?"

Jaime'nin yüzünde ilk kez gördüğü bir ifade belirdi. Sıkıntılı bir ciddiyet. "Sanmıyorum. Cristina gidiyor. Dolayısıyla benim de buraya gelmek için bir nedenim kalmadı." Dru'nun kalbi bin parçaya bölündü. "Eve dönüp babamla ve ailenin geri kalanıyla sorunlarımı halletmeliyim. Bilirsin. Aile her şeyden önce gelir."

Dru bir şeyler söylemek istedi ama sustu.

"Ama belki bir gün Akademi'de karşılaşırız," diye ekledi Jaime. "Sana verdiğim hançer duruyor mu?"

"Evet," dedi Dru biraz da endişeyle. Ama onun bir armağan olduğunu söylemişti. Geri istemeyecekti herhalde?

"Aferin sana," dedi Jaime. Dru'nun saçlarını karıştırdı ve gitti. Dru onun arkasından koşup koluna yapışmak istedi. *Yeniden arkadaşım ol* demek istedi. Ama ona çocuk gibi davranacaksa, hayır. Bunu kesinlikle istemiyordu işte. En başta, Jaime'den onunla olgun biri gibi sohbet ettiği için hoşlanmıştı zaten.

"Dru!" Ty'dı. Çıplak ayaklarına kumlar yapışmıştı. Bulduğu bir yengeci göstermek istiyordu. Dru eğilip abisinin avucunda dolaşan minik hayvana baktı.

Ty yengeci elinde gezdirirken, onunla usulca konuşuyordu. Dru'yla artık sırdaşlardı. Livvy'yi diriltmeye çalışırken olanları Kit ve Magnus dışında sadece Dru biliyordu.

Ty'ın ona güvenmeye başladığı her halinden belliydi. Dru bazen onu boşlukta bir noktaya gülümserken yakalıyordu. O zaman Livvy'nin hayaletinin orada olduğunu anlıyordu. Ty da Dru'nun bütün kilitleri otuz saniyeden az bir sürede açabildiğini bilen tek kişiydi.

"Kumsalın diğer ucunda biyoluminesans var," dedi Ty yengeci kumlara bırakırken. Küçük hayvan hemen kendine bir delik açtı ve içine girip gözden kayboldu. "Görmek ister misin?"

Dru, Jaime'nin gittiği tarafa baktı. İleride Maia ve Diego'yla konuşuyordu. Belki de gidip onlarla sohbet etmesi daha olgun görünürdü. *Ama ben daha on üç yaşındayım,* diye düşündü. *On üç*

yaşındayım ve lafımın dinlenmesi için olmadığım bir yaşta gibi davranmama gerek yok. Bunu göremeyen birine de askıntı olmayacağım.

Siyah elbisesinin eteklerini toplayıp Ty'ın peşinden koştu.

"Tamam, burası," dedi Helen tam gelgit çizgisinin üzerine oturarak. Uzanıp Aline'i yanına çekti. "Birazdan sular çekilir."

Aline kaşlarını çattı. "Neden uyarmadın? Popom ıslandı."

Helen aklına gelen şakaları sıralamamak için kendini tuttu. Aline bronz omuzlarını açıkta bırakan, çiçekli bluzu ve eteğiyle bugün her zamankinde de güzeldi. Aşk ve Sadakat mühürleri şeklinde minik, altın küpeler takmıştı. "Wrangel'de hiç kumsalda oturmadın mı?"

"O soğukta? Aklımı peynir ekmekle yemedim." Aline çıplak ayaklarını kumlara soktu. "Burası daha güzel."

"Bence en güzel sensin," dedi Helen gülümseyerek ve Aline'in yanakları kızardı. Bunca zamandır birlikte olmalarına rağmen, Helen ona ne zaman iltifat etse, Aline hemen utanıp saçlarıyla oynamaya başlardı. "Birlikte enstitüyü yöneteceğiz. İnanabiliyor musun?"

"Hiç hatırlatma," diye homurdandı Aline. "Bir sürü evrak işi var."

"Bu görevi istediğini sanıyordum!"

"Tabii ki istiyorum. Daimi bir işin olması güzel bir şey. Hem çocuklara da göz kulak olacağız ve birer serseri olarak yetişmeyecekler."

"Çok geç." Helen kardeşlerine sevgiyle baktı.

"Ve bence... bir bebeğimiz olmalı."

"Ciddi misin?" Helen'ın ağzı beş karış açık kalmıştı. "Ama nasıl, hayatım? İnsan ilaçları olmadan..."

"Bilmiyorum. Ama Magnus'la Alec'e sorabiliriz. Baksana, onlara gökten bebek yağıyor."

"Aline," diye uyardı Helen *ciddi ol* sesiyle.

"Bir bebeğimiz olsun istiyor musun? Sen onu söyle."

Helen, Aline'in buz gibi ellerini kucağına çekti. "Tabii ki istiyorum, aşkım. Sadece... galiba hâlâ sürgündeyiz gibi geliyor. Gerçek hayatımızın başlamasını bekliyormuşuz gibi. Saçma davrandığımı biliyorum ama..."

Aline, Helen'ın elini dudaklarına götürdü. "Seninle geçirdiğim her an gerçek. Wrangel Adası'nda bile yanımda sen olduğun için mutluydum."

Helen'ın gözleri doldu. "Bebeğimiz; Ty, Dru ve Tavvy için de yeni bir kardeş gibi olur," dedi.

"Kız olursa, adını Eunice koyalım. Teyzemin adıydı."

"Hayatta olmaz."

Aline muzipçe gülümsedi. "Vakti gelince düşünürüz."

Alec çocuklar için balon hayvanlar yapan Mark'ın yanına gitti. Max yeterince eğleniyor gibiydi ama Rafe'le Tavvy belli ki sıkılmıştı.

"Alın size bir mantikor," dedi Mark sarı bir balonu havaya kaldırarak.

"O bir yılan," dedi Tavvy. "Bunların hepsi yılan."

"Sen öyle san." Mark eline yeşil bir balon aldı. "Bu kanatsız ve kafasız bir ejder ve bu da, oturan bir timsah."

Rafe'in yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Ejderin neden kafası yok?"

Alec, Mark'ın omzuna dokundu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Melek'e şükürler olsun," dedi Mark balonları bırakıp kal-

karak. Magnus onun yerine geçerken, Alec'le ikisi kayalıklara doğru yürüdü. Magnus, Rafe'e ejderin kafasını kumarda kaybettiğini anlatıyordu.

Gelgit çizgisinin biraz ilerisinde durdular. Alec kolu delik, ince bir kazak giymişti ve mutlu görünüyordu. Parçalanan bir hükümeti toplaması beklenen bir Meclis Başkanı'na göre fazla sakindi hatta.

"Balonları sormayacaksın umarım?" dedi Mark.

"Hayır." Ensesini ovuşturdu. "Fazla sohbet etme imkânımız olmadı ama Helen'la Aline'den hakkında çok şey duydum. Bir de Av'a katıldığın zamanlardı galiba, Diyar'da karşılaşmıştık."

"Bana seninle Edom'a gidersem, öleceğimi söylemiştin."

Alec utanmış gibi başını eğdi. "Seni korumaya çalışıyordum. Ama sonrasında seni çok düşündüm. Ne kadar güçlü biri olduğunu. Ve sırf farklı olduğun için Konsey sana büyük yanlış yaptı. Bu ve daha birçok nedenden Aşağı Dünyalı-Gölge Avcısı Birliği için mükemmel bir üye olacağını düşündüm hep. Orada çalışmayı özleyeceğim."

Mark şaşırdı. "Artık Birlik için çalışmayacak mısın?"

"Yapamam. Meclis Başkanlığı zaten yoğun ve zor bir görev. Bir sürü sorumluluğum olacak. Duydun mu bilmiyorum ama hükümeti New York'ta kuracağız ve merkezimiz orası olacak. Aslında bunun bir nedeni de benim. Magnus ve çocuklardan uzun süre ayrı kalamam. Nasıl olsa bir yer seçecektik zaten."

"Haklısın tabii," dedi Mark bu konuşmanın nereye varacağını merak ederek.

"Yapılacak çok iş var. Bütün dünyadaki dini kuruluşlarla ve iblisleri bilen gizli derneklerle irtibat halindeyiz. Kime yardım yapacaklarına karar vermek zorundalar. Bize mi, yoksa

Alicante'deki hükümete mi? Bazı müttefiklerimizi kaybedebileceğimizin farkındayız. Ama yeni gelir kaynakları arayışımız devam edecek."

Mark, Gölge Avcıları'nın dini, spiritüel ve mistik organizasyonların sağladığı para yardımıyla ayakta kaldığını biliyordu. Bu kuruluşlar iblislerden haberdardı ve dünyanın onlardan korunmasını gerekli buluyordu. Onlardan yardım gelmezse, epey zorlanacaklar demekti. Şu anda Alec'in yerinde olmak istemezdi doğrusu.

"Ben de düşündüm ki," dedi Alec. "Belki Birlik'e katılmak istersin. Hatta yönetim kadrosunda olursun. Soğuk Barış bitme sürecine girdi. Bizim için kolay olmayacak. Perilerle ilişkilerimizi yeniden kuvvetlendirmek ve İdris'teki hükümetin artık Gölge Avcıları'nın çoğunluğunu temsil etmediğini anlamalarını sağlamak zorundayız. Büyükelçimiz olmaya ne dersin? Ailen de karmaşık bir dönemden geçiyor ama bize büyük fayda sağlardın."

"Nerede yaşayacağım?" diye sordu Mark. "Ailemden ve Cristina'dan uzak olmak istemem."

"Aslında Cristina'dan sana katılmasını isteyecektik. Perilerle ilgili engin bilgileriyle bize yol gösterebilir. Ailesinin de perilerle geçmişe dayanan bir yakınlığı var. İkiniz de New York Enstitüsü'nde kalabilir ve istediğinizde bir portal buraya gelebilirsiniz."

Mark bu fikri kafasında olgunlaştırmaya çalıştı. New York kulağa uzak geliyordu ama tüm bu kriz sona erdiğinde ne yapacağına dair kesin bir karar vermemişti. Scholomance'e gitmek gibi bir düşüncesi yoktu. Los Angeles'ta da kalabilirdi tabii ama bu sefer de Cristina'yla ayrı kalacaklardı. Kieran'ı bu kadar

özlemişken bir de onun hasretine dayanamazdı. Cristina'nın peşinden Meksika'ya gitmek de iyi bir plan değildi. Orada bir işi olmadan sıkıntıdan patlardı.

"Düşüneceğim," dedi.

Alec başını salladı. "Tamam. Acele karar verme zaten." Saatine baktı. "Gitmeliyim. Önemli bir işim var."

Cristina ayaklarını altına toplamış, okyanusa bakıyordu. Diğerlerine katılması gerektiğini biliyordu. Annesi ne zaman sosyal bir ortam oluşsa odasına kapandığı için onu azarlardı. Ama denizin insana huzur veren bir yanı vardı. Eve döndüğünde okyanusu özleyecekti. Gelgitin ritmini ve dalgaların her an değişen yüzeylerini. Hep aynı ama hep farklı.

Başını biraz çevirse Emma ve Julian'ı ve Alec'le konuşan Mark görebiliyordu. Şimdilik bu yeterliydi.

Birden biri güneşi kesti. "Merhaba, arkadaşım."

Diego'ydu. Cristina'nın oturduğu geniş ve yassı kayaya tünedi. Tişörtü ve paçalarını kıvırdığı kanvas pantolonuyla başka biri gibiydi. Yüzündeki derin yara hızla iyileşiyordu. Bütün Gölge Avcısı yaraları gibi. Ama izi kalacaktı. Fizik bakımından bir daha asla Mükemmel Diego olamayacaktı. Ama kalben çok yol kat etmişti ve Cristina bunun daha önemli olduğunu düşünüyordu.

"*En qué piensas?*" Diego ona hep bu soruyu sorardı. O kadar sıradandı ki aralarında bir şakaya dönüşmüştü. *Ne düşünüyorsun* demekti.

"Bilmem. Sanırım bir anda bu değişime ayak uyduramadım." Sandaletlerinden görünen parmaklarına baktı. "Bizim olmadığımız bir Alicante'yi hayal edemiyorum. Gölge

Avcıları'nın anavatanı artık bizim yurdumuz değil." Duraksadı. "Mark'la mutluyuz ama Kieran'ın gidişiyle bir şeyler değişti. Tıpkı İdris'in Gölge Avcıları'nın dünyasından koparılması gibi bir parçamız eksik. Ve korkarım, o tamamlanmadan gerçek anlamda mutlu olamayacağız."

Diego'yla, ilişkisinin tuhaf dengelerini ilk kez paylaşıyordu. Ne tepki vereceğini merak ediyordu. Ama Diego başını salladı. "Kusursuz dünya diye bir şey yok. Belki yara aldık ama Soğuk Barış ve Lejyon hayatımızdan çıktı. Pek az insanın, tanık olduğu adaletsizlikleri değiştirme fırsatı olur. Sen şanslılardansın, Cristina. Daima Soğuk Barış'ı bitirmek istedin ve istediğin oldu."

Söyledikleri Cristina'nın yüreğine dokundu. "Bir daha İdris'ten haber alır mıyız dersin?" diye sordu gülerek.

"*Bir daha* iddialı bir ifade oldu." Kollarını kavuşturup dizlerine dayadı. Şimdiye kadar İdris'le hiçbir iletişimleri olmamıştı. Meclis Başkanı Alec, Soğuk Barış'ın resmi olarak sona erdiği gün İdris'e bir ateş mesajı yollamış ama cevap alamamıştı. Yerine ulaştığından bile emin değillerdi. İdris'in koruma kalkanları şimdi her zamankinden de sağlamdı. Gölge Avcıları'nın anayurdu hem bir hapishane hem de bir kaleye dönüşmüştü. "Gerçi Zara çok inatçı. Uzun sürebilir." Duraksadı. "Alec bana yeni engizitör olmamı teklif etti. Elbette oylanacak, ama..."

Cristina onun geniş omuzlarına sarıldı. "Tebrikler! Bu harika bir haber!"

Ama Diego o kadar da hevesli görünmüyordu. "Aslında bana bu görevi hak etmiyormuşum gibi geliyor. Konsey muhafızlarını tanıyordum. Gard'da çalışanları. Lejyon'a yakınlıkları-

nı biliyordum. Onları defalarca Zara ve diğerleriyle gördüm. Ama bir tehlike oluşturabileceklerini düşünmedim."

"Kimse olanları öngöremezdi," dedi Cristina. "Bir intihar oyunu sahneleyecekleri kimin aklına gelirdi? Zaten asıl işe yarayan da bu oldu. Hem seni ödüllendirmiyorlar ki. Sadece bir göreve getiriliyorsun. Gölge Avcıları'na hizmet edeceksin. Böylece dünyaya olan borcunu ödeyeceksin."

Diego'nun yüzü güldü. "Galiba öyle."

Cristina ona göz kırptı. "Ayrıca yasayı kendi çıkarıma göre biraz esnetmek istersem, güçlü bir arkadaşımın olması işime yarar."

"Blackthorn'lardan gereğinden fazlasını öğrenmişsin," dedi Diego ciddi bir yüzle.

Tepelerinden bir gölge geçti. Bir buluttan daha karanlıktı ve bir martı olamayacak kadar büyüktü. Diego yukarı baktı. Gökyüzünde uçan bir şey vardı. Mavi fonda bembeyaz parlıyordu. Birkaç tur attıktan sonra kumlara doğru inişe geçti.

Cristina ayağa fırlayıp kayalıklardan indi ve diğerlerine doğru koşmaya başladı.

Güneşin ucu ufuk çizgisine değmişti. Okyanusu altın sarısı ışıklarıyla aydınlatan, kocaman, parlak ve turuncu kızıl bir topu andırıyordu.

Julian suyun kumlarda bıraktığı izin kıyısında durdu. Emma'nın altın rengi saç tokasından birkaç asi saç teli fırlamıştı. Julian içinden buna memnun oldu. Emma'nın saçlarını seviyordu. Onun yanında durmak ve özgürce elini tutabilmek ne güzeldi. Tanıdığı herkes ilişkilerini gayet normal karşılamıştı. Hatta öyle ki Julian zaten bundan şüphelendiklerini düşünmeden edememişti.

İstediklerini düşünebilirlerdi. Önemli olan onların mutluluğuydu.

Yeniden resim yapmaya başlamıştı. Emma'yı kıpırdamadan oturmaya ikna edebilirse işi daha kolaydı. Ama zaten o kadar uzun zamandır onu gizlice resmediyordu ki bunu ona bakmadan da başarabiliyordu. Resimleri Julian'ın duygularının dışavurumuydu. Emma'yı kahkahalarla gülerken ya da gülümserken çiziyordu. Altın tonları, maviler ve kehribarlarla.

Bazen de kardeşlerini çiziyordu. Ty'ı deniz kenarında, Dru'yu dalgın gözlerle etrafı izlerken ya da kaş çatarken, Helen'la Aline'i birlikte ve Mark'ı daima yıldızları ararcasına yukarı bakarken resmediyordu.

Ve Livvy'yi tabii. Bazen tanıdığı ve bildiği kardeşi, bazen de Thule'de kalbindeki o derin yarayı sarmaya çalışan kız olarak.

Julian'ın yarası hiç kapanmayacaktı. Annesinin ve babasının ölümlerinin açtığı yaralar gibi o da daima kanayacaktı. Arthur'un yarası gibi. O da herkes ve özellikle de, diğer Gölge Avcıları gibiydi. Bir sevgi ve keder, bir kayıplar ve kazançlar yumağı. Sevgi kederi kabullenmene yardım ediyordu. Onu hissetmek zorundaydın.

Julian artık bunu biliyordu.

"Jules? Biraz konuşalım mı?"

Julian, Emma'nın elini bırakmadan arkasına döndü. Mark'tı. Güneş ışığı altın sarısı gözünü daha da parlak gösteriyordu. Julian onun hâlâ Kieran'a üzüldüğünü biliyordu. Ama en azından kumsalda ailesiyleydi ve gülümsüyordu.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Emma. Julian'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve Jace'le Clary'nin yanına gitti.

Mark ellerini kotunun ceplerine soktu. "Jules. Alec bana iş

teklif etti. Birlik'in yönetim kadrosuna girmemi istiyor. Ama yapabilir miyim bilmiyorum. Siz seyahatteyken, burada kalıp Helen'la Aline'e yardım etmem daha doğru olmaz mı? Sen yıllarca her şeyle tek başına ilgilendin. Şimdi sıra bende."

Julian'ın içi sevgiyle doldu. Geçmiş kıskançlıklar çoktan unutulmuştu. Mark'ın geri döndüğüne çok mutluydu.

Ellerini onun omuzlarına koydu. "İşi kabul et."

Mark şaşırdı. "Sahi mi?"

"Burada aklın kalmasın. Durum eskisinden çok farklı." Julian bunları ilk kez ona söylüyordu. "Eskiden benden başka kimse yoktu. Ama şimdi Aline'le Helen var. Enstitü ve çocuklar onlarla emanet. Zaten yıllardır tek arzuları buydu." Sesini alçalttı. "Sen her zaman iki dünyanın da bir parçası oldun. Yarı peri, yarı Nefilim'sin. İkisinin de gücünü doğru şekilde kullanabilirsin. Ben senin mutlu olmanı istiyorum."

Mark ona sıkıca sarıldı. Dalgalar ayaklarına vururken, yılların acısını çıkarırcasına, öylece dikildiler.

"Mark! Mark!"

Julian, Cristina'nın şaşkın particilerin arasında zikzaklar çizerek onlara doğru koştuğunu gördü. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Yanlarına vardığında Mark'ın elini yakaladı.

"Mark, *mira*," dedi heyecanla. "Bak!"

Julian başını arkaya attı. Şimdi herkes tepelerindeki peri atını izliyordu. Kırmızı gözlü, beyaz bir attı. İki toynağı altın, diğer ikisi gümüştü. Atın adı Rüzgâr Mızrağı'ydı ve sırtındaki de Kieran'dı.

Rüzgâr Mızrağı güneşin son ışıkları solarken, kumsala indi. Kieran tepeden tırnağa lacivertler içindeydi. Julian onu böyle

görmeye alışık olmadığı için şaşaladı. Kieran'ın kılığı biraz kadife, biraz ipek ve çokça da bir tür koyu mavi deriden oluşuyordu. Elleri yüzüklerle doluydu ve saçları da koyu maviydi. Etkileyici ve azıcık da tuhaftı.

Tam da bir Periler Kralı'nın olması gerektiği gibi.

Kieran gözlerini partiye katılanların yüzlerinde dolaştırdı. Nihayet bakışları Mark'la Cristina'ya kilitlendi. Ve yavaşça gülümsedi.

"Hatırla," dedi Mark, Cristina'nın elini tutarak. "Bütün bunların gerçek olduğunu hatırla." O kadar alçak bir sesle konuşuyordu ki Julian belki de bunları duymaması gerektiğini düşündü.

Cristina'yla Mark koşmaya başladı. Rüzgâr Mızrağı yeniden havalanıp üzerlerinde daireler çizmeye başladı. Julian'la Emma çikolata şelalesinin yanında, Mark, Cristina ve Kieran'ın birbirlerinin kollarına atılmalarını izledi.

"Bir konuda anlaşalım," dedi Alec. Magnus'la geniş bir kaya çıkıntısının altında duruyorlardı. Yüzeyi tuz ve rüzgârlarla aşınmıştı. Magnus bir an için Alec'in gözüne o kadar genç göründü ki kalbi sevgiyle dolup taştı. "Artık Meclis Başkanı olduğuma göre, kuralları ben koyuyorum."

Magnus tek kaşını kaldırdı. Uzaktan müzik sesleri ve gülüşmeler geliyordu. Isabelle, Max'le Rafe'e sesleniyordu. Alec'le Magnus'a onlara yarım saat göz kulak olacağına söz vermişti. Alec geri döndüklerinde iki çocuğu da simli göz farına bulanmış vaziyette bulacaklarını bilse de buna değeceğini düşündü.

"Bana kur mu yapıyorsun?" diye sordu Magnus. "Seni uyarmalıyım ki her zamankinden de istekliyim."

"Evet," dedi Alec ve bir an duraksadı. "Yani biraz." Elini Magnus'un kalbinin üzerine koydu. Magnus altın sarısı ve yeşil gözlerinde düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Alec'in ciddiyetini sezmiş olmalıydı. "Bütün kuralları ben koyabilirim, Magnus. Artık yetkili benim."

"Ben de istekli olduğumu söyledim."

Alec avucunu erkek arkadaşının çenesine kaydırdı. Tıpkı sevdiği gibi, sakalları hafifçe uzamıştı. Bu hali Alec'e onun sabahları uyandığındaki halini hatırlatıyordu. Kıyafetlerini bir zırh gibi giyinip dünyanın gözleri önüne çıkmadan önceki halini.

"Evlenebiliriz," dedi. "Büyücü mavisi ve Gölge Avcısı altınları içinde. Hep düşlediğimiz gibi."

Magnus'un yüzü hayretle karışık sevinçle çarpıldı. "Gerçekten bana evlenme mi..."

Alec derin bir nefes alıp diz çöktü. Magnus'un yüzünde şimdi tuhaf bir kırılganlık vardı.

"Az kalsın seni kaybediyordum," dedi Alec. "Seni hep bir ölümsüz gibi düşünmeye alışmışım. Ama hiçbirimiz değiliz." Ellerinin titremesini engelleyemiyordu. "Hiçbirimiz sonsuz değiliz. Ama en azından seni her geçen gün daha da çok sevdiğimi kanıtlayacak bir şey yapmak istedim." Derin bir nefes aldı. "Keşke sana yanı başımda huzurlu bir hayat vaat edebilsem. Ama içimden bir ses türlü maceralarla kargaşanın hayatımdan hiç eksik olmayacağını söylüyor."

"Başka türlüsünü istemezdim zaten," dedi Magnus.

"Seni bulduğumda bir gün bu noktaya gelebileceğimizi bilemezdim. Bilirsin, duygularımı kolay kolay ifade edemem. Sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun." Kuruyan dudaklarını

yaladı. "Bir gün insanların arkamdan Karanlık Savaş'ta yer alan Alec Lightwood demesini istemem. Hatta eski Meclis Başkanı demelerini bile istemem. Benim için sevdiği adam uğruna dünyayı değiştiren Alec Lightwood desinler."

Magnus'un gözleri yıldızlar kadar parlaktı. Ona öylesine büyük bir aşkla bakıyordu ki Alec kendini bir kez daha çok şanslı hissetti. "Sen zaten benim için dünyayı değiştirdin."

"Benimle evlenir misin?" diye fısıldadı Alec. Kalbi kuş gibi çırpınıyordu. "Hemen bu gece?"

Magnus başını salladı ve Alec'i ayağa kaldırdı. Birbirlerine sarıldılar. Magnus biraz daha uzun boylu olduğu için Alec ona hafifçe uzanmak zorunda kaldı.

Ve dudakları buluştu.

Kumsaldaki hareketlilik artıyordu. Güneş batmıştı ama gökyüzü hâlâ maviydi. Simon'la Jace manzaranın en güzel göründüğü yere, kumların üzerine tahta bir platform kuruyordu. Julian'la Emma onun etrafındaki mumları yakıyordu. Üzerini değişip mavi bir elbise giyen, Clary çiçekleri yerleştirmekle meşguldü. Ragnor'la Catarina birbirinden lezzetli yiyecekleri çağırırken bir yandan da tartışıyordu. Masaların üzeri o kadar dolmuştu ki Emma ortadan kırılıvereceklerinden korktu. Isabelle, Max'le Rafe'e altın işlemeli, mavi kıyafetler giydirmişti. Pek şeker olmuşlardı doğrusu ama Max mızmızlanıp duruyordu.

Helen'la Aline genç Blackthorn'lara altın Sadakat, Aşk, İnanç ve Zarafet mühürlerini yerleştirmelerinde yardım ediyordu. Bilekleriyle boynunu rune'larla dolduran Cristina meşaleleri yakanlara yardıma koştu. Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar'ın sohbet edip gülüşmesi Cristina'nın zaten yerine

gelen keyfini bir kat daha artırdı. Usulca bir şarkı mırıldanmaya başladı. Zor zamanların kapıda olduğunu biliyordu. Sürgündeki bir Konsey'i yönetmek kolay iş değildi. Alec'in önünde güç kararlar vardı. Ama bu an, bu tatlı hazırlıklar kendini bir mutluluk balonunun içinde hissetmesine neden oluyordu.

"Bunu da yak," dedi Kieran eline bir meşale tutuşturarak. Unseelie Sarayı'nın kralı olmasına aldırmadan, kollarını sıvamış, diğerleriyle birlikte çalışıyordu. Alacakaranlıkta saçları kılığı kadar siyah görünüyordu.

"Bende de bunlar var." Mark çıplak ayakları ve yıldız ışığı saçlarıyla Cristina'nın önüne birkaç meşale yığdı. İşleri bittiğinde kumsaldan denize doğru ışıklı bir yol oluşacaktı.

"Kieran," dedi Cristina ve Kieran yanan meşalelerin arasından ona baktı. Cristina bir an ona sorsa mı diye emin olamadı, ama sonra merakına yenik düştü. "Adaon'a o mesajı yollayalı bayağı oldu. Senden hiç haber alamadık. Ne yapacağına karar vermen bu kadar uzun mu sürdü?"

"Hayır," dedi. "Adaon mesajını alır almaz bana iletmedi. Ona yazdığını bilmiyordum. İkinizi de unutmaya çalışıyordum. İyi bir kral olmak için uğraşıyordum. Hayatımın anlamını kaybetmiştim ama çabalamak zorundaydım." Bir tutam saçı gümüşi bir maviye dönüştü. "Kötü günlerdi. Her ânından nefret ettim. Nihayet buna daha fazla dayanamayınca Adaon'a gittim. Ona tahta geçmesini önerdim. Reddetti ama bana kulübesini teklif etti."

Cristina'nın gözleri öfkeyle karardı. "Bunu yaptığına inanamıyorum! Sana hemen haber vermeliydi!"

Kieran ona gülümsedi. Cristina onun sert ve soğuk yanını

hiçbir zaman görmeyeceğini umdu. Üçü birbirlerine sokuldu. Başlarını eğdiler.

"İşe yarayacak mı?" diye sordu Mark. Yüzü endişeliydi. Kieran'ın kadife ceketindeki kumları silkeledi. "Üçümüzün rahatça birlikte olabileceği bir yer var mı sahiden?"

Kieran elini gömleğinin içine soktu ve bir zincire takılı eski, pirinç bir anahtarı onlara gösterdi. "Kulübe artık bizim. Orada krallar, kraliçeler, ölümlüler ve periler olmayacak. Sadece üçümüz olacağız. Sürekli birlikte zaman geçirmeyeceğiz belki, ama bu kadarı da hiç yoktan iyidir."

"O halde şimdi buradaki vaktimizin kıymetini bilelim," dedi Cristina. Kieran uzanıp onu usulca öptü. Geri çekildiğinde Mark ikisine de gülümsüyordu.

"Cristina'yla bayağı meşgul olacağız," dedi. "Bir yandan Birlik için çalışırken, bir yandan da farklı enstitülerdeki ailelerimize zaman ayırmak için koşturacağız. Sen de yeni krallığınla ilgileneceksin. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar çok kıymetli olacak."

Cristina cebine vurdu. "Diego'yla Jaime, Eternidad'ı bana emanet etti. Bize haber yolladığında ilk fırsatta yanına koşarız, Kieran."

Kieran düşünceli görünüyordu. "Bana şu kedili takvimlerden getirir misiniz? Kulübeyi zevkimize göre döşeyelim."

"Başka takvimler de var," dedi Mark sırıtarak. "Tavşanlı ve köpekli."

Kieran başını arkaya atıp yıldızlara baktı. "Burası mucizelerle dolu."

Cristina ikisine bakarken kalbi sevgiyle doldu. "Gerçekten de öyle."

*

Alec'le Magnus diğerlerinin yanına döndüğünde, kumsalın çehresi tamamen değişmişti.

"Bütün bunları sen mi planladın?" diye sordu Magnus hayretle etrafına bakınarak. Hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Alec'le Brooklyn'deki dairelerinde, tavanda dönen pervanenin altında, altınlar ve maviler içinde birbirlerine yemin edecekleri o uzak günü konuşmuştu. İkisi de hep bunu istemişti.

Arkadaşları arı gibi çalışmıştı doğrusu. Gölge Avcıları kendilerini evlilik mühürleriyle donatmıştı. Aşağı Dünyalılar sol bileklerine kobalt mavisi ipekler bağlamıştı. Büyücülerin düğünlerinde bu âdettendi. Magnus kendi türünden birinin düğününe katılmayalı uzun zaman olduğunu düşündü. Bundan sonra gideceği ilk Büyücü düğününün kendisininki olacağı aklından geçmezdi.

Meşalelerle kumsaldan denize kadar inen ışıklı bir yol yapmışlardı. Okyanus kıyısında tahta bir platform vardı. Magnus okyanus kıyısında büyümüştü ve Alec'e sadece bir kerecik dalgaların sesini duyarak evlenmek istediğini söylemişti. Alec'in bunu unutmaması yüreğini sevgiyle doldurdu.

"İyi ki, bana evet dedin," dedi Alec. "Yoksa süslemelerini kaldırmalarını istemek zorunda kalacaktım. Hem çocuklara bir sürprizimiz olduğunu söyledim."

Magnus dayanamayıp onu yanağından öptü. "Beni her gün şaşırtıyorsun, Alexander. Ah, ne saman altından su yürütensin sen."

Alec güldü. Arkadaşları hevesle onlara yaklaşmalarını işaret ediyordu. Rüzgâr tezahüratları Magnus'un kulağına kadar getirdi. Meşalelerin altında rune'lar altın gibi parlıyor, kobalt mavisi ipekler okyanus esintisiyle dalgalanıyordu.

Jace altın rune'lar işli ceketiyle yanlarına gelip Alec'e elini uzattı.

"Burada Alexander Lightwood'un *suggenes*'i olarak bulunuyorum," dedi kıvançla.

Magnus'un Jace'e karşı hisleri yıllar içinde diğer Gölge Avcıları'na, Fairchild, Herondale ve Carstairs'lere karşı hissettikleriyle farklı değildi. Genelde sevimli ama bazen de çileden çıkartıcıydılar. Gelgelelim, böyle anlarda Jace, Alec'e sevgisini içtenlikle gösterdiğinde, Magnus ona sadece sevgi ve minnet duyuyordu.

Alec, Jace'in elini tuttu ve ışıklı yolda yürümeye başladılar. Magnus peşlerine takıldı. Büyücülerin *suggenes,* yani gelin ya da damadı mihraba götüren bir eşlikçi geleneği yoktu. Ama Catarina öne çıkıp gülümseyerek koluna girdi. "Sana eşlik etme ayrıcalığını tatmak için bizim yeşil uyuzla az kavga etmedim," dedi onu ateş püsküren gözlerle izleyen Ragnor'u işaret ederek. "Yürü hadi. Seni mihraba tek başına yollayacak değildim ya? Sonra bir anda korkup kaçmanı kim engellerdi?"

Magnus tanıdık yüzlerin yanından geçerlerken kıkırdadı. Maia ve Bat, çiçekli bir taç takan, Lily, ıslık çalıp alkışlayan, Helen ve Aline. Helen elbisesindeki altın rune'ların yanı sıra bileğine mavi bir ipek bağlamıştı. Aynısından Mark'ta da vardı. "Asla kaçmam," dedi Magnus.

Catarina ona gülümsedi. "Hiç şüphen yok ha?"

Işıklı yolun sonuna varmışlardı. Alec yanında Jace'le onları bekliyordu. Okyanus, Magnus'un sihirleri gibi gümüşi bir maviydi. En yakın arkadaşları platformun etrafını sarmıştı. Clary'nin kolları mavi ve sarı çiçeklerle doluydu. Max'i kucağına alan Isabelle, gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. Simon

gülümsüyordu. Maryse, Rafe'le birlikteydi. Rafe durumun ciddiyetini kavramışçasına, merakla olan biteni izliyordu. Jia Penhallow ölümlülerin törenlerindeki rahipler gibi platformun tam ortasında duruyordu. Elinde eski bir kitap vardı. Hepsi de altın sarısı şallara sarınmış ya da altın rune'larla işli, ince ceketler giymişti. Dört bir yanlarında Aşk ve İnanç, Sadakat ve Aile mühürlerini taşıyan flamalar dalgalanıyordu.

Magnus, Catarina'ya baktı. "Hayır, hiç," dedi.

Catarina onun elini dostça sıktı ve Jia'nın yanına gitti. Platformun etrafında ikinci bir halka vardı. Blackthorn'larla arkadaşları oraya sıkışmıştı. Julian, Magnus'a gülümsedi. Magnus, Alec'in karşısına geçtiğinde, Emma'nın yüzü mutlulukla parladı.

Alec ellerini uzattı. Magnus onları tuttu. Alec'in mavi gözlerine baktı. Tam da kendi sihrinin rengindeydiler. Birden üzerine derin bir sükûnet çöktü. Hiç tatmadığı türden bir huzur.

Hiç şüphem yok. Magnus'un ruhunu yoklamasına gerek yoktu. Alec'le tanıştıktan sonra bunu defalarca yapmıştı zaten. En ufak bir kuşku duyduğundan değil. Duymamasının şaşkınlığından. Hayatı boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Hayatını mutlulukla ve hiçbir pişmanlığı olmadan yaşamıştı. Yıllarca sağda solda gezmişti. Sonsuz özgürlüğü tatmıştı.

Sonra Alec'le tanışmıştı. Ona kendine bile açıklayamadığı bir şekilde çarpılmıştı. Alec'in hep gülmesini, hep mutlu olmasını istiyordu. Onun sır dolu, çekingen bir delikanlıdan dünyaya korkusuzca kafa tutan, gururlu bir adama dönüşmesine tanık olmuştu. Alec ona birine inanmanın ne demek olduğunu öğretmişti. Ve ona sonsuz inanmıştı. Sadece kendini değil, bütün bir aileyi mutlu edebileceğine güvenmişti.

Magnus bu aşkta özgürlüğünden ödün vermeden mutluluğu bulmuştu.

Bazıları bu akıl almaz sevinci bambaşka şeylerde bulurdu.

Ama Magnus için tek mutlak mutluluk, Alexander Gideon Lightwood'du.

"Başlayalım mı?" dedi Jia.

Emma heyecanla parmak ucuna kalktı. Hepsi de kumsalda sürpriz bir düğün olacağını biliyordu. Alec gerginliği saklamayı iyi becermişti. Kimse Magnus'un hayır diyeceğini düşünmemişti ama Emma yine de Alec'in ellerinin titreyişi hatırlayarak onun için bir kez daha mutlu oldu.

Jace, Alec'e altın rune'lar işli, koyu mavi bir ceket giydirdi. Catarina da Magnus'un omzuna kobalt mavisi ve altın sarısı işlemeli, ipek bir ceket koydu.

İkisi de geri çekilirken Jia konuşmaya başladı.

"Yüzyıllar boyunca, Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar'ın birbirlerine bu kadar yakın olduğu sadece birkaç birleşme yaşandı. Ama artık yeni bir dönem başladı ve onunla birlikte yeni gelenekler edinilmesi de kaçınılmaz. Bu gece, Magnus Bane'le Alec Lightwood'un hayatlarını ve kalplerini birleştirmesine tanıklık edeceğiz. Birbirine adanmış iki ruhun arasında gerçek bir bağ kurulmasının mutluluğuna şahit olacağız." Boğazını temizledi. Meclis Salonu'ndaki gibi, hâlâ biraz solgun ama o güne kıyasla daha zindeydi. Gözleri gururla parlıyordu. "Alexander Gideon Lightwood. Ruhunun sevdiğini buldun mu?"

Bu soru her düğünde sorulurdu. Binlerce yıldır Gölge Avcısı seremonisinin bir parçasıydı. Herkes suspus olmuştu. Emma

Julian'ın eline uzandı. Julian onu kendine çekti. Magnus'la Alec'in birbirlerine bakışlarında müthiş bir şey vardı. Yüzleri ciddi olmasına rağmen sanki gülümsüyorlardı. Gözlerinin ışığı birbirlerinin yüzlerine vuruyordu.

"Buldum," dedi Alec, "ve onu asla bırakmayacağım."

"Magnus Bane," dedi Jia. "Sen dünyanın bütün şehirlerini dolaştın. Ruhunun sevdiğini buldun mu?" Emma bu sorunun tarih boyunca ikinci kez bir Büyücü'ye sorulduğunu düşünmeden edemedi.

"Buldum," dedi Magnus, Alec'e bakarak. "Ve onu asla bırakmayacağım."

Jia başını yana eğdi. "Şimdi birbirinize rune'larınızı vereceksiniz."

Geleneksel törenlerde, Gölge Avcıları birbirlerini Evlilik mühürleriyle işaretleyip yeminlerini ederdi. Ama Magnus rune taşıyamazdı. Tenini yakarlardı. Emma, Jia'nın Alec'in eline altın sarısı bir şey tutuşturmasını şaşkınlıkla izledi.

Alec, Magnus'a yaklaştı ve Emma bunun Evlilik mührü şeklinde, altın bir broş olduğunu gördü. Alec, Nefilim yemininin sözlerini söylemeye başladı: "Aşk ateş gibi çağlar, en parlak alev gibi. Hiçbir su söndüremez ve hiçbir sel boğamaz." Broşu Magnus'un kalbinin üzerine takarken, mavi gözlerini yüzünden hiç ayırmadı. "Şimdi beni kalbinin üzerine bir mühür gibi koy. Aşk ölüm kadar güçlüdür zira. Ve biz onunla bağlandık birbirimize. Ateşten de daha güçlü. Sudan da. Ve dahi ölümün kendisinden bile."

Magnus, Alec'in gözlerine bakarak elini broşun üzerine koydu. Şimdi sıra ondaydı. Alec ceketinin kolunu yukarı çekti. Magnus'a bir stel verdi ve parmaklarını avucuna hapsetti. Elele

Alec'in koluna Evlilik mührünü çizdiler. Emma ikinci mührü yalnız kaldıklarında Alec'in kalbinin üzerine yapacaklarını biliyordu.

Evlilik mührü Alec'in derisinde simsiyah parlıyordu. Hiçbir zaman solmayacaktı. Emma söze dökülmeyen umutların ve hayalleri yaşadığı ruhunun o derin köşesinde bir sızlama hissetti. Magnus'la Alec böyle bir sevgi yakaladıkları için çok şanslıydı.

Magnus yavaşça elini indirdi. Hülyalı gözlerle Alec'in rune'una baktı. Bu sırada, Alec de onu sevgiyle izliyordu.

"Şimdi yüzükler," dedi Jia ve Alec bir rüyadan uyanır gibi başını kaldırdı. Jace bir adım öne çıktı ve yüzüklerden birini Alec'e, diğerini Magnus'a verdi. İkisini de güldüren bir şeyler söyledi. Simon yüksek sesle hıçkıran Isabelle'in sırtını sıvazladı. Clary başını elindeki çiçeklere doğru eğerek gülümsedi.

Emma, Gece Görüşü mührü sayesinde alyansların Lightwood'ların aile yüzükleri olduğunu gördü. Dışlarına alevler kakılmıştı ve içlerinde yazılar vardı.

"*Aku cinta kamu,*" diye okudu Magnus yüksek sesle ve Alec'e gülümsedi. "Kalbim senin, aşkım senin, ruhum senin, Alexander. Şimdi ve daima."

Catarina bu tanıdık sözlerle gülümsedi. Magnus'la Alec yüzükleri birbirlerinin parmaklarına geçirdiler. Jia kitabı kapadı.

"Alexander Lightwood Bane ve Magnus Lightwood Bane. Artık evlisiniz."

İki adam birbirlerine sarıldığında, tezahüratlar yükseldi. Herkes bağırıyor ve sarmaş dolaş dans ediyordu. Ragnor öfke krizini nihayet atlattığında, gökyüzünü Evlilik mührü şeklin-

de patlayan havai fişeklerle doldurdu. Magnus'la Alec tüm bu gürültünün ortasında, hâlâ birbirlerinin kollarındaydı. Parmaklarındaki yüzükler ufukta beliren yeni bir günün ışıkları gibi parlıyordu.

Düğün töreni bir partiye dönüştü. Kumsal giderek kalabalıklaşıyordu. Ragnor sihirle bir yerlerden bir piyano getirmişti. Jace eski blues müzisyenleri gibi, ceketini omzuna atmış, onu çalıyordu. Clary piyanonun üzerinden herkese çiçek atıyordu. Gölge Avcıları ve Aşağı Dünyalılar kumlarda çıplak ayak dans ediyordu. Magnus ve Alec çocuklarıyla birlikteydi.

Diana ve Gwyn kalabalıktan biraz uzaktaydı. Gwyn Diana'nın oturması için pelerinini yere sermişti. Bu davranışı Diana'yı duygulandırmıştı. Vahşi Av'ın liderinin pelerini önemli bir semboldü. Ama Gwyn onu plaj havlusu niyetine kullanmakta tereddüt etmemişti.

O kadar mutluydu ki kendini kuş gibi hafiflemiş hissediyordu. Gwyn'in bileğine dokundu. Gwyn ona gülümsedi.

"İnsanları mutlu görmek güzel," dedi. "Bunu hak ediyorlar. Sadece Magnus'la Alec değil, Mark, Kieran ve Cristina da."

"Ve Emma'yla Julian. Biliyor musun, aslında o ikisini oldum olası birbirlerine yakıştırırdım. Hatta acaba mı derdim."

"Ben tahmin ediyordum," dedi Gwyn. "Birbirlerine benim sana baktığım gibi bakıyorlar." Başını yana eğdi. "İyi ki kavuştular. Bütün dürüst kalpler bunu hak eder."

"Ya Av'ın lideri? Ya onun mutluluğu?"

Gwyn ona biraz daha yaklaştı. Okyanustan esen rüzgâr serindi. Gwyn, Diana'nın şalını boynuna kadar çekti. "Senin

mutluluğun benim mutluluğum," dedi. "Düşünceli görünüyorsun. Aklından neler geçiyor?"

Diana parmaklarını serin kumlara daldırdı. "Uzun zamandır endişe içindeydim. Hayatıma dair birçok şeyi saklıyordum. Cinsiyet değiştirdiğimi, insan ilaçları kullandığımı. Çünkü korkuyordum. Ama şimdi herkes biliyor ve korkunç bir şey olmadı." Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Bütün dünyamız tepetaklak oldu ve şimdi sırrım ne kadar da değersiz görünüyor."

İdris'ten dönmelerinden iki gün sonra Diana, Los Angeles Enstitüsü sakinlerini bir araya toplamış ve hikâyesini değer verdiği herkesle paylaşmıştı. Alec'le onlardan bile önce konuşmuştu. Alec cinsiyet değiştiren Gölge Avcıları (ya da ölümlüler) hakkında bilmesi gerekenden çok daha azını bildiğini itiraf etmişti.

Alec, Diana'ya en doğru yolu izlediğini de söylemişti. Gölge Avcıları'nı ve en büyük sırlarını ölümlü doktorlardan saklamıştı. Gölge Avcıları'nı tehlikeye atacak hiçbir tedbirsizlik etmemişti. Alec'in tek üzüldüğü Diana'nın korku içinde yaşamasıydı. Bir zamanlar o da aynı durumdaydı ve nasıl hissettirdiğini bilirdi. Ama artık endişelenmesine gerek yoktu. "Meclis, Gölge Avcıları'nın gücünü göklere çıkarırken, mutluluklarını yeteri kadar düşünmedi," demişti. "Bunu değiştirebilirsek..."

Diana bu konuda ona yardım edeceğine söz vermişti. Blackthorn'lar onu tam da umduğu gibi, anlayışla karşılamıştı. Diğerlerinin ne düşündüğü de Diana'nın umurunda değildi zaten. Kimseye bir borcu yoktu.

"Gülümsüyorsun," dedi Gwyn.

"İki sırrım vardı. Ama şimdi ikisinden de kurtuldum. Kuşlar kadar özgürüm."

Gwyn kocaman ellerini onun yanaklarına dayadı. "Aşkım," dedi. "O zaman birlikte rüzgârla yarışalım."

Kieran piyanoya flütüyle eşlik ediyordu. Simon da gitarını kapıp geldi. Jace, Kieran ve o belki de dünyanın en tuhaf orkestrasını kurabilirdi.

Emma'yla Cristina birlikte dans ediyor ve ikide bir gülmekten iki büklüm oluyordu. Julian onları rahatsız etmek istedi. Yakında Emma'yla yola çıkacaklar ve iki arkadaş ayrılacaktı. Ama Emma'yı bir iki dakika seyretme keyfinden kendini mahrum etmedi. Meşalelerin ışığında, saçları ve teni altın Evlilik mühürleri gibi parlıyordu. Julian usulca dans edenlerin arasından geçip denizin kumlarla buluştuğu kıyıya doğru yürüdü.

Ty ve Dru oradaydı. Ty dalgaların neden parladığını anlatmak için kardeşine doğru eğilmişti. "Biyoluminesans," diyordu. "Okyanusta yaşayan minik, parlak canlılar. Su altındaki ateş böcekleri gibiler."

Dru başını uzattı. "Ben hayvan filan göremiyorum."

"Mikroskobik organizmalardan söz ediyorum," dedi Ty. Gidip avucunu suyla doldurdu. İçinde milyonlarca elmas varmış gibi parlıyordu. "Çıplak gözle göremezsin. Sadece ışıklarını görebilirsin."

"Ty, biraz konuşabilir miyiz?" dedi Julian.

Ty, Julian'ın yüzünün sol tarafına baktı. Boynunda Livvy'nin madalyonu vardı. Julian birden onun büyüdüğünü fark etti. Yüzündeki çocuksu yuvarlaklık kaybolmuştu.

Dru onlara bir selam çaktı. "Siz takılın. Lily bana Charleston dansı öğretecekti."

Julian bir süre onun arkasından baktıktan sonra, Ty'a döndü. "Yakında Emma'yla yola çıkacağız," dedi. "Bunu dert etmiyorsun değil mi? Kafana takılan bir şey varsa söyle. İlla gitmek zorunda değiliz."

Ty, Julian'ın seyahat yılını onlardan uzakta geçireceğini biliyordu tabii. Bu bir sır değildi. Ama Ty ailenin ruh hali en değişken üyesi olduğu için Julian ister istemez endişeleniyordu.

Ty, Magnus'la Alec'e baktı. Yeni evliler Max'i koltukaltlarından tutup sallarken kahkahalar atıyordu. "Ben Scholomance'e gitmek istiyorum," dedi Ty pat diye.

Julian şaşırdı. Scholomance eskisi gibi olmayacaktı. Yeni öğretmenler ve yeni derslerle bambaşka bir yere dönüşecekti. Yine de. "Daha on beş yaşındasın. Akademi daha uygun olmaz mı?"

"Ben esrar çözmeyi seviyorum," dedi Ty. "Ama bunun için çok bilgili olmam gerek. Akademi'de benim ilgi duyduğum şeyler öğretilmiyor. Ama Scholomance öyle değil. Orası benim için daha uygun. Livvy'nin *parabatai*'si olamıyorsam, bari kendim için bunu yapayım."

Julian en doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. Ty artık onun korumaya çalıştığı çocuk değildi. İkizinin ölümünü ve büyük bir savaşı atlatmıştı. Mannan Atlıları'yla savaşmıştı. Julian, Ty'a hep mutlu bir hayat sürmesi için gerekecek becerileri kazandırmaya çalışmıştı. Bir noktada onu özgür bırakması gerektiğini biliyordu.

Sadece bu ânın bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordu.

Elini kardeşinin göğsüne koydu. "Ne istediğini en iyi kalbin bilir, Ty."

"Scholomance'e gitmek istiyorum. Ragnor Fell ve Catarina Loss orada öğretmenlik yapacak. Her fırsatta eve dönerim.

Sayende bunu başarabilecek kadar güçlüyüm." Elini abisinin elinin üzerine koydu. "Bütün bu olanlardan sonra bunu hak ettim."

"Yuvan ve sevdiklerin seni bekleyecek. Bunu asla unutma."

Ty'ın gözleri okyanus kadar griydi. "Unutmam."

Gökyüzü kıvılcımlarla doluydu. Havai fişekler sönerken, altın sarısı, mavi ve mor ışıklar solgun ateş böcekleri gibi parlıyordu. Kit iki yanında Jem ve Tessa'yla onlara doğru sürüklenen kıvılcımları izledi. Üçü kumsalın kıyısındaki kayalıklarda duruyordu.

Kit için hem tanıdık hem de yabancı bir sahneydi. Bunun için yalvarmak zorunda kalmıştı. Los Angeles Enstitüsü'nü son kez görmek için onlardan bir portal yaratmalarını istemişti. Düğüne katılıp rahatça Julian, Emma, Cristina ve diğerlerinin arasına karışabilirdi. Dru ona kucak açardı. Hepsi de onu iyi karşılardı.

Ama Kit buraya ait değildi. Yaşananlardan sonra onların arasında yeri olmadığını anlamıştı. Hele Ty'ı görme düşüncesi fazlasıyla canını yakıyordu.

Gerçi Ty'ı görebiliyordu. Hepsini görüyordu. Dru siyah bir elbise giymişti ve Simon'la dans ediyordu. Mark ve Cristina Jaime'yle konuşuyordu. Kieran, Diego'ya tuhaf bir peri dansı öğretiyordu. Emma'nın saçları kehribar rengi bir ışık çağlayanını andırıyordu. Julian kumsalın aşağısından ona doğru yürüdü. Emma'yla iki mıknatıs gibi daima birbirlerine doğru çekiliyorlardı. Jem'den sevgili olduklarını duymuştu. Kit *parabatai*'lerin âşık olamamasıyla ilgili kurala hiçbir zaman anlam verememişti zaten. Neyse. En azından, sonunda mutluluğu

yakalamış görünüyorlardı. Aline elinde bir şişe şampanyayla gülüyordu. Helen, Tavvy'yi kucaklamış, onunla birlikte dönüp duruyordu. Diana, Gwyn'leydi. Vahşi Av'ın lideri kolunu sevgilisinin omzuna atmıştı. Alec kumlara uzanmış ve Jace'le koyu bir sohbete dalmıştı. Clary, Isabelle'le konuşuyordu. Magnus ay ışığında iki oğluyla dans ediyordu.

Ve Kit tabii ki Ty'ı da görebiliyordu.

Suyun kıyısındaydı. Onca ışık ve gürültüden rahatsız olmuştu muhakkak. Kit şimdi bile onu oradan çekip almak ve rahatsız olduğu her şeyden uzaklaştırmak istiyordu. Gerçi Ty mutsuz görünmüyordu. Yüzünü pırıltılı dalgalara dönmüştü. Herkes onun yalnız olduğunu sanıyordu. Ama Kit öyle olmadığını biliyordu.

Suyun üzerinde uzun, beyaz elbiseli, kumral saçlı bir kız vardı. Çıplak ayakları suya değdi değecek gibiydi ve dans ediyordu.

Ty suya bir şey fırlattı. *Telefonu,* diye düşündü Kit. Kara Kitap'ın fotoğraflarından sonsuza dek kurtulmuştu. En azından bu da bir şeydi. Ty başını arkaya attı ve hafifçe gülümsedi.

Onu böyle mutlu ve gülümserken hatırlayacağım, diye düşündü Kit. Eli sol kolundaki soluk yara izine gitti. Ty'ın oraya Yetenek mührü çizdiği gün yıllar öncesinde kalmış gibiydi.

Jem elini Kit'in omzuna koydu. Tessa onu sempati ve anlayışla süzüyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Jem her zamanki yumuşak sesiyle. "Geçmişe dalıp önünde uzanan geleceği unutmak kimseye iyi gelmez."

Kit kumsala arkasını döndü ve yeni hayatına doğru ilerledi.

*

Şafak söküyordu.

Parti gece boyunca sürmüştü. Konukların çoğu uyumak için enstitüye çekilmiş ya da büyükleri tarafından zorla sürüklenmişti. Ama battaniyelere sarınarak güneşin dağların arkasından doğuşunu izleyenler de vardı.

Emma daha güzel bir kutlama düşünemiyordu. Julian'la kayaların altında, çizgili bir battaniyeye sarınmışlardı. Altlarındaki kum serindi. Suyun yüzeyinde güneşin altın ışıkları oynaşmaya başlamıştı. Emma, Julian'ın göğsüne yaslandı.

Julian parmağıyla çıplak tenine bir soru yazdı: N-E-D-Ü-Ş-Ü-N-Ü-Y-O-R-S-U-N?

"Alec'le Magnus adına ne kadar mutlu olduğumu," dedi Emma. "Umarım biz de bir gün onlar kadar mutlu oluruz."

Julian başının tepesini öptü. "Elbette olacağız."

Emma, Julian'ın sarsılmaz inancıyla sarmalandığını hissetti. Ona baktı.

"Büyünün etkisi altındayken, sana duvarlardaki resimleri neden indirdiğimi sormuştum. Sen de artık katili bildiğimi ve intikamımı aldığımı söylemiştin."

"Yanılıyordum."

Emma onun elini tuttu. Nasıl da tanıdıktı. Her bir yara, her bir nasır ve boya lekeleri. "Artık nedenini biliyor musun?"

"Evet. Bunu aileni onurlandırmak için yaptın. İntikamın hayatını kontrol etmediğini göstermek için. Çünkü onlar senin için bunu isterdi."

Emma, Julian'ın parmaklarını öptü. Julian usulca titreyerek onu yakınına çekti. "Doğru," dedi Emma. Şafağın kızılı Julian'ın rüzgârdan karışan saçlarının üzerinde bir ışık halesi oluşturmuştu. "Hâlâ endişeliyim," dedi. "Zara'yı sağ bırakmak-

la hata ettim belki de. Ya da belki Jia ve Konsey bütün Lejyon yandaşlarını tutuklamalıydı. Sadece savaşanları değil, Lazlo Balogh gibileri de. Bütün bunlar onlar yüzünden oldu."

Julian'ın gözleri okyanusa dalmıştı. "İnsanları sadece eylemleri yüzünden tutuklayabiliriz. Düşünceleri yüzünden değil. Yoksa Dearborn'lardan ne farkımız kalırdı? Hem," diye ekledi "her seçimin sonraki hayatta birçok sonucu var. Kimse bütün kararlarının nihai sonucunu bilemez. O anda elinden gelenin en iyisini yapman yeterli."

Emma tekrar onun omzuna yaslandı. "Çocukken buraya gelirdik, hatırlıyor musun? Kumdan kaleler yapardık?"

Julian başını salladı.

"Bu yaz sen gittiğinde hep buraya geldim. Seni ne kadar özlediğimi düşündüm."

"Aklına seksi şeyler geldi mi?" Julian sırıttı ve Emma koluna vurdu. "Boş versene. Kesin gelmiştir."

"Sana neden her şeyi anlatıyorum ki?" diye sızlandı Emma. İkisi de gülüyordu. Yanlarından geçen biri, *şu ahmaklara bak,* diye düşünebilirdi ama ellerinde değildi.

"Çünkü beni seviyorsun," dedi Julian.

"Evet. Hem de eskisinden bile daha çok."

Julian ona daha sıkı sarıldı.

Emma başını kaldırdığında yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sadece düşündüm de," dedi "bütün bunları seninle konuşabilmek. Böyle bir özgürlüğü hayat boyu tadabileceğimi düşünmezdim. Hep imkânsızı istediğimi sanırdım. En fazla senin arkadaşın olarak sessizce acı çekmeyi umabilirdim. Sen

hayatını yaşarken ve ben giderek o hayattan kayıp giderken, seni uzaktan izleyeceğimi ve..."

"Julian." Julian'ın gözlerinde o kadar büyük bir keder vardı ki, Emma buna tanık olmaktan nefret ediyordu. "Bu söylediklerin asla olmayacaktı. Ben seni hep sevecektim. Daha hislerimin farkında değilken bile seni seviyordum. Sen hiçbir şey hissetmezken bile ben yine gerçek seni hatırlayıp seviyordum." Dönüp kollarını boynuna doladı. "Ve şimdi seni daha da çok seviyorum."

Julian'ın elleri saçlarına kayarken, Emma onu öpmek için eğildi. Julian'ın saçlarına dokunmayı sevdiğini biliyordu. Onların resmini yapmayı. Julian onu kucağına çekip sırtını okşadı. Deniz camı bilekliği Emma'nın sıcak tenine değdi. Dudakları usulca buluştu. Julian'ın ağzında tuz ve güneş ışığı tadı vardı. Emma bu öpücüğün tadını çıkarırken yıllarca bu zevkten mahrum kalmayacağını düşünerek sevinçle ürperdi.

Az sonra, birbirlerinden istemeye istemeye ayrıldılar. Denizaltının güzelliklerinden kopmak istemeyen iki dalgıç gibi. "Neden öyle dedin?" diye fısıldadı Julian. "Neden beni daha çok sevdiğini söyledin?"

Emma bir an duraksadı. "Her şeyi çok yoğun yaşadın," dedi sonra. "Ben senin bu yanını sevdim. Ailene bağlılığını ve onlar için her şeyi yapabilmeni sevdim. Ama kalbini hep kapalı tuttun. Kimseye güvenmedin. Haklıydın da. Bütün sorunlara tek başına göğüs gerdin. Onca sır sakladın, çünkü buna mecbur olduğunu düşünüyordun. Ama harp divanı için, enstitünün kapılarını insanlara açtığında, onlara güvendin. İlk kez saklanmadın. İncinebilir ya da ihanete uğrayabilirdin. Ama onlara liderlik etmek için bunları göze aldın. Ve Sessiz Şehir'de,

yanıma geldiğinde, rune'u yok etmemi engellediğinde..." Sesi titriyordu. "Bana sadece sana değil, dünyadaki iyiliğe de inanmamı söyledin. O an çaresizlikten kıvranıyordum. Doğru düşünemiyordum. Ama sen bana kalbini açtın ve çok yanlış bir karar almamı engelledin."

Julian elini uzattı ve eskiden *parabatai* rune'unun olduğu yere dokundu. "Sen de beni geri döndürdün," dedi. "Seni hayatım boyunca sevdim, Emma. Ve hiçbir şey hissedemezken, senin aşkın olmadan bir hiç olduğumu anladım. Kafesimden çıkmamın tek nedeni sensin. Aşkın insana acıdan çok daha fazlasını verdiğini öğrendim." Başını arkaya atıp mavi-yeşil gözleri parlayarak ona baktı. "Ailemi daima sevdim. Sonsuza kadar da seveceğim. Ama sen benim seçtiğim aşkımsın, Emma. Dünyadaki herkesin arasından seni seçtim ve bu seçime her zaman inandım. Her şeyin kıyısında, aşkım ve inancım nihayet beni sana getirdi."

Her şeyin kıyısında, aşkım ve inancım nihayet beni sana getirdi. Emma onun ne düşündüğünü biliyordu. Ebediyet Kırları'nda, Blackthorn'lar ve bütün dostları karşılarına dikilmişti. Bütün Gölge Avcısı dünyasının korktuğu bir laneti sevgi sayesinde yenmişlerdi.

Elini Julian'ın kalbinin üzerine koydu. Bir an sessiz kaldılar. Emma eski kimliklerine veda ettiklerini düşündü. Bu andan itibaren onlar için yepyeni bir hayat başlıyordu.

Neler yaşadıklarını asla unutmayacaklardı. Livia'nın Nöbetçileri'nin sancağı şimdi bile enstitünün çatısında dalgalanıyordu. Ailelerini hiç unutmayacaklardı. Arthur'la Livvy'yi. Ve bütün kaybettiklerini. Ama şimdi yeni Konsey umudun ve geçmişe saygının harmanlandığı bir dünya inşa ediyordu. Seelie

Kraliçesi bir yalancı da olsa, her yalancı bazen doğruları söylerdi. Bir konuda haklıydı. Keder olmadan sevinç de olamaz.

Ellerini indirdiler. Bakışları buluştu. Dağların ardında güneş doğuyordu. Julian'ın tuvallerinden birindeki gibi, gökyüzünü mor ve altın sarısına boyuyordu. Bundan sonra, yeni güne korkmadan adım atacaklardı. Bütün insan kırılganlıkları ve kusurlarıyla yeni bir hayatı beraber göğüsleyeceklerdi. Ve bütün insanlar gibi, bir gün biri içindeki kötülükten korktuğunda, diğeri ona iyiliği hatırlatacaktı.

Sonsöz

Peri hizmetkârlar odaya girip çıkarken, Kraliçe tahtında oturuyordu.

Her şey değişmişti. Zaferin rengi altın sarısıydı ve Unseelie Kralı ölmüştü. Kralın en sevdiği oğlu, Kraliçe'nin en yakın danışmanı ve sadık dostu olmuştu. Kraliçe, Ash'i kaybetmenin acısıyla buzdan bir kedere boğulmuştu. Ama şimdi yeniden yaşadığını hissediyordu.

İşçiler mermer zemini cilalamış ve yanık izlerini yok etmişti. Duvarlardaki delikler değerli mücevherlerle kapatılmıştı. Şimdi kırmızı, mavi ve yeşil pırıltılarıyla göz kırpan gözleri andırıyorlardı. Tavanda uçuşan parlak kanatlı kelebeklerin gölgesi ipek drapeli tahta ve saraylıların oturması için getirilen alçak koltuklara vuruyordu.

Yakında, yeni Unseelie Kralı Kieran ziyarete gelecekti ve taht odasını göz kamaştırıcı bulması önemliydi. Kraliçe genç kralı merak ediyordu. Onunla bir kere karşılaşmıştı. Unseelie Kralı'nın vahşi çocuklarındandı. Yaralıydı ve destek için Gölge Avcıları'na yaslanmıştı. Kısa sürede bu kadar yükselmesi şaşırtıcıydı doğrusu. Belki de gizli yetenekleri vardı.

Gölge Avcıları'yla Unseelie Sarayı'nın yakınlaşması rahat-

sızlık vericiydi. Kraliçe, Nene'nin de aralarında bulunduğu en iyi saraylılarından bazılarını Gölge Avcıları'nın yalan dolanlarıyla kaybetmişti. Belki de, Julian Blackthorn'la şu Carstairs denen kızı *parabatai* rune'unu yok etmeleri için yeterince işlememişti. Ama o sadece kötülük tohumları ekerdi. Filizlenip filizlenmemeleri başkalarının elindeydi. Bu uzun bir oyundu. Sabırsızlığın kimseye bir faydası olmazdı.

Hem Kraliçe oğlunu kaybetmenin yasını tutuyordu. O günden beri onu arıyordu. Ama perilerin sihri başka dünyalarda yeterince etkili değildi ne yazık ki.

Taht odasının kapısında asılı, altın sarısı kadife perde dalgalandı ve Fergus içeri girdi. Adaon yüzünden gözden düştüğünden beri suratına ekşi bir ifade yapışıp kalmıştı. Gerçi şu anda buna bir de panik eklenmişti. "Ziyaretçileriniz var, kraliçem," dedi.

Kraliçe başını kaldırdı. Üzerinde beyaz ipekli, incecik bir elbise vardı. "Unseelie Kralı mı geldi?"

"Hayır," dedi Fergus. "Bir Gölge Avcısı. Jace Herondale."

Kraliçe gözlerini kıstı. "Onun taht odama girmesi yasak." Herondale son gelişinde az kalsın Kraliçe'yi bıçaklıyordu. Fergus bunu nasıl unuturdu? "Aklın başında mı, Fergus? Neden hemen göndermedin?"

"Ben... onu görmek isteyebileceğinizi düşündüm. Silahlarını kendi isteğiyle teslim etti. Hem yalnız değil."

"Umarım vaktimi çalmıyorsundur, Fergus. Yoksa ikinci odanı da elinden alırım." Öfkeyle elini salladı. "İçeri al ama sen de yanımızda dur."

Fergus apar topar odadan çıkarken Kraliçe, Jace'i perilere gagalatmayı düşündü. Ama yeni Gölge Avcısı hükümetini

boş yere öfkelendirmek istemiyordu. Alec Lighwood'un yeni Meclis Başkanı olduğunu duymuştu. Kraliçe son şampiyonu Meliorn'u öldürdüğü için ondan nefret ederdi.

Belki de, Jace buraya bir müttefiklik anlaşması için gelmişti. Perde yeniden kıpırdadı ve Fergus iki kişiyle içeri girdi. Biri cübbesinin kukuletasını başına geçirdiği için yüzü görünmüyordu.

Diğeri Jace Herondale'di. Ama Kraliçe'nin tanıdığı Jace Herondale değildi. Onun tanıdığı Jace melekler kadar güzeldi. Bu Jace ise biraz yaşlı ve yorgun görünüyordu. Hâlâ yakışıklıydı ama denizin aşındırdığı kayalıklar gibi haşindi. Bakışları acımasızdı ve vücudu bir yetişkin gibi kaslıydı. Yüzündeki o tatlı çocuksuluktan eser kalmamıştı. İçinde karanlık bir ateş yanıyordu sanki.

"Silahlarını aldım," dedi Fergus. "Belki görmek istersiniz."

Onları Kraliçe'nin ayaklarının dibine bıraktı. Kılıçlardan büyük olanının gümüş bıçağında yıldızlar vardı ve sapı altındı. Diğer kılıç *adama*'larla kaplıydı ve ortasında yıldızlı bir desen vardı.

"Heosphorus ve Phaesphorus," dedi Kraliçe. "Ama mahvolmuşlar."

"Benim dünyamda değil," dedi Jace. "Thule'de, sağ olanlar burada ölü ve burada ölü olanlar Thule'de sağ."

"Bana kelime oyunları yapma," dedi Kraliçe. Ama kadim kalbi alışık olmadığı bir hızda atmaya başlamıştı. Thule toprakları ölümcül ve dünyanıza ölüm yağdıracak. "Unseelie Kralı'nın Thule dediği dünyadan mı geldiniz?"

Jace alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. Üstü başı kir pas içindeydi. Gölge Avcısı kıyafetlerine hiç benzemiyorlardı. "Ben sizin tanıdığınız Jace Herondale değilim," dedi. "Onun siyah bir yansımasıyım. Evet, başka bir dünyadan geldim. Ama dostum burada, sizin sarayınızda doğdu."

"Dostun mu?" diye inledi Kraliçe.

Jace başını salladı. "Ash, yüzünü aç."

Yanındaki adam iki eliyle birden kukuletasını arkaya attı.

Gümüş bukleleri alnına düştü. Unseelie Kralı'nın taht odasındaki kapıdan geçtiği halinden birkaç yaş büyüktü. Ergenlik çağındaki bir ölümlü gibi görünüyordu. Gözleri babasının gerçek gözleri gibi çimen yeşiliydi. Kraliçe'yi sakin bakışlarla süzdü.

"Ash," diye inledi Kraliçe ayağa kalkarak. Oğlunun kollarına atılmak istiyordu ama kendini tuttu. Saraylarda kimse kimseye karşılık beklemeden iyilik yapmazdı. "Bana oğlumu getirdin," dedi. "Bunun için minnettarım. Karşılığında ne istiyorsun?"

"Ash'in güvenle büyüyebileceği bir yer ve yanında olmak."

"Bunlar kolay istekler. Başka?"

"Bir şey daha var," dedi Thule'den gelen Jace, altın gözlerinde sert bir bakışla. "Bana Clary Fairchild'ı getireceksin."

Bir sonraki sayfada

Yorulmaz Bir Aşk'ı

okuyabilirsiniz

Jace ve Clary'nin Hikâyesi

Kalp, sorarım sana,
hiç yorulmayan bir aşk için, yeterince büyük müsün?
Ah, kalp, aşk için yeterince büyük müsün?
Ben güller arasında ne dikenler gördüm zira.

- Alfred Tennyson, *Düğün Sabahı*

"Başka bir hayatta sörfçü olurdum," dedi Jace. Güneşin ısıttığı kumlarda, Alec'in yanında yatıyordu. Ragnor'un havai fişeklerini rahatça izlemek için ellerini kafalarının arkasında kavuşturmuşlardı. Havai fişeklerin çoğu Aşk ve Evlilik mühürleri şeklindeydi ama birkaçı bayağı edepsizdi. Jace, Max'le Rafe'in bunları görmeyeceğini umdu.

"Bütün gün köpekbalıklarını yumruklardın," dedi Alec. Yeni yüzüğü ay ışığında parlıyordu. "Ona sörf yapmak denmez."

O kadar mutlu ve huzurlu görünüyordu ki Jace onu gıptayla süzmeden edemedi. Alec için mutluydu ama onu zor günlerin beklediğini de biliyordu. Konsey'in bölünmesinden

ve Alicante'den sürülmelerinden bu yana üç hafta geçmişti. Bu süre içinde New York'ta bir kriz ekibi kurulmuştu. Bütün Aşağı Dünyalılar'ın rahatça girip çıkabileceği enstitü sığınağı ana merkezleri haline gelmişti.

Jace ve Clary yukarıda birkaç saat dinlenip aşağı indiklerinde Alec'i hep Meclis'in diğer üyeleriyle çevrili buluyorlardı. Isabelle'le Simon ve Maryse'yle Kadir hep yanındaydı. Bat, Maia ve Lily de öyle. Bazen Luke ve Jocelyn uğruyordu. Ve tabii çocuk bakımından arta kalan zamanlarda, Magnus.

Yapılacak çok iş vardı. Toplantılar için Meclis Salonu yerine geçecek bir yer bulmalıydılar. Alicante'de kalan Gölge Avcıları'nın saptanması için bir liste tutuyorlardı. Birçok enstitü başsız kalmıştı. Yeni oylamalar düzenlenmeliydi. Bir de engizitör seçimi vardı tabii. Gerçi Alec, Diego Rosales'in bu göreve kabul edileceğinden adı gibi emindi. Simon Luke, Marisol ve Beatriz'e yeni Akademi'nin eğitime hazırlanmasında yardım edecekti.

Basilias'ın da yeni bir yerde kurulması gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapacaklardı? Alicante onlarındı. İnşaatlar yapıp rahatça yaşayabilecekleri gizli bir yerdi. İdris'in dışında Gölge Avcıları ölümlülerin terk ettiği ya da unuttuğu yerleri mesken tutmuştu. Kendi meclis salonlarını ve hastanelerini yaratmıyorlardı. Kendi kulelerini dikmiyorlardı. En azından, nesillerdir bunu yapmamışlardı.

Ama Jace bu neslin birçok bakımdan özel olacağını düşünüyordu.

"Uyuyor musun?" Alec dirseğine dayanarak Jace'i merakla süzdü.

Jace gözlerini kısıp *parabatai*'sine baktı. Alec'in ve dolayısıyla kendisinin de bir yetişkin olduğunu hatırlamak bazen

zor geliyordu. Alec tabii ki hâlâ New York'ta gemiden inerken tanıştığı o çocuktu. Daha on bir yaşındaydı. Sıska ve huzursuzdu. Jace onu hem korumak istemiş, hem de ondan öğreneceği çok şey olduğunu sezmişti. Isabelle'e hemen kanı ısınmış ve sonra da çok sevmişti. Ama Alec'le etle tırnak gibiydiler. Onu yıllardır tanıyordu sanki.

Jem sürekli bundan bahsetse de, Jace reenkarnasyona hiçbir zaman kafa yormamıştı. Ama belki de başka bir hayatta Alec'i zaten tanıyordu.

"Uyumuyorum," dedi. "Düşünüyorum."

"Senin için zor olmalı?"

"Evlilik seni şimdiden kıl bir adama dönüştürdü."

"Olabilir," dedi Alec kendini yeniden kumlara atarak. "Izzy'yle Simon nişanlandı. Magnus'la ben evlendik. Sona kalacağın kimin aklına gelirdi?"

Jace hafifçe suratını buruşturdu. Clary'nin evlenme teklifini reddettiğini kimselere söyleyememişti. Kendini aşağılanmış hissettiği ya da bu acı verdiği için değil. Gerçi tabii ki acı veriyordu. Ama Clary onu reddettiğinde, kederden deliye dönmüş gibiydi. Dizlerinin üzerine düşmüş ve başını eğerek ağlamaya başlamıştı. Jace neyi yanlış yaptığını düşünerek hayretle saçlarını okşamıştı.

Clary defalarca ona sorunun kendisinde olduğunu söylemişti. Onu sevdiğine yeminler etmiş ve zaman istemişti.

Jace, Clary'yi o kadar seviyordu ki ona inanmamak ve zaman tanımamak elinde değildi. Simon ve Izzy gibi düğün planları yapmadıklarını düşünmemeye çalışmıştı. Ama Alec, Magnus'un hasta yatağının yanında otururken, Jace onun korkusunu hissetmişti. Alec, Magnus'un onun büyük aşkını

hiçbir zaman anlayamadan ölüp gitmesinden korkuyordu. Jace ve Clary de Konsey'in onlara verdiği görev yüzünden tehlikedeydi. Aralarında hâlâ söylenmeyen sözler varken, birinden biri ölebilirdi.

Sonra Clary ona söylemişti. Brocelind'deki çadırda, ellerini tutarak ona rüyalarını anlatmıştı. Ölebileceğinden korkmuş ve Jace'i dul bırakmak istememişti. Ama sonra Clary, Thule'deki halini gördüğünü anlamış ve Jace'in kalbini kırdığı için üzülmüştü. Jace de onun böyle bir yükü tek başına taşımaya çalışmasına üzülmüştü.

Sabah, savaş için hazırlık yaparken, Jace bir gerçeği fark etmişti. Evlilik konusunu hâlâ açıklığa kavuşturmamışlardı. Evlilik teklifleri zaman aşımına uğrar mıydı? Emin olduğu tek şey hâlâ nişanlı olmadıklarıydı.

Tuhaf bir durumdu doğrusu.

"Jace amca," dedi Max üzgün bir sesle. Jace gözlerini kırpıştırdı. Magnus'un Max'i göğsüne oturttuğunu fark etmemişti. "Jace amca kıpırdamıyor."

"Jace amcan düşünüyor," dedi Alec, Max'i kucaklayarak. Magnus yakınlarda, kucağında Rafe'le Catarina'yla konuşuyordu.

"Jace amca ölmedi!" dedi Max sırıtarak ve başını Alec'in omzuna yaslayarak uyuyakaldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Alec.

Jace doğrulup işlemeli ceketini silkeledi. Onu bir daha giyebilecek miydi acaba? Isabelle muhtemelen Alec'in *suggenes*'i olmasını isterdi. Simon da Clary'nin. Tüh. Mavi ve altın sarısı ona yakışıyordu.

"Almam gereken bazı kararlar var," dedi.

Alec başını salladı. "Daima yanındayım."

Jace bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Edom'dayken, Sebastian'ın kalesine nasıl gireceğimizi planlamıştın, hatırlıyor musun?" dedi Alec. "Sen iyi bir strateji uzmanısın." Yüzünü rüzgâra döndü. "Yeni bir düzen kurmak için sana ihtiyacım var."

"Ne istersen yapmaya hazırım," dedi Jace.

Alec gülümsedi. Jace, Izzy'yle konuşan Clary'ye baktı. Koyu kızıl saçlarına mavi, mor ve sarı çiçekler takmıştı. Üzerinde en sevdiği elbiselerinden biri vardı. Maviydi ve yakası kalp şeklindeydi. Hava karanlık olsa da, Jace onun yüzünü ve gülüşünü ezbere biliyordu.

Ona her bakışında yine on altı yaşına dönüyordu. Ve her seferinde biri göğsüne bir yumruk atmış gibi nefesi kesiliyordu.

Alec, Jace'in bakışlarını yakalayınca muzipçe sırıttı. "Clary," diye seslendi. "Gel, şu adamı al buradan. Galiba uyuyacak."

Jace itiraz etmeye çalıştı ama Clary mavi, şifon elbisesini dalgalandırarak onlara doğru yürüdü. Jace'e elini uzattı. "Uyku vakti!"

Jace ayağa kalktığında ona baktı. Öylesine ufak tefek ve narindi ki. İnci gibi teninde bir oyuncak bebeğinki gibi çiller vardı. Ama bu görünüşün altında aslan gibi bir yürek ve çelikten bir irade yatıyordu.

"Hiç bu kadar uyanık olmamıştım," diye fısıldadı. Uzun zaman önce, bir geceyi hatırlıyordu. Bir serayı ve sadece gece yarısı açan bir çiçeği.

Clary'nin yanakları kızardı. Jace onun da hatırladığını anladı. Clary onları duyabilecek birileri var mı diye etrafına bakındı.

Sonra Jace'in elini tuttu. "Gel, yürüyelim."

Sana çok ihtiyacım var. Şimdi bu hatıra daha karanlıktı. Yıkılan bir ev ve onca kül, toz ve yıkımın içinde Clary'ye tutunuşu. Bu gece neden anılarda kaybolduğunu anlayamıyordu. Belki de düğünler insanı nostaljik yapıyordu. Clary'yle asla birlikte olamayacaklarını sandığı anları hiç özlemiyordu elbette. Ama bazen insan biriyle bu kadar çok şey yaşadığına inanamıyordu.

Clary onu bir kum tepesinin arkasına çekti. Jace ona yaklaşırken, ayaklarının altında ezilen bodur çalılıklar çıtırdadı. Clary böyle anlarda ona hep gözlerini kocaman açarak bakardı. Yarı arzuyla yarı hınzırca.

Elini Jace'in göğsüne koydu. "Daha değil," dedi ve stel'ini çıkardı.

"Ve şimdi işin sapıklık boyutu başlıyor," dedi Jace. "Bir gün bu tür isteklerin olacağını biliyordum."

Clary suratını buruşturdu. "Sakin ol, kovboy," dedi ve parlak, mavi-yeşil bir portal açtı.

"Düğünden böyle kaçmak ayıp değil mi?" diye sordu Jace.

"Magnus'la Alec'e isimlerinin baş harfleri işli havlular alacağım," dedi Clary. Jace'in elini tuttu ve portaldan geçtiler.

Clary seraya nadiren giderdi. Sevmediğinden değil, burası onun için özel bir yer olduğu için. Jace'i sevdiğini ilk burada anlamıştı. Sihrin varlığını biliyordu ama onu ilk kez burada hissetmişti.

Sera yıllar içinde pek az değişmişti. Portaldan geçtiklerinde gece çiçeklerinin keskin kokusunu duydular. Clary burayı ilk gördüğünde gelişigüzel yerleştirildiğini düşünmüştü ama şimdi

bitkilerin arasından geçen yolların bir Şans mührü oluşturduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alarak bu gece şansının yaver gideceğini umdu.

Portalın son pırıltıları da kaybolurken Jace etrafına bakındı. Bütün çiçekler açmıştı. Koyu pembe amber çiçekleri, beyaz tatulalar, mavi ortancalar ve turunculu sarılı çuha çiçekleri.

Pencerelerden sızan ay ışığında Jace kendisi de altın ışıkları saçıyordu. İşlemeli ceketi vücuduna tam oturuyordu. O kadar yakışıklıydı ki.

"Magnus'la Alec çoktan havlulara isimlerinin baş harflerini işletmiştir," dedi.

"Ya servis bıçaklarıyla, şeker kıracaklarına?"

"Bu gece ne kadar seksi konuşuyorsun." Clary'nin onu granit banklarla sarı çiçeklerin yanından geçirmesine izin verdi. Az sonra yeşil ve gümüş rengi bir ağacın altında durdular. Yanlarında küçük, kayalık bir havuz vardı.

Clary, Jace'in nefesini tuttuğunu duydu. Zira Clary buraya koyu mavi, zümrüt yeşili ve altın sarısı ipekli örtüler sermişti. Etrafta cadı ışığı mumlar yanıyordu.

Ağacın kökleri üzerinde gümüş bir kovada bir şişe şarap duruyordu. Bir de altın sarısı satenden, uzun, dikdörtgen şeklinde bir cisim vardı.

"Bunları benim için mi hazırladın?" diye sordu Jace şaşırarak.

Clary titreyen ellerini önünde kavuşturdu. "Hoşuna gitti mi?"

Jace'le göz göze geldiğinde şaşkınlığını gizleyemediğini fark etti. Jace'in onun yanında bile kalbini tamamen açması nadir

görülen bir olaydı oysa. Jesti onu derinden etkilemişti. Clary o an onda bütün dünyayla savaşmaya hazır o çocuğu gördü.

Clary otururken şifon etekleri hışırdadı. Az sonra, Jace de dizlerinin üzerine çöktü. Saçlarında hâlâ kumlar vardı. Clary onları silkelemek, yanağını okşayıp teninin sert yumuşaklığını hissetmek istedi.

Güçlükle yutkunarak yerdeki cismi gösterdi. "Aç."

Jace onu kucağına aldı ve yüzündeki ifade değişti. Clary ne olduğunu tahmin etmesini bekledi. Ne de olsa, o Jace Herondale'di. Bir kılıcın nasıl hissettirdiğini iyi bilirdi.

İpek kumaş kaydı ve Jace usulca ıslık çaldı.

Bıçağı dövme demirdendi ve altın kabzası *adama*'larla kaplıydı. Bıçağın kenarına uçan bir balıkçıl sürüsü kakılmıştı ve kılıcın ortası kanat şeklindeydi.

"Çok güzelmiş," dedi. "Ama neden..."

"Arkasını çevir," diye fısıldadı Clary. Boğazı kurumuştu, ama şarabı bu noktada açmak pek de iyi bir fikir değildi.

Jace dediğini yaptı ve bıçağın diğer tarafındaki yazıya baktı.

Visne me in matrimonium ducere?

Jace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benimle evlenir misin?" Bembeyaz bir yüzle Clary'ye baktı.

"Çeviriye Luke yardım etti," dedi Clary. "Latincem pek..."

Jace kılıcı tak diye yere koydu. "Ciddi misin? Gerçekten bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Clary elbisesinin eteğini çekiştirdi. "Senden bir kez daha teklif etmeni bekleyemezdim," dedi. "İlk seferinde neden hayır dediğimi anladığını biliyorum. Ama sürekli bunu düşünüyorum. Keşke daha akıllıca konuşsaydım. Neden korktuğumu daha düzgün açıkla..."

"Ölmekten korktuğunu söyleseydin, ben... mahvolurdum. Bunu engellemek için aptalca şeyler yapabilirdim."

"Yine de seni sevmediğimi düşünmeni istemezdim," dedi Clary. "Şimdi benimle evlenmek istemesen bile bunu sormamı hak ediyorsun. Ben her zaman seninle evlenmek istedim. Seni seviyorum, Jace Herondale. Seni seviyorum ve sana hava ve su gibi ihtiyacım var. Dünyadaki bütün güzel şeyler gibi. Unseelie Kulesi'nin altındaki dikenli hapishanede bile kurtulacağımı biliyordum, çünkü yanımda sen vardın." Sesi titriyordu.

"Clary..."

Clary birden korkuya kapıldı. Onu korumak isterken, her şeyi mahvettiğini düşündü. Onsuz bir hayat fikri dipsiz bir kuyuda yapayalnız hapsolmak gibiydi.

Jace ayağa kalktı. Bir tıpırtı vardı. Clary tavandaki pencereleri döven yağmuru gördü. Bir şelalelin altında, kuru bir odacıkta dikilmek gibiydi.

Jace elini uzattı. "Bana bir kılıç vermen çok anlamlı," dedi.

"Seni koruyacak bir şey. Her zaman yanında taşıyacağın bir şey."

"Sana olan sevgim gibi," dedi Jace usulca.

Clary titrek bir nefes aldı. "Beni affettin mi?"

Jace ceketinin iç cebinden küçük, tahta bir kutu çıkardı. Onu usulca Clary'ye verdi.

Kutuda iki alyans vardı. Yağmurlu şehrin solgun ışığında gümüşi bir pırıltı saçıyorlardı. Üzerlerine bir yazı kazınmıştı: *L'amor che move il sole e l'altre stelle.*

Güneşi ve yıldızları hareket ettiren aşk.

"Bu gece sana yine evlenmek teklif edecektim," dedi Jace. "Uzun zaman düşündüm. Sana baskı yapmak istemedim.

Ama söylediklerine inandım. Sadece şu hayaller yüzünden benimle evlenmek istemediğine. Ayrıca sen affedilecek bir şey yapmadın." Yüzükleri kutudan çıkardı. "Kendiminkiler dışında bütün iblislerle savaşabiliyordum. Seninle tanıştığımdan beri, silahsız olduğumda bile elimdeki kılıçsın, Clary. Kendimi değersiz hissettiğim her an, kendimden nefret ettiğimi ve seni hak etmediğimi düşündüğüm her dakika sen benim kılıcım ve kalkanımsın."

Yüzüklerden birini kendi parmağına geçirdi ve diğerini Clary'ye uzattı. Clary başını salladı ve gözlerinde yaşlarla elini uzattı. Jace alyansı yüzük parmağına taktı.

"Seninle evlenmek istiyorum," dedi. "Sen benimle evlenmek istiyor musun?"

"Evet," dedi Clary gözyaşları içinde. "Sözde ben sana soracaktım. Hep önce davranıyorsun..."

"Her zaman değil," dedi Jace muzipçe sırıtarak ve onu kollarına aldı. Clary onun kalp atışlarını duyabiliyordu. "Kılıca bayıldım," dedi dudaklarını saçlarına ve yanağına sürerek. "Onu şöminenin üzerine asabilir ya da çocuklarımıza verebiliriz."

"Çocuklar mı? En fazla bir tane yaparız sanıyordum."

"Altı," dedi Jace kararlılıkla. "Belki de sekiz. Blackthorn'lara baksana. Büyük aile güzel bir şey."

"Bir de karavan alırız."

Jace, Clary'nin boynunu öptü. "O ne bilmiyorum ama sen istersen alırız."

Clary mutluluk sarhoşluğuyla kıkırdamaya başladı. Daha dakikalar önce, Jace'in olmadığı bir gelecekten korkuyordu. Ama şimdi nişanlanmışlardı. Jia'nın dediği gibi, artık bir bütünlerdi.

"Öp beni," dedi.

Jace'in gözlerinde hâlâ içini titreten o arzu dolu bakış belirdi. Onu kendine çekti. Clary kollarını boynuna doladı ve Jace onu kucakladı.

Dokunuşları yumuşaktı ama öpüşmesi değildi. Ağzını onunkine değdirdiğinde Clary hafifçe inledi. Jace onu biraz daha kendine çekti. Elleri sırtına ve elbisesinin ince askılarına kaydı.

Clary uzaklarda bir saatin çaldığını duydu ve bir an yine ilk öpücüğünü deneyimleyen on altı yaşındaki bir kız oldu. O baş döndürücü heyecanı hissetti. Jace'in omuzlarına yapıştı. Jace ağzının içine doğru hafifçe inledi. Elleri kalçalarında ve belinin kıvrımlarında gezindi. Clary onun kaslarla sertleşen göğsüne dokundu.

Jace birden geri çekildi. "Duralım, yoksa işler çığırından çıkacak."

Clary ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. "Bana göre hava hoş."

Jace güldü ve onu bir kez daha kucakladı. İpekli örtülere yuvarlandılar. Jace sırtüstü yatarak onu üzerine çekti. Saçlarındaki çiçekleri çıkarırken gülümsedi.

"Sen bana sevmenin silahsız savaşa girmekten daha büyük bir cesaret olduğunu öğrettin," dedi. "Seni sevmek ve senin tarafından sevilmek bir onur, Clary."

Clary gülümsedi. "Karşılığında ne alacağım?"

"Keskin zekâmı," dedi Jace elbisesinin fermuarını indirirken. "Eşsiz dostluğumu. Yakışıklılığımı. Ve..." Birden ciddileşti. "Kalbimi. Yaşadığım sürece."

Clary eğilip dudaklarını onunkilere sürttü. "Sen de benim-

kini," dedi. Jace onu kollarına alırken, enstitünün saati gece yarısını vurdu ve gece yarısı çiçeğinin beyaz ve altın sarısı taç-yaprakları usulca açıldı.

CASSANDRA CLARE

İlgisini romanlara yöneltmeden önce uzun yıllar Hollywood Reporter'da gazetecilik yaptı. "Ölümcül Oyuncaklar" ve "Cehennem Makineleri" serileri birçok çoksatar listesinde yer aldı ve yazarını, genç kurmacanın yıldızlarından birine dönüştürdü. Cassandra, Brooklyn'de yaşıyor ve milyonlarca sevenini mutlu edecek yeni romanı üzerinde çalışıyor.